

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

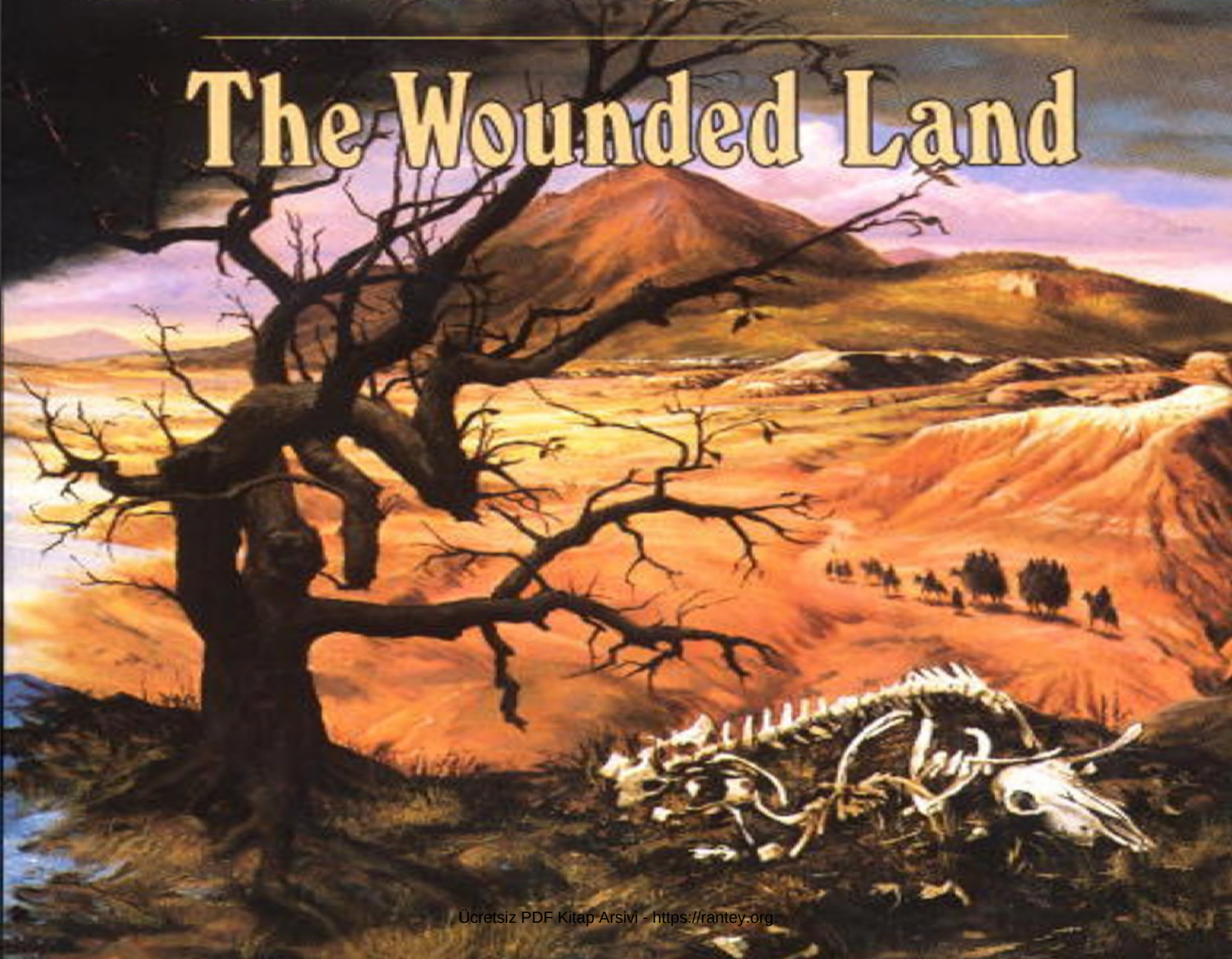

The Second Chronicles of Thomas Covenant
BOOK ONE

STEPHEN R.
DONALDSON

The Wounded Land

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yaralı Topraklar

Thomas Antlaşması'nın İkinci Günlükleri-Birinci Kitap

Stephen R. Donaldson

Yaralı Topraklar (İnançsız Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri, 1. Kitap) bir kurgu eser. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Bir Del Rey e-Kitap Baskısı

Telif Hakkı © 1980 Stephen R. Donaldson

Tüm Hakları Saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 1980 yılında Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Del Rey tarafından ciltli olarak yayınlanmıştır.

Del Rey ve Del Rey kolofonu Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

eISBN: 978-0-307-81920-8

www.delreybooks.com

v3.1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Haritası

Daha Önce Olanlar PROLOGUE:

Seçim

- 1: Kız çocuğu
- 2: Kırık Bir Şey
- 3: Kötü Durum

BÖLÜM I:

İhtiyaç 4: "Sen
Benimsin"

- 5: Thunder and
Lightning 6: The Graveler
- 7: Marid
- 8: Güneşin Yolsuzluğu 9:
Nehir Gezintisi

- 10: Kristal Vadisi
- 11: Güzelliğin Yozlaşması

BÖLÜM II: Vizyon

- 12: Andelainian Tepeleri
- 13: Demondim-Spawn
- 14: Takip

15: "*Çünkü Görebiliyorsun*"

16: Waynhim'in Tuhaflığı 17:

Kan Hızı

18: Yağmurda

Revelstone 19: Soothtell

BÖLÜM III:

Amaç 20: Arayış

21: Gönderme

22: Ateş Ovası 23:

Sarangrave

Düzlüğü

24: Arama

25: "Saf Olanın Adına" 26:

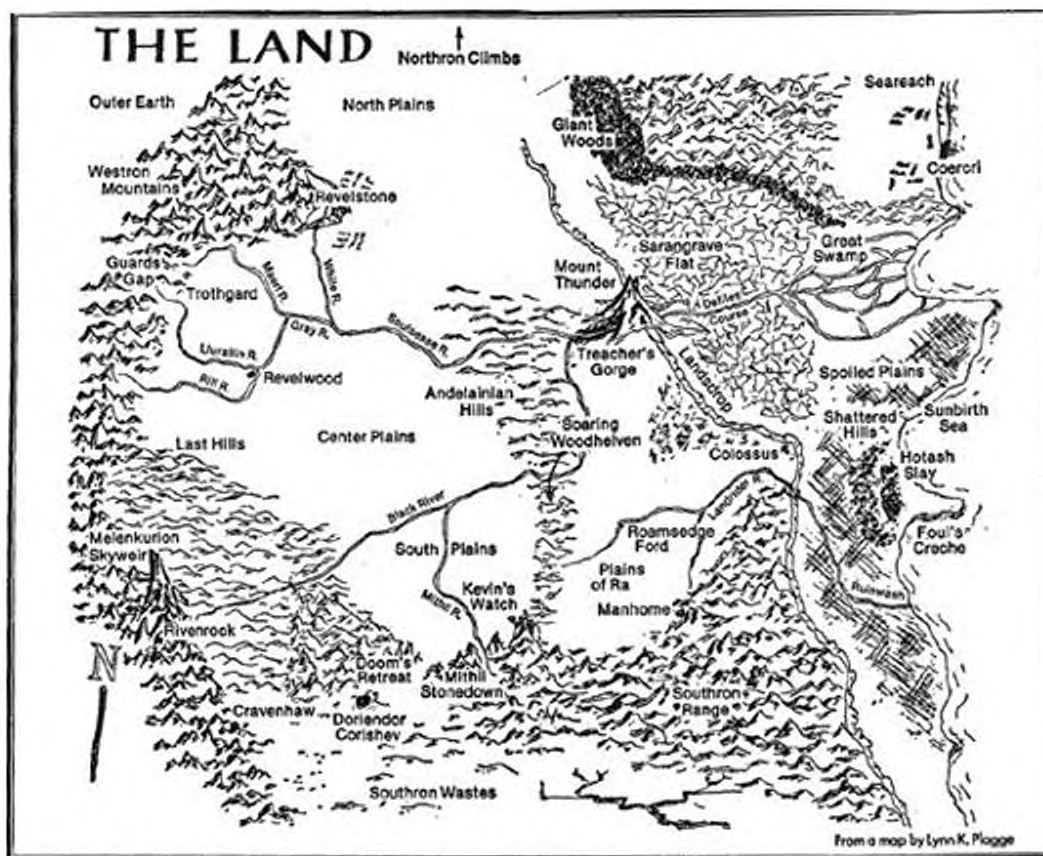
Coerceri

27: Dev

Arkadaş Sözlüğü

İthafi

Bu Yazarın Diğer Kitapları

DAHA ÖNCE NE OLDU

Bir enfeksiyon sonucu iki parmağı kesilen Thomas Covenant, cüzzam olduğunu öğrenir. Bir zamanlar popüler bir yazarken, artık toplumu için dışlanmış biridir. Karısı Joan onu boşar.

Yalnız ve acı içindeyken, ona "doğru olmasını" söyleyen yaşlı bir dilenciyle tanışır. Bu tuhaf karşılaşma karşısında kafası karışan adam, bir arabanın önüne düşer ve garip bir dünyada, yüksek bir dağda yeniden canlanır. Bir kötülükten sonra

Lord Foul adında birinin sesi ona bir kıyamet mesajı verir.

Toprağın Efendileri, Lena tarafından Mithil Stonedown köyüne götürülür. Orada Covenant'ın, Mithil'in reenkarnasyonu olduğu düşünülür.

İlk Yüce Lord olan efsanevi Berek Halfhand ve beyaz altın evlilik yüzüğü, vahşi büyü yapabilen büyük bir güce sahip bir tılsım olarak kabul edilir.

Lena onu yaralı çamurla iyileştirir. Ani iyileşmesi dayanabileceğinden daha fazla olur ve Lena'ya tecavüz eder. Buna rağmen Lena'nın annesi Atiaran, Covenant'ı Lordların evi olan Revelstone'a götürmeyi kabul eder. Covenant kendisine İnançsız demektedir çünkü Diyar'ın büyüüne inanmamaktadır. Bunun yalnızca gerçeklikten sayıklamalı bir kaçış olduğundan korkmaktadır.

Dost canlısı bir Dev olan Saltheart Foamfollower, Covenant'ı Revelstone'a götürür ve burada bir ur-Lordu olarak karşılanır. Lordlar Foul'un mesajı karşısında şoke olan kötü Mağara Adamı, Foul'un Ülkeyi mahvetme planının üstesinden gelemeyecekleri güçlü Kanun Asasını elinde tutmaktadır. Asayı Mağara Büyücüsü'nden kurtarmak zorundadırlar.

Thunder Dağı'nın altındaki mağaralar. Covenant, Lordları korumak için kadim bir yemin eden Kan Muhafızlarından biri olan Bannor tarafından korunarak onlarla birlikte gider.

Foul'un kötü yaratıklarıyla birçok kez karşılaştıktan sonra Asa'yı Mağara Gözcüleri'nin elinden kurtarırlar. Covenant -nasıl olduğunu bilmeden- bir şekilde yüzüğünün vahşi büyüünü kullandığında

Lordlar kaçır.

Ancak Covenant fenalaşmaya başlar ve kazadan birkaç saat sonra bir hastanede uyanır; oysa Kara'da aylar geçmiştir.

Birkaç hafta sonra, Covenant Joan'dan gelen bir telefona cevap vermek için acele eder, ancak tökezleyip bayılır. Kendini tekrar kırk yılın geçtiği Topraklar'da bulur. Lordlar çaresizdir. Foul, şeytani bir güç kaynağı olan Illearth Taşı'nı bulmuştur ve saldırıya hazırlanmaktadır. Lordların zayıf ordusu, yine "gerçek" Dünya'dan gelen Hile Troy tarafından komuta edilmektedir. Yüce Lord artık Covenant'ın Lena'dan olan kızı Elena'dır. Onu bir kurtarıcı olarak selamlar.

Kan Muhafızları ve Lordlardan oluşan bir kuvvet, Devlerden yardım istemek için *Coerceri*'ye gönderilir. Ancak orada Foul, eski Raver teğmenlerinin ruhlarını barındırmak için üç Dev'i ele geçirmiştir. Diğer Devler canavarca öldürüldü. Hayatta kalan Lord bir devi yok eder-Raver ve Bloodguard, Illearth Taşı'nın bir parçasını Revelstone'a geri götürmek için ele geçirir. Ancak Lord onları taşın tehlikesi konusunda uyaramadan ölür.

Hile Troy, Covenant'ın arkadaşı Lord Mhoram eşliğinde ordusunu güneşe götürür. Foul'un ordusuna başka bir Dev olan Raver komuta eder ve Troy, kadim ve gizemli bir orman olan Caerrol Wildwood tarafından korunan bir orman olan Garroting Deep'e kaçmak zorunda kalır. Forestal Troy'un ordusunu kurtarır ancak Troy'un Forestal'ın çırağı olmasını emreder.

Elena, Covenant ve Bannor'u Garroting Deep yakınlarındaki bir dağ olan *Melenkurion* Skyweir'a götürdü. Dağın içinde Elena, Toprak Kanı adı verilen sudan içer ve böylece Komuta Gücünü kazanır. Eski bir Lord olan Kevin'in ruhunu çağırır ve ona Foul'u yok etmesini emreder. Ancak Foul, Kevin'in üstesinden gelir ve Elena ve Asa'yı dağdaki sonlarına sürüklemek için geri döndü.

Covenant ve Bannor, Mhoram ile buluşmak üzere nehirden aşağı kaçarlar. Ancak Covenant yine kaybolur ve kendine kendi oturma odasında gelir.

Suçluluk duygusuyla kendini ihmal eder ve geceleri kırlarda

dolaşır. Sonra bir yılan tarafından tehlikeye atılan küçük bir kızla karşılaşır. O da

onu kurtarır ama ısırılır. Tekrar Kara'ya, Kara'da ilk ortaya çıktığı yere, Kevin'in Nöbeti'ne döner. Hayatta kalan bir Foamfollower ve Lena'nın eski sevgilisi Triock tarafından çağırılmıştır; Triock, Ülke'nin iyiliği için Covenant'a olan nefretinin üstesinden gelmiştir. Mithil Stonedown'da Covenant, artık yaşlanmış olmasına rağmen Covenant'a olan aşkı için kendini genç tuttuğunu iddia eden çılgın bir kadın olan Lena ile tekrar karşılaşır.

Asa'nın kaybolmasından bu yana geçen yedi yıl boyunca, Ülke için işler daha da kötüye gitmiştir. Mhoram, Revelstone'da kuşatılmak üzeredir ve hiçbir yer güvenli değildir. Sadece Covenant'ın yüzüğün gücüyle Foul'u yok edebileceğine inanmaktadırlar. Sonunda Covenant, Foamfollower, Triock ve Lena eşliğinde Foul'un uzak doğudaki Creche'sine doğru yola çıkar. Ramen'lerden yardım istiyorlar. Ranyhyn, ovaların vahşi atları. Ancak Ramen'ler ihanete uğrar. Lena, Covenant'ı kurtarmak için canını verir, ancak ağır yaralanır.

Sınırsız Olan tarafından kurtarılır ve iyileştirilir. Foamfollower ve Triock ile tanışır ancak bir Raver tarafından yakalanırlar ve Yukarı Diyar'ı koruyan Colossus'a getirilirler. Orada Elena'nın hayaleti onları yok etmeye çalışır, çünkü Elena Foul tarafından köleleştirilmiştir. Covenant yüzüğüyle onu alt eder ve elinde tuttuğu Asa'yı yok eder.

O ve Köpük Takipçisi Aşağı Diyar'a, Foul'un Kreşi'ne doğru devam ederler. Canlı çamurdan yaratılmış zavallı yaratıklar olan *jheherrin*'den yardım alırlar ve sonunda Foul'un kalesine girerler. Orada, yardımına Foamfollower'ın cesareti yetişen Covenant, yüzüğün gücünden nasıl yararlanacağını keşfeder - ama yine de tam olarak anlayamaz. Bunun üzerine Foul'un üstesinden gelir ve Illearth Taşı'nı yok eder.

O da yok olacak gibi görünmektedir. Ancak bu dünyanın Yaratıcısı -ona ilk kez "doğru ol" diyen yaşlı dilenci- onu kurtarır. Covenant'a Mhoram'ın da Tanrı'ya karşı zafer kazandığını gösterdikten sonra *Krill*'i kullanarak, Covenant'ın kılıcı tarafından etkinleştirilen bir kılıç Toprak'taki varlığı - Yaratıcı onu kendi dünyasına geri gönderir.

Toprak'ın hayatta kalacağından emin olan Antlaşma, kendi zamanında ve yerinde bir cüzamlı olarak kendi yolunu çizme zorluğuyla isteyerek yüzleşir. Ve yaklaşık on yıl boyunca, Toprak'tan başka bir çağrı almadan bu zorlukla yüzleşir.

İşte "Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri" başlıyor.

Gallow-fells

PROLOGUE: Seçim

BİR: Kızım

Linden Avery kapısının alındığını duyduğunda yüksek sesle inledi. Karamsar bir ruh hali içindeydi ve ziyaretçi istemiyordu. O Soğuk bir duş ve mahremiyet istiyordu; kendini çevresinin kasıtlı sıkıcılığına alıştırmak için bir şans.

Baharın ortasında, doğal olmayan bir şekilde bunaltıcı bir günün öğleden sonrasının çoğunu, Hastane'nin kendisi için kiraladığı bu daireye taşınmakla geçirmişti.

yetersiz mobilyalar ve ders kitaplarının bulunduğu karton kutuların orta yaşlı sedanının dışından yukarıya

merdivenlerden eski ahşap evin ikinci katına çıktı. Ev, yabani otların arasında kötürüm bir kurbağa gibi çömelmiş duruyordu.

ve ilk kez evinin kilidini açtığında

zaman, onu kirli sarı duvarları, sadece yontulmuş bej boyayla kaplı döşeme tahtaları, haysiyetsizlik sınırında bir umutsuzluk atmosferi olan üç oda ve bir banyo karşılamıştı - ve bir parça

Kapının altından atılmış olması gereken bir kâğıt. Ruj ya da taze kana benzeyen kalın kırmızı çizgiler kâğıdı işaretliyordu; büyük, kaba bir üçgen ve içinde iki kelime vardı:

İSA KURTARIR

Kâğıda bir süre ters ters baktıktan sonra buruşturup cebine attı. Kurtuluş tekliflerine hiç ihtiyacı yoktu. Hak etmediği hiçbir şeyi istemiyordu.

Ama not, boğucu hava, eşyalarını merdivenlerden çıkarırken çektiği uzun efor ve dairenin kendisiyle birleşince, cinayet işleyebileceği hissine kapıldı. Odalar ona ailesinin evini hatırlatıyordu. Bu yüzden daireden nefret ediyordu. Ama bu bir acımasızlıktı ve o da bunu kabullenmeyi seçmişti. İçinde bulunduğu durumun uygunluğundan hem nefret ediyor hem de onaylıyordu. Kişisel sertliği uygundu.

İhtisasını yeni bitirmiş bir doktordu ve bilerek kendisini bunun gibi yarı kırsal, yarı durgun küçük bir kasabaya getirecek bir iş aramıştı; tıpkı doğduğu ve ailesinin öldüğü kasaba gibi. Henüz otuz yaşında olmasına rağmen, kendini yaşlı, sevimsiz ve sert hissediyordu. Bu haklıydı; sevimsiz ve sert bir hayat yaşamıştı. Babası o sekiz yaşındayken, annesi ise on beş yaşındayken ölmüştü. Yetiştirme yurdunda geçirdiği üç boş yılın ardından önce üniversiteyi, sonra da tıp fakültesini bitirmişti.

Okul, staj ve ihtisas, Aile Hekimliği alanında uzmanlaşma. Kendini bildi bileli yalnızdı ve izolasyonu büyük ölçüde kökleşmişti. Yaşadığı iki ya da üç aşk ilişkisi hijyenik egzersizler ya da fizyoloji deneyleri gibiydi; ona hiç dokunmamışlardı. Bu yüzden şimdi kendine baktığında şiddeti ve şiddetin sonuçlarını görüyordu.

Çok çalışmak ve sıkılmış duygular vücudunun karşılıksız kadınlığını incitmemiş, omuzlarına kadar uzanan buğday rengi saçlarının özündeki parlaklığı köreltmemiş ya da vücudunun yapısal güzelliğine zarar vermemişti.

Yüzü. Azimli ve içine kapanık yaşamı, gözlerinin buğulanmasını ve neredeyse hiçbir kışkırtma olmadan akmasını değiştirmemişti. Ama çizgiler

Yüzüne çoktan damgasını vurmuş, düz, narin burnunun köprüsünün üzerinde sürekli bir konsantrasyon çatlağı ve ağzının iki yanında acının imaları gibi çukurlar bırakmıştı.

Aslında daha fazlası için şekillendirilmiş olan ağız başına gelen hayattan daha cömertti. Ve sesi düzleşti, böylece bir iletişim aracından çok bir teşhis aracına, ilgili verileri ortaya çıkarmanın bir yoluna benzedi.

Ama hayatını yaşama biçimi ona yalnızlıktan ve karanlık ruh hallerine karşı bir sorumluluktan daha fazlasını vermişti. Bu ona kendi gücüne inanmayı öğretmişti. O bir doktordu; yaşamı ve ölümü ellerinde tutmuş ve onları nasıl kavrayacağını öğrenmişti etkili bir şekilde. Yük taşıma yeteneğine güveniyordu. Kapısının çalındığını duyduğunda yüksek sesle inledi. Ama sonra sanki duygularını içine çekiyormuş gibi ter izleri olan giysilerini düzeltti. ve kapıyı açmaya gitti.

Sahanlıkta duran kısa boylu, alaycı adamı tanıdı. Adam Julius Berenford'du, İlçe Hastanesi'nin Personel Şefi.

Polikliniği ve Acil Servis'i yönetmesi için onu işe alan adamdı. Daha büyük bir hastanede, bir Aile Hekiminin böyle bir pozisyon için işe alınması alışılmadık bir durum olurdu. Ancak İlçe Hastanesi, büyük ölçüde çiftçilerden ve dağ insanlarından oluşan bir bölgeye hizmet veriyordu. İlçe merkezi olan bu kasaba yirmi yıldır sürekli olarak kireçleniyordu. Dr. Berenford'un bir genel uzmana ihtiyacı vardı.

Başının tepesi gözleriyle aynı hizadaydı ve onun iki katı yaşındaydı. Karnının yuvarlak şişkinliği bacaklarının inceliğini yalanlıyordu. Sanki insan davranışlarını hem anlaşılmaz hem de sevimli buluyormuş gibi, hazımsız bir şefkat izlenimi veriyordu. Gülümsediğinde Beyaz bıyığının altında, gözlerinin altındaki torbalar ironik bir şekilde sıkılaştı.

"Dr. Avery," dedi merdivenleri çıkarken sarf ettiği eforun ardından hafifçe hırıldayarak.

"Dr. Berenford." Bu davetsiz misafiri protesto etmek istedi; bu yüzden kenara çekildi ve sıkıca, "Girin," dedi.

Daireye girdi, bir sandalyeye doğru ilerlerken etrafına göz gezdirdi. "Çoktan taşınmışsınız," diye gözlemledi. "Güzel. I

Umarım her şeyi buraya getirirken yardım almışsınızdır."

Onunkine yakın bir sandalyeye oturdu, sanki görevdeymiş gibi düzgünce oturdu. "Hayır." Kimden yardım isteyebilirdi ki?

Dr. Berenford konuşmaya başladı. Berenford bir el hareketiyle onu durdurdu. "Sorun değil. Ben buna alışkınım."

"Olmamalısın." Adamın kadına bakışı karmaşıktı. "Çok saygın bir hastanedeki ihtisasınızı yeni bitirdiniz ve mükemmeldi. Hayatta en azından mobilyalarınızı üst kata taşımanıza yardımcı olmalarını bekleyebilirsiniz."

Ses tonu sadece yarı espriliydi; ama kız ne demek istediğini anladı Çünkü bu soru mülakatları sırasında birden fazla kez gündeme gelmişti. Kendisine defalarca, bu niteliklere sahip birinin neden yoksul bir ilçe hastanesinde çalışmak istediğini sormuştu. Kadının kendisi için hazırladığı kaçamak cevapları kabul etmemişti; sonunda kadın ona en azından yaklaşık bir cevap vermek zorunda kalmıştı gerçekler. "Annem de babam da böyle bir kasabanın yakınlarında öldüler," demişti. "Orta yaşlı bile sayılmazlardı. Eğer iyi bir Aile Hekiminin bakımı altında olsalardı, bugün hayatta olurlardı."

Bu hem doğru hem de yanlıştı ve sorunun temelinde yatıyordu. Kendisini yaşlı hissetmesine neden olan kararsızlık. Annesinin melanomu zamanında doğru bir şekilde teşhis edilebilseydi, yüzde doksan başarı şansıyla cerrahi olarak tedavi edilebilirdi. Ve eğer

babasının depresyonu herhangi biri tarafından gözlemlenmişti.

bilgi ya da içgörü olsaydı intiharı engellenebilirdi. Fakat

tersi de doğruydu; ailesini hiçbir şey kurtaramazdı.

Öldüler çünkü devam edemeyecek kadar etkisizdiler.

yaşamak. Ne zaman böyle şeyler düşünse, kemiklerinin her geçen saat daha da kırılmanlaştığını hissediyordu.

Bu kasabaya yardım etmek istediği için gelmişti.

Ailesi gibi insanlar. Çünkü bu koşullar altında da etkili olabileceğini, yani ailesi gibi olmadığını kanıtlamak istiyordu. Ve çünkü ölmek istiyordu.

Kadın konuşmayınca Dr. Berenford, "Ama bu ne burada ne de orada" dedi. Kadının sessizliğindeki mizahsızlık onu rahatsız etmiş gibiydi. "Burada olmanıza sevindim. Yapabileceğim bir şey var mı? Yerleşmenize yardımcı olabilir miyim?"

Linden tam onun teklifini reddetmek üzereydi ki cebindeki kâğıt parçasını hatırladı. Bir Dürtüsel bir hareketle çıkarıp ona uzattı. "Bu kapının altından geldi. Belki de bana neye bulaştığımı söylemelisin."

Üçgene ve yazıya baktı, nefesinin altında "İsa kurtarır" diye mırıldandı, sonra iç çekti. "Mesleki tehlike. Kırk yıldır bu kasabadaki kiliseye sadakatle gidiyorum. Ama iyi bir hayat kazanan eğitilmiş bir profesyonel olduğum için, bazı iyi İnsanlar" - yüzünü alaycı bir şekilde buruşturdu - "her zaman beni dönüştürmeye çalışıyorlar.

Cehalet, anladıkları tek masumiyet biçimidir." O Omuz silkti ve notu ona geri verdi. "Bu bölge uzun zamandır depresyonda. Bir süre sonra depresyondaki insanlar garip şeyler yaparlar. Depresyonu bir erdeme dönüştürmeye çalışırlar - kendilerini daha az çaresiz hissetmek için bir şeye ihtiyaç duyarlar. Buralarda genellikle yaptıkları şey evanjelist olmaktır. Korkarım ki sadece ruhunuz için endişelenen insanlara katlanmak zorunda değilsiniz. Küçük bir kasabada kimsenin fazla mahremiyeti olmaz."

Linden başını salladı; ama ziyaretçisini neredeyse hiç duymadı. Annesinin aniden aklına gelen anısına hapsolmuş, kendine acıyarak ağlıyordu. Babasının ölümü için Linden'i suçlamıştı-

Kaşlarını çatarak bu anıyı geri püskürttü. İğrenme duygusu o kadar güçlüydü ki, bu anıları hatırlamaya razı olabilirdi. Fiziksel olarak beyni kesilmişti. Ama Dr. Berenford sanki duyduğu tiksinti yüzünden okunuyormuş gibi onu izliyordu. Kendini ifşa etmemek için disiplini cerrahi bir maske gibi yüz hatlarının üzerine çekti. "Sizin için ne yapabilirim doktor?"

"Bir kere," dedi, onun ses tonuna rağmen güler yüzlü görünmek için kendini zorlayarak, "bana Julius diyebilirsin. Ben de sana Linden, sen de öyle yapabilirsin."

Omuz silkerek kabul etti. "Julius."

"Linden." Gülümsedi; ama gülümsemesi rahatsızlığını yumuşatmadı.

Bir süre sonra, amacının zorluğundan kaçmaya çalışıyormuş gibi aceleyle, "Aslında buraya iki nedenden dolayı geldim. Elbette, kasabaya hoş geldiniz demek istedim. Ama bunu daha sonra da yapabilirdim. Gerçek şu ki, sizi çalıştırmak istiyorum."

Çalışmak mı? diye düşündü. Bu kelime istemsiz bir protestoya yol açtı. Buraya daha yeni geldim. Yorgun ve kızgınım ve bu daireye nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Dikkatle, "Bugün cuma. Pazartesiye kadar başlamamam gerekiyor."

"Bunun Hastane ile hiçbir ilgisi yok. Olmalı ama yok." Bakışları bir ihtiyaç dokunuşu gibi kızın yüzünü okşadı. "Bu kişisel bir iyilik. Aklımı kaçırmış durumdayım. Hastalarımın hayatlarına dahil olmak için o kadar uzun yıllar harcadım ki artık objektif kararlar veremiyorum. Ya da belki de modam geçmiştir. yeterli tıbbi bilgiye sahip değilim. Bana öyle geliyor ki ihtiyacım olan şey ikinci bir görüş."

"Ne hakkında?" diye sordu, kayıtsız görünmeye çalışarak. Ama içten içe inliyordu. Kendisinden istediği her şeyi yerine getirmeye çalışacağını zaten biliyordu. Adam onun reddetmeyi hiç öğrenmemiş bir parçasına hitap ediyordu.

Kaşlarını ekşitti. "Ne yazık ki size söyleyemem. Bu bir sır."

"Oh, hadi ama." Tahmin oyunları oynayacak havada değildi. "Senin ettiğin yeminin aynısını ben de ettim."

"Biliyorum." Ellerini onun kızgınlığını savuşturmak istercesine kaldırdı. "Biliyorum. Ama bu tam olarak o tür bir güven değil."

Bir an için şaşkınlıkla ona baktı. Tıbbi bir sorundan bahsetmiyor muydu? "Bu büyük bir iyilik olacak gibi görünüyor."

"Olabilir. Bu size kalmış." Kadın ona neden bahsettiğini soracak kelimeleri bulamadan, Dr. Berenford aniden konuştu,

"Thomas Covenant'ı hiç duydun mu? Romanlar yazıyor."

Zihnini yoklarken onun kendisini izlediğini hissetti. Ama onun düşünce tarzını takip etmesi mümkün değildi. Bir roman okumamıştı. Üniversitede edebiyat bölümünü bitirdiğinden beri. Çok az zamanı olmuştu. Uzaklaşmak için çabalayarak başını salladı.

"Buralarda yaşıyor," dedi doktor. "Kasabanın dışında Haven Çiftliği denilen eski bir arazide evi var. Main'den sağa dönün." Kavşağa doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "İçinden geç Şehrin ortasında, yaklaşık iki mil sonra oraya geleceksiniz. Sağ tarafta. O bir cüzzamlı."

Cüzzamlı kelimesini duyunca zihni çatallandı. Bu, kendisine karşı tutumunu çözmeden onu bir hekim haline getiren eğitiminin-özverisinin sonucuydu. İçinden mırıldandı, Hansen hastalığı ve bilgileri gözden geçirmeye başladı.

Mycobacterium lepra. Cüzzam. Tipik olarak ekstremitelerde ve gözün korneasında sinir dokusunu öldürerek ilerledi. Çoğu vakalarda, hastalık DDS: diamino-difenil-sülfon etrafında dönen kapsamlı bir tedavi programı ile durdurulabilir. Eğer durdurulamazsa, dejenerasyon kas atrofisi ve deformasyonuna, cilt pigmentasyonunda değişikliklere ve körlüğe yol açabiliyordu. Ayrıca kurbanı bir dizi ikincil hastalığa maruz bırakırdı; bunlardan en yaygın olanı diğer dokuları tahrip eden enfeksiyondu ve kurbanı canlı canlı yenmiş gibi bir görünüme ve sonuçlara maruz bırakırdı. Görülme sıklığı son derece nadirdi; cüzzam olağan anlamda bulaşıcı değildir. Belki de istatistiksel olarak tek Bu hastalığa yakalanmanın önemli bir yolu, çocukken tropik bölgelerde kalabalık ve sağlıklı yaşam koşulları altında uzun süre maruz kalmaktı.

Ama beyninin bir yanı bilgi yumağını çözerken, bir yanı da sorular ve duygularla doluydu. Bir cüzzamlı mı? Burada mı? Neden bana söyledin? İçgüdüsel bir tiksinti ile empati arasında gidip geliyordu. Bu

Hastalığın kendisi onu hem cezbediyor hem de itiyordu çünkü tedavisi mümkün değildi - ölüm kadar ölümsüzdü. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye sormadan önce derin bir nefes alması gerekiyordu.

"Şey-" Sanki bu konuda gerçekten yapabileceği bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi onu inceliyordu. "Yok bir şey. Konuyu bu yüzden açmadım." Aniden ayağa kalktı ve tedirginliğini yontulmuş döşeme tahtalarının üzerinde ölçmeye başladı. Ağır olmamasına rağmen, altında belli belirsiz gıcırdıyorlardı. "Yeterince erken teşhis edildi-

sadece iki parmağını kaybetti. En iyi laboratuvar teknisyenlerimizden biri, tam burada, County Hospital'da yakaladı. Dokuz yıldan fazladır stabil durumda. Size söylememin tek nedeni, bu hastalığın sizde olup olmadığını öğrenmek. titiz. Cüzzamlılar hakkında." Yüzünde çarpık bir ifadeyle konuştu. "Eskiden öyleydim. Ama bunu aşmak için zamanım oldu."

Kadının cevap vermesine fırsat vermedi. Sanki itiraf ediyormuş gibi devam etti. "Artık onu cüzzamlı biri olarak görmediğim bir noktaya geldim. Ama onun bir cüzzamlı olduğunu asla unutmuyorum." Kendisini affedemediği bir şeyden söz ediyordu. "Bunun bir kısmı onun hatası," dedi savunmacı bir tavırla. "O asla unuttur. Kendisini yazar Thomas Covenant olarak düşünmüyor - insan - insan. Kendisini cüzzamlı Thomas Covenant olarak görüyor."

Kadın ona düz bir şekilde bakmaya devam edince, adam bakışlarını indirdi. "Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, onu görmeye gitmek seni rahatsız eder mi?"

"Hayır," dedi sertçe; ama sertliği onun için değil, kendisi içindi. Ben bir doktorem. Hasta insanlar benim işim. "Ama neden oraya gitmemi istediğinizi hâlâ anlamıyorum."

Gözlerinin altındaki torbalar sanki ona yalvarıyormuş gibi titriyordu. "Sana söyleyemem."

"Bana söyleyemezsin." Ses tonundaki sessizlik ruh halinin karanlığını yalanlıyordu. "Onunla neden konuştuğumu bile bilmiyorsam ne işe yarayacağımı sanıyorsun?"

"Size söylemesini sağlayabilirsiniz." Dr. Berenford'un sesi etkisiz yaşlı bir adamın mutsuzluğuna benziyordu. "Ben de bunu istiyorum. İstedğim bu. seni kabul edecek, neler olduğunu sana kendisi anlatacak. Böylece verdiğim sözleri tutmam gerekmeyecek."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Öfkesini gizlemek için daha fazla çaba harcamadı. "Oraya gitmemi ve ona açıkça söylemesini istememi istiyorsun.

Bana sırlarını. Kapısına tamamen yabancı biri gelir ve Dr. Berenford'un ikinci bir görüş almak istemesinden başka bir nedeni olmadığı için onu neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyorum. İzinsiz girdiğim için beni tutuklatmazsa şanslıyım."

Doktor bir an için onun alaycılığı ve öfkesiyle yüzleşti. Sonra içini çekti. "Biliyorum. O böyledir, sana asla söylemez. O kadar uzun zamandır içine kapandı ki..." Bir sonraki anda sesi acıyla keskinleşti. "Ama bence *yanılıyor*." "O

zaman bana ne olduğunu söyle," diye ısrar etti

Linden.

Ağzı açılıp kapandı; elleri yalvardı jestler. Ama sonra kendini topladı. "Hayır. Bu ters. Önce

Hangimizin hatalı olduğunu bilmem gerek. Bunu ona borçluyum. Bayan Roman yardımcı olmuyor. Bu tıbbi bir karar. Ama bunu ben yapamam. Denedim ve yapamıyorum."

Yetersizliğini itiraf edişindeki sadelik onu yakalamıştı. Yorgun, kirli ve acılıydı ve zihni bir çıkış yolu arıyordu. Kaçmak. Ama onun yardım ihtiyacı, hayatının itici dürtülerine çok yakındı. Elleri birbirine düğümlenmişti. kesin. Bir süre sonra başını kaldırıp ona baktı. Yüz hatları sanki kasları ağırlığından yorulmuş gibi sarkmıştı. Ölümlülük. Düz profesyonel sesiyle, "Bana oraya gitmek için kullanabileceğim bir bahane verin" dedi.

Onun rahatlamasını görmeye zor dayanıyordu. "Bunu yapabilirim," dedi sert bir ifadeyle. Ceketinin cebine uzanarak ciltsiz bir kitap çıkardı ve ona uzattı. Kapağında şöyle yazıyordu:

Yoksa Suçluluk Duymak İçin Ruhumu Satarım
tarafından yazılmış bir roman
THOMAS COVENANT

"İmzasını isteyin." Yaşlı adam ironi duygusunu yeniden kazanmıştı. "Onu konuşturmaya çalış. Eğer savunmasının içine girebilerseniz, bir şeyler olacaktır."

Sessizce kendine lanet okudu. Romanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yabancılarla semptomları dışında herhangi bir şey hakkında nasıl konuşulacağını hiç öğrenmemişti. Utanç beklentisi içini utanç gibi doldurdu.

Ama o kadar uzun zamandır kendini küçük düşürüyordu ki, hala utanç duyabilen yanlarına saygısı kalmamıştı. "Onu gördükten sonra seninle konuşmak isteyeceğim," dedi donuk bir sesle. "Seninle konuşmak istiyorum.

Henüz telefon etmedim. Nerede yaşıyorsun?"

Kadının kabulü onun eski tavrını geri getirdi; yeniden alaycı ve istekli oldu. Ona evinin yolunu tarif etti, yardım teklifini tekrarladı, Thomas Covenant'ın işlerine karışmaya istekli olduğu için teşekkür etti. Adam gittiğinde, kadının önünde acizliğini sergilemesine neden olan ihtiyaca kızmamış gibi görünmesine belli belirsiz bir şaşkınlık duydu.

Yine de merdivenlerden inen ayaklarının sesi ona terk edilmişlik hissi veriyordu, sanki asla anlayamayacağı bir yükü tek başına taşımak zorunda bırakılmıştı.

Önsezi onu rahatsız ediyordu ama o bunu görmezden geldi. Elinde hiç kabul edilebilir alternatifler. Bir süre olduğu yerde oturup kör sarı duvarlara baktı, sonra duş almaya gitti.

Sabun ve suyla ulaşabildiği kadar siyahlığı yıkadıktan sonra, üzerine donuk gri bir elbise giydi. kadınlığını en aza indirgeyen bir etki yarattı, ardından birkaç dakika boyunca tıbbi çantasının içindekileri kontrol etti. Onlar her zaman insu cient -yanında taşıyamayacağı, ihtiyaç duyabileceği pek çok şey vardı- ve şimdi bilinmeyene karşı özellikle tedbirsiz bir cephanelik gibi görünüyorlardı. Ama deneyimlerinden biliyordu ki çantası olmadan kendini çıplak hissedirdi.

Yorgun bir iç çekişle daireyi kilitledi ve merdivenlerden inerek arabasına gitti.

Yer işaretlerini öğrenmek için kendine zaman tanımak amacıyla arabayı yavaş sürerek Dr. Berenford'un tariflerini takip etti ve kısa süre sonra kendini şehrin merkezinde ilerlerken buldu.

Öğleden sonra güneşi ve havanın kalınlığı Binalar sanki terliyormuş gibi görünüyordu. İşyerleri sıcak kaldırımlara doğru eğilmiş gibi görünüyordu, sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları coşku, hatta erişilebilirlik; ve donuk beyaz mermeri ve taklit Yunan sütunlarının tepesindeki taş dev kafalarla desteklenen çatısıyla adliye binası, sorumluluklarına tamamen yetersiz görünüyordu.

Kaldırımlar nispeten kalabalıktı - insanlar evlerine gidiyordu Ama adliyenin önündeki küçük bir grup Linden'in dikkatini çekti. Üç küçük çocuğu olan soluk benizli bir kadın adımlar. Kadının üzerinde çuval bezinden yapılmış gibi görünen şekilsiz bir elbise vardı; çocuklar ise çuval giymişlerdi. Yüzü gri ve boştu, sanki yoksulluk ve yorgunluktan çocuklarının bir deri bir kemik kalmasına alışmış gibiydi. Dördünün de elinde, üzerinde kaba işaretler bulunan kısa tahta sopalar vardı.

Tabelalar kırmızı üçgenlerle işaretlenmişti. Her üçgenin içinde bir kelime yazılıydı: TÖVBE.

Kadın ve çocukları yoldan geçenleri görmezden geldiler. Sanki bir kefaretle meşgullermiş gibi basamaklarda aptal aptal durdular. onları sersemletti. Linden'in kalbi, onların ahlaki ve fiziksel yoksulluklarını görünce boş yere sızladı. Bu insanlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Üç dakika sonra belediye sınırlarının dışındaydı.

Yol, işlenmiş vadilerden, ağaçlı tepelerin arasından geçmeye başladı. Kasabanın ötesinde, mevsimsiz sıcaklık ve nem dokunduğu her şeye karşı daha nazıktı; havayı parlak hale getirdiler, böylece yeni ekinlerin üzerinde, karışık tepelerin üzerinde bir içkinlik gibi uzanıyordu.

Otlu ve çimenli yamaçlar, tomurcuklanan ağaçlar arasında; ve akşamın yaklaşmasıyla manzaranın ışıldamasıyla ruh hali yükseldi. Hayatının çoğunu şehirlerde geçirmişti. Araba sürmeye devam etti

Yavaşça; zevk alabileceği bir şey bulduğuna dair zayıf umudun tadını çıkarmak istiyordu.

Birkaç mil sonra, sağ tarafında süt otu ve yabani hardalla kaplı geniş bir tarlaya geldi. Tarlanın karşısında Çeyrek mil ötedeki tarlada, ağaçlardan oluşan bir duvara yaslanmış, beyaz çerçeveli bir ev duruyordu. Otoyola daha yakın olan iki ya da üç ev daha tarlayı çevreliyordu; ama beyaz ev sanki bölgedeki tek yaşanabilir yapıymış gibi dikkatini çekti.

Toprak bir yol tarlanın içine doğru uzanıyordu. Kollar diğer evlere gidiyordu ama ana yol doğrudan beyaz olana çıkıyordu.

Girişin yanında ahşap bir tabela duruyordu. Solmuş boyasına ve kurşun izi gibi birkaç eski parçalanmış deliğe rağmen, yazılar hala duruyordu
okunaklı: Haven Çiftliği.

Cesaretini toplayan Linden toprak yola saptı.

Hiç beklenmedik bir anda, bakışlarının çevresi koyu sarı bir fiske yakaladı. Cüppeli bir figür tabelanın yanında duruyordu.

Ne-?

Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi orada duruyordu. Bir an önce tabeladan başka bir şey görmemişti.

Hazırlıksız yakalandığı için içgüdüsel olarak direksiyonu kırdı ve çoktan geçmiş olduğu bir tehlikeden kaçmaya çalıştı. Hemen direksiyonu düzeltti.

sedan, frene bastı. Gözleri dikiz aynasına kaydı.

Koyu sarı bir cübbe giymiş yaşlı bir adam gördü. Uzun boylu ve zayıftı, yalınayak, kirli. Uzun gri sakalı ve ince saçları çılgınlık gibi başının etrafında dalgalanıyordu.

Ona doğru bir adım attı, sonra sarsılarak göğsünü tuttu ve yere yığıldı.

Bir uyarı havladı, ancak bunu duyacak kimse yoktu. Ağır çekim gibi hissettiren bir hızla hareket ederek kontağı kapattı, çantasını aldı ve kapıyı iterek açtı. Endişe içinde çalkalanıyordu

Ölüm korkusu, başarısızlık korkusu; ama eğitimi bunu kontrol altına almıştı. Bir an içinde yaşlı adamın yanındaydı.

Yolda garip bir şekilde yersiz görünüyordu, bildiği dünyada zamanın dışında. Cübbe tek giysisiydi; sanki yıllardır onun içinde yaşıyormuş gibi görünüyordu. Yüz hatları keskindi, yoksulluk ya da fanatizm yüzünden vahşileşmişti. Azalan güneş ışığı solmuş tenini ölü altın gibi renklendiriyordu.

Nefes almıyordu.

Disiplini onu harekete geçirdi. Yanında diz çöktü, nabzını yokladı. Ama içinden feryat ediyordu. Babasıyla mide bulandırıcı bir benzerlik taşıyordu. Eğer babası yaşlanıp çıldıracak kadar yaşasaydı, belki de bu kederli, preterit figür olurdu.

Nabızı atmıyordu.

Onu iğrendirmişti. Babası intihar etmişti. Kendini öldüren insanlar ölmeyi hak ediyordu. Yaşlı adamın görünüşü, sanki hiç susturulamayacakmış gibi kulaklarında yankılanan kendi çılgınlıklarının anılarını geri getirdi.

Ama ölüyordu. Şimdiden kasları gevşemiş, nöbetinin acısını hafifletmişti. Ve o bir doktordu.

Sıkı bir eğitimin verdiği eminlikle, tiksintiyi yenen bir kendini inkârla, elleri çantasını açtı. Kalem ışığını çıkarıp gözbebeklerini kontrol etti.

Eşit ve reaktiflerdi. Onu

kurtarmak hâlâ mümkündü.

Hızla başını düzeltti, boğazını temizlemek için geriye yatırdı. Sonra ellerini göğüs kafesinin üzerinde birleştirdi, ağırlığını kollarına verdi ve kalp masajı yapmaya başladı.

Kardiyopulmoner resüsitasyonun ritmi içine o kadar işlemişti ki, otomatik olarak bu ritmi takip ediyordu: ellerinin on beş sert topuğu göğüs kafesine; ardından iki derin nefes. Bunu yaparken de burnunu tıkadı. Ama ağzı kirliydi-

Sanki dişleri çürümüş ya da damağı
Kangrenli. Neredeyse bocalıyordu. Tiksintisi bir anda, sanki bir
çıbanın sızıntısını tadıyormuş gibi, akut bir fiziksel mide bulantısına
dönüştü. Ama o bir doktordu; bu onun işiydi.

On beş. İki.

On beş. İki.

Hiçbir şeyi kaçırmamasına izin vermedi.

Ama korku bulantısını bastırdı. Yorgunluk. Başarısızlık. Kalp
masajı o kadar zordu ki, hiç kimse bunu tek başına birkaç dakikadan
fazla sürdüremezdi. Eğer kısa sürede hayata dönmezse-

Nefes al, lanet olası, diye mırıldandı ritimler boyunca. On beş. İki.
Lanet olsun sana. Nefes al. Hâlâ nabız yoktu.

Kendi nefes alış verişi düzensizleşti; sersemlik, karanlığın gelgiti
gibi içinde kabardı. Hava ciğerlerine direniyor gibiydi. Sıcak ve gün
batımının yaklaşması yaşlı adamın gözlerini karartmıştı. Tüm
kaslarını kaybetmişti.
ton, tüm yaşam görünümü.

Nefes al!

Aniden ritmini durdurdu ve çantasını kaptı. Kolları titredi; tek
kullanımlık çantayı açarken kollarını sıktı.
şırınga, bir şişe adrenalin, bir kalp iğnesi. Savaşmak için
kararlılıkla şırıngayı doldurdu, havayı temizledi. Aciliyetine rağmen,
adamın ince göğsünün bir kısmını alkolle temizlemek için biraz
zaman ayırdı. Sonra iğneyi kaburgalarından nazikçe geçirdi ve
kalbine adrenalin enjekte etti.

Şırıngayı bir kenara bırakarak, yumruğunu göğüs kafesine bir
kez vurmayı göze aldı. Ama darbenin hiçbir etkisi olmadı.

Küfrederek kalp masajına devam etti.

Yardıma ihtiyacı vardı. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı.
Eğer onu kasabaya götürmek ya da telefon aramak için durursa,
ölecekti. Yine de kendini yalnız başına tüketirse yine ölecekti.

Nefes al!

Nefes almıyordu. Kalbi atmıyordu. Ağzı bir cesedin ağzı gibi kokuyordu. Tüm çile umutsuzdu.

Hiç yumuşamadı.

Hayatının tüm karanlığı onun içindeydi. Kendini ölüme karşı etkili olmaya alıştırmak için çok uzun yıllar harcamıştı.

Şimdi teslim olacaktı. Babasını kurtarmak için çok genç, zayıf ve cahildi, annesini kurtaramazdı; şimdi ne yapacağını biliyordu ve bunu yapabiliyordu, asla vazgeçmeyecek, asla yalan söylemeyecekti. hayatı bırakarak.

Karanlık zerrecikler görüş alanında dans etmeye başladı; hava nem ve yetersizlikle doluydu. Kolları kurşuni bir his veriyordu; yaşlı adamın boğazından nefes almaya her zorladığında ciğerleri haykırıyordu. Adam hareketsiz yatıyordu. Öfke ve ihtiyaç gözyaşları yüzünden sıcak bir şekilde akıyordu. Yine de vazgeçmedi.

Adamın içinden bir titreme geçtiğinde hâlâ yarı bilinçliydi ve boğuk bir nefes aldı.

Bir anda iradesi kırıldı. Başına kan hücum etti. Kendisinin yana doğru düştüğünü hissetmedi.

Başını kaldıracak kadar kendine geldiğinde, gözleri acı içindeydi ve yüzü terden kayganlaşmıştı. Yaşlı adam onun üzerinde duruyordu. Gözleri onun üzerindeydi; yoğun mavi Bakışları onu bir şefkat eli gibi tutuyordu. O baktı İnanılmaz derecede uzun ve sağlıklıydı; duruşu bile ölüme yakın olduğunu inkâr eder gibiydi. Yavaşça ona doğru uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Kollarını ona doladığında, kadın kucaklamasına karşı koyamayarak ona doğru yığıldı.

"Ah, kızım, korkma."

Sesi pişmanlık ve şefkatle boğuklaşmıştı.

"O size ne kadar saldırırsa saldırısın, başarısız olmayacaksınız. Dünyada sevgi de var."

Sonra onu bıraktı, geri çekildi. Gözleri emirlere dönüştü.

"Doğru ol."

Adam dönüp ondan uzaklaşarak tarlaya doğru yürürken kadın şaşkınlıkla onu izledi. Süt otları ve yabani hardallar bir an için adamın cüppesine çarptı. Görüşü bulanıklaştığı için onu güçlükle görebiliyordu. Misk kokulu bir esinti saçlarını karıştırdı, güneş batmaya başlarken başının etrafında bir nimbus oluşturdu. Sonra adam nemin içinde kayboldu ve gözden kayboldu.

Arkasından seslenmek istedi ama gözlerinin hatırası onu durdurdu.

Doğru ol.

Göğsünün derinliklerinde kalbi titremeye başladı.

İKİ: Kırık Bir Şey

Bir süre sonra titreme kol ve bacaklarına yayıldı. Cildinin yüzeyi sanki güneş ışınları üzerinde yoğunlaşmış gibi ateş gibi hissediyordu. Karnındaki kaslar düğümlendi.

Yaşlı adam ortadan kaybolmuştu. Sanki buna hakkı varmış gibi kollarını ona dolamış ve sonra ortadan kaybolmuştu.

Bağırsaklarının isyan edeceğinden korkuyordu.

Ama sonra bakışları yaşlı adamın yattığı toprak zemine kaydı. Orada kullanılmış şırıngayı, steril sargıları ve boş şişeyi gördü. Toz, bir cesedin belli belirsiz izini taşıyordu.

İçinden bir ürperti geçti ve rahatlamaya başladı.

Yani gerçektir. Sadece ortadan kaybolmuş gibi görünmüştü. Gözleri onu kandırmıştı.

Etrafı onun için taradı. Etrafta dolaşmaması gerekiyordu; durumu stabil hale gelene kadar bakıma, gözleme ihtiyacı vardı. Ama ondan hiçbir iz göremedi. Garip bir isteksizlikle savaşıyor ve onun peşinden vahşi hardalın içine daldı. Ama gözlerinin onu kaybettiği yere ulaştığında hiçbir şey bulamadı.

Bıkkın bir halde yola geri döndü. Ondan vazgeçmek istemiyordu; ama bu konuda başka seçeneği yok gibiydi. İçinden mırıldanarak çantasını almaya gitti.

Tedavisinin kalıntılarını taşıdığı plastik numune torbalarından birine doldurdu. Sonra arabasına döndü. Ön koltuğa kayarken, direksiyon simidini iki eliyle kavrayarak sert gerçekliği üzerinde kendini sabitledi.

Yanındaki koltuğun üzerinde duran kitap dikkatini çekene kadar Haven Çiftliği'ne neden geldiğini hatırlamıyordu.

Oh, kahretsin!

Thomas Covenant'la yüzleşmeye hazır olmadığını hissediyordu.

Bir an için Dr. Berenford'a söz verdiği iyiliği yapmaktan vazgeçmeyi düşündü. Motoru çalıştırdı, direksiyonu çevirmeye başladı. Ama yaşlı adamın gözlerindeki zorunluluk onu tuttu. Bu Mavi, verilen sözlerin tutulmamasını onaylamazdı. Ve onu kurtarmıştı. Kendisi için herhangi bir zorluk ya da utanç meselesinden daha önemli olan bir örnek oluşturmuştu. Sedan'ı harekete geçirdiğinde, toz ve gün batımı gözünün önündeyken, toprak yoldan aşağıya, beyaz çerçeve eve doğru gönderdi. Geri.

Işık evin üzerine kırmızı bir renk veriyordu. başka bir şeye dönüşme süreci. Arabasını park ederken bir başka isteksizlik dalgasıyla savaştırmak zorunda kaldı. Thomas Covenant'la hiçbir şey yapmak istemiyordu - cüzzamlı olduğu için değil, bilinmeyen ve vahşi bir şey olduğu için, Dr. Berenford'un bile ondan korktuğu kadar abartılı bir şey olduğu için.

Ama o çoktan sözünü vermişti. Kitabı alarak arabasından çıktı ve ışık sönmeden önce bu işi bitirebilmeyi umarak evin ön kapısına gitti.

Bir an saçını düzeltti. Sonra kapıyı çaldı. Ev sessizdi.

Omuzları gerginliğin sonuçlarıyla zonkluyordu. Yorgunluk ve utanç kollarını kaldırılamayacak kadar ağır hissettiriyordu. Kapıyı tekrar çalabilmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Birden ayak sesleri duydu. Ayak sesleri evin içinden ona doğru geliyordu. İçlerindeki öfkeyi duyabiliyordu.

Ön kapı hızla açıldı ve karşısına eski bir kot pantolon ve tişört giymiş, kendisinden birkaç santim uzun, zayıf bir adam çıktı. Kendisi. Yaklaşık kırk yaşlarında. Yoğun bir yüzü vardı. Ağzı Taş bir tablet kadar sertti; yanakları di yalektlerle kaplıydı; gözleri kor gibiydi, ateşe meyilliydi. Saçlarının üst kısmı

Alnı griyle kaplıydı, sanki zamandan çok düşünceleri onu yaşlandırmıştı.

Adam bitkin düşmüştü. Neredeyse otomatik olarak, gözbebeklerindeki ve göz kapaklarındaki kızarıklığı, cildindeki solgunluğu, hareketlerindeki ateşli acemiliği fark etti. Ya hastaydı ya da aşırı stres altındaydı.

Konuşmak için ağzını açtı, daha ileri gidemedi. Bir an için onun varlığını fark etti, sonra tersledi, "Lanet olsun, eğer isteseydim ziyaretçilere bir tabela asardım!" dedi ve kapıyı yüzüne kapattı.

Arkasında karanlık toplanırken bir an gözlerini kırıştırdı ve kararsızlığı öfkeye dönüştü. Sonra kapıya öyle sert vurdu ki, ahşap çerçevesi içinde takırdadı.

Neredeyse aynı anda geri geldi. Sesi ona asit saçıyordu. "Belki İngilizce bilmiyorsundur. I-"

Onun bakışlarına alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. "Senin zil falan çalman gerekmiyor mu?"

Bu onu durdurdu. Onu tekrar düşünürken gözleri kısıldı. Tekrar konuştuğunda, sanki onun temsil ettiği tehlikeyi ölçmeye çalışıyormuş gibi kelimeleri daha yavaş geliyordu.

"Bunu biliyorsanız, herhangi bir uyarıya ihtiyacınız yok demektir."

Başını salladı. "Benim adım Linden Avery. Ben bir doktorum." "Ve cüzzamlılardan korkmuyorsun."

Alaycılığı bir sopa kadar ağırdı; ama o da buna karşılık verdi. "Hasta insanlardan korksaydım doktor olmazdım."

Yüzündeki ifade inanmadığını gösteriyordu. Ama sertçe, "Doktora ihtiyacım yok," dedi ve kapıyı tekrar kapatmaya başladı.

"Yani aslında," diye mırıldandı, "korkan sensin."

Yüzü karardı. Her kelimeyi bir hançer gibi telaffuz ederek, "Ne istiyorsunuz doktor?" dedi.

Dehşete düşmesine rağmen, adamın kontrollü şiddeti onu bocalattı. Gün batımı sırasında ikinci kez, gözleri ona dikilmişti.

onun için çok güçlüydü. Bakışları onu utandırdı. Kitap -orada bulunma bahanesi- elindeydi; ama eli arkasındaydı Geri. Dr. Berenford'un ona önerdiği yalanı söyleyemezdi. Başka bir cevabı da yoktu. Covenant'ın yardıma ihtiyacı olduğunu açıkça görebiliyordu. Yine de eğer yardım istemezse, ne yapabilirdi ki?

Ama sonra aklına bir sezgi sıçraması geldi. Kendini sorgulamadan konuşmaya başladı: "O yaşlı adam bana 'Ol' dedi. doğru.' "

Verdiği tepki onu ürküttü. Gözlerinde şaşkınlık ve korku alevlendi. Omuzları irkildi; çenesi düştü. Sonra aniden kapıyı arkasından kapattı. Yüzü sıcak bir ifadeyle kızın önünde durdu. ileri. "Ne ihtiyarı?"

Onun ateşine doğrudan karşılık verdi. "Garaj yolunuzun sonundaydı, koyu sarı cüppeli yaşlı bir adam. Onu görür görmez kalbi durdu." Bir an için soğuk bir şüphe eli kalbine dokundu. Çok kolay iyileşmişti. Bütün bu durumu kurgulamış mıydı? İmkânsız! Kalbi durmuştu. "Onu kurtarmak için deli gibi çalışmam gerekti. Sonra çekip gitti."

Covenant'ın kavgacı tavrı çöktü. Bakışları sanki boğuluyormuş gibi ona yapıştı. Elleri önünde bomboş duruyordu. Kadın ilk defa sağ elinin son iki parmağının da Kayıp. Bir zamanlar orta parmağı olan elinin üzerine beyaz altından bir alyans takmıştı. Sesi boğazında bir acı gıcirtısı gibiydi. "Gitmiş mi?"

"Evet."

"Koyu sarı cüppeli yaşlı bir adam mı?" "Evet."

"Onu kurtardın mı?" Güneş ufku altına inerken yüz hatları geceye karışıyordu.

"Evet."

"Ne dedi?"

"Sana zaten söyledim." Kararsızlığı onu sabırsızlandırıyordu.
"Dedi ki, 'Doğru ol. "

"Bunu sana o mu
söyledi?" "Evet!"

Covenant'ın gözleri onun yüzünü terk etti. "Cehennem ateşi." Sanki
sırtında zalimliğin ağırlığını taşıyormuş gibi sarktı. "Bana merhamet
edin. Buna dayanamıyorum."
Dönerek kapıya doğru eğildi ve kapıyı açtı. Ama orada durdu.

"Neden *sen*?"

Sonra evine geri dönmüş, kapı kapanmış ve Linden akşam vakti
yapayalnız kalmış gibi duruyordu.

Bir şeyler yapma, dünyasının aşinalığını geri getirmek için bir tür
eylemde bulunma ihtiyacı onu arabasına itene kadar hareket etmedi.
Sersemlemiş gibi direksiyonun arkasına oturarak
Düşün.

Neden sen?

Bu nasıl bir soruydu böyle? O bir doktordu ve yaşlı adamın
yardıma ihtiyacı vardı. Bu kadar basitti. Covenant neden
bahsediyordu?

Ama yaşlı adamın söylediği tek şey *doğru olmak* değildi. Ayrıca
şöyle demişti,
O size ne kadar saldırırsa saldırın, başarısız olmayacaksınız.

O mu? Bu Covenant'a bir gönderme miydi? Yaşlı adam onu bir
konuda uyarmaya mı çalışıyordu? Ya da onunla yazar arasında
başka bir tür bağlantı olduğunu mu ima ediyordu? Birbirleriyle ne
ilgileri vardı? Ya da onunla?

Kimse kalp krizi numarası yapamaz!

Karmakarışık düşüncelerini sert bir şekilde kavradı. Bütün bu
durum hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kesin olarak söyleyebileceği tek
şey

Covenant onun yaşı adam tarifini tanımıştı. Ve Covenant'ın akli dengesi açıkça sorgulanmaya açıktı.

Direksiyonu sıkarak arabasını çalıştırdı ve geri dönmek için geri gitti. Artık Covenant'ın sorununun ciddi olduğuna ikna olmuştu; ancak bu inanç onu Dr.'a karşı daha da öfkeliyordu. Berenford'un ona sorunun ne olduğunu söylemeyi reddetmesi. Toprak yol alacakaranlıkta belirsizdi; dönüşünü tamamlamak için sedanı vitesine takarken farlarını yaktı.

Ağız dolusu kırık cam gibi bir çığlık onu durdurdu. Sedanının mırıltısını delip geçti. Ses şeritleri işitme duyusunu kesti. Acı ya da delilik içinde çığlık atan bir kadın.

Covenant'ın evinden gelmişti.

Linden bir anda arabanın yanında durmuş, çığlığın tekrarlanmasını bekliyordu.

Hiçbir şey duymadı. Bazı pencerelerden ışıklar parlıyordu; ama hiçbir gölge hareket etmiyordu. Hiçbir şiddet sesi geceye ihanet etmiyordu. Eve doğru koşmaya hazırlandı. Kulakları havayı taradı. Ama karanlık nefesini tutmuştu. Çığlık bir daha gelmedi.

Uzun bir süre kararsızlık içinde kaldı. Covenant'la yüzleşip cevaplar mı talep edecekti? Yoksa gitmek mi? Onun düşmanlığıyla karşılaşmıştı. Ne hakkı vardı? Bir kadına işkence ediyorsa, her hakkı vardı. Ama nasıl emin olabilirdi ki? Dr. Berenford buna tıbbi bir işkence demişti.

Sorun.

Dr. Berenford-

Küfürler savurarak arabasına atladı, gaza bastı ve toz toprak içinde hızla uzaklaştı.

İki dakika sonra şehre geri dönmüştü. Ama sonra sokak işaretlerine dikkat edebilmek için yavaşlamak zorunda kaldı.

Genelkurmay Başkanı'nın evine vardığında görebildiği tek şey gece gökyüzüne karşı bir çizgiydi. Ön tarafı da kaşlarını çatmış gibiydi,

sırların saklandığı bir yerdi. Ama o tereddüt etmedi. Merdivenleri adımlayarak ön kapıya vurdu.

Bu kapı, tarafsız bir bölge gibi perdeli bir verandaya açılıyordu. konutun kendisi ve dış dünya. Kapıyı çaldığı sırada verandanın ışıkları yandı. Dr. Berenford iç kapıyı açtı, arkasından kapattı ve verandaya geçerek onu içeri aldı.

Gülümseyerek hoş geldin dedi; ama gözleri sanki korkmak için bir nedeni varmış gibi onunkilerden kaçıyor ve kadın onun nabzının yuvalarının altındaki keselerde attığını görebiliyordu.

"Dr. Berenford," dedi suratsızca.

"Lütfen." Bir itiraz jesti yaptı. "Julius."

"Dr. Berenford." Bu adamın arkadaşlığını istediğinden emin değildi. "O kim?"

Bakışları irkildi. "Kız mı?"

"Çılgılık atan kadın."

Gözlerini onun yüzüne kaldıramıyor gibiydi. Yorgun bir sesle, "Sana hiçbir şey söylemedi," diye mırıldandı.

"Hayır."

Dr. Berenford bir süre düşündükten sonra onu verandanın bir ucundaki iki sallanan sandalyeye doğru yönlendirdi. "Lütfen oturun

Aşağı. Burası daha serin." Dikkati dağılmış gibiydi. "Bu sıcak hava dalgası sonsuza dek süremez."

"Doktor!" diye çıkıştı ona. "O kadına işkence ediyor."

"Hayır, değil." Yaşlı adam aniden sinirlenmişti. "Bunu hemen aklından çıkar. Onun için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ona işkence eden her neyse, o değil."

Linden, onun Thomas Covenant'ın arkadaşı olup olmadığından emin olana kadar bakışlarını üzerinde tuttu ve açık sözlülüğünü ölüştü. Sonra açıkça, "Söyle bana," dedi.

Yavaş yavaş yüz ifadesi alışıl gelmiş alaycılığına geri döndü. "Oturmayacak mısınız?"

Kaba bir tavırla verandaya doğru ilerledi ve sallanan koltuklardan birine oturdu. Hemen ışıkları kapattı ve paravanların arasından karanlık almaya başladı. "Karanlıkta daha iyi düşünürüm." Gözleri alışmadan önce, adam otururken yanındaki sandalyenin gıcırdağını duydu.

Bir süre için tek ses sandalyesinin yumuşak protestosu ve cırcır böceklerinin tiz sesleriydi. Sonra aniden, "Sana bazı şeyleri anlatmayacağım. Bazılarını söyleyemem, bazılarını da söylemem. Ama seni bu işe ben bulaştırdım. Sana birkaç cevap borçluyum."

Ondan sonra, gecenin sesi gibi konuşmaya başladı; ve kadın bir askıya alınmışlık hali içinde dinledi; yarı konsantre olmuştu, tıpkı semptomları anlatan bir hastaya konsantre olduğu gibi, yarı da şaşkınlık ve acıyla, "*Neden sen?*" diyen o cılız, canlı adamın görüntüsü üzerinde düşünüyordu.

"On bir yıl önce, Thomas Covenant tek bir kitabı olan bir yazardı. çok satan bir kitap, Joan adında güzel bir eş ve Roger adında bebek bir oğul. Bu romandan nefret ediyor, onu anlamsız buluyor ama karısını ve oğlunu hâlâ seviyor. Ya da öyle olduğunu düşünüyor. Şahsen bundan şüpheliyim. O son derece sadık bir adam. Onun aşk dediği şeye, ben kendi acısına sadık olmak diyorum.

"On bir yıl önce, sağ elindeki bir enfeksiyonun cüzzam olduğu ortaya çıktı ve o iki parmak kesildi. Louisiana'daki cüzzam hastanesine gönderildi ve Joan ondan boşandı. Roger'ı bir cüzzamlıya yakın yetiştirilmekten korumak için. Covenant'ın anlattığına göre, Joan'ın kararı tamamen mantıklıydı. Bir annenin çocuğu için duyduğu doğal endişe. Bence rasyonalize ediyor. Bence sadece korkuyordu. Bence Hansen hastalığının ona neler yapabileceği fikri -Roger'dan bahsetmiyorum bile, onu çok korkuttu. Kaçtı."

Ses tonundan omuz silktiği anlaşılıyordu, "Ama ben sadece tahmin yürütüyorum. Gerçek şu ki, kadın onu boşadı ve adam buna itiraz etmedi. Birkaç ay sonra Hastalık tutuklandı ve Haven Çiftliği'ne geri döndü. Tek başına. Bu

onun için iyi bir zaman değildi. Bütün komşuları taşındı. Bazıları

Bu güzel şehirdeki insanlar onu gitmeye zorladılar. Birkaç kez hastaneye kaldırıldı ve ikinci seferinde yarı ölüydü-" Dr. Berenford bu anı karşısında irkilir gibi oldu. "Hastalığı tekrar aktif hale geldi. Onu cüzzam hastanesine geri gönderdik.

"Tekrar eve döndüğünde her şey farklıydı. Akıl sağlığını geri kazanmış gibiydi. On yıldır istikrarlı. A
Biraz gaddar, belki -tam olarak di dent diyemeyiz- ama erişilebilir, makul, şefkatli. Her yıl birçok yoksul hastamızın faturasını o ödüyor."

Yaşlı adam iç çekti. "Biliyor musun, bu çok garip. Beni dönüştürmeye çalışan aynı insanlar *onun* da kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorlar. O kiliseye gitmeyen bir cüzzamlı ve parası var. Bizim Evanjeliklerden bazıları bunu Tanrı'ya hakaret olarak görüyor."

Linden'in profesyonel yanı Dr. Berenford'un verdiği bilgileri özümsemiş ve onun öznel tepkilerini dikkate almamıştı. Ama düşünceleri, Covenant'ın yüzünü karanlıkta gözünün önüne getirdi. Yavaş yavaş o muhtaç yüz onun için daha gerçek hale geldi. Yüzündeki yalnızlık ve keder çizgilerini gördü. Onun yüzündeki sertliğe bir yoldaşını tanımış gibi tepki verdi. Ne de olsa acıya, kayba, yalnızlığa aşinaydı.

Ancak doktorun konuşması onu sorularla da doldurdu. Covenant'ın kararlılığını nereden öğrendiğini bilmek istiyordu. Onu ne değiştirmişti? Bu kadar güçlü bir cevabı nerede bulmuştu? onu hayatının yoksulluğuna karşı koruyabilir miydi? Ve son zamanlarda ne olmuştu da bunu ondan almıştı?

"O zamandan beri," diye devam etti Genelkurmay Başkanı, "yedi roman yayınladı ve farkı gerçekten görebileceğiniz yer burası. Üç ya da dört el yazmasından daha bahsetti ama onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Mesele şu ki, eğer daha iyi bilmeseydiniz, onun en çok satan romanı ile diğer yedi romanın aynı adam tarafından yazıldığına inanamazdınız. İlki konusunda haklı. Kendini beğenmiş bir melodram. Ama diğerleri-

"*Ya da Suçluluk Duygusu İçin Ruhumu Satacağım*'ı okuma şansınız olsaydı, masumiyetin iktidarsız olması dışında harika bir şey olduğunu savunduğunu görürdünüz. Suçluluk güçtür. Tüm etkili insanlar suçludur çünkü güç kullanımı suçluluktur ve sadece suçlu insanlar etkili olabilir. *İyilik* için etkili, dikkatinizi çekerim. Sadece lanetliler kurtarılabilir."

Linden kıvranıyordu. Suçluluk ve etkinlik arasındaki ilişkinin en azından bir türünü anlamıştı. Cinayet işlemişti ve işlediği cinayet yüzünden doktor olmuştu.

Cinayet. Kendisi gibi insanların suçluluk duygusunu yatıştırma ihtiyacıyla iktidara sürüklendiğini biliyordu. Ama hiçbir şey bulamamıştı.

lanetlilerin kurtarılabilceği iddiasını doğrulamak için. Belki de Covenant Dr. Berenford'u kandırmıştı.

deliydi, akıllıca bir istikrar maskesi takmış bir deliydi. Ya da belki de onun bilmediği bir şey biliyordu.

İhtiyacı olan bir şey.

Bu düşünce onu korkuya sürükledi. Birden gecenin farkına vardı; salıncağın basamakları sırtına baskı yapıyordu.

cırcır böcekleri. Covenant'la tekrar yüzleşme zorunluluğundan kaçmak için can atıyordu. Zarar verme olasılıkları karanlığı dolduruyordu. Ama tehlikeyi anlaması gerekiyordu. Dr. Berenford durduğunda.

Sessizliğe dayanabildiği kadar dayandı, sonra belli belirsiz ilk sorusunu tekrarladı.

"Kim o?"

Doktor iç çekti. Koltuğu havada birkaç kıymık parçası bıraktı. Ama "Eski karısı" demeden önce tamamen sakinleşti.

Joan."

Linden irkildi. Bu bilgi Covenant'ın bitkin ve ateşli görünümüne bir açıklama getiriyordu. Ama yeterli değildi. "Neden geri geldi? Onun nesi var?"

Yaşlı adam tekrar sallanmaya başladı. "Şimdi öğleden sonra olduğumuz yere geri döndük. Sana söyleyemem. Sana onun neden geri geldi çünkü bana güvenerek söyledi. *Eğer* haklıysa-

Sesi kesildi, sonra devam etti. "Size onun nesi olduğunu söyleyemem çünkü bilmiyorum."

Onun görünmeyen yüzüne baktı. "Bu yüzden beni bu işe bulaştırdın." "Evet." Cevabı ölümlülüğün kabulü gibiydi.

"Etrafta başka doktorlar da var. Ya da bir uzman çağırabilirsiniz." Boğazı aniden kapandı; "Neden ben?" diyebilmek için yutkunmak zorunda kaldı.

"Şey, sanırım-" Şimdi ses tonunda alaycı bir gülümseme vardı. "Bunun iyi eğitilmiş olduğun için olduğunu söyleyebilirim. Ama gerçek şu ki, seni düşündüm çünkü uygun görünüyorsun. Sen ve Covenant birbirinizle konuşabilirsiniz. -Eğer kendinize bir şans vererseniz."

"Anlıyorum." Sessizliğin içinde inliyordu, bu kadar belli mi? Saklamak, telafi etmek için yaptığım onca şeyden sonra, hâlâ belli oluyor mu? Kendini savunmak için ayağa kalktı. Eski acısı sesini querulous. "Umarım Tanrı'yı oynamayı seviyorsundur."

Sessizce cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı, "Eğer yaptığım buysa - hayır, yapmıyorum. Ama ben olaya böyle bakmıyorum. Sadece boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bu yüzden senden yardım istedim."

Yardım edin, diye hırladı Linden içinden. Yüce Tanrım! Ama öfkesini yüksek sesle dile getirmede. Dr. Berenford yine ona dokunmuş, parmağını onu zorlayan sinirlerin üzerine koymuştu. Zayıflığını, öfkesini ya da seçeneksizliğini dile getirmek istemediği için onun yanından geçerek verandanın dış kapısına doğru ilerledi. "İyi geceler," dedi düz bir tonda.

"İyi geceler, Linden." Ona ne yapacağını sormadı. Belki de onu anlamıştı. Ya da belki cesareti yoktu.

Arabasına bindi ve Haven Çiftliği'ne doğru yola çıktı.

Arabayı yavaşça sürdü, perspektif duygusunu yeniden kazanmaya çalıştı. Doğru, Artık başka seçeneği yoktu; ama bunun nedeni çaresiz olması değildi. Bunun nedeni, doktor olmaya karar verdiğinde bu seçimi çoktan yapmış olmasıydı. O seçmişti

Şu anda olduğu kişi olmak için bile bile. Bu seçimin bazı sonuçları ona acı veriyorsa, her yerde acı vardı. Katlanması gereken her türlü acıyı hak ediyordu.

Toprak yola ulaşana kadar Dr. Berenford'a yaşlı adam hakkında soru sormayı unuttuğunu fark etmemişti.

Covenant'ın evinin ışıklarını görebiliyordu. Bina, karanlık ağaçların arasında, orman ve gece tarafından yutulmak üzere olan bir parıltı gibi titriyordu. Ay sadece bu izlenimi doğruluyordu; neredeyse tam olan ışığı tarlayı gümüşten bir göl haline getirmişti, büyümlü ve derinliksiz, ama siyah ağaçlara ya da gölgelerinde yatan eve dokunamıyordu. İhlamur nemli havadan ürperdi, ve sanki bir krize yaklaşıyormuş gibi elleri direksiyonda ve hisleri gergin bir şekilde arabayı sürdürdü.

Evden yirmi metre uzakta durdu, arabasını ay ışığında duracak şekilde park etti.

Doğru ol.

Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Farların yaklaşması onu uyarmış olmalı. Bir Ön kapıya yaklaştığında dışarıdaki lamba yandı. Adam onu karşılamak için dışarı çıktı. Dik ve yasakçı duruşu, arkasındaki sarı ışıkla silüet haline gelmişti. Kadın onun yüzünü okuyamadı.

"Dr. Avery." Sesi bir testere gibi tiz çıkıyordu. "Git başımdan."

"Hayır." Solunumunun belirsizliği onu aniden, teker teker konuşmaya itti. "Onu görene kadar olmaz."

"O mu?" diye sordu.

"Eski karın."

Bir an için sessiz kaldı. Sonra homurdandı: "O piç sana başka ne söyledi?"

Onun öfkesini görmezden geldi. "Yardıma ihtiyacın var."

Omuzları sanki cevapları boğuyormuş gibi kamburlaştı. "Yanılıyor. Yardıma ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok. Git başımdan."

"Hayır." Hiç tereddüt etmedi. "O haklı. Çok yoruldun. Onunla tek başına ilgilenmek seni yıpratıyor. Sana yardım edebilirim."

"Yapamazsın," diye fısıldadı, onu şiddetle reddederek. "Onun bir doktora ihtiyacı yok. Yalnız bırakılmaya ihtiyacı var."

"Gördüğüm zaman inanacağım."

Sanki kadın hareket etmiş, onu geçmeye çalışmış gibi gerildi. "İzinsiz giriyorsun. Eğer gitmezsen Şerif'i arayacağım."

Pozisyonunun sahteliği onu çileden çıkarmıştı. "Lanet olsun!" diye tersledi. "Neden korkuyorsun?"

"Sen." Sesi ağır ve soğuktu. "Ben mi? Beni tanı mıyorsun bile."

"Ve sen beni tanı mıyorsun. Burada neler olup bittiğini bil miyorsun. Bunu anlam an mümkün değil. Ve bunu sen seç medin." Kelimeleri ona doğru bıçak gibi savurdu. "Seni bu iş e Berenford bulaşt ırdı. O yaş lı adam-" Yutkundu, sonra havladı, "Sen onu kurtard ın, o da seni seç ti ve bunun ne anlama geldiğ i hakkında hiçbir fikrin yok. Seni ne için seç tiğ ine dair en ufak bir fikrin bile yok. Lanet olsun, buna katlanmayacağ ım! *Git baş ımdan.*"

"Bunun seninle ne ilgisi var?" Onu anlamak için el yordam ıyla çabaladı. "Bunun seninle bir ilgisi olduğ unu düş ündüren nedir?"

"Ç ünkü biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" Adamın kü çümseyici tavrına tahammül edemiyordu. reddetti. "Seni bu kadar özel yapan ne? Cüzzam mı? Cüzzaml ı olmanın sana yalnızlık ya da acı üzerinde bir tür özel hak verdiğ ini mi san ıyorsun? Kibirli olma. Dünyada acı çeken başka insanlar da var ve onları anlamak için cüzzaml ı olmaya gerek yok. Seni bu kadar özel yapan ne?"

Öfkesi onu durdurdu. Kadın adamın yüzünü göremiyordu; ama adamın duruş u onu yeniden değerlendirmek üzere değ iş miş gibiydi. Bir süre sonra şöyle dedi

"Benimle ilgili bir şey yok. Ama ben bu şeyin içindeyim ve sen değilsin. Bunu biliyorum. Sen bilmiyorsun. Bu açıklanamaz. Ne yaptığını anlamıyorsun."

"O zaman anlat bana. Anlamamı sağla. Böylece doğru seçimi yapabilirim."

"Dr. Avery." Sesi ani ve sertti. "Belki de acı çekmek özel bir şey değildir. Belki hastalık ve zarar kamusal alandadır. Ama *bu* özel."

Adamın yoğunluğu onu susturdu. Düşüncelerinde onunla boğuştu ama onu ele geçirmenin bir yolunu bulamadı. Adam ondan daha çok şey biliyordu; daha çok şeye katlanmış, daha çok şey satın almış, daha çok şey öğrenmişti. Yine de onu bırakamıyordu. Bir tür açıklamaya ihtiyacı vardı. Gece havası yoğun ve nemliydi, yıldızların anlamını bulanıklaştırıyordu. Başka bir argümanı olmadığı için, ona kendi anlayışsızlığıyla meydan okudu. " 'Doğru ol,' diye ifade etti, "söylediği tek şey bu değildi."

Covenant geri çekildi. Kendini tuttu, ta ki merakı onu "Başka ne var?" diye sormaya itene kadar.

"Dedi ki, 'Korkmayın. Sana ne kadar saldırırsa saldırırsın, başarısız olmayacaksınız' dedi. " Orada durdu, gerisini söylemek istemedi.

Covenant'ın

omuzları titremeye başladı. Acımasızca avantajını sürdürdü. "Kimden bahsediyordu? Senden mi?"

Cevap vermedi. Ellerini yüzüne bastırmış, duygularını bastırıyordu.

"Yoksa başka biri miydi? Biri Joan'a zarar mı verdi?"

Dişlerini kendine kilitleyemedi bir acı parçası dişlerinin arasından kayıp gitti.

"Yoksa bana bir şey mi olacak? O yaşlı adamın benimle ne ilgisi var? Neden beni seçtiğini söylüyorsun?"

"Seni kullanıyor." Covenant'ın elleri sesini engelledi. Ama kendine hakim olmuştu. Kollarını indirdiğinde sesi donuklaştı ve

Küllerin dökülmesi gibi soluk. "Berenford gibi. Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Bu sefer üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyor." Sesi acı olmalıydı; ama bir an için o kaynağı bile kaybetmişti. "Tek fark, benim bildiğimi o da biliyor."

"O zaman söyle bana," diye tekrar ısrar etti Linden. "Bırak deneyeyim."

Covenant irade gücüyle doğruldu ve ışığa karşı dik durdu. "Hayır. Belki seni durduramam ama buna izin vermek zorunda olmadığımından da eminim. Buna katkıda bulunmayacağım. Eğer bu işe karışmaya kararlıysan, bunu arkamdan yapmanın bir yolunu bulman gerekecek." Sanki sözünü bitirmiş gibi durdu. Ama sonra ona öfkelenildi: "Ve o piç Berenford'a söyle, bunu Bir değişiklik yapıp bana güvenmeyi dene!"

Retorikler boğazına düğümlendi. Bağırarak istedi, neden bağırırsın ki? Başka kimseye güvenmiyorsun! Ama ciğerlerine güç topladığı sırada bir çığlık havayı deldi.

Bir kadın çığlık atıyor, çiğ ve iğrenç. Bir insanın böylesine ölümcül bir dehşeti hissedip de aklı başında kalabilmesi imkânsızdı. Çığlık sanki Gecenin kalp çığlığı.

Konuşma bitmeden önce Linden, Covenant'ın yanından geçerek ön kapıya doğru ilerliyordu.

Adam kadının kolunu yakaladı: kadın adamın yarım elini kırdı ve onu savurdu. "Ben bir doktorum." Ona izin vermek ya da reddetmek için zaman bırakmadı, Kapıyı hızla açtı ve eve girdi.

Kapı onu oturma odasına aldı. Halılarına ve kitaplıklarına rağmen çıplak görünüyordu; ne bir resim, ne de Süs eşyaları; ve tek mobilya, önünde bir sehpa bulunan uzun bir kanepe idi. Sanki etraflarındaki alanı gezilebilir kılmak istercesine zeminin ortasını işgal etmişlerdi.

Odaya şöyle bir göz attıktan sonra kısa bir geçitten mutfığa doğru yürüdü. Orada da bir masa ve iki düz sırtlı ahşap sandalye alanın ortasını kaplıyordu. Onların yanından geçip başka bir salona girmek için döndü. Covenant onun yanından geçerken arkasından

aceleyle koştu.

İki açık kapıdan -banyo ve yatak odası- geçerek koridorun sonundaki kapıya ulaştı.

Kapalıydı.

Hemen topuzu tuttu.

Onun bileğini yakaladı. "Dinle." Sesi, kızın Duygu -acelecilik, ıstırap, bir şey- ama duymadı. "Bunu anlamak zorundasın. Her şeyini kaybetmiş bir adamı incitmenin tek bir yolu vardır. Ona kırılmış bir şeyi geri vermek."

Boştaki eliyle topuzu kavradı. Adam onu bıraktı. Kapıyı açtı, odaya girdi.

Bütün ışıklar açıktı.

Joan odanın ortasındaki demir iskeletli yatakta oturuyordu. Onun ayak bilekleri ve el bilekleri, oturmasına veya uzanmasına izin veren ancak ellerini kaldırmasına izin vermeyen bez bağlarla bağlanmıştı. birlikte. İnce uzuvlarını örten uzun pamuklu gecelik, sıkıntısından dolayı etrafına dolanmıştı.

Boynundaki gümüş zincirde beyaz altın bir alyans asılıydı.

Covenant'a bakmadı. Bakışları Linden'e yöneldi ve yüzünü çılgın bir öfke kapladı. Kudurmuş gözleri vardı, çıldırmış bir dişi aslanın gözleri. İnilti boğazında düğümlendi. Solgun derisi kemiklerinin üzerinde sıkıca gerilmişti.

Sezgisel tiksinti Linden'ı dehşete düşürdü. Düşünemiyordu. Böyle bir vahşete alışık değildi. Tüm hastalık ya da zarar kavramlarını ihlal ediyor, tepkilerini felç ediyordu. Bu sıradan bir insan acizliği ya da umutsuzluk seviyesine yükseltilmiş bir acı değildi; bu saf bir vahşilikti, konsantre ve öldürücüydü. Kendini ileri doğru zorlamak zorunda kaldı. Ama kadının yanına yaklaşıp elini uzattığında Joan onu yemlenmiş bir kedi gibi ısırды. Linden istemsizce geri çekildi.

"Yüce Tanrım!" diye nefes nefese kaldı. "Onun nesi var?"

Joan başını kaldırdı ve lanetlilerin ıstırabına benzer bir çığlık attı.

Covenant konuşamıyordu. Keder yüz hatlarını buruşturdu. Joan'ın yanına gitti. Düğümü el yordamıyla çözerek sol bileğini çözdü ve kolunu serbest bıraktı. Joan hemen ona doğru atıldı, ona ulaşmak için tüm vücudunu zorladı. Adam ondan kaçtı, ön kolunu yakaladı.

Linden, Joan'ın tırnaklarının sağ elinin arkasını tırmalamasını sessiz bir feryatla izledi. Kesiklerden kan akıyordu.

Joan parmaklarını adamın kanına buladı. Sonra eli ağzına gitti ve hevesle, açgözlülükle emdi.

Kanın tadı öz farkındalığını geri getirmiş gibiydi. Neredeyse anında, yüzündeki delilik soldu. Gözleri yumuşadı, yaşardı; ağzı titredi. "Oh, Tom," diye mırıldandı zayıfça. "Çok özür dilerim. O aklımda ve onu çıkaramıyorum. Senden nefret ediyor. Beni-" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. kırık bir şekilde. Berraklığı ona karşı son derece acımasızdı.

Yatağa, onun yanına oturdu ve kollarını ona doladı. "Biliyorum." Sesi odanın içinde yankılanıyordu. "Anlıyorum."

"Tom," diye ağladı. "Tom. Yardım et bana."

"Yapacağım." Ses tonu her türlü çileye göğüs gereceğine, her türlü fedakârlığı yapacağına, her türlü şiddete başvuracağına söz veriyordu. "O hazır olur olmaz. Seni serbest bırakacağım."

Zayıf uzuvları yavaşça gevşedi. Hıçkırıkları daha sessiz hale geldi. Bitkin düşmüştü. Onu yatağa uzattığında gözlerini kapadı, parmaklarını bir çocuk gibi ağzına götürerek uykuya daldı.

Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran kutudan bir mendil aldı ve elinin arkasına bastırdı. Sonra şefkatle Joan'ın parmaklarını ağzından çekti ve bileğini yeniden bağladı. Ancak o zaman Linden'a baktı.

"Acımıyor," dedi. "Ellerimin arkası yıllardır uyuşuk." Yüzündeki azap gitmişti; artık iyileşemeyeceği bir acının verdiği yorgunluktan başka bir şey yoktu yüzünde.

Kanının dokuya işlemlerini izlerken, bu yarayı tedavi etmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Ama önemli bir parçası Başarısız oldu, Joan için yetersiz olduğunu kanıtladı; ona dokunmaya dayanamadı. Gördüklerine verecek bir cevabı yoktu. Bir an için, onun Gözleri yaşlarla dolmuştu. Sadece eski alışkanlığı ağlamasına engel oluyordu. Sadece ihtiyacı onu gecenin içine kaçmaktan alıkoydu. Bu onu acımasızca, "Şimdi bana onun nesi olduğunu söyleyeceksin," demeye itti.

"Evet," diye mırıldandı. "Sanırım öyleyim."

ÜÇ: Kötü Durum

Sessizlik içinde onu oturma odasına geri götürdü. Kolundaki eli isteksizdi, sanki sadece insan temasından korkuyormuş gibiydi. Kadın kanepeye oturduğunda, adam yarasına doğru bir işaret yaptı ve onu yalnız bıraktı. Yalnız kaldığı için memnundu. Başarısızlığı onu şaşkına çevirmişti; kendine gelmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ona ne olmuştu? Kötülükten hiçbir şey anlamıyordu, hatta bir fikir olarak ona inanmıyordu bile; ama onu Joan'ın vahşi açlığında görmüştü. Dünyayı işlev bozukluğu ve hastalık, ilaç ve tedavi, başarı ya da başarısızlık açısından algılamak üzere eğitilmişti. Ölüm. İyi ya da kötü gibi kelimeler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Joan-! Böylesine kötücül bir vahşet nereden geliyordu? Ve nasıl-?

Covenant sağ eli beyaz bir bandajla sarılmış halde geri döndüğünde, kadın ona baktı ve açıklama istedi.

Onun önünde durdu, bakışlarıyla karşılaşmadı. Adamın kamburu Duruşu ona terk edilmiş bir ifade veriyordu; gözlerinin kenarlarındaki deri, etini sıkıştıran bir dehşet gibi buruşmuştu. Ama ağzı meydan okuma alışkanlığı edinmişti; reddetmelerle bükülmüştü. Bir süre sonra

"Neden onu bilmeni istemediğimi anladın mı?" diye mırıldandı ve adımlamaya başladı.

"Berenford ve Roman dışında kimse bilmiyor" -sözler sanki kalbinin mahremiyetinden çıkarıyormuş gibi geldi- "Berenford ve Roman dışında. Kanun, başkalarını tutsak eden insanlara pek de iyi gözle bakmaz.

-Onun durumunda bile. Onunla ilgili hiçbir yasal hakkım yok. Yapmam gereken şey onu yetkililer. Ama o kadar uzun zamandır kanunlardan faydalanmadan yaşıyorum ki artık umurumda bile değil."

"Ama onun nesi var?" Linden sesinin titremesine engel olamıyordu; sesi sabit çıkamayacak kadar sıkıydı.

İç çekti. "Beni incitmeye ihtiyacı var. Bunun için yanıp tutuşuyor - onu bu kadar saldırgan yapan da bu. Kendini cezalandırmak için düşünebildiği en iyi yol bu."

Linden'in analitik içgüdüğü bir anahtarla çalışmaya başladı tekrar. Paranoyak, diye kendi kendine söylendi. O paranoyak. Ama yüksek sesle ısrar etti, "Ama neden? Ona ne oldu?"

Durdu, sanki onun gerçeği anlama kapasitesini ölçmeye çalışıyormuş gibi ona baktı, sonra volta atmaya devam etti.

"Elbette," diye mırıldandı, "Berenford bunu böyle görmüyor. Psikiyatrik bir sorun olduğunu düşünüyor. Bunu denememesinin tek nedeni

onu benden uzaklaştırmak istememin sebebi, ona neden bakmak istediğimi anlaması. Ya da bir kısmını. Karısı felçli ve bu sorunu başkasının üzerine yıkmayı asla düşünmez. Ona kana olan düşkünlüğünden bahsetmedim."

Sorduğu sorudan kaçıyordu. Kadın sabrını zorladı. "Bu psikiyatrik bir sorun değil mi? Dr. Berenford fiziksel nedenleri elemedi mi? Başka ne olabilir ki?"

Covenant tereddüt etti, sonra uzaktan, "Neler olup bittiğini bilmiyor," dedi.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Bu çok uygun."

"Hayır," diye karşılık verdi, "bu uygun değil. Gerçek bu. Bunu anlayacak geçmişe sahip değilsiniz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kendi kendine verdiği komutun sıkışıklığı sesini çiğleştirdi. "Hayatımın yarısını başkalarının acılarıyla baş ederek geçirdim." "Benim bir doktor olduğumu kafana sokamıyor musun?" diye eklemek istedi. Ama boğazı bu sözlerle kilitlendi. Başarısız olmuştu.

Bir an için bakışları, kızın gerçekten de gerekli geçmişe sahip olduğu fikrinden rahatsız olmuş gibi irkildi. Ama sonra başını sertçe salladı. Adam sözlerine devam ettiğinde, kız onun kendisine ne tür bir cevap vermeye karar verdiğini anlayamadı.

"Ailesi beni aramasaydı benim de haberim olmayacaktı," dedi. Yaklaşık bir ay önce. Bana pek ihtiyaçları yoktu ama çılgına dönmüşlerdi. Bildikleri her şeyi anlattılar.

"Sanırım bu eski bir hikaye. Onu yeni yapan tek şey acıtması. Joan benden boşandı.

cüzzam. On bir yıl önce. Roger'ı aldı ve ailesinin yanına döndü. Haklı olduğunu düşünüyordu. *Ben* de yıllarca haklı olduğunu düşündüm. Çocuklar cüzzama yetişkinlerden daha yatkındır. Bu yüzden benden boşandı. Roger'ın hatırı için.

"Ama işe yaramadı. İçten içe bana ihanet ettiğine inanıyordu. Sevdiğin birini terk ettiğin için kendini affetmek zordur- Sana ihtiyacı olan biri. Kendinize olan saygınızı aşındırır. Cüzzam gibi. İçinizi kemirir. Çok geçmeden, ahlaki bir sakat olursun. Bir süre dayandı. Sonra tedavi aramaya başladı."

Sesi ve ona verdiği bilgiler Linden'i sakinleştirdi. Adam adım attıkça, kadın onun kendini nasıl taşıdığının farkına vardı, tüm hareketlerindeki özen ve özgüllük. Sanki kendisi için bir tehlikeymiş gibi sehpanın yanından geçti. Ve tekrar tekrar gözleriyle kendini taradı, sırayla her bir elini, her bir kolunu kontrol etti. Bacakları, göğsü, sanki bilmeden kendini yaraladığını fark etmeyi bekliyormuş gibi.

Böyle şeyler hakkında okumuştı. Kendi kendini denetlemesine VSE deniyordu.

-Ekstremitelerin görsel gözetimi. Hareket ederken gösterdiği özen gibi, bu da hastalığını kontrol altında tutmak için ihtiyaç duyduğu disiplinin bir parçasıydı.

tutuklandı. Cüzzamın sinirlerine verdiği zarar nedeniyle, sağlığına yönelik en büyük tehdit, farkında olmadan kendini çarpması, yakması, kazınması, kesmesi veya yaralaması olasılığıydı. O zaman yaraya müdahale edilmediği için enfeksiyon kapabilirdi. Bu yüzden toplayabildiği tüm dikkatle hareket etti. Evindeki mobilyalar Ev, çıkıntılı köşe riskini en aza indirecek şekilde düzenlenmiştir, engeller, kazalar. Ve tehlike işaretleri aramak için düzenli olarak kendini taradı.

Onu bu objektif ve profesyonel şekilde izlemek, kim olduğu duygusunu yeniden kazanmasına yardımcı oldu. Yavaş yavaş onun dolaylı açıklamalarını sabırsızlanmadan dinleyebilecek hale geldi.

Duraklamamıştı; şöyle diyordu: "Önce psikolojiyi denedi. Her şeyin zihninde olduğuna inanmak istiyordu ve zihinler de kırık kollar gibi düzeltilebilirdi. Psikolojik tedavi görmeye başladı. Bazı insanların arabalarını her yıl yenisiyle değiştirdiği gibi. Sanki onun sorunu ruhsal değil de zihinselmiş gibi.

"Ailesi için bunların hiçbirisi mantıklı değildi, ama onlar Roger'a istikrarlı bir yuva sağlamak için ellerinden geleni yaptılar.

"Birdenbire bundan vazgeçip kiliseye gittiğinde nihayet iyi olacağını düşündüler. Başından beri dinin çözüm olduğuna inanıyorlardı. Pek çokları için yeterince iyi. ama bu ona ihtiyacı olan şeyi vermedi. Çok kolaydı. Hastalığı sürekli ilerliyordu. Bir yıl önce, o bir fanatik. Roger'ı alıp bir komüne katılmaya gitti. Onlardan biri İnsanların aşağılanmanın coşkusuunu öğrendiği ve liderin aşk ve toplu intihar vaazları verdiği yerler.

"Çok çaresiz olmalıydı - hayatının büyük bir bölümünde gerçekten inanmak istediği tek şey, kendisinin mükemmel olduğuydu. Doğru. Ama başarısızlıkla geçen onca yıldan sonra savunacak bir şeyi kalmamıştı. Kaybedecek neyi vardı ki?"

Linden tam olarak ikna olmamıştı. Tanrı'ya, iyi ve kötü kavramlarından daha fazla ihtiyacı yoktu. Ama Covenant'ın tutkusu onu ele geçirmişti. Gözleri şiddet ve kederle ıslanmıştı; ağzı bir bıçak kadar keskindi. Söylediklerine inanıyordu.

Yüz ifadesi şüphesinin bir kısmını ele vermiş olmalıydı; sesi Joan'ın vahşetinin bir yankısına büründü. "Onun neler yaşadığını anlamak için Tanrı'ya inanmak zorunda değilsin. Ölümcül bir tedavisi olmayan bir hastalıktan muzdaripti. O bile yapamadı Onu çürütme şeklini tutukladı. Belki de tedavi etmeye çalıştığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Sihir arıyordu, içine ulaşıp onu iyileştirebilecek bir güç.

ve işe yaramazlarsa, ateşi düşünmeye başlarsınız. Acıyı yakmak için. Kendini cezalandırmak, kişisel çürümüşlüğüne uygun bir tür ihanet bulmak istedi."

Sesi kırıldı; ama hemen kontrol altına aldı. "Her şeyi biliyorum. Ama kızın hiçbir savunması yoktu. Ona kapıyı açtı ve adam da onun mükemmel bir araç olduğunu gördü ve onu kullanıyor - onu ne için kullandığını bile anlayamayacak kadar zarar görmüşken onu kullanıyor."

Onu kullanmak mı? Linden anlayamadı. O mu?

Covenant yavaşça öfkesini bastırdı. "Elbette, ailesinin bu konuda hiçbir şeyden haberi yoktu. Nasıl yapabilirler? Tek bildikleri Yaklaşık altı hafta önce gecenin bir yarısı onları uyandırdı ve gevezelik etmeye başladı. O bir peygamberdi, bir imgelem görmüştü, Tanrı ona bir görev vermişti. Vay haline ve intikamına. Kötülere, hastalara ve inançsızlara ölüm. Bundan çıkarabildikleri tek anlam, kadının onlardan Anlaşıldı. Sonra da gitmiş. O zamandan beri onu görmediler.

"Birkaç hafta sonra beni aradılar. Onu görmemiştim, ilk kez o zaman haberim oldu. Ama yaklaşık iki hafta önce buraya geldi. Gece gizlice odama girdi ve yüzleşti. Eğer bu kadar zayıf olmasaydı, başarabilirdi. O kadar yolu yürüyerek gelmiş olmalı."

Volta atmaya devam edemeyecek kadar bitkin görünüyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri onu hasta gösteriyordu ve elleri titriyordu. Ne kadar zamandır doğru dürüst uyumamış ya da huzur bulamamıştı? İki hafta mı? Adam kanepenin diğer ucuna oturduğunda, Linden dönüp ona baktı. rahibe okumaya devam etti. Aklının bir köşesinde ona sakinleştirici vermenin bir yolunu düşünmeye başladı.

"O zamandan beri," diye iç geçirdi, "Berenford ve ben onunla ilgileniyoruz. Onu bu işe bulaştırdım çünkü tanıdığım tek doktor o. O onun hakkında yanıldığımı düşünüyor, ama bana yardım ediyor. Ya da öyleydi. Ta ki Seni bu işe o bulaştırdı." Sesi acı çıkamayacak kadar yorgundu. "Elimden geldiğince ona ulaşmaya çalışıyorum ve o da ona ilaç veriyor.

Zihnini boşaltmak için. Ya da en azından onu sakinleştirip besleyebiliyorum. İçeride ışıkları hep açık bırakıyorum. Karanlıkta yalnız kaldığında ona bir şeyler oluyor. Çılgına dönüyor, kolunu falan kıracak diye korkuyorum."

Sessizliğe gömüldü. Anlaşılan hikâyesinin ya da gücünün sonuna gelmişti. Linden onun açıklamasının eksik olduğunu hissetti ama sorularını erteledi. Yardıma ihtiyacı vardı.

zorlanma. Dikkatle, "Belki de gerçekten bir hastanede olması gerekiyordur. Eminim Dr. Berenford elinden geleni yapıyordur. Ama burada kullanamayacağı her türlü teşhis prosedürü var. Eğer bir hastanede olsaydı
."

"Eğer bir hastanede olsaydı" -ona doğru öyle bir hamle yaptı ki kız geri çekildi- "onu deli gömleği içinde tutarlar, günde üç kez zorla beslerler, elektroşokla beynini jöleye çevirirler ve kendi vücudunu tanıyamayacak hale gelene kadar ilaçla doldururlardı. sanki Tanrı'nın kendisi onu çağırıyor ve bu hiçbir işe yaramıyor! Lanet olsun, o benim *karımdı*!" Sağ yumruğunu salladı. "Hâlâ o lanet yüzüğü takıyorum!"

"Doktorların böyle yaptığını mı sanıyorsun?" Birden öfkeleni; başarısızlığı onu savunmaya geçirmişti. "Hasta insanları acımasızca öldürmek mi?"

Öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. "Doktorlar anlasalar da anlamasalar da sorunları tedavi etmeye çalışırlar. Her zaman işe yaramaz. Bu bir doktorun tedavi edebileceği bir şey değil."

"Bu bir gerçek mi?" Onunla alay etmek istemiyordu; ama kendi dürtüleri onu zorluyordu. "Ona ne iyilik yaptığını söyle bana."

İrkildi. Öfke ve acı içinde mücadele etti; ama onları bastırdı. Sonra basitçe, "O bana geldi," dedi.

"Ne yaptığını bilmiyordu."

"Ama ben anlıyorum," diyerek ona meydan okudu. "Bunu yeterince iyi anlıyorum.
Ona yardım edebilecek tek kişi benim."

Hayal kırıklığı içinde kaynadı. "*Neyi* anladın?"

Sarsılarak ayağa kalktı. O, zayıflığına rağmen kalbinin yoğunluğu sayesinde dik ve güçlü duran bir tutku figürüydü. Gözleri Konuştuğunda her kelime bir granit yongası gibi belirgin bir şekilde dökülüyordu.

"O ele geçirilmiş."

Linden ona göz kırptı. "Ele geçirilmiş mi?" Adam onu şaşırtmıştı. Anlayabileceği bir dil konuşuyor gibi görünmüyordu. Bu bir Tıp bilimi, yirminci yüzyılda henüz en az yüz yıldır ciddi bir şekilde. Ayağa kalkmıştı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Onun geri çekilmesini bekliyordu. Ama hâlâ onun keşfedemediği kaynaklara sahipti. Onun bakışlarını üzerinde tuttu ve çehresi-şarjlı ve arınmış

Bir tür destekleyici inanç onu kendi ahlaki yoksulluğunun keskin bir şekilde farkına vardırdı. Gözlerini kaçırdığında, bunu yapmadı. Utandığı ya da dayak yediği için; bildiklerini ona hissettirmemek için gözlerini kaçırdı.

"Görüyor musun?" diye mırıldandı. "Bu bir deneyim meselesi. Sadece anlamak için yeterli donanıma sahip değilsiniz."

"Tanrım!" diye öfkeleni savunmacı bir tavırla, "bu duyduğum en küstahça şey. Orada durmuş en iğrenç şeyleri söylüyorsun. Saçma sapan şeyler söylüyorsunuz ve sizi sorguladığımda da doğal olarak bende bir sorun olduğunu varsayıyorsunuz. Bu cesareti nereden buluyorsun? -?"

"Dr. Avery." Sesi alçak ve tehlikeliydi. "Seninle ilgili bir sorun olduğunu söylemedim."

Kadın onu dinlemedi. "Klasik paranoyadan muzdaripsiniz, Bay Covenant." Her kelimeyi acımasızca ısırdı. "Sizce bu Senden şüphe eden herkesin aklı başında değil. Sen bir ders kitabı vakasısın."

Mantıksızca öfkelenerek topuklarının üzerinde döndü, kapıya doğru yürüdü - ondan kaçıyor ve öfkeyle

kaçmıyordu. Ama adam peşinden geldi, omuzlarından tuttu. Sanki kendisine saldırmış gibi ona doğru döndü.

O yapmamıştı. Elleri iki yanına düştü ve sanki yalvarma hareketleri yapmak için can atıyorlardı. Yüzü açık ve savunmasızdı; o anda ona her şeyi sorabileceğini ve onun da cevap vermek için elinden geleni yapacağını sezgisel olarak gördü. "Lütfen," diye nefes aldı. "İmkânsız bir durumdasın ve ben bunu hiç kolaylaştırmadım. Ama lütfen. En azından ne yaptığımı bildiğim ihtimalini göz önünde bulundur."

Ağzında bir karşılık kıvrıldı, sonra yıprandı ve dağıldı. Öfkeliydi, öfkelenmeye hakkı olduğu için değil.

Bu tavır ona ne kadar yanlışa düştüğünü gösterdi. Bir iniltiyi bastırmak için yutkundu, neredeyse özür dilemek için ona doğru uzanacaktı. Ama o bir özürden daha iyisini hak ediyordu. Dikkatle, "Bunu düşüneceğim," dedi. Onun gözleriyle karşılaşamadı. "Seninle tekrar konuşana kadar hiçbir şey yapmayacağım."

Sonra evi terk etti, onun anlaşılmasız inançlarının zorunluluğundan açıkça kaçıyordu. Elleri hainler gibi beceriksizce arabasının kapısını açtı, direksiyonun arkasına geçti.

Ağzında hastalık tadı gibi bir başarısızlıkla evine geri döndü.

Teselli edilmeye ihtiyacı vardı; ama bu teselli yoktu. Kirli duvarlar, ayaklarının altında kurban gibi inleyen yontulmuş ve soyulmuş döşeme tahtaları. O daireyi kabul etmişti. çünkü bu ona hiçbir rahatlık sağlamıyordu; ama bu kararı veren kadın, kendisini hiç izlememiş bir kadındı. Mesleğinin gereklilikleri altında eziliyordu. Şimdi, on beş yıl önce ellerinin kan yükünü kabul ettiği o cinayet anından beri ilk kez teselli arıyordu. Tesellinin olmadığı bir dünyada yaşıyordu.

Başka bir çare düşünemediği için yatağa gitti.

Gerginlik ve bunaltıcı çarşaflar onu uzun süre uyanık tuttu; ve sonunda uyuduğunda, rüyaları sıcakta ter ve korkudan ibaretti

Gece. Yaşlı adam, Covenant, Joan, hepsi *O'nun* hakkında gevezelik ediyor, onu uyarmaya çalışıyorlardı. *O*, Joan'ı çok acımasız amaçlar için ele geçirmişti.

Cevap verdi. Hepsine zarar vermeyi amaçlayan kişi. Ama sonunda daha derin bir uykuya daldı ve şeytan saklandığı yere geri döndü.

Kapısının çalınmasıyla uyandı.

Baş kâbuslardan şişmiş gibiydi ve kapının çalınması sanki kapıyı çalan kişi dairenin Tehlikeliydi. Ama bu zorunluydu. O bir doktordu.

Gözlerini açtığında, kuşluk vaktinin ışığı beynini delip geçti.

İnleyerek yataktan çıktı, kollarını silkerek bornozunu giydi ve kapıyı açmaya gitti.

Elleri titreyen ve gözleri korkan kısa boylu, çekingen bir kadın sahanlıkta durdu. Ürkekçe sordu: "Dr. Avery? Dr. Linden Avery?"

Linden çaba sarf ederek boğazını temizledi. "Evet."

"Dr. Berenford aradı." Kadın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yok gibiydi. "Ben onun sekreteriyim. Telefonunuz yok. Cumartesi günleri çalışmıyorum ama beni evden aradı. Onunla buluşmanızı istiyor. Viziteye çıkmış olması gerekiyordu."

"Onunla tanışmak mı?" İçini bir endişe kapladı. "Nerede?" "Nerede olduğunu bildiğinizi söyledi." Kadın ısrarla devam etti: "Ben Sekreteri. Cumartesi günleri çalışmıyorum ama yardım etmekten her zaman memnun olurum. Onu. İyi bir adam, iyi bir doktor. Karısı çocuk felci geçirdi. Gerçekten viziteye çıkmalı."

Linden gözlerini kapattı. Eğer biraz güç toplayabilseydi, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye haykırırdı. Ama kötü rüyalar ve şüphe yüzünden kendini tükenmiş hissetti. "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak kapıyı kapattı.

Bir an için kıpırdamadı; kapıyı kapalı tutmak istercesine kapıya yaslandı ve çığlık atmak istedi. Ama Dr. Berenford

durum acil olmasaydı onu çağırmak için bu kadar zahmete girmezdi. Gitmek zorundaydı.

Bir önceki gün giydiği kıyafetleri giyip saçlarını tararken bir seçim yaptığını fark etti. Gece boyunca bir ara, sadakatini Antlaşma. Joan'ın sorununun ne olduğunu ya da bu konuda ne yapabileceğini düşündüğünü anlamıyordu; ama ondan etkilenmişti. Onu çileden çıkaran aynı uzlaşmazlık onu da derinden etkilemişti; adamın öfkesinin, aşırılığının, eski karısına sadık kalma konusundaki çelişkili vahşi ve şefkatli kararlılığının garip çekiciliğine karşı savunmasızdı.

Kafasını toparlamak için hızlıca bir bardak portakal suyu içti, sonra arabasına gitti.

Gün zaten doğal olmayan bir şekilde sıcaktı; güneş ışığı gözlerini acıtıyordu. Toprak yola girip yaklaşırken kendini tuhaf bir şekilde sersemlemiş ve sanki bir halüsinasyon görüyormuş gibi kopuk hissetti Covenant'ın evi. Duvardaki koyu lekeyi gördüğünde ilk başta gördüğü şeyden emin olamadı.

Dr. Berenford'un arabasının yanına park etti ve bakmak için arabadan atladı.

Kapının yanında, uzun, kaba bir üçgen beyaz duvarı ihlal ediyordu. Kırmızımsı siyahtı, kurumuş kan rengindeydi. Niyetinin şiddeti onu bunun kan olduğuna ikna etti.

Koşmaya başladı.

Oturma odasına girdiğinde, onun da kirletilmiş olduğunu gördü. Tüm mobilyalar sağlamdı; ama her şey lekelenmiş ve kanla ıslanmıştı. Odanın içine kovalar dolusu kan atılmıştı. Hastalıklı ve tatlı bir koku havayı kaplamıştı.

Yerde, sehpanın yanında bir tüfek duruyordu.

Karnı ağrıyordu. Ağlamamak için ellerini ağzına götürdü. Bütün bu kanlar sıradan bir insan bedeni. Bazı vahşet-

Sonra Dr. Berenford'u gördü. Mutfakta, masanın başında, ellerinin arasında bir fincanla oturuyordu. Ona bakıyordu.

Ona doğru yürüdü ve "Bu da ne-?" diye sormaya başladı.

Onu bir uyarı hareketiyle durdurdu. "Sessiz ol," dedi yumuşak bir sesle. "O uyuyor."

Bir an için Genelkurmay Başkanı'na bakakaldı. Ama acil durumlara alışkındı; kendine hakimiyeti hemen kendini gösterdi. Sanki ona sakın olabileceğini kanıtlamak istercesine hareket ederek Bir fincan buldu, ocaktaki cezveden kendine biraz kahve doldurdu ve emaye kaplı eski masadaki diğer sandalyeye oturdu. Düz bir ses tonuyla, "Ne oldu?" diye sordu.

Kendi kahvesini yudumladı. Tüm esprisi kaybolmuştu ve elleri titriyordu. "Sanırım başından beri haklıymış." Onun bakışlarına karşılık vermedi. "O gitti."

"Gitti mi?" Bir an için kontrolü elinden kaçtı. *Gitti mi?* Yapabilirdi Kalbinin gümbürtüsünden zorlukla nefes alıyordu. "Onu arayan kimse var mı?"

"Polis," diye cevap verdi. "Bayan Roman, size ondan bahsetmiş miydiniz? Onun avukatı. Ben buraya geldikten sonra kasabaya geri dönmüş, birkaç saat önce. Şerifin altına ateş yakmak için. Şu anda, ilçedeki tüm güçlü kuvvetli polisler muhtemelen dışarıda arıyorlardır. Bunun tek sebebi arabaları görmüyorsunuz çünkü Şerifimiz -sıcak küçük kalbi kutlu olsun -"Adamlarının bir cüzzamlıya bu kadar yakın park etmesine izin vermez."

"Pekâlâ." Linden eğitimini toparladı ve iki eliyle kavradı. "Bana ne olduğunu anlat."

Çaresizlik belirten bir jest yaptı. "Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece Bayan Roman'a ne söylediğini biliyorum, bana ne söylediğini. Hiç mantıklı değil." İç çekti. "Söylediği şey şu. Gece yarısından sonra bir ara kapısında birilerinin olduğunu duymuş. Gecenin büyük bir kısmını onu yıkamakla geçirmişti ama sonra uyuyakalmıştı. Uyumamış. Ta ki bu insanlar kapıyı yıkmak ister gibi davranmaya başlayana

kadar.

"Onlara ne istediklerini sormasına gerek yoktu. Sanırım Joan ortaya çıktığından beri böyle bir şey bekliyordu. Gidip tüfeğini aldı, tüfeği olduğunu biliyor muydunuz? Bayan Roman geçen hafta onun için satın aldı. Kendini savunmak için - sanki cüzzamlı olmak, kullanabileceğinden daha fazla bir savunma değilmiş gibi." Linden'in sabırsızlığını görünce hikâyesine geri döndü. "Her neyse, silahını aldı ve tüm ışıkları yaktı. Sonra da kapıyı açtı.

"İçeri girdiler, belki yarım düzine kadardılar. Çul ve kül giydiklerini söylüyor." Dr. Berenford yüzünü buruşturdu. "İçlerinden birini tanıdıysa bile bunu kabul etmiyor. Onlara tüfeği salladı ve onu alamayacaklarını söyledi.

"Ama sanki vurulmak istiyormuş gibi davrandılar. Ve iş o noktaya geldiğinde, yapamazdı. Eski karısını kurtarmak için bile." O başını salladı. "Onlarla ana gücüyle savaşmaya çalıştı ama bire karşı altı, fazla şansı yoktu.

"Bu sabah erken saatlerde Bayan Roman'ı arayabilecek kadar kendine geldi. Tutarsızdı -sürekli bir arama başlatmasını söylüyordu, ama nedenini açıklayamıyordu- ama en azından şunları söyleyecek kadar akli vardı Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonra tekrar bayılmış. Buraya geldiğinde onu yerde baygın halde bulmuş. Kan vardı. Her yerde. Her kimlerse, bütün bir ineğin kanını akıtmış olmalılar." Sanki havadaki kokuya karşı bir panzehirmiş gibi kahveyi yudumladı. "Şey, onu ayağa kaldırdı ve onu kontrol etmeye götürdü.

Joan. Joan gitmişti. Bağları kesilmişti." "Onu öldürmediler mi?" diye araya girdi Linden.

Ona şöyle bir baktı. "Hayır diyor. Nereden biliyor, sizin tahmininiz de benimki kadar iyi." Bir süre sonra devam etti: "Her neyse, Bayan Roman beni aradı. Buraya geldiğimde Joan'u bulmak için ne yapabileceğine bakmak üzere ayrıldı. Onu muayene ettim ve iyi görünüyor. Her şeyden çok yorgunluktan muzdarip."

Linden, Covenant'ın durumuyla ilgili şüphelerini bir kenara bıraktı.

"Ben ona göz kulak olurum."

Başını salladı. "Seni bu yüzden çağırdım."

Kendini sakinleştirmek için kahvesinden biraz içti, sonra dikkatle sordu: "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Bunu ona ben sordum," dedi Dr. Berenford kaşlarını çatarak. "Nereden bilebilirim ki?" dedi. "

"Peki, o zaman ondan ne istiyorlar?"

Bir an düşündü ve sonra, "Biliyor musun, tüm bu olanların en kötü yanı, sanırım o biliyor," dedi.

Hayal kırıklığı onu suskunlaştırdı. "Peki neden bize söylemiyor?" "Söylemesi zor," dedi doktor yavaşça. "Sanırım eğer biz neler olduğunu bilseydik onu durdurmaya çalışırdık."

Linden cevap vermedi. Artık Thomas Covenant'ın bir şey yapmasını engellemeye hazır değildi. Ama Joan hakkındaki, onun hakkındaki ve evet, koyu sarı cüppeli yaşlı adam h a k k ı n d a k i gerçeği öğrenmeye de aynı derecede kararlıydı. Kendi iyiliği için. Ve kendi iyiliği için. Covenant'ın. şiddetli bağımsızlığına rağmen, onun umutsuzca yardıma ihtiyacı olduğu inancından kurtulamıyordu.

"Bu da kalman için bir başka neden," diye mırıldandı yaşlı adam ayağa kalkarken. "Gitmek zorundayım. Ama birileri bu durumu engellemeli.

ılgınca bir şey yapmasını engelledim. Bazı günler-" Sesi kesildi, sonra ani bir kızgınlıkla geri geldi. "Tanrım, bazı günler Bence o adamın bir bakıcıya ihtiyacı var, doktora değil." Geldiğinden beri ilk kez onunla yüz yüze geldi. "Ona bakacak mısınız?"

Covenant ve Joan'a karşı sorumluluk duygusunu paylaştığına dair güvence istediğini görebiliyordu. Böyle bir şey yapamazdı Söz veriyorum. Ama ona benzer bir şey teklif edebilirdi. "Ne olursa olsun," dedi sertçe, "onu bırakmayacağım."

Belli belirsiz başını salladı. Artık ona bakmıyordu. Kapıya doğru ilerlerken mırıldandı: "Ona karşı sabırlı ol. Kendisinden korkmayan biriyle karşılaşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bu konuda ne yapacağını bilmiyor. Uyandığında ona bir şeyler yedir." Sonra evden çıktı, arabasına gitti.

Linden, adam otoyola doğru toz içinde kaybolana kadar onu izledi. Sonra oturma odasına geri döndü.

Bu konuda ne yapmalı? Covenant gibi o da bilmiyordu. Ama öğrenmeye niyetliydi. Kan kokusu onu kirli hissettirdi; ama bu hissi kendine bir kahvaltı hazırlayacak kadar bastırdı. Sonra oturma odasını ele aldı.

Bir fırça ve bir kova sabunlu suyla lekeler sanki kendisine yapılmış bir hakaretmiş gibi saldırdı. İçinin derinliklerinde, suçluluk duygusunun ve zorlamanın kök saldırdığı yerde, kanın hayat olduğunu hissediyordu; israf edilemeyecek ve inkâr edilemeyecek kadar değerli bir şey.

Ebeveynleri onu çarçur etmiş ve inkâr etmişti. Bu odayı kirleten deliliği ya da kötülüğü acımasızca temizledi ve ortadan kaldırmaya çalıştı.

Ne zaman bir molaya ihtiyacı olsa, sessizce bakmaya giderdi. Covenant. Çürükleri yüzüne şekilsiz bir görünüm veriyordu. Uykusu telaşlı görünüyordu ama komaya girdiğine dair bir işaret yoktu. Arada sırada gözlerinin hareketleri, bir şeyler hissettiğini ele veriyordu.

rüya görüyordu. Sessiz bir çılgılık atar gibi ağzı açık uyuyordu; ve bir keresinde yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Orada öylece uzanmış, çaresiz ve savunmasız yatarken kalbi onun için çarpıyordu. Kendi ölümlülüğüne o kadar az saygısı vardı ki.

Öğleden kısa bir süre sonra, kadın hâlâ isteyken, adam yatak odasından çıktı. Halsiz bir şekilde hareket ediyordu, yürüyüşü uykudan bulanıklaşmıştı. Öfkesini toplar gibi odanın öbür ucundan ona baktı; ama sesinde teslimiyetten başka bir şey yoktu. "Artık ona yardım edemezsin. Eve gitsen iyi olur."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Sana yardım etmek istiyorum." "Ben halledebilirim."

Linden safrasını yuttu, sert görünmemeye çalıştı. "Nedense o kadar da sert görünmüyorsun. Onu almalarına engel olamadın. Onu geri vermelerini nasıl sağlayacaksın?"

Adamın gözleri büyüdü; kadının tahmini doğru çıkmıştı. Ama o yapmadı dalgalanıyordu. Neredeyse insanlık dışı bir sakinlik içindeydi ya da lanetlenmiş gibiydi. "Onu istemiyorlar. O sadece bana ulaşmaları için bir yol."

"Sen mi?" Her şeye rağmen paranoyak mıydı? "Bana bütün bunların senin yüzünden başına geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Neden?"

"Bunu henüz öğrenmedim."

"Hayır. Yani, neden bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun? Eğer seni istiyorlarsa, neden sadece seni almadılar? Onları durduramazdın."

"Çünkü gönüllü olmak zorunda." Sesinde, şiddetli bir rüzgârda aşırı gerilmiş bir kablonun düz tınısı vardı. Çoktan kopmuş olmalıydı. önce. Ama sesi, kendini kaybetmiş bir adam gibi çıkmıyordu. "Beni öylece zorlayamaz. Bunu yapmayı seçmek zorundayım. Joan-" Karanlık bir dalgalanma gözlerini kapattı. "O sadece onun baskı kurma yöntemi. Reddedebileceğimi göze almak zorunda."

O. Linden'in nefes alış veriş i ağırlaştı. "O" deyip duruyorsun. Kim o? O mu?"

Kaşlarını çatması yüzünün daha da biçimsiz görünmesine neden oldu. "Onu r a h a t bırak." Onu uyarmaya çalışıyordu. "Sahiplenmeye inanmıyorsun. Seni sahip olanlara nasıl inandırabilirim?"

Kız onun uyarısını dikkate aldı, ama onun istediği şekilde değil. İpuçları amaç -yarı tahmin, yarı kararlılık- beklenmedik bir şekilde düşüncelerini aydınlattı. Gerçeği öğrenmenin bir yolu. "*Bunu arkamdan yapmanın bir yolunu bulman gerekecek*" demişti. Tanrı adına, eğer yapması gereken buysa, bunu yapardı.

"Pekâlâ," dedi, niyetini gizlemek için ona ters ters bakarak. "Seni mantıklı bir hale getiremem. Sadece bana bir şey söyle. Kimdi o yaşlı adam? Onu tanıyordun."

Covenant sanki cevap vermek istemiyormuş gibi onun bakışlarına karşılık verdi. Ama sonra sakinleşti. "Bir haberci. Ya da bir uyarı. Ortaya çıktığında, sadece iki seçeneğin var. Şimdiye kadar sahip olduğun her şeyden vazgeçmek. anla ve şansını dene. Ya da canını kurtarmak için kaç. Bu

Sorun şu ki" -sesi sanki kelimelere dökemeyeceği kadar çok şey söylemeye çalışıyormuş gibi tuhaf bir tınıya büründü- "o genellikle kaçan insanlarla konuşarak zamanını boşa harcıyor. Ve neye bulaştığınızı bilmeniz mümkün değil."

İçten içe irkildi, adamın niyetini tahmin etmiş olmasından korkuyordu. Ama kendini sağlam tuttu. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Yapamam." Yoğunluğu gitmiş, tekrar İstifa. "Bu açık çek imzalamak gibi bir şey. Bu tür bir güven, Çekin ne kadar tutacağını biliyorsanız, aptallık, zenginlik, her neyse, hiçbir şey ifade etmez. Ya imzalarsın ya da imzalamazsın. Ne kadar ödeyebileceğini düşünüyorsunuz?"

"Her halükarda" - omuz silkti - "herhangi bir şey imzalamayı planlamıyorum.

Boş çekler. Burayı temizlemek için elimden geleni yaptım. Ben eve gidiyorum." Adamın bakışlarına karşılık veremedi. "Dr. Berenford yemek yemenizi istiyor. Bunu yapacak mısın, yoksa onu buraya geri mi göndereyim?"

Onun sorusuna cevap vermedi. "Güle güle, Dr. Avery."

"Aman Tanrım," diye itiraz etti onun ani dehşeti karşısında. Yalnızlık. "Muhtemelen günün geri kalanını senin için endişelenerek geçireceğim. En azından bana Linden de."

"Linden." Sesi tüm duyguları reddediyordu. "Bununla başa çıkabilirim."

"Biliyorum," diye mırıldandı, yarı kendi kendine. Yoğun öğleden sonraya doğru dışarı çıktı. Yardıma ihtiyacı olan benim.

Evine dönerken, tövbe etmesini tavsiye eden kadın ve çocukların ortalıkta görünmediğini fark etti.

Birkaç saat sonra, gün batımı alacakaranlığa dönüşüp sokakları bunaltıcı turuncu ve pembe renklere boyarken, yine arabayı sürüyordu. Duş almış ve dinlenmişti; üzerine kareli bir pazen giymişti.

gömlek, sert bir kot pantolon ve bir çift sağlam yürüyüş ayakkabısı. O sürdü

yavaşça, akşamın kararması için zaman tanıyarak. Haven

Çiftliği'ne varmasına yarım mil kala farlarını kapattı.

Otoyoldan ayrıldıktan sonra ilk yan yola saparak çiftlik'teki terk edilmiş evlerden birine gitti. Orada arabasını park etti ve sağlık çantasını ve cüzdanını korumak için kilitledi.

Yaya olarak Covenant'ın evine yaklaştı. Mümkün olduğunca, çiftliğin o tarafındaki ağaçların arasına saklandı. Çok geç kalmadığına, Joan'ı kaçıranların öğleden sonra bir şey yapmayacaklarına dair kumar oynuyordu. Ağaçların arasından gizlice evin duvarına doğru ilerledi. Orada, kendisini kapıya maruz bırakmadan oturma odasını görmesini sağlayan bir pencere buldu.

Işıklar açıldı. Tüm dikkatiyle Thomas Covenant'a baktı.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi başını öne eğmiş ve ellerini ceplerine sokmuş bir halde kanepenin ortasına çöktü. Onun morluklar koyulaşmış ve yüzüne, daha önce çok acı çekmiş bir adam görüntüsü vermişti.

zaten dövülmüştü. enesindeki kaslar gerildi, gevşedi, tekrar gerildi. Sabırla kendini tutmaya çalıştı; ama bir an sonra gerginlik onu ayağa kaldırdı. Kanepenin ve sehpanın etrafında daireler çizerek yürümeye başladı. Hareketleri sertti, kalbinin ölümlülüğünü inkâr ediyordu.

Onu izlemek zorunda kalmamak için Linden kendini yere indirdi ve duvara yaslandı. Karanlık tarafından gizlenerek onunla birlikte bekledi.

Yaptığı şeyden hoşlanmıyordu. Bu onun mahremiyetinin ihlaliydi ve hiç profesyonelce değildi. Ama onun cehaleti ve adamın inatılığы tahammül edilemezdi. Joan'la karşılaştığında onu korkutan şeyin ne olduğunu anlamak için mutlak bir ihtiyacı vardı.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Yerleştikten birkaç dakika sonra, ani adımlarla eve yaklaştı.

Kalbinin hızla çarpması onu neredeyse korkutuyordu. Ama o buna direndi. Tam kapıya bir yumruk inerken başını dikkatlice pencereye doğru kaldırdı.

Covenant sesle irkildi. Dehşet yüzünü buruşturdu.

Verdiği tepkiyi görmek Linden'in içini acıttı. O kadar güçlü biriydi ki birey, onda olmayan pek çok güçlü yöne sahip görünüyordu. Bu duruma nasıl gelmişti?

Ama bir an sonra bir engereğin boynuna basar gibi korkusunu bastırdı. Kendi zayıflığına meydan okuyarak kapıya doğru yürüdü.

O ulaşmadan kapı açıldı. Yalnız bir adam karanlığın içinden davetsizce çıktı. Linden onu açıkça görebiliyordu. Etrafına çuval bezi sarılmıştı. Saçlarına düzensiz bir şekilde kül sürülmüş, yanaklarına kalın bir şekilde bulaşmıştı. Bu, gözlerinin ölülüğünü vurguluyor, böylece maskeli bir hortlağa benziyordu.

"Antlaşma mı?" Görünüşü gibi sesi de kül rengi, ölü gibiydi.

Covenant adamla yüzleşti. Adam birden daha uzun göründü, sanki hayata sıkı sıkıya tutunarak yükselmiş gibiydi. "Evet."

"Thomas Covenant?"

Yazar sabırsızca başını salladı. "Ne istiyorsunuz?"

"Yargı saati yaklaştı." Adam sanki körmüş gibi odanın içine baktı. "Efendi ruhunu çağırıyor. Gelecek misin?"

Covenant'ın ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Efendin ona neler yapabileceğimi biliyor."

Adam tepki vermedi. Sanki konuşması çoktan gömülmek için hazırlanmış gibi devam etti. "Kadın dolunayın doğuşunda kurban edilecek. Günahın kefareti ödenmeli. Eğer yapmazsan kadın bedelini ödeyecek. Bu, yaşamın ve ölümün Efendisi'nin emridir. Geliyor musun?"

Kurban mı? Linden ağzı açık kaldı. Kefaret mi? Bir öfke ateşi tenini yaktı. Bu da ne-?

Covenant'ın omuzları düğümlendi. Gözleri aşırı vaatlerle, tehditlerle alevlendi. "Geleceğim."

Adamın gri yüz hatlarında hiçbir bilinç titreşimi yoktu. Bir kukla gibi döndü ve gecenin içine doğru çekildi.

Covenant bir an için hareketsiz durdu. Kolları bir çılgılığı bastırmak istercesine göğsüne sarıldı; başı acı içinde geriye doğru uzandı. Morluklar yüzünü bir yas gibi işaretliyordu.

Ama sonra hareket etti. Linden'i ürküten, dehşete düşüren bir şiddetle, yarım eliyle yanağına vurdu. Aniden, kendisini çağıran kişinin peşinden karanlığa fırlattı.

Linden neredeyse takip etme şansını kaybediyordu. Kendini sersemlemiş hissetti.

Dehşet. Efendi-? Kurban mı edildi? Dehşetler ve şüpheler tenini haşarat gibi kemiriyordu. Çuval bezi giymiş adam çok duyarsız görünüyordu- herhangi bir hayvandan daha ruhsuz. Uyuşturucu mu? Ya da?

Nasıl saldırırsa saldırısın-

Covenant haklı mıydı? Yaşlı adam hakkında, sahiplenme hakkında? Amaç hakkında-? O sadece bana ulaşmaları için bir yol.

Kurban mı?

Aman Tanrım! Çuval bezi içindeki adam yeterince deli görünüyordu.

Tehlikeli olacak kadar. Peki ya Covenant? Covenant her şeyi yapabiliirdi.

Adamın ne yaptığını tahmin etmesi onu harekete geçirdi. Onun için korkuyordu.

kişisel endişesini kırdı ve onu evin köşesinden hızla kovalamaya gönderdi.

Çağırıcısı onu otoyoldan, evden uzağa, ormana doğru götürmüştü. Linden onları çalıların arasından duyabiliyordu; ışık olmadığı için sessizce hareket edemiyorlardı. Gözleri Düzeltilmiş bir şekilde, alacalı karanlığın içinde ve dışında gölgeler gibi titreyerek ilerlediklerini gördü. Onları takip etti.

Ormanın içinde, tepelerin üzerinden ve vadiler boyunca körlemesine ilerliyorlardı. Hiçbir patika kullanmıyorlardı; Linden, hedeflerine doğru bir çekül gibi dümdüz ilerledikleri izlenimine kapılmıştı.

Ve onlar hareket ettikçe, gece onun etrafında yükseliyor, büyüyor gibiydi.

Korkusu arttıkça giderek daha düşmanca davranıyordu. Ağaçlar ve çalılar kötücülleşti, sanki tamamen başka bir ormana, tehlikeli ve acımasız bir yere geçiyormuş gibi.

Sonra yollarının karşısında bir tepe uzanıyordu. Covenant ve çağırıcısı yükseldi, turuncu bir ışığın garip parlamasıyla tepenin üzerinde kayboldu. Onları karanlığın içinden seçti, sonra bir ışık gibi söndürdü.

Çeviri anı. Bu kısa parıltıyla uyarılan Linden yavaşça. Sinirlerinin uğultusu karanlığın içinde yüksek gibi görünüyordu. Son birkaç metreyi elleri ve dizleri üzerinde, çalılıkların arasında kalarak geçti.

Başı tepeyi aştığında, bir ışık parlamasıyla sarsıldı. Bir adım ötede görünmeyen ateş, sanki rüyaların sınırından içeri girmiş gibi yüzünde patladı. Bir an için ışıktan kör oldu, sessizlikten felç oldu. Gece her şeyi yuttu Ses, havayı boş bırakıyor.

Gözlerini öfkeyle kırpıştırarak tepenin ardına baktı.

Onun ötesinde derin ve çorak bir çukur uzanıyordu. Yamaçları ottan, çalıdan, ağaçtan yoksundu, sanki toprak asitle aşındırılmış gibiydi.

Kovuğun dibinde bir şenlik ateşi yanıyordu. Alevleri şehvet gibi yukarı doğru fışkırıyor, çılgınlık gibi kıvranıyordu; ama hiç ses çıkarmıyordu. Bunu gören Linden sağır olduğunu hissetti. Böyle bir ateşin sessizlik içinde yanması imkânsızdı.

Ateşin yanında, belki üç metre genişliğinde, sert bir kaya parçası uzanıyordu. Üzerine taze kan gibi kıpkırmızı bir renkle büyük bir üçgen çizilmişti.

Joan üçgenin içinde sırtüstü yatıyordu. Hareket etmiyordu, bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu; sadece göğsünün geceliğine doğru yavaşça kalkması hayatta olduğunu gösteriyordu.

Yirmi ya da otuz kadar insan onun etrafında kümелendi. Erkekler, Kadınlar, çocuklar; hepsi çuval bezinden giysiler içindeydi; hepsi küller içinde yuvarlanıyormuşçasına griye bürünmüştü. Açlığın simgeleri gibi cılızdılar. Gözleri ölü gibi bakıyordu.

Gözbebeklerinin ardındaki zihinler yok edilmişti -her türlü irade ve ruh kırıntısından arındırılmış gözler. Çocuklar bile kukla gibi duruyor ve hiç ses çıkarmıyorlardı.

Yüzleri Linden'in solundaki bir yere dönüktü. Thomas Covenant'a doğru.

Yamacın yarısında durmuş, ateşin karşısına geçmişti. çukurun çoraklığı. Omuzları kamburlaşmıştı; elleri iki yanında yumruk olmuş, başı hırsla öne eğilmişti. Göğsü sanki suçlamalarla doluymuş gibi kabarmıştı.

Kimse hareket etmedi, konuşmadı, göz kırpmadı. Hava, konsantre bir zorlama gibi sessizlikle yoğundu.

Covenant aniden dişlerini gıcırdatarak, "Buradayım," dedi. Boğazının sıkılması her kelimenin kendi kendine açılmış bir yara gibi duyulmasına neden oldu. "Bırak onu gitsin."

Bir hareket, Linden'in dikkatini tekrar oyuk. Diğerlerinden daha güçlü kuvvetli bir adam pozisyon değiştirdi ve Joan'ın başının üzerinde, üçgenin ucundaki kayanın üzerinde durdu.

Kollarını kaldırdı ve sağ yumruğunda kavradığı uzun, kavisli bir hançeri ortaya çıkardı. Coşkunun eşiğindeki bir adam gibi tiz bir sesle "Vakit geldi!" diye bağırdı. Bizler yaşamın ve ölümün Efendisinin iradesiyiz! Bu intikam, arınma ve kan zamanıdır! Efendinin varlığı için yolu açalım!"

Gece onun sesini havadan emdi, yerine bir kesik kadar keskin bir durgunluk bıraktı. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Covenant aşağı doğru bir adım attı, sonra sarsılarak durdu.

Ateşin yakınındaki bir kadın sendeleyerek öne çıktı. Linden, adliye binasının merdivenlerinde durup insanları tövbe etmeleri için uyaran kadını tanıdığı anda neredeyse yüksek sesle nefesini tutacaktı. Arkasında üç çocuğuyla birlikte yangına yaklaştı.

Ölü bir kadın gibi eğildi.

Boş bir şekilde sağ elini alevlerin içine soktu.

Bir acı çığlığı geceyi yırttı. Ateşten geri çekildi, acı içinde çıplak yere düştü.

Alevlerin içinden bir arzu spazmı gibi kırmızı bir titreme geçti. Ateş sanki kadının acısından besleniyormuş gibi yükseliyordu.

Linden'in kasları kasıldı, onu ayağa fırlatmak için can attı. Dehşetini haykırmak, bu vahşeti durdurmak istedi. Ama uzuvları kilitlendi. Çaresizlik ya da kötölük görüntüleri onu çömeldiği yerde dondurdu. Bütün bu insanlar Joan gibiydi.

Sonra kadın ayağa kalktı ve sanki yanmış elinin sinirleri kopmuş gibi aptalca durdu. Bakışları bir zorlama gibi Covenant'a döndü ve talebini ona karşı uyguladı.

Çocuklarının en büyüğü şenlik ateşindeki yerini aldı.

Hayır! Linden sessizliği bozmak için boşuna çabalayarak ağladı.

Genç çocuk eğildi, bir deri bir kemik kalmış kolunu ateşin içine soktu.

Feryadı Linden'in iradesini kırdı, onu çaresizlik içinde nefes nefese bıraktı. iğrençlik. Hareket edemedi, başka tarafa bakamadı. Adını bilmediği bir nefret onu ele geçirmişti.

Çocuğun küçük kız kardeşi, sanki çektiği acı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, onun yaptığını yaptı. Ve üçüncü kimsesiz kız da sırayla onu izledi, bedenini sadece öldürmek için canlandırılmış cansız bir doku gibi zarara teslim etti.

O zaman Linden taşınırdı. Linden'in katı tiksintisi Covenant'ın duruşu hareket edebileceğini gösteriyordu. Ama ateş onları durdurdu, tuttu. Elin her tadında şehvet alevleniyor, alevler daha da yükseliyordu.

Alevlerin ortasında bir figür şekillenmeye başladı.

Daha fazla insan ellerini kurban etmek için harekete geçti. Onlar bunu yaptıkça, şekil katılaştı. Alevlerin arasında belli belirsizdi; ama göz kamaştırıcı kırmızılık, akan bir cübbe giymiş bir adamın ana hatlarını çiziyordu. Kollarını güçlü göğsünde kavuşturmuş, kanlar içinde duruyordu; ateşin ve kendini terk etmenin verdiği

acıyla yaratılmıştı.

Elinde bıçak olan tapınan dizlerinin üzerine çöktü ve yüceltici bir sesle, "Efendim!" diye bağırdı.

Figürün gözleri dişlere benziyordu, çürük ve sarıydı; alevlerin arasından zehirli bir öfkeyle fırlıyorlardı. Kötücül bakışları Linden'in akıl sağlığına ve yaşam anlayışına yapılmış kişisel bir saldırı gibi onu korkutuyordu.

Kudurmuş ve kasıtlıydılar, gönüllü bir hastalık gibiydiler, kokuşmuşlardı.

Yolsuzluk. Hayatı boyunca hiçbir şey onu böylesine elle tutulur bir nefrete tanık olmaya hazırlamamıştı.

Sessizliğin içinden Covenant'ın öfkeyle, "İğrenç! Çocuklar bile mi?" diye haykırdığını duydu. Ama Covenant'ın öfkesi onu felç eden dehşete nüfuz edemedi. Onun için ateşli sessizlik sadece yakılanların çığlıklarıyla noktalanıyordu.

Sonra ay onun karşısında yükselmeye başladı. Kemik kadar beyaz bir kenar tepeye tırmandı, aşağıya, çukura bakar gibi baktı.

Bıçaklı adam ayağa kalktı. Tekrar kollarını kaldırdı, hançerini salladı. Şahsi aracı yaklaşıyordu. doruğa ulaştı. İnlemeye benzer bir haykırıyla, "İşte şimdi Kıyamet! Efendi geldi! O'nun iradesini engellemeye çalışanlar için kıyamet yakındır. Şimdi günaha ve yaşama karşı intikama tanıklık edeceğiz, O'nu izleyen, bekleyen ve acı çeken bizler isim. Burada bize verilen vizyonu yerine getiriyoruz. Ateşe dokunduk ve kurtarıldık!" Sesi, yanmış gibi çığlık atana kadar yükseldi. "Şimdi tüm kötülükleri kana ve sonsuz azaba bulayacağız!"

Adam deli. Linden bu düşünceye sarıldı, bu insanların yoksulluk ve korkudan çıldırmış fanatikler olduğunu düşünmek için savaştı. Hepsi deli. Bu imkansızdı. Ama hareket edemiyordu.

Ve Covenant hareket etmedi. Onun için can atıyordu. Bir şeyler yapmak, bir şekilde transı bozmak, Joan'ı kurtarmak, Linden'in kendisini içinde bulunduğu durumdan kurtarmak istiyordu. Ama o hareketsiz kaldı, sanki vahşet ve çaresizlik arasında sıkışıp kalmış gibi ateşi izledi.

Alevlerin içindeki figür kıpırdandı. Gözleri alevleri kötülüğün ikiz yaraları gibi odakladı ve her şeyi nefretiyle yaktı. Sağ eli

Koluyla idam hükmü kadar kesin bir hareket yaptı.

Kaslı adam hemen dizlerinin üzerine çöktü. Joan'ın üzerine eğilerek boğazını yardı. Kadın adamın altında gevşek bir şekilde yatıyordu, zayıf ve kaybolmuştu. Boynunun derisi ateş ışığında bir yardım çağrısı gibi parıldıyor gibiydi.

Sanki kendinden geçmiş ya da korkmuş gibi titreyen adam bıçağını Joan'ın beyaz boğazına dayadı.

Şimdi oyuktaki insanlar boş gözlerle onun ellerine bakıyordu. Covenant'a olan tüm ilgilerini kaybetmiş görünüyorlardı. Sessizlikleri dehşet verici. Adamın elleri

titriyordu. "Dur!"

Covenant'ın çığlığı havayı

kırbaçladı. "Yeterince yaptınız!

Bırakın onu!"

Ateşin içindeki uğursuz gözler ona doğru sallandı, onu çiviledi. aşağılama. Joan'ın boğazına yapışmış olan tapıcı gözlerini yukarı dikti. "Onu serbest bırakmak mı?" diye mırıldandı. "Neden?"

"Çünkü bunu yapmak zorunda değilsin!" Covenant'ın ses tonuna öfke ve yalvarma karıştı. "Buna nasıl sürüklendiğini bilmiyorum. Hayatında neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Adam gözünü kırpmadı; ateşin içindeki gözler onu sıktı. Boştaki elini kasıtlı olarak Joan'ın saçlarında düğümledi.

"Pekâlâ!" Covenant hemen havladı. "Pekala. Kabul ediyorum. Seni takas edeceğim. Beni ona karşılık."

"Hayır." Linden yüksek sesle bağırmaya çalıştı ama çığlığı ancak bir fısıltıya dönüşebildi. "Hayır."

İbadet edenler mezar taşları gibi sessizdi.

Bıçaklı adam yavaşça ayağa kalktı. Zafer duygusu sadece onda varmış gibi görünüyordu; "Usta'nın söz verdiği gibi," derken vahşice sırtıyordu.

Geri adım attı. Aynı anda Joan'ın içinden bir ürperti geçti. Başını kaldırdı, etrafına bakındı. Yüzünde hiçbir şey yoktu. Sahip olmak. Beceriksizce hareket ederek ayağa kalktı. Şaşkınlık ve korku içinde bir kaçış yolu, yapabileceği bir şey aradı. Anlıyorum.

Covenant'ı gördü.

"Tom!" Kayadan fırlayarak ona doğru kaçtı ve kendini onun kollarına attı.

Ona sarıldı, sanki onu kaybetmeye dayanamıyormuş gibi kollarını ona doladı. Ama sonra, kabaca, onu itti. "Evine git," diye emretti. "Her şey bitti. Artık güvende olacaksın." Ona doğru baktı ve harekete geçmesi için onu teşvik etti.

Durdu ve ona baktı, onunla gitmesi için yalvardı. "Benim için endişelenme." Ses tonunu bir tarikat şefkati yumuşattı. "Artık güvendesin, önemli olan da bu. Ben iyi olacağım." Bir şekilde gülümsemeyi başardı. Gözleri acısını ele veriyordu. Ateşin ışığı, morarmış yüzünde kendine meydan okuyan gölgeler oluşturunuyordu. Yine de gülümsemesi o kadar büyük bir cesaret ve pişmanlık ifade ediyordu ki, bunu görmek Linden'in kalbini parçaladı.

Başı öne eğik ve yanaklarında sıcak gözyaşlarıyla diz çökmüş halde, Joan'ın kovuktan çıktığını görmek yerine hissetti. Covenant'ın yamaçtan aşağı inişini izlemeye dayanamadı. *Bir tek ben ona yardım edebilir.* Bir çeşit intihar ediyordu.

İntihar. Linden'in babası kendini öldürmüştü. Annesi ölüm için yalvarmıştı. Bu tür şeylere karşı duyduğu tiksinti, zorlayıcı bir takıntıydı.

Ama Thomas Covenant ölmeyi seçmişti. Ve gülümsemişti.

Joan'ın hatırı için.

Linden daha önce bir insanın diğeri için bu kadar çok şey yaptığını görmemişti.

Buna dayanamazdı. Elllerinde zaten çok fazla kan vardı. Gözlerindeki yaşları silerek başını kaldırdı.

Covenant sanki umudunu yitirmiş gibi insanların arasında ilerledi. Elinde bıçak olan adam onu kan üçgenine doğru yönlendirdi. Ateşin içindeki gözleri hırsla parlıyordu.

Bu çok fazlaydı. Tutkulu bir sarsıntıyla Linden dehşetinin etkisini kırdı ve ayağa fırladı.

"Bu tarafa!" diye bağırdı. "Polis! Acele edin! Buradalar!" Sanki arkasındaki insanlara işaret ediyormuş gibi kollarını salladı.

Ateşin gözleri ona doğru kamçılandı, onu solduran bir güçle vurdu. O anda kendini tamamen savunmasız hissetti, tüm sırlarının açığa çıktığını ve yutulduğunu hissetti. Ama gözleri görmezden geldi.

Hızlandı

Aşağıya doğru, ibadet edenleri onun yalnız olduğuna inanmaya cesaretlendirerek.

Covenant üçgenin içinde döndü. Duruşunun her çizgisi uğulduyordu,
Hayır! Hayır!

İnsanlar haykırdı. Onun saldırısı ateşin büyüsunü bozmuş gibiydi. Tapınanlar karmaşaya sürüklendi. Her yöne kaçıştılar, dağıldılar, sanki o muazzam bir basınçtan kurtulmuş gibi tiksinti. Bir an için umuttan çılgına döndü.

Ama bıçaklı adam kaçmadı. Şenlik ateşinin öfkesi onu yüceltti. Kollarını Covenant'a doladı, onu taşla fırlattı, tekmeledi ve yere yığılmasını sağladı.

Bıçak-! Covenant hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

Linden kendini adama doğru fırlattı, kollarına yapıştı. Adam külle kayganlaşmıştı ve güçlüydü. Tutuşunu kaybetti.

Covenant yuvarlanmak için mücadele etti. Adam hızla ona doğru eğildi, bir eliyle onu sıkıştırdı ve diğer elindeki bıçağı kaldırdı.

Linden tekrar saldırdı, bıçağı engelledi. Tırnakları adamın yüzünü oydu.

Miyavlayarak, onu kayanın üzerine geren bir darbe indirdi. Her şey sarsıldı. Karanlık her taraftan ona doğru dönüyordu.

Bıçağın parladığını gördü.

Sonra ateşin gözleri ona doğru parladı ve güneşin fırını gibi
kükreyen sarı bir zaferin içinde kayboldu.

BÖLÜM I: İhtiyaç

DÖRT: "Sen Benimsin"

Thomas Covenant'ın göğsünün ortasına kızıl bir acı yayıldı. Çığlık attığını hissetti. Ama ateş çok parlaktı; kendini duyamıyordu. Yaradan çıkan alev, içinden kıvranarak sinirlerini bir acı bölgesi gibi haritalandırdı. Buna karşı koyamadı,

Onunla savaşmak istemedi. Joan'ı kurtarmıştı. Joan'ı kurtarmıştı. Bu düşünce içinde yineleniyor, yaranın cevaplanamaz şiddeti karşısında onu teselli ediyordu. On bir yıl sonra ilk kez eski karısıyla barışmıştı. Aralarındaki eski borcu ölümlülüğünün sınırına kadar ödemişti; cüzamının suçsuz suçunu telafi etmek için sahip olduğu her şeyi vermişti. Hiçbir şey Ondan daha fazlası istenebilirdi.

Ama ateşin bir sesi vardı. İlk başta anlaşılamayacak kadar gürültülüydü. Kulaklarında kayaların ezilmesi gibi yankılandı. Her nefeste içine çekti; göğsündeki yangın boyunca yankılandı. Ama yavaş yavaş netleşti. Taş gibi ağır sözler söylüyordu.

"Senin iraden benim-

Bensiz yaşama umudunuz yok, Bensiz
ne yaşamınız ne de umudunuz var.

Hepsi benim.

"Senin kalbin benim-

İçinizde sevgi ya da huzur yok,
İçinizde huzur ya da sevgi yok.

Hepsi benim.

"Senin ruhun benim-

Kurtuluşunuzu hayal edemezsiniz,

Kurtuluşun için yalvaramam.

Sen benimsin."

Kelimelerin küstahlığı onu reddetmekle doldurdu. Bu sesi tanıyordu. Kendini ona karşı güçlendirmek için on yılını harcamış, ona hükmetmesini sağlayan aşk ve öfke gerçeğine daha sıkı sarılmıştı. Ve hâlâ onu dehşete düşürme gücüne sahipti. Cüzzamlıların sefaletinden zevk alıyordu. Onu ele geçirdi ve gitmesine izin vermedi.

Şimdi savaşmak istiyordu. Yaşamak istiyordu. Bu sesin ona yol göstermesine izin veremezdi.

Ama bıçak çok derine saplanmıştı; yara tamamlanmıştı. A İçine bir uyuşukluk çöktü ve kızıl ateş sise doğru kayboldu. Nabızı atmıyordu, nefes aldığını hatırlamıyordu. Yapamadı-

Sisin içinden Linden Avery'yi hatırladı.

Cehennem ateşi!

Onu uyarmış olmasına rağmen onu takip etmişti -belli ki önemli bir rolü yerine getirmek için seçilmiş olmasına rağmen onu uyarmıştı. O kadar ikilemde kalmıştı ki, kız ikilemine dayanılmaz bir bükülme katmış, karışamayacağı konulara karışma kararlılığıyla onu dehşete düşürmüştü ve çileden çıkarmıştı. Anlamak. Yine de on yıldır tanıştığı ve kendisinden korkmayan ilk kadındı.

Ve onun hayatını kurtarmaya çalışırken yanına düşmüştü. Adam ona vurmuştu; ateş ona doğru uzanırken onu kaplamıştı. Eğer Kara'ya götürülüyor olsaydı-!

Elbette öyleydi. Yoksa yaşlı adam neden ona saldırsındı?

Ancak kendini savunacak ne bilgisi ne de gücü vardı, kendisine neler olduğunu anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Covenant körü körüne uyuşukluğa karşı mücadele etti, sese direndi. Linden onun hayatını kurtarmaya çalışmıştı. Onu kendi haline bırakamazdı.

Böyle bir sonla tek başına yüzleşmek. Onun içinde bulunduğu durumun acımasızlığına duyduğu öfke kalbini doldurdu. Lanet olsun! diye öfkelenildi. Bunu yapamazsınız!

Aniden içinden bir ateş fışkırdı - saf beyaz alev, ihtiyacının ateşi. Bıçak yarasında yoğunlaştı, göğsünde bir apotheosis ya da koter gibi çılgılık attı. Isı Kalbini, ciğerlerini, elinin yarısını dövdü. Vücudu öfke ve acıyla kasıldı.

Bir sonraki anda kriz patlak verdi. İçinden hissedilir bir rahatlama aktı. Acı azaldı ve onu taşın üzerinde soluk soluğa bıraktı. Sis kötülükle dönüyordu ama ona dokunmadı.

"Ah, yine de inatçısın," diye alay etti ses, küçümsemesinde o kadar kişiseldi ki, attar yüklü havadan değil de zihninin içinden gelmiş olabilirdi. "En büyük arzularımın ötesinde inatçı. İçinde Bir vuruşla kendi yenilgini garantiledin. Artık benim emirlerim geçerli ve sen kaybettin. Groveler!"

Covenant sesin şiddetinden irkildi. Lord Foul.

"Sana verdiğim unvanı beğenmedin mi?" Despiser alçak sesle, bir fısıltının ötesine geçmeden konuştu; ama sessizliği sadece keskin nefretini vurguluyordu. "Bunu kesinlikle hak edeceksin. Hiç bu kadar gerçek anlamda benim olmamıştın. Ölümün kıyısından döndüğüne inanıyorsun. Bu yanlış, yalaka! Ölmene izin vermeyeceğim. Senin hayatından çok daha iyi bir hizmet elde edeceğim."

Covenant sise saldırmak, onu kendisinden uzaklaştırmak istedi. Ama çok güçsüzdü. Sanki uzuvları kan kaybından kurumuş gibi taşın üzerinde yatıyordu. Sesini hayata döndürmek için tüm iradesine ihtiyacı vardı. "Buna inanamıyorum," diye boğuk boğuk nefes aldı. "Bunu tekrar deneyecek kadar aptal olamazsın."

"Ah, inanmıyorsun," diye alay etti Lord Foul. "O zaman yanlış şüpheleniyorsun. İnkâr ederseniz, ruhunuzu kemiklerinizden ayırırım!"

Hayır! Hayır! Covenant sessizliğe gömüldü. Geçen sefer ne olduğunu anlamak için on yılını vardı. Bunu bana tekrar yapamazsın.

"Önümde sürüneceksin," diye devam etti Despiser, "ve buna sevinç diyeceksin. Bana karşı kazandığın zafer hiçbir şeydi. Bana iyi hizmet ediyor. Planlar Acı çekerken ektiğim tohumlar meyve verdi. Zaman değişti. Dünya eskisi gibi değil. Sen değiştin, İnançsız." Sis, bu kelimeyi, *İnançsız*'ı, egemen bir küçümsemenin adı haline getirdi. "Artık özgür değilsin. Senden nefret eden o değersiz kadın için kendini sattın. Onun hayatını benden kabul ettiğinde, benim aracım oldun. Bir araç seçim yapmaz. Düşmanım sana özgürlüğün gerekliliğini anlatmadı mı? Buradaki varlığın sana hükmetmem için bana güç veriyor."

Covenant irkildi. Lord Foul doğruyu söylemişti; özgür değildi. Kendini Joan'la takas ederek, ne ölçebileceği ne de hatırlayabileceği bir şeye kendini adamıştı. Haykırmak istedi; ama bu kadar zayıflık gösteremeyecek kadar öfkeliydi.

"Biz düşmanınız, sen ve ben," diye devam etti Lord Foul, "sonuna kadar düşmanınız. Ama bu son senin sonun olacak, İnançsız, benim değil. Buna inanmayı öğreneceksin. Yüzyıllar boyunca, tiksinti duymaktan başka bir şey yapamadan, nefret ettiğim Topraklarda gömülü kaldım. Ama zamanla kendime geldim. Neredeyse bir o kadar yüzyıldır da intikamımı hazırlıyorum. Sona gelindiğinde, zaferimin aracı sen olacaksın."

Lanet olsun! Covenant sisin kalınlığından ve Lord Foul'un kezzabından tıkandı. Ama tutkusu açıldı. Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim!

"Şimdi beni dinle, yalaka. Kehanetimi dinle. Yalnızca senin kulakların içindir, çünkü Ülke'de bunu iletebileceğin kimse kalmadı."

Bu onu incitti. Hiç mi? Lordlara ne olmuştu?

Ama Despiser acımasızca devam etti, yumuşaklığıyla Covenant'la alay etti. "Hayır, sadece sana söylüyorum: yüreğin titresin, çünkü En korkunç olduğunuzu düşündüğünüz hastalık üzerinizde! Önceki zaferiniz bu anın yolunu hazırlamaktan başka bir işe yaramadı. Ben Lord Foul the Despiser'ım ve gerçeğin tek kelimesini söylüyorum. Sana

Söyle: Vahşi büyü artık bana karşı etkili değil! Artık sana hizmet edemez. Hiçbir güç işe yaramayacak.

"Kâfir, bana karşı gelemersin. Sonunda senin için tek bir seçim olacak ve bunu tüm umutsuzluğunla yapacaksın. Kendi iradenle beyaz altını elime vereceksin."

Hayır! Hayır! Covenant bağırdı. Hayır! Hayır! Ama Lord Foul'un kesinliğine nüfuz edemedi.

"Bu gücü Dünya'yı yok etmek için kullanacağımı bilerek, onu benim elime vereceksin ve Zamanın Arş'ı altında hiçbir umut ya da şans seni engelleyemeyecek!

"Evet, titre, sürüngen! Burada senin için, küçük ölümlü kalbinin dayanabileceğinin ötesinde bir umutsuzluk var!"

Tutkulu fısıltı, Covenant'ı taşa çarpmakla tehdit ediyordu. Reddetmek ve lanetlemek için feryat etti ama bunların hiçbir gücü yoktu, atarı boğazından çıkaramadı.

Sonra Lord Foul kıkırdamaya başladı. Ölümün çürümüşlüğü havayı tıkadı. Covenant uzun bir an boyunca sanki kasları göğsü parçalanıyordu.

Ama o öğürürken, alaylar ondan uzaklaştı. Rüzgâr, sisi birbirinden ayırarak içinden geçti. Rüzgâr soğuktu, sanki bir kahkaha soğuğu ona binmiş, sessizce yankılanıyordu; ama sis yıpranıp kaybolurken atmosfer aydınlandı.

Covenant parlak masmavi bir gökyüzü ve garip bir güneşin altında sırt üstü yatıyordu.

Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Işığının merkezi parıltısı tanıdık ve rahatlatıcıydı. Ama mavi bir taç giymişti. Safir; ve parlaklığı gökyüzünün geri kalanını sendalin dokusuna kadar derinleştirdi.

Hareket edemeyecek ya da tepki veremeyecek kadar sersemlemiş bir halde gözlerini kısarak baktı. *Senin* Güneşin ışıkları onu tanımlayamadığı bir şekilde rahatsız etti. *Istırabımla ektiğim planlar*

Sağ eli yavaşça bıçağın kendisine isabet ettiği noktaya doğru ilerledi.

Parmakları ona bir şey söyleyemeyecek kadar uyuşmuştu. Ama göğsüne yaptıkları baskıyı hissedebiliyordu. Tişörtünün ortasındaki yarıktan geçtiklerinde dokunuşlarını hissedebiliyordu.

Hiç acı yoktu.

Elini geri çekti, parmaklarına bakmak için bakışlarını gökyüzünden ayırdı.

Hiç kan yoktu.

Başını döndüren bir sarsıntıyla doğruldu. Bir an için kendini kollarıyla desteklemek zorunda kaldı. Güneşe karşı göz kırptı-gözleri kamaştığında, gözlerini göğsüne odaklamaya zorladı.

Gömleği kesilmişti; göğüs kafesinin hemen altında el genişliğinde bir kesik vardı. Altında yeni bir yara izinin beyaz çizgisi uzanıyordu.

Ona bakakaldı. Nasıl?

Hala inatçısın. Kendini iyileştirmiş miydi? Vahşi büyüyle mi?

Bilmiyordu. Herhangi bir şey kullandığının farkında değildi. güç. Böyle bir şeyi bilinçsizce yapmış olabilir miydi? Yüce Lord Mhoram bir keresinde ona "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" demişti. Bu, gücü farkında olmadan kullanabildiği anlamına mı geliyordu? Kontrolünde olmadan? Cehennem ateşi!

Bir adamla karşı karşıya olduğunu fark edene kadar uzun anlar geçti. parapet. Alçak bir duvarla çevrili yuvarlak bir taş levhanın bir tarafında oturuyordu, bu pozisyonda göğüs hizasındaydı.

Bir tanıma sarsıntısı onu sersemliğinden çıkardı. Burayı biliyordu.

Kevin'ın saati.

Bir an için kendi kendine "Neden burası?" diye sordu. Ama sonra içinde bir bağlantılar zinciri gerildi ve Linden'i bulmak için döndü arkasında baygın bir şekilde uzanıyordu.

Neredeyse panikliyordu. Tamamen hareketsiz yatıyordu. Gözleri açıktı ama hiçbir şey görmüyordu. Kol ve bacak kasları gevşekti. kemikleri. Saçları yüzüne dağılmıştı.

Sol kulağının arkasından yavaş damlalar halinde kan sızıyordu.

Sen benimsin.

Covenant aniden serin havada terlemeye başladı.

Omuzlarını kavradı, onu sarstı, sonra sol elini tutup bileğine vurmaya başladı. Başı protestoyla döndü. Bir inilti dudaklarını sıktı. Kıvranmaya başladı. Adam kadının kolunu bıraktı, ellerini yüzünün yan taraflarına kenetleyerek kendini taşa vurmasını engelledi.

Birden bakışları dışarıya doğru fırladı. Sert bir nefes aldı ve çılgılık attı. Çılgılığı, ucsuz bucaksız gökyüzünün ve mavi halkalı garip güneşin altında yoksulluk gibi geliyordu.

"Linden!" diye bağırdı. Tekrar ulumak için havayı emdi. "Linden!"

Gözleri ona odaklandı, sanki onu cüzzamla tehdit etmiş gibi dehşet ya da öfkeyle parladı.

Hiddetle yanağına vurdu. Adam acıdan çok

şaşkınlıkla geri çekildi.

"Seni piç," diye nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. "Yaşamaya devam edecek cesaretin bile yok mu?" Ona bağırarak için derin bir nefes aldı. Ama öfkesini serbest bırakamadan yüz hatları dehşetle düğümlendi.

Elleri ağzına gitti, sonra yüzünü kapattı. Sessiz bir inilti çıkardı. "Aman Tanrım."

Şaşkınlık içinde ona baktı. Ona ne olmuştu? Hemen ona meydan okumak, bir cevap talep etmek istedi. Ama durum çok karmaşıktı. Ve buna tamamen hazırlıksızdı. Buraya ilk gelişini canlı bir şekilde hatırlıyordu. Eğer Lena ona elini uzatmasaydı, baş dönmesinden ölecekti ve

Delilik. Bu, hiçbir aklın kabul edemeyeceği kadar büyük bir şeydi. Keşke onu dinleseydi, tehlikeden uzak dursaydı-

Ama o dinlememişti. Buradaydı ve ihtiyacı vardı. İhtiyacının boyutunu henüz bilmiyordu. Onun iyiliği için Sesine nezaketin bir benzerini kattı. "Anlamak istedin ve ben de sana donanımlı olmadığını söyleyip durdum. Şimdi sanırım istesen de istemesen de anlayacaksın."

"Covenant," diye inledi ellerinin arasından. "Covenant."

"Linden." Dikkatle bileklerine dokundu ve onu ellerini indirmeye teşvik etti.
Silahlar.

"Covenant-" Yüzünü ona doğru açtı. Gözleri kahverengiydi, derin ve nemliydi ve korkunun yansımalarıyla karanlıktı. Onunkilerden uzaklaştılar, sonra geri döndüler. "Rüya görüyor olmalıyım." Sesi "Seni babam sandım."

Onun için gülümsedi, ancak bu gerginlik hırpalanmış kemiklerinin ağrmasına neden oldu. Baba mı? Bunun peşinden gitmek istedi ama gitmedi. Diğer sorular daha acildi.

Ama o bir soru soramadan, kadın kendini toparlamaya başladı. Elleri saçlarında gezdirdi, yüzünü buruşturdu. kulağının arkasındaki yaraya dokundu. Bir an için parmaklarındaki kan izine baktı. Sonra başka anılar geri geldi. Aniden nefesi kesildi. Gözleri adamın göğsüne kaydı. "Bıçak-" Onun aciliyet neredeyse bir saldırıydı. "Gördüm-" Onu yakaladı, gömleğini yukarı çekti, göğüs kafesinin altındaki yeni yara izine bakakaldı. Bu onu dehşete düşürdü. Elleri ona doğru uzandı, ürkererek uzaklaştı. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Bu mümkün değil."

"Dinle." Sol eliyle kızın başını kaldırdı ve bakışlarıyla buluşmasını sağladı. Dikkatini dağıtmak, onu hazırlamak istiyordu. "Sana ne oldu? O adam sana vurdu. Ateş her tarafımızı sardı. Ondan sonra ne oldu?"

"Sana ne oldu?"

"Her seferinde bir şey." Kendini sabit tutma çabası sesinin acımasız çıkmasına neden oldu. "Yapmanız gereken çok fazla şey var."

önce anlamak için. Lütfen bana bir şans verin. Bana neler olduğunu anlatın."

Kendini geri çekti. Tüm vücudu onun sorusunu reddetti. Titreyen bir parmağı göğsünü işaret etti. "Bu imkansız."

İmkânsız. O anda onu imkânsızlıklarla boğabilirdi. Ama kendini tuttu, sadece şunu söylemesine izin verdi: "Yani sahip olmaktır."

Bakışlarını sefilce karşıladı. Sonra gözleri kapandı. Kısık bir sesle, "Bilincimi kaybetmiş olmalıyım. Rüyamda ailemi görüyordum."

"Hiçbir şey duymadın mı? Tehditler savuran bir ses?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hayır. Neden duyayım ki?"

Kargaşasını gizlemek için başını eğdi. Foul onunla konuşmamış mıydı?

Bu imalar onu hem rahatlatmış hem de korkutmuştu. Acaba Bir şekilde ondan bağımsız? Onun kontrolünden kurtulmuş? Yoksa ondan zaten o kadar emin miydi?

Covenant tekrar yukarı baktığında, Linden'in dikkati korkuluklara, güneşe ve geniş gökyüzüne kaymıştı. Yüzü yavaşça dondu. Ayağa kalkmaya başladı. "*Neredeyiz biz?*"

Kollarından tutup önünde oturmasını sağladı. "Bana bak." Kızın başı çılgınca bir inkârla bir o yana bir bu yana savruluyordu. Zorunluluklar etrafını sarmıştı; sorular her yerdeydi. Ama şu anda yüzündeki keskin ihtiyaç diğer tüm konulara baskın çıkıyordu. "Dr. Avery."

Havada delilik vardı; bunu tecrübelerinden biliyordu. Eğer ona şimdi yardım etmezse, bir daha asla yardıma ulaşamayabilirdi. Tekrar. "Bana *bak*."

Onun bu talebi, kızın vahşi bakışlarını tekrar kendisine çevirmesine neden oldu. "Bunu açıklayabilirim. Sadece bana bir şans verin."

Sesi onu bıçak gibi kesiyordu. "Açıkla."

Utanç içinde irkildi; onun burada olması ve bu kadar hazır

olmaması kendi suçuydu. Ama kendini onunla yüzleşmeye zorladı. "I

size daha önce anlatamadım." Yapmak zorunda olduğu şeyin zorluğu ses tonunu sertleştirdi. "Buna inanmanın hiçbir yolu yoktu. Ve şimdi her şey o kadar karmaşık ki-"

Gözleri ona pençe gibi yapıştı.

"Tamamen farklı iki açıklama var," dedi elinden geldiğince sakın bir şekilde. "Dışarıda ve içerde. Dışarıdaki açıklama kabul etmek daha kolay olabilir. Şöyle olacak." Derin bir nefes aldı. "Sen ve ben hâlâ o üçgenin içinde yatıyoruz." Yüzünü buruşturarak morluklarını gerdi. "Bilincimiz yerinde değıl. Ve bilincimiz yerinde değılken rüya görüyoruz. Bir rüyayı paylaşıyoruz."

Kadının yüz ifadesi inançsızlıkla gerilmişti. Aceleyle ekledi: "Düşündüğünüz kadar zorlama değıl. Zihinlerinin derinliklerinde bir yerde Çoğu insanın rüyaları ortaktır. Bu yüzden rüyalarımızın çoğu diğer insanların da görebileceğı kalıplara girer. tanı.

"Bu bize oluyor." Onu ikna etmek istediğı için değıl, içinde bulunduğu durumun ilk şokunu atlatmasına yardımcı olmak için zamana, ne kadar imkânsız olursa olsun herhangi bir cevaba ihtiyacı olduğunu bildiğı için ona kelimeler yağıdırmaya devam etti. "Bir rüyayı paylaşıyoruz. Ve sadece biz de değıliz," diye devam etti ve kızın rüyasını anlatma şansını elinden aldı. kuşkusunu kelimelere döktü. "Joan da aynı rüyadan parçalar gördü. Ve şu yaşlı adam, senin kurtardığın. Hepimiz aynı rüyaya bağılıyız. bilinçdışı süreç."

Bakışları dalgalandı. "Bana bakmaya devam et!" diye tersledi. Sana bunun ne tür bir rüya olduğunu söylemeliyim. Tehlikeli bir rüya. Sana zarar verebilir. Sana zarar verebilir.

İçimizde gömülü olan şeyler güçlü ve şiddetlidir ve Dışarı çık. İçimizdeki karanlık -yıkıcı yanımız, hayatımız boyunca kilit altında tuttuğumuz yanımız- burada yaşıyor. Herkesin kendinden nefret ettiğı bir şeyler vardır.

İçeride. Burada olay kişileştirilmiş, dışsallaştırılmış, tıpkı rüyalarda olduğu gibi. Kendisine Lord Foul the Despiser diyor ve Bizi yok et.

"Joan'ın sürekli bahsettiğı şey buydu. Lord Foul. Ve yaşlı adamın

kastettiği de buydu. 'Sana ne kadar saldırırsa saldırısın. Doğru ol.' Doğru ol.

Despiser'a hizmet etmeyin, onun sizi yok etmesine izin vermeyin. Yapmamız gereken şey bu." Ona, bu teklifi kabul etmesi için yalvardı.

Söylediklerinin sonuçlarını, kabul etmemeyi seçse bile açıklamanın kendisine inanmak. "Aklımızı başımızda tutmalı, kendimize tutunmalı, ne olduğumuzu, neye inandığımızı ve ne istediğimizi savunmalıyız. Her şey bitene kadar. Bilincimizi yeniden kazanana kadar."

Durdu, ona zaman tanımak için kendini zorladı.

Sanki o yara izi söylediklerinin bir testiymiş gibi gözleri göğsüne kaydı. Yüzünde korku gölgeleri belirdi. Covenant aniden onun kendinden nefret etmeye aşına olduğundan emin oldu.

Sıkıca, "Bu daha önce de başına gelmişti," dedi.

Adam başını salladı.

Kadın başını kaldırmadı. "Ve sen buna inanıyor musun?"

"Kısmen" demek istedi. İki açıklamayı bir araya getirirseniz, benim inandığım şeye yaklaşırlar. Ama şu anda Zor durumdaydı ve onu feragatnamelerle rahatsız edemezdi. Bunun yerine ayağa kalktı ve onu da yanına alarak Watch'tan dışarı baktı.

Şok içinde ona karşı sertleşti.

Havada asılı duran platforma benzer bir levhanın üzerindeydiler. Sanki bir dağın tepesine tünemişler gibi devasa bir gökyüzü onları kaplıyordu. Güneşin tuhaf halesi, iki yüz metre altlarındaki gri bulut denizine rahatsız edici bir renk veriyordu. Bulutlar gök gürültüsü başları gibi savruluyor, yeryüzünü ufuktan ufka gizliyordu.

Bir baş dönmesi spazmı Covenant'ı sarstı; dağ eteklerinden dört bin fit yukarıda olduğunu keskin bir şekilde hatırladı. Ama etrafındaki makarayı ve paniği görmezden geldi ve aşağıdakilere odaklandı

Linden.

Sersemlemişti, kaskatı kesilmişti. Ormandaki geceden böylesine yüksek bir tepedeki sabaha geçişsiz bu sıçrama onu şaşırttı. Kollarını ona dolamak, yüzünü göğsüne saklamak istedi.

Ama bunu yapamayacağını, bir zamanlar kendisini neredeyse paramparça eden şeylere dayanma gücünü ona veremeyeceğini biliyordu. Hayatta kalmayı kendisi başarmak zorundaydı. Acımasızca onu ters yöne bakması için çevirdi.

Orada dramatik bir şekilde yükselen dağlar ona bir darbe indirmiş gibiydi. Bulutların arasından yukarı doğru fırladılar. Watch. Tepeleri engebeli ve kasvetliydi. Nöbetçilerin arkasındaki uçurumdan, bir kama gibi iki yana çekilerek uzaklara doğru yığıldılar. Ama sağ tarafta bir dağ silsilesi uzanıyordu. tekrar düşmeden önce bulutlara geri dönüyor.

Linden sanki üzerine düşecekmiş gibi uçuruma bakakaldı. Covenant kaburgalarının gerildiğini hissedebiliyordu; delinin çıkmazına yakalanmıştı ve tüm açık gökyüzünde haykırmasını sağlayacak kadar hava bulamıyordu. Kırılabilceğinden korkuyordu

Ondan uzaklaşıp kendini korkulukların üzerinde kaybedince, adam onu tekrar güvenli zemine çekti. Kadın dizlerinin üzerine çökmüş, sessizce öğürüyordu. Gözlerinde korkunç bir donukluk ve boş bakış vardı.

"Linden!" Başka ne yapacağını bilemediği için, "Yaşamaya devam edecek cesaretin bile yok mu senin?" diye bağırdı.

Nefes aldı, içine çekti. Gözleri kınından fırlayan kılıçlar gibi ona odaklandı. Tuhaf güneş ışığı yüzüne karanlık bir öfke ifadesi vermişti.

"Özür dilerim," dedi kalın bir sesle. Kadının tepkisi onu çaresizlik kadar kötü hissettirdi. "Sen çok-" Farkında olmadan, dokunmaya hakkı olmayan bir şeye izinsiz girmişti. "Bunun başına gelmesini hiç istemedim."

Başını sertçe sallayarak onun pişmanlığını reddetti. "Şimdi," diye soludu, "bana diğer açıklamayı anlatacaksın."

Başıyla onayladı. Yavaşça onu bıraktı ve sırtını korkuluğa dayayarak oturmak üzere geri çekildi. Kadının garip güç ve zayıflık kombinasyonunu anlamıyordu ama şu anda anlamaması önemsizdi. "İçeriden açıklama."

İçinden derin bir yorgunluk geçti. İhtiyacı olan kelimeleri bulabilmek için onunla savaştı. "Kara denilen bir yerdeyiz. Bu farklı bir dünya-

Tamamen farklı bir gezegende olmak gibi. Bu dağlar Southron Sıradağları, güney sınırı. Arazi'nin geri kalanı batıda, kuzeyde ve doğuda. Burası Kevin's Watch. Altımızda ve biraz batıda, eskiden Mithil adında bir köy vardı.

Stonedown. Revelstone-" Ama Revelstone düşüncesi Lordları hatırlattı; ondan uzaklaştı. "Buraya daha önce de gelmişim.

"Bu konuda size söyleyebileceklerimin çoğu, kendiniz görene kadar pek bir anlam ifade etmeyecektir. Ama önemli olan bir şey var. Şimdi. Ülkenin bir düşmanı var. Lord Foul." Onun tepkisini okumaya çalışarak onu inceledi. Ama kızın gözleri ona karanlıktan başka bir şey göstermiyordu. "Binlerce yıldır," diye devam etti, "Foul Toprak'ı yok etmeye çalışıyor. Burası onun için bir tür hapisane. Kaçmak istiyor." Söyleyeceği şeyi, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış biri için kabul edilebilir kılmanın imkânsızlığı karşısında içten içe inledi.

deneyim. "Bizi kendi dünyamızdan çıkardı. Bizi buraya getirdi. Ona hizmet etmemizi istiyor. Toprakları yok etmesine yardım etmemiz için bizi manipüle edebileceğini düşünüyor.

"Burada gücümüz var." Doğruyu söylediği için dua etti. "Dışarıdan geldiğimiz için Yasa'ya bağlı değiliz. Her şeyi bir arada tutan doğal düzen. Bu yüzden Foul bizi istiyor, bizi kullanmak istiyor. Burada başka kimsenin yapamayacağı şeyleri yapabiliriz."

Onun kuşkularının yükünden kurtulmak için başını korkuluğa yasladı ve gözlerini dağlara dikti. "Gereklik özgürlüğün," diye nefes aldı. Vicdanını rahatlatmak için, "Hiçbir yasaya, hiç kimseye ya da hiçbir açıklamaya bağlı olmadığımız sürece," dedi,

"Biz güçlüyüz." Ama ben özgür değilim. Ben zaten seçtim. "Her şey buna bağlı. Güç. Beni iyileştiren güç.

"O yaşlı adam... Bir şekilde Ülkede neler olup bittiğini biliyor. Ve Foul'un arkadaşı değil. Seni bir şey için seçti, ne olduğunu bilmiyorum. Belki de kendini rahatlatmak istedi. Foul'un manipüle edebileceği türden biri olup olmadığını öğrenmek için.

"Joan'a gelince, o Foul'un bana ulaşma yoluydu. Joan Ona karşı savunmasızdım. Buraya son geldiğimde olanlardan sonra, değildim. Kendi seçimimle o üçgene girmemi sağlamak için onu kullandı. Böylece beni buraya çağırabildi." Anlamadığım şey, diye iç geçirdi, bunu neden bu şekilde yapmak zorunda olduğu. Daha önce böyle değildi.

"Belki senin de burada olman bir tesadüftür. Ama ben öyle düşünmüyorum."

Linden sanki taş olduğunu doğrulamak istercesine taşa baktı önemli, sonra kulağının arkasındaki çürüğe dokundu. Kaşlarını çatarak oturur pozisyona geçti. Şimdi ona bakmıyordu.

"Anlamıyorum," dedi uyararak. "Önce bana bunun bir rüya olduğunu söylüyorsun, sonra gerçek olduğunu söylüyorsun. Önce ormanda ölüyorsun, sonra

Bir çeşit sihirle iyileşiyorsun. Lord Foul önce bir hayal ürünü, sonra gerçek." Tüm kontrolüne rağmen sesi hafifçe titredi. "Hangisi? İkisini birden yapamazsın." Yumruğu sıkıldı. "Ölüyor olabilirsin."

Ah, her iki şekilde de sahip olmak zorundayım, diye mırıldandı Covenant. Baş dönmesi gibi. Cevap çelişkinin içinde. paradoks. Ama düşüncesini yüksek sesle dile getirmedi.

Yine de Linden'in sorusu onu rahatlatmıştı. Daha şimdiden huzursuz zihni - onu uyarma çabalarını reddeden, onu kendi kıyametine kadar takip etmeye iten o ihtiyaç - onunla boğuşmaya başlamıştı

durum. Eğer ona meydan okuyacak gücü varsa, o zaman en azından şimdilik krizi geçmişti. Korkusuna rağmen kendini gülümserken buldu.

"Fark etmez," diye yanıtladı. "Belki bu gerçektir, belki de değildir. Neye istersen ona inanabilirsin. Ben sadece sana bir referans çerçevesi sunuyorum, böylece başlamak için bir yerin olacak."

Elleri hareket etmeye devam etti, kendine, taşa dokundu, sanki kendi varlığından emin olmak için dokunma hissine ihtiyacı varmış gibi. Bir süre sonra, "Buraya daha önce de gelmiştin," dedi. Öfkesi acıya dönüşmüştü. "Bu senin hayatın. Bana nasıl anlayacağımı söyle."

"Yüzleş bununla," dedi tereddüt etmeden. "İlerleyin. Ne olduğunu,

neyin tehlikede olduğunu öğren. Senin için önemli olan şey." O da biliyordu ki

deliliğe karşı başka bir savunma olmadığını deneyimledi; Ülkenin gerçekliği ve gerçek dışılığı uzlaştırılamazdı. "Ver Kim olduğunuzu öğrenmek için kendinize bir şans verin."

"Ben kim olduğumu biliyorum." Çenesi inatçıydı. Burnunun çizgileri kırılğan olmaktan ziyade kesin görünüyordu; ağzı alışkanlıktan dolayı sertti. "Ben doktorum." Ama nasıl olduğunu bilmediği bir şeyle karşı karşıyaydı.

kavramak için. "Çantam bile yok." Sanki ne işe yaradıklarını merak ediyormuş gibi ellerini inceledi. Adamın bakışlarıyla karşılaştığında, sorusu bir talep olduğu kadar bir çağrıydı da. "Neye inanıyorsun?"

"İnanıyorum ki" -sertliğini yumuşatmak için hiçbir çaba göstermedi- "o

Foul'u durdurmanın bir yolunu bulmalıyız. Bu her şeyden daha önemli. Ülkeyi yok etmeye çalışıyor. Bunu yanına bırakmayacağım. *Ben buyum işte.*"

Kadın adamın sözlerine bakakaldı. "Neden? Bunun seninle ne ilgisi var? Eğer bu bir rüyaysa, önemli değil. Ve eğer-" kelimeleri söylemekte zorlanıyor. "Eğer gerçekse, bu senin sorunun değil. Görmezden gelebilirsiniz."

Covenant eski öfkesini tattı. "Cüzzamlılara pis pis güler."

Bunun üzerine gözlerine bir idrak parıltısı değdi. Kaşlarını çatarak açıkça, "Kimsenin hastalığa gülmeye hakkı yok" dedi.

Gergin bir sesle, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdi mi?" Yorgunluktan halsiz düşmüştü; ama kadının sorusu onu harekete geçirdi. Sebepleri, güçlü yanları, olasılıkları vardı.

Yaşlı adam

onu karşılıksız riske atmıştı. "Şimdi," dedi acımasızca, "eğer baş dönmemi durdurabilirsem, buradan aşağı iner ve ne tür bir başımız belada."

"Aşağı mı?" Ona gözlerini kırptırdı. "Nasıl kalktığımızı bilmiyorum."

Ona cevap vermek için başıyla dağları işaret etti. Kadın Döndüğünde, korkuluğun uçuruma bakan kıvrımındaki boşluğu fark etti. Kadının sürünerek boşluğa doğru ilerleyişini izledi ve

orada olduğunu zaten bildiği Şeyi g6rd6.

Korkuluk, Watch'un altındaki uçuruma doğru aç ı yapan uzun bir taş kulenin ucunu çevreliyordu. Kuyunun üst yüzeyinde kaba bir şekilde oyulmuş merdivenler vardı.

Ona katıldı. Bir bakışta baş dönmesinin kolay kolay geçmeyeceğini anladı. Ondan iki yüz metre aşağıda, merdivenler karanlığa düşer gibi bulutların arasında kayboldu.

BEŞ: Gök Gürültüsü ve Şimşek

"Önce ben gideceğim." Covenant iliklerine kadar titriyordu. Linden'a bakmadı. "Bu merdiven uçurumla birleşiyor ama düşersek dört bin fit aşağıya ineriz. Yükseklikle aram iyi değildir. Eğer kayarsam, seni de yanımda götürmek istemem." Kasıtlı olarak kendini boşluğa bıraktı, geri dönebilmek için önce ayaklarını uzattı.

Orada durakladı, kendine bir VSE vererek zihnini çözen baş dönmesine direnmeye çalıştı. Ama bu egzersiz bir acı uyandırdı cüzzamlının endişesi. Maviye çalan güneşin altında, sanki cüzzam hastalığı çoktan kollarına yayılmış ve kollarını etkilemiş gibi, derisinde soluk bir morluk vardı. pigmentasyon, sinirleri öldürüyor.

Kaslarında ani bir güçsüzlük hissederek omuzlarının titremesine neden oldu. Ölü sinirlerinin özel uyuşukluğu, iyi ya da kötü, değişmemiştir. Ama etinin hastalıklı rengi ölümcül ve kehanet gibi görünüyordu; bu ona bir sezgi sıçraması gibi çarptı. Onlardan biri sorular kendi kendine cevaplandı. Linden neden buradaydı? Yaşlı adam neden kendisiyle değil de onunla konuşmuştu? Çünkü o gerekliydi. O başarısız olduğunda Toprak'ı kurtarmak için.

Vahşi büyü artık etkili değil. Güç için çok fazla. Kendini çoktan Lord Foul'un entrikalarına terk etmişti. Dişlerini üzerine kilitleyemeden bir inilti kaçtı.

"Covenant?" Endişe Linden'ın sesini keskinleştirdi. "Sen iyi misin?"

Cevap veremedi. Onun için endişeleniyor olması, bu kadar stres altındayken onun için endişelenebiliyor olması, kemiklerindeki dehşeti katlıyordu. Gözleri taşla yapışmış, güç arıyordu.

"Covenant!" Talebi yüzüne inen bir tokat gibiydi. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

Ne yapmalı? Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Bir cevabı hak ediyordu. Kendini yorgunluğunun ve baş dönmesinin merkezine çekti. Joan'ın yerini alarak kendini gerçekten mahkûm mu etmişti? Başarısız olması gerekmiyor muydu? Uğruna bu kadar para ödediği güç fiyat o kadar kolay indirilemez miydi? Başını kaldırmadan "Merdivenlerin dibinde, solumda, uçurumda bir çıkıntı var. Dikkatli olun."

Kendini harekete zorlayarak boşluktan geri geri geçti.

Başı Gözcü'nün seviyesinin altına indiğinde, kızın şiddetle fısıldadığını duydu: "Lanet olsun sana, neden bu kadar vurdumduymaz davranmak zorundasın? Tek istediğim yardım etmek." Sesi sanki akıl sağlığı yardım edebilmesine bağlıymış gibi çıkıyordu.

Ama onu düşünecek zamanı yoktu; merdivenlerin tehlikesi dikkatini tüketmişti. Merdivenlerden inerken sanki bir merdivendi, elleriyle onları kavırıyor, güvenmeden önce sağlam olduğundan emin olmak için her ayağını onlara vuruyordu. Bakışları ellerinden hiç ayrılmadı. Kasları çaresizlik gibi ortaya çıkana kadar basamaklarda gerildiler.

Etrafındaki boşluk anlaşılmasız görünüyordu. Sesi duyabiliyordu. Rüzgarın boşluğu. Ve altındaki bulutların hızla kaynaşması hipnotize edici bir güce sahipti, konsantrasyonunu emiyordu. Uzun Etrafında derin yarıklar açılmıştı. Ama o bu korkuyu biliyordu. Nefesini tutarak kendini bulutların içine, vertigosunun durgun merkezine bıraktı.

Güneş aniden soldu ve söndü. İnişin her adımında gri kasvet gece yarısına doğru yoğunlaştı.

Nemli denizde soluk bir şimşek çaktı ve hemen ardından gök gürledi. Rüzgâr şiddetlendi, sanki onu kuleden kaldırmak istercesine ıslak bir şekilde ona doğru koştu. Taş kayganlaştı. Uyuşmuş parmakları farkı anlayamıyordu ama bileklerindeki ve dirseklerindeki sinirler tutuşundaki her kaymayı kaydediyordu.

Yine bir şimşek çaktı, bulutların çılgınca kaynaşmasını ve hızını aydınlatarak yanından geçti. Gökyüzü paramparça oldu. İçgüdüsel olarak

kendini taşa yasladı. İçinde bir şey uludu ama yüksek sesle uluyup ulumadığını anlayamadı.

Fırtınanın acımasız etkisiyle acı içinde sürünerek aşağıya doğru ilerledi.

İlerleyişini yağmurun şiddetlenen ağırlığında fark etti. Acıyan yüzüne çarpan serpentinin ince ve soğuk acısı, yağmurun Çakıl taşı yağmuru gibi ağır damlalar. Çok geçmeden sıırılsıklam olmuş ve hırpalanmıştı. Şimşek ve gök gürültüsü vahşeti dile getirerek ona bağıırıyordu. Ama çıkıntının vaadi onu kendine çekiyordu.

Sonunda ayakları onu buldu. Kuleden uzaklaşarak sırtını uçurumun duvarına dayadı ve ağzını yukarı doğru açtı.

Mavi-beyaz bir ateş parçası Linden'i karanlığın içinden çıkardı. Adamın baş hizasının hemen üzerindeydi.

Çıkıntıya ulaştığında, uçurumdan düşmemesi için onu yakaladı. Kadın onu acilen kavradı. "Covenant!" Rüzgâr bağıırışını uzaklaştırdı; onu zar zor duyabiliyordu. "Sen iyi misin?"

Ağzını kızın kulağına dayadı. "Uçuruma karşı durun! Bir sığınak bulmalıyız!"

Sertçe başını salladı.

Sağ elini sol elinin içine sıkıştırarak düşüşe sırtını döndü ve çıkıntı boyunca batıya doğru mekik dokumaya başladı.

Tepesinde çakan şimşek ona içinde bulunduğıu durum hakkında bir fikir verdi.

Çıkıntı iki ya da üç metre genişliğindeydi ve uçurumun yüzü boyunca kabaca düz bir şekilde uzanıyordu. Kenarından itibaren dağ, uçurumun içinde kayboluyordu. bulutların uçurumu.

Gök gürültüsü, baş dönmesinin sesi gibi ona çarpıyor, dengesini kaybetmesini emrediyordu. Rüzgâr ve yağmur kaos kadar tiz bir şekilde sırtına vuruyordu. Ama Linden'in eli onu sabitledi. Kendini uçuruma karşı bir özlem gibi sıktı ve yavaşça ilerledi.

Her şimşek çakışında yağmurun içinden ileriye bakıyor, çıkıntının sonunu görmeye çalışıyordu.

Orada: uçurumun yüzünde bir yara izi gibi dikey bir çizgi.

Oraya ulaştı, Linden'i köşeden geçirdi, sanki bir dere yatağıymış gibi su fişkirtan çamur ve kayalıklardan oluşan bir yamaçtan yukarı çıkardı. Rüzgâr bir anda dar bir uğultuya dönüştü. Bir sonraki mavi parıltı dağın yamacından yukarı doğru akan dar bir vadiye girdiklerini fark ettiler. Su, vadinin tabanını sıkıştıran kayaların yanından hızla akıyordu.

Linden'le birlikte güvenli olabilecek kadar büyük görünen bir kayanın üzerine gelene kadar ilerledi. Orada durdu ve sırtını duvara dayayarak akıntının içine oturdu. Kız da ona katıldı. Bacaklarını su bastı; yağmur yüzlerini kör etti. O umursamadı. Dinlenmek zorundaydı.

Birkaç dakika sonra yer değiştirdi ve yüzünü onun kulağına dayadı. "Şimdi ne olacak?"

Şimdi ne olacak? Bilmiyordu. Yorgunluk zihnini uyuşturmuştu.

Ama

Kadın haklıydı; oldukları yerde kalamazlardı. Zayıf bir çığlık attı. "Bir yerlerde bir yol var!"

"Yolu bilmiyor musun? Buraya daha önce de geldiğini

söylemiştin!" "On yıl önce!" Ve ikinci seferinde baygındı; Saltheart Foamfollower onu taşımıştı.

Şimşek bir an için yüzünü aydınlattı. Yüzüne yağmur bulaşmıştı. "Ne yapacağız şimdi?"

Köpük Takipçisi'nin, arkadaşı olan Dev'in düşüncesi ona ihtiyacı olan şeyi verdi. "Dene!" Kendini onun omzuna dayayarak ayağa fırladı. Kız onun ağırlığını kolayca taşıyor gibiydi. "Belki hatırlarım!"

Onun yanında ayağa kalktı, bağırmak için yakınına eğildi, "Bu fırtınayı sevmiyorum! Doğru gelmiyor!"

Hissetmiyor mu-? Ona göz kırptı. Bir an için anlamak. Ona göre bu sadece bir fırtınaydı, diğerleri gibi doğal bir şiddet. Ama sonra onun ne demek istediğini anladı. Ona göre fırtına *doğal değildi*. Bu, içindeki bazı içgüdüsel hassasiyetleri rahatsız etti.

Şimdiden onun önüne geçmişti; onun duyuları Arazî'ye uyum sağlamaya başlarken, onunki düz ve donuk kalmış, algıladığı şeyin ruhuna karşı körleşmişti. On yıl önce, onun az önce yaptığını yapabiliyordu: doğruluğu ya da yanlışlığı, sağlığı ya da yozlaşma, fiziksel şeyler ve süreçler, rüzgâr, yağmur, taş, tahta, et. Ama şimdi fırtınanın sesi dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Şiddet, sanki böyle bir gücün hiçbir anlamı yokmuş gibi, hiçbir iması yokmuş gibi. Ruhu yokmuş gibi.

Kendi kendine yorgun küfürler mırıldandı. Duyuları uyum sağlamakta sadece yavaş mıydı? Yoksa içinde olma yeteneğini mi kaybetmişti?

Toprakla uyumu? Cüzzam ve zaman onu bu duyarlılıktan tamamen yoksun mu bırakmıştı? Cehennem ve kan! diye zayıfça, acı acı homurdandı. Linden onun kör olduğu yeri görebilseydi-

Yetersizliğinin eski acısıyla kıvranırken, ustalaşmaya çalıştı. Kendisi. Linden'in ona neyin yanlış olduğunu sormasını bekliyordu. Ve bu düşünce de acı vericiydi; zaaflarının ve korkularının, onun doğuştan gelen yanlışlık, onun için görünür olmak. Ama kadın onu sorgulamadı. Şaşkınlıktan ya da endişeden kaskatı kesilmişti.

Yüzü vadiye dönüktü.

Sarsılarak etrafına bakındı ve sağanak yağmuru

delmeye çalıştı. Bir anda onu gördü; uzakta soluk sarı

bir ışık.

Yavaşça onlara doğru titreşti, vadinin omurgasından aşağıya doğru dikkatle ilerledi. Yaklaştığında, uzun bir şimşek patlaması onun bir adamın elinde tuttuğu bir meşale olduğunu ortaya çıkardı. Sonra karanlık ve gök gürültüsü üzerlerine çöktü ve Covenant garip alevden başka bir şey göremedi. Cesurca, imkansız bir şekilde yanıyordu. fırtınanın tufanı ve bataryası.

Onu tutan adamı aydınlatacak kadar yaklaştı. Kısa boylu, kambur bir adamdı ve üzerinde ıslak bir cübbe vardı. Seyrek saçlarından ve karışık sakalından yağmur fışkırıyor, akıyordu.

Yaşlı yüzünün kırışıklıkları aşağı doğru akıyor ve ona delilik. Gözlerini kısarak Covenant ve Linden'a baktı, sanki onu dehşete düşürmek için kâbuslardan çıkıp gelmişlerdi.

Covenant kendini tuttu ve yaşlı adamın bakışlarına sessizce karşılık verdi.

Linden sanki Bun'ı bir konuda uyarmak istermiş gibi koluna dokundu.

Yaşlı adam aniden sağ elini kaldırdı, avuç içi öne bakacak şekilde kaldırdı ve parmaklarını açtı.

Covenant bu hareketi kopyaladı. Lord Foul'un bu karşılaşmayı kendisi için hazırlayıp hazırlamadığını bilmiyordu. Ama ihtiyacı vardı

Barınak, yiyecek, bilgi. Ve bu yağmurda bir markayı tutuşturabilecek herkesi takdir etmeye hazırdı. Elini kaldırdığında

Yarım elini ışığa tuttuğunda, yüzüğü ikinci parmağında ısıltı parlıyordu.

Bu manzara yaşlı adamı şoke etti. Yüzünü buruşturdu, kendi kendine mırıldandı, korkmuş gibi bir adım geri çekildi. Sonra titrek bir sesle

Covenant'ın yüzüğü. "Beyaz altın mı?" diye bağırdı. Sesi

titriyordu. "Evet!" Covenant cevap verdi.

"Yarım el mi?"

"Evet!"

"İsminiz nedir?" diye sordu adam.

Covenant her bir kelimeyi fırtınanın içinden geçirmeye çabaladı. "Lord Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın sahibi!"

"İllender?" diye soluk soluğa kaldı adam, sanki yağmur onu boğuyormuş gibi. "Yaşam Kâhini mi?"

"Evet!"

Yaşlı adam bir adım daha geri çekildi. Meşale ışığı yüzüne dehşet

dolu bir ifade verdi. Aniden döndü, kırılğan bir şekilde

Suyun ve çamurun içinden yukarı doğru.

Omzunun zerinden, "Gel!" diye feryat etti.

"Kim o?" Linden neredeyse duyulmayacak şekilde sordu. Covenant soruyu geçiştirdi. "Bilmiyorum."

Onu dikkatle inceledi. "Ona güveniyor musun?"

"Kimin seçme şansı var ki?" Kız cevap vermeden önce, adam onu itti.

tüm enerjisini kullanarak yaşlı adamın peşinden harekete geçti.

Ağzı yağmur ve zayıflığın ekşi tadıyla doluydu. Geçen haftaların yorgunluğu onu kadklk gibi etkilemişti. Ama el feneri duvarlarda ve kayalarda tutunacak bir yer bulmasına yardım etti. Linden'in desteğiyle ağır akıntıya karşi ilerleyebildi. Yavaş yavaş ilerleme kaydettiler.

Yaşlı adam vadinin biraz yukarısında, sağa doğru uzanan bir yarığa girdi. Yarığın kenarındaki kaba bir merdiven aşağıya iniyordu. Selden kurtulan Covenant kendi kendine, "*Ona güveniyor musun?*" diye soracak gücü buldu. Ama meşale ona güven verdi. Ağabilim ustaları dışında yağmurda meşaleyi yanık tutabilecek kimseyi tanımıyordu. Ya da Lordlara. Tahtaya ya da taşa böylesine güçlü bir titizlikle hizmet eden herkese güvenmeye hazırdı.

Yaşlı adamı dikkatle takip ederek, daralıp dağ kayasında yüksek bir yarık haline gelene kadar yarığın dibinde ilerledi. Sonra, aniden, yarık yn değiştirdi ve küçük bir çukura açıldı.

Yüksek tepeler vadiyi rzgrdan koruyordu. Ama yağmurdan kaçış yoktu. Covenant'ın başını ve omuzlarını bir sopa gibi savuruyordu. Yaşlı adam vadiyi geçerken meşaleyi zar zor görebiliyordu.

Covenant, Linden'le birlikte kabarmış bir derede ilerledi; ve birkaç dakika sonra, karşılarına çıkan bodur bir taş konuta vardılar. dağın yamacında. Girişin kapısı yoktu; ateşin ışığı onlara doğru yayılıyordu.

yaklaşıyorlardı. Şimdi acele ederek, evin tek odasına üstleri başları perişan ve sırlıklam bir halde daldılar.

Yaşlı adam odanın ortasında durmuş, ötesindeki ocakta parlak bir ateş yanmasına rağmen hâlâ elindeki meşaleyi tutuyordu. Covenant'a korkuyla baktı, cezalandırılmayı bekleyen bir çocuk gibi yaltaklanmaya hazırды.

Covenant durdu. Ateşin yanında olmak morluklarını sızlattı; ama odanın etrafına bakmak için hareketsiz kaldı.

Bir anda içini bir endişe kapladı. Şimdiden Toprak'ta bir şeylerin değiştiğini görebiliyordu. Temel bir şey.

Konut beklenmedik bir ahşap ve taş karışımıyla döşenmişti. Taştan yapılmış kâseler ve çömlekler yan duvarlara bitişik ahşap raflarda duruyordu; ahşap tabureler taştan bir köşede ahşap bir masanın etrafında duruyordu. Ve demir; raflarda demir kaplar, taburelerde demir çiviler vardı. Eskiden taş ve ahşaptan insanlar, Stonedownor ve Woodhelvennin, her biri kendi ilmine sadık kalmıştı - özel olmak istediklerinden değil, daha ziyade özel becerileri ve bilgileri tüm bağılılıklarını gerektirdiğinden.

Bir an için adamla yüzleşti, yaşlı, yarı vahşi bakışları üzerine çekti. Linden de yaşlı adamı inceliyor, onu belirsiz bir şekilde ölçüyordu. Ama Covenant onun zihnine üşüşen sorulardan farklı sorular sorduğunu biliyordu. Stonedownor'lar ve Woodhelvennin'ler birlikte mi büyümüş, ilimlerini mi harmanlamışlardı? Yoksa-?

Dünya artık eskisi gibi değil.

Çiğ bir hastalık kalbini burktu. Hiçbir uyarı olmadan, odadaki dumanın farkına vardı.

Duman!

Yaşlı adamın yanından geçip ocağa doğru koştu.

Odunlar bir kül yığınının üzerinde sıcak sıcak yanıyordu. Kömürler çatlayıp kütüklerden düşüyor, kırmızı kurtlar ağaçların etini kemiriyordu. Aralıklarla,

dumanlar odaya doğru kıvrıldı. Bacadaki yağmur alçak bir tıslama sesi çıkarıyordu.

Cehennem ateşi!

Burada tanıdığı insanlar hiçbir zaman gönüllü olarak herhangi bir amaç için odun tüketmezlerdi. Her zaman ahşabın yaşamını, içindeki Dünya gücünü, kullandıkları şeyi yok etmeden kullanmak için çabalamışlardı. Odun, toprak, taş, su... Toprağın insanları yaşamın her tezahürüne değer vermişlerdi.

"Ur-Lord," diye inledi yaşlı adam.

Covenant döndü. Keder, içinde öfke gibi yanıyordu. Despiser'a "Ne yaptın sen?" diye haykırmak istedi. Ama hem Linden hem de yaşlı adam ona bakıyordu. Linden'in gözlerinde endişe vardı, sanki onun kafasının karışmasından korkuyordu. Ve yaşlı adam özel bir ıstırabın pençesindeydi. Covenant tutkusunun haykırıışlarını şiddetle bastırdı. Ama bastırmanın gerginliği ses tonuna yansımıştı. "O meşalenin yanmasını sağlayan nedir?"

"Utaniyorum!" Adamın sesi sanki ağlamanın eşiğindeymiş gibi kesildi. Covenant'ın sorusunu duymamıştı; kişisel Sıkıntı onu yiyip bitirdi. "Bu tapınak," diye soludu, "babamın babasının en eski ataları tarafından inşa edildi, hazırlandı. Biz hiçbir şey yapmadık! Diğer odalar harabeye döndü, mabetler-" Elindeki damgayı hararetle salladı. "Hiçbir şey yapmadık. Nesiller boyunca, hiçbir şey. Burası size yakışmayan bir harabe. Bize verilen söze inanmadık - nesilden nesile Sınırsızlar en gururlu kehanetlere inanmayacak kadar korkaktı. Bana vurmanız doğru olur."

"Sana vurmak mı?" Covenant şaşırmıştı. "Hayır." Burada anlamadığı çok fazla şey vardı. "Sorun nedir? Benden neden korkuyorsun?"

"Covenant," diye nefes aldı Linden aniden. "Onun eli. Bak."

Yaşlı adamdan su damladı; hepsinden su aktı. Ama meşalenin ucundan düşen damlalar kırmızıydı.

"Ur-Lord!" Adam dizlerinin üzerine çöktü. "Ben buna layık değilim." Dehşetle titredi. "Kötülerin bilgisine ulaştım, Sunbane'i küçümseyenlerden ona karşı güç kazandım. korumak için yemin ettiğim sözler. Ah, bağışlayın beni! Utanıyorum." Damgasını bıraktı, sol elini Antlaşma için açtı.

Meşale, onu bıraktığı anda söndü. Yere düştüğünde küle dönüştü.

Avucunda iki uzun kesik vardı. Kan sanki durmak bilmiyormuş gibi akıyordu.

Covenant irkildi. Gök gürültüsü kendi kendine öfkeyle mırıldandı. mesafe. Meşaleden geriye külden başka bir şey kalmamıştı. Sadece yaşlı adamın içine koyduğu güç tarafından bir arada tutulmuş, bütün ve yanar halde kalmıştı. Kanının gücü mü?

Covenant'ın beyni sarsıldı. Joan'la ilgili ani bir anı canını yaktı: Joan elinin arkasını pençeliyor, parmaklarını yalıyordu. Baş dönmesi dengesini kaybetmesine neden oldu. Ağır bir şekilde oturdu ve en yakındaki duvara yaslandı. Yağmur kulaklarında yankılandı. Kan mı? *Kan mı?*

Linden yaşlı adamın elini inceliyordu. Ateş ışığına doğru çevirdi, parmaklarını araladı; adamın bileğini kavrayışı Kan. "Temiz." Sesi düz ve kişiliksizdi. "Kanamayı durdurmak için bir bandaj gerekiyor. Ama enfeksiyon yok."

Enfeksiyon yok, diye nefes aldı Covenant. Düşünceleri sakat gibi topallıyordu. "Nasıl anladın?"

Yaraya konsantre olmuştu. "Ne?"

Ne demek istediğini anlatmakta zorlandı. "Enfeksiyon olmadığını nasıl anlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Adamın sorusu kadında şaşkınlık yaratmış gibiydi. "Görebiliyorum. Görebiliyorum" -şaşkınlığı arttı- "acıyı. Ama Temiz. Nasıl? Yapamaz mısın?"

Başını iki yana salladı. Kız onun daha önceki izlenimini doğruluyordu; duyuları Arazi'ye uyum sağlamaya başlamıştı bile.

Onunki öyle değildi. Üzerinde yazılı olmayan her şeye karşı kördü. yüzey. Neden? Gözlerini kapattı. Eski hüznün içinde zonkluyordu. Uyuşukluğun bu kadar acı verebileceğini unutmuştu.

Bir süre sonra kadın hareket etti; yaşlı adam onun odada etrafı araştırdığını duyabiliyordu. Yaşlı adamın yanına döndüğünde, bandaj yapmak için bir parça bezi yırtıyordu.

Başarısız olmayacaksın- Covenant onun çoktan kaybedilmiş olduğunu hissetti. Bu düşünce acıyan kalbine tuz basmıştı.

Duman mı? Kan mı? Bir adamı incitmenin tek bir yolu vardır. Ona kırık bir şey geri vermek. Lanet olsun.

Ama yaşlı adam dikkatini çekmişti. Adam ıslak gri başını taşla doğru eğmişti. Elleri Covenant'ın ellerine dokunmaya çalıştı. Çizmeler. "Ur-Lord," diye inledi, "Ur-Lord. Sonunda geldin. Toprak kurtuldu."

Bu saygı duruşu Covenant'ı içsel girdabından çıkardı. Cehaletin ya da kaybın altında ezilmeyi göze alamazdı. Ve kendisine bir tür kurtarıcıymış gibi davranılmasına katlanamazdı; böyle bir imajla yaşayamazdı. Ayağa kalktı, sonra yaşlı adamın kollarından tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

Adamın gözleri korkuyla dönmüş, ateş ışığında parlıyordu. Covenant onu rahatlatmak için sakin ve sessiz bir şekilde konuştu.

"Bana adını söyle."

"Ben Prassan oğlu Jous oğlu Nassic'im," diye yanıtladı yaşlı adam beceriksiz bir sesle. "Sınırsız Olan'ın soyundan, oğul oğul geliyorum."

Covenant irkildi. Tanıdığı Sınırsızlar
münzeviler tüm normal sorumluluklarından kurtulmuşlardır,
böylece

kendi özel vizyonlarının peşinden gittiler. Sınır Tanımayan biri bir keresinde hayatını kurtarmış ve ölmüştü. Bir diğeri rüyalarını okumuş ve ona gerçeği gördüğünü söylemişti. Kendini sıkı bir şekilde kontrol altına aldı. "Onun çağrısı neydi?"

"Ur Lordu, senin dönüşünü gördü. Bu yüzden buraya, Kevin's Watch'un altındaki vadiye geldi; bu vadiye adı, anlamını kimsenin hatırlamadığı çok uzun bir geçmişte verilmişti."

Nassic'in sesi sanki uzun zaman önce ezberlediği bir şeyi tekrar ediyormuş gibi kısa süreliğine sabitleşti. "Tapınağı bir ibadet yeri olarak inşa etti.

Sizin için bir hoş geldin ve bir şifa yeri, çünkü o yılların insanları arasında kendi dünyanızın büyük tehlikeler ve çekişmelerle dolu olduğu, kahramanlarına bile zarar verdiği unutulmamıştı.

İmgeleminde Sunbane'in şiddetli kıyametini gördü, ancak ona göre bu

Kâbus gibi isimsiz ve İnançsız, ur-Lord İllender, Yaşam Kâhini'nin onunla savaşmak için geri döneceğini öngördü. Oğlundan oğluna vizyonunu, inancını aktar-"

Sonra duraksadı. "Ah, yazık," diye mırıldandı. "Temple-faith-healing-Land. Tüm harabeler." Ama öfke onu sertleştirdi. "Aptallar merhamet için ağlayacak. Onlar sadece cezayı hak ediyorlar. İşte! Kâfir geldi. Clave ve tüm eserleri bağışlanmak için feryat etsin. Bırakın güneş kendi rotasında titresin! Bunun onlara hiçbir faydası olmayacak! Yazıklar olsun size, kötüler ve iğrençler! The-"

"Nassic." Covenant yaşlı adamı durmaya zorladı. Linden onları dikkatle izliyordu. Yüzünü sorular kaplamıştı; ama Covenant onları görmezden geldi. "Nassic," diye sordu adamın beyaz bakışlarına, "nedir bu Sunbane?"

"Sunbane?" Nassic şaşkınlık içinde korkusunu kaybetti. "Soruyor musun-?"

Nasıl yapamazsın-?" Elleri sakalını çekiştiriyordu. "Yoksa neden geldin?"

Covenant tutuşunu sıkılaştırdı. "Sadece bana ne olduğunu söyle."

"Evet, öyle." Nassic tökezleyerek durdu, sonra ani bir yakarışla haykırdı, "Ur-Lord, bu ne değil ki? Güneş ve yağmur ve kan ve çöl ve korku ve ağaçların çığlığı." Yenilenmiş bir zilletle kıvrandı. "Bu benim meşalemin ateşiydi. Ur-Tanrım!" Sefalet yüzünü bir yumruk gibi sıkı. Tekrar dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı.

"Nassic." Covenant onu dik tuttu, bir yol aradı ona güven ver. "Sana zarar vermeyeceğiz. Bunu göremiyor musun?" Sonra aklına başka bir düşünce geldi. Linden'in "Elin hâlâ kanıyor. İkimiz de incindik. Ve ben-" Neredeyse "Onun gördüklerini göremiyorum" diyecekti. Ama kelimeler boğazında düğümlendi. "Uzun zamandır uzaktaydım. Yaralı bir şeyiniz var mı?"

Hurtloam? Linden'in yüz ifadesi sordu. "Hurtloam mu?" diye sordu Nassic. "Hurtloam nedir?"

Ne-? Covenant'ın yüz hatlarında sıkıntı belirdi. Ne-? Bağırışlar çığlık gibi içinde alevlendi, Hurtloam! Toprak gücü! *Yaşam!* "Hurtloam," diye vahşice homurdandı. *"İyileştiren çamur."* Kavrayışı Nassic'in zayıf kemiklerini sarstı.

"Affet beni, Ur Lordu. Kızma. I-"

"Buradaydı! Bu vadide!" Lena onu bununla iyileştirmişti.

Nassic bir an için vakur bir tavır takındı. "Ben hurtloam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben yaşlı bir adamım ve bu ismin söylendiğini hiç duymadım."

"Lanet olsun!" Covenant tükürdü. "Şimdi de bana Earthpower'ı hiç duymadığını söyleyeceksin!"

Yaşlı adam sarktı. "Dünya gücü mü?" diye nefes aldı. "Dünya gücü mü?"

Covenant'ın elleri baş döndürücü bir dehşetle Nassic'in ince kollarına yapıştı. Ama Linden onun yanındaydı ve tutuşunu gevşetmeye çalışıyordu.

"Covenant! Doğruyu söylüyor!"

Covenant bakışlarını bir kırbaç gibi kızın yüzüne çevirdi.

Dudakları gerginlikten gerilmişti ama irkilmesine izin vermedi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyor."

Onu susturdu. Ona inandı; gerçeği duyabiliyordu Nassic'in sesi, tıpkı kesiklerindeki enfeksiyon eksikliğini görebildiği gibi. Yara bandı yok mu? İçten içe kanadı. Unutulmuş mu? *Kayıp mı?* İçinden saygısızlık görüntüleri aktı. Merhamet edin. Olmayan Topraklar

hurtloam. Dünya gücü olmadan mı? Nassic'in ifşasının ağırlığı onun için çok fazlaydı. Bir hasta gibi yere yığıldı.

Linden onun üzerinde duruyordu. El yordamıyla karar vermeye, anlamaya çalışıyordu; ama ona yardım edemezdi. Bir süre sonra, "Nassic." dedi. Ses tonu sertti. "Hiç yiyeceğin var mı?"

"Yemek mi?" diye cevap verdi, sanki kadın ona yetersizliğini hatırlatmış gibi. "Evet. Hayır. Değersiz."

"Yiyeceğe ihtiyacımız var."

İfadesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Nassic eğildi, hemen karşı duvara gitti ve raflardan kaba çanak ve çömlekleri indirmeye başladı.

Linden Covenant'a geldi ve önünde diz çöktü. "Ne oldu?" diye sordu sıkıca. Yüzündeki umutsuzluğu engelleyemiyordu. "Neyin var?"

Cevap vermek istemedi. Cüzzamının yalnızlığı içinde çok uzun yıllar geçirmişti; kadının onu anlama arzusu acısını daha da arttırıyordu. Bu kadar açıkta kalmaya dayanamıyordu. Yine de onun sert ağzının, yumuşak gözlerinin talebini geri çeviremezdi. Onun hayatı da kendisinininki kadar tehlikedeydi. İrade göstermeye çalıştı. "Daha sonra." Sesi dişlerini sızlatıyordu. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Çenesi kilitlendi; karanlık gözlerini yaraladı. Kendine hâkim olmadan önce konuşmaya yönlendirilmemek için başka tarafa baktı.

Kısa bir süre sonra Nassic kurutulmuş et, meyve ve mayasız ekmek dolu kâseler getirdi ve sanki reddedilmeyi hak ettiklerini biliyormuş gibi bunları belli belirsiz sundu. Linden onunkini kült bir gülümsemeyle kabul etti; ama Nassic, Covenant başını sallayacak gücü toplayana kadar kımıldamadı. onayladı. Sonra yaşlı adam kapları aldı ve içmeleri için yağmur suyu topladı.

Covenant yemeğinin tadına bakmadan körlemesine baktı. Kendini beslemek için hiçbir nedeni yokmuş gibi görünüyordu. Yine de bunun doğru olmadığını biliyordu; aslında nedenler içinde bocalıyordu. Ama imkansızlık

Hepsine karşı adaletli davranmak kararlılığını sarsıyordu. Ruhunu gerçekten de Despiser'a mı satmıştı?

Ama o bir cüzamlıydı; çaresizliğinin cevabını öğrenmek için uzun yıllar harcamıştı. Cüzam tedavi edilemezdi. Bu nedenle cüzamlılar acil ihtiyaçlarına titizlikle dikkat etmek için kendilerini disipline ederlerdi.

Yüklerinin soyut büyüklüğünü görmezden geldiler, bunun yerine an be an şimdiki zamana odaklandılar. Bu pragmatik bilgelige sarıldılar. Başka bir cevabı yoktu.

Gücsüzce ağzına bir parça meyve koydu ve çiğnemeye başladı.

Ondan sonra, alışkanlık ve açlık yardımına koştu. Belki verdiği cevap iyi bir cevap değildi; ama onu tanımlıyordu ve o da bunun arkasında durdu.

Durdu ya da düştü, hangisi olduğunu bilmiyordu.

Nassic, Covenant ve Linden yemek yerken alçakgönüllülükle, özenle bekledi; ama onlar bitirir bitirmez, "Ur-Lord," dedi. Sesi İstekli. "Ben sizin hizmetkârınızım. Hayatımın amacı size hizmet etmek, tıpkı babam Jous'un ve onun babası Prassan'ın uzun Sınırsızlar soyu boyunca amacı olduğu gibi." Sözlerindeki titremenin farkında değil gibiydi. "Çok erken gelmediniz. "Çok erken gelmedin.

Sunbane Toprak'ta çoğalıyor. Ne yapacaksınız?"

Covenant iç çekti. Kendini bu tür sorularla uğraşmaya hazır hissetmiyordu. Ama yemek yeme ritüeli onu sakinleştirmişti. Hem Nassic hem de Linden bir tür cevabı hak ediyordu. Yavaşça, "Revelstone'a gitmemiz gerekecek-" dedi. İsmi tereddütle söyledi. Nassic

tanıyabilir mi? Eğer artık Lordlar yoksa-Belki de Revelstone artık yoktu. Ya da belki de tüm isimler değişmişti. Her şeyin olabilmesi için yeterince zaman geçmişti.

Ama Nassic hemen bağırdı: "Evet! Clave'in intikamı! Bu çok iyi!"

Clave mi? Covenant merak etti. Ama sormadı. Onun yerine tanıdık bir başka ismi test etti. "Ama önce Mithil Stonedown'a gitmemiz gerekecek-"

"Hayır!" diye araya girdi adam. Hiddeti bir anda protesto ve endişeye dönüştü. "Yapmamalısınız. Onlar kötü kalpli! Güneşboğan'a tapanlar. Clave'den nefret ettiklerini söylüyorlar ama etmiyorlar. Tarlaları kanla sulanmış!"

Yine kan; Sunbane; Clave. Bilmediği çok fazla şey vardı. Tespit etmeye çalıştığı şeye konsantre oldu. Görünüşe göre hatırladığı isimler, yaşlarına rağmen Nassic tarafından biliniyordu. Bu, Dünya Gücünün kaderiyle ilgili tek zayıf umudunu da sona erdirmişti. Yeni bir beyhudelik dalgası ona çarptı. Nasıl olur da Dünya Gücü olmasaydı Lord Foul'la savaşmak mümkün olabilir miydi? Hayır, daha da kötüsü - eğer Dünya Gücü yoksa, uğruna savaşacak ne kalmıştı?

Ama Nassic'in perişan bakışları ve Linden'in sıkılığı, sert sessizlik yanıt bekliyordu. Yüzünü buruşturarak beyhudelik duygusunu bastırdı. Umutsuzluğu yakından tanıyordu, imkansızlık, safra; onun üzerindeki güçlerini nasıl sınırlayacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve "Başka yolu yok. Mithil Stonedown'dan geçmeden buradan çıkamayız."

"Ah, doğru," diye inledi yaşlı adam. "Bu doğru." Neredeyse çaresiz görünüyordu. "Yine de yapmamalısın - Onlar kötü! Clave'in iğrenç sözlerine kulak veriyorlar. Tüm yaşlılarla alay ediyorlar Kâfirin, Kısıtlanmamışların zihninde bir delilik olduğunu söyleyerek söz verir. Oraya gitmemelisiniz."

"O zaman nasıl-?" Covenant kaşlarını çattı. Onlara ne oldu? Eskiden orada arkadaşlarım vardı.

Nassic aniden bir karara vardı. "Ben gideceğim. Oğlumun yanına. Adı Sunder. O da diğerleri gibi kötü biri. Ama o benim oğlum. O benim oğlum. Havaya girdiğinde bana gelir, ben de onunla konuşur, görevine uygun olanı söylerim. Tamamen bozulmuş değil. Stonedown'dan geçmemize yardım edecek. Evet." Birdenbire girişe doğru yöneldi.

"Bekle!" Covenant ayağa fırladı. Linden de ona katıldı.

"Gitmeliyim!" diye bağırdı Nassic aceleyle.

"Yağmur durana kadar bekle." Covenant, Nassic'in gözlerindeki çılgınlığa karşı yalvardı. Adam daha fazla dayanamayacak kadar yıpranmış görünüyordu. maruz kalma. "O kadar da acelemiz yok."

"Akşama kadar durmayacak. Acele etmeliyim!" "O zaman en azından bir meşale al!"

Nassic sanki kırbaçlanmış gibi irkildi. "Ah, beni utandırırıyorsun! Yolu biliyorum. Şüphelerimi telafi etmeliyim." Covenant ya da Linden onu durduramadan yağmura doğru koşmaya başladı.

Linden rahibenin peşinden gitti; ama Covenant onu durdurdu. Tepelerinde şimşekler çakıyordu. Parıltıda, Nassic'in deliliğin sonuna doğru çılgınca tökezlediğini gördüler. Sonra gök gürültüsü ve karanlık çöktü ve sanki sönmüş gibi ortadan kayboldu. "Bırak onu," diye iç geçirdi Covenant. "Onu kovalarsak muhtemelen bir uçurumdan aşağı düşeriz." Kız başını sallayana kadar ona sarıldı. Sonra yorgun bir şekilde ateşe döndü.

Onu takip etti. Adam sırtını ocağa verdiğiinde, kadın onunla yüz yüze geldi. Saçlarının ıslaklığı yüzünü karartmış, kaşlarının arasındaki, ağzının iki yanındaki çizgileri yoğunlaştırmıştı. Bir öfke, protesto, bir karşı çıkış bekliyordu. durumunun çılgınlığı. Ama konuştuğunda sesi düz ve kontrollüydü.

"Beklediğin bu değildi."

"Hayır." Dehşetinin üstesinden gelemediği için kendine lanet etti. "Hayır. Korkunç bir şey oldu."

Hiç tereddüt etmedi. "Bu nasıl olabilir? Buraya en son on yıl önce geldiğinizi söylemişsiniz. On yılda ne olabilir ki?"

Sorusu ona Lord Foul'un kehanetinden henüz bahsetmediğini hatırlattı. Ama şimdi zamanı değildi. bir sürü başka anlaşmazlık. "Bizim dünyamızda on yıl." Onun iyiliği için, *gerçek dünya* demedi. "Burada zaman farklı. Daha hızlı -Rüyaların bazen neredeyse anlık olması gibi. Ben-" Onun bakışlarına karşılık vermekte zorlandı; bildikleri bile utanç vericiydi.

"Aslında buraya daha önce üç kez gelmişim. Her seferinde Birkaç saat baygın kaldım ve burada aylar geçti. "Yani benim için on yıl, lanet olsun!" Despiser şöyle *demişti*. *yüzyıllar. Neredeyse bir o kadar yüzyıl daha.* "Oran aynı kalırsa, üç ya da dört bin yıldan bahsediyoruz."

Bunu, meydan okuyan başka bir ayrıntıymış gibi kabul etti. rasyonellik. "Peki, ne olmuş olabilir? İncinmenin nesi bu kadar önemli?"

Başını saklamak, acısını gizlemek istedi; kadının duyularının yeni nüfuzuna çok fazla maruz kaldığını hissediyordu. "Hurtloam neredeyse her şeyi iyileştirebilen özel bir çamurdu." Topraklar'dayken iki kez cüzzamını iyileştirmişti. Ama şifa konusundan tamamen uzak duruyordu. Ona geçmişte acı çamurun kendisine ne yaptığını anlatırsa, neden kalıcı bir faydası olmadığını da açıklamak zorunda kalacaktı. Ona Diyar'ın fiziksel olarak kendi içine kapalı olduğunu, onların dünyasıyla somut bir bağlantısı olmadığını söylemek zorunda kalacaktı. Göğsünün iyileşmesi hiçbir şey ifade etmiyordu. Geri döndüklerinde bilincine ulaştığında, kendi dünyalarındaki bedensel devamlılıklarının tamamlanmış olduğunu görecekti. Her şey aynı olacaktı.

Yakında uyanmazlarsa, yarasını tedavi edecek zamanı olmayacaktı.

Zaten çok fazla stres altında olduğu için, bu bilgiyi ondan esirgedi. Yine de içindeki acıyı bastıramıyordu. "Ama bu Mesele bu. Bak." Ocağı işaret etti. "Duman. Küller. Benim tanıdığım insanlar asla odunları yok eden ateşler yakmazlardı. Yapmadılar

zorunda kaldılar. Onlar için etraflarındaki her şey - ağaç, su, taş, et - fiziksel dünyanın her parçası - Dünya Gücü dedikleri şeyle doluydu. Yaşamın gücü. Ahşabın kendisi yerine içindeki Dünya Gücünü kullanarak ateşi yükseltebilir ya da teknelerin akıntıya karşı akmasını sağlayabilir ya da mesaj gönderebilirlerdi.

"Onları oldukları kişi yapan şey buydu. Toprak Gücü, Toprağın özüydü." Anılar, Lordların, taş ve ağaç efsanelerinin ustalarının hayalleri içine üşüştü. "Bu, onlar için çok önemliydi.

Onları öylesine ayakta tutuyordu ki, hayatlarını ona adadılar. Onu sömürmek yerine ona hizmet etmek için ellerinden geleni yaptılar. Bu bir güçtü, Duyarlılık, tutku. *Yaşam*. Böyle bir yangın onları dehşete düşürürdü."

Ama kelimeler yetersiz kalıyordu. Titrek kavak ve granitin, suyun ve toprağın, doğanın kendisinin olduğu bir dünyaya duyduğu özlemi anlatamıyordu.

anlaşılan, güçleri ve sevimlilikleri için saygı duyulan. Ruhu olan, değer verilmeyi hak eden bir dünya. Linden ona sanki gevezelik ediyordu. Sessiz bir hırıltıyla açıklama yapmaya çalışmaktan vazgeçti. "Görünüşe göre," dedi, "onu kaybetmişler. Unutulmuş. Ya da ölmüş. Şimdi ellerinde bu Sunbane var. Eğer duyduklarımı anladıysam -ki bundan şüpheliyim- Nassic'in meşalesinin yağmurda yanmasını sağlayan şey Sunbane'di. Ve bunu yapmak için elini kesmek zorunda kalmış. Ve odun hala tüketiliyordu.

"Bu yağmura Sunbane'in neden olduğunu söylüyor." Covenant istemsizce ürperdi; ateşin ışığı sağanak yağışın ötesine yansıyor giriş yolu fırtınayı vahşi ve dayanılmaz gösteriyordu.

Gözleri onu aradı. Yüzünün kemikleri derisine baskı yapıyor gibiydi, sanki kafatasının kendisi bu kadar yabancı durumu protesto ediyordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bunların hiçbir mantıklı değil." Bocaladı. Korkularının yüzünün kenarlarını doldurduğunu görebiliyordu.

vizyon. "Bunların hepsi imkânsız. Yapamam-" Odanın içinde telaşlı bir bakış fırlattı, yüzündeki histeriyi uzaklaştırmak istercesine ellerini saçlarına götürdü. "Deliriyorum."

"Biliyorum." Onun çaresizliğini anladı. Arazi'ye ilk götürüldüğünde kendi vahşiliği onu en kötü suçları işlemeye itmişti. hayatının suçları. Ona uzanmak, onu korumak istedi; ama ellerinin uyuşukluğu buna engel oldu. Bunun yerine yoğun bir şekilde, "Pes etme. Sorular sor. Denemeye devam et. Sana anlatabileceğim her şeyi anlatacağım."

Bir an için bakışları terk edilmiş bir çocuğun kolları gibi ona doğru kaydı. Ama sonra elleri yumruk oldu. Yüzünü uzlaşmaz bir tavırla buruşturdu. "Sorular," dedi

dişlerinin arasından nefes aldı. Büyük bir çabayla kendini toparladı. "Evet."

Ses tonu, sanki yaşadığı sıkıntıdan o sorumluymuş gibi onu suçluyordu. Ama o sorumluluğu kabul etti. Onu ormana kadar takip etmesini engelleyebilirdi. Eğer cesareti olsaydı.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Buraya daha önce de geldin. Seni bu kadar önemli yapan ne? Ne yaptın sen? Foul seni neden istiyor? Bir ur-Lord nedir?"

Covenant içini çekti - onun hayatta kalma kararlılığı karşısında rahatlamış bir nefes. Ondan istediği de buydu. Ani bir yorgunluk görüşünü kararttı; ama bunu dikkate almadı.

"Ben Berek'in yeniden doğuşuydum."

Anı hoş değildi; çok fazla suçluluk, çok fazla üzüntü ve zarar içeriyordu. Ama o bunu kabul etti. "Berek kadim kahramanlardan biriydi - ben ortaya çıkmadan binlerce yıl önce. Efsanelere göre, Yeryüzü Gücünü keşfetmiş ve onu kullanmak için Kanun Asasını yapmıştır. Yeryüzü Gücüne dair tüm bilgiler O. O Lordlar Konseyi'nin kurucusu Lord-Fatherer'dı. Ülkenin Foul'a karşı savunulmasına liderlik ettiler."

Konsey, diye inledi kendi kendine, Mhoram'ı hatırlayarak, Prothall, Elena. Cehennem ve kan! Devam ederken sesi titriyordu. "Ortaya çıktığımda beni Berek'in bir tür avatarı olarak karşıladılar. Sağ elinin son iki parmağını bir savaşta kaybettiği biliniyor." Linden'in bakışları bir an için keskinleşti; ama Kesin. "Böylece Konsey'in ur-Lordu oldum. Diğer unvanların çoğu daha sonra geldi. Foul'u yendikten sonra.

"Ama İnançsız kendim için aldığım bir şeydi. Burada uzun bir süre rüya gördüğümünden emindim ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum."

Suratı asık bir şekilde mırıldandı: "Bu işe bulaşmaktan korkuyordum. Cüzzamlı olmakla ilgili bir şeydi." Kadının bunu kabul etmeyeceğini umuyordu.

Açıklama; ona suçlarını anlatmak zorunda kalmak istemiyordu.

"Ama yanılmışım. Size ne olduğu hakkında bir fikriniz olduğu sürece, 'gerçek' ya da 'gerçek dışı' fark etmez. Yapmak zorundasın

Önem verdiğiniz şeyler için ayağa kalkın; bunu yapmazsanız, kim olduğunuzun kontrolünü kaybedersiniz." Durakladı, inancının netliğini görebilmesi için kızın bakışlarıyla karşılaştı. "Sonunda Toprak'ı çok önemsemeye başladım."

"Dünya Gücü yüzünden mi?"

"Evet." Kaybın acısı kalbini sızlattı. Yorgunluk ve gerginlik onu savunmasız bırakmıştı. "Arazi inanılmaz derecede güzeldi. Ve İnsanların onu sevmeye, ona hizmet etme şekli de güzeldi. Cüzzamlılar," diye bitirdi sözlerini alaycı bir tavırla, "güzelliğe karşı duyarlıdır." Kendi içinde Linden ona çok güzel görünüyordu.

Onu nadir görülen bir hastalığı teşhis etmeye çalışan bir doktor gibi dinledi. Durduğunda, "Kendin aradın, "Kâfir ve beyaz altın sahibi. Beyaz altının bununla ne alakası var?"

İstemsizce kaşlarını çatı. Acısını bastırmak için kendini yere bıraktı ve ocağın duvarına yaslandı. Bu soru dokundu Onu derinden etkilemişti ve hak ettiği cesareti gösteremeyecek kadar yorgundu. Ama onun bilgiye olan ihtiyacı kesindi. "Alyansım," diye mırıldandı. "Joan benden boşandığında, onu takmayı asla bırakamadım. Cüzzamlıydım, her şeyimi kaybettiğimi hissediyordum. İnsan ırkıyla tek bağımın eskiden bir kadın olduğum gerçeği olduğunu sanıyordum. Evli.

"Ama burada bir çeşit tılsım. Vahşi büyü dedikleri şey için bir araç - 'barışı yok eden vahşi büyü'. Bunu açıklayamam." için cesaretinin azlığına lanet etti.

Linden onun yanına oturdu ve yüzünü izlemeye devam etti. "Gerçekle başa çıkamayacağımı düşünüyorsun."

Onun sezgileri karşısında irkildi. "Bilmiyorum. Ama ne kadar zor olduğunu biliyorum. Benim için hiç de kolay olmadığı kesin."

Dışarıda, yağmur vadiye sürekli bir öfkeyle vuruyor; gök gürültüsü ve şimşek dağların arasında birbirini dövüyordu. Ama içeride Kulübenin havası ılıktı, dumanı hafif bir uyutucu gibi kokuyordu. Ve günlerce hiç dinlenmemişti. Gözlerini kapattı,

Kısmen yorgunluğunu kabul etmek, kısmen de Linden'in araştırmalarından kurtulmak için.

Ama daha sözünü bitirmemişti. "Nassic-" Sesi sanki uzanıp ona dokunmuş gibi doğrudan çıkıyordu. "O bir deli."

Covenant, iradesini zorlayarak, "Bunu sana söyleten nedir?" diye sordu.

Adam gözlerini açıp ona bakana kadar sessiz kaldı. Sonra savunmaya geçerek, "Hissedebiliyorum, içindeki dengesizliği. Yapamam.

Sen mi? Yüzünde, sesinde, her şeyinde. Hemen gördüm. Vadiden aşağı inerken."

Yüzünü buruşturarak yorgunluğunu üzerinden attı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?

Ona güvenemeyeceğimizi mi? Ona inanamayacağımızı mı?"

"Belki." şimdi onun bakışlarına karşılık veremiyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturarak inceledi. "Emin değilim. Tek bildiğim, o delirmiş. Çok uzun zamandır yalnız. Ve söylediklerine inanıyor."

"Sadece o değil," diye mırıldandı Covenant. Kendini daha rahat hissetmek için kasıtlı olarak gerindi. Nassic'in akıl sağlığı hakkında endişelenemeyecek kadar yorgundu. Ama Linden'a bir cevap daha borçluydu. Kendini bırakmadan önce, "Hayır, yapamam," diye cevap verdi.

Yorgunluk üzerine çökerken, kadının ayağa kalktığını ve onun yatar halinin yanında yürümeye başladığını belli belirsiz fark etti.

Sessizlikle uyandı. Yağmur durmuştu. Bir süre için Bir an kıpırdamadan durdu, fırtınanın dinmesinin keyfini çıkardı. Dinlenmek ona iyi gelmişti; kendini daha güçlü, daha yetenekli hissediyordu.

Başını kaldırdığında Linden'i girişte, vadiye ve berrak, serin geceye bakarken gördü. Omuzları gergindi; taşa yaslanışındaki gerginlik her halinden belliydi. Ayağa kalkarken, ona doğru döndü. O uyurken ateşi doldurmuş olmalıydı. Oda aydınlıktı; kadının yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Kadın Gözlerinin kenarları, kendisini rahatsız eden bir şeye uzun süre

gözlerini kıсарak bakmış gibi çizgiliydi.

"Akşam karanlığında durdu." Başını sallayarak yağmurun olmadığını gösterdi. "Bu konuda haklıydı."

Kadının içindeki sorun onu endişelendiriyordu. "Ne düşünüyordun?" diye sorarken rahat görünmeye çalıştı.

Omuz silkti. "Yeni bir şey değil. 'Yüzleş bununla. İleri git. Ne olacağını öğren. ' Bakışları anılara doğru eğilmişti. "Yıllardır bu şekilde yaşıyorum. Kaçmaya çalıştığın şeyin ne kadara mal olduğunu öğrenmenin tek yolu bu."

Ne demek istediğine dair bir fikir edinmek için onu aradı. "Biliyor musun," dedi yavaşça, "bana kendin hakkında pek bir şey anlatmadın."

Sertleşti, yüzündeki ciddiyeti bir kalkan gibi çekti. Ses tonu onun sorusunu yalanlıyordu. "Nassic henüz dönmedi."

Bir an için onun reddini düşündü. Saklayacak o kadar çok geçmiş acısı var mıydı? Savunması onu mu yoksa kendisini mi hedef alıyordu?

Ama sonra kadının sözlerinin önemi onun içine işledi. "Öyle değil mi?" Yaşlı bir adamın bile bu kadar sürede iki kez yolculuk yapabilmesi gerekirdi.

"Onu görmedim."

"Lanet olsun!" Covenant'ın boğazı aniden kurumuştı. "Ona ne oldu böyle?"

"Ben nereden bileyim?" Öfkesi sinirlerinin yıprandığını ele veriyordu. "Beni hatırladın mı? Buraya daha önce gelmemiş olan benim."

Ona çıkışmak istedi; ama kendini sertçe geri çekti. "Öyle demek istemedim. Belki de uçurumdan düşmüştür. Belki de Mithil Stonedown düşündüğünden daha tehlikelidir. Belki bir oğlu bile yoktur."

Onun öfkesini yuttuğunu, baskıya karşı bağıışıklık kazanmayı dilediğini görebiliyordu. "Ne yapacağız şimdi?"

"Başka ne seçeneğimiz var ki? Oraya kendimiz gitmek zorundayız." Sert bir şekilde kendini onun Nassic hakkındaki şüpheleriyle yüzleşmeye zorladı. "Bu çok zor

bu insanlara güvenemeyeceğimize inanmamı sağladı. Ben hiç arkadaş edinmeyi hak etmezken onlar benim arkadaşımdı."

Onu düşündü. "Bu üç bin yıl önceydi."

Evet, diye mırıldandı kasvetli bir şekilde. Ve karşılığında onlara zarardan başka pek bir şey vermemişti. Eğer onu hatırlarlarsa, sadece zararını hatırlamakta haklı olacaklardı.

Ani bir mide bulantısıyla, Mithil Stonedown'a, kızı Lena Atiaran'a yaptıklarını Linden'a anlatmak zorunda kalacağını fark etti. Doktor on yıldır tanıştığı ve kendisinden korkmayan ilk kadındı. Ve onun hayatını kurtarmaya çalışmıştı. Kendisine karşı ona başka nasıl bir koruma sağlayabilirdi ki?

Cesareti yoktu. Kelimeler aklındaydı ama onları söyleyemiyordu. Onun gözlerinden kaçmak için aniden yanından geçip Nassic'in taş evinden çıktı.

Gece kristalden bir tonozdu. Bütün bulutlar gitmişti. Hava soğuk ve keskindi; ve yıldızlar gökyüzünde sevinç lekeleri gibi parlıyordu. tertemiz derinlikler. Biraz görüş sağlıyorlardı. Zirvelerin karanlık kamburunun altında, derenin aşağıya doğru gürül gürül aktığını görebiliyordu. Onu takip etti; derenin bu kısmını hatırlıyordu. yeterince iyi gidiyordu. Ama sonra Linden'in arkasında olmadığını fark edince hızını yavaşlattı.

"Covenant!"

Çılgılığı geceyi yardı. Yankılar dağların yamaçlarında tekrarlandı.

Çılgınca bir koşuyla ona geri döndü.

Kulübenin yanında, Nassic'in tapınağının yıkık dökük kalıntılarından oluşan bir moloz yığınının üzerine diz çöktü. Enkazın üzerinde garip bir şekilde duran karanlık bir şekli inceliyordu.

Covenant öne fırladı ve cesede baktı. Lanet olsun, diye inledi. Nassic.

Yaşlı adam yıkıntılara sarılmış yatıyordu. Sırtının ortasından bir bıçak sapı çıkmıştı.

"Dokunma ona," diye nefes nefese kaldı Linden. "Hâlâ sıcak." Ağzı ezilmiş bir dehşetle doluydu.

Hala-? Covenant dehşetini bir kenara bıraktı. "Bacaklarını alın. Onu eve taşıyacağız."

Hareket etmedi. Gecenin içinde küçük ve sefil görünüyordu.

Onu harekete geçirmek için, "Sana bunun tehlikeli olduğunu söylemiştim.

Şaka yaptığımı mı sandın? Al bacaklarını!"

Sesi karanlığın soğuk bir ifadesiydi. "O öldü. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Kadının çaresizliğinin sesi protestolarını bastırdı. Bir an için onu kaybettiğinden, aklının başından gittiğinden korktu. Ama sonra değişti. Saçları öne doğru düştü ve kollarını Nassic'in bacaklarının altından geçirmek için eğilirken yüzünü buruşturdu.

Covenant onu omuzlarından tutup kaldırdı. Birlikte onu evine taşıdılar.

Zaten kaskatı kesilmişti.

Onu yavaşça zeminin ortasına bıraktılar. Covenant onu inceledi. Teni soğuktu. Bıçağın etrafındaki cübbesinde hiç kan yoktu; yağmurla yıkanmış olmalıydı. Uzun süre yağmur altında ölü yatmış olmalıydı.

Linden izlemedi. Gözleri siyah demir bıçağa takılmıştı. "Onu hemen öldürmedi," dedi kısık sesle. "Ona isabet etmedi Doğru. Kan kaybından öldü." Yüzündeki kemikler şiddetle zonkluyor gibiydi. "Bu şeytani bir şey."

Şeytan kelimesini söyleyiş şekli Mutabakat'ın omurgasından aşağı soğuk bir korku saldı. Onun ne demek istediğini biliyordu; daha önce Böyle şeyleri kendisi de algılayabiliyordu. Bıçağı tutan elin acımasızlığına bakıyor, darbeye ilham veren hevesli kötülüğü görüyordu. Ve eğer demir hâlâ sıcaksa -O

sertçe yutkundu. Nassic'in katili büyük ve acımasız bir güce sahip biri olmalıydı.

Açıklama yapmak için çabaladı. "Bunu her kim yaptıysa burada olduğumuzu biliyordu. Yoksa neden onu orada bıraksın? Kaçtıktan sonra cesedi bulmamızı istedi." Gözlerini kapadı, dönüp duran düşüncelerine biraz açıklık getirmeye zorladı. "Nassic bizim yüzümüzden öldürüldü. Stonedown'la konuşmasını engellemek için. Ya da bizimle konuşmasını. Vay canına, bu iğrenç kokuyor."

Linden dinlemiyordu; kendi tepkisi ona hükmediyordu. "Bunu kimse yapmaz." Sesi kederli, korkudan harap olmuş gibiydi.

Kadının itirazının tuhaflığını duydu; ama duramadı. kendisi. Despite'in kurbanlarına duyduğu eski öfke onu harekete geçirdi. "Geride sıcak bir bıçak bırakmak için özel bir tür katil olmak gerekir," diye homurdandı.

Foul'un bu türden bir sürü yardımını var. Sırf çok fazla bilgi edinmemizi engellemek için Nassic'i öldürtebilir. Ya da bizi bir şekilde manipüle etmek için."

"Kimse böyle öldürmez. Zevk için." Donuk ısırtıp ses tonunu köreltti, yüzünü kararttı. "İnsanlar bunu yapmaz."

"Tabii ki yok." Kadının dehşeti ona da ulaştı; ama Nassic'in ölü uzuvlarının kırılmanlığı onu iliklerine kadar rahatsız etti ve cevabını vahşileştirdi. "Muhtemelen yağmurda biraz kestirmeye karar verdi ve bu bıçak bir anda üzerine düştü."

Alaycılığına karşı sağırdı - onu tanıyamayacak kadar yakından şok olmuştu. "İnsanlar aç oldukları için öldürürler. Korktukları için." Karşı konulmaz demire karşı kesinlik için mücadele etti. "Sürüklenirler.

Çünkü biri, bir şey onları zorluyor." Sesi sanki çılgınlıkları topluyormuş gibi keskinleşti. "Kimse bundan hoşlanmıyor."

"Hayır." Kadının sıkıntısını görmek Covenant'ı ona doğru çekti. Onun giderek artan reddiyle yüzleşmeye çalıştı. "Herkes bundan hoşlanır. Herkes gücü sever. Ama çoğu insan onu kontrol eder. Çünkü onlar da nefret eder. Bunun diğer cinayetlerden bir farkı yok. Sadece daha bariz."

Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi; iddiası onu incitmiş gibiydi. Bir an için kızın aklını kaçıracığından korktu. Ama sonra gözleri onun yüzüne dikildi. Kendine hakim olma çabası onları kan gibi kararttı. "İstiyorum-" Sesi titredi; düz bir şekilde bastırdı. "Bunu yapan orospu çocuğuyla tanışmak istiyorum. Böylece kendi gözlerimle görebileceğim."

Covenant başını salladı, kendi siyah öfkesini gıcırdattı. "Sanırım bu şans yakalayacaksın." O da Nassic'in avcısıyla tanışmak istiyordu. "Foul'u ikinci kez tahmin etmeye çalışamayız. O bizden daha çok şey biliyor. Ve burada kalamayız. Ama rehberimizi kaybettik - neler olduğunu öğrenmek için tek şansımızı. Mithil Stonedown'a gitmeliyiz." "Katil bize burada saldırmadığına göre, muhtemelen bizi köyde bekliyordur."

Uzun bir süre hareketsiz kaldı, kaynaklarını topladı. Sonra sıkıca, "Gidelim," dedi.

Hiç tereddüt etmedi. Nassic'e temiz bir ölümün onuru bile verilmemişti. Yanında Linden olduğu halde Gece.

Ama içindeki şiddete rağmen, kendisine izin vermedi. Acele edin. Yıldızlar bol miktarda ışık saçmıyordu; yağmur da derenin zeminini çamurla kaplamıştı. Mithil Stonedown'a giden yol tehlikeliydi. Dikkatsizlik yüzünden zarar görmeye niyetli değildi.

Vadiden aşağıya doğru ilerledi; vadinin sonunda dereyi takip ederek dik duvarlar arasında eğri bükü bir eğime girdi, sonra eğime dik açıyla yükselen bir yarık boyunca geri döndü. Yarık dar ve kabaydı, yıldızlarla kaplı karanlıkta ilerliyordu; ama bir süre sonra düzleşti, aşağı doğru eğilmeye başladı. Çok geçmeden dik ve açık bir yamaca, Mithil vadisinin doğu yüzüne ulaştı.

Altındaki uzakta, vadi kuzeye doğru bir kama gibi genişleyerek düzlüklere doğru uzanıyordu. Boyunca daha derin bir karanlık vadi tabanı bir nehir gibi görünüyordu.

Nehrin yanında, biraz sağında, küçük bir ışık kümesi uzanıyordu.

"Mithil Stonedown," diye mırıldandı. Ama sonra baş dönmesi onu sola, belli belirsiz bir patikaya doğru dönmeye zorladı. İçinden gelen sesi bastıramadı.

Lena'yla birlikte bu yolda yürüdüğü zamanların anısı. Linden'e hatırladıklarını, yaptıklarını anlatana kadar Linden onun kim olduğunu bilemeyecek, ona nasıl karşılık vermek istediğini seçemeyecekti. Ya da Toprak'a.

Toprakla olan ilişkisini anlaması için ona ihtiyacı vardı. Onun desteğine, yeteneklerine, gücüne ihtiyacı vardı. Başka neden o seçilmişti ki?

Havayı soğuk, nüfuz edici bir nem kaplamıştı; ama yürümenin verdiği efor onu sıcak tutuyordu. Ve yol giderek daha az di cult vadi tabanına doğru inerken. Ay tepelere tırmanmaya başladığında, tüm ihtiyatlı tavırlarından vazgeçti. Söylenmesi gerekeni söyleyecek cesareti arıyordu.

Kısa bir süre sonra patika yamaçlardan kıvrıldı ve nehri takip etmek için iki kat geri döndü. Zaman zaman Linden'e bakıyor, ona eşlik etmesini sağlayan ya da onu buna iten sertliği, akılsızlığı ya da çaresizliği nereden öğrendiğini merak ediyordu. Linden için acı çekiyordu.

Onun gerçeğini çözme, ciddiyetinin inançtan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığını belirleme kapasitesi.

Kötülüğe inanmazdı.

Başka seçeneği yoktu; ona söylemek zorundaydı.

Kendini kınamalarla zorlayarak koluna dokundu ve onu durdurdu. Kadın ona baktı. "Linden." Ay ışığında kaymaktaşına dönmüştü; solgundu ve dokunulmaması gerekiyordu. Adamın ağzı buruştu. "Söylemem gereken bir şey var." Yüzü eski granit gibi görünüyordu. "Daha ileri gitmeden önce." Acı onu fısıldamaya zorladı.

"Buraya ilk geldiğimde bir kızla tanıştım. Lena. Sadece bir çocuktu ama benim arkadaşımdı. Beni öldürebileceğinden çok korktuğum Kevin'in Nöbeti'nde beni hayatta tuttu." Uzun süren yalnızlığı bu kendine ihanete karşı haykırıyordu.

"Ona tecavüz ettim."

Ona baktı. Dudakları sessiz kelimeler oluşturdu: Tecavüz-? Onun bakışlarında, kendisinin iğrençleştiğini görebiliyordu.

Gölgenin başlarının üzerinden geçtiğini görmedi, ağ üzerlerine düşüp onları anında birbirine dolayana kadar tehlikeye dair hiçbir uyarı almadı. Etraflarındaki karanlığın içinden figürler fırladı. Bir tanesi

Saldırganlar yüzlerine kırılan ve çürük kavun gibi kokan bir şeyle vurdular.

Sonra artık nefes alamadı. Sanki sevgililermiş gibi kollarında Linden'la birlikte yere düştü.

ALTI: Graveler

Aceleyle uyandı, yüzünde boğucu bir pislik vardı ve bu pisliği temizlemek için kollarını hareket ettirmek zorunda kaldı. Ama elleri arkasından bağlanmıştı. Nefes alabildiğini fark edene kadar bir an için çaresizce öğürdü.

Kuru ve soğuk hava ciğerlerini acıtıyordu. Ama o bundan zevk alıyordu. Yavaş yavaş mide bulantısını bastırdı.

Yakınlarından bir yerden Linden'in düz bir sesle, "İyileşeceksin. Bize bir çeşit anestezi vermiş olmalılar. Bu Eter gibi. Hasta hissettirir. Ama mide bulantısı geçiyor. Yaralandığınızı sanmıyorum."

Soğuk taşın üzerinde kısa bir süre dinlendikten sonra göğsünden yuvarlandı ve oturur pozisyona gelmek için çabaladı. Bağlar hareketi zorlaştırıyordu.

di cult; içinden bir baş dönmesi dalgası geçti, "Arkadaşlar," diye mırıldandı. Ama hava onu dengeledi. "Nassic haklıydı."

"Nassic haklıydı," diye yineledi, sanki bu sözler onu ilgilendirmiyormuş gibi.

Bir hücre kadar dar, tek bir odadaydılar. Kapıyı ağır bir perde örtüyordu; ama girişin karşısında parmaklıklı bir Pencere, şafağın soluk grisini odaya sokuyordu; dağların geciktirdiği bir gün doğumunun geç şafağını. Parmaklıklar demirdi.

Linden onun karşısına oturdu. Kollarını arkasına doğru açmıştı; bilekleri de bağlıydı. Yine de yanaklarındaki posayı temizlemeyi başarmıştı. Parçalar gömleğinin omuzlarına yapışmıştı.

Kendi yüzü kurumuş çamuru bir cüzzamlının hissizliği gibi taşıyordu.

Duvara yaslanabilmek için yer değiştirdi. Bağlar bileklerini kesiyordu. Gözlerini kapattı. Bir tuzak, diye mırıldandı. Nassic'in ölümü bir tuzaktı. Covenant ve Linden, Mithil Stonedown'ın savunmasına dalıp yakalansınlar diye öldürülmüştü.

Foul ne yapmaya çalışıyor? diye sordu göz kapaklarının ardındaki karanlığa. Bizi bu insanlarla savaştırmaya mı?

"Bunu neden yaptın?" Linden söyledi. Sesi düzdü, sanki içindeki tüm duyguları çoktan boşaltmış gibiydi. "Neden bana o kızıdan bahsettin?"

Gözlerini açıp ona bakmak için sıçradı. Ama loş ışıktaki onun yüz ifadesini seçemedi. "Boş ver, endişelenecek başka şeylerimiz var" demek istedi. Ama onun hakkındaki gerçeği bilmeye mutlak hakkı vardı.

"Sana karşı dürüst olmak istedim." Hatırladıkça içi sızlıyordu. "Daha önce buradayken yaptığım şeyler şimdi başımıza gelecekleri etkileyecek. Foul unutmaz. Ve korktum ki" -dürüstlük arzusunun bedeli olarak bocaladı- "bana güvenebilirsin Neye güvendiğini bilmeden. Sana ihanet etmek istemiyorum. -"Düşündüğün gibi biri olmayarak."

Cevap vermedi. Gözleri gölgeler gibi ona bakıyordu. Hiçbir şey. Birdenbire, yatıştırılmamış acısının baskısı, kelimeleri diken gibi ağzından çıkarmaya başladı.

"Cüzzamım teşhis edildikten ve Joan benden boşandıktan sonra bir yıl boyunca iktidarsız kaldım. Sonra buraya geldim. Anlayamadığım bir şey oluyordu. Toprak, uzun zamandır ölü olan ve sahip olduğumu unuttuğum parçalarımı iyileştiriyordu. Ve Lena-" Onun acısı bir asit gibi yaktı onu. "O kadar güzeldi ki hâlâ kâbuslar görüyorum. İlk gece- Benim için çok fazlaydı. Cüzzamlıların güçlü olmaması gerekir."

Linden'in cevap vermesine fırsat vermedi; eski öz yargısını yeniden yaşayarak devam etti. "Herkes bunun bedelini ödedi. Kaçamadım sonuçlarından. Annesi sonunda bir tür İntihar. Babasının hayatı çarpıktı. Onunla evlenmek isteyen adam her şeyini kaybetti. Kendi zihni parçalandı.

"Ama orada durmadım. Onun ölümüne ve kızı *Elena*'nın - kızımın- ölümüne neden oldum. Çünkü sonuçlarından kaçmaya çalıştım. Herkes beni cezalandırmayı reddetti. Ben Berek'in yeniden doğmuş haliydim.

Ülkeyi kurtarmamı istediler. Lena"-Ah, Lena!"-"hayatımı kurtarmaya çalışırken katledildi."

Linden kıpırdamadan dinledi. Duvara yaslanmış taştan bir figür gibi görünüyordu, boş ve affetmez, sanki hiçbir suçluluk duygusu ona dokunamazmış gibi. Ama dizleri sıkıca bastırılmıştı, göğsüne bastırdı. Adam sustuğunda, kadın kalın bir sesle "Bana söylememeliydin" dedi.

"Yapmak zorundaydım." Başka ne diyebilirdi ki? "Ben buyum."

"Hayır." Sanki aralarında bir kötülük suçlaması varmış gibi itiraz etti. "Sen böyle biri değilsin. Bunu kasıtlı olarak yapmadın, değil mi? Ülkeyi kurtardın, değil mi?"

Onunla yüz yüze geldi. "Evet. Eninde sonunda."

"O zaman bitti. Bitti." Başı dizlerinin üzerine düştü. Düşüncelerinin çarpıntısını dizginlemek istercesine alnını dizlerine bastırdı. "Beni yalnız bırak."

Covenant onun başının tepesini, saçlarının kalçalarına düşüşünü inceledi ve anlamaya çalıştı. Ondan şöyle yapmasını beklemişti Onu itiraf ettiği için değil, yaptığı şey için suçlayacaktı. Neden bu kadar savunmasızdı? Adam onun hakkında çok az şey biliyordu. Ama insanların birbirleri hakkında bilmemesi gerektiğine inandığı şeyleri kendisine anlatmasını nasıl isteyebilirdi?

"Anlamıyorum." Sesi belirsizlikle boğuklaşmıştı. "Eğer Böyle hissediyorsan neden geri gelmeye devam ettin? Ne sakladığımı öğrenmek için bir sürü zahmete girdin."

Yüzünü gizlemeye devam etti. "Beni yalnız bırak dedim."

"Yapamam." İçinden bir öfke titreşimi geçti. "Beni takip etmemiş olsaydın burada olmazdın. Bunu neden yaptığını bilmem gerek. Böylece sana güvenip güvenmeyeceğime karar verebilirim."

Başını kaldırdı. "Ben bir doktorum."

"Bu yeterli değil," dedi sertçe.

Pencereden gelen ışık yavaş yavaş artıyordu. Artık onun yüzünün bazı kısımlarını okuyabiliyordu; ağzı sıkılmış ve sertti, gözleri alnının altındaki koyu renkli oyuklar gibiydi. Ona sanki temel mahremiyetine izinsiz girmiş gibi bakıyordu.

Uzun bir süre sonra usulca, "Seni takip ettim çünkü güçlü olduğunu düşündüm. Seni her gördüğümde neredeyse secdeye kapanıyordun. Yardım için çaresizdin. Ama sen ayakta duruyordun. sanki yorgunluk bile sana dokunamazmış gibi davranıyorsun." Sözlere küstahlıkla doluydu. "Senin *güçlü* olduğunu sanıyordum. Ama şimdi anlaşıyor ki sen de herkes gibi suçluluk duygusundan kaçıyormuşsun. Kendini Joan için satarak tekrar masum olmaya çalışıyorsun. Ne yapmam gerekiyordu?" Sessiz öfke ses tonunu kabarttı. "İntihar etmene izin mi verseydim?"

O cevap veremedi devam etti: "Suçluluğu da aynı şekilde kullanıyorsun. Cüzzam hastalığını kullanma şekliniz. İnsanların sizi reddetmesini, sizden uzak durmasını, sizden bir kurban yaratmasını istiyorsunuz. Böylece masumiyetinizi yeniden ele geçirebilirsiniz." Yavaş yavaş şiddeti donuk bir törpüye dönüştü. "Zaten dayanabileceğimden fazlasını gördüm. Eğer senin için bir tehdit olduğumu düşünüyorsan, en azından beni rahat bırak."

Yine yüzünü dizlerine sakladı.

Covenant ona sessizce baktı. Kadının yargısı onu yalancılığın bir göstergesi gibi incitmişti. Yaptığı şey *bu muydu* - cüzzamının fiziksel nedeninden etkilenmediği için onu reddetmesi için ona ahlaki bir neden mi veriyordu? Bu kadar çok mu korkuyordu Yardım edilen ya da güvenilen? Önemsenmek mi? Kendisinin bu görüntüsü karşısında irkilerek ayağa kalktı ve sanki başka bir şeye bakarak gözlerini korumak zorundaymış gibi pencereye yöneldi.

Ama manzara sadece anılarını doğruluyordu. Linden'le birlikte Mithil Stonedown'da olduklarını doğruluyordu. Başka bir taş konutun duvarı ve çatısı rahibenin tam önünde duruyordu; ve her iki yanında diğer binaların köşelerini görebiliyordu. Onların duvarları eski, yıpranmış ve yüzyıllarca kullanılmaktan hırpalanmışlardı. Onlar harçsız yapılmış, büyük levhalardan ve kaya parçalarından oluşmuştur

Kendi ağırlıkları ile bir arada tutulan düz çatıların tepesinde. Ve çatıların ötesinde dağlar vardı.

Üstlerinde, gökyüzü sanki tozla doluymuş gibi kahverengi bir renk almıştı.

Buraya daha önce de gelmişti ve gerçeği inkâr edemezdi; gerçekten de korkuyordu. Onu önemseyen pek çok insan ona yardım etmek için korkunç bedeller ödemişti.

Linden'in sessizliği sırtında bir yara gibi zonkluyordu; ama hareketsiz kaldı ve güneşin doğuşunun vadiye doğru akışını izledi. İçindeki gerilim ısrarcı bir hal aldığı anda, dönmeden, "Acaba bize ne yapacaklar?" dedi.

Sanki cevap verir gibi, perde kenara itilirken oda aniden aydınlandı. Arkasını döndü ve kapının girişinde bir adam buldu.

Stonedownor yaklaşık Linden'in boyundaydı ama Covenant'tan daha geniş ve daha kaslıydı. Siyah saçları ve koyu teni, sert deri ceketinin ve tozluklarının rengiyle vurgulanıyordu. Ayaklarına hiçbir şey giymiyordu. Sağ elinde, sanki otoritesini ifade ediyormuş gibi uzun, tahta bir asa tutuyordu.

Otuz yaşlarında görünüyordu. Yüz hatlarında genç bir ifade vardı; ancak bu ifade, gözlerinin üstündeki iki derin kaş çatma çizgisiyle çelişiyordu.

Burnunun köprüsü ve gözlerinin donukluğu, çok fazla birikmiş ve yararsız pişmanlık yüzünden kararmış gibiydi. Çenesinin köşelerindeki kaslar sanki yıllardır dişlerini gıcırdatıyormuş gibi şişmişti.

Sol kolu yanında asılı duruyordu. Dirseğinden parmak eklemine kadar ince beyaz yara izleriyle doluydu.

Konuşmadı; sanki neden geldiğini bilmelerini bekliyormuş gibi Covenant ve Linden'in karşısında durdu.

Linden ayağa fırladı. Covenant iki adım öne çıktı, böylece Stonedownor'un önünde omuz omuza durdular.

Adam duraksadı, Covenant'ın yüzünü inceledi. Sonra odaya doğru ilerledi. Sol eliyle Covenant'ın hırpalanmış koluna uzandı.

Yanak.

Covenant hafifçe irkildi, ardından Taşyiyen yüzündeki kurumuş posayı dikkatlice fırçalarken kendini sabit tuttu.

Bu dokunuş karşısında minnettarlık duydu; ona hak ettiğinden daha fazla saygınlık kazandırmış gibiydi. Adamın kahverengi, güçlü yüz ifadesini dikkatle inceledi ve bu ifadenin ardında ne yattığını çözmeye çalıştı.

İşi bittiğinde, Taşyiyen dönüp odadan çıktı ve perdeyi Covenant ve Linden için açık tuttu.

Covenant cesaretlendirilmeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için ona doğru baktı.

Ama onun bakışlarına karşılık vermedi. Çoktan hareket etmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve onu kulübeden dışarı kadar takip etti.

Kendini Mithil Stonedown'ın geniş, yuvarlak, açık merkezinin kenarında buldu. Hatırladıklarıyla birebir örtüşüyordu. Bütün Evler içe bakıyordu ve iç halkanın ötesindekiler mümkün olduğunca çok kişinin merkeze doğrudan erişimini sağlayacak şekilde konumlandırılmıştı. Ama şimdi, sanki sakinleri onları nasıl onaracaklarını bilmiyormuş gibi, birkaçının ciddi bir bakımsızlık içine düştüğünü görebiliyordu. Eğer bu doğruysa- Kendi kendine hırladı. Bu insanlar nasıl olur da taş geleneklerini unuttular mı?

Güneş doğudaki sırtın üzerinden yüzüne vuruyordu. Gözlerini kısarak dolaylı olarak baktığında, kürenin mavi aurorasını kaybettiğini gördü. Şimdi yarı saydam bir simar gibi soluk kahverengiye bürünmüştü.

Stonedown terk edilmiş görünüyordu. Tüm kapı perdeleri kapalıydı. Hiçbir şey hareket etmiyordu - ne köyde, ne de dağ yamaçlarında ya da havada. Nehrin sesini bile duyamıyordu. Vadi sanki dilsiz kalmış gibi kuru şafağın altında yatıyordu.

Korkunun yavaş yavaş kazınması sinirlerini aşındırmaya başladı.

Asalı adam çemberin içine doğru yürüdü ve Covenant ile Linden'a çıplak taşın üzerinde onu takip etmelerini işaret etti. Onlar bunu yaparken o da köyün etrafına asık suratla baktı. Sanki hayatını

bir arada tutan çubuklar yorulmuş gibi esasına yaslanmıştı.

Ama bir an sonra kendini toparlayıp harekete geçti. Asayı yavaşça başının üzerine kaldırdı. Kararlı bir ses tonuyla, "Burası merkez," dedi.

Bir anda perdeler açıldı. Erkekler ve kadınlar evlerinden kararlı adımlarla çıktılar.

Hepsi de deri giysiler giymiş, koyu renkli insanlardı. Çemberin kenarında ilmik gibi bir halka oluşturdular ve Covenant ile Linden'a baktılar. Yüzleri temkinli ve düşmancaydı, örtülüydü. Bazıları cerrid gibi kör ciritler taşıyordu; ama başka hiçbir silah görünmüyordu.

Elinde asa olan adam da onlara katıldı. Taşiyenler halkası birlikte yere bağdaş kurarak oturdu.

Sadece bir adam ayakta kaldı. O da diğerlerinin gerisinde kalmış, kollarını umursamazca göğsünde kavuşturmuş, bir evin duvarına yaslanmıştı. Dudaklarında kan dökülmesini bekliyormuş gibi açgözlü bir gülümseme vardı.

Covenant içgüdüsel olarak bu adamın Mithil Stonedown'ın celladı olduğunu tahmin etti.

Köylüler hiç ses çıkarmadı. Kıpırdamadan, neredeyse gözlerini bile kırpmadan Covenant ve Linden'i izlediler. Sessizlikleri, sesi olmayan bir boğazın çığlığı gibi havada yüksek sesle duyuluyordu.

Güneş Covenant'ın kafa derisinden ter çekmeye başladı.

"Biri bir şey söylesin," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Linden aniden onun kolunu dürtükledi. "İşte bunu bekliyorlar. Yargılanıyoruz. Kendimiz için ne söyleyeceğimizi duymak istiyorlar."

"Müthiş." Onun sezgisel açıklamasını hemen kabul etti; kendisinde olmayan gözlere sahipti. "Ne için yargılanıyoruz?"

"Belki de Nassic'i bulmuşlardır." diye cevap verdi.

İnledi. Bu mantıklı. Belki de Nassic öldürülmüştü. Tam da o ve Linden suçlansın diye. Ve

Yine de bağlarını çekiştiriyor, yüzündeki teri silebilmek için ellerinin serbest olmasını diliyordu. Yine de bu, en başta neden yakalandıklarını açıklamıyordu.

Sessizlik dayanılmazdı. Dağlar ve evler köyün merkezini bir arena gibi çevreliyordu. Stonedownor'lar yargı ikonları gibi kayıtsızca oturuyorlardı. Covenant onları taradı, sahip olduğu azıcık saygınlığı topladı. Sonra konuşmaya başladı.

"Benim adım ur-Lord Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın kullanıcısı. Yol arkadaşım Linden Avery." Kasıtlı olarak ona bir unvan verdi. "Seçilmiş. O bu topraklara yabancı." Karanlık İnsanlar onun bakışlarına boş boş karşılık verdi. Duvara yaslanan adam dişlerini gösterdi. "Ama ben yabancı değilim," diye devam etti Covenant ani bir öfkeyle. "Beni tehlikeye atarak tehdit ediyorsun."

Linden onu azarlayarak, "Covenant," diye nefes aldı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Böyle şeyler söylememeliyim." Sonra tekrar halka hitap etti. "Nassic'in oğlu tarafından karşılandık. Jous. O sizin arkadaşınız değildi ya da siz onun arkadaşı değildiniz, Çünkü Tanrı biliyor ki o zararsız biriydi." Nassic ölürken öyle çaresiz görünüyordu ki... "Ama burada bir oğlu olduğunu söyledi. Sunder adında bir adam. Sunder burada mı? Sunder?" Yüzüğü aradı. Kimse cevap vermedi. "Sunder," diye mırıldandı, "her kimsen, babanın öldürüldüğünü biliyor musun? Onu evinin dışında sırtında demir bir bıçakla bulduk. Bıçak hâlâ sıcaktı."

Çemberdeki biri alçak sesle inledi; ama Covenant onun kim olduğunu görmedi. Linden başını salladı; o da görmemişti.

Gökyüzü bir uçtan bir uca soluk kahverengiye dönüşmüştü. Güneşin sıcaklığı toz kadar kuraktı.

"Sanırım katil burada yaşıyor. Bence o sizden biri. Yoksa bu umurunda bile değil mi?"

Kimse tepki vermedi. Her yüz ona bir tür hortlakmış gibi bakıyordu. Mutlak bir sessizlik vardı.

"Cehennem ateşi." Linden'a geri döndü. "Kendimi aptal durumuna d ü ş ü r ü y o r u m . Bir fikrin var mı?"

Bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. "Bilmiyorum, buraya daha önce hiç gelmedim."

"Ben de öyle." Öfkesini bastıramadı. "Bir yere değil Bunun gibi. Eskiden burada nezaket ve misafirperverlik o kadar önemliydi ki bunları sağlayamayan insanlar utanırdı." Hatırlamak Lena'nın ebeveynleri Trell ve Atiaran'ın onu evlerinde karşılama şeklini hatırlayınca dişlerini sıktı. Sessiz bir lanetle Taşköprülülerle yüzleşti. "Diğer köyler de böyle mi?" diye sordu. "Bütün ülke şüpheden hasta mı? Yoksa tek yer burası mı basit nezaketin unutulduğu bir yerde?"

Elinde asa olan adam gözlerini indirdi. Başka kimse kımıldamadı.

"Tanrım, en azından bize tahammül edemiyorsanız, bırakın gidelim! Buradan çıkıp gideceğiz ve asla arkamıza bakmayacağız. Başka bir köy bize ihtiyacımız olanı verecektir."

Çemberin arkasındaki adam kötü niyetli ve zafer dolu bir sırıtış attı. "Lanet olsun," diye mırıldandı Covenant kendi kendine. Sessizlik çıldırtıcı. Başı zonklamaya başlamıştı. Vadi sanki bir Çöl. "Keşke Mhoram burada olsaydı."

Linden usulca sordu: "Mhoram kim?" Gözleri ayakta duran adama sabitlenmişti. Adam onun dikkatini açık bir Yara.

"Revelstone'un Lordlarından biri." Covenant ne gördüğünü merak etti. "Aynı zamanda bir dost. İnsanlarla başa çıkma konusunda yetenekliydi. imkansız durumlar."

Bakışlarını böbürlenen adamdan ayırdı ve ona dik dik baktı. Antlaşma. Hayal kırıklığı ve endişe ses tonunu sakinleştirdi. "O öldü. Tüm arkadaşların öldü." Omuzları gerildi istemsizce bağlarına sarıldı. "Onlar üç bin yıldır ölümler. Geçmişte yaşıyorsun. İşlerin daha ne kadar kötüye gitmesi gerekiyor? eskiden nasıl olduklarını düşünmekten vazgeçmeden önce?"

"Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum!" Saldırısı onu utandırmıştı. Haksızdı ve yine de bunu hak etmişti. Söylediği her şey yetersizliğini gösteriyordu. Ondan uzaklaştı.

"Beni dinleyin!" diye yalvardı Taşyiyenlere. "Buraya daha önce de geldim, çok uzun zaman önce, Gri Avcı'ya karşı verilen büyük savaş sırasında. Onunla savaştım. Böylece Toprak iyileştirilebilirdi. Ve Mithil Stonedown'dan erkekler ve kadınlar bana yardım etti.

Atalarınız. Toprak kurtarıldı

Stonedownor'ların ve Woodhelvennin'in ve Lordların ve Devlerin ve Kan Muhafızlarının ve Ranyhyn'in cesaretiyle.

"Ama bir şeyler oldu. Topraklarda bir sorun var. Bu yüzden buradayız." Kevin'in eski şarkısını hatırlayarak Landwaster, resmi olarak, "Güzellik ve doğruluk yeryüzünden tamamen kaybolmasın diye" dedi.

Ses tonu, yüzü, duruşu ile çevreden bir tür yanıt, onay için yalvardı. Ama Stonedownor'lar tüm itirazları reddetti. Harcadığı efor bileklerindeki bağları sıkılaştırmıştı, ellerinin uyuşukluğunu artırıyor. Güneş uzaklarda ısı dalgaları oluşturmaya başlamıştı. Kendini sersemlemiş, beyhude hissediyordu.

"Ne istediğinizi bilmiyorum," diye kalın bir nefes aldı. "Suçlu olduğumuzu düşündüğün şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama onun hakkında yanılıyorsun." Başıyla Linden'ı işaret etti. "Buraya daha önce hiç gelmedi. O masum."

Alaycı bir homurtu onu durdurdu.

Kendini çemberin arkasında duran adama bakarken buldu. Gözleri silahların çarpışması gibi bir araya geldi. Adam sırtışını kaybetmişti; Mutabakat'a küçümseyerek ve kınayarak baktı. Elinde tuttuğu

Şiddet dirseklerinin kıvrımlarında katlanmıştı. Ama Covenant tereddüt etmedi. Sırtını dikleştirdi, omuzlarını dikleştirdi, adamın bakışlarındaki çıplak tehditle karşılaştı.

Gergin bir andan sonra adam gözlerini kaçırıldı.

Covenant yumuşak bir sesle, "Burada yargılanan biz değiliz. Siz yargılanıyorsunuz. Ülkenin kaderi sizin ellerinizde ve siz bunu görmezden geliyorsunuz."

Bir anlık sessizlik köyü kapladı; tüm vadi nefesini tutmuş gibiydi. Sonra yalnız adam aniden bağırdı, "Daha fazlasını duymak zorunda mıyız?" Küçümseme ve korku ses tonunda çarpıştı. "Söyledi Bir sürü yabancıyı lanetlemeye yetecek kadar iğrençlik. Şimdi karar verelim!"

Asalı adam hemen ayağa fırladı. "Sakin ol Marid," dedi sertçe. "Ben Mithil Stonedown'un Graveler'ıyım. Sessizlik sınavını başlatan da bitiren de benim."

"Bu kadarı yeter!" diye karşılık verdi Marid. "Onun söylediklerinden daha büyük bir kötülük olabilir mi?"

Çemberin içinden asık suratlı bir onaylama sesi yükseldi.

Linden Covenant'a yaklaştı. Gözleri sanki onu dehşete düşürmüş gibi Marid'e kilitlenmişti. Mide bulantısı ağzını burktu. Covenant ona ve Marid'e baktı, aralarında ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

"Pekâlâ." Graveler bir adım öne çıktı. "Bu kadar yeter." Asasını taşın üzerine dikti. "Stonedownor'lar, duyduklarınızı söyleyin."

Bir an için insanlar hareketsiz kaldı. Sonra yaşlı bir adam yavaşça ayağa kalktı. Ceketini düzeltti, ağırlığını üzerine çekti. "I Na-Mhoram'ın Söylencesi'ni duydum, Clave'in Süvarileri tarafından söylendiği gibi. Yarım elli ve beyaz yüzüklü adamın gelişinin hepimiz için sonsuz bir yıkıma işaret ettiğini söylediler. Onlar Böyle bir adamı uykusunda öldürüp kanının boşa akmasına izin vermenin, kötülük söylemesi için ona tek bir nefes vermekten daha iyi olduğunu söylemişlerdir. Sadece yüzük olmalı muhafaza edilsin ve atlılara verilsin ki, tüm küfürler Ülkeden uzak tutulabilsin."

Küfür mü? Clave? Covenant işe yaramaz bir şekilde Anlayışsızlık. Nassic'in Sınır Tanımayan atasından başka kim Kâfir'in dönüşünü önceden haber vermişti?

Yaşlı adam Graveler'a başıyla selam vererek sözlerini tamamladı. Karşısında orta yaşlı bir kadın duruyordu. Elini Covenant'a doğru uzattı,

"Na-Mhoram'ın adını bir dost olarak söyledi. Na-Mhoram ve tüm yandaşları Mithil Stonedown için acı değil mi? Atlıları bize kan kusturmuyor mu, hem de ölen yaşlılardan değil.

Ama hayatları değerli olan gençlerin? Bırakın bu ikisi ölsün! Sürümüz zaten günlerdir yem bulamıyor."

"Ahmaklık!" diye cevap verdi yaşlı adam. "Atlı bir daha geldiğinde böyle konuşmayacaksın. Yakında olacak - bizim zamanımız yine yaklaşıyor. Tüm Ülkede sadece Clave'in Sunbane üzerinde gücü vardır. Bu yük Onların fedakârlığı bize ağır geliyor; ama köylerin kanını akıtmasalardı, yaşamdan tamamen yoksun kalırdık."

"Ama burada bir çelişki yok mu?" diye araya girdi Graveler. "Na-Mhoram'ı dost olarak adlandırıyor ve yine de Clave'in en korkunç Rede'si ona karşı konuşuyor."

"İkisi için de ölmeliler!" Marid hemen tükürdü. "Na-Mhoram bizim dostumuz değil ama gücü kesin."

"Doğru!" sesleri çemberin etrafını

sardı. "Evet."

"Doğru."

Linden, Covenant'ı omzuyla itti. "O adam," diye fısıldadı. "Marid. Bir şey var, görüyor musun?"

Covenant dişlerinin arasından, "Hayır," diye cevap verdi. "Sana yapamayacağımı söyledim. Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Sesi korkmuş gibiydi. "Bir şey-"

Sonra başka bir kadın ayağa kalktı. "Başka bir Stonedown'a gidebilmek için serbest bırakılmak istiyor. Diğer tüm köyler bizim düşmanımız değil mi?

Windshorn Stonedown iki kez bereketli güneşte tarlalarımızı yağmaladı, böylece karınlarımız küçüldü ve çocuklarımız geceleri ağladı.

Bırakın düşmanlarımızın dostları ölsün."

Stonedownors yine homurdandı, "Evet."

"Doğru."

Marid hiçbir uyarıda bulunmadan seslerin homurtusu arasında bağırdı: "Sunder'in babası Nassic'i öldürdüler! Bizler cinayetin bağışlanmasına izin verecek bir halk mıyız? Onlar ölmeli!"

"Hayır!" Linden'in anlık inkârı çemberin içinde bir kırbaç gibi şakladı. "O zararsız yaşlı adamı biz öldürmedik!"

Covenant ona doğru döndü. Ama onu fark etmedi; dikkati Marid tarafından tüketilmişti.

Adam asitli bir alay tonuyla, "Ölmekten korkuyor musun, Seçilmiş Linden Avery?" diye sordu.

"Ne oldu?" diye homurdanarak ona karşılık verdi.

"Nesin sen?" "Ne görüyorsun?" Covenant ısrar etti.

"Söyle bana."

"Bir şey-" Sesi el yordamıyla çıkıyordu; ama bakışları titremiyordu. Ter, saçlarını alnının çizgisi boyunca koyulaştırmıştı. "O fırtına gibi. Şeytani bir şey."

Sezgiler, Covenant'ın zihninde güneş körlüğü lekeleri gibi parladı. "Sıcak bir şey."

"Evet!" Bakışları Marid'i şiddetle suçladı. "Bıçak gibi." Covenant döndü, Marid'le yüzleşti. Birden sakinleşti. "Sen," dedi. "Marid. Buraya gel."

"Hayır, Marid," diye emretti Graveler.

"Cehennem ve kan!" Covenant kasıtlı bir buz gibi hışırdadı. "Elim kolum bağlı. Gerçeği öğrenmekten korkuyor musun?" Graveler'a bakmadı; iradesiyle Marid'i tuttu. "Buraya gel. Sana Nassic'i kimin öldürdüğünü göstereceğim."

"Dikkat et," diye fısıldadı Linden. "Sana zarar vermek istiyor."

Küçümseme Marid'in yüzünü buruşturdu. Bir an için kımıldamadı. Ama şimdi Taş Kasabası'nın tüm gözleri onun üzerindeydi ve tepki. Ve Covenant onu serbest bırakmadı. Bir korku ya da sevinç spazmı Marid'in yüz ifadesini gerginleştirdi. Aniden ileri atıldı, durdu

Covenant ve Graveler'ın önünde. "Yalanlarınızı söyleyin," diye alay etti. "Ölmeden önce yalanlarınızda boğulacaksınız."

Covenant tereddüt etmedi. "Nassic sırtından bıçaklanmış," dedi usulca, "demir bir bıçakla. Berbat bir işti, kan kaybından öldü. Onu bıraktığımızda bıçak hâlâ sıcaktı."

Marid sarsılarak yutkundu. "Sen bir aptalsın. Mithil Stonedown'dan hangi erkek ya da kadın, içinde henüz ateş varken bıçak kullanabilir? Kendi ağzından kınanıyorsun."

"Graveler," dedi Covenant, "asanla ona dokun."

Etrafındaki Taşyiyenler ayağa kalktı.

"Ne amaçla?" diye sordu Graveler kararsızca. "Bu sadece bir odun. Suçluluğu ya da masumiyeti belirleyecek bir erdemi yok."

Covenant Marid'i bakışlarıyla perçinledi. *"Yap şunu."*

Graveler tereddütle itaat etti.

Asanın ucu ona yaklaştığında Marid irkildi. Ama sonra yüzünü vahşi bir yücelik aydınlattı ve hareketsiz kaldı.

Asa omzuna dokundu.

Odunlar bir anda kırmızı ateşe dönüştü.

Graveler şaşkınlık içinde geri çekildi. Stonedownor'lar soluk soluğa kaldılar ve güven tazelemek için birbirlerine sarıldılar.

Marid patlayıcı bir hareketle Covenant'ın kafasının yan tarafına ters bir vuruş yaptı.

Darbenin doğal olmayan gücü Covenant'ı geriye doğru fırlattı. Ağır bir şekilde yere yuvarlandı. Asit gibi bir acı ağrıyan kafatasını yaktı.

"Covenant!" Linden korkuyla bağırdı.

Graveler'ın "Marid!" diye itiraz ettiğini duydu -Taşyiyenlerin korkusunun öfkeye dönüştüğünü duydu. Sonra acı onu sağır eden bir kükremeye dönüştü. Bir an için hareket edemeyecek kadar başı dönmüştü. Ama o

ateşle savaştı, kendini dizlerinin üzerine kaldırdı, böylece herkes çürükleri arasında Marid'in darbesinin izini görebilecekti. "İyi iş, seni piç kurusu," diye homurdandı. Sesi hiç çıkmıyor gibiydi. "Ne oldu?"

korktun mu? Bize bu kadar yardım edeceğini mi düşündün? Yoksa sadece eğleniyor muydun?"

Etrafında alçak bir uğultu olduğunun farkındaydı ama kelimeleri çıkaramıyordu. Marid kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtarak duruyordu.

Covenant gürültünün arasından sesini yükseltti. "Neden bize gerçek adını söylemiyorsun? Herem mi? Jehannum mu? Belki de Sheol?"

Linden onun yanındaydı. Ellerini kurtarmak için hararetle çabaladı; ama bağlar onu tutuyordu. Ağzında dilsiz küfürler çiğniyordu.

"Hadi," diye devam etti, ancak Marid'i acının ötesinde zar zor görebiliyordu. "Saldır bana. Şansını dene. Belki de onu nasıl kullanacağımı unutmuşumdur."

Marid aniden gülmeye başladı: nefret kadar jelid bir kahkaha. Covenant'ın işitme duyusuna nüfuz etti, kafasının içinde bir ses gibi yankılandı.

sarsıntı. "Bunun sana hiçbir faydası olmayacak!" diye bağırdı. "Ölümün kesin! Bana zarar veremezsin!"

Graveler alev alev yanan asasını Marid'e doğru salladı. Covenant adamın öfkesini belli belirsiz duydu: "Babam Nassic'i mi öldürdün?"

"Sevinçle!" diye güldü Raver. "Ah, kılıcımı sırtına saplamak beni nasıl da besliyor!"

Bir kadın çığlık attı. Kimse onu durduramadan, açık alanda gri saçlarıyla hızla ilerledi ve kendini Marid'in üzerine fırlattı.

Darbe onu öldürmüş gibi yere yığıldı.

Covenant'ın gücü tükendi. Sırt üstü düştü ve nefes nefese taşın üzerine uzandı.

Sonra havayı yanık et kokusu sardı. Stonedownor'lardan biri haykırdı, "Sunder! Ellerini!"

Bir başkası "Öldürüldü mü?" diye sordu.

"Hayır!" diye cevap geldi.

Linden bağıırıyordu. "Bırakın beni! Ben doktorum! Ona yardım edebilirim!" Sesi çıldırmış gibiydi. "Doktorun ne olduğunu bilmiyor musun?"

Bir an sonra eller Covenant'ın kollarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Bir Stonedownor acının içinden ona doğru yüzdü; yüz yavaşça çözüldü ve Graveler'a dönüştü. Alnında öfke ve kederden oluşan bir düğüm vardı. Stimy, dedi ki, "Marid uyuyor. Annem çok derinlerde yandı. Bana bunun ne anlama geldiğini söyle."

"Bir Raver." Covenant'ın nefesi ciğerlerinde titredi. "Lanet o l s u n ."
Düşünemiyor ya da ihtiyacı olan kelimeleri bulamıyordu.

Graveler yumruklarını Covenant'ın gömleğinde sıkı. "Konuş!"

Yakınlarda bir yerden Linden bağırdı, "Lanet olsun, onu rahat bırakın! Yaralı olduğunu görmüyor musun?"

Covenant netlik için savaştı. "Bırak onu," dedi Graveler'a. "O bir şifacı."

Graveler'ın çenesindeki kaslar düğümlendi ve serbest kaldı. "Ona güvenmek için bir nedenim yok. Bana Marid'den bahset."

Marid, Covenant nefes nefese kaldı. "Dinle." Terleyerek ve başı dönerek acıyı zihninden uzaklaştırdı. "O bir Raver'dı."

Graveler'ın bakışları hiçbir şey anlamadığını gösteriyordu.

"Uyandığında muhtemelen yine normal olacak. Ne olduğunu hatırlamayabilir bile. Ele geçirildi. O Raver her yerde olabilir. Yaralı değil. Geçici olarak bile olsa onlardan birini bayıltmak için çok fazla güce ihtiyacın var. Ona dikkat etmelisin. Herkesi ele geçirebilir. Hareket etmeye başlayan birini izle Garip. Şiddet dolu. Onlardan uzak durun. Ciddiyim."

Graveler önce aceleyle, sonra da tiksintiyle dinledi. Kızgınlık şakaklarındaki damarlarda zonkluyordu. Covenant sözlerini bitirmeden önce, Taşyiye topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Covenant'ın kollarını tutan eller onu hemen köyün merkezinden dışarı sürükledi.

Linden onun önündeydi. İki iri yarı adamın arasında faydasızca debelendi. Onu hapishanelerine geri ittiler.

"Lanet olsun," dedi Covenant. Sesinde hiçbir güç yoktu. "Seni uyarmaya çalışıyorum."

Onu esir alanlar cevap vermedi. Onu Linden'in peşinden kulübeye ittiler ve düşmesine izin verdiler.

Yere çöktü. Odanın serin loşluğu üzerine çöktü. Güneşin kahverengi baskısından kurtuluşunun aniliği zeminin dönmesine neden oldu. Ama acısını yatıştırıcı taşa dayadı; ve yavaş yavaş bu sessiz dokunuş onu sakinleştirdi.

Linden sessizliğin içinde acı acı küfrediyordu. Başını kaldırmaya çalıştı. "Linden."

Hemen onun yanına gitti. "Kalkmaya çalışma. Bırak da göreyim."

Ona acısını göstermek için başını çevirdi.

Ona doğru eğildi. Yanağında onun nefesini hissedebiliyordu. "Yanmışsın ama ciddi görünmüyor. Birinci derece." Sesi mide bulantısı ve çaresizlikle titriyordu. "Kemiklerin hiçbirini kırılmamış. Nasıl hissediyorsun?"

"Başım dönüyor," diye mırıldandı. "Sağır. İyi olacağım."

"Elbette olacaksın," diye homurdandı. "Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Bahse girerim uyumak istiyorsundur."

Mırıldanarak onayladı. Kafasının içindeki karanlık ona serin bir huzur sunuyordu ve içinde boğulmayı arzuluyordu.

Dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Otur."

Hareket etmedi; ona itaat edecek gücü yoktu.

Diziyle onu dürttü. "Ben ciddiylim. Eğer uyursan komaya girebilirsin ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam. Uyanık kalmalısın. Otur."

Sesinin tonu histeri tehdidine benziyordu. Dişlerini sıkarak ayağa kalkmaya çalıştı. Sıcak acı kemiklerinin derisini yüzdü. Başını kaldırdı, ama sonra omzunu duvara dayayacak şekilde yana doğru yığıldı.

"Güzel," diye iç geçirdi Linden. Kafatasındaki çarpıntı aralarında bir uçurum oluşturmuydu. Küçük ve yalnız görünüyordu, anladığı dünyanın kaybından dolayı acı çekiyordu. "Şimdi uyanık kalmaya çalış. Konuş benimle." Bir süre sonra, "Bana ne olduğunu anlat." dedi.

Onun ihtiyacını fark etti. Marid, Nassic'in ölümünün kendisinde uyandırdığı korkuları cisimleştirdi. Nefretle yaşayan bir varlık. şiddet ve ıstırap. Böyle şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bir Raver." Covenant sesini acının içinden sessizce geçirmeye çalıştı. "Bilmem gerekirdi. Marid sadece bir Stonedownor. Bir Raver tarafından ele geçirilmiş."

Linden ondan uzaklaştı ve kendini karşı duvara yasladı. Bakışları onun yüzündeydi. "Raver nedir?"

"Foul'un Hizmetkârı." Gözlerini kapattı ve başını Böylece söylediklerine konsantre olabiliyordu. "Bunlardan üç tane var. Herem, Sheol, Jehannum. farklı isimler. Kendilerine ait bedenleri yok, bu yüzden diğer insanları, hatta hayvanları bile ele geçiriyorlar. Ne bulabilirlerse. Yani her zaman kılık değiştiriyorlar." Başındaki etkiyi en aza indirmek için hafifçe iç çekti. "Umarım bu insanlar bunun ne anlama geldiğini anlamışlardır."

"Yani," diye sordu dikkatle, "gördüğüm şey Marid'in içindeki Raver mıydı? Bu yüzden mi bu kadar yanlış görünüyordu?"

"Evet." Onun sesine odaklandığında, acısı azaldı. talepkâr; daha ateşli ama aynı zamanda daha spesifik ve sınırlı hale geldi. Beynindeki bir sopa yerine tenindeki bir ateş olarak, düşüncesini daha az sakatladı. "Marid sadece bir kurbandı. Raver onu Nassic'i öldürmek için kullandı ve bizi buna hazırladı. Bilmediğim şey ise neden olduğu. Foul burada öldürülmemizi mi istiyor? Yoksa başka bir şeyler mi oluyor? Eğer Foul ölmemizi istiyorsa, o Raver büyük bir hata yapmış demektir.

yakalandı. Artık Stonedown'ın bizden başka düşünecek bir şeyi var."

"Bilmediğim şey," dedi Linden bir yakarış gibi kederli bir sesle, "bunu nasıl görebildiğim. Bunların hiçbiri mümkün değil."

Ses tonu beklenmedik anıları canlandırdı. Birdenbire Marid'e bakışının Joan'a bakışıyla aynı olduğunu fark etti. Joan'la karşılaşması onu gözle görülür biçimde sarsmıştı.

Gözlerini açtı ve onu izleyerek şöyle dedi: "Bu bana doğal gelen birkaç şeyden biri. Senin şu anda gördüğün şeyi ben de görebiliyordum, burada olduğum diğer zamanlarda." Kadının yüzü ona dönüktü ama ona bakmıyordu. İçinde bulunduğu durumun çılgınlığıyla mücadele ederken dikkati içine yönelmişti. "Duyuların," diye devam etti, ona yardım etmeye çalışarak, "şu anda Toprak. Etrafınızdaki fiziksel ruha karşı duyarlı hale geliyorsunuz. Giderek daha fazla, bir şeye bakacak ya da onu duyacaksınız, ya da ona dokunabilir ve hasta mı, sağlıklı mı, doğal mı, doğal olmayan mı olduğunu anlayabilirim." Kadın onu duymuş gibi görünmüyordu. Acısına meydan okuyarak, "Bu bana olmuyor," diye mırıldandı. Yolunu kaybetmeden önce onu kendinden çıkarmak istiyordu. "Görebildiğim kadarıyla kör de olabilirim."

Başı bir o yana bir bu yana savruldu. "Ya yanılıyorsam?" diye mutsuzca nefes aldı. "Ya aklımı kaçırıyorsam?"

"Hayır! O parçan asla yanılmayacak. Ve bunun olmasına izin vermezsen aklını kaybedemezsin." Vahşilik onu boğdu özellikleri. "*Sakin pes etme.*"

Onu duydu. Kalbini sıkıştıran bir çabayla vücudunu kas kas gevşemeye zorladı. Öyle bir nefes çekti ki titredi; ama nefesini verdiğinde daha sakindi. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Hiçbir şey söylemedi, onu bekledi.

Bir süre sonra sertçe burnunu çekti, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve adamın bakışlarıyla buluştu. "Eğer bu Kuzgunlar herhangi birine sahip olabiliyorsa," dedi.

"Neden biz değiliz? Eğer bu kadar önemliyse -eğer bu Lord Foul dediğin kişiye- neden bizi Kuzgunlar'a dönüştürüp bu işi bitirmiyor?"

Sessiz bir rahatlama iniltisiyle Covenant sarkmasına izin verdi. "Yapamayacağı tek şey bu. Bunu karşılayamaz. Yapacak Bizi her şekilde manipüle edebilir ama istediğini yapmamamız riskini de kabul etmek zorunda. Özgürlüğümüze ihtiyacı var. Bizden istediği şeyi kendi seçimimizle yapmazsak hiçbir değeri olmaz." Ayrıca, diye devam etti kendi kendine, Foul bir Raver'ın yüzüğümü almasına izin vermeye cesaret edemez. Onlardan birine bu kadar güçle nasıl güvenebilir?

Linden kaşlarını çattı. "Bu mantıklı olabilirdi - eğer bizi bu kadar önemli yapan şeyin ne olduğunu anlasaydım. Elimizde onun isteyebileceği ne var? Ama artık bunu boş verin." Derin bir nefes aldı. "Eğer ben Raver'ı görebiliyorsam, neden başka kimse göremesin?"

Sorusu Covenant'ı şaşırttı. "Beni asıl korkutan da bu," dedi gergin bir sesle. "Bu insanlar eskiden senin gibiydi. Şimdi değiller." Ve ben de değilim. "Bunun ne anlama geldiğini düşünmekten bile korkuyorum.

Kaybettiler-" Onlara Toprağı sevmeyi ve ona hizmet etmeyi, onu her şeyden çok önemsemeyi öğreten içgörüyü kaybettiler. Oh, Foul, sen Piç kurusu, ne yaptın sen? "Bir Raver ile normal bir insan arasındaki farkı göremiyorlarsa, bize güvenmeleri gerektiğini de göremeyeceklerdir."

Ağzı gerildi. "Yani hâlâ bizi öldürmeyi planlıyorlar." Covenant cevap veremedi, perde kenara itildi ve Graveler odaya girdi.

Gözleri sıkıntıdan buğulanmıştı ve alnında, sanki özündeki nezaket kaybolmuş gibi, isteksiz ve kederli bir ifade vardı. zarar gördü. Asasını geride bırakmıştı; elleri iki yanında asılı duruyordu. Ama onları sabit tutamıyordu. Hafif sarsıntılarla hareket ediyorlardı.

jestler, sanki bilinçsizce tutunabileceği bir şey arıyorlardı.

Bir anlık beceriksizlikten sonra, giriş kapısının yanında topuklarının üzerine oturdu. Tutsaklarına bakmadı; bakışları

aralarındaki zemin.

"Sunder," dedi Covenant usulca, "Nassic'in oğlu." Graveler gözlerini kaldırmadan başını salladı.

Covenant onun konuşmasını bekledi. Ama Graveler kaldı Sanki utanmış gibi sessizdi. Bir süre sonra Covenant şöyle dedi: "Marid'e saldıran kadın. O senin annendi."

"Kalina Nassic-mate, Alloma'nın kızı." Kendini sert bir şekilde sessiz tuttu. "Benim annem."

Linden dikkatle Sunder'e baktı. "O nasıl?"

"Dinleniyor. Ama yarası derin. Bu tür yaralar için çok az şifamız var. Belki de kurban edilecek."

Covenant, Linden'in kadına yardım etmesine izin verilmesini talep etmeye hazırlandığını gördü. Ama onu engelledi. "Kurban mı edildi?"

"Onun kanı Stonedown'a ait." Sunder'ın sesi acının ağırlığı altında topallıyordu. "Boşa harcanmamalı. Sadece Nassic babam bunu kabul etmezdi. Bu yüzden" - boğazı düğümlendi - "Benim Mithil Stonedown'un Graveler'i olduğumu bilmemesi iyi oldu. Çünkü kurbanı kesecek olan benim."

Linden geri çekildi. Covenant dehşet içinde, "Kendi anneni mi kurban edeceksin?" diye haykırdı.

"Stonedown'ın hayatta kalması için!" diye mırıldandı Sunder. "Kan dökmeliyiz." Sonra duygularını bastırdı. "Sen de kurban edileceksin. Taş Mahallesi kararını verdi. Yarınki güneşin doğuşunda döküleceksiniz."

Covenant Graveler'a ters ters baktı. Başındaki zonklamayı görmezden gelerek, "Neden?" diye homurdandı.

"Cevap vermeye geldim." Sunder'ın ses tonu ve kısık gözleri Covenant'ı azarlıyordu. Graveler açıkça ondan nefret ediyordu. sorumluluk; yine de bundan kaçmadı. "Sebepler çok. Başka bir köye gidebilmek için serbest bırakılmayı istediniz."

"Ben arkadaşlarımı arıyorum," diye karşı çıktı Covenant. "Eğer onları burada bulamazsam, başka bir yeri deneyeceğim."

"Hayır." Graveler emindi. "Başka bir Stonedown da bizim gibi yapardı. Onlara Mithil Stonedown'dan geldiğin için seni kurban ederler. Ayrıca," diye devam etti, "bizi kana bulayan na-Mhoram için dostluktan söz ettin."

Covenant Sunder'a göz kırptı. Bu suçlamalar bir model oluşturdu deşifre edemiyordu. "Na-Mhoram diye birini tanımıyorum. Benim tanıdığım Mhoram en az üç bin yıldır ölü."

"Bu mümkün değil." Sunder başını kaldırmadan konuştu. "İki yıldan fazla zamanın yok." Elleri büküldü. "Ama bu Clave'in Rede'sinin yanında çok az şey ifade eder. Süvariler bizden nefret etseler de, güçleri ve bilgileri şüphe götürmez. Bir nesil boyunca sizin gelişinizi önceden haber verdiler. Ve çok yakınlar. Clave'in iradesini uygulamak için yakında bir Sürücü gelecek. Herhangi bir saygısızlığın cezası bize çok ağır olur. Onların sözlerine karşı gelmeye cesaret edemeyiz. Tek endişemiz, kanınızın dökülmesinin Stonedown'ın hayatta kalmasına yardımcı olabilmesidir."

"Bekle," diye itiraz etti Covenant. "Her seferinde bir şey." Acı ve öfke kafasının içinde yarışıyordu. "Üç bin yıl önce, yarım elli ve beyaz altın yüzüklü bir adam Ülkeyi Gri Avcı tarafından tamamen yok edilmekten kurtardı. Bunun unutulduğunu mu söylemek istiyorsun? Kimse bu hikâyeyi hatırlamıyor mu?"

Graveler ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırdı. "Böyle bir hikâye duymuştum, belki de Mithil Stonedown'da yalnızdım. Babam Nassic böyle şeylerden bahsederdi. Ama o deliydi, tıpkı kendisinden önceki Jous ve Prassan gibi aklını yitirmişti. İhtiyaçları için kurban edilebilirdi.

"Karısı Kalina ve ben izin verseydik, Stonedown'a giderdik."

Sunder'ın ses tonu Covenant için bir keşifti. Bu ona Graveler'ın kendi içinde yaşadığı çatışmaya dair bir fikir verdi. Sunder iki arada bir derede kalmıştı.

Babasının ona öğrettiklerini ve Stonedown'un gerçek olarak kabul ettiklerini. Bilinçli olarak halkının inandığına inanıyordu; ama

Yarı deli babasının inançları onun üzerinde yüzeyin altında çalışarak güvenini aşındırdı. Kendisiyle barışık olmayan bir adamdı.

Bu içgörü Covenant'ın kızgınlığını yumuşattı. Sunder'de bir dizi olasılık sezdi, umut sezgileri; ama bunları ele aldı 1 nazıkçe. "Pekâlâ," dedi. "Bırak geçsin. Bizi öldürmek sana nasıl yardımcı olacak?"

"Ben Graveler'ım. Kanımla Sunbane'i şekillendirebiliyorum." Çenesindeki kaslar ritimsiz ve amaçsız bir şekilde sıkılıp gevşedi. "Bugün çöl güneşinin altında yatıyoruz-bugün ve sonsuza dek Belki de üç gün daha. Bu günden önce yağmur güneşi üzerimizdeydi ve onu veba güneşi takip etti. Sürümüzün ekinlere ihtiyacımız olduğu gibi. Senin kanınla, sert topraktan su çekebileceğim. Bir dönüm, belki de iki dönüm ot ve tahıl yetiştirebileceğim. Stonedown için hayat. bereketli güneş yeniden doğar."

Bu Covenant için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Anlamakta güçlük çekerek, "Nehirden su çıkaramaz mısınız?" diye sordu.

"Nehirde hiç su yok."

Linden aniden konuştu. "Su yok mu?" Sözcükler kuşkusunun derinliğini yansıtıyordu. "Bu mümkün değil. Dün yağmur yağdı."

"Sunder acı çeken bir adam gibi, "Çöl güneşinin altında yattığımızı söyledim," dedi. Bunu görmedin mi?"

Covenant şaşkınlık içinde Linden'a döndü. "Doğruyu mu söylüyor?"

Sunder başını kaldırdı. Gözleri Covenant ve Linden arasında gidip geldi.

Dişlerinin arasından, "Evet. Bu doğru." dedi.

Covenant onun duyma yetisine güveniyordu. Tekrar Graveler'a döndü. "Demek su yok." İçinde bir kararlılık yükseldi. kaynaklar. "Bırak bu da geçsin." Başının içindeki zonklama ısrarla

çaresizlik; ama kulaklarını kapattı. "Bana bunu nasıl yaptığını anlat. Sunbane'i nasıl şekillendirdiğini."

Sunder'in gözleri isteksizliğini ifade ediyordu. Ama Covenant Graveler'ı talebiyle tuttu. Sunder'in irade gücü ne olursa olsun sahipti, artık reddedemeyecek kadar kendinden emin değildi. Kaç tane Babası ona Kâfir'den defalarca bahsetmiş miydi? Bir süre sonra kabul etti. "Ben Graveler'ım." Bir elini ceketinin içine soktu. "Güneş Taşı'nı taşıyorum."

Neredeyse saygıyla, yumruğunun yarısı büyüklüğünde bir kaya parçası çıkardı. Taş pürüzsüz ve düzensiz bir şekle sahipti. Yüzeyindeki bir hile sayesinde şeffaf görünüyordu ama içinden hiçbir şey görünmüyordu. Elinde bir delik varmış gibiydi.

"Cehennem ateşi," diye nefes aldı Covenant. İçinden keskin bir rahatlama geçti. İşte sağlam bir umut parçası. "*Orcrest*."

Graveler şaşkınlıkla ona baktı. "Güneştaşı hakkında bilgin var mı?"

"Sunder." Covenant heyecanını kontrol etmek için hızlıca konuştu ve endişe. "Bizi o şeyle öldürmeye çalışırsanız, insanlar zarar görecektir."

Taşıyan başını salladı. "Karşı koyamayacaksınız. *Mirkfruit* yüzünüzde kırılacak - sizi tutsak eden kavunun aynısı. Acı olmayacak."

"Acı çekeceksin," diye homurdandı Covenant. "Acı içinde olacaksın."

Kasıtlı olarak Graveler'a baskı yaptı. "Bütün bu Taşlı Kasaba'da Toprak'ın son umudunu yok ettiğini bilen tek kişi sen olacaksın. Babanın ölmesi çok kötü oldu. O bulabilirdi Seni ikna etmenin bir yolu olmalı."

"Yeter!" Sunder ruhunun yırtılması karşısında neredeyse bağıracaktı. "Konuşmak için geldiğim sözleri söyledim. En azından bu konuda size elimden gelen nezaketi gösterdim. Eğer söylemek istediğin başka bir şey varsa, söyle ve bitir. Ben işimin başına dönmeliyim."

Covenant merhamet etmedi. "Peki ya Marid?"

Sunder sarsılarak ayağa kalktı ve Covenant'a doğru bakarak dikildi. "O bir katil, Stonedown'a hiçbir faydası olmayan, herkesin kabul ettiği Rede'yi ihlal eden biri. Cezalandırılacak."

"Onu cezalandırarak mısınız?" Covenant'ın kontrolü tedirginlikle sarsıldı. "Ne için?" Dik durmaya çalıştı, yüzünü Graveler. "Sana söylediklerimi duymadın mı? O masum. Bir Raver tarafından ele geçirildi. Bu onun hatası değildi."

"Evet," diye karşılık verdi Sunder. "Ve o benim arkadaşım. Ama onun masum olduğunu söylüyorsunuz ve sözlerinizin hiçbir anlamı yok. Raver hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Rede, Rede'dir. O cezalandırılacak."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Covenant, "Ona dokundun mu?"

"Ben aptal mıyım? Evet, elimi onun üzerine koydum. Suçluluk duygusunun ateşi sönmüştür. Uyandı ve bir anıyla eziyet çekiyor Yağmurdan kaçarken doluya tutuldu. Yine de eylemi devam ediyor. Cezalandırılacaktır."

Covenant Graveler'ı tutmak, onu sarstırmak istedi. Ama çabaları sadece bağların bileklerini daha da derinlemesine kesmesine neden oldu. Karanlık bir şekilde "Nasıl?" diye sordu.

"Bağlanacak." Sunder'in ses tonundaki yumuşak şiddet kendi kendini kırbaçlıyor gibiydi. "Gece boyunca Ovalar'a götürülecek. Sunbane ona merhamet etmeyecek." Öfkeyle ya da pişmanlıkla Mutabakat'ın bakışlarından kaçtı.

Covenant, Marid'in kaderi sorusunu bir kenara bıraktı ve Sunbane hakkında anlamadığı her şeyi erteledi. Onun yerine "Kalina'yı gerçekten öldürecek misin?" diye sordu.

Sunder'in elleri Covenant'ın boğazını sıkmak istercesine seğirdi. "Eğer bir gün bu odadan çıkma özgürlüğüne sahip olursam," diye hiddetle söylendi, "onu iyileştirmek için elimden geleni yapacağım. Ölümü herkesin göreceği şekilde alnına yazılana kadar kanı dökülmeyecek. Beni onun yanından uzaklaştırmak mı istiyorsun?"

Graveler'ın sıkıntısı Covenant'a dokundu. Öfkesi düştü uzaklaştı. Başını salladı ve sonra sessizce, "Linden'i çözün. Al

seninle birlikte. O bir şifacı. Belki o-"

Linden onun sözünü kesti. "Hayır." Sesi düz olmasına rağmen umutsuzluk tınısı taşıyordu. "Çantam bile yok. Onun bir hastaneye ihtiyacı var, hüsnükuruntuya değil. Bırakın kendi kararlarını kendisi versin."

Covenant ona doğru döndü. Bu, *ona yardım edebilirim* diye büyük bir tutkuyla ısrar eden aynı kadın mıydı! Yüzünün yarısı saçları tarafından gizlenmişti. "Yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

"Üçüncü derece yanıklar" -her kelimeyi kalbinin çelişkilerini gizleyen bir maske gibi telaffuz ediyordu- "en iyi koşullarda bile tedavisi yeterince zordur. Eğer ötenazi yapmak istiyorsa, Bu onun bileceği iş. Bu kadar yargılayıcı olma." Geçiş

yapmadan Sunder'e seslendi. "Yemeğe ihtiyacımız var."

Ona şüpheyle baktı. "Linden Avery, rahatınız için size verebileceğim şeyler var ama yiyecek bunların arasında değil. Yiyecek israfını hiçbir erkek, kadın ya da çocuk için yapmayız. karar. İyileşebileceğini gösteremediğim sürece annem Kalina'ya yemek verilmeyecek."

Ona bakmaya tenezzül etmedi. "Suya da ihtiyacımız var."

Sunder suratını ekşiterek topuklarının üzerinde döndü ve perdeyi tokatlayarak yolundan çekti. Ayrılırken, "Suyunuz olacak" diye tersledi. Dışarıda

"Mahkûmların suya ihtiyacı var!" diye bağırdı. Sonra da duyulmaz bir yere gitti.

Covenant perdenin sallanışını izledi ve şaşkınlığını yatıştırmaya çalıştı. Nabzının, bir yıldızın ritmi gibi attığını hissedebiliyordu. Kafatasının kemiklerinde yavaş bir alev. Linden'in nesi vardı? Dikkatle hareket ederek ona doğru gitti. Linden bakışlarını yere indirmiş, yüz hatları odanın loşluğu tarafından örtülmüş bir halde oturuyordu. Ona sorunun ne olduğunu sormak için dizlerinin üzerine çöktü.

Ona sertçe baktı, saçlarını salladı. "Histerik olmalıyım. Bu insanlar bizi öldürmeyi planlıyor. Aptalca bir nedenden ötürü bu beni rahatsız ediyor."

Bir an için onu inceledi, kavgacılığını ölçtü, sonra geri çekilip karşı duvara oturdu. Başka ne yapabilirdi ki? Kadın çoktan çökmüştü; sırlarını ona teslim etmesi için ısrar edemezdi. Onun zor durumlarında, Toprak'la ilk deneyimi sırasında, kendini o kadar kötü kaybetmişti ki -gözlerini kapadı, el yordamıyla Cesaret. Sonra içini çekti, "Endişelenme. Bizi öldürmeyecekler."

"Tabii ki hayır." Ses tonu hırçındı. "Sen Thomas Covenant'sın, kâfir ve beyaz altın sahibi. Buna cesaret edemezler."

Kadının küçümsemesi onu incitti; ama öfkesini bastırmak için çaba harcadı. "Bu gece buradan çıkacağız."

"Nasıl?" diye açıkça sordu.

"Bu gece" - yorgunluğunu bastıramıyordu - "Sunder'e bizi neden bırakması gerektiğini göstermeye çalışacağım."

Bir an sonra, birisi iki büyük taş kase suyu perdenin arkasına itti. Linden onlara, sanki onlar odadaki tek açıklanabilir şeydi. Dizlerinin üzerinde onlara doğru ilerledi, derin derin içmek için başını eğdi.

Covenant ona katıldığında, kendi kullandığı kâseyi kullanmasını emretti. Tartışmayı önlemek için itaat etti; ama ellerini hâlâ dolu olan kâseye koymasını söylediğinde nedenleri anlaşıldı. Su şişliklerini azaltabilir, bağlardan daha fazla kan geçmesine izin verebilirdi. -belki de bağları kendileri gevşetirler.

Görünüşe göre bilekleri deri ile bağlanmıştı; kadının talimatlarını yerine getirdiğinde, soğuk sıvı rahatsızlığını hafifletti ve kısa bir süre sonra avuçlarında bir iyileşme sızısı hissetti. Denedi Gülümseyerek teşekkür etti; ama o cevap vermedi. Adam sudan çıktığında, kadın onun yerini aldı ve uzun süre kendi ellerini ıslattı.

Covenant'ın dikkati yavaş yavaş ondan uzaklaştı. Güneş öğleden sonraya doğru eğilmeye başlamıştı; yerde demir parmaklıklarla kesilmiş parlak, sıcak bir ışık şeridi uzanıyordu. Başını dinlendirdi ve Güneş Taşı'nı düşündü.

Orcrest, bir güç taşı. Taş ilminin eski ustaları *orkestrayı* Dünya Gücünü çeşitli şekillerde kullanmak için kullanmışlardı; ışık saçmak, kuraklığı kırmak, gerçeği test etmek gibi. Eğer Sunder'ın Güneş Taşı gerçekten de orkestreyse-

Ama ya öyle değilse? Covenant, Nassic'in kulübesinde onu vuran korkuya geri döndü. *Dünya artık eskisi gibi değil*. Eğer Dünya Gücü olmasaydı-

Kırılmış bir şey. İstirabını inkâr edemezdi. İhtiyacı vardı. onun gücüne ihtiyacı vardı; bir tetikleyicisi olmalıydı. Hiçbir zaman kendi iradesiyle vahşi büyüü çağıramamıştı. Despiser'la son yüzleşmesinin krizinde bile, Illearth Taşı'nın katalizörü olmasaydı tamamen kaybolurdu. Eğer Güneş Taşı gerçekten orkestra-

Yüzüğünü hissedebilmeyi diledi; ama elleri bağlı olmasaydı bile parmakları çok uyuşmuş olacaktı. Cüzzamlı, diye mırıldandı. Çalıştır şunu. Yap. Güneş ışığı beyaz bir sinosure, kafasındaki ağrı gibi zonklayana kadar büyüdü. Zihni yavaş yavaş geceden daha korkunç ve cezalandırıcı bir aydınlıkla doldu. Sanki son türden bir parçaymış gibi ona karşı çıktı. iyileştiren ve yenileyen karanlık.

Sonra Linden şöyle dedi, "Antlaşma. Yeterince uyudun. Beyin sarsıntısı geçirmen tehlikeli. Covenant."

Beynindeki kamaşma onu bir anlığına kör etti; odanın loş olduğunu görmek için gözlerini kısması gerekti. Gün batımı havayı belli belirsiz renklendiriyordu. Pencerenin ötesindeki gökyüzü alacakaranlıktaydı.

Kendini kaskatı ve sersemlemiş hissediyordu, sanki uyurken hayatı içine çökmüş gibiydi. Acısı kemiğe kadar işlemişti; ama o da yorgunluktan sersemlemiş, belirsiz görünüyordu. Linden'in ısrarıyla kalan suyu içti. Boğazını temizledi ama zihnindeki tıkanıklığı açamadı.

Uzun bir süre hiç konuşmadan oturdular. Gece, dağlardan taşan bir yağmur gibi vadiyi doldurdu; yeryüzü sıcaklığını berrak göklere bırakırken hava serinledi. İlk başta yıldızlar

Bir dil kadar canlıydı; uzaklığın ve dipsiz gecenin ötesinde kendilerini ifade ediyorlardı. Ama sonra ay yükselirken gökyüzü derinliğini kaybetti.

"Covenant," diye nefes aldı Linden, "konuş benimle." Sesi buz gibi kırılıyordu. Dayanma gücünün sınırına yaklaşmıştı.

İkisine de yardımcı olacak, onu güçlendirecek ve kendisini odaklayacak bir şey aradı.

"Bu şekilde ölmek istemiyorum," diye homurdandı. "Nedenini bile bilmeden."

Nedenini açıklayamadığı, ona amaç duygusunu veremediği için acı çekiyordu. Ama onun neyin tehlikede olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek bir hikâye biliyordu. Belki de ikisinin de duyması gereken bir hikâyeydi bu. "Pekâlâ," dedi sessizce. "Sana bu dünyanın nasıl yaratıldığını anlatacağım."

Kadın cevap vermedi. Bir süre sonra başladı.

Sesi kendisine bile bedensiz geliyordu, sanki karanlık onun adına konuşuyormuş gibi. Onu görememesine ve kim olduğuna dair net bir fikri olmamasına rağmen kelimelerle ona ulaşmaya çalışıyordu. Anlattığı hikâye basitti; ama onun için bu basitlik uzun bir damıtma işleminden sonra ortaya çıkmıştı. Sanki sahip olmadığı bir belagat onu harekete geçirmiş gibi ölü sınırlarının bile özlem duymasına neden oluyordu.

Ona, yaşamın ve uzayın bir olduğu ve ölümsüzlerin sınırsız bir eterde dolaştığı evrenin ölçüsüz cennetlerinde, Yaratıcı'nın etrafına baktığını ve kalbinin parlaklığını sevindirecek yeni bir şey yapma arzusuyla kabardığını söyledi.

Çocuklar. Gücünü ve kurnazlığını toplayarak, yüceltilmesi gereken işe koyuldu.

Önce Zaman Kemeri'ni dövdü, böylece yaratmak istediği dünyanın bir yeri olacaktı. Ve sonra Kemer'in içinde Dünya'yı oluşturdu. Sevgisinin ve vizyonunun büyüklüğünü araç olarak kullanarak, dünyayı tüm güzelliğiyle yarattı, öyle ki hiçbir göz onu sevinç duymadan seyredermezdi. Ve sonra Dünya'nın üzerine tüm sayısız

Yarattığı güzelliği algılamaları ve ona değer vermeleri için sakinlerini yarattı. Yaratılışın doğası gereği her şeyin kusursuz olmasını arzuladığı için mükemmellik için çabalayarak Dünya'nın sakinlerini yarattı

Yaratmaya, çabalamaya ve dünyayı sevmeye muktedirdi. Sonra elini geri çekti ve ne yaptığına baktı.

Orada büyük bir öfkeyle yeryüzünde kötülüğün yattığını gördü: Gömülü ve dışarıda kötülük, yasaklamalar ve güçler.

Niyet. Yarattığı eser üzerinde çalışırken gözlerini kapamıştı ve Despiser'ın, kalbinin acı oğlu ya da kardeşinin, yanında çalıştığını görmemişti - demirhaneye cüruf döküyor, ekliyordu kötü niyetli.

Sonra Yaratıcı'nın öfkesi gökleri sarstı ve kalbinin oğlu ya da kardeşiyle boğuştu. Despiser'ı devirdi ve onu Dünya'ya fırlatarak cezasını çekmesi için Zaman Kemer'i'nin içine kapattı. Böylece Dünya'nın sakinleri için

Yaratıcıyla birlikteydi; çünkü bu eylemiyle sevdiği döşemeye zarar verdi ve böylece yaşayan tüm kalplere kendine karşı koymanın gücü öğretildi. Despiser yeryüzünde dolaşüyor, kötülükleri uyandırıyor ve hapishanesinden kaçmaya çalışıyordu. Ve Yaratıcı onu engelleyemedi, çünkü

Kemer'den geçen herhangi bir ölümsüz el Zaman'ı devirecek, Dünya'yı yok edecek ve Despiser'ı serbest bırakacaktı. Bu, ölümsüzlerin büyük kederiydi.

Yaratıcı ve Dünya üzerinde yaşamış ve mücadele etmiş olanların bitmek bilmeyen kusurları ve üzüntüleri.

Covenant sessizliğe gömüldü. Bu hikâyeyi on yıl önce dinlediği şekliyle anlatmak ona pek çok şeyi geri getirmişti. Artık bulanık ve kemikleşmiş hissetmiyordu. Şimdi kendini gece gibi hissediyordu ve anıları

yıldızlardı: Mhoram, Foamfollower, Bannor, Ranyhyn. Damarlarında hâlâ kan, ciğerlerinde hava varken Böyle insanları doğuran dünyaya sırtını döndü.

Linden bir soru sormaya başladı; ama perdenin hışırtısı sözünü kesti. Sunder elinde bir kandille odaya girdi. Lambayı yere koydu ve önünde bağdaş kurarak oturdu. Lambanın loş, sarı ışığı yüzüne hüznünlü gölgeler düşürüyordu. Konuştuğunda sesi sanki yas tutmuş

gibi küllenmişti.

"O hikâyeyi ben de duydum," dedi kalın bir sesle. "Bana anlatılmıştı Babam Nassic tarafından. Ama Na-Mhoram'ın Rede'sinde anlatılan hikaye bambaşka."

Covenant ve Linden beklediler. Bir süre sonra Graveler devam etti. "Rede'de Dünya'nın bir hapisane olarak oluştuğu ve Yedi Cehennem'in a-Jeroth'u olarak adlandırdığımız kötülüklerin Efendisi için işkence yeri. Ve a-Jeroth'a hak ettiği cezayı vermek üzere yeryüzüne - erkekler, kadınlar ve diğer tüm ırklar - yaşam yerleştirildi. Ancak çağlar boyunca Toprak'ın ırkları defalarca amaçlarında başarısız oldular. A-Jeroth'a acı çektirmek yerine Jeroth, Efendi'nin adil cezasını ona uygulayarak, Rab ile ittifaklar kurdular, zayıflığında onu bağışladılar ve gücünde ona boyun eğdiler. Ve her zaman"-Sunder Covenant'a bir bakış attı, bir an duraksadı-"bunların en iğrenci İhanetler, korkaklığın babası İlk Hain Berek'in suretinde doğan adamlar tarafından gerçekleştirildi. Yarım elli adamlar.

"Bu yüzden Efendi öfkesinden yüzünü Toprak'tan çevirdi. İhanetimizin cezası olarak üzerimize Güneşboğan'ı gönderdi ki ölümlülüğümüzü hatırlayalım ve yeniden onun amacına hizmet eder. Sadece Clave'nin şefaati dayanmamızı sağlar."

Protestolar Covenant'a akın etti. Bu Toprak anlayışının yanlış ve acımasız olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Ama o cevap vermeye çalışmadan Linden aniden ayağa kalktı. Gözleri lamba ışığında korku, öfke ve bekleyişten ateş saçıyordu. Dudakları titredi. "Böyle bir Efendi'ye inanmaya değmez. Ama muhtemelen yine de bunu yapmak zorundasın. Tanımadığın insanları öldürmeyi başka nasıl haklı çıkarabilirsin ki?"

Graveler ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. İçindeki çatışma dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Clave'in öğrettiği gerçeği tüm Ülke biliyor. Güneşin her doğuşunda kendini gösterir. Hiçbiri İnkâr edin ama bedeni öldürülmeden önce aklıyla ölen babamı ve cahil olan sizi Nassic'ten başka bir şey değil!"

Covenant yerde kaldı. Linden ve Sunder birbirleriyle yüzleşirken, Linden içindeki tüm ipleri bir araya getirdi; öfkeyi, empatiyi, kararlılığı ve hafızayı örererek hayatlarının bağlı olduğu kordonu oluşturdu. Bir yanı Sunder'e vereceği zararı, zorla alacağı kararı düşündükçe kan ağlıyordu; bir yanı Sunder gibi insanlara kendi hayatlarını işlemedikleri bir suçun cezası olarak görmeyi öğreten vahşete öfke duyuyordu; bir yanı başarısızlık fikrinden, gücü ele geçirme çabasının yoksulluğundan korkuyordu. Linden Graveler'a cevap vermeye başladığında, başını iki yana sallayarak onu durdurdu. Bunu yapacağım, diye düşündü sessizce ona. Eğer yapılması gerekiyorsa. Bakışlarını Sunder, "Annen nasıl?" diye sordu.

Graveler'ın yüzünü bir kasılma kapladı; elleri acı ve işe yaramazlıkla düğümlendi, "Onun ölümü açık." Gözleri donuk ve yaralıydı, kalbinin açık acısını dile getiriyordu. "Güneş doğarken onun kanını seninkiyle birlikte dökmeliyim."

Covenant zımni bir kabullenişle bir an için başını eğdi. Sonra, kasıtlı olarak, kendi içinde bir açıklık alanı yarattı, sorularını ve korkularını bir kenara bıraktı. Pekâlâ, diye mırıldandı. Cüzzamlı. Yapılması gerekiyor.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve Stonedownor'la yüzleşti.

"Sunder," dedi usulca, "bıçağın var mı?"

Graveler sanki sorunun bir anlamı yokmuş gibi başını salladı. "Çıkar onu."

Sunder yavaşça itaat etti. Sırtına uzandı ve kemerinden uzun, demir bir poniard çıkardı. Parmakları onu nasıl kullanacaklarını bilmiyormuş gibi tutuyordu.

"Güvende olduğunu görmeni istiyorum," dedi Covenant. "Bıçağın var. Ellerim bağlı. Sana zarar veremem."

Sunder şaşkınlıktan donakalmış bir halde Mutabakat'a baktı.

Pekala, Covenant nefes aldı. Leper. Şimdi yap. Kalp atışları göğsünü dolduruyor, havaya yer bırakmıyor gibiydi. Ama tereddüt etmedi.

"Şu *orquestra* parçasını çıkar. Güneş Taşı'nı."

Sunder yine itaat etti. Covenant'ın iradesi onu tuttu.

Covenant taşa bakmasına izin vermedi. Linden'in ona artık aklı başında değilmiş gibi baktığının çok az farkındaydı. Bir endişe ürpertisi berraklığını tehdit ediyordu. Sesini sabit tutabilmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı: "Dokun bana."

"Dokun-?" Sunder boş boş mırıldandı.

"Alnıma dokun."

Şüphe Sunder'ın gözlerinin kenarlarını sıkıştırdı. Bıçağı, Güneş Taşı'nı sıkıca kavrarken omuzları kamburlaştı.

Yap hadi.

Graveler'ın eli istemsiz hareket ediyor gibiydi. *Orcrest* Covenant'ın yüzünü geçti, serin ve olası bir şekilde gergin alnına yaslandı.

Dikkati yüzüğüne kaydı, *orkestrayla* beyaz altın arasındaki bağlantıyı aradı. Thunder Dağı'nın yamaçlarında güneş ışığı ve çaresizlik içinde durduğunu hatırladı; Bannor'u gördü elini tutup, yüzüğünü Kanun Asası ile temas ettirir. Bir tetik. Gücün patlamasını hissetti.

Sen beyaz altının ta kendisisin.

Odadaki sessizlik titreşti. Dudakları dişlerinden geriye doğru gerildi. Gerginliğe karşı gözlerini sıkarak kapattı.

Bir tetikleyici.

Ölmek istemiyordu, Toprak'ın ölmesini istemiyordu. Lord Foul tüm yaşamdan nefret ederdi.

Orkestrayı ve beyaz altını şiddetle zihninde bir araya getirdi, gücü seçti.

Alnından bir argent fışkırdı.

Linden acı dolu bir nefes verdi. Sunder *orkestrayı* geri çekti. Bir rüzgar lambayı söndürdü.

Sonra Covenant'ın elleri serbest kaldı. Yenilenen dolaşımın ani magmasını görmezden gelerek kollarını önünde kaldırdı, gözlerini açtı.

Elleri dolunay renginde parlıyordu. Ateşin tutkusunu hissedebiliyordu ama bu ona zarar vermiyordu.

Sol elindeki alevler hızla soldu, söndü. Ama sağ eli, alevler yüzüğüne odaklandıkça daha da parladı ve hiç ses çıkarmadan yandı.

Linden ona bembeyaz, çılgınca baktı. Sunder'ın gözleri, dayanılamayacak kadar keskin bir vahiy gibi arjantin ateşini yankıladı.

Yine de inatçısın. Evet! Covenant nefes nefese kaldı. Ne kadar inatçı olduğunu bilmiyorsun.

Bir düşünceyle Linden'in bileklerindeki bağları çözdü. Sonra Güneş Taşı'na uzandı.

Onu Sunder'in sersemlemiş parmaklarından alırken, taştan delici beyaz bir ışık patladı. Küçük odada bir güneş gibi parlıyordu. Linden başını eğdi. Sunder boşta kalan koluyla gözlerini kapattı ve silahını belirsizce salladı.

"Vahşi büyü," dedi Covenant. Sesi vücudunda alev gibi hissediliyordu. Ağzını. Kollarına geri dönen kan, sinirlerini pençeler gibi tırmaladı. "Bıçağının hiçbir anlamı yok. Vahşi büyü bende. Seni tehdit etmiyorum. Kimseye zarar vermek istemiyorum." Gece soğuklaştı, ama yüzünden terler akıyordu. "Bu yüzden burada değilim. Ama bizi öldürmenize izin vermeyeceğim."

"Baba!" Sunder dehşet içinde bağırdı. "Doğru muydu? Söylediğin her kelime gerçek miydi?"

Covenant sarktı. Amacına ulaştığını hissetti ve bir anda içine bir yorgunluk dalgası yayıldı. "İşte." Sesi gerginlikten boğuklaşmıştı. "Al şunu."

"Al-?"

"Güneş Taşı. O senin."

Bu güç vizyonu sanki sahip olduğu dünyayı değiştirmiş gibi Her zaman kaosu bilen Sunder elini uzattı ve parlak *orkestraya* dokundu. Işığı onu yakmadığında, parmaklarını sanki bir çapa gibi üzerine kapattı.

Covenant bir iniltiyle vahşi büyüü serbest bıraktı. Ateş sanki elinden kopmuş gibi anında söndü. Güneş Taşı söndü; oda gece yarısına gömüldü.

Sırtını duvara yasladı, çarpan kollarını göğsünde kavuşturdu. İşaret fişekleri gözünün önünde dans e d i y o r , yavaşça beyazdan turuncuya ve kırmızıya dönüyordu. Kendini bitkin hissediyordu; ama dinlenemiyordu. Gücünü susturmuştu, böylece Graveler'ın onu reddetti. Şimdi aldığı riskin bedelini ödemek zorundaydı. Kabaca, kelimeleri zorladı. "Buradan uzaklaşmak istiyorum. Bir şey olmadan önce başka bir şey olur. Ondan önce Raver daha kötü bir şey dener. Ama yardıma ihtiyacımız var. Bir rehber. Sunbane'i bilen biri. Tek başımıza hayatta kalamayız. Seni istiyorum."

Karanlığın içinden, Sunder sanki "Ben Mithil Stonedown'ın Graveler'ıyım. Halkımın inancı bana bağlı. Size yardım etmek için evime nasıl ihanet edebilirim?"

"Sunder," diye cevap verdi Covenant, inancının aşırılığını ifade etmeye çalışarak, "Topraklara yardım etmek istiyorum. Her şeyi kurtarmak istiyorum. Mithil Stonedown da dahil."

Graveler uzun bir süre sessiz kaldı. Covenant göğsünü sıktı, Sunder'ın yardımını için yalvarmasına izin vermedi; ama kalbi tekrar tekrar attı, Lütfen; sana ihtiyacım var.

Linden aniden şaşırtıcı bir tutkuyla konuştu. "Kendi anneni öldürmek zorunda kalmamalısın."

Sunder titreyerek derin bir nefes aldı. "Onun kanını dökmek istemiyorum. Ya da senin. Halkım beni affetsin."

Covenant'ın kafası rahatlamıştı. "O zaman başlayalım" dediğini zorlukla duydu.

YEDİ: Marid

Bir an için küçük odada sessizlik oldu. Sunder, sanki isteksiz kemiklerini kararını uygulamaya zorlayamıyormuş gibi hareketsiz kaldı. Karanlığın içinden kalın bir nefesle, "Thomas Antlaşma, bana ihanet etme."

Covenant cevap vermeye çalışmadan Graveler döndü ve perdeyi kenara çekti.

Covenant giriş kapısından Taşlık'ın açık ortasındaki ay ışığını gördü. Sessizce, "Peki ya muhafızlar?" diye sordu.

"Burada hiç yok." Sunder'ın sesi sert bir fısıltı gibiydi. "Akıtılacak hayatlar Graveler'in sorumluluğuna bırakıldı. Fedakârlık yapacak birinin, kanı dökülecek olanlarla birlikte nöbet tutması uygun olur. Stonedown uyuyor."

Covenant yorgunluğuna ve Graveler'ın ses tonuna karşı kendini sıktı. "Peki ya köyün dışı?"

"O muhafızlardan kaçmalıyız."

Sunder hışımla odadan çıktı.

Linden, Stonedownor'u takip etmeye başladı. Ama Covenant'ın yanında Durdu ve yumuşak bir sesle, "Ona güveniyor musun? Şimdiden pişman oldu bile."

"Biliyorum," diye cevap verdi Covenant. Aklının bir köşesinde, onun işitme keskinliğine lanet okudu. "Böyle bir karardan pişmanlık duymayan hiç kimseye güvenmezdim."

Bir an tereddüt etti. Acıyla, "Pişmanlığın bir erdem olduğunu sanmıyorum," dedi. Sonra kendini geceye bıraktı.

Kıpırdamadan durdu, karanlığa yorgunca göz kırptı. Kendini solgun hissediyordu. Açlık; ve ileride olacakları düşünmek ona kalan azıcık gücü de tüketiyordu. Linden'in ciddiyeti onu incitmişti. Kendini pişmanlığın basit insanlığından mahrum etmeyi nereden öğrenmişti?

Ama böyle şeyler için zamanı yoktu. Onun kaçma ihtiyacı mutlak. Arkadaşlarını odadan çıkana kadar takip etti.

Arkasındaki karanlığın ardından ay parlak görünüyordu. Sunder ve Linden, ayın soluk duvarlarına karşı belirgin ve savunmasızdı. evlerin arasında onu bekliyordu. Onlara katıldığında, Graveler hemen kuzeye döndü ve yalınayak bir sessizlikle evlerin arasında ilerlemeye başladı. Linden onu gölgeledi; ve Covenant onun sırtına bir kol mesafesinde kaldı.

Dış evlere yaklaştıklarında Sunder durdu. Covenant ve Linden'a oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Covenant başıyla onaylayınca, Sunder sürünerek Taşlı Kasaba'ya geri döndü.

Covenant solunumunu düzenlemeye çalıştı. Linden onun yanında yumruklarını sıkmış bir şekilde duruyordu. Dudakları sanki korkusuyla tartışıyormuş gibi sessizce kıpırdıyordu. Gece serindi; Covenant'ın endişesi sırtının alt kısmında soğuk bir iz bıraktı.

Kısa bir süre sonra Sunder elinde papaya büyüklüğünde koyu renkli bir dikdörtgenle döndü. "*Mirkfruit*," diye fısıldadı. Hemen tekrar uzaklaştı.

Hayaletler gibi, üçü de Mithil Stonedown'dan ayrıldı.

Sunder son evlerden vadinin dibine doğru ilerledi. Mümkün olduğunca silüetini azaltarak hah5 çömelerek ilerledi. Linden de onu örnek aldı; ay ışığında sanki doğuştan ayakları yere sağlam basıyormuş gibi süzülüyordu. Ama

Covenant'ın ayak parmakları uyuşmuştu ve bacakları yorgundu. Engebeli zeminde tökezledi.

Sunder aniden ellerini bir kayaya dayadı ve nehir yatağının uzun çukuruna atladı.

Linden onun peşinden atladı. Kum onun inişini emdi. Hızla, bankın altındaki gölgede Sunder'a katıldı.

Covenant kenarda duraksadı. Aşağıya doğru bakarken aniden baş dönmesi ile midesi bulandı. Başını başka yöne çevirdi.

Çorak

Su yolunun uzunluğu, solundaki dağlardan sağındaki Güney Ovaları'na doğru yılan gibi uzanıyordu.

Dün gece Mithil Nehri dolup taşmıştı. "Gel!" diye fısıldadı Sunder. "Seni görecekler."

Covenant atladı. Eğri büğrü yere düştü, kumun üzerine yığıldı. Bir anda Sunder yanına ulaştı ve onu ayağa kaldırdı. Graveler'ı görmezden geldi. Ellerini kumun içine soktu, el yordamıyla nem aradı. Ama yüzeyin altında bile kum tamamen kuruydu. Elleri, öksürüğünü bastırmak için öğürmesine neden olan tozu kaldırdı.

İmkansız!

Nehir yatağı bir çöl gibi kurumuştu. Yasa'nın kendisi anlamsız hale mi gelmişti?

"Covenant!" Linden tısladı.

Sunder omuzlarını çekiştirdi. Kör bir aceleyle savaşmak Covenant öfkeyle bacaklarını altına çekti ve bankın gölgesine doğru tökezledi. Deşetinden uzaklaşıp dışarıya bakabilecek kadar kendine gelene kadar bir an geçti.

Sunder nehrin aşağısını, birkaç yüz metre ötedeki köprünün siyah kavisine doğru işaret etti. "Bir muhafız," diye nefes aldı. "Diğerleri artık bizi fark edemez. Ama onu görünmeden geçemeyiz."

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Linden.

Graveler sessizlik işareti yaptı. *Aynalı meyvesini* eline alarak, dikkatlice ağaçların altında kalarak yol boyunca ilerledi. Banka.

Linden ve Covenant takip etti.

İlerlemeleri yavaştı. Nehrin tabanı kayalarla ve beklenmedik çukurlarla doluydu, özellikle de kıyıya yakın yerlerde; Covenant ayağına dikkat etmek zorundaydı. Yine de bakışları köprüye doğru çekildi.

uğursuz siyah açıklık bir kapı gibi yollarını kesiyordu. O köprüyü Lena'yla birlikte geçmişti. Ve Atiaran'la. Anısı kalbini kıpır kıpır etti.

Nöbetçiyi bir an bile göremedi. Adam açıklığın korkuluklarının arkasında saklanıyor olmalıydı.

Sonra köprüye yaklaşıp altından geçtiler. Sunder nehir kıyısına doğru ilerlerken Covenant nefesini tuttu. Graveler son derece dikkatli bir şekilde tırmandı; sanki her çakıl taşı ve bir avuç toprak tehlikeliymiş gibi yukarı doğru ilerledi. Yavaşça köprüünün tabanında gözden kayboldu.

Sanki gece parçalanmak üzereymiş gibi havada bir gerilim vardı. Covenant'ın ciğerleri düğümlendi ve rahatlama istedi. Linden içine kapandı.

Yumuşak bir gümbürtü duydular -Sunder'ın *aynalı meyvesinin çarpması*- ardından bir inilti ve başlarının üzerindeki taşın üzerine düşen bir bedenin sesi.

Graveler nehir yatağına doğru hızla geri çekildi. "Şimdi acele etmeliyiz," diye uyardı, "bir başkası gelip onun yerini almadan önce." Sesi kızgın geliyordu. Topuklarının üzerinde dönerek, sanki hayatı boyunca tanıdığı birine az önce yaptığı şeymiş gibi uzaklaştı. desteklenemezdi.

Sert bir adım attı. Covenant ve Linden ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

Ay ışığı geceye eski gümüşün keskin patinasını veriyordu, sanki karanlığın kendisi ince işlenmiş bir zanaat eseriymiş. Yıldızlar göz kırptıyordu

Her iki tarafta da ulaşılmaz göklere doğru yükselen dağların kenarlarının üzerindeki mükemmellik örnekleri. Covenant, gücü yerindeyken, Ülkenin somut güzelliğini yeniden keşfetmek için eline geçen bu fırsattan zevk aldı.

Ama ay batmaya doğru alçalırken ve Solundaki dağlar küçülmeye başladı, ivmesi düştü. Çok güçsüzdü. Kalbi sanki ona ayak uyduramıyormuş gibi topallıyordu; kasları kum gibiydi. Ve kaçmak yeterli değildi; yapması gereken başka bir şey daha vardı. Kuru bir vıraklamayla Sunder'i durmaya çağırdı. Sonra yere düştü, sırt üstü uzandı ve hava emdi.

Linden yakınlarda durdu, nefes nefese kalmıştı ama hâlâ güçlüydü. Ve Sunder dik ve sabırsız duruyordu; güçlü olduğu kadar sertti de, bir ömür boyu di tarikatında hayatta kalmanın verdiği yorgunluğa alışmıştı. Gördüğü ve duyduğu az şey Covenant'a Mithil Stonedown'daki hayatın çok zor olduğunu öğretmişti. zahmetli ve masraflı. Yoksa bu köylüler neden kendi anne babalarını feda etmeye, yabancıları ve masumları ölüme mahkûm etmeye istekliydi? Sevdiği bereketli toprakların bu hale gelmesi dayanılmaz bir şeydi.

Sunder, "Burada güneş doğana kadar güvendeyiz, en azından yokluğumuz devam ettiği sürece" dediğinde hâlâ metanet arıyordu. Stonedown'da keşfedilmemiş olarak kalır. Ama burada durup şansı ya da kıyameti beklemek hiçbir işe yaramaz. Atlı kim Mithil Stonedown üzerimize gelebilir. Kaçtığımızı öğrendiğinde kesinlikle peşimize düşecektir. Benden size rehberlik etmemi istediniz. Thomas Covenant, nereye gideceksin?"

Covenant inleyerek kendini oturur pozisyona getirdi. "Her şeyin bir sırası var." Sunder'ın bu sorunun daha büyük cevabından hoşlanmayacağından emin olacak kadar çok şey öğrenmişti. Bu yüzden acil amacına odaklandı. "Önce Marid'i bulmak istiyorum."

"Marid?" Graveler bön bön baktı. "Size Taşkafa'nın hükmünü söylemedim mi? Eski Rede ve gelenekler tarafından Sunbane'in merhametine. Bu çoktan yapıldı."

"Biliyorum," diye mırıldandı Covenant. "Sen bana söyledin. Ben de sana söyledim. O masum."

"Suçlu ya da masum," diye karşılık verdi Sunder, "bunun hiçbir yararı yok. Olan oldu bile! Onun ölümüyle görevlendirilen adamlar ve kadınlar ben sizinle konuşmaya gelmeden önce geri döndüler."

Yorgunluk Covenant'ın kendine hakimiyetini aşındırdı. Eski öfkesini zorlukla dizginleyebiliyordu. "Ona tam olarak ne yaptılar?"

Sunder yıldızlara öfke dolu bir bakış fırlattı. "Onu Ovalar'a götürdüler ve hükmünü beklemesi için bir tazı gibi bıraktılar."

"Onu nereye bıraktıklarını biliyor musun?"

"Biraz. Ayrılmadan önce niyetlerinden bahsettiler. Ben o noktayı görmek için aralarında değildim."

"Bu yeterince iyi." Covenant kendini su kadar zayıf hissetti; ama ayağa kalktı ve Graveler'la yüzleşti. "Bizi oraya götür."

"Zaman yok!" Sunder'ın yüzünde karanlığın karmaşası vardı. "Mesafe çok uzak. Güneşin doğuşuna biz de yenik düşmemek için korunacak bir yer bulmalıyız."

"Ama Marid *masum*." Covenant'ın sesi kendi kendine vahşi geliyordu ama umursamadı. "Raver'ın onu kullanmasının tek nedeni bizdik. Onun cezalandırılmasına izin vermeyeceğim. Lanet olsun." Sunder'ın ceketini kabaca kavradı. "Bize yol göster! Ellerimde zaten çok fazla kan var."

Graveler, sanki çok önemli ve korkutucu bir gerçeği görmüş gibi alçak ve gergin bir ses tonuyla, "Sunbane'i anlamıyorsun," dedi.

"O zaman açıkla. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Marid'in azabına uğrayacağız!"

Sunder'in arkasından Linden, "Ciddi söylüyor. Güneş doğduğunda korkunç bir şey olacağını düşünüyor."

Covenant kendini zorlayarak Sunder'i serbest bıraktı. Linden'la yüzleşti ve sessiz kalmak için sesini bastırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. Sonra sertçe dedi ki, "Ben Joan'ın ele geçirildiğini söylediğinde sana inanmıştım. Ama o Raver'ı kendim gördüm. Daha sonra Marid'i gördüm. Raver gitmişti." Her bir kelimeyi gece havasına belirgin bir şekilde kazıdı. "Eğer Joan'la kalmak istiyorsan Sunder, Marid'i kendim aramaya gideceğim."

"Cennet ve Dünya!" diye itiraz etti Sunder. "Evime ihanet mi ettim Kurtaramayacağın bir adam için mahvolasın diye mi? Eğer bir ayağını yanlış yere basarsan, taşlara yalvarırsın ölüm için kendilerini!"

Covenant, Linden'in durduğu karanlığa baktı ve ondan güç topladı. Sunder'a yumuşak bir sesle, "O senin arkadaşındı," dedi.

"Sen delisin!" Sunder öfkelen-di. "Nassic babam deliydi!" Bir taş kaptı ve nehir kıyısına fırlattı. "Ben deliyim." Sonra Covenant'a doğru döndü. Sesinde öfke vardı. "Pekâlâ. Sana rehberlik edeceğim. Ama *yapmayacağım*" - yumruğunu geceye vurdu
-"deli ya da akli başında herhangi bir erkek ya da kadın için Sunbane'in yok edilmesine katlanmak"

Kendini harekete geçirerek döndü ve nehir yatağından yukarı tırmandı.

Covenant Linden'a doğru bakmaya devam etti. Ona desteğı ve Marid'in masumiyeti uğruna kendini riske atma isteğı için teşekkür etmek istedi. Ama Linden, Sunder'in ardından onu geçip gitti. Omzunun üzerinden, "Hadi," dedi. "Acele etmeliyiz. Korktuğu şey her neyse, bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Kadın kıyıya tırmanırken onu izledi. Sağ elini çenesinde gezdirdi ve yüzüğünü sakalının sert kirli sakalına sürterek doğruladı. Sonra azalan gücünü topladı.
ve arkadaşlarını takip etmek için mücadele etti.

Düz zeminde, kendini tamamen farklı bir yerde buldu. manzara. Mithil'in yırtık pırtık otları dışında, Ovalar neredeyse özelliksizdi. Kuzeye ve batıya doğru alabildiğince uzanıyordu. sadece arazinin belli belirsiz dalgalanmalarıyla işaretlenmişti; çalılar ve kaya yığınları bile yoktu. Alçak ay ışığı onlara Sanki yılların amansız susuzluğu yüzünden çoraklaşmışlar gibi, hayalet gibi kısır bir görünimleri vardı.

Sunder kuzeyin biraz doğusuna doğru, hâlâ doğuda uzanan dağlara kabaca paralel bir hızla ilerliyordu. Ama Covenant böyle bir tempoya dayanamazdı. Ve rehberinin zorlayıcı korkusunu anlamıyordu. Sunder'a yavaşlaması için seslendi.

Graveler topuğunun üzerinde döndü. "*Zamanımız yok.*"

"O zaman kendimizi yıpratmamız için bir neden yok."

Sunder bir küfür savurdu ve tekrar hareket etmeye başladı. Ama neredeyse çılgınca olan endişesine rağmen, hızlı bir yürüyüşten daha hızlı gitmedi. Bir süre sonra ay ufku altına düştü. Ama ayın yetersiz ışığı yıldızlar göründü. Arazi kült değildi ve Sunder yolunu biliyordu. Çok geçmeden doğudan gelen belli belirsiz gri bir ışık Gece.

Ufku soluklaşması Sunder'i tedirgin etti. Yürürken yakınındaki toprağı araştırdı, yolundan sapmalar yaptı. Yerdeki düzensizlikleri incelemek için korkudan sıçradı. Ama aradığını bulamadı. Yarım fersah sonra şafak sökmek üzereydi. Aceleyle Covenant ve Linden'la yüzleşti. "Taş bulmalıyız. Toprak içermeyen herhangi bir sert kaya. Güneş doğmadan önce. Eğer sağlıklı bir yaşama ve temiz bir ölüme değer veriyorsanız arayın."

Covenant tahta gibi durdu. Çevresi sanki dağılacakmış gibi sallanıyordu. Yorgunluktan sersemlemiş hissediyordu.

"Orada," dedi Linden. Sağ tarafını işaret ediyordu.

O yöne doğru baktı. Hiçbir şey fark edemedi. Ama onun gözlerine sahip değildi.

Sunder bir an için ona bakakaldı, sonra aceleyle araştırmaya koyuldu. Elleriyle yüzeyi inceledi.

"Taş!" diye tısladı. "Su ce olabilir." Hemen ayağa fırladı. "Burada durmalıyız. Taş bizi koruyacak."

Yorgunluk Covenant'ın görüşünü bulanıklaştırdı. Graveler'ı net olarak göremiyordu. Sunder'in endişesi ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gün doğumu sadece birkaç dakika uzaktaydı; ısıltı ufku keskin bir rahatlama dönüştü. Güneşten korkması mı gerekiyordu?

Linden da Sunder'a aynı soruyu sordu. "Güneşin bize zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Bu saçmalık. Sabahın yarısını Dünkü sessizlik sınavında da tek muzdarip olduğumuz şey önyargıydı."

"Ayağımın altındaki taşla!" diye öfkelenildi Graveler. "Yok eden ilk dokunuştur! Güneşboğan'ın ilk dokunuşuyla karşılaşmadın

taşıla örülmemiş!"

Bunun için zamanım yok, diye kendi kendine mırıldandı Covenant. Zihninin gözleri Marid'i yeterince net görüyordu. Güneşin altında ölüme terk edilmişti.

Kararsızca tekrar harekete geçti.

"Aptal!" Sunder bağırdı. "Senin için doğduğum insanlara ihanet ettim!" Bir an sonra Linden da Covenant'a katıldı.

"Taş bulun!" Graveler'ın tutkusu çiğ bir umutsuzluğa benziyordu. "Beni yok ettin! Seni de öldürmek zorunda mıyım?"

Linden birkaç adım sessiz kaldı. Sonra mırıldandı, "Buna inanıyor."

Covenant'ın içinden içten içe bir sızı geçti. İstemsizce durdu. O ve Linden yüzlerini doğuya döndüler.

Gözlerini kısarak doğan güneşin ilk kızgın kenarına baktılar.

Ufuk çizgisi boyunca kızıl bir ışık saçıyordu; ama güneşin kendisi sanki toz serpintilerinin arasından parlıyormuş gibi kahverengi bir aura taşıyordu. Yüzüne kuru bir sıcaklıkla dokundu.

"Hiçbir şey," dedi Linden sıkıca. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Tekrar Sunder'a baktı. Graveler taşının üzerinde duruyordu. Elleri yüzünü kapatmıştı ve omuzları titriyordu.

Başka ne yapacağını bilemediği için Covenant arkasını döndü ve sert bir şekilde Marid'i aramaya başladı.

Linden onunla kaldı. Açlık yüzüne çökük bir ifade vermişti ve kulağının arkasındaki yara hâlâ acıyormuş gibi başını taşıyordu. Ama çenesi, çenesinin sert hatlarını vurgulayacak şekilde dikti ve dudakları ciddiyetten solgundu. Nasıl başarısız olunacağını bilmeyen bir kadına benziyordu. Kendini ona yasladı kararlılıkla ilerlemeye devam etti.

Güneşin doğuşu ovaların havasını değiştirmişti. Eskiden gümüş rengi ve katlanılabiliyordu; şimdi ise sıcak ve cansızdı. Harabe. Geniş arazide hiçbir şey yetişmiyor ya da hareket etmiyordu. Toprak

paketlenildi ve demir gibi sertleşene kadar pişirildi. Gevşek toprak toza dönüştü. Tüm arazi, yıkımdan sonra olduğu gibi sıcaklıkla parıldıyordu.

Yorgunluğun verdiği sersemliğe karşı koymaya çalışan Covenant, Linden'den arazinin durumu hakkında bilgi vermesini istedi.

"Bu yanlış." Sanki gördüğü manzara kendisine yöneltilmiş bir hakaretmiş gibi kelimeleri ısırarak söyledi. "Böyle olmamalıydı. Akan bir yara gibi. Sürekli kanamasını bekliyorum. Böyle olmaması gerekiyor."

Böyle olmaması gerekiyordu! diye yankılandı. Toprak Joan gibi olmuştu. Kırılmış bir şey.

Sıcak pus gözlerini yakıyordu. Zemini soluk bir ikor tabakasından başka bir şey olarak göremiyordu; acıya bastığını hissediyordu. Uyuşmuş ayakları çaresizce tökezledi.

Kolundan tutup onu sabitledi. Eski üzüntüsünü sıkarak kendini dikleştirdi. Sesi titriyordu. "Buna ne sebep oluyor?"

"Bilemiyorum," dedi acımasızca. "Ama güneşin etrafındaki halkayla bir ilgisi var. Güneşin kendisi" -elleri onu yavaşça bıraktı- "doğal görünüyor."

"Lanet olsun," diye nefes aldı. "Ne yaptı bu piç kurusu?"

Ama bir cevap beklemiyordu. Onun nüfuzuna rağmen Linden ondan daha az şey biliyordu. Kasıtlı olarak kendine bir VSE verdi. Sonra Marid'i aramaya devam etti. Öfkesi ve acısı içinde, güneşin merhametine bağlı olarak yatan bir adamın düşüncesi, diğer her şeyi iğrenç kılan tek fikir olarak belirdi.

Linden'le birlikte sıcaktan kavrulmuş arazide yorgun argın, inatla yürüdüler. Toz, ağzını başarısızlığın tadıyla kapladı; parıltı gözbebeklerini delip geçti. Zayıflığı arttıkça derinleşti, belirsiz bir baş dönmesine sürüklendi. Sadece şimdi doğusunda ve biraz da güneyinde kalan dağların işaretleri yönünü bulmasını sağlıyordu. Güneş sanki bir örsün üzerine vuruyor, bir demircinin şekillendirmesi gibi içindeki nemi ve gücü dövüyordu

beyhudelik. Ayaklarının üzerinde nasıl durduğunu bilmiyordu. Zaman zaman, sanki ıssızlığın bir parçasıymış gibi, renksiz toprağın üzerinde, sisin içinde dolaştığını hissediyordu.

Hedefinden sapmış olabilirdi; ama Linden her nasılsa daha uyanıktı. Onu çekiştirerek durdurdu, dikkatini sıcağın yavaş yavaş girdaplaşan soporundan çekip çıkardı. "Bak."

Dudakları boş soruları çerçeveliyordu. Bir an için neden artık hareket etmediğini anlayamadı.

"Bak," diye tekrarladı. Sesi kurak bir vıraklamaydı.

Geniş bir toz çanağının içinde durdular. Ayaklarının her zerresinden bulutlar fışkırıyordu. Önlerinde, yere çakılmış iki tahta kazık vardı. Kazıklar sanki uzanmış yatan bir adamın kollarını sabitlemek için konulmuş gibi birbirlerinden biraz uzaktaydı. Kazıklara ip halkaları bağlanmıştı.

Döngüler sağlamdı.

Kazıklardan bir vücut boyu uzakta, yerde iki delik vardı - kazıkların çakılıp sonra çekilmesiyle oluşan türden delikler.

Covenant kuru bir şekilde yutkundu. "Marid." Bu kelime boğazını yıprattı. "Kaçtı," dedi Linden kısık sesle.

Covenant'ın bacakları kıvrıldı. Oturdu ve kaldırdığı toz yüzünden zayıf bir şekilde öksürdü. Kaçtı.

Linden onun önünde çömeldi. Yüzünün yakınlığı onu ona bakmaya zorladı. Sesi sanki kum doluymuş gibi cızırdıyordu. "I Nasıl başardı bilmiyorum ama bizden daha iyi durumda. Bu sıcak bizi öldürecek."

Dili sürçtü. "Denemek zorundaydım. O masumdu."

Garip bir şekilde elini uzattı ve alnındaki işe yaramaz ter damlalarını sildi. "Berbat görünüyorsun."

Yorgunluğunun arasından ona baktı. Kir dudaklarını ve yanaklarını kaplamış, ağzının iki yanındaki çizgilerde toplanmıştı. Ter-

Yüzünde izler vardı. Gözleri buğulanmıştı.

"Sen de öyle."

"O zaman bu konuda bir şeyler yapsak iyi olur." Bir titreme, kararlı görünme çabasını erozyona uğrattı. Yine de ayağa kalktı, onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Geri dönelim. Belki Sunder bizi arıyordur."

Başını salladı. Graveler'ı unutmuştu.

Ama o ve Linden yollarına devam etmek için döndüklerinde, parıltının içinden karanlık bir şekilde gelen bir figür gördüler.

Durdu, gözlerini kıstı. Serap mı? Linden dengesini kaybetmesini önlemek istercesine yanında durdu. Beklediler.

Onlar Sunder'i tanıyana kadar figür yaklaştı. Onlardan yirmi adım ötede durdu.

Sağ eliyle silahını kavradı. Bu kez kullanımına son derece aşına görünüyordu.

Covenant, sanki bıçak onları birbirlerine yabancı yapmış gibi, Graveler'ı şaşkınlıkla izledi. Linden'in eli koluna bir uyarı niteliğinde dokundu.

"Thomas Covenant." Sunder'in yüzü sıcak taş gibi görünüyordu. "Benim adım ne?"

Ne-? Covenant araya giren sığağa kaşlarını çatı.

"Adımı söyle!" diye hiddetle tükürdü Graveler. "Beni seni öldürmeye zorlama."

Öldürmek mi? Covenant karmaşanın içinden uzanmak için çaba sarf etti. "Sunder," diye mırıldandı. "Mithil Stonedown'dan

Graveler. Mithil Stonedown'un Güneş Taşı."

Anlayışsızlık Sunder'in yüzünü gerdi. "Linden Avery?" diye sordu tereddütle. "Babamın adı ne?"

"Öyleydi," dedi düz bir tonda. "Adı Jous'un oğlu Nassic'ti. O öldü."

Sunder, sanki Covenant ve Linden mucizeviymiş gibi ağzı açık kaldı. Sonra ellerini iki yanına indirdi. "Cennet ve Dünya! Bu bir mümkün. Güneşböceği- Hiç görmedim-" Şaşkınlıkla başını salladı, "Ah, sen bir gizemsin! Böyle şeyler nasıl olabilir? Bir beyaz yüzük hayatın düzenini değiştirir mi?"

"Bazen," diye mırıldandı Covenant. Parçalanmış bir dizi anıyı takip etmeye çalışıyordu. Yaptığı her şey Graveler'ın önyargılarına kasıtsız bir saldırıydı. Sunder'ı bir tür açıklamayla rahatlatmak istiyordu. Sıcak sisi geçmişle şimdiki zaman arasındaki ayrımı bulanıklaştırıyor gibiydi. Botlarıyla ilgili bir şey-? Kavrulmuş dudaklarından kelimeleri zorla geçirdi. "Buraya ilk geldiğimde-" Çizmeler-evet, işte buydu. Drool Rockworm, botlarının yere yabancı dokunuşuyla onun yerini tespit edebilmişti. "Botlarım. Onun ayakkabıları. Kara'dan gelmiyorlar. Belki de bizi koruyan şey budur."

Sunder bu öneriye sanki bir lütfmuş gibi sarıldı. "Evet. Öyle olmalı. Et ettir, Sunbane'e karşı hassastır. Ama senin ayakkabıların gördüklerime hiç benzemiyor. Şüphesiz güneşin ilk dokunuşunda korunmuştun, yoksa beni tanımak için her türlü gücün ötesinde değişmiş olurdun." Sonra yüzü karardı. bana söyledin mi? Korktum-" Çenelerinin sıkılması korkusunun ne kadar büyük olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Bilmiyorduk." Covenant uzanıp gözlerini kapatmak istedi, unut. "Şanslıydık." "Marid-?" diye soracak iradeyi bulana kadar bir an geçti.

Sunder hemen her şeyi bir kenara bıraktı. Kazıklara, deliklere bakmaya gitti. Kaşları çatıldı, alnı çatıldı. "Aptallar," diye homurdandı. "Onları böyle şeyler yapmamaları konusunda uyarmıştım. Kimse Güneşboğan'ı önceden bilemez. Şimdi Ovalar'da kötülük var."

"Yani," diye sordu Linden, "kaçmadı mı? Güvende değil mi?"

Bunun üzerine Graveler, "Zaman yok demedim mi? Kendi secdenizden başka bir şey elde edemediniz. Bu

Yeterince," diye devam etti. "Seni bu gereksiz sona kadar takip ettim. Şimdi sen de bana eşlik edeceksin."

Linden gözlerini Sunder'e dikti. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir sığınak bulmak için," dedi daha sakın bir tonda. "Bu güneşe dayanamayız."

Covenant doğuya, aşına olduğu bir bölgeye doğru eliyle işaret etti. "Tepeler-"

Sunder başını salladı. "Tepelerde bir sığınak var. Ama oraya ulaşmak için Windshorn Taş Kasabası'nın sınırları içinden geçmeliyiz. Bu, Mithil Taş Kasabası'nın Graveler'i için olduğu kadar herhangi bir yabancı için de kesin bir fedakârlıktır. Batıya, Mithil Nehri'ne gidiyoruz."

Covenant tartışamazdı. Cehalet karar verme yetisini sakatlamıştı. Sunder kolundan tutup onu güneşten uzaklaştırdığında, stimy'yi toz çanağından çıkarmaya başladı.

Linden onun yanında hareket etti. Adımları dengesizdi; sanki Tehlikeli derecede zayıftı. Sunder daha güçlüydü; ama gözleri kasvetliydi, sanki önündeki felaketi görür gibiydi. Ve Covenant başını zar zor kaldırabiliyordu. ayaklar. Kuşluk vaktine doğru tırmanmaya devam eden güneş omuzlarında, ona cadı gibi biniyordu. Teninde bir ileri bir geri ısı gidip geliyordu; kavrulmuş toprağın sisini yankılayan rahatsız edici bir ateşti bu. Göz kapaklarının sürtünmesinden dolayı gözleri acımişti. Bir süre sonra, dizlerinin bağları çözülüyormuş gibi tökezlemeye başladı.

Sonra nasıl düştüğüne dair hiçbir fikri olmadan toprağın içindeydi. Sunder oturabilmesi için ona destek oldu. Graveler'in yüzü tozdan griye dönmüştü; o da acı çekmeye başlamıştı. "Thomas Covenant," diye soludu, "bu senin için ölümcül. Su içmelisin. Beyaz yüzüğünü kullanmayacak mısın?"

Covenant'ın solunumu sık ve düzensizdi. Sanki kör olmuş gibi sisin içine bakıyordu.

"Beyaz yüzük," diye yalvardı Sunder. "Suyu yükseltmelisin, yoksa ölürsün."

Su. Kendisinin parçalarını bunun etrafında bir araya getirdi. düşündüm. İmkansız. Konsantre olamıyordu. Vahşi büyüü çekişme dışında hiçbir şey için kullanmamıştı. Her derde deva değildi.

Hem Sunder hem de Linden onu sanki umutlarından sorumluydu. Onunla birlikte onlar da başarısız oluyordu. Onların iyiliği için bu girişimde bulunmaya istekli olabilirdi. Ama başka nedenlerden dolayı da bu imkânsızdı. Sanki parçalara ayrılmış gibi kıvrıla kıvrıla öne doğru kayd, önce dizlerini, sonra ayaklarını altına aldı.

"Ur-Lord!" diye itiraz etti Graveler.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Covenant, öksürerek, "nasıl yapacağımı bilmiyorum." Bağırarak istedi. "Ben bir cüzzamlıyım. Göremiyorum-hissedemiyorum-" Dünya ona kapalıydı; ayaklarının altında boş ve anlamsız bir şekilde uzanıyordu -Pusun bir araya gelmesinden başka bir şey değil. "Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum." Dünya gücüne ihtiyacımız var. Ve onu kullanacak bir Lord'a.

Dünya gücü yok. Lordlar gitmiş. Çaresizliğini ifade edecek kadar güçlü sözcükleri yoktu. "Yapamam."

Sunder inledi. Ama sadece bir an tereddüt etti. Sonra teslimiyetle içini çekti, "Pekâlâ. Yine de su içmeliyiz." Bıçağını çıkardı. "Benim gücüm seninkinden daha fazla. Belki biraz kan bağışlayabilirim." Bıçağını acımasızca

Sol ön kolundaki yara izlerinin haritası.

Covenant onu durdurmak için hamle yaptı.

Linden daha hızlıydı. Sunder'ın bileğini yakaladı. "Hayır!"

Graveler ondan kurtuldu ve sert *bir* sesle, "*Su içmeliyiz,*" dedi.

"Öyle değil." Nassic'in elindeki kesikler Covenant'ın hafızasını yaktı; böyle bir gücü içgüdüsel olarak reddetti.

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır." Covenant irade gücüyle kendini korudu. "Ama o kadar da çaresiz değilim. En azından henüz değil."

"Bıçağın temiz bile değil," diye ekledi Linden. "Eğer septisemi başlarsa, onu yakmak zorunda kalırım."

Sunder sanki onların söylediklerini duymamak için gözlerini kapattı. "Bu güneşin altında ikinizden de uzun yaşayacağım." Çenesi sesini çorak bir fısıltıya dönüştürdü. "Ah, babacığım, bana ne yaptın? Bütün o çılgınca ibadetlerinin sonucu bu mu?"

Covenant, Sunder'ın umutsuzluğa kapılmasını ya da isyan etmesini engellemeye çalışarak acımasızca, "Nasıl istersen," dedi. "Ama en azından biz seni durduramayacak kadar zayıf düşene kadar bekleme nezaketini göster."

Graveler'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir küfür savurdu. "Ahlak, öyle mi?" diye homurdandı. "Hayatlarını anlamadığınız insanları utandırmakta çok hızlısınız. Pekâlâ, bir an önce seni kurtarabilirim." Kolunun bir hamlesiyle Covenant'ı harekete geçirdi, sonra düşmesini engellemek için belinden yakaladı ve onu batıya doğru yarı sürüklemeye başladı.

Bir süre sonra Linden, Covenant'ın diğer tarafına geldi ve kolunu omuzlarına atarak onu desteklemesine yardımcı oldu. Bu şekilde desteklendiğinde seyahat edebildi.

Ama güneş acımasızdı. Yavaş yavaş, kaçınılmaz bir şekilde, onu yok oluşa doğru sürüklüyordu. Kuşluk vakti, kendi ağırlığının bir kısmını bile zor taşıyordu. Pus, yanan gözlerine secde şarkıları söylüyordu; karanlığın motifleri görüş alanında uçuşmaya başladı. Birden

Zaman zaman, sanki onu bekliyorlarmış gibi, berraklığın hemen ötesindeki solgun zeminde çömelmiş küçük gece kümeleri gördü.

Sonra yeryüzü onun önünde yükseliyor gibiydi. Sunder durdu. Linden neredeyse düşüyordu; ama Covenant bir şekilde ona tutundu. Gözlerini odaklamak için mücadele etti. Bir an sonra, yükselişin batıya doğru uzanan bir kaya parçası olduğunu gördü.

Sunder onu ve Linden'i ileri doğru çekti. Alçak bir çalıya benzeyen başka bir kümenin yanından topallayarak geçip kayanın gölgesine girdiler.

Sahanlıktaki çıkıntı, birkaç kişinin barınabileceği büyüklükte aşınmış bir rüzgârlık oluşturuyordu. Gölgede, taş ve toprak serin hissettiriyordu. Ihlamur

Sunder'ın Covenant'ı taşın üzerine oturtmasına yardım etti. Covenant uzanmaya çalıştı; ama Graveler onu durdurdu ve Linden nefes nefese, "Yapma. Uyuyabilirsin. Çok fazla sıvı kaybettin."

Belli belirsiz başını salladı. Serinlik sadece göreceliydi ve susuzluktan ateşler içindeydi. Ne kadar gölge olursa olsun güneş. Ama gölgenin kendisi onun için mutluluktan ve bundan memnundu. Linden onun bir yanına oturdu; Sunder ise diğer yanına. Gözlerini kapadı, kendini sürüklenmeye bıraktı.

Bir süre sonra seslerin farkına vardı. Linden ve Sunder konuşuyorlardı. Kadının ses tonundaki kibarlık uyanık kalmakta zorlanıyordu. Sunder'in yanıtları mesafeliydi, sanki onun sorularını acı verici bulmuş ama reddetmek için bir yol bulamamış gibiydi.

"Sunder," diye sordu belli belirsiz, "Mithil Stonedown sensiz ne yapacak?"

"Linden Avery?" Adam onun sorusunu anlamamış gibiydi.

"Bana Linden de. Bugünden sonra-" Sesi kesildi.

Tereddüt etti, sonra "Linden" dedi.

"Sen Graveler'sın. Graveler olmadan ne yapacaklar?" "Ah." Şimdi onun ne demek istediğini anlamıştı. "Çok az şey ifade ediyorum.

"Graveler'ın kaybı Güneştaşı daha önemli, ancak bu kaybın bile üstesinden gelinebilir. Stonedown onun ilmine karşı temkinli. Prentice'im Güneş Taşı'nın yokluğunda yapılması gereken tüm ayinlerde ustadır. olmadan Şüphesiz, güneş doğarken annem Kalina'nın kanını döktü. Stonedown devam edecek. Aksi takdirde yaptığım şeyi nasıl yapabilirdim?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Evli değil misin?"

diye sordu. "Hayır." Cevabı yüzünü buruşturmak gibiydi.

Linden bu tek kelimede çok çeşitli imalar duyuyor gibiydi. Sessizce, "Ama sen öyleydin," dedi.

"Evet."

"Ne oldu?"

Sunder önce sessiz kaldı. Ama sonra cevap verdi, "Halkım arasında sadece Graveler'a kendi eşini seçme hakkı verilir. Stonedown'ın hayatta kalması çocuklarına bağlıdır. Çocuklar için çiftleşme, sevgi ya da tercih tehlikesine bırakılmaz. Ama uzun bir gelenekle, Graveler'a özgürlük verilmiştir. Yaptığı işin yükünün karşılığı olarak.

"Kalbimin seçimi Anest'in kızı Aimil'e düştü. Anest, annem Kalina'nın kız kardeşiydi. Aimil ve ben çocukluğumuzdan beri birbirimizi çok severdik. Seve seve evlendik ve seve seve çocuklarla olan seçimimizi haklı çıkarır.

"Bize bir oğul geldi ve ona Nelbrin adı verildi. "Kalbin çocuğu. " Ses tonu da arazi kadar buruktu. "Solgun bir çocuktu, pek iyi değildi. Ama bir çocuğun büyümesi gerektiği gibi büyüdü ve bizim için bir hazine oldu.

"Ayın bir kaç dönüşü boyunca büyüdü. Yürümeyi öğrenmekte yavaştı ve ayakları üzerinde sabit duramıyordu, ama sonunda neşeyle yürümeye başladı. Ta ki-" Sarsılarak yutkundu. "Ta ki Karım Aimil bir talihsizlik sonucu onu evimizde yaraladı. Ağır bir tencereyle ocaktan döndü ve oğlumuz Nelbrin onun arkasında durmak için yürüdü. Tencere onun göğsüne çarptı.

"O günden sonra ölüme doğru ilerledi. İçinde karanlık bir şişlik büyüdü ve hayatı durdu."

"Hemofili," diye nefes aldı Linden neredeyse duyulmayacak şekilde. "Zavallı çocuk."

Sunder durmadı. "Ölümü herkesin görebileceği şekilde yüzüne yazıldığında, Taşkafa yargıyı çağırdı. Halkın iyiliği için onu kurban etmem emredildi."

Covenant'ın içini bir çürük kemirdi. Graveler'a baktı. Boğazındaki kuruluk yavaş yavaş boğuluyormuş gibi hissettiriyordu. Yerin cızırdadığını duyar gibiydi.

Linden protesto ederek sordu, "Kendi oğlun mu? Ne yaptın sen?"

Sunder sanki hayatının hikâyesiymiş gibi gözlerini Sunbane'e dikti. "Onun ölümünü durduramadım. Çöl güneşi ve Salgın hastalık bizi fena halde muhtaç bırakmıştı. Stonedown'a su ve yiyecek sağlamak için onun canını verdim."

Oh, Sunder! Covenant inledi.

Linden sıkıca, "Aimil bu konuda ne hissetti?" diye sordu.

"Bu onu çıldırttı. Beni engellemek için savaştı ve bunu başaramayınca da aklını kaçırdı. Umutsuzluk onu ele geçirdi ve o-" Sunder bir an için ihtiyacı olan kelimeleri bir araya getiremedi. Sonra sert bir şekilde devam etti, "Kendisine karşı ölümcül bir kötülük yaptı. Ölümü tamamen anlamsız olmasın diye onu da öldürdüm."

Böylece o- Cehennem ateşi! Covenant annesini öldürme düşüncesinin Sunder'i neden evini terk etmeye ittiğini şimdi anlıyordu. Bir insan kaç sevdiğini öldürmeye dayanabilirdi ki?

Linden yüzünü ekşiterek, "Senin hatan değildi. Yapman gerekeni yaptın." Tutku ses tonunda toplanmıştı. "Bu Sunbane."

Graveler ona bakmadı. "Bütün erkekler ve kadınlar ölür. Bu şikayet edecek bir şey yok." Sesi Ovalar kadar güneşten bunalmış geliyordu. "Benim hakkımda başka ne bilmek istiyorsun? Sadece sormanız yeterli. Senden sakladığım hiçbir şey yok."

Covenant Sunder'i teselli etmek için yanıp tutuşuyordu ama Sunder teselli hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Anladığı tek cevap öfke ve meydan okumaydı. Stonedownor'u rahatlatamadığı için dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Bana Nassic'ten bahset." Kelimeler ağzında sertleşmişti. "Nasıl oldu da bir oğlu oldu?"

Linden, Covenant'a sanki onun sözlerinden rahatsız olmuş gibi baktı. duyarsızlık; ama Sunder gözle görülür biçimde rahatladı. Bu soru onu rahatlatmış gibiydi; yas tutmanın anlamsızlığından kurtulduğu için mutluydu. "Babam Nassic," dedi sakinleşmeye yarayan bir bıkkınlıkla, "tıpkı Jous onun babasıydı ve Prassan gibi babasının babasıydı. Mithil Stonedown'dan bir adamdı.

"Babası Jous, tapınak adını verdiği yerde yaşıyordu ve Nassic zaman zaman hem babasına duyduğu saygıdan hem de ona bir zarar gelmediğinden emin olmak için Jous'u ziyaret ediyordu. Stonedown Nassic'i Kalina ile evlendirdi ve her genç erkek ve kadın gibi birlikte oldular. Ama sonra Jous ölümüne doğru düştü. Nassic babasını kurban etmek için Mithil Stonedown'a götürmek üzere tapınağa gitti. Geri dönmedi. Ölürken, Jous ellerini Nassic'in üzerine koydu ve Babanın deliliği ya da kehaneti oğluna geçti. Böylece Nassic, Stonedown'da kayboldu.

"Bu kayıp annem Kalina'yı çok üzdü. Tek bir oğulla yetinmek istemiyordu. Birçok kez babama sevgisini sunmak ve onun için yalvarmak üzere tapınağa gitti. Her seferinde ağlayarak ve kısır bir şekilde geri döndü. Korkarım-" Üzüntüyle durakladı. "Korkarım ölmeyi umarak kendini Marid'e attı."

Yavaş yavaş Covenant'ın dikkati dağıldı. Çok güçsüzdü. Konsantre. Güneşin değişen açısını belli belirsiz fark etti. Öğle vakti gelmiş, güneş ışığı ayaklarına birkaç santim yaklaşmıştı. Öğleden sonra, gölge gitmiş olacaktı. Öğleden sonra-

Güneşin doğrudan ağırlığına daha fazla dayanamazdı.

Rafin yanından geçtiği karanlık yığın hâlâ duruyordu. Orada. Görünüşe göre bu bir serap değildi. Gözlerini kırptırdı. detayları çıkarabilir. Eğer serap değilse, o zaman ne? Bir çalı mı? Diğer tüm yaşam formları yanıp kül olmuşken, ne tür bir çalı bu güneşe dayanabilirdi ki?

Soru hafızasında yankılar uyandırdı ama onları net olarak duyamadı. Yorgunluk ve susuzluk zihnini sağır etmişti.

"Ölmek mi?"

Yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. Sesi taş sürtünen kum gibi geliyordu. Ne tür-? Sesine odaklanmaya çalıştı. gözlerini. "Şu çalı." Karanlık bölgeye doğru zayıfça başını salladı. "Nedir o?"

Sunder gözlerini kıstı. "Bu *alianta*. Bu tür çalılar her yerde bulunabilir ama en çok Nehir yakınlarında yaygındır. Bir şekilde Güneşboğan'a meydan okurlar." Konuyu kapattı. "Onlar en çok ölümcül zehir."

"Zehir mi?" Acı Covenant'ın dudaklarını kesti; haykırışının şiddeti dudaklarını yarmıştı. Kan, çenesini yaran bir öfke izi gibi tozun içinden akmaya başladı. *Alianta* değil!

Graveler sanki o kirli kırmızı damlalar çok değerliymiş gibi Covenant'ın yüzüne doğru uzandı. Anılardan güç alan Covenant Sunder'in elini kenara çekti. "Zehir mi?" diye mırıldandı. Geçmişte, *alianta*'nın nadir yiyeceği onu elinden geldiğinden daha fazla ayakta tutmuştu.

Hatırla. Eğer zehir olsalardı-! Aniden şiddetten başı döndü. Eğer zehir haline geldilerse, o zaman Toprak sadece Toprak Gücünü kaybetmemişti. Toprak Gücü bozulmuştu! Sunder'i yumruklarıyla dövmek istedi. "Nereden biliyorsun?"

Linden omzundan yakaladı. "Covenant!"

"Na-Mhoram'ın Rede'sinde yer alıyor," diye gürledi Sunder. "Ben bir Graveler'im - bu bilgiyi kullanmak benim işim. I bunun doğru olduğunu biliyorum."

Hayır! Hayır! Covenant homurdandı. "Hiç denedin mi?" Sunder ona bön bön baktı.

"Hayır."

"Bunu deneyen birini tanıyor musun?"

"Bu zehir! Hiçbir erkek ya da kadın isteyerek zehir tüketmez."

"Cehennem ve kan." Kendini taşa dayayan Covenant ayağa kalktı. "Buna inanmıyorum. Tüm Yasa'yı yok edemez. Eğer yapsaydı, Ülke artık var olmazdı."

Graveler ayağa fırladı, Covenant'ın kollarını kavradı ve onu şiddetle sarstı. "Bu *zehir*."

Covenant tüm tutkusunu toplayarak, "*Hayır!*" diye karşılık verdi.

Sunder'in yüzü sanki sadece kaslarının sıkışması onu patlamaktan alıkoymuş gibi buruştu. Ellerin tek bir hareketiyle

Covenant yere düştü. "Sen delisin." Sesi demir gibiydi ve Acı. "Beni evimden ayarttın, yardımımı istedin ama her seferinde bana karşı geldin. Marid'i aramalısın. Delilik! Sunbane'e karşı tüm güvenliği reddetmelisin. Çılgınlık! Yapmalısın ne suyu yükseltmeyi reddediyor, ne de yükseltmeme izin veriyor. Çılgınlık! Artık seni zehirden başka hiçbir şey tatmin edemez." Covenant ayağa kalkmaya çalıştığında Sunder onu geri itti. "Bu kadar yeter. *Aliantha*'ya doğru bir girişimde daha bulunursan seni öldürürüm."

Covenant'ın bakışları Graveler'ı öfkeyle süzdü; ama Sunder irkilmedi. Çaresizlik onu çelişkiye düşürmüştü; kaderi üzerindeki kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyordu.

Sunder'in sert bakışlarını üzerinde tutan Covenant ayağa kalktı ve Graveler'ın önünde sallanarak durdu. Linden, Sunder'in arkasında dimdik duruyordu; ama Covenant ona bakmadı. Yumuşak bir sesle, "*Aliantha*'nın zehirli olduğuna inanmıyorum," dedi. Sonra döndü ve çalılara doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Sunder'dan bir uluma yükseldi. Covenant kaçmaya çalıştı; ama Sunder ona hızla çarptı ve yere yuvarlanmasına sebep oldu. A Başının arkasına aldığı darbe, görüşüne vertigo parçaları gibi ışıklar gönderdi.

Sonra Sunder düştü. Covenant bacaklarını altına aldı. Graveler'ın üzerinde duran Linden'ı gördü. Onu yere bastıran bir başparmak kilidiyle tutuyordu.

Covenant çalılara doğru tökezledi.

Başı döndü. Dizlerinin üzerine çöktü. Çalı tozdan solmuştu ve hatırladığı koyu yeşil-viridyen bitkiye pek benzemiyordu. Ama yaprakları az da olsa çobanpüskülüne benziyordu ve sıktı. Yaban mersini büyüklüğünde üç küçük meyve, Güneşboğan'a meydan okurcasına dallara tutunmuş.

Titreyerek bir tanesini kopardı, meyvelerin gerçek rengini görmek için tozunu sildi.

Gözünün ucuyla Sunder'in Linden'in ayaklarına vurduğunu ve ondan kurtulduğunu gördü.

Cesaretini toplayan Covenant meyveyi ağzına attı. "Covenant!"

Sunder bağırdı.

Dünya çılgınca döndü, sonra düzleşti. Soğuk meyve suyu, Covenant'ın ağzını tuzun keskinleştirdiği şeftali tadıyla doldurdu ve Kireç. Bir anda içinden yeni bir enerji fişkırdı. Lezzet boğazındaki kiri, susuzluğu ve kanı temizledi. Tüm sinirleri on uzun yıldır tatmadığı bir lezzetle heyecanlandı: Toprağın özlü nektarı.

Sunder ve Linden ayağa kalkmış, ona bakıyorlardı.

Ondan kuru bir hıçkırığa benzer bir ses geldi. Görüşü bulanıktı rahatlama ve minnettarlık. Tohum dudaklarından düştü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı kırık bir sesle. "Henüz Dünya Gücü var."

Bir dakika sonra Linden ona ulaştı. Ayağa kalkmasına yardım etti ve yüzüne baktı. "Sen-?" diye başladı, sonra kendini durdurdu. "Hayır, iyisin. Daha iyisin. Farkı şimdiden görebiliyorum. Nasıl -?"

Titremesine engel olamıyordu. Ona sarılmak istedi; ama sadece yanağına dokunmasına, saçının bir telini ağzından uzaklaştırmasına izin verdi. Sonra ona cevap vermek, teşekkür etmek için bir tane daha kopardı. ve ona verdi. "Ye-"

Yavaşça tuttu, ona baktı. Ani gözyaşları gözlerinden taşıtı. "Bu ilk sağlıklı-" diye fısıldarken alt dudağı titredi.

"Ye şunu," diye ısrar etti kalın bir sesle.

Ağzına götürdü. Dişleri üzerine kapandı.

Yavaş yavaş yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yayıldı. Duruşu düzeldi; serin bir şafak gibi gülümsemeye başladı.

Covenant anladığını belirtmek için başını salladı. "Tohumu tükür. Belki bir tane daha büyür."

Tohumu eline aldı, yere atmadan önce sanki kutsanmış gibi bir an ona baktı.

Sunder kımıldamamıştı. Kolları göğsünde kenetlenmiş bir şekilde duruyordu. Gözleri hayatını izlemenin dehşetiyle donuklaşmıştı. yanlışı olur.

Covenant son meyveyi dikkatlice topladı. Sunder'a doğru giderken adımları neredeyse sabitti, kalbi şarkı söylüyordu: Dünya Gücü!

"Sunder," dedi yarı ısrarla, yarı yalvararak, "bu *Aliantha*. Bunlara eskiden hazine çileği denirdi. Açlık ya da ihtiyaçtan muzdarip olan herkes. Ülke işte böyle bir yerdi."

Sunder yanıt vermedi. Bakışları tamamen donmuştu. "Linden açıkça, "Bu zehir değil," dedi. Sunbane."

"Ye onu," diye ısrar etti Covenant. "İşte bu yüzden buradayız. Başarmak istediğimiz şey. Sağlık. Dünya gücü. Ye onu."

Sunder acı dolu bir çabayla cevabını toparladı. "Sana güvenmek istemiyorum." Sesi vahşi bir ülkeydi. "Tüm hayatımı ihlal ediyorsun. *Aliantha*'nın zehir olmadığını öğrendiğimde, bana Sunbane'in var olmadığını öğretmeye çalışacaksın -Toprak'ın tüm yaşamının tüm nesiller boyunca hiçbir anlamı olmadığını. Yaptığım katliamın cinayetten aşağı kalır yanı yok." Yutkundu sertçe. "Ama bulmalıyım. Senin yok ettiğin gerçeğin yerini alacak bir gerçek bulmalıyım."

Aniden meyveyi aldı ve ağzına attı.

Bir an için ruhu çırılçıplak karşısında durdu. Başlangıçtaki zarar beklentisi istemsiz bir hazza dönüştü; iç dünyası kendini değiştirmek için mücadele etti. Tohumu ağzından çıkardığında elleri titredi. "Cennet ve Dünya!" diye nefes aldı. Huşu içindeydi

Istırap kadar enfesti. "Antlaşma-" Çenesi sözcükleri oluşturmak için çalıştı. "Burası gerçekten de babamın hayalini kurduğu Topraklar mı?"

"Evet."

"O zaman deliydi." Derin bir keder spazmı Sunder'i sarstı, sonra da kendine hâkim olduğu yırtık pırtık giysisini çekiştirdi. "Ben de aynı şekilde deli olmayı öğrenmeliyim."

Arkasını dönerek kayalığın yanına gitti, gölgeye oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı.

Sunder'in şaşkınlığını en azından bir nebze olsun gizlemek için Covenant dikkatini Linden'e yöneltti. İfadesindeki yeni hafiflik, alışlagelmiş ciddiyetini hafifletmiş, yüzünün bir kısmını Yüzüne bulaşan tozun altından güzelliğini çıkardı. "Teşekkür ederim." Hayatımı kurtarmaya çalıştığın için, demeye başladı. Ormanda. Ama o darbeyi hatırlamak istemedi. Onun yerine, "Sunder'ı üzerimden aldığın için." dedi. Bana bu kadar güvendiğini bilmiyordum.

"Bu parmak tutuşunu nereden öğrendin?"

"Ah, şu." Sırtışında yarı suratsızlık, yarı eğlence vardı. "Gittiğim tıp fakültesi oldukça sert bir mahalledeydi. Güvenlik görevlileri kendini savunma dersleri veriyordu."

Covenant, bir kadının kendisine en son ne zaman gülümsediğini merak ederken buldu kendini. Covenant cevap veremedi kadını yukarı doğru baktı. "Güneşten uzaklaşmalıyız. Adam başı bir hazine meyvesi bizi çok uzun süre idare etmez."

"Doğru." *Aliantha* açlığını bastırmış, vücudunun suya olan özlemini dindirmiş, kaslarına bir nebze de olsa hayat vermişti. Ama onu güneşten etkilenmez hale getirememişti. Etrafındaki ovalar, sanki toprağın dokusu lif lif ağartılıyormuşçasına sıcaklıkla yüzüyordu. Dalgınca çenesindeki kanı ovuşturdu ve Sunder'e doğru yürümeye başladı.

Linden onu durdurdu. "Covenant."

Döndü. Yüzü doğuya dönük, sırtını kayalıklara dayamıştı. İki eliyle gözlerini gölgeledi.

"Bir şey geliyor."

Sunder de onlara katıldı; birlikte gözlerini kısarak sisin içine baktılar. "Bu da ne-?" Covenant mırıldandı.

İlk başta sıcaklık ve solgun topraktan başka bir şey görmedi. Ama sonra dik bir figür gördü, karanlık bir şekilde parıldıyor ve gözden kayboluyordu.

Figür yaklaştıkça daha da sabitleşti. Yavaş yavaş katılaştı, Güneşboğan'ın bir avatarı gibi kendini dönüştürdü. Bu bir adamdı. Bir Stonedownor'un kıyafetlerini giyyordu.

"Kim-?"

"Aman Tanrım!" Linden'in nefesi kesildi. Adam daha da yaklaştı.

Sunder tükürdü, "Marid!"

Marid? Covenant'ın dizlerine ani bir güçsüzlük çöktü.

Sunbane'in merhameti yok-

Adamın gözleri Marid'in gözleri gibiydi, kendinden nefret ediyordu, dilsizdi. yalvarış, şehvet. Ayak bileklerine hâlâ kazıklar bağlıydı. Yürüyüşü heves ve korkunun karışımından oluşuyordu.

O bir canavardı. Yüzünün alt yarısını pullar kaplamıştı; ağzı ve burnu yoktu. Kolları da yılanlara dönüşmüştü. Omuzlarından kalın pullarla kaplı gövdeler kıvranıyordu; ellerinin olduğu yerde yılan kafaları açılmış, kemik kadar beyaz dişler sallıyordu. Göğsü hava almak için kabardı ve yılanlar tısladı.

Cehennem ateşi.

Linden gözlerini Marid'e dikti. Mide bulantısı ağzını bozdu. O bir Felç olmuştu, zor nefes alıyordu. Marid'in hastalığını görmek onu düşünmekten, cesaretten ve hareket etmekten alıkoymuştu.

"Ah, Marid, dostum," diye fısıldadı Sunder sefilce. "Bu, hiç kimsenin önceden bilemeyeceği Sunbane'in intikamıdır. Eğer sen Lord'un ısrar ettiği gibi masum-" Keder içinde inledi. "Bağışlayın beni."

Ama bir an sonra sesi sertleşti. "Avaunt, Marid!" diye bağırdı. "Bizi koruyun! Burada hayatını kaybedeceksin!"

Marid'in bakışları anlamış gibi irkildi; ama ilerlemeye devam etti, kayalıklara doğru kararlı adımlarla ilerliyordu.

"Marid!" Sunder poniard'ını kaptı. "Kaderinde yeterince suçum var. Bunu benim üzerine yıkma."

Marid'in gözleri Graveler'a sessiz bir uyarı haykırdı.

Covenant'ın boğazı kum gibi oldu; ciğerleri zorlandı. Aklının bir köşesinde öfke nabzı can damarı gibi atıyordu.

Üç adım ötede, Linden donmuş ve dehşete düşmüş bir halde duruyordu.

Açgözlülükle tıslayan Marid kendini koşmaya attı. Kayaya, rafa doğru koştu.

Bir an için Covenant kıpırdayamadı. Marid'in kendini Linden'e fırlattığını, dişlerinin yüzüne doğru uzandığını ve kalbi durmuş gibi ayakta durduğunu gördü.

İhtiyacı Covenant'ı harekete geçirdi. İki umutsuz adım attı, başını ve omuzlarını ona çarptı. Sert toprakta birlikte yuvarlandılar.

Kendini kurtardı ve ayağı kalktı.

Marid ağır bir şekilde yere indi ve bacaklarını altına almak için yuvarlandı.

Bıçağını kullanan Sunder, Marid'e yaklaşmaya çalıştı. Ama bir diş fırtınası onu geri püskürttü.

Marid hemen tekrar Linden'e doğru koştu.

Covenant saldırıyı karşıladı. Bir yılan başını sağ ön koluyla durdurdu, diğer pullu gövdeyi sol yumruğıyla yakaladı.

Serbest kalan yılan saldırmak için şaha kalktı.

O anda Sunder boğuşmanın içine daldı. Yılanların tepki veremeyeceğı kadar hızlı bir şekilde Marid'in boğazını kesti. Viskid sıvısı Covenant'ın giysilerinin önüne sıçradı.

Sunder ölü arkadaşını yere düşürdü. Kan toprağa döküldü. Covenant birkaç adım geri çekildi. Dizlerinin üzerine kalktığında, Linden sanki Sunbane tarafından boğuluyormuş gibi öğürdü.

Graveler arkadaşlarına aldırış etmedi. Çılgınca bir telaş onu ele geçirmişti. "Kan," diye soludu. "Hayat." Ellerini yayılan havuza vurdu, birbirine sürttü, alnına ve yanaklarına kırmızı bulaştı. "En azından ölümün bir işe yarayacak. Bu benim suçluluk hediyem."

Covenant dehşet içinde bakakaldı. Bir insan bedeninin bu kadar bol kan dökebileceğini bilmiyordu.

Güneş Taşı'nı çıkaran Sunder başını Marid'in boynuna eğdi ve doğrudan kesikten kan emdi. Taşı iki elinde tutarken Avuç içleriyle üzerine sıvı püskürterek Marid'in tüfeğine yerleştirdi. Sonra yukarı baktı ve Covenant'ın anlayamadığı bir dilde ilahi söylemeye başladı.

Etrafındaki hava, sanki ısı onun çağrısını kişisel olarak fark etmiş gibi yoğunlaştı. *Orkestranın* içinden enerji fışkırdı.

Yaşam ve ölüm arasındaki çizgi kadar düz bir vernik mili güneşe doğru fırladı. Bir şimşek gibi çıtırdadı; ama sabit ve elle tutulurdu, kanla desteklenmişti.

Sunder'in ellerindeki kanı tüketti, Marid'in damarlarındaki kanı içti, topraktaki kanı süzdü. Çok geçmeden kırmızının tüm izleri yok oldu. Marid'in boğazı kuru bir sırtış gibi açıldı.

İlahi söylemeye devam eden Sunder, Güneş Taşı'nı Marid'in başının yanına bıraktı. Orkestrayı güneşe bağlayan mil sarsılmadı.

Neredeyse aynı anda, taşın etrafında su fokurdamaya başladı. Toplandı küçük bir pınara dönüşene kadar, sanki çorak tozdan değil de dağ kayasından fışkırmış gibi taze ve berraktı.

O izlerken Covenant'ın başı zonklamaya başladı. Güneşin ağırlığı altında kızarmış ve terlemişti.

Sunder hala ilahi söylüyordu; ve pınarın yanında yeşil bir filiz başını kaldırdı. Şaşırtıcı bir hızla büyüdü; bir asma oldu, kendini yere yaydı, yapraklar çıkardı. Bir anda, kavun gibi şişen birkaç tomurcuk üretti.

Graveler Linden'a pınarı işaret etti. Linden'in yüz ifadesi boğulma hissinden şaşkınlığa dönüşmüştü. Sanki büyülenmiş gibi hareket ederek kaynağın yanında diz çöktü ve dudaklarını suya soktu. Suyun soğukluğuna şaşırarak hemen geri çekildi. Sonra derin derin, açgözlülükle içmeye başladı.

Covenant'ın sağ ön kolunda kötücül bir ateş filizlendi. Nefes alış veriş i düzensizdi. Ağzına toz doldu. Nabzının boğazının dibinde attığını hissedebiliyordu.

Bir süre sonra Linden pınardan uzaklaştı ve ona döndü. "Bu iyi," dedi belli belirsiz bir merakla. "Çok güzel."

Hareket etmedi, ona bakmadı. Dehşet, kuru topraktan fışkıran su gibi içine doldu.

"Hadi," diye ısrar etti. "İç."

Marid'e bakmaktan kendini alamıyordu. Bakışlarını başka yöne çevirmeden sağ kolunu ona doğru uzattı.

Şöyle bir baktı, sonra keskin bir çığlık attı ve ona doğru sıçradı, yakından bakmak için kolundan tuttu.

Onun gördüklerini görmekten nefret ediyordu; ama kendini aşağı doğru bakmaya zorladı.

Ön kolu mosmordu. Bileğinin biraz yukarısında, iki delik izi karanlığa karşı kıpkırmızı parlıyordu. Şişlik. "Piç beni ısır d ı," diye öksürdü sanki çoktan ölüyormuş gibi.

SEKİZ: Güneşin Yozlaşması

"Sunder!" Linden havladı. "Bıçağını bana ver."

Graveler diş izlerini gördüğünde bocalamıştı; bahar da bocalamıştı. Ama çabuk toparlandı ve ilahisinin ritmi. Güneşboğan ateşinin şaftı dalgalandı, sonra bir kez daha sabitleşti. Kavunlar olgunlaşmaya devam etti.

Hâlâ ilahi söyleyerek, silahını Linden'e doğru uzattı. Ona doğru yürüdü ve bıçağı aldı. Tereddüt etmedi; tüm hareketleri kesindi. Marid'in ayak bileklerinden birine eğilerek kazığı bağlayan ipin bir kısmını kesti.

Acı, Covenant'ın ön kolunda bir çekice dönüştü, kemikleri ezmek istercesine dövüyordu. Sessizce sol eliyle dirseğini kavradı ve zehrin yayılmasını engellemek için sertçe sıktı. Bu şekilde, tüm soruları cevapsız ve hiçbir şey başarılmamış olarak ölmek istemiyordu.

Bir dakika sonra Linden geri döndü. Dudakları çizgilerle belirlenmişti. emretti. "Otur" dediğinde, sanki iradesinin ipleri kadının elindeymiş gibi dizleri büküldü.

Onun önüne oturdu, kolunu aralarında düzeltti. İpi ustalıklıca dirseğinin hemen üstünden geçirdi ve kolunu tutana kadar sıkıca çekti. yüzünü buruşturdu; sonra düğümledi.

"Şimdi," dedi sertçe, "seni kesmem gerekecek. Zehri çıkarabildiğim kadar çıkaracağım."

Başını salladı. Yutkunmaya çalıştı ama başaramadı.

Bıçağın ucunu şişliğe dayadı ve aniden geri çekti. Ses tonu bir anlık gerginliği ele veriyordu. "Lanet olası bıçak çok kirli."

Kaşlarını çatarak, "Kımıldama," diye tersledi ve ayağa fırladı. Bilerek Sunder'in gücünün sıcak kırmızı şaftına doğru gitti. Adam bir uyarı tısladı ama kadın onu duymazdan geldi. Bir hekimin dikkatiyle poniard'ı ışına dokundurdu.

Temastan kıvılcımlar püskürdü; ateş bıçağı yaladı. Bıçağı geri çektiğinde, kendi kendine acımasızca başını salladı.

Covenant'a tekrar katıldı, kolunu destekledi. Bir an için onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu acıtacak," dedi doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Ama eğer yapmazsam daha da kötü olacak."

Boğazını temizlemek için mücadele etti. "Devam et."

Yavaşça, kasıtlı olarak, diş izlerinin arasına derin bir çarpı işareti attı. Bir çığlık etini yırttı. Kaskatı kesildi ama irkilmesine izin vermedi. Bu gerekliydi; kendisi de böyle şeyler yapmıştı. Acı hayattı; sadece ölümler acı hissetmezdi. Kadın kesikleri emmek için başını eğdiğinde hareketsiz kaldı. Boştaki eliyle alnını kavradı ve cesaret için kafatasının kemiklerini tuttu.

Elleri şişen, çoğalan ateşi sıktı. Kan ve zehri ağzına çekerken dudakları dişleri gibi canını yaktı.

Tadı soğukkanlılığını bozdu; adamın kanını hiddetle yere tükürdü. "Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı. "Ne tür-?" Bir anda yaraya tekrar saldırdı, şiddetli bir tiksintiyle emdi ve tükürdü. Adamın kolunu kavrarken elleri titriyordu.

Ne tür-? Kadının sözleri kafasındaki basınçla birlikte zonkluyordu. Neden bahsediyordu?

Üçüncü kez emdi, tükürdü. Yüz hatları sıkılmış eklemler gibi beyaz bir şekilde gerildi. İstenmeyen bir acımasızlıkla kolunu düşürdü; omzundan bir alev yükseldi. Ayağa fırladı, tükürdüğü kanın üzerine bastı, onu sanki bir çivi gibi toprağa gömdü. dünyadan yok etmek istediği öfke.

"Linden," diye soludu acıyla, "ne oldu?"

"Zehir!" İğrenerek feveran etti. "Burası nasıl bir yer böyle?" Aniden Sunder'in pınarına koştu ve onu durulamaya başladı. Ağzını. Omuzları tiksintiyle düğümlenmişti.

Covenant'a döndüğünde tüm vücudu titriyordu ve gözleri çukurdaydı. "Zehir." Sanki aniden üşümüş gibi kendine sarıldı. "Bunun için kelimelerim yok. Bu sadece zehir. Daha kötü bir şeydi. Tıpkı Sunbane. Bir tür ahlaki zehir." Ellerini saçlarının arasından geçirdi, kontrol için savaşıyordu. "Tanrım, çok hasta olacaksın-! Hastaneye gitmeniz gerek. Ama dünyada böyle bir zehir için antivenin yok."

Covenant acı içinde kıvrandı, acıyla korku arasında ayrım yapamadı. Ahlaki zehir mi? Kadının tarifini anlamamıştı ama bu tarif diğer sorularına açıklık getiriyordu. Bu Marid'deki Raver'ın neden açığa çıkmasına izin verdi. Böylece Marid, Sunbane'e mahkum olacak, bu tür acılara neden olabilecek bir canavara dönüşecekti. Zehir. Ama neden? Covenant bu şekilde ölürse Lord Foul ne kazanacaktı? Peki Marid saldırısını neden Linden'e yöneltmişti? Çünkü o Toprak'a karşı duyarlıydı, Despiser'ın görülmesini istemediği şeyleri görebiliyordu?

Covenant düşünemiyordu. Gömleğindeki kan kokusu duyularını dolduruyordu. Her şey dehşete dönüştü; feryat etmek istedi. Ama Linden yardımına geldi. Bir şekilde kendi sıkıntısını bastırdı. Onu ayağa kaldırarak, içebilmesi için suya doğru destekledi. Zaten felçliydi. Ama vücudu suya olan ihtiyacını fark etti; pınarın başında susuzluktan yutkundu.

İşi bittiğinde, rafın gölgesine girmesine yardım etti. Sonra onun yanına oturdu ve elleriyle morarmış kolunu tuttu, bu şekilde onu rahat ettirmeye çalıştı.

Kesiklerinden fark edilmeden kan damlıyordu. Şişlik dirseğine doğru karanlık bir şekilde yayıldı.

Sunder sürekli ilahi söylüyordu; ama şimdi durdu. Sonunda yakarışını kısa süreliğine de olsa kendi kendine sürdürebilmişti.

O sustuğunda, *orkestranın* vernik mili titredi ve söndü, taşı yerdeki bir delik gibi boş bıraktı; ama kaynak birkaç dakika akmaya devam etti. Su tekrar çorak toprağa gömülmeden önce derin derin içmeye vakti oldu.

Silahıyla kavunları asmalarından kopardı, sonra da Onları gölgeye götürdü ve Covenant'ın soluna oturdu. Kararsızca kavunları dilimlemeye ve çekirdeklerini çıkarmaya başladı. Kavunlar tohumları ceketinin cebine koydu. Sonra kavun parçalarını Linden'e uzattı.

"Bu *ussusimiel*," dedi kırılğan bir tonda, sanki tükenmiş ve çelişkiden korkuyormuş gibi. "İhtiyaç halinde başka hiçbir yiyecek olmadan yaşamı sürdürecektir." Yorgun bir şekilde yemeye başladı.

Linden meyvenin tadına baktı. Başıyla onayladı ve ardından Sunder'in ona verdiği parçaları yemeye başladı. Covenant zorlukla da olsa kendisi için bir parça aldı. Ama yemek yiyemeyeceğini hissetti. Acıdan kıvranıyordu Sağ kolunun kemikleri; ve bu ateş diğer tüm gücünü ondan çekip almış, onu geniş ve yavaş bir girdabın içinde boğulmaya bırakmış gibiydi. Halsizlik. Bayılmak üzereydi ve arkadaşlarının anlamadığı o kadar çok şey vardı ki.

Biri diğerlerinden daha önemliydi. Görüşünü Graveler'a odaklamaya çalıştı. Ama görüşünü net tutamıyordu. Gözlerini kapattı, böylece Taşyiye'nin nasıl bulanıklaşıp koştüğünü izlemek zorunda kalmayacaktı.

"Sunder."

"Ur-Lord?"

Covenant, Sunder'in tepkisinden korkarak içini çekti. "Dinle." Kararlılığının kalıntılarını sesinde yoğunlaştırdı. "Burada kalamayız. Nereye gittiğimizi sana söylemedim."

"Bırak geçsin," dedi rehberi sessizce. "Yaralısın ve açsın. Yemek yemelisiniz. Bu tür soruları daha sonra değerlendireceğiz."

"Dinle." Covenant gece yarısının kendisine doğru yaklaştığını hissedebiliyordu. Aciliyetini ifade etmek için çabaladı. "Beni

Revelstone'a götür."

"Revelstone mu?" Sunder itiraz ederek patladı. "Aklını kaçırmışsın. Revelstone'un na- Mhoram'ın kalesi olduğunu bilmiyor musun? Sizin hakkınızda Kurtarıcı'dan söz etmedim mi? Senin için Atlılar, yok edilmenizi emrederek Ülke'nin dört bir yanını dolaşıyor. Sizi nazikçe karşılayacaklarına inanıyor musunuz?"

"Bu umurumda değil." Covenant başını salladı ve sonra duramadığını fark etti. Boynundaki kaslar histeri başlangıcı gibi ileri geri sarsıldı. "Cevapların olduğu yer orası. Bunun nasıl olduğunu öğrenmeliyim." Eliyle işaret etmeye çalıştı. çoraktı; ama tüm ufku karanlıktı, toz ve ölü hava tarafından kör edilmişti. "Sunbane'in ne olduğunu. Ne olduğunu bilmezsem onunla savaşamam."

"Ur-Lord, üç yüz fersah."

"Biliyorum. Ama gitmek zorundayım. Ne olduğunu bilmek zorundayım." Hasta bir çocuk gibi zayıf bir sesle ısrar etti. "Böylece onunla savaşabilirim."

"Cennet ve Dünya!" Sunder inledi. "Bu en büyük hepsinin çılgınlığı." Uzun bir süre hareketsiz kaldı, dayanıklılık ya da bilgelik için kendini yokladı. Lütfen, dedi Covenant sessizliğe doğru nefes alarak. Sunder. Lütfen.

Graveler aniden mırıldandı, "Ah, pekala. Artık benden başka bir talebiniz yok. Ve sen de reddedilmeyeceksin. Babam Nassic a d ı n a -ve hayatını kendi pahasına kurtarmaya çalıştığın dostum Marid adına- gitmek istediğin yere kadar sana rehberlik edeceğim. Şimdi ye. Peygamberler ve deliler bile beslenmeye ihtiyaç duyar."

Covenant belli belirsiz başını salladı. Zihnini kan kokusuna kapatarak *ussusimiel*'den bir ısırık aldı.

Tat ve etki açısından *alianta* ile kıyaslanamazdı; ama ağzında temiz bir his uyandırıyor ve acısının yarattığı tıkanıklığı biraz olsun hafifletiyor gibiydi. Yedikçe karanlık biraz dağılıyordu.

Kendi payına düşen meyveyi yedikten sonra bir süre dinlenmek üzere yerleşti. Ama Sunder aniden ayağa kalktı. "Gel," dedi Linden'e. "Yola koyulalım."

"Hareket ettirilmemeli," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Nehrin yakınlarında *alianta* olacak. Belki de ona yardım edecek güçleri vardır."

"Olabilir. Ama hareket ettirilmemeli. Bu zehrin yayılmasına neden olur." "Linden Avery," diye nefes aldı Sunder. "Marid benim arkadaşımı. Ben yapamam bu yerde kal."

Covenant havadaki soluk bir kokunun farkına vardı. Kolundan geliyordu. Ya da Marid'in cesedinden.

Bir an için Linden cevap vermedi. Sonra içini çekti, "Bıçağı bana ver. Kolu bu haldeyken seyahat edemez."

Sunder ona silahını uzattı. Covenant'ın şişliğine yakından baktı. Dirseğini geçerek yukarı doğru büyümüştü. Siyah basıncı ipin kolunu derinden ısırmasına neden oldu.

Kadının turnikeyi kesip çıkarmasını sessizce izledi. Yarasına kan hücum etti. Haykırdı.

Sonra bir süreliğine karanlık çöktü üzerine. Ayağa kalktı, kolları arkadaşlarının omuzlarına dolanmıştı ve batıya doğru ilerliyorlardı. Güneş, sanki hükümdarlığına karşı bir hakaretmiş gibi onlara vuruyordu. Hava sıcaktan kaskatı kesilmişti; solunuma direniyor gibiydi. Ovanın taş ve toprağı her yönden buharlaşıyormuş gibi parıldıyordu. Acı güldü her adımı kafasında cafcıflı bir şekilde. Eğer Linden ya da Sunder yakında onun için bir tür ateş düşürücü bulmazlarsa-

Linden şimdi onun solundaydı, böylece onun tökezlemesi doğrudan hasta kolunu kavradı. Oblivion geldi ve gitti. Covenant sesin farkına vardığında bundan emin olamadı. Bir rüyanın sesi olabilirdi.

"Ve beyaz vahşi büyülü altını kullanan kişi
bir paradoks-
Çünkü o hem her şey hem de
hiçbir şeydir, hem kahraman hem
de aptaldır,

güçlü, çaresiz-
ve tek bir doğruluk ya da ihanet sözüyle
Dünya'yı kurtaracak ya da lanetleyecek
Çünkü o deli ve akli başında,
soğuk ve tutkulu,
kayboldu ve bulundu."

Sunder sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra Linden, "Bu da ne?" diye sordu. Kelimeleri hırıltılı bir şekilde nefes nefese söyledi.

"Bir şarkı," dedi Graveler. "Nassic babam onu söylerdi-ne zaman onun aptallığına kızsam. Ama beyaz yüzüğü ve korkunç bir sevimlilikle parlayan vahşi büyüğü görmüş olmama rağmen bu şarkıdan hiçbir şey anlamıyorum."

Korkunç, Covenant sanki rüya görüyormuş gibi nefes aldı.

Sonra Linden dedi ki, "Konuşmaya devam et. Yardımcı oluyor - Başka şarkı biliyor musun?"

"Şarkı söylemeden hayatın ne anlamı var?" Sunder cevap verdi. "Ekmek ve biçmek için şarkılarımız var; salgın hastalık güneşi altında çocukları teselli etmek için şarkılarımız var; Taşlanmış Kasaba için kanı dökülenleri onurlandırmak için şarkılarımız var. Ama ben bunları söyleme hakkımı bir kenara bıraktım." Acısını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. "Senin için a-Jeroth'un şarkılarından birini söyleyeceğim, Clave'in Süvarileri tarafından öğretildiği gibi."

Omuzlarını dikleştirdi ve Covenant'ın koluna sarıldı. Konuşmaya başladığında sesi tozdan boğuklaşmış, kısa kesilmişti. Ama bu onun şarkısına uyuyordu.

" 'Ah, gel aşkım ve benimle yat; Eşin
ne şehvet ne de kalp bilir- Bu coşkuda
onu unut.

"Hain rolünü oynamaktan keyif alıyorum.
Kandırmacalar ve büyülerle akut

Yedi Cehennem'den a-Jeroth konuştu.

"Diassomer Mininderain,
Kudretin eşi ve Efendinin karısı, Tüm
yıldızların ve göklerin sohbetçisi,
Alem ve çekişme üzerinde gücü olan,
İyi katıldı, hikaye anlatıyor,
Yedi Cehennem'den a-Jeroth'a.

"A-Jeroth'la birlikte koştu kadın;
Diassomer korku ve dehşetle
Efendi'nin hükümdarlık alanından kaçtı.
Yeryüzünde saklıyor titreyen başını,
Kahkahaları her yanı sararken
Yedi Cehennem'in a-Jeroth'undan.

" 'Bağışla!' diye ağlıyor keder ve acıyla;
Hainin kahkahası canını yakıyor.
'Onun cazibesi benim felaketim oldu.
Efendime tapmak için can atıyorum.
Çünkü kulaklarında Yedi
Cehennem'in a-Jeroth'unun
reddedici çanları.

"Gazap Efendi'dir-ateş ve öfke.
İntikam onun ellerini dolduruyor.
Saldırıyor, kılıç ve gage, 'Tüm
topraklardaki ihanete karşı.
O zaman Yedi Cehennem'in a-
Jeroth'unun kurnaz büyülerini
sakatlanır.

"Mininderain'e hüzünle davranır;
Kırık güven için cennet evi yok,
Ama peşinden koşmaya verilen
çocuklar
Tüm ihanetler ölüme ve toza
dönüştü. Böylece Dünya, Yedi
Cehennem'in Ceroth'u için bir
darağacı oldu."

Graveler iç çekti. "Onun çocukları
Dünya. Dünyanın başka yerlerinde -denizlerin ötesinde, dağların
ötesinde- inancını koruyan varlıkların yaşadığı söylenir. Ancak
Toprak, inançsızların evidir ve ihanetin torunlarının üzerinde
Sunbane Efendi'nin gazabına uğrar."

Covenant sessizce itiraz etti. Clave'in tarihe bakışının bir yalan
olduğunu, Ülke halkının Lord Foul'a karşı bin yıldır sadık olduğunu
cüzam kadar iyi biliyordu. Ama böyle bir yalana nasıl inanıldığını
anlayamıyordu. Zaman tek başına bu yozlaşmayı açıklayamazdı.

Sunder'in anlattıklarını inkâr etmek istedi. Ama şişliği omzunun
yarısına kadar siyah ve ateşli bir şekilde yükselmişti. Kelimeleri
bulmaya çalıştığında karanlık geri döndü.

Bir süre sonra Linden'in, "Sürekli Clave'in Süvarileri'nden
bahsediyorsun," dediğini duydu. Sesi sanki birkaç kırık kaburga
kemiğinden muzdaripmiş gibi kısılmıştı. "Neye biniyorlar?"

"Büyük hayvanlar," diye yanıtladı Sunder, "Onlara Courser
diyorlar." "Atlar mı?" diye nefes nefese kaldı.

"Atlar mı? Bu kelimeyi bilmiyorum."

Yapma-? Covenant sanki kolundaki acıdan dolayı inledi.
Konuşuyorum. Ranyhyn'i tanımıyor musun? Sıcakta aniden bir anı
canlandı: Ra'nın şaha kalkan büyük atları. Ona sadakatin anlamı
hakkında dayanamayacağı bir ders vermişlerdi. Şimdi onlar

gitmiş miydi? Öldüler mi? Lord Foul'un Toprak'a yaptığı saygısızlığın sonu yokmuş gibi görünüyordu.

"Ülkede hayvanlar azdır," diye devam etti Sunder, "çünkü Sunbane'e nasıl dayanabilirler? Halkımın sürüleri var; birkaç keçi, birkaç Sadece sığırların yaşamlarını korumak için büyük çaba gösteriliyor. Hayvanlar dağların yakınındaki bir mağaraya kapatılıyor ve sadece Sunbane izin verdiğinde dışarı çıkarılıyor.

"Ama Clave'in Courser'ları için durum tam tersidir. Revelstone'da Binicilerin kullanımı için yetiştirilirler -büyük süratli ve iri hayvanlardır. Sırtlarındakilerin Güneşboğan'dan korunduğu söylenir." "Eğer yaşamak istiyorsak bu tür yardımlardan kaçınmalıyız."

Ranyhyn yok mu? Bir süre için Covenant'ın kederi acısından daha büyük oldu. Ama güneş yüzüne kötülük saçıyor, ondan geriye kalanları karartıyordu. Tişörtünün kolu siyah kolunun etrafında bir ilmik oluşturmıştı; Sunder'in omzundaki kolunun kendisi de Güneşboğan'a çılgınca, istemsiz bir selam verir gibi yukarı kalkmış gibiydi.

Keder bile cüzzamdı, uyuşmuş bir yozlaşmaydı: anlamsız ve onarılamaz. Zehir yavaşça kalbinin etrafını sardı.

Bir süre sonra, karanlık çatallandı, böylece kafasını doldurdu ve yine de dışarıya bakabildi. Sırt üstü uzanıp aya baktı; nehir kıyılarının gölgeleri iki yanında yükseliyordu. Üstünden bir esinti geçti ama bu sadece ateşini körüklüyor gibiydi. Kolundaki erimiş kurşun, ağzındaki *alianta* tadıyla çelişiyordu.

Başını Linden'in kucağına yasladı. Başı su yolunun yamacına yaslanmıştı; gözleri kapalıydı; belki de uyuyordu. Ama daha önce de başını bir kadının kucağına koymuştu ve tehlikenin farkındaydı. *Kendi isteğinle-* Ay'a doğru dişlerini gösterdi. "Bu beni öldürecek." Kelimeler onu boğmakla tehdit ediyordu. Vücudu kaskatı kesilmiş, görünmez zehre karşı direnmeye çalışıyordu. "Yüzüğü sana asla vermeyeceğim. Asla."

O zaman sayıkladığını anladı. Kâbusun içinde kaybolup giderken çaresizce kendini izledi ve ay

tepeden tırnağa.

Sonunda Sunder'ın Linden'i uyandırdığını duydu. "Şimdi bir süreliğine yolculuk etmeliyiz," dedi Graveler usulca, "eğer yeni *bir aliantha* bulmak istiyorsak. Burada olan her şeyi tükettik."

Sanki tuttuğu nöbet ruhunu yaralıyormuş gibi iç çekti. "Tutuyor mu?" diye sordu Sunder.

Ayağa kalkabilmek için yer değiştirdi. "Bu *aliantha*," diye mırıldandı. "Eğer onu beslemeye devam edersek-"

Ah, hala inatçısın. İnatçısın ama yine de inatçısın.

Sonra Antlaşma dikildi, omuzları üzerinde çarmıha gerildi. yoldaşlar. İlk başlarda Lord Foul'un, kızgın bir güneşin altında boğazı kesilmiş yatan Marid'in huzursuz rüyaları altında acı çekti. Ama sonra büyüdü

durgun, hayali tarlalara sürükleniyordu - çiğle yatıştırılmış leas, eglantine ve çayır rue ile süslenmişti. Linden onların arasında yürüdü. O Lena ve Atiaran'dı: güçlü ve çok incinmiş; aşka muktedir;

engellendi. Ve o Elena'ydı, yanlış doğmuş bir nefret tarafından bozulmuştu - tecavüzün çocuğu, Ölüm Yasası'nı çiğnemek için kendini yok etti

Çünkü ölülerin yaşayanların yüklerini taşıyabileceğine inanıyordu.

Yine de bunların hiçbiri değildi. O kendisiydi, Linden Avery'ydi ve dokunuşu alnını serinletti. Kolu külle doluydu ve kolu artık şişliği kesmiyordu. Öğle vakti su yolunu bir sıcaklık mensesi içinde tutuyordu; ama nefes alabiliyor ve görebiliyordu. Kalbi atıyordu bilinçsizce. Başını kaldırıp ona baktığında güneş saçlarını ıslıl ıslıl yapıyordu.

"Sunder." Sesi gözyaşlarına benziyordu. "O iyileşecek." "Nadir

bulunan bir zehir bu *aliantha*," diye yanıtladı Graveler acımasızca.

"Çünkü
en azından Clave bir hesap vermelidir."

Covenant konuşmak istedi; ama sıcaktan halsiz düşmüştü, bebek gibi zayıftı. Kalçalarını kumda kaydırıp, tekrar uykuya daldı.

Tekrar uyandığında, üzerinde gün batımı vardı. Başını nehrin batı kıyısında Linden'in kucağına yaslamıştı ve gökyüzü turuncu ve pembe renklerle kaplıydı, güneş ışığı toz yüklü havaya vuruyordu. Kendini yaşlı bir kemik gibi kırılğan hissediyordu; ama akli başında ve canlıydı. Sakalı kaşınıyordu. Şişlik dirseğini geçmişti; ön kolu siyahlıktan lavanta rengine dönmüştü. Gölgeler. Yüzündeki çürükler bile iyileşmiş gibiydi. Gömleği çoktan kurumuştı, kan kokusu duymuyordu.

Karanlık Linden'in yüzünü gizliyordu; ama Linden ona bakıyordu ve Linden ona soluk bir gülümseme verdi. "Rüyamda seni gördüm."

"Umarım iyi bir şeydir." Sesi gölgeler gibiydi.

"Kapımı çalıyordun," dedi çünkü kalbi rahatlamıştı. "Açtım ve bağırdım, 'Lanet olsun, eğer istersem bir tabela asardım!' Bana öyle bir sağ kroşe attın ki neredeyse çenem kırılıyordu. İlk görüşte aşktı."

Bunun üzerine, sanki onu incitmiş gibi başını çevirdi. Gülümsemesi dağıldı. Rahatlaması hemen eski tanıdık acısına dönüştü.

Yalnızlık, ondan korkmadığı gerçeğiyle daha da dokunaklı hale gelen izolasyon. "Her neyse," diye mırıldandı özür diler gibi yüzünü buruşturarak, "o zamanlar mantıklıydı."

Kadın cevap vermedi. Yüzü alaca karanlıkta bir miğfere benziyordu, herhangi bir sevgi ya da yakınlığa karşı güçlendirilmişti.

Uzaklardan gelen belli belirsiz bir ses alacakaranlığı daha da belirginleştiriyordu; ama Sunder aniden doğu kıyısından aşağıya, su yoluna atlayana kadar Covenant bunu neredeyse hiç duymamıştı. "Süvari!" diye bağırdı, kumun üzerinde koşarak Linden'in yanına çömeldi. "Neredeyse görülüyordum."

Linden, Covenant'ın altında kıvrıldı, hareket etmek için kendini hazırladı. Oturur pozisyona tırmandı, denge için kalbiyle ve başıyla savaştı. Kaçacak durumda değildi.

Korku Linden'in fısıltısını keskinleştirdi. "Bu tarafa mı geliyor?"

"Hayır," diye yanıtladı Sunder çabucak. "Mithil Stonedown'a gidiyor."

"O zaman güvende miyiz?" Gürültü neredeyse yok olmuştu.

"Hayır. Stonedown ona kaçtığımızı söyleyecektir. Yarım elin ve beyaz yüzüğün kaçışını görmezden gelmeyecektir."

Tedirginliği artmıştı. "Peşimizden mi gelecek?"

"Şüphesiz. Stonedown peşimizi bırakmayacaktır. Güneş Taşı'nı kaybetmiş olsalar da Marid'le karşılaşmaktan korkacaklardır. Ama böyle bir korku Atlı'yı dizginleyemez. Güneş doğarken -daha önce değilse bile- peşimize düşecektir." Sert bir düğüm gibi bir ses tonuyla sözlerini tamamladı,
"Gitmeliyiz."

"Gitmek mi?" Linden dikkati dağılmış bir halde mırıldandı. "Hâlâ çok zayıf." Ama bir an sonra kendini topladı: "Gitmek zorundayız."

Covenant tereddüt etmedi. Sunder'a bir el uzattı. Graveler onu ayağa kaldırdığında, kırılmalı kafasında dönerken Sunder'ın omzuna yaslandı ve ağzını şekillendirmeye zorladı kelimeler. "Ne kadar yol kat ettik?"

"Mithil Stonedown'dan nehir yoluyla altı fersahtan fazla uzakta değiliz," diye cevap verdi Sunder. "Bakın," dedi güneyi işaret ederek. "Çok uzak değil."

Gün batımında yükselen dağ başları, Mithil vadisinin batı duvarıydı. Tehlikeli bir şekilde yakın görünüyorlardı. Altı! Covenant kendi kendine inledi. İki günde. Şüphesiz bir Süvari o mesafeyi bir sabahta kat edebilirdi.

Arkadaşlarına geri döndü. Dik durarak Suyolunda daha iyi ışık vardı; onları daha net görebiliyordu. Kayıp ve kendinden şüphe, yalanların bilgisi ve gerçeğin korkusu Sunder'ın yüzüne işlemişti. Oğluna ve karısına yaptıklarını kabul etmesini sağlayan her şeyden mahrum kalmıştı. Karşılığında, kendisine meydan okuyan zayıf bir adam ve bir evlilik yüzüğünden daha büyük olmayan bir umut verilmişti.

Linden da acı çekiyordu. Cildi acı verici bir şekilde Güneş yanığı. Bilmediği ve seçmediği bir dünyada sıkışıp kalmıştı.

kavradı. Covenant onun kendi hayatıyla olan tek bağlantısıydı ve onu neredeyse kaybediyordu. Sıradan bir ölümlülük böyle talepleri karşılamak için yaratılmamıştır. Ama yine de bu talepleri karşıladı ve onun hayatını kabul etmeyi bile reddetti.

Minnettarlık. Sanki başka hiçbir varlığın ona dokunmaya, onu önemsemeye hakkı yokmuş gibi acıyı kendisi için depoladı.

Pişmanlık Covenant'ın kalbini tırmıkladı. Yaptıklarının bedelini başkalarının nasıl ödediğine dair çok fazla deneyimi vardı.

Ama o bunu kabul etti. Böyle bir acının içinde bir umut vardı. Bu ona güç veriyordu. Güç sayesinde, bir zamanlar Lord Foul'un en kötüsüne rağmen onun adına dökülen tüm kanın anlamını kazanmıştı.

Arkadaşları acelelerini dizginlemeye çalışarak beklerken, o bir an için kendine bir VSE verdi. Sonra sıkıca, "Haydi. Yürüyebilirim," dedi ve su yolu boyunca kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Sırtına baskı yapan bir Süvari düşüncesiyle bacaklarını yarım fersah boyunca hareket halinde tuttu. Ama zehrin etkisi onu tabid bırakmıştı. Çok geçmeden yardım istemek zorunda kaldı. Dönüp Sunder; ama Graveler ona dinlenmesini söyledi, sonra da nehir yatağından çıktı.

Covenant isteksizce yere çöktü, kemiklerine yapışan acizliğe bir cevap bulmaya çalışarak oturdu. Ay gibi Gül, Sunder iki avuç dolusu *alianta* ile döndü.

Hazine meyvelerinden payına düşeni yiyen Covenant, içine yeni bir güç, yeni bir şifa aktığını hissetti. Suya ihtiyacı vardı ama susuzluğu şiddetli değildi. İşini bitirdiğinde, ayaklarını toparlayabildi, Tekrar yürü.

Sık sık dinlenmenin, daha fazla *alianta*'nın ve yoldaşlarının desteğinin yardımıyla gece boyunca ilerlemeye devam etti. Karanlık, Güney Düzlükleri'nin üzerinde serin ve yatıştırıcı bir şekilde uzanıyordu; sanki Sunbane'in tüm ateşli kötülükleri süpürülmüş, yıldızlar arasındaki gece yarısı boşlukları tarafından emilmişti. Ve Mithil'in kumlu dibi kolay gidiyordu. Kendisi sürdü. Clave onun ölümünü emretmişti. Ayın altında, zayıflığını dik tuttu; ama sonra

Ay battığında, hareketleri uzun bir ölümlülük sendelemesine dönüştü, bağımlı ve vizyonsuz.

Şafak sökmeden önce dinlendiler; ama gün doğumu yaklaşırken Sunder onları uyandırdı. "Sunbane'in kıyameti yaklaşıyor," diye mırıldandı. "Ayakkabılarının seni koruduğunu gördüm. Yine de kalbimi rahatlatacaksın bana katılırsın." Yakınlardaki geniş bir kaya parçasına doğru başıyla işaret etti - bir düzine insanı koruyabilecek kadar büyük, temiz bir taş.

Yorgunluktan titreyen Antlaşma ayağa kalktı. Yoldaşlar birlikte günü karşılamak için kayanın üzerinde durdular.

Güneş ufukta belirdiğinde, Sunder bir çığlık attı coşku. Kahverengi gitmişti. Güneş onun yerine krizoprazdan bir taş giymişti. Covenant'ın yüzündeki açık yeşil dokunuş, çöl güneşinin acımasız baskısından sonra bir okşama gibi ılık ve hoştu.

"Bereketli bir güneş!" Sunder öttü. "Bu, bir Süvari için bile takibi engelleyecektir." Sanki genç yaratılmış gibi kayadan sıçradı tekrar, aceleyle temiz bir kum parçası buldu. Silahının sapıyla kumun üzerinde iki hızlı karık açtı ve içlerine bir avuç *ussusimiel* tohumu ekte. "Önce yiyecek bulacağız!" diye seslendi. "Su çok geride kalabilir mi?"

Covenant güneşin yeşilinde ne gördüğünü sormak için Linden'e doğru döndü. Yüzü gevşek ve şişkindi, Sunder'ın eli değmemişti. Heyecanlıydı; kendini çok zorluyor, yıpranmış ruhundan çok fazla şey talep ediyordu. Ve gözleri donuktu, sanki gördüğü şeyler onu kör ediyordu - ne Covenant'ın ne de Sunder'ın fark edemediği önemli şeyler.

Bir soru sormaya başladı; ama sonra güneş ışığı dikkatini başka yöne çekti. Gözlerini batı kıyısına dikti.

Işık su yolunun kenarından aşağıya doğru ilerlemişti. Ve toprağa dokunduğu her yerde yeni yeşil filizler ve sürgünler ortaya çıkıyordu.

Gözle görülür bir hızla büyüyorlardı. Nehrin kenarının yukarısında, birkaç çalı başlarını görülebilecek kadar yükseğe kaldırdı. Yeşil yayıldı

Doğu duvarının çizdiği güneş çizgisini takip ederek bir örtü gibi aşağı doğru iniyordu; bitkiler topraktan dışarı fırlıyor gibiydi. Daha fazla çalı tepesi bankanın ötesinde belirdi. Orada burada genç fidanlar gökyüzüne doğru uzanıyordu. Anademli güneş ışığının düştüğü her yerde, son üç günün çorak arazisi yeşile boğuldu.

"Bereketli güneş," diye sevinçle nefes aldı Sunder. "Ne zaman doğacağını kimse bilemez. Ama doğduğunda, Toprağa hayat getirir."

"İmkânsız," diye fısıldadı Covenant. Gözlerini kırıştırmaya devam etti, bilinçsizce görüşünü açmaya çalışarak, otların ve sarmaşıkların nehir kıyısından aşağıya doğru akıp gidişine, düz ve yeni Nehir kenarındaki çalıların ötesinde kendilerini göstermeye başlamış olan ağaçlar. Bu etki korkunç ve ürkütücüydü. İçgüdüsel Hukuk duygusunu ihlal ediyordu, "İmkânsız."

"Hem de nasıl," diye kıkırdadı Graveler. Güneş onu yeni yaratmış gibiydi. "Gözlerinizin inandırıcılığı yok mu? Eminim şimdi Sunbane'de gerçek olduğunu kabul edin."

"Gerçek-?" Covenant Sunder'ı zorlukla duydu. Kendi şaşkınlığı içinde kaybolmuştu. "Hâlâ Dünya Gücü var, bu çok açık. Ama bu hiç böyle olmamıştı." Sezgisel bir tehlike ürpertisi hissetti. "Kanun'un nesi var?" Bu muydu yani? Foul Kanun'un kendisini yok etmenin bir yolunu mu bulmuştu? *Kanun*'u mu?

"Sık sık," dedi Sunder, "Nassic babam Kanun'dan söz ederdi. Ama onun önemini bilmiyordu. Kanun nedir?"

Covenant gözlerini Graveler'a dikti. "Dünya Gücü Yasası." Korkunç spekülasyonlar boğazını tıkadı; dehşet bağırsaklarını çürüttü. "Doğal düzen. Mevsimler. Hava durumu. Büyüme ve çürüme. Ne oldu ona? O ne yaptı?"

Sunder, sanki Mutabakat'ın tavrı kendisinin inkârıymış gibi kaşlarını çattı. sevinçle. "Böyle konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim Sunbane ve na-Mhoram'ın hayatta kalmamız için bize

verdiği Rede. Ama mevsimler-Yasa. Bu kelimelerin hiçbir anlamı yok."

Anlamı yok, diye inledi Covenant. Hayır, elbette yok. Eğer Kanun yoksa, eğer yüzyıllardır Kanun yoksa, Stonedownor'un bunu anlaması mümkün değildi. Düşüncesizce Linden'e döndü. "Ona ne gördüğünü söyle."

Onu duymamış gibi görünüyordu. Kayanın kenarında durmuş, savunmasız bir tavır takınmıştı.

"Linden!" diye bağırdı, ölümcül endişesinin etkisiyle. "Ona ne *gördüğünü* söyle."

Sanki bu talep bir vahşet eylemiymiş gibi ağzı buruştu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, yeşile bürünmüş güneşe, sonra da yeşil kalınlığındaki kıyıya baktı.

Ürpererek görmesine izin verdi.

Onun tiksintisi Covenant'ın ihtiyacı olan tek cevaptı. Bu ona bir anlık ortak bir görüş gibi çarptı, duyularına bir an için eksik olan keskinliği hediye etti ya da köreltti. Birdenbire uzun otlar ve kıvrılan sarmaşıklar, sık çalılar, fidanlar artık ona gör görünmüyordu. Bunun yerine çılgınca, histerik görünüyorlardı. Topraktan kendiliğinden bir bereketle fişkırmıyorlardı; topraktan fişkırmaya zorlanmışlardı.

Güneşin doğal olmayan belasıyla büyüdü. Ağaçlar boğulmak üzereymiş gibi gökyüzüne doğru tırmandı; sürüngenler kömürlerin üzerinde yatıyormuş gibi yerde kıvrandı; otlar bir çığlık kadar çiğ ve ani büyüdü.

O an geçti ve onu sarsılmış halde bıraktı.

"Bu yanlış." Linden, gördükleri derisini bit istilasına uğratmış gibi kaşındırıyormuşçasına kollarını ovuşturdu. Güneş yanığının kızarıklığı tüm yüz hatlarını ağırlaştırıyordu. "Hasta. Kötülük. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bu. Bu beni öldürüyor." Aniden oturdu ve yüzünü ellerinin arasına sakladı. Sanki ağlamaya cesaret edemiyormuş gibi omuzlarını sıktı.

Covenant sormaya başladı, "Seni öldürmek mi? Ama Sunder çoktan bağırmaya başlamıştı.

"Sözleriniz hiçbir şey ifade etmiyor! Bu bereketli güneş! Bu değil *Yanlış*. Sadece *öyle*. Ceza başladığından beri Sunbane böyle olmuştur. Bakın!"

Tohumlarını ektiği kumluk alana doğru bir el hareketi yaptı. Güneş çizgisi karıklarından birinin üzerinde uzanıyordu. Işığın altında *ussusimiel* filizleniyordu.

"Bu sayede yiyeceğimiz olacak! Bereketli güneş tüm Topraklara hayat verir. Mithil Stonedown'da -şimdi siz burada durmuş yanlıs ve kötü olanı kınarken- her erkek, kadın ve çocuk şarkı söylüyor. Gücü olan herkes çalışıyor. Bereketli güneş devam ederken, yorgunluktan düşene kadar çalışacaklar. Yerleri keşfetmek için önce arama Toprağın ekinleri destekleyecek türden olduğu yerlerde, tohumların ekilebilmesi için toprağı temizlemek için çabalamak. Bu bir günde üç kez ekin ekilecek ve hasat edilecek, bereketli güneşin her gününde üç kez.

"Ve eğer başka bir Stonedown'dan insanlar kendilerine uygun toprak aramak için buraya gelirlerse, o zaman ekinlere bakacak bir Stonedown kalana kadar ölümler olacaktır. Ve insanlar *şarkı söyleyecek!*

Bereketli güneş hayattır! İp, iplik ve kumaş için lif, aletler, kaplar ve ateş için odun, yiyecek ve yorgunluğu iyileştiren *metheglin* için kepçedir. Bana yanlıştan bahsetme!" diye bağırdı kalın bir sesle. Ama sonra tutkusu çöktü, onu kambur ve kederli bıraktı. Sanki evine ihanet ederken tüm teselliği bırakmış gibi kolları iki yanında sallanıyordu. "Buna dayanamıyorum."

"Sunder." Covenant'ın sesi titriyordu. Daha ne kadar süre Bu kadar acının sebebi olmaya katlanmak mı? "Kastettiğim bu değildi."

"O zaman aydınlat beni," diye mırıldandı Graveler. "Anlayışımın yoksulluğunu teselli et."

"Hayatınızı anlamaya çalışıyorum. O kadar çok şeye katlanıyorsunuz ki, sadece şarkı söyleyebilmek bile bir zafer. Ama kastettiğim bu değildi." Öfkesinin yanlıs yöne sapmaması için kendini sıkıca kavradı.

Sunder. "Bu bir ceza değil. Ülkenin insanları suçlular-hainler. Hayır!" *İntikamımı almaya hazırlanıyordum.*

"Hayatlarınız yanlıs değil. Sunbane yanlıs. Bu bir kötülük.

Araziye yapılan. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama kimin sorumlu olduğunu biliyorum. Lord Foul, siz ona Jeroth diyorsunuz. Bu onun işi.

"Sunder, onunla savaşılabilir. Beni dinle." Kaşlarını çatan Graveler'a seslendi. "Onunla savaşılabilir."

Sunder, anlayabileceği fikirlerle, algılara tutunarak Mutabakat'a ters ters baktı. Ama bir an sonra bakışlarını indirdi. Konuştuğunda sözleri bir tanıma gibiydi. "Bereketli güneş de kendi yolunda tehlikelidir. Fırsatınız varken kayanın üzerinde güvende kalın." Bıçağıyla etrafındaki otları ve yabancı otları temizlemeye başladı. sarmaşıklar.

Ah, Sunder, Covenant iç çekti. Hak ettiğimden daha cesursun.

Dinlenmek istiyordu, yorgunluk kafatasındaki kemiklerin ağrmasına neden oluyordu. Ön kolundaki şişlik artık inmişti; ama eti hâlâ derin yaralar içindeydi ve dirseğiyle bileğinin eklemleri ağrıyordu. Ama yine de dik durdu ve Linden'in sessiz sıkıntısıyla yüzleşmek için döndü.

Hiçbir şeye boş boş bakarak oturdu. Acı ağzını içine sürükledi Başarısızlık çizgileri, son derece kişisel ve kederli. Elleri dirseklerini kavradı, dizlerine sarıldı, sanki kendini kemiklerinin sert ölümlölüğüne demirlemeye çalışıyordu.

Ona bakarken, kendi Toprak'taki ilk çilelerini hatırladığını düşündü. Nazıkçe konuşmak için çaba sarf etti. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Seni bunaltmasına izin verme" diye eklemek istedi. Yalnız değilsin.

Tüm bunların sebepleri var. Ama kadının cevabı onu durdurdu. "Hayır, yok." Acı çekecek kadar bile inancı yoktu. "Göremiyorsun."

Cevap veremedi. Sözlerindeki düz gerçek, onun Empati, onu sanki tüm parmaklarını kaybetmiş gibi kendi içinde el yordamıyla hareket etmeye zorladı. Yetersizliğine karşı savunmasızdı.

Taşıyamayacağı yüklerin altına girdi, taşa uzandı, yorgunluğunu attı. Buradaydı çünkü onun hayatını kurtarmaya çalışmıştı.

Karşılığında ona bir şey vermeyi, biraz yardım etmeyi, korumayı arzuluyordu,

Kolaylık. Kendi ciddiyetine bir cevap. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gözlerini bile açık tutamıyordu.

Tekrar yukarı baktığında, her iki taraftaki büyüme su yolu ve batı kıyısından aşağıya kayanın kenarına kadar endişe verici derecede sıklaşmıştı. Çimenlerin bir kısmı çoktan dizlerine kadar inmişti. Böyle bir güneş altında seyahat etmenin nasıl mümkün olabileceğini merak etti. Ama bu soruyu Sunder'e bıraktı.

Kavun tomurcukları asmalarında olgunlaşırken, Graveler yabancı sürüngelemleri toplayarak kendini meşgul etti. Bunları teller halinde keserdi.

Topladığı şeylerden tatmin olduğunda Kayaya tırmandı ve sarmaşıkları bir çuval oluşturacak şekilde düğümleyip örmeye başladı.

Bu işi bitirdiğinde ilk *ussusimiel* olgunlaşmıştı. Onları böldü, tohumlarını cebinde sakladı, sonra da yoldaşlarına paylarını dağıttı. Covenant, vücudunun beslenmeye olan ihtiyacını bildiği için kendi payını bilinçli bir şekilde kabul etti. Ama Sunder dikkatini çekmek için Linden'in omzunu dürttü. Kaşlarını çatı *ussusimiel* sanki vicdansızca bir şeymiş gibi, küstah bir bakışla karşıladı.

Yemeklerini yedikten sonra Sunder kalan kavunları topladı ve çuvalına koydu. Daha hafif bir ruh hali içinde görünüyordu; belki de yiyecek sağlama becerisi kendisine ne kadar ihtiyaç duyulduğu duygusunu güçlendirmişti; ya da belki de artık takip edilmekten daha az korkuyordu. Kararlı bir şekilde, "Nehir yatağını terk etmeliyiz. Burada su bulamayacağız." Doğu kıyısına doğru başını salladı. "İlk başta zor olacak.

Ancak ağaçlar yükseldikçe, zemini gölgeleyecek ve çalılıkları yavaşlatacaktır. Ama dikkat edin, bereketli güneşin Tehlikeli. Bizi bırakmayacak bitkilerin arasına düşmemek için dikkatli bir şekilde seyahat etmeliyiz. Bu güneş durduğu sürece gündüzleri gezeceğiz, sadece geceleri uyuyacağız."

Covenant kolundaki yara kabuklarını hafifçe ovuşturdu, bankın kenarına baktı. "Su mu dediniz?"

"Güç ve şansın izin verdiği kadar hızlı."

Güç, diye mırıldandı Covenant. Şans. Birinden yoksundu ve diğerine de güvenmiyordu. Ama tereddüt etmedi. "Hadi gidelim."

İki adam da Linden'a baktı.

Yavaşça ayağa kalktı. Gözlerini kaldırmadı; ama sessizce başını salladı.

Sunder Covenant'a bir soru yöneltti; ama Covenant'ın verecek cevabı yoktu. Graveler omuz silkerek çuvalını omzuna kaldırdı ve nehrin dibinden aşağı inmeye başladı. Covenant onu takip etti, Linden de arkasındaydı.

Sunder, kenarların daha az dik olduğu bir yere ulaşana kadar otlardan ve yabancı otlardan mümkün olduğunca kaçındı. Orada ayaklarını toprağa gömdü ve yukarı doğru tırmandı.

Düz bir zemine ulaşmak için yamacı kaplayan çalılıarın arasından geçmesi gerekiyordu. Covenant Graveler'ı izledi. kayboldu, sonra kendisi tırmanmaya çalıştı. Sarkan uzun ot kümeleri üzerindeki tutamaklar tırmanışına yardımcı oldu. Bir süre sonra Sunder'in yuvasına sürünerek girdi.

Sunder'in temizlediği çalılık ve fundalıklardan oluşan tünel boyunca dikkatle ilerledi. Bitki örtüsü ilerlemesini kolaylaştırıyordu. di kült; ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkamıyordu. Kendini, duvarlardan daha sinsi ve daha boğucu olan vahşi bir büyüme coşkusuyla, sınırsız bir yeşillikle çevrelenmiş hissediyordu. Kendini kontrol edemiyordu. kaslarının titremesi.

Sürünmek onu yormakla tehdit ediyordu; ama bir mesafe sonra tünel sona erdi. Sunder çalılıkların olduğu bir alan bulmuştu. sadece bel hizasındaydı ve kalabalık bir genç saz çalısının gölgesindeydi. Covenant ve ardından Linden ona yetiştiğinde bir açıklık oluşturmak için çalıları eziyordu.

"Şanslıyız," diye mırıldandı Sunder, en yakındaki ağaçlardan birine doğru başını sallayarak. Yaklaşık on beş metre boyunda yeni bir mimozaydı; ama daha fazla büyümeyecekti; Covenant'ın uyluğu kadar kalın, ağır bir sarmaşık tarafından boğuluyordu. Bu bitkinin parlak yeşil bir kabuğu vardı ve belli belirsiz sarı-yeşil bir meyve kümesi taşıyordu. papaya. "Bu *mirkfruit*."

Mirkfruit? Covenant, Linden'la birlikte Mithil Stonedown tarafından yakalandıkları narkoleptik posayı hatırlayarak merak etti. "Bu nasıl bir şans?"

Sunder bıçağını çıkardı. "Meyve bir mesele, asma başka bir mesele." Covenant'ı da yanına alarak sarmaşığa doğru bir adım attı ve silahını iki eliyle kavradı. "Hazır ol," dedi. uyardı. Sonra yukarı doğru sıçradı ve kılıcını başının hizasındaki bitkiye sapladı.

Bıçak asmayı et gibi kesti. Sunder bıçağını geri çektiğinde, yaradan berrak bir su fişkırdı.

Covenant şaşkınlık içinde tereddüt etti.

"İç!" diye tersledi Sunder. Kaba bir şekilde Covenant'ı musluğun altına itti.

Sonra Covenant yüzüne ve ağzına sıçrayan suyu yutmaya başladı. Gece havası kadar temizdi.

Vücudunun gergin susuzluğunu giderdiğinde, Linden onun yerini aldı ve sanki sinirlerinin ağrısını daha da kötüleştirmeyen bir şey, herhangi bir şey için çıldırıyormuş gibi içti. Covenant asmanın kurummasından korkuyordu. Ama o kenara çekildikten sonra, Sunder akarsu durgunlaşmaya başlamadan önce kana kana içebildi.

Su bitene kadar, yoldaşlar su ile kendilerini yıkadılar. Elleri ve yüzleri, giysilerindeki tozun bir kısmını temizlemek için. Sonra Graveler çuvalını omuzladı. "Devam etmeliyiz. Hiçbir şey Bu güneşin altında hareketsizlik tehlikesizdir." Bunu göstermek için ayaklarını tekmeleyerek otların ayak bileklerine nasıl dolanmaya çalıştığını gösterdi. "Ve Süvari yurtdışında olacak. Yakınına kadar gideceğiz Mithil'e toprak ve güneşin izin verdiği kadar."

Eliyle kuzeyi işaret etti. O yönde, fundalığın gölgesinin ötesinde, göğüs hizasında ve büyümekte olan ham gri çimenlerden oluşan geniş bir alan uzanıyordu. Ama sonra çimenlerin yerini meşe, çınar, okalıptüs ve jakarandadan oluşan uyumsuz bir ağaç topluluğu aldı. "Toprakta büyük bir çeşitlilik var," diye açıkladı Sunder, "ve toprak

ona uygun olanı. Neyle karşılaşacağımızı öngöremiyorum. Ama ağaçlar ve gölgeler arasında kalmaya gayret edeceğiz." Sanki Süvari'nin izlerini görmeyi bekliyormuş gibi etrafı tarayarak sık otların arasında ilerlemeye başladı.

Covenant, arkasında Linden olduğu halde kararsız bir şekilde onu takip etti.

Ağaçlara yaklaştıklarında, kolları kaba bıçakların ince çizikleriyle kafeslenmişti; ve otların kendisi yukarıda dalgalanıyordu Başını.

Ama daha sonra, Sunder'in de tahmin ettiği gibi, ağaçların gölgesi çalılıkları daha doğal oranlarda tuttu. Ve bu ağaçlar, selvilerin daha da yoğun bir şekilde gölgelediği, çiçek açan bir ormanlık alana açılıyordu.

dut ve Covenant'ın Gilden olarak acı bir şekilde tanıdığı sarı yapraklı akçaağaç benzeri bir ağaç. Ülke halkının bir zamanlar çok değer verdiği bu görkemli ağaçların şimdi Sunbane tarafından kukla gibi yetiştirildiğini görmek, öfkesinin alnındaki kemiklere baş dönmesi gibi çarpmasına neden oldu.

Öfkesini Linden ile paylaşmak için döndü. Ama Linden kendi ihtiyaçlarıyla meşguldü ve onu fark etmedi. Bakışları sefaletle doluydu; gözleri etrafındaki her şeyden uzaklaşıyor gibiydi, sanki ağaçların çılgınlıklarını görmezden gelemiyordu. Ne onun ne de Covenant'ın ilerlemeye devam etmekten başka çaresi vardı.

Öğleden kısa bir süre sonra, Sunder sık ağaçların altındaki bir çardakta durdu.

Söğüt. Yol arkadaşları orada *ussusimiel* yediler. Sonra, yarım fersah ileride, başka bir *mirkfruit* sarmaşığına rastladılar. Bu şeyler Covenant'ı iyileşmekte olan zayıflığına karşı destekledi.

Yine de öğleden sonra dayanma gücünün sonuna ulaştı.

Sonunda yere düştü ve kendini hareketsiz bıraktı. Tüm kasları çamur gibi hissediyordu; kafasında görüşünü ve dengesini daraltan bir yorgunluk mengenesi vardı. "Bu kadar yeter," diye mırıldandı.

"Dinlenmem gerek."

"Yapamazsın," dedi Graveler. Sesi mesafeliydi. "Güneş batana kadar ya da çorak bir yer bulana kadar olmaz."

"Yapmak zorunda," diye nefes nefese kaldı Linden. "Gücünü geri kazanamadı. İçinde hâlâ o zehir var. Tekrar kötüleşebilir."

Bir süre sonra Sunder mırıldandı, "Pekâlâ. Onunla kal, onu koru. Ben güvenli bir yer arayacağım." Covenant Graveler'ın çalılıkların arasından uzaklaştığını duydu.

Sunder'in uyarısından etkilenen Covenant, geniş bir Gilden ağacının gölgesine sürünerek gitti ve kendini ağaç kabuğuna yasladı. Kısa bir süre için gözlerini kapattı, yorgunluğunun geniş yuvarlanması boyunca süzüldü.

Linden onu kendine getirdi. Yorulmuş olmalıydı ama dinlenemiyordu. Elleriyle dirseklerini kavrayarak onun önünde bir ileri bir geri volta atıyor, kendisiyle acı acı tartışıyormuş gibi başını sallıyordu. Bir süre izledi, anlamaya çalıştı gözlerindeki yorgunluğu sildi. Sonra dikkatlice, "Sorun nedir söyle bana," dedi.

"Bu en kötüsü." Adamın isteği kızın ağzından sözcüklerin dökülmesine neden oldu; ama kız ona değil kendine cevap verdi. "Her şey korkunç ama bu en kötüsü. Bu ne tür bir ağaç?" Oturduğu gövdeyi işaret etti.

"Buna Gilden deniyor." Anılarının etkisiyle, "Eskiden ahşap çok özel sayılırdı," diye ekledi.

"Bu en kötüsü." Adımları sıklaştı. "Her şey acı y o r . Öyle acı içinde-" Sesinde titremeler yükselmeye başladı. "Ama en kötüsü bu. Tüm Gilden'lar. İçleri yanıyor. Oto-da-fé gibi." Elleri yüzündeki sıkıntıyı örtmek için hareketlendi. "Acılarına son v e r i l m e l i ."

Dışarı-? Bu düşünce onu korkuttu. Sunder'in annesi gibi mi? "Linden," dedi ihtiyatla, "bana sorunun ne olduğunu söyle."

Ani bir öfkeyle ona döndü. "Kör olduğun kadar sağır mısın? Hiçbir şey hissetmiyor musun? Acı çekiyorlar dedim! Acılarına son verilmeli!"

"Hayır." Gözünü kırpmadan kadının öfkesiyle yüzleştı. Kevin böyle yapardı.

Toprağın ihtiyacı onun kalbini kırdı. Bu yüzden o da Kutsala saygısızlık, sevdiği şeyi yok ederek kötülüğü ortadan kaldırmaya çalışmak. Covenant, kendisinin de bu yolda yürümeye ne kadar yaklaştığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Lord Foul'la bu şekilde savaşılamazsın. Bu tam da onun istediği şey."

"Bana bunu söyleme!" diye tükürdü ona. "Bunu duymak istemiyorum.

Sen bir cüzzamlısın. Acı neden umurunda olsun ki? Bırak bütün dünya çılgılık atsın! Senin için hiçbir şey fark etmeyecek." Aniden kendini yere attı, dizlerini göğsüne çekerek bir ağaca yaslandı. "Daha fazla dayanamayacağım." Bastırılmış gözyaşları yüzünü buruşturdu. Başını eğdi, kollarını iki yana açarak dizlerinin üzerine sertçe oturdu. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, boş yere ince havaya tutunuyordu. "Yapamam."

Onu görünce kalbi sıkıştı. "Lütfen," diye nefes aldı. "Bana bunun seni neden bu kadar incittiğini söyle."

"Onu durduramıyorum." Elleri, kolları, omuzları, her yeri lanetlenmiş ve talepkâr bir tutkuyla kenetlenmişti. "Her şey bana oluyor. Ağaçları görebiliyorum-hissedebiliyorum. İçimde. Bu çok-Kişisel. Buna dayanamıyorum. Bu beni öldürüyor."

Covenant ona dokunmak istedi ama cesaret edemedi. O çok savunmasız. Belki de parmaklarının temasında cüzzamı hissedebilirdi. Bir an için ona Kevin'den bahsetme arzusuyla boğuştu. Ama kadın bu hikâyeyi acısının inkârı olarak algılayabilirdi.

Yine de ona bir şey teklif etmek zorundaydı.

"Linden," dedi, söylemek istediği şeyin zorluğundan içten içe inleyerek, "bizi buraya çağırdığında, Foul benimle konuştu. Onu duymadınız. Sana ne dediğini söyleyeceğim."

Elleri kıvrandı; ama başka bir yanıt vermedi. Bir süre sonra Despiser'ın soğuk küçümsemesini tekrarlamaya başladı.

Ah, hala inatçısın.

Her kelimesini, her damla zehrini, her aşığılmasını hatırlıyordu. Hatıralar bir lanet gibi üzerine *çökmüş*, tiksintisini bastırmış, kalbini uyuşturmuştu. Yine de durmaya çalışmadı. Onun her şeyi duymasını istiyordu. Onu rahatlatamayacağı için amaç duygusunu paylaşmaya çalıştı.

Zaferimin aracı olacaksın.

Kelimeler üzerine düştükçe kendi içine kıvrıldı -kollarını dizlerine doladı, yüzünü dizlerine gömdü- dehşet içindeki bir çocuk gibi adamın söylediklerinden kaçtı.

Burada sizin için, küçük ölümlü kalbinizin dayanabileceğinin ötesinde bir umutsuzluk var.

Yine de okuması boyunca onun kendisini neredeyse hiç duymadığını, tepkisinin özel olduğunu, onun hakkında bilmediği şeylerin bir iması olduğunu hissetti. Yarı yarıya onun ağlamaya başlamasını bekliyordu. Basit bir teselli içgüdüsünden o kadar yoksun görünüyordu ki. Onun yaptığı gibi Despiser'a öfke duyabilirdi; ama böyle bir çıkışın karmaşık ıstırapı üzerinde hiçbir etkisi yok gibiydi. Titreyerek içine kapandı ve hiç ses çıkarmadı.

Sonunda onu izlemeye daha fazla dayanamadı. Sanki kendini lanetliyormuş gibi sürünerek ilerledi ve onun yanına oturdu. Sağ elini sıkıca kavradığı yerden kurtardı, yarım elini onun kavrayışına yerleştirdi, böylece o kendini bırakmadıkça sakatlanmış insanlığını bırakamayacaktı. "Cüzzamlılar hissiz değildir," dedi usulca. "Sadece vücut uyuşuyor. Gerisi telafi eder. Sana yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Kelimelerin arasından, "Kendine böyle zarar verme" diye nefes aldı.

Bir şekilde elinin dokunuşu ya da sesindeki empati ona ulaştı. Sanki yüce bir irade eylemiyle kaslarını gevşetmeye, sıkıntısının düğümlerini çözmeye başladı. Titreyen bir sesle nefes aldı, omuzlarının sarkmasına izin verdi. Ama yine de onun eline sarıldı, sanki kesilen parmakları onun tek parçasıymış gibi onun kayıp parmaklarının yerini tuttu. onu anlayabilirdi.

"Ben kötülüğe inanmam." Sesi boğazını tırmalıyor ve kan bulaşmış bir şekilde çıkıyor gibiydi. "İnsanlar öyle değildir. Burası *hasta* bir yer. Lord Foul sadece sizin uydurduğunuz bir şey. Eğer hastalığı olduğu gibi kabul etmek yerine suçu bir başkasına atabiliyorsan, o zaman bundan sorumlu olmaktan kaçınabilirsiniz. Acıyı sona erdirmeye çalışmak zorunda değilsin." Sözleri bir suçlamaydı; ama elini tutuşu bunu yalanlıyordu. "Bu bir rüya olsa bile."

Covenant cevap veremedi. Eğer kendi içindeki Despiser'ın varlığını kabul etmeyi reddederse, onu nasıl ikna edebilirdi? Ve Lord Foul'un manipölasyonlarına karşı onu nasıl savunmaya çalışabilirdi? Kız aniden elini çekip, sanki Lord Foul'un elinden kaçmak istercesine ayağa kalktığında, Covenant onun ardından acı dolu gözlerle baktı
Kalbinde korkudan ayırt edilemeyen bir yalnızlık vardı.

DOKUZ: Nehir Gezintisi

Kısa bir süre sonra Sunder geri döndü. Sırtı Mutabakat'a dönük, solgun ve mutlak bir şekilde orada duran Linden'in gerginliğini fark ettiyse de herhangi bir açıklama istemedi. Sessizce, ertesi sabaha kadar güvenle dinlenebilecekleri bir yer bulduğunu açıkladı. Sonra Covenant'a elini uzattı.

Covenant yardımını kabul etti ve ayağa kaldırılmasına izin verdi. Kasları uzuvlarında kül gibi hissediyordu; ama Sunder'in omzuna yaslanarak yarım fersah daha ilerleyip bir kaya parçasına ulaşabildi. En azından keşfedilmeye karşı biraz koruma sağlayan yüksek çalılar arasına gizlenmişti. Kaba kayanın üzerine uzandı. Taş, Covenant öğleden sonra geri kalanında uyumaya gitti. *Ussusimiel*'den oluşan bir akşam yemeğinin ardından gece boyunca uyuyarak kendini şaşırttı.

Yatağının sertliğine rağmen, güneş doğduktan kısa bir süre sonrasında kadar uyanmadı. O zamana kadar Sunder toprağı temizlemiş ve yeni bir kavun ekmişti bile.

Covenant ayağa kalktığı anda, Linden ona katıldı. Düşüncelerini, onun için duyduğu endişeyi, karşıt inançlarını görmeye tahammül edemiyormuş gibi bakışlarından kaçınarak onu sessizce inceledi, sonra ateşinin olmadığını ve seyahat etmeye uygun olduğunu söyledi. Gördüğü bir şey onu rahatsız etmişti ama ne olduğunu söylemedi, o da sormadı.

Sunder'in yeni mahsulü olgunlaşır olgunlaşmaz tohum stokunu yeniledi ve kavun çuvalını yeniden doldurdu. Sonra Covenant ve Linden'i çalılar arasına götürdü.

Mithil Nehri kuzeybatıya doğru dönmüştü ve arazinin izin verdiği ölçüde nehrin akışını yakından takip etmeye devam ettiler. Başlangıçta ilerleyişleri yavaştı; yolları bir arapsaçından geçiyordu. Graveler'in bile gücünü kırmakla tehdit eden bir yer sineği.

Ancak sarmaşıkların ötesinde banyan ağaçlarından oluşan derin bir ormana girdiler ve yürümek daha kolay hale geldi.

Bereketli güneşin ikinci günü, Banyanları Covenant'ın mümkün olduğuna inanabileceği her şeyin çok ötesinde yüksekliklere yükseltti. Kocaman

Gövdeler arasında caddeler ve galeriler uzanıyordu; iç içe geçmiş muazzam dallar, Revelstone'daki bir saygı yerinin yüksek oluklu tavanı ve yükselen sütunları gibi ya da *Melenkurion* Skyweir'in altındaki Earthroot'un büyük mağarası gibi kemerli ve uzanıyordu. Ama etkisi görkemli olmaktan ziyade uğursuzdu. Her dal ve gövde kendi ağırlığı altında acı çekiyor gibiydi.

Covenant birkaç kez uzaktan toynak sesleri duyduğunu sandı ama hiçbir şey görmedi.

Ertesi gün, yoldaşlar, aşağıdaki olayların bazı sonuçlarıyla karşılaştılar güneşin nekrotik bereketi. Kuşluk vakti, kendilerini daha bir gün önce yüzlerce metre yüksekliğinde sedir ağaçlarının bulunduğu bir alanda mücadele ederken buldular. Ama şimdi sanki bir soykırım sahnesi.

Gecenin bir vaktinde ağaçlar devrilmeye başlamış ve her düşen dev diğerlerini de devirmişti. Artık tüm bölge kırık kereste gövdeleri ve dallardan oluşan bir kaosa dönüşmüştü. devasa bir şekilde kırılmış, parçalanmış, ezilmişti. Üç arkadaş bütün günü yıkıntılarla boğuşarak geçirdi.

Gün batımına yakın, esintiyle kaynayan ve boylarının iki katı olan alçak bir fundalık yamacına ulaştılar. Sunder palasıyla bilek kalınlığındaki saplara saldırdı ve sonunda uzanabilecekleri kadar geniş bir alanı temizlemeyi başardı. Ama o zaman bile dinlenemedi; endişeden gergindi. Onlar yemek yerken Covenant hiçbir yorum yapmadı; Linden ise mahremiyetine gömülmüştü, Graveler'dan habersiz görünüyordu. Ama daha sonra Covenant ona derdinin ne olduğunu sordu.

Sunder hiddetle cevap verdi: "Taş bulamadım. Ay batıyor ve aramama yardımcı olmak için bu fundalığa yeterince nüfuz edemeyecek. Marid'in kaderinden nasıl kaçınacağımı bilmiyorum."

Covenant bir süre düşündükten sonra, "Seni ben taşıyacağım. Eğer ben korunuyorsam, sen de güvende olmalısın."

Graveler sert bir omuz silkmeye kabul etti. Ama yine de rahatlamadı.

Covenant'ın önerisi, hayat boyu süregelen ihtiyatlılık anlayışına ters düşüyordu.

Covenant sessizce, "Sanırım iyi olacaksın. *Aliantha* konusunda haklıydım, değil mi?"

Sunder buna uyumaya hazırlanarak karşılık verdi. Ancak Covenant gece kısa bir süreliğine uyanıp etrafına baktığında, Graveler'ın gözlerini kullanmaya veda eden bir adam gibi fundalığın karanlığına baktığını gördü.

Yol arkadaşları şafağın erken griliğinde kalktılar. Birlikte, doğu ufkunu görebilecekleri bir incelme bulana kadar fundalıklar arasında ilerlediler. Esinti önceki akşamdan beri daha güçlü ve daha serin hale geldi. Covenant hafif bir endişe ürpertisi hissetti. Belki de o ve Linden ayakkabılarıyla korunmamışlardı; belki de doğal olarak Sunbane'e karşı bağışıklığı var. Bu durumda-

Alternatif aramak için zamanları yoktu. Gün doğumu Çok yakın. Linden kavun çuvalını aldı. Covenant, Sunder'ın sırtına binmesi için eğildi. Sonra yüzlerini doğuya döndüler. Covenant nefesini tutmamak için kendini zor tuttu.

Güneş masmavi parlayarak doğdu, safir bir aurayla maviye büründü.

Sadece bir an için parladı. Sonra kara bulutlar bir saldırının öncüleri gibi batıya doğru yuvarlanmaya başladı.

"Yağmurun güneşi." Sunder büyük bir çabayla parmaklarını Covenant'ın omuzlarından ayırdı ve yere düştü. "Şimdi," dedi "Sonunda biraz hızlı hareket etmeye başlayacağız. Takibi tamamen engelleyemezsek bile en azından ömrümüzü uzatmış oluruz."

Hemen nehre doğru döndü ve sanki bulutlarla yarışıyormuş gibi fundalıkların arasından hızla ilerlemeye başladı.

Covenant yükselen rüzgârın karşısında Linden'la yüzleşti. "O iyi mi?"

"Evet," diye yanıtladı sabırsızlıkla. "Ayakkabılarımız Sunbane'i engelliyor." Sunder rahatlamış bir ifadeyle başını salladığında, Sunder'in peşinden koşmaya başladı.

Funda batıya doğru bir mesafe boyunca yayıldı, sonra aniden nehir kıyısı boyunca ağaçlar kadar uzun çalılıklara dönüştü. Bulutlar tepedeydi ve Sunder yükseklerle doğru ilerlerken gökyüzünden birkaç yağmur damlası sıçramaya başlamıştı. Fırça. Hareket ederken, sağlam dalları keser ya da kırardı. yaklaşık sekiz metre boyunca, uzun sarmaşık parçalarını kesti. Bunları çalılıkların arasında sürükledi. Toplayabildiği kadarını topladıktan sonra dalları ve sarmaşıkları arkadaşlarına verdi, sonra da aynı uzunlukta daha fazla odun topladı.

Nehir yatağına yaklaştıklarında, batıda sadece küçük bir gökyüzü şeridi açık kalmıştı.

Sunder bankın kenarına doğru ilerledi. Orada çalışabileceği bir alan hazırladı. Aklından ne geçtiğini bilmeseler de onun kısa emirlerine itaat eden Covenant ve Linden, asmaları ve dalları dallardan ve yapraklardan sıyrmasına yardım ettiler. Sonra tüm odunları uzunlamasına bir araya getirdiler ve Sunder bunları sarmaşıklarla birlikte güvenli bir demet haline getirdi. İş bittiğinde, kollarının erişebileceğinden daha kalın, sıkı bir yığın elde etmişti.

Rüzgâr çalılığın tepesini yırtmaya başladı. Ağır damlalar yapraklara çarparak çalılığın içinde sürekli çiseleyen bir yağmur oluşturdu. Ama Sunder acelesini unutmuş görünüyordu. Oturdu ve kendini rahat ettirmek için elinden geleni yaptı.

Bir süre sonra Covenant, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Sunder ona, Linden'e baktı. "Yüzebiliyor musunuz?" İkisi de başını salladı.

"O zaman nehrin yükselmesini bekleyeceğiz."

Covenant gözlerindeki suyu kırıştırdı. Lanet olsun, diye mırıldandı. Bir sal.

Bu iyi bir fikirdi. Mithil'in akıntısı, seyahat ederek ulaşmayı umabilecekleri her şeyden daha hızlı bir tempo sağlayabilirdi. karadan. Ve Sunder'in salı onlara tutunacak bir şey verecek, böylece kendilerini tüketmeyeceklerdi. Graveler bu kadar acele etmişti çünkü bu küçük s a l ı yapmak bile yağmurun tüm ağırlığı altında çok daha zor olacaktı. Covenant kendi kendine başını salladı. Sunder hak ettiğinden daha becerikli bir rehberdi.

Linden salın yanına oturdu ve kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu. Düz bir sesle, "Hava soğuk olacak," dedi.

Bu doğrudu; yağmur zaten soğuktu. Ama Covenant bunu görmezden geldi ve nehrin dibine bakmak için hareket etti.

Gördüğü manzara onu kuşkulandırdı. Yatak neredeyse kenar hizasına kadar büyümeyle tıkanmıştı. Suyun yükselmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu; ama yükseldiğinde ağaçlar ve çalılar onu son derece tehlikeli hale getirecekti.

Sunder *ussusimiel* tayınlarını dağıtırken, Covenant su yolunu incelemeye devam etti. Sağanak artık sert ve düzdü, bir şelale kadar istikrarlı bir şekilde çalılıklara çarpıyordu ve hava giderek kararıyordu; ama Nehrin ilk çamurlu kıpırtılarını seçebilecek kadar iyi görebiliyordu. Başlangıçta suyun çok yavaş yükseleceğinden korkmuştu. Ama çalılıklar onun fırtınanın gücünü küçümsüyordu. Sağanak yağmur her an daha da şiddetlenerek yağıyordu. Yağmur, çalıların arasında çırpınan büyük bir canavar gibi ses çıkarıyordu.

Su daha hızlı akmaya başladı. Bir yılan akıntısı gibi kıvrıla kıvrıla akan dere, ağaçların arasından kayıyor, çalıların arasından şıpır şıpır akıyordu. Güney Ovaları'nın tüm bu bölgesi su yoluna akıyordu. Covenant yemeğini henüz bitirmişti ki akıntıda ani bir değişiklik oldu. Akıntı, hiçbir uyarıda bulunmadan, saldırgan bir yırtıcı gibi yukarıya, ileriye doğru sıçradı ve bazı çalılar yerinden oynadı.

Sıg köklülerdi. Akıntı onları çekerek serbest bıraktı. Hemen ağaçların dallarına takıldılar, akıntının sarmallarında çaresizlik içinde asılı kaldılar. Ama su onlara karşı birikti. Ağaçlar devrilmeye başladı.

Çok geçmeden kökünden sökülmüş ağaç gövdeleri ve dallar nehre karıştı ve karşı konulmaz bir şekilde aşağıya doğru akmaya başladı. Su bir taşkın gücüyle kaynıyordu.

Çıg. Yağmur Mithil'e çarptı ve Mithil ayağa kalkıp hırsıyla koşmaya başladı. Ayak ayak kendini temizledi.

Sunder ayağa kalktığı anda akıntı kıyıya yarıdan fazla y a k l a ş m ı ş t ı . Az sayıdaki eşyasının güvende olduğundan emin olmak için bir an harcadı, sonra sala doğru eğildi, kavun çuvalını bağladı tahtaya sıkıca.

Bir korku spazmı Covenant'ın göğsünü burktı. "Bu çok tehlikeli!" diye bağırdı yağmurun gürültüsü arasında. "Parçalara ayrılacağız!" Ben bir cüzzamlıyım!

"Hayır!" Sunder geri döndü. "Akıntıyla birlikte gideceğiz, ağaçlarla birlikte! Eğer tehlike seni aşarsa, beklemeliyiz! Nehir yarına kadar temizlenmeyecek!"

Covenant, Rider'ı ve karşılaştığı, beyaz altının varlığını hissedebilen varlıkları düşündü. O cevap veremedi. Linden havladı: "Paramı harcamak zorunda kalırsam delireceğim. Burada oturmakla vakit kaybetme!"

Sunder salın bir ucundan tuttu. "Tahtaya tutunun, yoksa birbirimizi kaybederiz!"

Hemen bohçanın diğer ucuna eğildi, ellerini dalların arasına kilitledi ve onları kaldırdı.

Covenant sessizce küfrederek onun yanına yerleşti ve ıslak dalları kavramaya çalıştı. Parmaklarındaki uyuşukluk onu tehdit ediyordu. Ona ihanet etti; elinde tuttuğundan emin olamazdı.

"Birlikte hareket etmeliyiz!" Sunder uyardı. "Merkeze doğru!"

Covenant anlayışlı bir şekilde homurdandı. Bir VSE için durmak istedi. Su yolu onun hazır vertigosuna bir uçurum gibi görünüyordu.

Bir sonraki an, Sunder "Şimdi!" diye bağırdı ve kendini kenara doğru fırlattı.

Cehennem ateşi! Sunder ve Linden onu ileriye doğru çekerken sal Covenant'a doğru çekildi. Harekete geçti.

Sunder suya atladı. Sal kıyıya doğru daldı. Covenant'ın tutuşu onu baş aşağı uçurumun kenarına sürükledi. Parçalayıcı bir sarsıntıyla suya çakıldı.

Çarpmanın etkisiyle yetersiz parmakları saldan koptu. Mithil onu aşağıya doğru sürükledi. Akıntı boyunca döne döne yuvarlandı, turbülans ve boğulma içinde kendini kaybetti. Bir anlık panik beynini su kadar karanlık yaptı. Yüzeyi nasıl bulacağını bilmeden çırpınmaya başladı.

Derken köklerine hâlâ sıkı sıkıya bağlı bir çalı bacağına acı bir darbe indirdi. Bu onu düzeltti. Yukarı doğru tırmandı.

Hiç ses çıkarmayan bir solukla suyu geldi.

Yağmurun hengamesi arasında, hava ve korku, yüzüne doğru iten akıntı ve denizin jelimsi ateşi dışında her şeye karşı sağırdı. Su. Soğuk aklını başından aldı.

Ama çılgınca bir ses "Mutabakat!" diye bağıırıyordu.

Linden'in çığlğının aciliyeti ona ulaştı. Çizmelerinin sürüklemesine karşı koyarak başını ve omuzlarını hızla kaynayan sudan çıkardı, karanlığı taradı.

Tekrar suyun altına dalmadan önce sala bir göz attı.

Yakındaydı, nehrin 10 metre aşağısında. Tekrar yüzeye çıktığında akıntıya doğru ilerledi.

Bir kol onu yokladı. Öne doğru tekmeledi ve yarım eliyle Linden'in bileğini kavradı. Uyuşmuş parmakları tutamadı. Su başının üzerine kapandı.

Eli adamın koluna yapıştı ve onu sala doğru itti. Dallardan birine tutundu ve kendini kaba ağaç kabuğuna sabitlemeyi başardı.

Ağırlığı Sunder'in sal üzerindeki kontrolünü alt üst etti. Bohça dönmeye başladı. Covenant tehlikeli bir hız izlenimi edindi. Nehir kıyıları sadece belli belirsiz bir görüntüydü; o su yolunda hızla ilerlerken yanından geçip gidiyorlardı.

"Sen iyi misin?" Linden bağırdı.

"Evet!"

Birlikte soğuk suyla mücadele ettiler ve Sunder'in salın dalgalanmasını düzeltmesine yardım ettiler.

Yağmur onları sular altında bırakmış, kör ve dilsiz hale getirmişti. Akıntı, salın hakimiyeti için sürekli mücadele etti. Defalarca kısır durgun sulardan çıkmak ve nehirden aşağıya triremler gibi inen ağaçları savuşturmak zorunda kaldılar. Sadece Mithil'in genişliği her dönemeçte kütüklerin oluşmasını engelliyordu.

Ve su soğuktu. Kaslarını emiyor, güçlerini ve sıcaklıklarını tüketiyor gibiydi. Covenant sanki kemikleri buzla doluyormuş gibi hissetti. Kısa süre sonra başını zorlukla tutabiliyordu. suyun üstünde, tahtaya zor tutunuyor.

Ancak Nehir yükseldikçe, yüzeyi giderek daha az çalkantılı hale geldi.

Akıntı yavaşlamadı; ancak suyun artması, düz olmayan dip ve kıyıların batma etkisini köreltti. Salın idaresi daha kolay hale geldi. Sonra, Sunder'in talimatıyla, yol arkadaşları sırayla sala yüzükoyun binmeye başladılar, diğer ikisi de dümen tutarak yorgunluk krizlerini geciktirmeye çalıştılar.

Daha sonra su içilebilir hale geldi. Covenant'ın dişlerinde hala bir kum tabakası bırakıyordu; ancak yağmur ve akıntı çamuru yavaş yavaş yumuşatarak Mithil'i berraklaştırdı.

Arada bir, sanki bir denizaltıdan gelen sesler gibi, donuk bir gümbürtü duymaya başladı. Savaş. Gök gürültüsü değildi; ona şimşek eşlik etmedi. Yine de yağmurun gürültülü su çiselemesini kırdı.

Hiçbir uyarı olmaksızın, keskin bir kıymık havayı yarıyor. Korkunç bir gölge onun üzerinde yükseldi. Son anda akıntı, salı devasa bir ağacın devrilmesinin altından çekip çıkardı. Köklerine göre çok uzun olan ve fırtınanın ağırlığıyla aşırı yüklenen ağaç ve nehir boyunca devrildi.

Şimdi Covenant yakın ve uzak her yerde aynı parçalanma sesini duyuyordu. Mithil megalitik ağaçlardan oluşan bir bölgeden geçiyordu; yıkımlarının yaygarası durmadan kopuyor ve gürliyordu.

İçlerinden birinin sala çarpmasından ya da nehre baraj yapmasından korkuyordu. Ancak bu gerçekleşmedi. Mithil'e inen ağaçlar akıntıyı engellemeden kapattı. Ve sonra Nehir o bölgeyi geride bırakırken yıkıntılarının gürültüsü de azaldı.

Yağmur gökyüzünün çöküşü gibi yağmaya devam etti. Covenant kendini salın bir ucuna yerleştirdi ve botlarının ağırlığını salın rotasını sabitlemek için kullandı. Soğuktan yarı felç olmuş bir halde, o ve Yol arkadaşları, ölçüsü ve sonu yokmuş gibi görünen bir gün boyunca yol aldılar. Yağmur azalmaya başladığında, bu gerçek inatçı sersemliğine nüfuz etti. Bulutlar doğudan geri çekilip akşamın berrak göklerini ortaya çıkarırken, sanki kendisine yabancı bir dil konuşuyormuş gibi açık havaya bakakaldı.

Yoldaşlar birlikte ölmek üzere olan balıklar gibi nehrin kıyısına vurdular ve sürünerek sudan çıktılar. Sunder bir şekilde salını nehrin yükselişine karşı sabitleyecek gücü topladı. Sonra Covenant ve Linden'a katılarak doğaüstü karaçalılardan oluşan bir çalılıktaki rüzgâr barınağına girdi ve yere yığıldı. İç içe geçmiş kara bulutlar Batıya doğru uzaklaştı; ve güneş, turuncu ve kırmızıyla görkemli bir şekilde battı. Karanlık geceye doğru yoğunlaştı.

"Ateş." Linden'in sesi titriyordu; tepeden tırnağa titriyordu. "Ateş yakmalıyız."

Covenant inleyerek zihnini yattığı çamurdan çıkardı, başını kaldırdı. Uzun soğuk titreşimleri içinden geçti; ürperti kaslarını düğümledi. Güneş bütün gün ovada hiç parlamamıştı ve gece buz gibi berraktı.

"Evet," dedi Sunder kilitlenmiş dişlerinin arasından. "Ateşimiz olmalı."

Ateş. Covenant kendi kendine irkildi. Korkudan başka bir şey hissedemeyecek kadar üşümüştü. Ama ihtiyaç mutlaktı. Ve kan düşünmeye dayanamıyordu. Graveler'ı engellemek için, kemikleri birbirine çarpıyor gibi görünse de elleri ve dizleri üzerinde mücadele etti. "Ben yapacağım"

Birbirleriyle yüzleştiler. Aralarındaki sessizlik belirgindi. Sadece çalılıkların arasından gelen soğuk esinti ve nefes almanın sıkışık ürpertisi. Sunder'in yüz ifadesi Covenant'ın gücüne güvenmediğini, kendi gücünü bir kenara bırakmak istemediğini gösteriyordu. arkadaşlarının sorumluluğunu üstlendi. Ama Mutabakat içten içe, "Benim için kendini kesmeyeceksin," diye tekrarlayıp duruyordu. Bir süre sonra Sunder ona *orkestrayı* uzattı.

Covenant titreyen yarım eliyle onu aldı, yüzüğüyle temas ettirdi ve zayıf bir şekilde ona baktı. Ama sonra bocaladı. On yıl içinde bile, güce karşı içgüdüsel korkusunu unutamamıştı.

"Acele et," diye fısıldadı Linden.

Acele mi edeyim? Sol eliyle yüzünü kapattı, ateşini gizlemeye çalışıyordu. Lanet olsun. Gücü kalmamıştı. *Orkestra* avucunun içinde hareketsiz duruyordu; ona konsantre bile olamıyordu. Ne olduğunu bilmiyorsun soruyorsun.

Ama bu ihtiyacın önüne geçilemezdi. Öfkesi yavaşça gerildi. O kaskatı kesildi, titremeye karşı sıkıştı. Acıdan ya da yorgunluktan ayırt edilemeyen irin, yüzüğünün çemberinde kendini şekillendirdi. Yüzük

Güneş taşının hayatı yoktu; beyaz altının hayatı yoktu. Onlara kendi hayatını verdi. Başka bir cevap yoktu.

Sessizce küfrederek yumruğunu çamura vurdu.

Orkestranın içinde beyaz bir ışık patladı: yüzüğünden sanki metal gümüş bir magma şeridiymiş gibi alevler fişkırdı. Bir anda tüm eli alevler içinde kaldı.

Yumruğunu kaldırdı, Güneşboğan'a karşı bir intikam sözü gibi ateş saçtı. Sonra Güneş Taşı'nı düşürdü. Söndü; ama yüzüğünden alev fişkırmaya devam etti. Boğuk bir sesle, "Sunder!" diye haykırdı.

Graveler hemen ona ölü bir karaçalı dalı verdi. Islak kabuğu yarım eliyle kavradı: oduna beyaz alev sıkarken kolu titredi. Onu yere bıraktığında alevler içindeydi.

Sunder daha fazla odun tedarik etti, sonra da zayıf ateşle ilgilenmek için diz çöktü. Covenant ikinci dalı, üçüncüyü ve dördüncüyü alevlendirdi. Sunder yanan ateşi yaprak ve dallarla besledi, alevlerin üzerine dikkatlice üfledi. Bir süre sonra, "Bu kadar yeter," dedi.

Covenant bir inilti ile zihninin boş kalmasına izin verdi ve yüzüğü karanlığa gömüldü. Gece, ateşin soluk sarı ışığı ve dumanı etrafında toplanan çalılıkların üzerine çökmüştü.

Kısa süre sonra yüzünde bir sıcaklık hissetmeye başladı.

İçine kapanarak, yaptığıının sonuçlarını tahmin etmeye, gücün duygusal şımarıklığını ölçmeye çalıştı.

Kısa süre sonra Graveler saldan kavun çuvalını aldı ve *ussusimiel* tayınını dağıttı. Covenant kendini yemek yiyemeyecek kadar boş hissediyordu; ama vücudu iradesi dışında tepki verdi. Kıyafetlerinden yukarı doğru kıvrılan nem tanecikleriyle birlikte bir cüce gibi oturdu ve ruhunun cansızlığına şaşkınlıkla baktı.

Yemeğini bitirdiğinde, Linden kabuklarını attı. Alevlere bakarak uzaktan, "Buna bir gün daha dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Başka seçenek var mı?" Yorgunluk Sunder'in gözlerini kör etmişti. Sanki kemikleri sıcaklığa susamış gibi sığa yakın oturdu. "Ur-Lord Revelstone'u hedefliyor. Pekâlâ. Ama mesafe çok uzak. Nehrin yardımını reddederek, yayan yolculuk etmeliyiz. Na-Mhoram'ın Kalesine ulaşmak için ayın birçok kez dönmesi gerekir. Ama korkarım ki oraya ulaşamayız. Sunbane çok tehlikeli. Bir de takip meselesi var."

Linden'in omuzlarının duruşundan endişeli olduğu anlaşıyordu. Bir süre sonra sıkıca, "Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

Graveler iç çekti. "Kimse Güneşboğan'ı önceden bilemez," dedi kısık bir sesle. "Geçmiş nesillerde her yeni güneşin beş, altı, hatta yedi gün boyunca parladığı söylenir. Ama dört günlük bir güneş artık nadirdir. Ve kendi gözlerimle üçten az güneşten yalnızca birini gördüm."

"İki gün daha," diye mırıldandı Linden. "Yüce Tanrım."

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra, zımnî bir anlaşmayla, ikisi de ateş için odun toplamak üzere ayağa kalktı. Çalılıkları tarayarak büyük bir çalı ve dal yığını topladılar. Bundan sonra Sunder yere uzandı. Ama Linden ateşin yanında oturmaya devam etti. Covenant uyuşukluk içinde yavaşça onun kendisini incelediğini fark etti.

Kasıtlı olarak vurgusuz bir ses tonuyla, "Yüzüğünü kullanmak seni neden rahatsız ediyor?" diye sordu.

Ateşi düşmüş, geriye sadece kemiklerinde belli belirsiz bir ürperti kalmıştı.

Ama düşüncelerinde öfkenin yankıları vardı. "Bu çok zor."

"Ne şekilde?" Ciddiyetine rağmen yüz ifadesi anlamak istediğini gösteriyordu. Belki de anlamaya ihtiyacı vardı. Onda uzun bir kendini cezalandırma geçmişi okudu. O, başkalarını iyileştirmek için kendine eziyet eden bir hekimdi, sanki ikisi arasındaki bağlantı gerekli ve zorunluymuş gibi.

Sorusunun karmaşıklığına karşı bildiği en basit cevabı verdi. "Ahlaki olarak."

Bir an için birbirlerine baktılar, birbirlerini tanımlamaya çalıştılar. Sonra, beklenmedik bir şekilde, Graveler konuştu. "İşte sonunda, ur-Tanrım," diye mırıldandı, "anlayabileceğim bir söz söyledin." Sesi ıslak odunlardan ve alevlerden yükseliyor gibiydi. "Hem güçten hem de zayıflıktan, hem güçten hem de güçsüzlükten korkuyorsun. İhtiyaç içinde olmaktan ve ihtiyacının karşılanmasından korkuyorsun. Ben de öyle.

"Ben bir Graveler'ım, böyle bir korkuyu çok iyi bilirim. Bir Stonedown

Graveler'a hayatı için güveniyor. Ama bu yaşam, bu güven adına halkının kanını dökmelidir. Güvenenler emaneti yerine getirmek için feda edilir. Böylece güven bir kan ve ölüm meselesi haline gelir. Bu yüzden evimden kaçtım" -ses tonundaki basit ağıt tınısı, söylediklerini her türlü suçlamadan arındırıyordu- "evime dönmek için güvenemeyeceğim bir adama ve bir kadına hizmet ediyorum. Size nasıl güveneceğimi bilmiyorum ve bu yüzden güven yükünden kurtuldum. Aramızda sizin hayatlarınızı feda etmemi gerektirecek hiçbir şey yok. Ya da Kendimi feda edeceğim."

Sunder'in sesini ve ateşi dinleyen Covenant korkusunun bir kısmını kaybetti. Üzerine bir akrabalık duygusu geldi. Kendinden şüphe eden bu huysuz Stonedownor çok acı çekmiş ama yine de kendinden çok şey korumuştı. Covenant uzun bir süre düşündükten sonra Sunder'ın söylediklerini kabul etmeye karar verdi. Her bedeli tek başına ödeyemezdi. "Pekâlâ," diye nefes aldı, koruluktaki gece esintisi gibi. "Yarın gece ateşi yakabilirsin."

Sunder sessizce, "Bu iyi," diye cevap verdi.

Covenant başını salladı. Çok geçmeden gözlerini kapattı. Yorgunluğu onu ateşin yanında yere düşürdü. Uyumak istiyordu.

Ama Linden onun dikkatini çekmeyi başardı. "Bu yeterli değil," dedi uyararak.

"Sunbane ile savaşmak istediğini söyleyip duruyorsun ama bir ateşi bile zor yakıyorsun. Çubukları birbirine sürtmekten bile korkuyor olabilirsin. Bundan daha iyi bir cevaba ihtiyacım var."

Onun ne demek istediğini anlamıştı. Kaprisleri yüzünden doğanın kendisine işkence edebilen Güneşboğan, beyaz altın bir yüzük kadar değersiz bir şeyle ortadan kaldırılamazdı. Güce güvenmiyordu çünkü hiçbir güç kalbinin arzularını gerçekleştirmeye yetmiyordu. Dünyayı iyileştirmek. Cüzzamı iyileştirmek. Onu engelleyen yalnızlığa köprü kurmak.

sevgi kapasitesi. Sesinin sert çıkmaması için çaba sarf etti. "O zaman bir tane bul. Başka kimse bunu senin için yapamaz."

Kadın cevap vermedi. Adamın sözleri onu tekrar yalnızlığına itecek gibiydi. Ama onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Daha şimdiden

solmaya başlamıştı. Kadın geceyi geçirmek üzere yatağına yerleşirken, o da nehrin sesini dinleyerek uykuya daldı.

Ölü köz yığınının yanında sıkışık ve üşümüş bir halde uyandı. Yıldızlar silinmişti; ve şafakta, hızlı Mithil baktı. Karanlık ve soğuk, sulu kar kadar ölümcül. Suda bir gün daha hayatta kalabileceğine inanmıyordu.

Ama Sunder'in de dediği gibi, başka seçenekleri yoktu. Korku içinde titreyerek beklentisiyle arkadaşlarını uyandırdı. Linden solgun ve bitkin görünüyordu ve gözleri sanki bunu düşünmeye dayanamıyormuş gibi Nehir'den kaçıyor. Birlikte yetersiz bir kahvaltı yaptıktan sonra şafağa bakmak için bir kayanın üzerine çıktılar. Bekledikleri gibi, güneş mavi bir parıltıyla doğdu ve doğudan tehditkâr bulutlar yığılmaya başladı. Sunder boyun eğerek omuz silkti ve küçülmekte olan kavun çuvalını sala bağlamaya gitti.

Arkadaşları odun demetini suya attılar. Suyun acısı Covenant'ın nefesini ciğerlerinden dışarı çıkardı; ama soğukla, akıntıyla ve çizmelerinin ağırlığıyla yaşlı cüzzamlı inatçılığıyla savaştı ve ilk şoku atlattı.

Sonra yağmur başladı. Gece boyunca, nehir Şiddeti azalmıştı; kendini yüzen çalılardan ve ağaçlardan arındırmış ve en kötü türbülansının üzerine çıkmıştı. Ancak yağmur daha şiddetliydi, arkasında daha fazla rüzgar vardı. Sert rüzgarlar yağmur damlaları dolu taneleri gibi vurana kadar. Seller sıcak, kavurucu bir sesle suya çarptı.

Sağanak yağış kısa sürede yol arkadaşları için eziyete dönüştü. Sırılsıklam ve sinsi soğuktan kaçamıyorlardı. Covenant zaman zaman uzakta, karanlığı yırtan bir şimşek patlamasına göz attı; ama Mithil'e aralıksız yağan yağmur her türlü gök gürültüsünü bastırdı. Çok geçmeden kasları kurşun gibi oldu. Sinirleri o kadar uyuşmuştu ki artık salı tutamıyordu. Elini dalların arasına sıkıştırdı, dirseğini bağlardan birinin üzerine geçirdi ve hayatta kaldı.

Gün bir şekilde geçti. Sonunda, doğu boyunca açık bir gökyüzü çizgisi açıldı. Yağmur ve rüzgâr yavaş yavaş hafifledi. Niyetten çok şans eseri, yol arkadaşları batı kıyısında çakıl ve kumdan oluşan küçük bir koy buldular. Sallarını sudan çıkardıklarında, Covenant'ın bacakları tutmadı ve sanki bir daha asla hareket edemeyecekmiş gibi yüzüstü çakıl taşlarının üzerine yığıldı.

Linden nefes nefese, "Yakacak odun." dedi. Ayakkabılarının tökezleyerek çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sunder da hareket ediyor gibiydi.

Kadının iniltisi adamın başını yukarı kaldırdı, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine kaldırdı. Onun yaralı bakışlarını takip ederek, onu neyin dehşete düşürdüğünü gördü.

Yakacak odun yoktu. Yağmur çakılları temizlemişti. Kıyıdaki küçük alan ise uzun dikenli çalılardan oluşan bir arapsaçıyla çevriliydi. "Ne yapacağız?" diye inlerken yorgunluk ve gözyaşları sesini kalınlaştırmıştı.

Covenant konuşmaya çalıştı ama ses çıkaramayacak kadar güçsüzdü. Graveler yorgun dizlerini kilitledi, yetersiz bir gülümsemeyle yetindi. "Efendimiz izin verdi. İyi kalpli olun. Bazı küçük Sıcaklık bizi çok rahatlatacak."

Ayağa fırlayan Covenant, Sunder'ın çalılarının en kalın kısmına yaklaşmasını boş gözlerle izledi.

Çenesindeki kaslar, kalp atışlarının durması gibi ritmik olmayan bir şekilde düğümlenip gevşedi. Ama tereddüt etmedi. Sol elini dikenlerin arasına uzatıp ön kolunu dikenlerden birine bastırdı ve derisinde bir kesik açtı.

Covenant yorgunluktan, soğuktan ve sorumluluktan dolayı tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Linden irkildi ama hareket etmedi.

Sunder ürpererek akan kanı ellerine ve yüzüne sürdükten sonra *orkestrasını* çıkardı. Güneş Taşı'nı kesiği üzerine damlayacak şekilde tutarak ilahi söylemeye başladı.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Covenant, güneş ışığı olmadan Sunder'in bir şey yapamayacağını düşünerek iliklerine kadar titredi.

Başarılı oldu. Ama aniden yarı saydam taşın içinde kırmızı bir parıltı uyandı.

Sunder'in kanının rengindeki güç güneşe doğru yöneldi.

Güneş bir sıra tepenin ardında çoktan batmıştı ama Güneş Taşı araya giren araziden etkilenmemişti; Sunder'ın veril mili güneşin saklı olduğu yere doğru ilerledi. Koydan biraz uzakta, şaft tepelerin karanlık tabanında kayboldu; ama düz, parlak gücü engellenmedi.

Sunder hâlâ ilahi söylemeye devam ederek ellerini hareket ettirdi, böylece mil kalın bir çalı sapıyla karşılaştı. Neredeyse aynı anda ağaçtan alevler fişkırdı.

Gövde iyice alev aldığı anda, gücünü en yakın dallara kaydırды.

Çalı çırpı ıslak ve canlıydı; ama sapı yeni saplara ve dallara kolayca yaktı ve arapsaçı o kadar yoğundu ki alevler birbirini besledi. Kısa süre içinde kendi kendini besleyen bir şenlik ateşi yarattı.

Sessizliğe gömüldü; ve kan ışını kayboldu. Gücsüz bir şekilde, kendini ve Güneş Taşı'nı yıkamak için Nehre gitti.

Covenant ve Linden alevlere doğru eğildiler. Alacakaranlık etraflarında derinleşiyordu. Arkalarında, Mithil'in sesi denizin solunumu gibi geliyordu. Covenant ateş ışığında dudaklarının soğuktan maviye döndüğünü, yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordu. Gözleri sanki başka bir görüşten yoksunlarmış gibi alevleri yansıtıyordu. Acımasızca, kadının bir yerlerde dayanma arzusu ya da kararlılığı bulacağını umuyordu.

Kısa bir süre sonra Sunder elinde bir çuval *ussusimiel* ile döndü. Linden onun koluna bakmak için kendini zorladı; ama o sessizce reddetti. "Ben bir Graveler'ım," diye mırıldandı. "İyileşme konusunda yavaş olsaydım, böyle bir iş bana düşmezdi." Ön kolunu kaldırarak kanamanın çoktan durduğunu gösterdi. Sonra alevlerin yanına oturdu ve akşam yemeği için bir miktar kavun hazırlamaya başladı.

Üçü sessizce yemek yedi, gece için sessizce yerleşti. Covenant, yağmur güneşinin altında bir gün daha geçirebilmek için kendi içinde cesaret arıyordu. Tahminine göre Arkadaşları da aynı şeyi yapıyordu. Özel ihtiyaçlarını bir serpuş gibi üzerlerine giyiyor ve tek başlarına uyuyorlardı.

Ertesi gün Covenant'ın en kötü beklentilerini bile aştı. Bulutlar ovayı kapatırken, rüzgâr kudurgan boyutlara ulaşarak nehri köpürttü ve yağmuru bir belanın dikenleri gibi savurdu. Şimşek ve gök gürültüsü gökyüzünde birbirini dövdü. Bir anda gökyüzü bir gök kubbenin parçalanması kadar korkunç, bir çığ kadar gürültülü bir hal aldı. Sal ölü bir odun gibi akıntıya kapıldı, tamamen Mithil'in merhametine kaldı.

Covenant sürekli yıldırım korkusuyla çırpınıp durdu, sala çarpıp onu ve arkadaşlarını kızartmasını bekledi. Ama o öldürücü darbe asla düşmedi. Günün ilerleyen saatlerinde, yıldırımın kendisi onlara beklenmedik bir erteleme sağladı. Onlardan nehrin aşağısında, mavi-beyaz bir şimşek muazzam okalıptüs ağaçlarının arasında cızırdadı. Ağaçlardan biri ağaçlar bir meşale gibi yanıyordu.

Sunder arkadaşlarına bağırdı. Birlikte salı kıyıya doğru çektiler, sonra da nehirden ayrıлып ağaçlara doğru koştular. Yanan okalıptüslere yaklaşamadılar; ancak yanan bir dal yakınlarına düştüğünde, dalı ağacın tehlikesinin altından çıkarmak için diğer ölü odunları kullandılar. Sonra çalı çırpı, kırık ağaç dalları ve tırpan büyüklüğündeki okalıptüs yapraklarını alevlere verdiler. alevler yağmura direnecek kadar sıcaktı.

Yanan ağaç ve kamp ateşi bir lütuf gibi ısı saçıyor. Zemin, Covenant ve arkadaşlarının günlerdir sahip olduğu en yumuşak yatağı oluşturan yapraklarla kaplıydı. Bir süre sonra Gün batımında ağaç yıkıldı ama onlardan uzağa düştü; bundan sonra endişelenmeden dinlenebildiler.

Şafak sökerken Sunder, Covenant ve Linden'i uyandırdı, böylece güneş doğmadan önce oruçlarını açmak için zamanları olacaktı. Graveler gergin ve dikkati dağılmış bir haldeydi.

Sunbane. Yemeklerini yedikten sonra nehir kıyısına indiler ve sabahı beklemek için durabilecekleri düz bir kaya parçası buldular. Cılız ve kararmış ağaçların arasından güneşin ufukta ilk bakışını attığını gördüler.

Uğursuz, ateşli ve kırmızı görünüyordu; dikenli bir taç gibi coquelicot giyyordu ve çöl güneşinin şiddetli yoğunluğuna tamamen benzemeyen nemli bir sıcaklık yayıyordu. Koronası sinsî ve zararlı görünüyordu.

Linden'in gözleri bu manzara karşısında irkildi. Sunder'in yüzü de tuhaf bir şekilde beyazlaşmıştı. İki eliyle içgüdüsel bir korunma hareketi yaptı. "Veba güneşi," diye nefes aldı ve ses tonu irkildi. "Ah, şanslıymışız. Bu güneş üzerimize çöl güneşinden sonra gelseydi ya da bereketli-" Düşünce boğazında düğümlendi. "Ama şimdi, bir yağmur güneşinden sonra-" İçini çekti. "Şanslıyız, gerçekten."

"Nasıl yani?" diye sordu Covenant. Arkadaşlarının tavrını anlayamamıştı. Kemikleri temiz ve berrak bir günün ferahlığını özlemle bekliyordu. "Bu güneş ne işe yarıyor?"

"Yapmak mı?" Sunder dişlerini gıcırdattı. "Ne zararı yok ki? Bu, Toprak'ın korkusu ve azabıdır. Durgun su durgunlaşır. Büyüyen şeyler çürür ve parçalanır. Gölgelememiş şeylerden yiyen ya da içen herkes, çok azının hayatta kaldığı ve hiç kimsenin tedavi edemediği bir hastalığa yakalanır. Ve böcekler-!"

"Haklı," diye fısıldadı Linden ağzı dehşetle dolmuş bir halde, "Aman Tanrım."

"Bizi şanslı kılan Mithil Nehri'dir, çünkü o durgunlaşır. Başka bir çöl güneşine kadar, kaynaklarından ve yağmurdan akmaya devam edecek. Ve bizi başka şekillerde de koruyacaktır."

Sunder'in gözlerinden yansıyan kızılklık onu köşeye sıkışmış bir hayvan gibi gösteriyordu. "Yine de böyle bir güneşe yüreğim dayanmadan bakamam.

Halkım böyle zamanlarda evlerine saklanır ve iki günlük güneş için dua eder. Ben de saklanmak için acı çekiyorum. Dünyanın genişliğine karşı evsiz ve küçüğüm ve tüm Ülkede bir güneşten korkuyorum.

veba diğer her şeyden daha fazla."

Sunder'in içten endişesi Covenant'ı suçluluk duygusu gibi etkiledi. Buna cevap vermek için, "Hâlâ hayatta olmamızın tek sebebi de sensin," dedi.

Graveler sanki Covenant'ı değil de kendi düşüncelerini dinliyormuş gibi, "Evet," diye cevap verdi.

"Evet!" Covenant tersledi. "Ve bir gün her Taşkafalı bu Sunbane'in yaşamak için tek yol olmadığını öğrenecek. O gün geldiğinde, Ülke'de onlara bir şeyler öğretebilecek tek kişi sen olacaksın."

Sunder bir süre sessiz kaldı. Sonra uzaktan, "Onlara ne öğreteceğim?" diye sordu.

"Toprağı yeniden yaratmak için." Covenant bu tutkusuna Linden'i da dahil etti. "Burası eskiden öylesine sağlıklı ve sevgi dolu bir yerdi ki, görseniz yüreğiniz parçalanırdı." Sesinde öfke ve sevgi parıltıları vardı. "Bu yine doğru olabilir." Adamına ters ters baktı yoldaşları, ondan şüphe etmeleri için onları cesaretlendirdi.

Linden bakışlarını kaçırdı; ama Sunder döndü ve Covenant'ın öfkesiyle karşılaştı. "Sözlerinizin hiçbir anlamı yok. Hiçbir erkek ya da kadın

Toprak. İyi ya da kötü Sunbane'in elindedir. Yine de size şunu söylüyorum," diye homurdandı Antlaşma itiraz etmeye başlayınca.

"Girişimde bulunun." Aniden gözlerini indirdi. "Daha fazla dayanamayacağım

babam Nassic'in sadece akılsız bir aptal olduğuna inanıyorum." Geri alma

kavun çuvalını kaba bir şekilde salın ortasına bağladı.

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Covenant. Beklenmedik bir şiddet arzusu hissetti. "Seni duyuyorum."

Linden onun koluna dokundu. "Hadi gel." Onun bakışlarına karşılık vermedi. "Burası tehlikeli olacak."

Kadın ve Sunder salı suya indirirken sessizce onu takip etti.

Kısa süre sonra Mithil'in ortasındaydılar, kızıla boyanmış bir güneş ve gök mavisi bir gökyüzünün altında akıntıya kapılmış gidiyorlardı. Ilık hava suyu neredeyse keyifli hale getirmişti ve nehrin hızı gece boyunca yavaşlamış, salın idaresini

kolaylaştırmıştı. Yine de güneşin

aurora Covenant'ı rahatsız ediyordu. Yüzeysel görüşüne göre bile bu, yalancı ve kana susamış gizli bir tehdit gibi görünüyordu. Bu nedenle, ılık güneş ışığı ve berrak gökyüzü bir canavarın gizlenmesi gibi görünüyordu.

Pusu.

Arkadaşları da onun endişesini paylaşıyordu. Sunder sanki her an bir saldırı bekliyormuş gibi inatçı bir ihtiyatla yüzüyordu. Ve Linden'in tavırları, bereketli güneşin ilk gününden beri gösterdiği her şeyden daha şiddetli bir endişeye ihanet ediyordu.

Ama bu belirsiz korkuyu haklı çıkaracak hiçbir şey olmadı. Su soğukluğunu kaybettikçe sabah kolayca geçti. Hava sineklerle doldu, Sivrisinekler, tatarcıklar, kırmızı ışıktaki parlayan hiddet motifleri gibiydiler; ama bu tür şeyler yol arkadaşlarının *alianta*'yı her gördüklerinde durmalarını engellemedi. Covenant yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Nehrin daha da sertleştiğini fark edene kadar öğle vakti geçmişti.

Yağmurlu günler boyunca Mithil doğrudan kuzeye dönmüştü; ve şimdi beklenmedik bir şekilde genişledi, daha sıkıntılı hale geldi. Çok geçmeden neler olduğunu anladı. Sal hızla kuzeye doğru ilerliyordu.

Mithil ve başka bir nehrin birleştiği yerde.

Hızları yoldaşlara seçim yapacak zaman bırakmadı. Sunder, "Dur!" diye bağırdı. Linden saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, Tutuşunu sıkılaştırdı. Covenant uyuşmuş parmaklarını salın dalları arasına sıkıştırdı. Sonra Mithil onları döndüre döndüre ve yuvarlaya yuvarlaya izdihamın çalkantılı merkezine sürükledi.

Sal bir uçtan bir uca sürüklendi. Covenant kargaşanın içinde çekildiğini hissetti ve nefesini tutmak için mücadele etti. Ama neredeyse aynı anda akıntı salı başka bir yöne doğru sürükledi. Nefes nefese gözlerindeki suyu silkeledi ve şimdi kuzeydoğuya doğru yol aldıklarını gördü.

Bir fersahtan fazla bir süre boyunca, sal aşağıya doğru savruluyor gibiydi. su yolu. Ama sonunda yeni akarsu, kıyıların arasında biraz hafifledi. Covenant nefes almaya başladı.

"O da neydi?" Linden nefes nefese kaldı.

Covenant hafızasını yokladı. "Kara Nehir olmalı." Garroting Deep'ten. Ve Elena'nın Kevin Landwaster'ı çağırarak için Ölüm Yasası'nı çiğnediği *Melenkurion* Skyweir'dan ve sonuç olarak kendisi de ölmüştü. Covenant bu anıyı hatırlayınca irkildi ve belki de hiçbirinin Kara'nın kadim ormanları Sunbane'den kurtulmuştu. Kendini sıkarak ekledi: "Güney ve Orta Ovaları birbirinden ayırıyor."

"Evet," dedi Graveler. "Ve şimdi seçim yapmalıyız. Revelstone bizden kuzeybatıda uzanıyor. Mithil artık yolumuzu kısaltmıyor."

Covenant başını salladı. Ancak hatırladıkları başka şeyleri de gündeme getirdi. "Sorun değil. Mesafeyi artırmaz." Mithil Nehri'nin onu nereye götüreceğini çok iyi biliyordu. "Her neyse, bu güneşin altında yürümek istemiyorum."

Andelain.

Umudunun ve endişesinin ani oluşu onu ürpertti. Eğer *alianta* Sunbane'e dayanabildiyse, Andelain de kendini koruyamaz mıydı? Yoksa Ülke'nin başlıca mücevheri ve ihtişamı çoktan mahvolmuş muydu?

Bu düşünce Revelstone'a ulaşma konusundaki aciliyetinden daha ağır basıyordu. Mithil'den yaklaşık seksen fersah uzakta olduklarını tahmin ediyordu.

Stonedown. Şüphesiz, yakın takibi geride bırakmışlardı. Bu sapmayı göze alabilirlerdi.

Sunder'in ona tuhaf tuhaf baktığını fark etti. Ama Graveler'ın yüzünde, veba güneşine ayak uydurmak için hiç de istekli bir ifade yoktu.

Ve Linden nehrin onları nereye götürdüğünü umursama isteğini kaybetmiş görünüyordu.

Sırayla, izdihamın gerginliğinden sonra biraz dinlenmeye çalışmaya başladılar.

Covenant'ın çevresine dair farkındalığı bir süreliğine Andelain'in anıları tarafından yok edildi. Ama sonra bir renk pırıltısı neredeyse yüzüne çarparak dikkatini başının üzerindeki havaya çekti. Covenant'ın

atmosfer her türden böceklerle dolup taşıyordu. Açık eli büyüklüğündeki kelebekler, chiaroscuro pulları gibi kanatlarıyla göz kırpmıyor ve suyun üzerinde düzensiz bir şekilde süzülüyordu; devasa at sinekleri vızıldıyordu Sivrisinek kümeleri serap gibi dönüyordu. Uzaktan gelen bir şiddet söylentisi gibi sürekli vızıltılarla havayı işaretliyorlardı. Bu ses onu huzursuz ediyordu. Kaşıntı omurgasından aşağı süzülüyordu.

Sunder belirgin bir endişe göstermedi. Ama Linden'in tedirginliği monte edilmiş. Açıklanamayacak kadar soğuk görünüyordu; dişleri, onları durdurmak için çenelerini kilitleyene kadar takırdadı. Gökyüzüne baktı ve nehir kıyılarına endişeyle bakıyor-

Hava nefes almayı zorlaştırdı, nemli ve tehlikeli hale geldi.

Covenant yükselen uğultuya bir an için sağır oldu. Ama sonra onu duydu; arıların öfkesi gibi yoğun bir hırıltı.

Arılar!

Gürültü içine işledi. Güneşi örtecek kadar yoğun bir sürü nehir boyunca uzanan çalılıkların arasından aniden yükselip sala doğru hırıltılı bir şekilde gelirken şaşkın bir dehşet içinde bakakaldı.

"Cennet ve Dünya!" Sunder'ın nefesi kesildi.

Linden suda çırpındı, Covenant'a tutundu. "Raver!" Sesi bir çığlığa dönüştü. "Aman Tanrım!"

ON: Kristal Vadisi

Raver'ın korkunç ve elle tutulur varlığı, Linden Avery'nin sinirlerini bir şimşek gibi yakarak onu sersemletti. Hareket edemiyordu. Covenant onu arkasına itti, saldırıyla yüzleşmek için döndü. Çığlığı, üzerine su sıçramasıyla boğuldu.

Sonra sürü vurdu. Başparmağı kadar uzun siyah-sarı bedenler havayı pençeliyor, çıldırmış gibi Nehir'e çarpıyordu. Etrafında Raver'ı hissetti - arıların arasında acımasızca harmanlanan bir yıkım ve şehvet ruhu.

Korkunun etkisiyle daldı.

Salın altındaki su berraktı; Sunder'in salın yanına daldığını gördü. onu. Sanki sürüyle elle savaşmaya niyetliymiş gibi bıçağını ve Güneş Taşı'nı kavradı.

Covenant yüzeyde kaldı. Bacakları ve vücudu kıvranıyordu; arılara çılgınca saldırıyor olmalıydı.

Bir anda korkusu yön değiştirdi, onun için korkmaya başladı. Ona doğru hamle yaptı, bir ayak bileğini kavradı ve onu elinden geldiğince sert bir şekilde aşağı doğru itti. Adam aniden kadının pençesine düştü. İki arı hâlâ yüzüne yapışmıştı. Tiksinti dolu bir öfkeyle onları tokatlayarak uzaklaştırdı.

Sonra hava almak için yukarı çıkmak zorunda kaldı.

Sunder yakınlarda yükseldi. Hareket ederken bıçağını savurdu. Sol ön kolundan kan akıyordu.

Yüzeyi yarmış, hava yutmuş ve tekrar dalmış.

Graveler yapmadı. Suyun çarpıklığı içinden, *orkestradan* yükselen kırmızı güneş ateşini izledi. Sürü karanlık bir şekilde Sunder'ın etrafında yoğunlaşmıştı. Bacakları makaslanarak omuzlarını kaldırdı. Ondan fışkıran güç sürüyü tutuşturdu; arılar sıcak pullar gibi alev aldı.

Bir an sonra saldırı sona erdi.

Linden'in suyu tekrar geldi ve hızla etrafına bakındı. Ama Raver gitmişti. Yanmış cesetler Mithil'in yüzünü kaplamıştı.

Sunder sala sarıldı, sanki bu kadar güç sarf etmek göğsünde bir şeyi parçalamış gibi soluk soluğa kaldı.

Onu görmezden geldi. Yaptığı hızlı tarama ona Covenant'ın yüzeye yeniden çıkmadığını gösterdi.

Ciğerlerine hava çekerek onun için aşağı indi.

Kendini daireler çizerek suyun içinde aradı. İlk başta hiçbir şey bulamadı. Sonra onu gördü. Biraz uzaktaydı. akıntıya karşı, yukarı doğru mücadele ediyordu. Hareketleri çaresizdi. Nehrin müdahalesine rağmen, onun sadece hava almak için çırpınmadığını görebiliyordu.

Uzuvlarının tüm gücüyle onun peşinden yüzdü.

Yüzeye ulaştı; ama vücudu hâlâ arıların saldırısına uğramış gibi çırpınmaya devam ediyordu.

Başını onun yanında havaya kaldırdı, yardımına koştu. "Cehennem ateşi!" diye korkudan ya da acıdan kıvrılır gibi tükürdü. Su aktı saçı sakalı birbirine karışmış, sanki suya dalmış gibiydi. delilik içinde. Elleri yüzüne çarptı. "Covenant!"

Linden bağırdı.

Onu duymadı. Görünmez arılarla çılgınca savaştı, yüzünü yumrukladı. Belirsiz bir çığlık boğazını yırttı.

"Sunder!" diye nefes nefese kaldı. "Yardım et bana!" Covenant'ın etrafından dolanarak onu göğsünden yakaladı ve kıyıya doğru sürüklemeye başladı.

Kasılmalarının hissi onu hasta etti; ama mide bulantısını bastırdı ve onu nehre doğru sürükledi.

Graveler salını sürükleyerek onun ardından topallayarak geldi. Yüzü acıdan gerginleşmişti. Dudaklarında ince bir kan lekesi vardı.

Kıyıya ulaşarak Covenant'ı sudan çıkardı. Tüm kasları kasıldı, istemsizce ona direndi. Ama adamın ihtiyacı ona güç verdi; onu yere uzattı, incelemek için yanına diz çöktü.

Korkunç bir an için, korkusu geri döndü ve onu batırmakla tehdit etti. Onun nesi olduğunu görmek istemiyordu. O vardı. Zaten çok fazla şey görmüştü; Sunbane'in hatası sinirlerini o kadar uzun süre, o kadar yakından etkilemişti ki, aklını kaybettiğine inanıyordu. Ama o bir doktordu; bu işi doktorluk için seçmişti. korku ya da iğrenme gibi hiçbir mazeret kabul etmeyen nedenler yetersizlik. Benliğini bir kenara bırakarak, duyularının yeni boyutunu Mutabakat'a doğru eğdi.

Sıkışmalar onu beyin yangını patlamaları gibi sarstı. Yüzü iki arı sokması yüzünden buruşmuştu. İzler parlak kırmızıydı ve hızla şişiyordu; ama ciddi değillerdi. Ya da bir anlamda ciddiydiler. tamamen farklı bir şekilde.

Linden safra yuttu ve onu daha derinden inceledi.

Adamın cüzzamı kadın için aşikâr hale gelmişti. Kötü huylu bir istila gibi etinde yatıyordu, acil ve korkunçtu. Ama sakinleşmişti.

İçinde başka bir şey öfkeliydi. Duyularını buna zorlayarak, birden Sunder'in veba güneşi hakkında söylediklerini ve böcekler hakkında ima ettiklerini hatırladı. Adam onun üzerinde durdu. Acısına rağmen, yusufçuk büyüklüğündeki sivrisineklere sertçe vurarak onları Covenant'tan uzak tutuyordu. Endişeyle dudaklarını ısırды ve Covenant'ın sağ ön koluna baktı.

Marid'in dişlerinin ve Sunder'in poniardının bıraktığı soluk yaraların etrafındaki derisi, sanki koluna yeni bir zehir enjekte edilmiş gibi şişmiş ve kararmıştı. Ona baktıkça şişlik daha da kötüleşti. Sıkı ve sıcaktı, taze bir yılan ısırığı kadar tehlikeliydi. Sanki zehir fiziksel olduğu kadar ruhsalmış gibi, ona yine ahlaki bir yanlışlık izlenimi veriyordu.

Marid'in zehri Covenant'ın bedenini hiç terk etmemişti. Geçmiş günlerde bunun ipuçlarından rahatsız olmuş, ancak bunun ne anlama geldiğini kavrayamamıştı.

Önemi. *Aliantha* tarafından geri püskürtülen zehir, içinde gizli kalmış, bekliyordu - Hem Marid hem de arılar Sunbane tarafından oluşturulmuştu: her ikisi de Ravers tarafından yönlendirilmişti. Arı sokmaları bu tepkiyi tetiklemişti.

Sürünün saldırısının nedeni bu olmalıydı, Raver'ın iradesini çalıştırmak için arıları seçmesinin nedeni buydu. Bunu üretmek için Nüks.

Covenant gözlerini kaçırarak ona baktı. Kasları zayıfladıkça kasılmaları da azalmaya başladı. Şoka giriyordu. Bir süre için bir an, onun görünen yüzünün ardında bir gerçeklik yapısı gördü. paranoya, onu yok etmeye çalışan bir Düşman'a olan inancı. Tüm içgüdüleri böyle bir anlayışa karşı isyan ediyordu. Ama şimdi bir an için Sunbane'de kasıtlı bir şeyler, Mutabakat'a yapılan bu saldırılarda kasıtlı ve kurnazca bir şeyler görüyor gibiydi.

Bir anlık bakış kendine olan güvenini yok etti. Onun yanında diz çöktü, hareket edemiyor ya da seçim yapamıyordu. Joan'ı ilk gördüğünde onu etkisiz hale getiren dehşetin aynısı üzerine çökmüştü.

Ama sonra acı sesleri ona ulaştı; Sunder'in iniltili nefes alışları. Ona baktı, sessizce sordu Cevaplar. Zehir ve arılar arasındaki bağlantıyı sezgisel olarak tahmin etmiş olmalıydı. Bu yüzden daha fazla böcek ısırmasını önlemek için kendi yarasına meydan okudu. Kızın acıyan bakışlarına karşılık vererek, "İçimde bir şey yırtıldı," dedi. Her kelimedede yüzünü buruşturdu. "Keskin ama tehlikeli olduğunu sanmıyorum. Güneş Taşı'ndan hiç bu kadar güç çekmemiştim." Kadın onun acısını hissedebiliyordu; ama adam açık bir şekilde kaburgaları arasındaki bağlardan bazılarını koparmış, kaburgalarından herhangi birini kırmamış ya da hayati bir şeye zarar vermemiş.

Yine de onun incinmişliği ve Antlaşma'nın onu kendine getirdi. Tanıdık ciddiyetinin bir ölçüsü geri döndü ve kalbinin sancılarını dindirdi. Ayağa kalktı. "Haydi. Onu suya geri götürelim."

Sunder başıyla onayladı. Covenant'ı yavaşça kıyıdan aşağı indirdiler.

Sol kolunu salın üzerine koyarak sağ kolunun sarkmasını sağladı

serin suda serbest kalınca, teknenin ortasına doğru ilerlediler. akıntı. Sonra da nehrin onları kırmızı halkalı bir güneşin altında akıntıya bırakmasına izin verdiler.

Öğleden sonrasının geri kalanında Linden, Joan'la ilgili anılarına ve başarısızlık duygusuna karşı mücadele etti. Annesinin ölüm için sızlanışını neredeyse duyabiliyordu. Covenant birkaç kez kendine geldi, başını kaldırdı; ama zehir onu her seferinde geri sürükledi o konuşmadan. Suyun içinden, siyah şişkinliğin adamın kolunda hırsyla ilerleyişini izledi. Çok daha hızlı görünüyordu Marid'in zehri uykuda olduğu süre boyunca öldürücülüğünü artırmıştı. Görüntü gözlerini bulanıklaştırdı. Kalbini kemiren korkuları susturamıyordu.

Sonra, gün batımından önce, Nehir bir yığın tepenin arasından kıvrılarak Mithil'e açılan geniş bir vadiye doğru uzun, düz bir hat oluşturdu. Vadinin kenarları bir barranca kadar dikti ve Alçak güneş ışığını garip bir parlaklıkla yansıtıyorlardı. Vadi bir elmas vadisi gibiydi; duvarları ışığı yakalayan ve onu beyaz ve pembenin narin tonlarında geri veren fasetli kristalden oluşuyordu. Veba güneşi ufka doğru alçalıp, araziye bir kızılık banyosunda yıkadığında, barranca bir nadir bulunan bir ihtişam yeri.

Nehir kıyısında insanlar hareket ediyordu; ancak salı gördüklerine dair hiçbir işaret vermediler. Nehir çoktan gölgelenmişti ve Kristalin parlaklığı göz kamaştırıcıydı. Kısa süre sonra kıyıdan ayrıldılar ve vadiye doğru ilerlediler.

Linden ve Sunder bakiştılar ve barrancanın ağzına doğru dümen kırmaya başladılar. Alacakaranlıkta sadece son Vadinin kenarı boyunca parıldayan sallarını kıyıya kadar çektiler ve Covenant'ı dikkatlice kuru zemine indirdiler. Kolu Omzuna kadar siyah ve kalın, hem yüzüğü hem de gömleği tarafından acımasızca sıkıştırılmıştı ve onu hareket ettirdiklerinde inledi.

Onun yanına oturdu, alnını okşadı; ama bakışları Sunder'e sabitlenmişti. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi açıkça. "Biz gidiyoruz

bu insanlardan yardım istemek zorundayım."

Graveler kollarını göğsünde kavuşturmuş, acısını bastırmaya çalışıyordu. "Yapamayız. Mithil Stonedown'ı unuttun mu? Biz bu insanların kendilerine zarar vermeden dökebilecekleri kanız. Ve Kurtarıcı onu kınıyor. Sizi Mithil Stonedown'dan ben kurtardım. Bizi burada kim kurtaracak?"

Kendini sıkıca kavradı. "O zaman neden durduk?"

Omuz silkti, yüzünü buruşturdu. "Yemek yemeliyiz. Küçük *ussusimiel* bize kalır."

"Bunu nasıl elde etmeyi düşünüyorsunuz?" Ses tonundaki alaycılıktan hoşlanmamıştı ama onu bastıramadı.

"Onlar uyurken" -Sunder'ın gözleri isteksizliğini kelimeler kadar net bir şekilde ortaya koyuyordu- "sahip olmamız gereken şeyi çalmaya çalışacağım."

Linden istemsizce kaşlarını çattı. "Peki ya muhafızlar?"

"Tepeleri ve tepelerden gelen Nehri koruyacaklar. Buraya başka bir yaklaşım yok. Eğer henüz bizi görmedilerse, belki de güvendedir."

O da kabul etti. Hırsızlık düşüncesi ona garip geliyordu; ama başka seçenekleri olmadığını da farkındaydı. "Ben de sizinle geleceğim."

Sunder itiraz etmeye başladı; kadın başını sertçe sallayarak onu durdurdu. "Pek sağlıklı sayılmazsın. Başka bir şey olmasa bile Arkanı kollamam için. Ve," diye iç geçirdi, "biraz almak istiyorum *mirkfruit*. Ona ihtiyacı var."

Graveler'ın yüzü alacakaranlıkta okunamıyordu. Ama sessizce kabul etti. Saldan son kavunlarını da alarak onları kesip açmaya başladı.

Tayınıni yedi, sonra da Covenant'ı beslemek için elinden geleni yaptı. Bu görev çok zordu; Covenant'a ince yemeği yutturmakta zorlanıyordu.

ağına koyduğu lokmalar. Dehşet yine kalbini sıkıştırdı. Ama o bunu bastırdı. Sabırla ona kavun dilimleri yedirdi, sonra

Yutkunma refleksini tetiklemek için boğazını okşadı, ta ki azıcık bir yemek yiyene kadar.

İşini bitirdiğinde gece etrafını sarmıştı ve azalan ay tepeleri yeni yeni aşmaya başlamıştı. Bir süre Covenant'ın yanında dinlendi ve çözülen işlerini toparlamaya çalıştı. yetkinlik. Ama sanki her boğuk nefes alışının son nefesi olmasını bekliyormuş gibi kendini onun nefes alışını dinlerken buldu. Ondan nefret ediyordu.

Çaresizlik o kadar şiddetliydi ki... Nehrın karşı kıyısından gelen esintide belirgin bir koku vardı; veba güneşinin bitki örtüsü üzerindeki etkisi. Dinlenemiyordu.

Covenant aniden irkilmeye başladı. Sağ tarafında soluk beyaz bir ışık yanıp söndü ve bir anda yok oldu.

Doğrulup tısladı, "Sunder."

Işık tekrar geldi - Covenant'ın şişmiş parmağının derinliklerine gömülü yüzükten gelen belli belirsiz bir güç pırıltısı.

"Cennet ve Dünya!" diye fısıldadı Sunder. "Görülecektir."

"Düşündüm ki-" Graveler'ın kayışını aptalca izledi Covenant'ın eli pantolonunun cebine girdi. Bu hareket Acı dolu bir sırıtışla dişlerini gösterdi. Kuru bakışları aya sabitlenmişti. "Güneş Taşı'na ihtiyacı olduğunu sanıyordum. Onu tetiklemek için." Cebi aralıklı olarak parıldasa da bunu tamamen gizleyemiyordu. "Sunder." Kubbesi hâlâ nemliydi; titremesine engel olamıyordu. "Ona ne oluyor?"

"Bana sorma," diye kabaca nefes aldı Sunder. "Senin görüşünden yoksunum." Ama bir an sonra sordu: "Bahsettiği bu Raver - bu Raver onun içinde olabilir mi?"

"Hayır!" diye tersledi, bu fikri o kadar hızlı reddetti ki öfkesini kontrol etme şansı kalmadı. "O Marid değil." Hisleri bundan emindi; Covenant hastaydı, ele geçirilmiş değildi. Yine de Sunder'in önerisi onu öfkелendirdi.

Sürpriz. Bu kadar çok yatırım yaptığını fark etmemişti.

Thomas Covenant'ta kendini. Haven Çiftliği'nde, kendi dünyasında

Anlaşıldığı üzere, bir güç dersi almak umuduyla onun zor durumdaki dürüstlüğünü desteklemeyi seçmişti. Ama bu kararın onu nereye götüreceğine dair hiçbir fikri yoktu. Onun Joan için gülümsemesini ve hayatını kaybetmesini izlediğinde zaten çok fazla şeye tanık olmuştu. İçindeki belirsiz bir parça onun bu görüntüsüne tutunmuştu;

Onun fedakârlığı kendininkinden çok daha temiz görünüyordu. Şimdi, bir acıyla, onun hakkında daha ne kadar çok şeyi anlaması gerektiğini merak ediyordu. Ve kendisi hakkında. Sesi titriyordu. "Başka ne olursa olsun o bir Raver değil."

Sunder karanlığın içinde sanki bir soruyu çerçevelemeye çalışıyormuş gibi kıpırdandı. Ama o daha sorusunu dile getiremeden, karanlığın Covenant'ın halkası, barranca duvarlarından gelen parlak bir ışıltıyla yok oldu. Birdenbire tüm vadi yanıyor gibi göründü.

Linden ayağa fırladı, bir sürü kızgın insanla karşılaşmayı bekliyordu.

Stonedownor'lar ona doğru koşuyordu. Ancak gözleri alıştığında, yansımanın kaynağının biraz uzakta olduğunu gördü. Yansımanın kaynağı

Köy büyük bir şenlik ateşi yakmış olmalıydı. Alevler onunla ışık arasındaki taş evlerin profilini gösteriyordu; ateş kristal yüzeylerden her yöne doğru yankılanıyordu. Kendisinin ve arkadaşlarının tehlikede olduğunu gösteren hiçbir şey duyamıyordu.

Sunder onun omzuna dokundu. "Gel," diye fısıldadı. "Yüksek bir amaç için Stonedown toplanıyor. Tüm halkı katılacak. Belki de yiyecek bulmak için bize bir fırsat verilmiştir."

Tereddüt etti, Covenant'ı incelemek için eğildi. Karmaşık bir korku onu isteksiz kıldı. "Onu bırakmalı mıyız?" Cildi ateşten gevrekleşmişti.

Graveler basitçe, "Nereye gidecek?" diye cevap verdi.

Başını öne eğdi. Sunder'ın muhtemelen ona ihtiyacı olacaktı. Ve Covenant hareket edemeyecek, kendine zarar veremeyecek kadar hasta görünüyordu. Yine de çok zayıf görünüyordu- Ama başka seçeneği yoktu. Kendini dik tutarak Graveler'a yolu göstermesini

işaret etti.

Sunder gecikmeden vadiye doğru süzüldü. Linden de elinden geldiğince gizlice onu takip etti.

Vadinin aydınlığında kendini açıkta hissetti; ama alarm verilmedi. Ve ışık sayesinde Stonedown'a yaklaşabildiler. kolayca. Kısa süre sonra evlerin arasındaydılar.

Sunder yolun açık olduğundan emin olmak için her köşede durdu. Ama hiç kimseyi görmediler. Bütün evler boş görünüyordu. Graveler bir ev seçti. Linden'e kapıyı korumasını işaret ederek perdenin arkasına geçti.

Sesler ona ulaştı. Bir an için boğazında bir uyarıyla dondu kaldı. Ama sonra işitme duyusu netleşti ve Ses. Stonedown'ın merkezinden geliyordu. Rahat bir nefes aldı ve bekledi.

Birkaç dakika sonra Sunder döndü. Elinde şişkin bir deri vardı. sırt çantasını kolunun altına aldı. Kulağına, bulduğunu söyledi. *Mirkfruit*'in yanı sıra yiyecek.

Gitmeye başladı. Ama kadın onu durdurdu, eliyle içeriyi işaret etti. Bir an için köyde neler olup bittiğini bilmenin avantajlarını düşündü. Sonra da kabul etti.

Birlikte, merkezle aralarında sadece bir ev kalana kadar gizlice ilerlediler. Sesler belirginleşti; içlerindeki öfke ve belirsizliği duyabiliyordu. Sunder evi işaret ettiğinde çatıda, hemen başını salladı. Sırt çantasını yere bıraktı ve onu düz saçaklara doğru kaldırdı. Dikkatlice çatıya tırmandı.

Sunder çuvalı ona uzattı. Kadın çuvalı aldı, sonra da ona yardım etmek için uzandı. Efor, ağrıyan göğsünden bir inilti kopardı; ama ses, sesleri rahatsız etmeyecek kadar yumuşaktı. Yan yana, Taşlık'ın merkezinde neler olup bittiğini görebilecek ve duyabilecek hale gelene kadar ilerlediler.

İnsanlar açık alanın etrafında dar bir halka şeklinde toplanmıştı. Sayıları Mithil Stonedown'ın nüfusundan çok daha fazlaydı. Anlaşılmaz bir şekilde, Sunder'in evindeki insanlardan daha müreffeh, daha iyi beslenmiş görünüyorlardı. Ama yüzleri suratsız, endişeli, korkulu. Çemberin merkezini gergin bir dikkatle izlediler.

Şenlik ateşinin yanında üç figür duruyordu: iki erkek ve bir kadın. Kadın, sanki ikisine de yalvarıyormuş gibi, dua eder gibi bir tavırla erkeklerin arasında duruyordu. Diğer Stonedownor kadınları gibi sağlam bir deri elbise giymişti. Solgun, narin yüz hatları aceleciydi ve kuzguni saçlarının dağınıklığı ona ölümün ortaya çıkması.

Linden ve Sunder'a en yakın olan adam da bir Stonedownor'du; uzun boylu, kare şeklinde, siyah sakallı ve çatışmalardan kararmış gözleri olan biriydi. Ancak karşısındaki kişi Linden'in daha önce gördüğü hiç kimseye benzemiyordu. Üzerindeki canlı kırmızı cübbenin üzerinde siyah chasuble. Yüz hatlarını bir kukuleta gölgeliyordu. Ellerinde asaya benzeyen, ucunda açık bir üçgen olan kısa b i r demir çubuk tutuyordu. Sanki tüm Taş Kasabası'na meydan okuyormuş gibi içinden hiyerarşik bir gurur ve kin fişkırıyordu.

"Bir Binici!" Sunder fısıldadı. "Clave'in bir Süvarisi."

Kadın - bir kızdan daha fazlası değildi - uzun boylu adamla yüzleşti Stonedownor. "Croft!" diye yalvardı. Gözyaşları yüzünü kaplamıştı. "Sen Graveler'sin. Yasaklamalısın!"

"Evet, Hollian," diye cevap verdi büyük bir acıyla. Konuşurken elleri ince ahşap bir asayla oynuyordu. "Kanım ve gücüm sayesinde ben Graveler'ım. Ve sen de bir eh-Brand'sın; Crystal Stonedown'ın yaşamı için paha biçilemez bir lütuf. Ama o Sivit na- Mhoram-wist. Seni Clave adına talep ediyor. Nasıl reddedebilirim?"

"Reddedebilirsiniz-" diye başladı Süvari hüzünlü bir ses tonuyla. "Reddetmelisiniz!" diye bağırdı kadın.

"-ama eğer reddedersen," diye devam etti Sivit acımasızca, "eğer beni inkar etmeyi düşünürsen, Sunbane üzerine yemin ederim ki na-Mhoram'ın *Grim*'i üzerinize gelecek ve onun kudreti altında saman gibi öğütüleceksiniz!"

Grim kelimesini duyunca Taş Kasabası'ndan bir inilti yükseldi ve Sunder ürperdi.

Ama Hollian onların korkularına meydan okudu. "Croft!" diye ısrar etti, "yasakla! Na-Mhoram ya da onun *Grim*'i umurumda değil. Ben bir eh-Brand'ım. Güneşboğan'ı önceden haber veririm! Ben buradayken hiçbir zarar, hiçbir *Grim* ya da lanet sizi gafil avlayamaz. Croft! Halkım!" Yüzüğüne başvurdu Stonedownors. "Ben bir hiç miyim ki Sivit na-Mhoram-wist'in kaprisleri yüzünden beni bir kenara atıyorsun?"

"Kapris mi?" diye bağırdı Sürücü. "Ben Clave adına konuşuyorum. Ben kapris yapmam. Beni dinle kızım. Seni hizmet hakkımla talep ediyorum. Clave'in arabuluculuğu olmadan - Rede'nin bilgeliği olmadan ve na-Mhoram'ı kurban etseydiniz, kibrinize rağmen hiçbir Stonedown ya da Woodhelven'da yaşam kalmazdı. Ve işimiz için hayata ihtiyacımız var. *Beni* inkar etmeyi mi düşünüyorsun? Kınanacak bir aptallık!"

"O bizim için çok değerli," dedi uzun boylu Graveler usulca. "İradenizi bize dayatmayın."

"Öyle mi?" Sivit esasını sallayarak öfkелendi. "Onun aptallığı seni hasta ediyor. O değerli değil. O bir iğrençlik! Onun bir eh-Marka olduğunu düşünüyorsun, Ülkede nadir bulunan bir nimet. Sana söylüyorum, o bir Güneş-Sage! Jeroth'un bir hizmetkarı olarak lanetlendi! O kehanette bulunmaz Sunbane. İsteddiği gibi olmasına neden oluyor. Ona ve onun iğrenç türüne karşı Clave, bu tür varlıkların yol a ç t ı ğ ı zararı ortadan kaldırmak için çaballıyor."

Süvari söylenmeye devam etti; ama Linden arkasını döndü. Sunder'e fısıldadı, "Onu neden istiyor?"

"Hiçbir şey öğrenmedin mi?" diye sertçe cevap verdi. "Clave'in Sunbane üzerinde gücü var. Güç için kana sahip olmaları gerekir."

"Kan mı?"

Başını salladı. "Atlılar her zaman Ülkeyi dolaşır, her köyü tekrar tekrar ziyaret ederler. Her ziyarette bir, iki ya da üç can alırlar -her zaman genç ve güçlü canlar- ve onları na-Mhoram'ın işlerini yaptığı Revelstone'a taşırlar."

Linden öfkesini bastırdı ve sesini fısıltı düzeyinde tuttu. "Yani onu öldürecekler mi?"

"Evet!" diye tısladı.

Bir anda tüm içgüdüleri isyan etti. İçinden bir amaç şoku geçti ve ilk kez, bu çıldırtıcı ilişkisini açıklığa kavuşturdu.

Toprak. Covenant'ın hazır tutkusunun bir kısmı aniden açıklanabilir hale geldi. "Sunder," diye nefes aldı, "onu kurtarmalıyız."

"Kurtar-?" Neredeyse sesinin kontrolünü kaybediyordu. "Bir Stonedown'a karşı iki kişiyiz. Ve Sürücü çok güçlü."

"Yapmak zorundayız!" Onu ikna etmek için el yordamıyla bir yol aradı. Bu kadının öldürülmesine izin verilemezdi. Yoksa neden Covenant Joan'ı kurtarmaya çalışsındı? Yoksa neden Linden onun ölümünü engellemek için hayatını tehlikeye atsındı? Aceleyle, "Covenant Marid'i kurtarmaya çalıştı," dedi.

"Evet!" diye homurdandı Sunder. "Ve işte bedeli!"

"Hayır." Bir an için ihtiyacı olan cevabı bulamadı. Sonra aklına geldi. "Güneş Bilgesi nedir?"

Gözlerini ona dikti. "Böyle bir varlık var

olamaz." "Ne," dedi kadın, "öyle mi?"

"Sürücü söyledi," diye mırıldandı. "Güneşboğan'a neden olabilecek biri."

Tüm kararlılığıyla ona baktı. "O zaman ona ihtiyacımız var."

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Elleri tutunacak bir şey arıyordu. Ama onun gücünü inkâr edemezdi.

Tartışma. "Deli," diye dişlerinin arasından nefes verdi. "Hepimiz deliyiz." Kısa bir süre için, sanki bir yiğit arıyormuş gibi Stonedown'a baktı. Sonra bir karara vardı. "Burada kal," diye fısıldadı. "Ben Rider's Courser'ı bulmaya gidiyorum. Belki zarar görebilir ya da kovulabilir. O zaman onu taşıyamaz. Başka bir eylem düşünmek için zaman kazanırız."

"Güzel!" diye hevesle cevap verdi. "Buradan ayrılırlarsa, onu nereye götürdüklerini görmeye çalışacağım."

Başıyla onayladı. Kendi kendine usulca mırıldandı: "Deli. Deli," diye mırıldanarak çatının arka tarafına doğru süzüldü ve sırt çantasını da yanına alarak yere düştü.

Linden dikkatini Hollian'ın adamlarına çevirdi. Genç kadın dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü ellerinin arasına saklamıştı. Süvari onun başında durmuş, asasıyla onu kınıyordu; ama Taşyiyenler'e bağırdı.

"Na-Mhoram'ın *Grim*'ine dayanabileceğine inanıyor musun? Sen fey ve anilsin. Gerçeğin Üç Köşesi adına! Tek bir sözümle, Clave üzerinize öyle bir yıkım salacak ki, bu iğrenç eh-Marka'yı teslim etmenize izin verilmesi için sürüneceksiniz ve bunun size hiçbir faydası olmayacak!"

Kadın aniden doğruldu ve kendini Graveler'la yüzleşmek için fırlattı. "Croft!" diye haykırdı çaresizlik içinde, "öldür şu biniciyi! Bırak Clave'e haber götürmesin. O zaman ben Crystal Stonedown'da kalacağım ve Clave'in bizim yaptıklarımızdan haberi olmayacak. bitti." Elleri onun ceketini kavradı ve onu teşvik etti. "Croft, duy beni. Öldür onu!"

Sivit aşağılayıcı bir kahkaha attı. Sonra sesi alçaldı, alçak ve ölümcül bir hal aldı. "Sende o güç yok."

"Doğru söylüyor," diye mırıldandı Croft Hollian'a. Sefalet yüzünü buruşturdu. "Bizi mahvetmek için *Grim*'e ihtiyacı yok. Karşılaşmalıyım aksi takdirde meydan okumamıza pişman olmaya tahammül edemeyiz."

Kadından anlaşılmaz bir çığlık koptu. Linden bir an için genç kadının histeriye kapılacağından korktu. Ama bir anda Hollian'ın sıkıntısı öfkeli bir asalete dönüştü. Başını kaldırdı, kendini dikleştirdi. "Beni teslim ediyorsunuz," dedi acı acı. "Yardımsız ve umutsuzum. Yine de en azından bana değerimin nezaketini göstermelisiniz. *Lianar*'ı bana geri verin."

Croft elindeki asaya baktı. Omuzlarının dikleşmesi utancını ve kararını ortaya koyuyordu. "Hayır," dedi usulca. "Bu odunla kehanetini gerçekleştiriyorsun. Sivit na-Mhoram-wist'in onun üzerinde hiçbir hakkı yok ve senin için de bir geleceği yok. Crystal Stonedown onu elinde tutacak. Yeni bir eh- Brand'in doğumu için bir dua olarak."

Zafer, Süvari'den sanki bir kötülük meşalesi gibi parlıyordu.

Köyün uzak tarafında, Linden aniden parlayan kırmızı bir ışık gördü. Sunder'ın gücü. Güneş Taşı'nı kullanmış olmalıydı. Işın kristalin içinden geçip kayboldu. Sunder'in kendini ele vermesinden korkarak nefesini tuttu. Fakat Stonedownor'lar aralarındaki çatışmaya odaklanmışlardı: güç anı fark edilmeden geçti.

Hollian çaresizlik içinde Graveler'a doğru döndü, sonra tokat yemiş gibi durdu ve gözlerini pencerenin köşesine dikti. Linden'in yattığı ev. Mırıldanan nefesler ringin etrafına yayıldı; herkes en-Brand'in bakışlarını takip etti.

Ne-?

Linden tam zamanında saçakların üzerinden bakarak Mutabakat'ın köyün merkezine doğru sürünerek geldiğini gördü. Terk edilmiş biri gibi hareket ediyordu. Sağ kolu korkunç bir şekilde şişmişti. Gözlerinde zehir parlıyordu. Yüzüğünden düzensiz beyaz ateş patlamaları fışkırıyordu.

Hayır! Sessizce ağladı. Antlaşma!

O kadar güçsüzdü ki, Taş Devirenler'den herhangi biri onu tek eliyle devirebilirdi. Ama ateşinin öfkesi onların Çember onun için istemsizce yarıldı ve onu açık alana kabul etti.

Birden durdu, etrafındaki alevler gözlerini kamaştırıyordu. "Linden," diye boğuk bir sesle mırıldandı. "Linden."

Covenant!

Hiç tereddüt etmeden çatıdan aşağı düştü. Onlar daha ne olduğunu anlayamadan, çatıdan aşağıya doğru ilerledi. Stonedownors, Covenant'a koştu.

"Linden?" Adam onu güçl¼kle tanıdı; yüzünde şaşkınlık ve zehir çarpışıyordu. "Beni terk ettin."

"Yarım El!" Sivit bağırdı. "Beyaz yüz¼k!"

Hava tehlikeyle doluydu; şenlik ateşinden fırladı, barranca'nın duvarlarından sıçradı. Çok sayıda insan şiddetin eşiğinde titriyordu. Ama Linden diğer her şeyi bir kenara bırakıp Covenant'a odaklandı. "Hayır. Sizi terk etmedik. Yiyecek bulmaya geldik. Ve onu kurtarmaya." Hollian'ı işaret etti.

Sayıklayan bakışları hiç değişmedi. "Beni terk ettin."

"Bu Yarım El diyorum!" diye bağırdı Süvari. "Clave'in önceden söylediği gibi geldi! Yakalayın onu! Öldürün onu!"

Taşıyiyenler Sivit'in talebi karşısında irkildiler; ama harekete geçemediler. Covenant'ın yoğunluğu onları geride tuttu.

"Hayır!" Linden ona ısrarla karşı çıktı. "Beni dinle! O adam Clave'in bir binicisi. *Clave*. Kanını kullanabilmek için onu öldürecek. Onu kurtarmak zorundayız!"

Bakışları Hollian'a doğru dönd¼, sonra Linden'a dönd¼. Ona anlamsızca göz kırptı. "Beni terk ettin." Kendini yalnız bulmanın acısı zihnini diğer tüm çağrılara kapatmıştı.

"Aptallar!" Sivit öfkelen-di. Aniden asasını savurdu. Zayıf ellerini kan kaplamıştı. Demirden kızıl ateş p¼sk¼rd¼. Üçgen. İntikam alır gibi hızla ilerledi.

"O kurban edilecek!" Linden, Covenant'ın şaşkınlığı karşısında bağırdı. "Joan gibi! *Joan gibi!*"

"Joan?" Bir anda tüm belirsizliği öfke ve zehre dönüştü. Süvariyle yüzleşmek için dönd¼. "Joan!"

Sivit daha saldıramadan beyaz alevler Mutabakat'ın etrafında patlayarak onu alevler içinde bıraktı. G¼m¼ř bir öfkeyle yanıyordu,

havayı koruscusated. Linden geri çekildi, yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırdı. Vahşi büyü her yöne doğru patlamaya başladı.

Bir güç dalgası Sivit'in asasını elinden söküp aldı. Demir siyah, kırmızı ve beyaz renklerde ateşlendi, sonra eriyip cüruf haline gelerek yere düştü. Argent şenlik ateşini tutuşturdu; alevli markalar çemberin her tarafına dağıldı. Vahşi şimşekler gökyüzüne doğru cızırdadı, ta ki gökyüzü ılgık atana ve kristal duvarlar göksel bir güçle çınlayana dek.

Toprağın dokusu Linden'in ayaklarının altında sanki yırtılacakmış gibi gerildi. Sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Stonedownorlar kaçtı. Evlerin arasından korku ılgıkları yükseldi. Bir dakika sonra sadece Croft, Hollian ve Sivit kalmıştı. Croft ve Hollian hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Sivit kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, bir korkak gibi yere yığılmıştı.

Aniden, sanki Mutabakat zihnindeki bir kapıyı kapatmış gibi, vahşi büyü azaldı. Alevin içinden çıktı; yüzüğü titredi ve söndü. Bacakları katlanmaya başladı.

Linden ayağa fırladı ve onu düşmeden yakaladı. Kollarını ona dolayarak onu dik tuttu.

Sonra sırt çantasını taşıyan Sunder göründü. İleri doğru koşarak bağırdı: "Kaçın! Akılları başlarına gelip peşimize düşmesinler diye çabuk olun!" Sol ön kolundaki yeni kesikte hâlâ kan izleri vardı. Onun yanından geçerken Hollian'ın kolunu yakaladı. Hollian direndi; şoktan ne olduğunu anlayamayacak kadar uyuşmuştu. Adam ona doğru döndü ve yüzüne doğru öfkeyle, "*Ölümü mü arzuluyorsun?*" diye sordu.

Adamın aceleciliği kadının sersemliğini delip geçti. Bir iniltiyle kendine geldi. "Hayır. Geleceğim. Ama-ama *liantar*'ımı almalıyım." Croft'un elindeki asayı işaret etti.

Sunder uzun boylu Stonedownor'a doğru yürüdü. Croft'un eli refleks olarak tahtaya sıkıca yapıştı.

Acıyla irkilen Sunder, Croft'a sert bir darbe indirdi. Mide. Uzun boylu adam iki büklüm olurken, Sunder düzgünce *liantar*'dan.

"Gelin!" Sunder, Linden ve Hollian'a bağırdı. "Şimdi!"

Linden'in üzerine garip bir rahatlama çöktü. Covenant hakkındaki ilk değerlendirmeleri doğrulanmıştı; sonunda kendini göstermişti önemli bir güce sahipti. Sol kolunu onun üzerine koyarak omuzlarında, Taşlık'ın ortasından çıkmasına yardım etti.

Sunder, Hollian'ın bileğini tuttu. Covenant'ın hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde evlerin arasında ilerledi.

Vadi artık karanlıktı; sadece hilal ve Duvarlar boyunca uzanan sönmekte olan korların yansıması vadiyi aydınlatıyordu. Esinti, Mithil'in ötesinden hastalıklı bir çürük kokusu taşıyordu ve su, şeytani bir chrism gibi siyah ve yapışkan görünüyordu. Ama kimse tereddüt etmedi. Hollian onun kurtarılmasını sessiz bir anlayışsızlıkla kabul etmiş görünüyordu. Linden'in Covenant'ı suya indirmesine yardım etti ve onu sala sabitledi. Sunder onları nehre doğru itti ve onlar da akıntıya kapılmış.

ON BİR: Güzelliğin Yozlaşması

Takip falan yoktu. Covenant'ın gücü Crystal Stonedown halkını sersemletmişti; Binici hem esasını hem de Courser'ını kaybetmişti; ve Nehir hızlıydı. Kısa süre sonra Linden arkasına bakmayı bıraktı, takip seslerini dinlemeyi bıraktı. Endişesini Covenant'a verdi.

Hiç gücü kalmamıştı, salı kavramak için hiçbir çaba göstermedi, başını kaldırmaya bile çalışmadı. Suyun şırıltısından nefes alışını duyamıyordu ve nabzı ulaşamayacağı bir yere çekilmiş gibiydi. Yüzü solgun ışıktaki korkunç görünüyordu. ay ışığı. Tüm duyuları onun bir ruh zehrinden mustarip olduğunu haykırıyordu.

Adamın durumu onu dehşete düşürmüştü. Ona sarıldı, cehaletleri ve yetersizlikleri arasında ona yardım etmenin bir yolunu aradı. İçinden bir ses, onun sıkıntısını bu kadar keskin bir şekilde hissedebiliyorsa, bir şekilde onu etkileyebilmesi gerektiği, onu ona bağlayan algı akımının her iki yönde de çalışabileceği konusunda ısrar etti. Ama o uzak durdu imalardan. Hiçbir gücü yoktu, kendi hayatının özel kanı dışında onun hastalığına karşı koyacak hiçbir şeyi yoktu. Bu kadar savunmasız kalma korkusu onu engelledi, tıbbi çantasının sınırlı kaynaklarından bile yoksun olduğu için onu lanetlemek zorunda bıraktı - onun hayatta kalması için bu samimi sorumluluktan onu kurtarabilecek hiçbir şeyden yoksundu.

Arkadaşları bir süre sessizlik içinde nehri geçtiler. Ama sonunda Hollian konuştu. Linden genç kadının içinde bulunduğu kötü durumu belli belirsiz fark etmişti. En-Brand kendi elleriyle ölüme teslim edilmişti.

Köye dönmüştü ve imkânsız bir şekilde kurtarılmıştı... Anlamadığı her şey isteksizliğini bastırıyordu. Sıkışmış endişesini karanlığa üfledi. "Konuş benimle. Anlamıyorum seni tanıyorum."

"Affedersiniz." Sunder'in ses tonu yorgunluk ve işe yaramazlık ifade ediyordu.

pişmanlık. "Nezaketi ihmal ettik. Ben Nassic'in oğlu Sunder'im, bir zamanlar" -bir an acılaştı- "Mithil'in Graveler'i Stonedown, dört fersah güneyde. Yanımda Seçilmiş Linden Avery ve ur-Lord Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın kullanıcısı var. Onlar bu toprakların yabancısı."

Yabancılar, diye mırıldandı Linden. Kendisini doğal olmayan bir ziyaretçi olarak görüyordu. Bu düşüncenin her tarafı keskindi.

Eh-Brand, görgü kurallarını zorlukla hatırlayan bir kız gibi cevap verdi. "Ben Hollian Amith- kızı, Kristal'in eh-Brand'ıyım Stonedown. Ben-" Bocaladı, sonra acılı bir sesle, "Hayatımı kurtardığınız için size teşekkür mü etsem, yoksa evimi lanetlediğiniz için lanet mi etsem bilemiyorum. Na-Mhoram'ın *Grim*'i Crystal Stonedown'ı sonsuza dek karartacak."

Sunder kabaca konuştu. "Belki de değil."

"Nasıl olmaz?" diye sordu keder içinde. "Sivit na-Mhoram- wist'in dayanamayacağı kesin. Hemen Revelstone'a gidecek ve *Gaddar* konuşacak. Bunu hiçbir şey engelleyemez."

"Revelstone'a gitmeyecek. Onun Courser'ını öldürdüm." Sunder yarı kendi kendine mırıldandı: "Rede bana bir Güneştaşı böyle bir güce sahip olabilir."

Hollian alçak sesle bir rahatlama çılgılığı attı. "Ve o *ruk* ile Sunbane'i yok eder. Böylece halkımın üzerine kötülük yağdıramaz." Umudun yeniden canlanması onu susturdu. Sanki korkularına merhem oluyormuş gibi suyun içinde rahatladı.

Covenant'ın ihtiyacı Linden'in kulaklarında yüksek sesle yankılanıyordu. Kendini buna karşı sağır etmeye çalıştı. "Sürücü'nün asası, *ruk*'u? Onu kullanacak kanı nereden buldu? Kendini kestiğini görmedim."

"Clave'in Süvarileri," diye cevap verdi Sunder hiddetle, "kendilerini bırakmaları gerekmiyor. Toprağın genç erkekleri ve kadınları tarafından güçlendirilirler. Her *ruk*'un içi boştur ve Sunbane'in kullanıldığı kanı içerir."

Hollian'ı kurtarmaya karar vermesine neden olan öfkenin yankıları Linden'de uyandı. Onları memnuniyetle karşıladı, araştırdı ve

Cesaret. Sunder'ın uyguladığı Sunbane ayinleri yeterince barbarcaydı. Kişisel bir bedel ödemededen böyle bir güce ulaşabilmek ona korkunç görünüyordu. Clave'in amacı ve Sunbane'e karşı direniş konusundaki ünu hakkında duyduklarıyla öfkesini nasıl bağdaştıracağını bilmiyordu. Ancak bu üne derin bir şüpheyle yaklaşıyordu. Covenant'ın Güneşboğan'a ulaşma arzusunu paylaşmaya başlamıştı.

Revelstone.

Ama Covenant ölüyordu.

Her şey Antlaşma ve ölüme geri döndü.

Bir süre sonra Hollian tekrar konuştu. Farklı bir korku onu sormaya itti, "Vahşi büyü mü? Vahşi büyü mü?"

"Evet," dedi Graveler.

"O zaman neden-?" Linden, Hollian'ın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. "Mithil Stonedown'ın, Rede'nin emrettiği gibi onu öldürmediği nasıl ortaya çıktı?"

"Buna izin vermedim," diye yanıtladı Sunder kesin bir ifadeyle. "Onun adına halkımdan yüz çevirdim, böylece onun kanını dökmeyeceklerdi."

"Sen bir Graveler'sin," diye fısıldadı Hollian şaşkınlıkla. "Benim gibi bir Stonedownor. Böyle bir eylem senin için kült bir şeydi. Böyle bir günahı işlemeye nasıl karar verdin?"

"Amith'in kızı," diye cevap verdi Sunder resmi bir itiraf gibi, "Kurtarıcı'nın hakikati beni ona getirdi. Ur Lord'un sözleri kötülükten ziyade güzellik sözleriydi. Sözlerine içerik kazandırmak için hem iradeye hem de güce sahip biri olarak konuştu. Ve kalbimde Kurtarıcı'nın gerçeği dayanılmazdı.

"Ayrıca," diye devam etti acımasızca, "Rede'nin kendisinin de yalan içerdiğini öğrendim."

"Sahtekârlık mı?" diye itiraz etti Hollian. "Hayır. Rede bu toprakların yaşamıdır. Sahte olsaydı, ona güvenen herkes ölürdü."

Sunder bir an düşündükten sonra, "Eh-Brand, *alianta*'yı biliyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Bu çok ölümcül bir zehir."

"Hayır." Onun kesinliği Linden'i etkiledi. Tüm olanlara rağmen Onunla boy ölçüşemeyecek bir iç dirence sahipti. "Diğer tüm meyvelerin ötesinde iyidir. Bildiğim kadarıyla konuşuyorum. Üç güneş boyunca her fırsatta *alianta* yedik."

"Şüphesiz" -Hollian el yordamıyla argüman arıyordu- "ur-Lord'un hastalığının nedeni bu mu?"

"Hayır. Bu hastalık ona daha önce de geldi ve *alianta* ona şifa verdi."

Bunun üzerine, duyduklarını özümsemeye çalışarak durakladı. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek gecenin rehberliğini aradı. Tekrar konuştuğunda, sesi ıslak seslerin üzerinden belli belirsiz geliyordu

Nehrin. "Sen benim hayatımı kurtardın. Senden şüphe etmeyeceğim. Evsiz ve amaçsızım, çünkü Kristal'e geri dönemem. Taş kesildim ve dünya tehlikeli ve kaderimi anlamıyorum. Senden şüphe etmemeliyim.

"Yine de size amacınızı sormak isterim. Benim için her şey karanlık. Benim için Clave'in gazabına uğradın. Güneşboğan'ın altında büyük mesafeler kat ettin. Bana bir sebep verecek misin?"

Sunder kasıtlı olarak, "Linden Avery mi?" dedi ve soruyu ona yöneltti. Hollian anlıyordu; cevaptan rahatsız olmuştu ve Hollian'ın bunu sakince karşılaması pek mümkün değildi. Linden bu teklifi reddetmek istiyordu.

Sunder ve Hollian'ı kendi başlarının çaresine bakmaya zorlayacaktı. Ama kendi zayıflığına tahammül edemediği için, "Revelstone'a gidiyoruz," diye cevap verdi.

Hollian dehşet içinde tepki verdi. "Revelstone? Bana ihanet ediyorsun!" Bir anda saldan uzaklaştı ve kaçmak için çırpınmaya başladı.

Sunder onun peşinden hamle yaptı. Bir şeyler haykırmaya çalıştı ama hasarlı göğsü bunu acı dolu bir soluğa dönüştürdü.

Linden onu görmezden geldi. Hamlesi salı yuvarlamış ve Covenant'ı suya düşürmüştü.

Covenant'la boğuşarak onu tekrar yüzeye çıkardı. Solunumu o kadar azdı ki ağzından akan suya öksürmedi bile. Ağırlığına rağmen, tamamen güçsüz olduğuna dair bir inanç taşıyordu.

Sunder, Hollian'ın kaçışını engellemek için mücadele etti; ama incinen kaburgaları onu engelliyordu. "Delirdin mi sen?" diye bağırdı ona. "Eğer seni ararsak zarar verseydi, Sivit'in niyeti gerçekleşirdi!"

Covenant'ı desteklemek için çabalayan Linden, "Bırakın onu!" diye bağırdı. "Bırak-?" diye itiraz etti Graveler.

"Evet!" İçinden vahşet fişkırıyordu. "Yardıma ihtiyacım var. Tanrı aşkına, eğer gitmek istiyorsa, bu onun hakkı!"

"Cennet ve Dünya!" diye karşılık verdi Sunder. "O zaman neden onun için hayatlarımızı tehlikeye attık?"

"Çünkü o öldürülecekti! Ona ihtiyacımız olup olmaması umurumda değil. Onu isteği dışında tutmaya hakkımız yok. *Ona ihtiyacım var. yardım et.*"

Sunder bir küfür savurdu. Aniden Hollian'ı terk etti, Covenant'ın ağırlığının bir kısmını almak için suyun içinden topallayarak geldi. Fakat

Acı ve öfkeden mosmor olmuştu. Omzunun üzerinden Hollian'a, "Şüphenez haksız!" diye çıkıştı.

"Belki de." Eh-Brand yirmi adım ötede suya basıyordu; başı nehrin gölgeleri arasında bir parça karanlıktı. "Linden Avery'ye haksızlık ettiğimden eminim." Bir süre sonra "Sizi Revelstone'a hangi amaçla götürüyor?" diye sordu.

"Cevaplar orada." Geldiği kadar çabuk, Linden'in öfkesi kayboldu ve yerini derin bir korku aldı. Başından çok şey geçmişti. Sunder'ın yardımını olmadan Covenant'ı sala geri götürdü. "Covenant savaşabileceğini düşünüyor

Sunbane. Ama önce bunu anlaması gerekiyor. Bu yüzden Clave ile konuşmak istiyor."

"Savaşmak mı?" diye sordu Hollian inanamayarak. "Sunbane'i değiştirmekten mi bahsediyorsun?"

"Neden olmasın?" Linden sala yapıştı. Hayal kırıklığı uzuvlarını tıkamıştı. "Senin yaptığın da bu değil mi?"

"I?"

"Sen bir Güneş Bilgesi değil misin?"

"Hayır!" dedi Hollian sertçe. "Bu Sivit na- Mhoram-wist'in benim üzerimdeki iddiasını güçlendirmek için söylediği bir yalan. Ben bir eh-Brand'ım. Güneşi görüyorum. Ona şekil vermiyorum."

Sunder, Linden'e, "O halde ona ihtiyacımız yok," diye homurdandı.

Linden belli belirsiz Hollian'ın neden kendisini tehdit altında hissettiğini merak ediyordu. Ama ona soracak cesareti yoktu. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var," diye mırıldandı. "Onu bizimle istiyorum. Eğer isterse."

"Neden?"

Hollian aynı zamanda, "Ben senin ne işine yarıyorum?" diye sordu.

Hiçbir uyarı olmadan, Linden'in boğazı ağlamakla doldu. Kendisini, karşılayamayacağı güçlüklerle yüz yüze gelen acılı bir çocuk gibi hissetti. "O ölüyor." diyebilmek için tüm ciddiyetini toplamak zorunda kaldı. Bunu hissedebiliyorum." Bir an ürpererek Marid'in dişlerini gördü. "Daha önce olduğundan daha kötü. Yardıma ihtiyacım var." İhtiyacı olan yardım onun için canlı ve dehşet vericiydi; ama duramıyordu. "Sizden biri yeterli değil. Kan kaybından öleceksin. Ya da ben öleceğim." Covenant'ı kaybetme korkusunun etkisiyle Hollian'a sesini yükseltti. "Güce ihtiyacım var. Onu iyileştirmek için."

Eh-Brand'ın yaklaştığını görmemişti; ama şimdi Hollian onun yanında yüzüyordu. Genç kadın yumuşak bir sesle, "Belki de böyle bir dökülme gereksizdir. Belki de ona yardım edebilirim. Bir eh-Brand'ın iyileştirme konusunda biraz bilgisi vardır. Ama ikinci kez Clave'in kurbanı olmak istemiyorum."

Linden çenesi ağrıyınca kadar dişlerini sıktı. çaresizlik. "Neler yapabildiğini gördünüz. Revelstone'a gidip kendisini kurban etmelerine izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Hollian bir an düşündü, Covenant'ın şişen ellerine dokundu. nazikçe. Sonra dedi ki, "Bunu deneyeceğim. Ama güneşin doğmasını beklemeliyim. Ve ona bu zararın nasıl geldiğini öğrenmeliyim."

Linden'in kendi kendine verdiği komutlar o kadar uzağa ulaşmadı. Gün doğumu çok geç olacaktı. Antlaşma şafağa kadar süremezdi. Seçilmişler! diye kendi kendine söylendi. Yüce Tanrım. Eh-Brand'ın sorularını Sunder'a bıraktı.

Cevap. Covenant'ın başına gelenleri anlatmaya başladığında, Linden'in dikkati İnançsız'ın sarsılan ve çökmekte olan bedenine kaydı.

Gömleğinin kolundaki işe yaramaz darlıktan sızan zehri hissedebiliyordu. Ölüm, cüzzam gibi kemiriyordu yaşam damarlarını. Şafağa kadar kesinlikle dayanamazdı.

Annesi ölmek için yalvarmıştı; ama o yaşamak istiyordu. Kendini Joan'a değişmişti, sanki bu umut bir şeymiş gibi gülümsemişti.

Yine de her davranışı yaşamak istediğini gösteriyordu. Belki de deliydi; belki de Despiser hakkında söyledikleri gerçek değil paranoyaydı. Ama bundan çıkardığı sonuçlar, onun çıkaramayacağı sonuçlardı.

Çürütmek. Crystal Stonedown'da bunları paylaştığını öğrenmişti.

Şimdi ölüyordu.

Ona yardım etmek zorundaydı. O bir doktordu. Hastalığı konusunda bir şeyler yapabilirdi. Garip zekâsının her iki tarafa da yetmemesi imkânsızdı. İçinden gelen bir iniltiyle Direndi, kalbini ortaya koydu.

Yavaşça farkındalığını onun içine ulaştırdı, özel benliğiyle onun bedenine yerleşti. İçini boşaltan solunumu kendi solunumu gibi hissetti, ateşinin sıcaklığını yaşadı, ona daha önce hiçbir erkeğe sarılmadığı kadar yakın bir şekilde sarıldı.

Sonra zehrin içinde boğuldu. Onu püskürtecek gücü yoktu. Mide bulantısı içini doldurdu.

Gerçek olması için. Hiçbir parçası bu şekilde nasıl hayat vereceğini bilmiyordu. Ama yapabileceği her şeyi yaptı. Onun için savaştı, aynı acımasız ve gizliden gizliye umutsuz kararlılıkla.

Tıp okumak, ölüm dışında hayat hakkında hiçbir şey anlamayan ve anladıkları şeye aşıkların şehvetiyle göz diken anne ve babasının etkisizliğine karşı bir öfke eylemiydi sanki. Ona tıp okumanın önemini öğretmişlerdi.

e cacy. On beş yıl boyunca durup dinlenmeden bu işin peşinden koştu.

Bu arayış onu Haven Çiftliği'ne götürmüştü. Ve orada Joan'ın hayranlığı karşısındaki başarısızlığı tüm hayatını şüpheyeye düşürmüştü.

Şimdi bu şüphe, Antlaşma'nın zehrinin tadını ve yozlaşmışlığını taşıyordu.

Zehri söndüremedi. Ama iradesini kullanarak onun hayatındaki son engelleri de kaldırmaya çalıştı. Bu hastalık ahlaki bir kötülüktü; tıpkı Marid'in onu rahatsız ettiği gibi onu da rahatsız ediyordu.

Nassic'in öldürülmesi ve sıcak bıçak onu rahatsız etmişti; ve o bunu kalbinin her atışıyla reddetti. Ciğerlerine hava bastı, nabzının devam etmesi için baskı yaptı, hastalığın kemirmesine ve yayılmasına karşı çıktı.

Tek başına, gecenin geri kalanında onu hayatta tuttu.

Sunder onu kendine getirdiğinde alnındaki kemikler ortak ateşle ağrıyordu. Şafak söküyordu. O ve Hollian salı nehir kıyısına doğru çekmişlerdi. Linden etrafına dikkatle baktı. Ruhu küllerle doluydu. Bir parçası nefes nefese kalmış ve

Hayır. Bir daha asla. Nehir, geniş çayırlardan oluşması gereken bir oavadan geçiyordu; ancak bunun yerine bölge, doğaüstü ot dağlarının üç gün süren sağanak yağmurla dövüldüğü ve ardından veba güneşiyle çürüdüğü gri bir çöplüktü. Günün yaklaşması havayı karıştırdıkça, çürüme akımları Mithil boyunca ileri geri kayıyordu.

Ama Sunder ve Hollian'ın neden burayı seçtiklerini anladı. Kıyıya yakın bir yerde, su yolunun bir kısmına doğru uzanan bir kum yığını, Covenant'ın kokuşmuş otlardan uzakta uzanabileceği bir alan oluşturunuyordu.

Taşıyenler salı emniyete aldılar, Covenant'ı kuma yatırdılar ve sonra onu Linden'in kollarına aldılar. Kendisi de yorgunluktan sallansa da ona sımsıkı sarılan Linden, Sunder ve Hollian'ın aceleyle nehir kıyısına gidip taş aramaya başlamasını izledi. Kısa süre sonra gözden kayboldular.

Linden, gücünden geriye kalan son kırıntılarla güneşin karşısına dikildi.

Bir veba gemisinin yelkenleri gibi incarnadine giyerek ufukta süzülüyordu. Sıcaklığını memnuniyetle karşıladı - sıcak olmaya ihtiyacı vardı, kuru olmayı özliyordu - ama koronası onu boş bir şekilde inetti tiksinti. Covenant'ı kuma indirdi, sonra yanına oturdu, sanki gözlerini kapatmaya korkuyormuş gibi onu inceledi. Böceklerin ne kadar yakında toplanmaya başlayacağını bilmiyordu.

Ama Sunder ve Hollian döndüklerinde heyecanlıydılar. Aralarındaki gerilim azalmamıştı ama ikisi için de önemli bir şey bulmuşlardı. Birlikte, sanki bir hazineymiş gibi kökünden söktükleri büyük bir çalıyı taşıdılar.

"*Voure!*" Hollian, Sunder'le birlikte çalıyı kumsala getirirken seslendi. Solgun teni güneş ışığında parlıyordu. "Bu iyi servet. *Voure* çok nadir bulunur." Çalıyı yakın bir yere koydular ve hemen yapraklarını sıyırmaya başladılar.

"Gerçekten de nadir," diye mırıldandı Sunder. "Rede'*de* böyle isimler konuşulur ama ben hiç görmedim."

"İyileşiyor mu?" Linden belli belirsiz sordu.

Buna karşılık, eh-Brand ona bir avuç yaprak verdi. Sünger gibi hamur gibiydiler; kırık saplarından berrak bir özsu damlıyordu. Keskin kokuları onu irkiltti.

"Özsuyunu yüzünüze ve kollarınıza sürün," dedi Hollian. "*Voure* böceklerle karşı güçlü bir koruyucudur."

Linden, duyuları sonunda gerçeği fark edene kadar bakakaldı. eh-Brand'ın sözleri. Sonra itaat etti. Kendi üzerine özsu sürdükten sonra aynısını Mutabakat'a da yaptı.

Sunder ve Hollian da benzer şekilde meşguldü. Onlar işlerini bitirdikten sonra, kalan yaprakları sırt çantasına koydu.

"Şimdi," dedi eh-Brand derhal, "Yarımeli eski haline getirmek için elimden geleni yapmalıyım."

"Onun adı Covenant," diye belli belirsiz itiraz etti Linden. Ona göre, *Halfhand* bir Clave kelimesiydi: hoşuna gitmemişti.

Hollian sanki bu konu önemsizmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve cevap vermedi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Sunder. Kaskatı kesilmişti. geri döndü. Linden'in anlayamadığı bir şekilde Hollian onu kızdırmış ya da tehdit etmişti.

Eh-Brand'ın yanıtı da aynı derecede sertti. "Sanmıyorum."

"O zaman bu *kefaleti* test edeceğim." Ayağa kalktı. "Ben *Aliantha*'yı aramaya gidiyorum." Kaba bir şekilde hareket ederek nehir kıyısında, çürüyen otların arasından sinsice uzaklaştı.

Hollian hiç vakit kaybetmedi. Kıyafetinin içinden küçük bir demir dirsek ve *liantar* asasını çıkardı. Covenant'ın sağında diz çökerek omzuna koydu, *liantar* göğsüne yerleştirdi ve dirkini sol eline aldı.

Güneş artık ufkun üzerindeydi ve bozgunculuğunu gösteriyordu. Ama *viyolanın* keskinliği, güneşe karşı bir toka oluşturuyor gibiydi. çürümüştü. Büyük böcekler her yönden vızıldamaya ve uçuşmaya başlamış olsalar da kum yığınının yaklaşmıyorlardı. Linden böyle şeylere konsantre olmaktan acı duyuyordu. Bu tür şeyleri izlemek istemiyordu.

Brand'in kanlı ayinleri. Başarısız olduklarını görmek istemiyordu. Yine de gözlerini bıçağa dikti, kendini onu takip etmeye zorladı.

Sunder'ın sol ön kolu gibi Hollian'ın sağ avucu da eski yara izleriyle doluydu. Demiri etinin üzerinde gezdirdi. Çıplak bileğinden aşağı koyu renkli, zengin bir kan akmaya başladı.

Dirgenini yere bırakıp kanayan elindeki *liantar* aldı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkarmadı.

Atmosfer asasının etrafında odaklandı. Aniden alevler ahşabı yaladı. Güneşin aurasının rengindeki ateş parmaklarının etrafında dönüyordu. Sesi duyulabilir bir ilahiye dönüştü, ama kelimeler ona yabancıydı.

Linden. Ateş daha da güçlendi; Hollian'ın elini kapladı, bileğindeki kanı dillemeye başladı.

O zikrederken, ateşi salkım salkım dallar gibi uzun, narin filizler gönderdi. Kuma doğru büyüdüler, su boyunca uzandılar. Akıntıdaki kan damarları, sanki kök salacak bir yer arıyormuş gibi nehir kıyısını aramaya başladı.

Parıldayan güç dallarından oluşan bir ağ tarafından desteklenen Linden, ilahisini sıkılaştırdı ve *liana*ri Covenant'ın zehirli ön koluna indirdi. Linden içgüdüsel olarak irkildi. Ateşin içindeki hastalığın tadını alabiliyor, Sunbane'in doğaüstü gücünü hissedebiliyordu. Hollian, Sunder'ın Güneş Taşı'yla dokunduğu aynı güç kaynaklarından yararlandı. Ama bir süre sonra Linden, Hollian'ın Ateşin etkisi kötü değildi. Hollian zehre zehirle karşılık verdi. Asasını Covenant'ın kolundan kaldırdığında, şişliğinin gerginliği azalmaya başlamıştı bile.

Gücünü dikkatlice adamın alnına kaydırıp, kafatasındaki ateşi alevlendirdi.

Bir anda vücudu kaskatı kesildi, başı geriye gitti; bir çığlık boğazını yırttı. Yüzüğünden çıkan anlık beyaz bir patlama, iki kadının ve Nehir'in üzerine kum püskürttü.

Linden tepki veremedi tamamen gevşedi.

Eh-Brand onun yanına sarktı. Alev *liana*larından kayboldu ve tahtayı solgun, temiz ve bütün bıraktı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, ateş iplikçikleri kendilerini söndürdü; ama Linden'in görüş alanında yankılanmaya devam ettiler.

Covenant'ı incelemek için acele etti. Endişe onu boğdu. Ama ona dokunduğunda derin bir nefes aldı, sanki sadece uyuyormuş gibi nefes almaya başladı. Nabzını hissetti; belirgin ve sağlamdı.

İçine bir rahatlama doldu. Mithil ve güneş tuhaf bir şekilde sönükleşti. Farkında olmadan kumların üzerinde yüzüstü yatıyordu. yaslanmıştı. Sol eli suyun içindeydi. Ağlamasını engelleyen tek şey bu serin dokunuş gibi görünüyordu.

Hollian zayıf bir sesle, "O iyi mi?" diye sordu.

Linden cevap vermedi çünkü söyleyecek sözü yoktu.

Kısa süre sonra Sunder geri döndü, elleri hazine meyveleriyle doluydu. Arkadaşlarının yorgunluğunu anlıyor gibiydi. olmadan Konuşurken Linden'in üzerine eğildi ve dudaklarının arasına bir dut sıkıştırdı.

Lezzeti onu yeniden canlandırdı. Doğrulup Sunder'ın elindeki *alianta* miktarını tahmin etti ve kendi payını aldı. Meyveler, Covenant'ı hayatta tutma çabaları yüzünden sınırlarını aşmış olan bir parçasını besliyordu.

Hollian, Sunder'ın *alianta*'dan payına düşeni tüketmesini yorgunluk ve dehşet içinde izledi. Ama Sunder'in ona sunduğu meyvelere dokunmaya cesaret edemedi.

Gücü yerine geldiğinde, Linden Covenant'ı yarı oturur pozisyona getirdi, sonra meyveleri ayıklayıp ona yedirdi. Etkileri neredeyse anında görüldü; solunumunu düzene soktular ve kas tonusu, cildinin rengini temizledi.

Kasıtlı olarak Hollian'a baktı. Covenant'a yardım etmek için harcadığı efor, eh-Brand'ı beslenmeye muhtaç bırakmıştı. Ve araştıran bakışları başka bir cevap bulamadı. Kararlılıkla ürpererek bir dut aldı ve ağzına attı. Bir süre sonra da ısırıldı.

Kendi zevki onu ürküttü. Gözlerinde vahiy parlıyordu ve korkusu atılmış bir örtü gibi düşmüş gibiydi.

Linden özel bir iç çekişle Covenant'ın başını kuma indirdi ve kendini dinlenmeye bıraktı.

Yoldaşlar sabahın büyük bir bölümünde kumsalda kalarak iyileşmeye çalıştılar. Sonra Covenant'ın şişliği

Siyahtan benekli sarı-mora dönmüş ve omzundan düşmüştü, Linden onun seyahat edebileceğine karar verdi. Bir kez daha Mithil'den aşağı doğru yola koyuldular.

Kupa onları böceklerden korumaya devam etti. Hollian özsuyn birkaç gün boyunca etkisini koruyacağını söyledi; ve Linden Suyun içinde yarım günden fazla kaldıktan sonra kokunun hala üzerine sinmiş olduğunu fark ettiğinde buna inanamadı.

Gün batımının kızılığında, nehirden kuzeye doğru uzanan geniş bir kaya yamacında durdular. Geçmişin gerginliğinden sonra Linden günlerce taş üzerinde uyumanın verdiği rahatsızlığı neredeyse hiç fark etmedi. Yine de bir parçası Covenant ile temasta kalmaya devam etti, tıpkı belli bir perdede sempatik bir şekilde yankılanır. Gecenin bir yarısı, kendini ayın keskin orağına bakarken buldu. Covenant onun yanında oturuyordu. Onun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sessizce su içmek için suyun kenarına doğru ilerledi.

Kadın, adamın hezeyanının nüksetmiş olabileceğinden endişe ederek onu takip etti. Ama onu gördüğünde başını sallayarak tanıdı ve onu en azından arkadaşlarını rahatsız etmeden fısıldaşabilecekleri bir yere çekti. Kolunu tutuş şekli, kolunun hassas ama işe yarar olduğunu gösteriyordu. Yüz ifadesi belirsiz ışıktaki silikti; ama sesi berraktı.

"Kadın kim?"

Ona yakın durdu, yüzünün gölgesine baktı. "Hatırlamıyor musun?"

"Arıları hatırlıyorum." Hızlı bir ürperti verdi. "Şu Raver. Başka bir şey yok."

Onun hayatını korumak için gösterdiği çabalar, kendisini ona karşı savunmasız bırakmıştı. Onun acısını paylaşmıştı; ve şimdi onun üzerinde asla reddedemeyeceği bir hakkı varmış gibi görünüyordu. Kalp atışları bile ona aitti. "Hastalığın nüksetti."

"Bir nüksetme-?" Ağrıyan kolunu esnetmeye çalıştı.

"Sokuldunuz ve şoka girdiniz. Sanki başka bir Aynı yerde yılan ısırığı, sadece daha kötüsü. Düşündüm ki-"
Dokundu
istemsizce omzunu silkti. "Başaramayacağını düşünmüştüm." "Ne zamandı o?"

"Bir buçuk gün önce."

"Nasıl-?" diye başladı, sonra fikrini değiştirdi. "Sonra ne oldu?"

"Sunder ve ben senin için hiçbir şey yapamadık. Sadece devam ettik." Kadın

hızla konuşmaya başladı. "O gece başka bir Taşlı Kasaba'ya geldik." Sanki hikayenin sonuna ulaşmak için acele ediyormuş gibi ona hikayeyi anlattı. Ama yüzüğünün gücünü anlatmaya çalıştığında, adam onu durdurdu. "Bu imkânsız," diye fısıldadı.

"Hiç mi hatırlamıyorsun?"

"Hayır. Ama sana bunun imkansız olduğunu söylüyorum. Ben her zaman-her zaman bir çeşit tetikleyici var. Başka bir gücün yakınlığı. *Orcrest* gibi. Asla kendi kendine olmaz. Asla."

"Belki de Rider'dı."

"Evet." Bu öneriyi minnetle karşıladı. "Bu olmalı. O asa, onun *rukh*'u." Sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi ona söylediği ismi tekrarlardı.

Başını salladı, sonra anlatmaya devam etti.

Kadın konuşmasını bitirdiğinde, adam düşüncelerini tereddütle dile getirdi. "Sayıkladığımı söylediniz. Öyle olmalıyım- Hiçbirini hatırlamıyorum. Sonra bu Sürücü saldırmaya çalıştı. Birdenbire güç kazandım." Ses tonu sorunun önemini ortaya koyuyordu. "Beni harekete geçiren neydi? O kadar hasta olsaydım kendimi savunamazdım. Ne oldu? Yaralandın mı? Sunder-?"

"Hayır." Birdenbire aralarındaki karanlık önemliydi. Onu hayatta tutmak için kendini ölçüsüzce riske atmıştı. -Ve ne için? Güç ve hezeyan içindeyken onun hakkında, kendisini terk etmiş olmasından başka hiçbir şeye inanmamıştı. Ve şimdi bile

ona neye mal olduğunu bilmiyordu. Hayır. "Biz iyiyiz" diye cevap verirken acısını güçlükle bastırabildi. Sorun o değildi."

Yumuşak bir sesle, "O zaman neydi?" diye sordu.

"Sana Joan'ın tehlikede olduğunu düş nd rd m." Adam irkildi; ama kadın devam etti, kelimelerle ona saldırdı. "Bulabildiğim tek şey buydu.

Kendini kurtarmayacaktın, beni de kurtarmayacaktın. Beni seni terk etmekle suçlayıp durdun. Tanrım," diye homurdandı, "Joan'u ilk gördüğüm andan beri senin yanındayım. Ne kadar deli olursan ol, hep yanında oldum. Ben olmasaydım şimdi ölmüş olurdun. Ama sen beni suçlamaya devam ettin ve ben sana ulaşamadım. Senin için bir şey ifade eden tek isim *Joan*'dı."

Onu incitti. Sağ eli ona doğru bir hareket yaptı, irkilerek uzaklaştı. Karanlıkta gözleri yokmuş gibi görünüyordu; göz çukurları sanki k r olmuş gibi ona bakıyordu. Kadın, onun itiraz etmesini bekliyordu. sık sık ona yardım etmeye çalışmış, elinden gelen desteği vermek için çabalamıştı. Ama Haven  iftliği'nde onunla ilk karşılaştığında durduğu gibi duruyordu orada, ağırlığının altında dimdik imkansız yükler. Konuştuğunda sesi öfke ve derin bir kederle doluydu.

"O benim karımdı. Beni boşadı çünkü c zzamlıydım. Başıma gelen onca şey arasında en kötüsü buydu. Tanrı biliyor, ben de suç işledim. Tecavüz ettim-öldürdüm-ihanet ettim-Ama bunlar ve telaf  etmek için elimden gelen her şeyi *yaptım*. Bana sanki bir su muşum gibi davrandı. Sadece olduğum kişi olduğum için,  nleyemediğim ya da tedavi edemediğim fiziksel bir rahatsızlıktan muzdarip olduğum için Kendi ölümümü engelleyebileceğimden ya da iyileştirebileceğimden daha fazla, onu korkuttum. *En kötüsü* de buydu. Çünkü buna inandım. Hissettim ki Cüzzam hakkında kendim de bir şeyler biliyorum.

"Bu onun benim üzerimde hak iddia etmesine neden oldu, on bir yılımı bununla yaşayarak geçirdim, bunun nedeni olmaya dayanamazdım. Bu borcu ödemek için ruhumu sattım ve artık hiçbir şey fark etmiyor." Adamın yüzündeki kaslar anı. "Ben bir cüzzamlıyım. Cüzzamlı olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ben

benim üzerimdeki hak iddiasından asla vazgeçemeyecek. Bu herhangi bir seçimden çok daha derinlere iniyor." Sözleri kan rengindeydi.

"Ama Linden," diye devam etti ve doğrudan hitap edişi yüreğini burktu. "O benim *eski karım*." Kontrol etme çabalarına rağmen, sesi bir ağıt gibi ölümcüllük taşıyordu. "Eğer geçmişte yaşadıklarım bir şey ifade ediyorsa, onu bir daha asla göremeyeceğim."

Gözleriyle ona sarıldı. Belirsizlikler içine doluştu. Joan'ı neden bir daha görmeyecekti? Kendini nasıl satmıştı? Ne kadarını saklamıştı? Ama kırılganlığı içinde bir soru diğerlerinin hepsinden daha önemliydi. Olabildiğince kararlı ve kayıtsız bir şekilde, "Onu tekrar görmek istiyor musun?" diye sordu.

Gergin kulaklarına, adamın cevabının basitliği bir bildirinin ağırlığını taşıyordu. "Hayır. Cüzzamlı olmaktan özellikle hoşlanmıyorum."

Gözlerindeki yaşları görmemesi için arkasını döndü. Ona bu kadar açık olmak istemiyordu. Kendini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yine de rahatlaması aşk kadar dokunaklıydı. Omzunun üzerinden düz bir sesle, "Biraz dinlen. Buna ihtiyacın var." Sonra Sunder ve Hollian'ın yattığı yere geri döndü. ve uzun bir süre, sanki korunmasız bir yalnızlık kışına yakalanmış gibi titreyerek geçirdi.

Uyandığında güneş çoktan doğmuş, kızıl ve kızgındı. Sunder'in sırt çantasının yanındaki bir yığın *alianta* Stonedownor'lar yiyecek bulmak için başarılı bir şekilde yiyecek topladılar. Covenant ve eh-Brand birlikte durmuş, birbirleriyle tanışıyorlardı. Sunder dişlerini gıcırdatıyormuş gibi yakınlarda oturuyordu.

Linden ayağa kalktı. Vücudu yatağının sertliği yüzünden hırpalanmış gibi hissediyordu ama bunu görmezden geldi. Utanç içindeymiş gibi gözlerini Covenant'tan kaçırarak yüzünü yıkamak için nehre gitti.

Kadın döndüğünde, Sunder hazine meyvelerini paylaştırdı. Hazine Gezinler sessizlik içinde yemek yiyordu: *alianta* durgunluğu dayatan bir yemektir.

Yine de Linden kendini onun ortamına karşı sağır edemezdi.
yoldaşlar. Covenant, Haven'da hiç olmadığı kadar sertti.
Çiftlik. Hollian'ın narin yüz hatlarında şaşkınlık sanki bir tür

korku. Ve Graveler'ın ruh halinin karanlığı ortadan kalkmamıştı - eh-Brand'a ya da kendisine yönelik kızgınlık.

Linden'in kendini kaybolmuş hissetmesine neden oldular. Onların çeşitli rahatsızlıklarından sorumluydu ve bu konuda bir şey yapmak için yetersizdi. Covenant'ı yaşatırken, kapatacağına yemin etmesine rağmen şimdi kapatamayacağı kapılar açmıştı. Kendi kendine mırıldanarak *alianta*'sını bitirdi, tohumları kayanın ötesine saçtı, sonra da Nehir'e girmeye hazırlanmak için ciddi bir şekilde harekete geçti.

Ama Hollian kendi derdine sessizce katlanamazdı. Bir süre sonra O anda İnancısız'a seslendi. "Sana Antlaşma ismini vereceğimi söylüyorsun - her ne kadar uğursuz bir isim olsa da ve ağzımda huzursuzca otursa da. Pekâlâ. Covenant. Nereye gideceğınızı hiç düşündünüz mü? Graveler ve Linden Avery senin kaderinin Revelstone. Kalbim bu düşünceden ürperiyor ama eğer amacınız buysa, buna karşı çıkmayacağım. Yine de Revelstone orada yatıyor." İşaret etti kuzeybatıya doğru. "On bir fersah uzakta. Mithil artık yolunuzu paylaşmıyor."

"Bunu biz de biliyoruz, eh-Brand," diye mırıldandı Sunder.

Onu görmezden geldi. "Belki *de voure* yardımıyla yaya olarak yolculuk edebiliriz." Tereddüt etti, önerdiği şeyin zorluğunun farkındaydı. "Ve büyük şans." Kızın gözleri Covenant'ın yüzü.

"Belki." Ses tonu, kararını çoktan verdiğini gösteriyordu. Karar. "Ama tekrar sokulma riskini göze almak istemiyorum. Zaten bir iki gün daha Nehir'de kalacağız."

"Antlaşma." Hollian'ın bakışları dokunaklıydı. "Bu yolda ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Onunla açık bir şekilde karşılaştı. "Andelain."

Andelain? Bu ismi söylerkenki gizli yoğunluğu Linden'i tetikte tuttu.

"Sen-" Hollian endişesine karşı mücadele etti. "Sen Andelain'e yaklaşmayı mı seçtiniz?"

"Evet." Covenant'ın kararlılığı tamamlanmıştı. Ama sanki kadının endişesi onu rahatsız ediyormuş gibi eh- Brand'i dikkatle inceledi. "Onu görmek istiyorum. Revelstone'a gitmeden önce."

İddiası onu dehşete düşürdü. Geri çekildi. Nefes nefese Bağırdı ama koca sabahta yeterince hava bulamadı. "Sen delisin. Ya da Rede'nin söylediği gibi a-Jeroth'un bir hizmetkârısın." Önce Linden'e, sonra da Sunder'a dönerek kendisini duymaları için yalvardı. "Buna izin vermemelisin." Derin bir nefes aldı ve haykırdı, "Yapmamalısın!"

Covenant ona doğru atıldı, parmaklarını omuzlarına sapladı ve onu sarstı. "*Andelain'in nesi var?*"

Hollian'ın ağzı çalıştı; ama hiçbir kelime bulamadı. "Sunder!" Covenant havladı.

Graveler Stimy cevap verdi, "Evimden dört fersah uzaktayım. Bu Andelain hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Hollian kendine hâkim olmak için savaştı. "Antlaşma," dedi öfkeli bir ses tonuyla, "*alianta* yiyebilirsin. Clave'e meydan okuyabilirsin. Yapabilirsin Rede'yi çiğneyin ve Sunbane'in kendisine meydan okuyun. Ama Andelain'e girmemelisiniz."

Covenant sesini alçalttı ve tehlikeli bir şekilde, "Neden olmasın?" diye sordu. "Bu bir tuzak ve bir yanılsama!" diye inledi. "Bir iğrençlik Toprak. Gözlerin önünde sevimli ve zalimce uzanır ve herkesi baştan çıkarır.

ona bakanlar yok olacak. Sunbane'e karşı dayanıklıdır!"

"İmkânsız!" diye tersledi Sunder.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı Hollian. "Doğru söylüyorum. Güneşten sonra güneş, değişmeden kalır, cenneti taklit eder." Bütün dehşetini Antlaşma. "Pek çok insan ihanete uğradı- Bu bölgede onların hikâyeleri sık sık anlatılır. Ama ben sadece masallardan

bahsetmiyorum. Bu cazibeye kapılan dört cesur Stonedownlu tanıdım. Hayatlarından bezmiş bir halde, masalı test etmek için Kristal Taş Kasabası'nı terk ettiler.

Andelain'in. İki kişi girdi ve geri dönmedi. İkisi bir kez daha Crystal Stonedown'a doğru yol aldı ve içlerindeki delilik na-Mhoram'ın *Grim*'i gibi kudurdu. Hiçbir yardım onların şiddetini dindiremedi.

Croft onları kurban etmek zorunda kaldı.

"Antlaşma," diye yalvardı, "oraya gitme. Kalkansız bir Sunbane'den daha korkunç bir azapla karşılaşacaksın." Her kelimesi inançla, dürüst bir korkuyla titreşiyordu. "Andelain ruha yapılan bir saygısızlıktır."

Covenant eh-Brand'ı kabaca kendisinden uzaklaştırdı. O Döndü, yamaçtan aşağı inip suyun kenarında durdu. Yumrukları iki yanında titreyerek sıkıldı ve çözüldü.

Linden hemen ona gitti ve onu vazgeçirmek için bir yol aradı. Hollian'a inanmıştı. Ama onun koluna dokunduğunda, içindeki vahşet onu susturdu. "Andelain." Sesi ölüm ve öfkeyle gerilmişti. Hiçbir uyarıda bulunmadan ona döndü. Gözleri parladı onun içinden. "Benim yanımda durduğunu söylüyorsun." Fısıltısı, herhangi bir bağırıştan daha fazla kan döküldüğünü ifade ediyordu. "Şimdi yap. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Yanımda dur."

Kız cevap vermeye çalışmadan, adam Sunder'e doğru döndü ve Hollian. Ona baktılar, tutkusu karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Güneş onun profilini bir mercek gibi aydınlatıyordu. "Andelain eskiden bu toprakların kalbiydi." Sesi boğulacakmış gibi çıkıyordu. "Ona ne olduğunu bulmalıyım." Bir sonraki an, suyun içindeydi, tüm gücüyle nehrin aşağısına doğru yüzüyordu.

Linden kendini kontrol etti, onu takip etmedi. Bu hızda devam edemezdi; ona tekrar katılabilirdi. *Yanımda dur*. Hisleri ona Hollian'ın doğru söylediğini söylüyordu. Andelain'de gizlenmiş iğrenç bir şey vardı. Ama Covenant'ın çekiciliği her türlü tehlike inancından daha ağır basıyordu. Bir aşığın samimiyetiyle onun hayatını kurtarabilirdi. Bu yakınlığın bedelini ödemeye katlanamazdı; ama onun için başka şeyler yapabilirdi. Stonedownor'larla yüzleşti. "Sunder?"

Graveler, Linden'in talebini karşılamadan önce önce nehir boyunca uzağa, sonra Hollian'a baktı. "Eh-Brand bir Stonedownor," diye yanıtladı, "benim gibi. Onun korkusuna güveniyorum. Ama benim kaderim artık ur-Lord'un yanında. Ona eşlik edeceğim."

Linden basit bir baş hareketiyle onun kararını kabul etti. "Hollian?"

Eh-Brand yapmak zorunda olduğu seçimle yüzleşemiyor gibiydi. Gözleri taşta geziniyor, içinde barındırmadığı cevapları arıyordu. "Bu noktaya mı geldik?" diye mırıldandı acı acı, "ben tehlikeden tehlikeye mi atıldınız?" Ama Croft ve Sivit'in karşısına vakur bir şekilde çıkmasını sağlayan gücünü yavaşça topladı. "Rede'de Yarım El'in a-Jeroth'un bir hizmetkârı olduğu şüpheye yer bırakmayacak şekilde belirtilmiştir."

Linden kesin bir ifadeyle, "Rede yanılıyor," dedi.

"Bu olamaz!" Hollian'ın korkusu havada hissediliyordu. "Eğer Rede sahte ise, yaşamı nasıl sürdürebilir?"

Sunder beklenmedik bir şekilde araya girdi. "Eh-Brand." Sesi, sanki uyarıda bulunmadan ya da hazırlık yapmadan Kriz. "Linden Avery tamamen başka bir yanlıştan bahsediyor. Ona göre Sunbane'den kaynaklanan her şey yanlıştır."

Hollian ona baktı. Linden de onu dikkatle izliyordu. Yoluna devam etmek için can atıyordu ama Graveler'ın kendi duygularını çözme çabaları onu hareketsiz tutuyordu.

"Eh-Brand," diye devam etti dişlerini gıcırdatarak, "sana kin besledim. Varlığın benim için bir sitem. Sen bir Stonedownor. Bir Graveler evine ihanet ettiğinde başına neler geldiğini anlıyorsun. İstesen de istemesen de beni suçluyorsun. Ve içinde bulunduğun durum beni kıskandırıyor. Durduğun yer konusunda masumsun. Buradan sonra hangi yolu izlersen izle, kimse seni suçlayamaz. Benim bütün yollarım suçlama yollarıdır.

"Benim haklılığım ur-Lord, Linden Avery ve onların amaçları için gerekli olmamdı. Onun vizyonu kalbime dokundu ve bu vizyonun hayatta kalması benim ellerimde oldu. Benim eksikliğim

yardım etselerdi, çoktan ölmüş olurlardı ve onlarla birlikte bana duymam için verilen güzelliğin tek net kelimesini de.

"İsteseniz de istemeseniz de, beni ihtiyacımdan mahrum bırakıyorsunuz. Sunbane ve önümüzdeki tehlikeler hakkındaki bilgin kesinlikle benimkinden üstün. Benim yapamadığım şifayı sen veriyorsun. Sen hayat dökmedin. Senin huzurunda, suçluluğuma verecek cevabım yok."

"Sunder," diye nefes aldı Hollian. "Graveler. Bu kınama hiçbir işe yaramaz. Geçmiş değiştirilemez. Haklılığın senden alınamaz."

"Her şey değişir," diye cevap verdi sıkıca. "Ur-Lord Antlaşması her dönemeçte geçmişi değiştirir. Bu nedenle" - itirazını kesti - "seçeneğim yok, bu değişikliğin geri alınmasına dayanamam. Ama senin için seçenek var. Ve seçim senin olduğu için, eh-Brand, sana yalvarıyorum. Hizmetinizi ur-Lord'a verin. O çok şey sunuyor ve buna ihtiyacı var. Senin yardımın benimkinden daha büyük."

O konuşurken Hollian'ın bakışları onu taradı. Ama korkusuna bir yanıt bulamadı. "Ah," diye acı acı iç geçirdi, "bunu göremiyorum seçim. Ölüm arkamda ve korku önümde uzanıyor. Bu bir seçim değil. Bu bir eziyet."

"Bu bir *seçim*!" Sunder öfkesini dizginleyemeyerek bağırdı. "Ne ölüm ne de korku sizin için zorunlu değildir. Ayrılabilirsin bizden. Eviniz olacak yeni insanlar bulun. Bir süreliğine size güvenmeyecekler ama bu geçecek. Hiçbir Stonedown isteyerek bir eh-Marka'yı feda et."

Sözleri hem Hollian'ı hem de Linden'i şaşırtmıştı. Hollian açıkça ortaya attığı fikir üzerinde hiç düşünmemişti. Linden de onun neden böyle bir argüman kullandığını tahmin edemiyordu. "Sunder," dedi dikkatle, "ne yaptığını sanıyorsun?"

"Onu ikna etmeye çalışıyorum." Gözlerini Hollian'dan ayırmadı. "Özgürce yapılan bir seçim, zorlanan bir seçimden daha güçlüdür. Onun gücüne sahip olmalıyız, yoksa korkarım Revelstone'u kazanamayız."

Linden onu anlamaya çalıştı. "Bana şimdi Revelstone'a gitmek *istediğini* mi söylemek *istiyorsun*?"

"Yapmalıyım," diye cevap verdi; ama sözleri eh-Brand'a yönelikti. "Benim için başka bir amaç kalmadı. Yalanlarını görmeliyim

Rede cevap verdi. Sunbane'in tüm nesilleri boyunca, Süvariler Rede adına kan döktüler. Şimdi onlardan gerçeği söylemeleri istenmeli."

Linden başını salladı, eh-Brand onun argümanını özümseyip bir cevap ararken dikkatini Hollian'a verdi. Bir süre sonra, bakışlarını Hollian'dan ayırmadan yavaşça şöyle dedi: "*Aliantha'da -eğer* başka bir şekilde değilse-

Rede'den kuşkulanan için bir neden verildi. Ve Sivit na-Mhoram benim ölümümü istedi, oysa Crystal Stonedown'a büyük yarar sağladığım herkes tarafından açıkça görülüyordu. Eğer hakikat adına Efendimiz'in Antlaşması'nı izlerseniz, size eşlik edeceğim." Hemen Linden'a döndü. "Ama Andelain'e girmeyeceğim. Bunu yapmayacağım."

Linden bu şartı kabul etti. "Pekâlâ. Gidelim." Covenant'tan çok uzun zamandır uzak kalmıştı; onun için duyduğu endişe tüm kaslarını germişti. Ama son bir şart onu geride tutuyordu. "Sunder," dedi kasıtlı olarak. "Teşekkürler."

Kadının minnettarlığı onu ürkütmüş gibiydi. Ama sonra sessiz bir selamla karşılık verdi. Bu hareketle birbirlerini anlamışlardı.

Sırt çantasını ve salı Stonedownor'lara bırakan Linden suya atladı ve Covenant'ın peşinden gitti.

Onu nehirdeki bir kıvrımın ötesinde bir kum yığınının üzerinde dinlenirken buldu.

Yorgun ve terk edilmiş görünüyordu.

gelmişti. Ama kendini sudan onun yanına çekip gözlerini temizlediğinde, onun iyileşme sürecinin ve dağınık sakalının ardında yarı gizli duran rahatlamayı görebiliyordu.

"Yalnız mısın?"

"Hayır. Geliyorlar. Sunder onu ikna etti."

Cevap vermedi. Başını dizlerine doğru eğerek

yüzünde sanki ne kadar yoğun bir şekilde hissettiğini itiraf etmek istemiyormuş gibi bir ifade vardı.

geri alındı.

Kısa bir süre sonra Sunder ve Hollian yüzerek göründüler; ve çok geçmeden yoldaşları tekrar nehrin aşağısına doğru gidiyorlardı. Covenant, bakışları hep ileriye sabitlenmiş bir şekilde sessizce akıntıya doğru ilerledi. Ve Linden, dağılan parçalarını toplamaya çalışarak hareketsiz kaldı. mahremiyet. Kendini son derece savunmasız hissediyordu; sanki sıradan bir söz, hafif bir dokunuş onu kendi sırlarının sınırlarına sürükleyebilirdi. Eski özerkliğini nasıl hatırlayacağını bilmiyordu. Gün boyunca, yüzerken üzerine yaklaşan veba güneşini hissedebiliyordu; Ve hayatı, hiçbir korumasının olmadığı tehditlerden oluşuyor gibiydi.

Öğleden sonra geç saatlerde Nehir doğuya doğru akmaya başladı ve içinden geçtiği arazi dramatik bir değişime uğradı. Her iki tarafta da dik tepeler uzanıyordu. antitezler. Sağ taraftakiler kayalık ve çoraktı; çöl güneşinin vahşi topraklarına benzemeyen bir ıssızlık. Linden hemen onların her zaman ölü olduğunu, hiçbir bereket güneşinin onları hafifletmediğini gördü.

Detrition. Eski ve yoğun bir harabe onların Uzun zaman önce, Sunbane onlara gelmeden önce yaşam kapasitesi.

Ama sol taraftaki tepeler tam bir çelişkiydi. Duygularına ulaşan güç, tüm sinirlerine bir şok gönderdi.

Mithil'in kuzeyinde, stres ve baskıdan etkilenmemiş yemyeşil bir bölge uzanıyordu. Yanlış. Sınırı taçlandıran karaağaç ve gilden ağaçları doğal olarak uzun ve sağlıklıydı; hiçbir bereketli güneş onların büyümesini engellememiş, hiçbir veba güneşi güçlü odunlarını ve temiz özlerini aşındırmamıştı. Çimenler uzun uzun uzanıyordu. Nehir kıyısından itibaren yeşillikler, *alianta*, nergis zambağı ve düğünçiçekleri ile tertemizdi. Bu tepelerden analitik bir hava esiyordu, sonsuza kadar sapid ve bakir.

Bu bölge ile çevresindeki arazi arasındaki sınır, toprağa çizilmiş bir çizgi kadar netti; bu sınırdan Sunbane bitiyor ve güzellik başlıyordu. Nehir kıyısında, bir işaret gibi

tepelere doğru, yaşlı bir meşe duruyordu, budaklı ve kasvetli, bir güç pelerini gibi uzun bryony örtüleri giyiyordu - çöl ya da çürüme tarafından engellenmemiş yaşlı bir heybet. Yaklaşanların ruhuna göre hem yasaklar hem de hoş karşılardı.

"Andelain," diye fısıldadı Covenant, sanki şarkı söylemek istiyormuş da boğazını açamıyormuş gibi. "Ah, Andelain."

Ama Hollian Tepeler'e katıksız bir nefretle bakıyordu. Sunder sanki tanımlayamadığı bir tehlike oluşturuyorlarmış gibi onlara ters ters bakıyordu.

Linden da Covenant'ın sevincini paylaşamadı. Andelain ona Toprak'ta vücut bulan *alianta*'nın tadı gibi dokunmuştu. Kendini onun özel algısına vizyoner bir bakışla açtı. Yoğunluk. Kullanan hekimin becerisine göre öldürebilen ya da iyileştirebilen bir ilaç kadar tehlikeliydi.

Korku ve arzu onu parçaladı. Sunbane'i o da hissetmişti. Kişisel olarak, Covenant'ta kendini çok fazla açığa vurmuştu. Ruhunu açlıktan ölüyormuş gibi sevimlilik istiyordu. Ama Hollian'ın korkusu tamamen ikna ediciydi. Andelain'in ışımaları Linden'in yüzünde kehanet kadar ölümcül bir his uyandırdı. Tepeler'in, Linden'in en az herhangi bir yanlış kadar onu kendinden mahrum bırakacaktı. Bu ilacın etkisini ölçme ya da kontrol etme yeteneği yoktu. Bu imkansızdı.

Sıradan ağaçlar ve çimler bu kadar kudreti ifade edebilirdi! Şimdiden deliliğe karşı bir savaşa girişmişti. Hollian, Andelain'in insanları delirttiğini söylemişti.

Hayır, diye tekrarlardı kendi kendine. Bir daha olmaz. Lütfen.

Sessiz bir rıza ile, o ve arkadaşları meşenin karşısındaki harabelerin arasında geceleme için durdular. Üzerlerinde tuhaf bir büyü vardı ve onları kendi içlerinde sarıyordu. Covenant büyülenmiş bir halde sağlığın ışıltısına bakıyordu. Ama Hollian'ın tiksintisi azalmamıştı.

Sunder omuzlarında güvensizliği taşıyordu. Ve Linden güney tepelerinin ölü havasından bir türlü kurtulamıyordu. Bu bölgenin atıkları Andelain'in gölgesi gibiydi.

gücün bir sonucuydu. Bu durum onu korkunun meşruiyetini kanıtlarcasına etkilemiştir.

Akşamın erken saatlerinde Hollian dirkinin ucuyla avucunu deldi ve kanı *liana*larından hafif yeşil bir alev çıkarmak için kullandı. İşini bitirdiğinde, yarının bereketli bir güneş getireceğini duyurdu. Ama Linden kendi içinde kilitli kalmıştı. endişelendi ve eh-Brand'ı neredeyse hiç duymadı.

Yol arkadaşlarıyla birlikte şafağın ilk griliğinde uyandığında, Antlaşma'ya "Ben sizinle gelmiyorum" dedi.

Puslu hava şaşkınlığını gizleyemedi. "Değil mi? Neden?" Kız hemen cevap vermeyince, adam onu zorladı. "Linden, bu senin hastalıktan başka bir şey tatman için bir şans. Sunbane tarafından çok incitildin. Andelain seni iyileştirebilir."

"Hayır." Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama annesinin anıları, yaşlı adamın nefesi, kendine hakim olmasını engelliyordu. O da annesiyle Covenant'ın hastalığı, ama gücünü hiç paylaşmamıştı. "Sadece sağlıklı görünüyor. Hollian'ı duydun. Orada bir yerde kanserli." Zaten çok şey kaybettim.

"Kanserli mi?" diye sordu. "Gözlerini mi kaybediyorsun? Bu Andelain."

Onun karanlık bakışlarına karşılık veremedi. "Andelain hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Anlatamam. Çok güçlü. Daha fazla dayanamam. Orada aklımı kaybedebilirim."

"Onu orada bulabilirsin," diye yoğun bir şekilde karşılık verdi. "Sunbane'le savaşmaktan bahsedip duruyorum ve sen bana inanıp inanmayacağını bilmiyorsun. Cevap orada. Andelain Sunbane'i reddediyor. Bunu ben bile görebiliyorum. Sunbane her şeye kadir değil.

"Elbette Andelain güçlüdür," diye devam etti öfke ve ikna telaşıyla. "Öyle olmak zorunda. Ama bizim güce ihtiyacımız var. Andelain'in nasıl temiz kaldığını bilmeliyiz.

"Hollian'ı anlayabiliyorum. Sunder'ı bile. Sunbane onları oldukları hale getirdi. Acımasız ve korkunç ama mantıklı. Bir dünya

bir sürü cüzzamlı, iyi sinirleri olan birine otomatik olarak güvenemez. Ama *sana*. Sen bir doktorsun. Hastalıkla savaşmak senin işin.

"Linden." Elleri kadının omuzlarını kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Gözleri donuk ve acımasızdı, sanki ondan bir şeyler talep ediyordu

Yaptığı şeyleri herhangi birinin yapabileceğine inanıyordu. Sanki hayatını ona borçlu olduğunu, tüm kararlılık ya da cesaret gösterilerinin o olmadan çoktan boşa gideceğini bilmiyormuş gibi. "Benimle gel."

Onun küstahlığına rağmen, onunla eşit olmak istiyordu. Ama zehirle ilgili anıları katlanılamayacak kadar şiddetliydi. Kendini toparlaması gerekiyordu. "Yapamam. Korkuyorum."

Bakışlarındaki öfke keder gibi görünüyordu. Kadın gözlerini kaçırdı. Bir süre sonra uzaktan, "İki ya da üç gün içinde döneceğim. Bu

Muhtemelen böylesi daha iyi. Uyuşukluğun avantajları var. Muhtemelen içeride her ne varsa ona karşı savunmasız olmayacağım. Geri döndüğümde ne yapacağımıza karar veririz."

Aptalca başını salladı. Adam onu serbest bıraktı.

Güneş doğuyordu, zümrütten bir simara bürünmüştü. Başını tekrar kaldırdığında, adam nehirdeydi ve sanki her şeyi yapabilecekmiş gibi Andelain'e doğru yüzüyordu. Yeşil renkli ışık, geçişinin dalgaları üzerinde dans ediyordu. Zehir hâlâ içindeydi.

BÖLÜM II: Vizyon

ON İKİ: Andelainian Tepeleri

Thomas Covenant saygıdeğer meşenin yanından geçip Andelain'e doğru ilerlemeye başladığında, vücudunun kederli ve topallayan bir kısmını

Linden ile birlikte. Arıların saldırısı yüzünden hâlâ güçsüzdü ve yalnız kalmak istemiyordu. İstemedi, neredeyse bilinçsizce, Linden'in varlığına bağımlı hale gelmişti. Ona birçok bağla bağlı olduğunu hissediyordu. Bunlardan bazılarını biliyordu: cesareti ve desteği; onun adına kendini riske atmaya istekli olması. Ama diğerlerinin bir adı yok gibiydi. Nedenini bilmeden ona neredeyse fiziksel olarak bağlı hissediyordu. Ona eşlik etmeyi reddetmesi onu korkutuyordu.

Korkusunun bir kısmı arkadaşlarının korkusundan kaynaklanıyordu; Andelain'in güzelliğinin ardında gizli bir şans hastalığı olduğunu öğrenmekten korkuyordu. Ama çok uzun zamandır cüzzamlıydı, kurnaz hastalığı çok iyi tanıyordu; bu tür bir korku sadece onun kararlılık. Endişesinin çoğu Linden'in reddinden, bu kararın ne anlama gelebileceğinden kaynaklanıyordu.

Çünkü umutlarının çoğu onun etrafında dönüyordu. Şüphe, Toprak'ta kazandığı önceki zaferi erozyona uğrattı. İçindeki kemirgenden kurtulamıyordu.

Joan'ın güvenliğini satın almayı seçerek kendini Despiser'a sattığına, Despite'e karşı özgürlüğünden vazgeçtiğine inanıyordu; o bıçağın göğsüne saplandığını hissetmişti ve başarısız olabileceğini biliyordu. *Vahşi büyü artık bana karşı etkili değil. Senin kendi isteğinle beyaz altını elime vereceksin.* Ama Linden başka bir soruydu. Yaşlı adam tarafından seçilmişti.

bir keresinde ona *doğru olduğunu* söylemişti. Çağrıldıklarında Lord Foul onun varlığından haberdar olmadığını ya da onu arzulamadığını söylemişti. Ve o zamandan beri birçok şey yapabileceğini göstermişti. Kendisinin arkasında

Ciddiyet, o çok güzeldi. Böyle bir kadına nasıl umut bağlayamazdı?

Ama şimdi Andelain'i reddetmesi, onun umudunun bataklığa

dayandığını ima ediyor gibiydi.

Cesaretten ziyade korkaklıktan.

Böyle şeyleri anlardı. O bir cüzamlıydı ve cüzamlılara dünyadaki tüm acılar korkaklığı öğretmişti. Kadının kararı ona duyduğu empatiyi daha da artırmıştı. Ama yalnızdı ve tek başına ne kadar az şey başarabileceğini uzun ve acımasız deneyimlerinden biliyordu. Lord Foul'a karşı eski gücünü ortaya koyması bile Saltheart Foamfollower'ın desteği ve kahkahası olmadan hiçbir işe yaramazdı.

Andelain'e tırmanırken, bir yasın, yoldaşlığın, umudun, belki de cesaretin kaybına doğru yürüdüğünü hissetti, bir daha asla iyileşemeyebilirdi.

Tepenin zirvesinde durup arkadaşlarına el salladı. Ama cevap vermediler; ona bakmıyorlardı. Cevap vermemeleri, sanki kasıtlı olarak sırtlarını dönmüşler gibi canını yaktı.

Ama o her zaman kederlerine sadık kalmış bir adamdı; ve Toprak onun için parçalayıcı ve ölümsüz bir keder haline gelmişti. Andelain'e gitti çünkü sağlığa ve güce ihtiyacı vardı,

Bilgi. Böylece kaybedilenleri geri getirmeye çalışabilirdi.

Ancak kısa süre sonra ruh hali değişti. Çünkü bu Andelain'di. Hafızası için ülkedeki en değerli dostlukları kadar değerliydi. Bu havada -ilkbahar kadar berrak bir hava- güneşin krizoprastik aurasını bile göremiyordu; güneş ışığında bir ışıktan başka bir şey yoktu. güzelliğin bolluğu. Ayaklarının altında uzanan otlar yemyeşil ve beril rengindeydi, çiğle yeni mücevherlenmişlerdi. Ormanlık alanlar kuzeye ve doğuya doğru uzanıyordu. Geniş Gilden geniş altın yapraklarıyla esintiyi okşuyordu; görkemli karaağaçlar gökyüzünün masmavi

Prensler; telkari kadar narin söğütler onu çağırıyor, kalplere şifa veren gölgelerine davet ediyordu. Gür gövdelerin etrafındaki çiçekler yeşilliği zenginleştiriyordu: papatyalar, columbine ve zarif hor çiçeği bolca vardı. Ve her şeyin üzerinde bir atmosfer vardı bozulmamış ve canlı bir güzellik, sanki burada ve başka hiçbir yerde mükemmel sağlık, ruhu yatıştırmak için doğanın saf armağanı yaşamıyormuş gibi.

Geçerken *alianta* çiğneyen, uzun yamaçlardan aşağı inen, ara sıra çılginca zevk sıçramaları yapan Thomas Covenant, Andelain'e doğru hızla yol aldı.

Yavaş yavaş sakinleşti, Tepelerin lekesiz huzuruna daha çok uyum sağladı. Kuşlar dalların arasında ötüyor, küçük orman hayvanları ağaçların arasında cirit atıyordu. Onları rahatsız edecek hiçbir şey yapmadı. Ve bir süre yürüdükten sonra, Andelain'in roborantını susuzlukla içtikten sonra, düşüncelerini arkadaşlarına, Hollian ve Sunder'e döndürdü. Artık Tepeler'in kanserli olmadığından, gizli ve ölümcül bir hastalık barındırmadığından emindi.

Böyle bir fikir akıl almaz hale gelmişti. Ama aynı zamanda gördüklerinin, hissettiklerinin ve sevdiklerinin yoğunluğu Taşköprülüler hakkındaki kavrayışını da artırmıştı.

Onlar cüzamlı gibiydiler; ülkenin bütün halkı cüzamlı gibiydi. Onlar Sunbane'in, tedavisi ve kaçıışı olmayan bir hastalığın kurbanlarıydı. Dünyanın güzelliğinden dünya. Ve bu koşullar altında, hayatta kalma ihtiyacı ağır cezalar gerektiriyordu. Güneşin altındaki hiçbir şey bir cüzamlı için, hastalığının kendisinden esirgediği yaşama, arkadaşlığa ve umuda duyduğu özlem kadar tehlikeli değildi. Bu duyarlılık, umutsuzluğa ve kendini hor görmeye, cüzamlının dışlanması adil olduğu inancına yol açtı - hak edilmiş olması gereken bir mahkumiyet için ağır bir ceza.

Bu şekilde bakıldığında, Andelain'in Sunbane. Ülke Andelain gibi değildi çünkü Ülke'nin insanları sevimlilikten ziyade cezayı hak ediyordu. Başka ne olabilirdi ki? İmandıkları halde yaşamlarının sefaletine katlanıyorlar mıydı? Pek çok cüzamlı gibi onlar da kendi yoksulluklarını onaylamak zorunda kalmışlardı. Bu nedenle Sunder, Tanrı tarafından yönetilmeyen hiçbir şeye güvenemezdi. Sunbane. Ve Hollian Andelain'in onu yok edeceğine inanıyordu. Başka seçenekleri yoktu.

Başka seçenekleri yoktu. Ta ki Sunbane'in hayatlarının tüm gerçeği olmadığına inanmayı öğrenene kadar. Ta ki Covenant onları özgür kılacak bir cevap bulana kadar.

Sunder, Hollian ve Linden'in Andelain'de korkusuzca yürüyebilmelerinin yolunu açmak için sahip olduğu her şeyi harcamaya hazırdı.

Gün boyunca dinlenmeden yolculuk etti. Dinlenmeye ihtiyacı yoktu.

Aliantha zehrin etkilerini iyileştirdi ve

Temiz akarsular onu yeni doğmuş bir bebek kadar taze hissettiriyordu; ve her yeni manzara kendi başına canlı ve lezzetli bir besin biçimiydi.

Güneş, o durmaya hazır olmadan çok önce görkemli bir şekilde battı. O duramadı. Karanlık geceye dönüşene ve yıldızlar ona eşlik etmek için göksel derinliklerinden gülümseyerek çıkana kadar hep kuzeydoğuya doğru ilerledi.

Ama ağaçların arasında bir ışık gibi titreyen sarı-turuncu soluk bir ışık onu durdurduğunda karanlık henüz yeni başlıyordu.

Ateşten bıçak. Ona yaklaşmaya çalışmadı; anılar onu hareketsiz tutuyordu. Alev gezinirken sessiz ve saygılı durdu.

Ona doğru. Gelirken de narin bir kristalin çingırağı gibi ince, berrak bir ses çıkardı.

Sonra önünde havada sallanmaya başladı ve ona doğru eğildi, çünkü bu Andelain'in Wraith'lerinden biriydi; elinden daha büyük olmayan bir alev, sanki karanlık görünmez bir fitilmiş gibi dimdik dans ediyordu. Alevin hareketi onun hürmetiyle eşleşti; ve yavaşça ondan uzaklaştığında, o da peşinden gitti. Parıltısı yüreğini kabarttı. Andelain'in Wraith'lerine karşı, dindirmek için her şeyini verebileceği keskin bir keder hissetti. Bir zamanlar, onları kurtaracak gücü olmadığı için birçoğu ölmüştü.

Kısa süre sonra bu Wraith'e bir başkası daha katıldı ve sonra diğerleri

-Ve sonra yürürken etrafı dansla çevrildi. Alevlerin parlak çemberi ve yüksek, hafif çınlaması ona rehberlik etti, böylece doğu tepelerinin üzerinde ince bir şerit ay yükselene kadar yolunu biliyormuş gibi ilerledi ve ilerledi.

Böylece Wraithler onu ağaçsız ama çimenlerle kaplı yüksek bir tepeciğe getirdiler. Orada çınlama daha güçlü bir müziğe dönüştü. Hava, yıldızların ölçtüğü bir şarkıya dönüştü o zaman

- Gavotte ve her bir ot parçası armoninin bir notasıydı. Sessizliğinin ardında sert bir şarkıydı ve uzun bir keder barındırıyordu
O da bunu anladı. Wraithler tepenin dibinde kalmış, etrafında uzun bir halka oluşturmuşlardı; ama müzik onu yukarıya, tepeye doğru götürdü.

Ve sonra şarkı, asla unutulamayacak kadar belirgin sözlere büründü. Hüzünlü ve kararlıydılar ve eğer daha az büyülenmiş olsaydı onlara ağlayabilirdi.

"Andelain'i kırılğan büyümün içinde tutuyor ve
şekillendiriyorum, Dünyanın harabesi ağacı ve
dünyayı mahvederken.

Sap ve dal benim için keder ve acımasız, keder düştü, Ve
yapraklar rahatlama dan düşüyor.

Gücümün azlığı yüzünden,

Yasa'nın kılıcını Dünya'ya karşı tutuyorum.

"Andelain'i ölümlü göğsümde taşıyorum;

Ve sadık Despiser'ın dileğini geri çekiyorum.

Ama rüyalara, uykuya ve dinlenmeye duyduğum inançsız acı,

Ve yükler cesaretimi kırıyor.

Sunbane en iyi cevabımla alay
ediyor, Ve her yanımda ve içimde
güzellikler ölüyor.

"Andelain! İhtiyaç ve kayıpla mücadele ediyorum ve

Despiser'ın kudretinin parçalayabileceğini ve
parçalayabileceğini tespit ediyorum.

Yaşlı kalbimin her bocalayışı kötülüğün kazancıdır; Ve
acımadan dehşete düşürür.

Gücümü daha fazla yayamam,

Feryat ve vahşetin gözyaşırtıcı görüntüleri gelse de.

"Ah, Andelain! Affet! Çünkü bu savaşta başarısız olmaya mahkumum.

Öldüğünü ve yaşadığını görmeye dayanamıyorum,
Acıya ve Despiser'in tüm gri ilmine mahkum.
Ama yapabiliyorken çağrıya kulak veriyorum
Yeşilin ve ağacın; ve onların değeri için,
Kanun'un kılıcını Dünya'ya karşı tutuyorum."

Covenant müziğin içinden yavaşça şarkıcıyı gördü.

Adam uzun boylu ve güçlüydü, bembeyaz bir sendaline bürünmüştü. Elinde asa olarak budaklı bir ağaç dalı tutuyordu. Melodi başını taçlandırdı. Müzik, formunun çizgilerinden akıyordu.

Fosforlu ışıltı. Şarkısı gücün ta kendisiydi ve onunla geceyi avucunun içine aldı.

Yüzünde ne gözleri ne de göz çukurları vardı. Covenant'ın onu son gördüğünden bu yana geçen on yıl ya da otuz beş asır içinde büyük ölçüde değişmiş olmasına rağmen, hiç yaşlanmış gibi görünmüyordu.

Covenant'ın içinden diz çökmek için bir dürtü geçti ama o bunu reddetti.

Eğer şimdi diz çökerse secde etme ihtiyacının sona ermeyeceğini hissetti. Bunun yerine, adamın muazzam beyaz müziği karşısında sessizce durdu ve bekledi.

Bir süre sonra adam sert bir sesle mırıldandı: "Thomas Covenant, beni tanıyor musun?"

Covenant onun gözsüz bakışlarıyla karşılaştı. "Sen Hile Troy'sun."

"Hayır." Şarkı mutlaktı. "Ben Caer-Caveral, Andelain'in Forestal'ıyım. Tüm diyarda türümün son örneğiyim."

"Evet," dedi Covenant. "Hatırlıyorum. Colossus of the Fall'da hayatımı kurtarmıştın - Morinmoss'tan çıktıktan sonra. Sanırım beni Morinmoss'ta da kurtarmış olmalısın."

"Morinmoss diye bir şey yok." Caer-Caveral'ın melodisi kasvet ve acıya dönüştü. "Colossus düştü."

Morinmoss yok mu? Ormanlar yok mu? Covenant kendini sıktı, gözyaşlarını tuttu. "Benden ne istiyorsun? Her şeyi yaparım."

Forestal cevap vermeden bir süre mırıldandı. Sonra şarkı söyledi, "Thomas Covenant, Andelain'i gördün mü?"

"Evet." Kendini sıkıyor. "Onu gördüm."

"Tüm Topraklar'da, Kanun'un son kalesidir. Gücümle dokusunu burada tutuyorum. Sonunda başarısız olduğumda -ki başarısız olmalıyım, çünkü henüz Hile Troya'dayım ve gün geldiğinde Gücümü feda etmeyi reddediyorum.

bu kaybın uçurumu. Dünya son çağına girecek ve hiçbir şey onu kurtaramayacak."

"Biliyorum." Çenesi kilitlenmişken. "Biliyorum."

"Thomas Covenant," diye şarkı söyledi uzun boylu adam, "senden her şeyi ve hiçbir şeyi istemiyorum. Seni bu gece buraya istemek için değil, vermek için getirdim. Bakın!" Asasının bir hareketiyle çimenlere müzik yayıldı; ve orada, melodinin içinden Covenant onları gördü. Ayın böyle bir ışığı olmamasına rağmen, ay ışığından yapılmış gibi soluk gümüş rengi, onun önünde durdular. Caer-Caverall'ın akan argence'ı sanki onları aydınlatıyordu Forestal ateşinden yaratılmışlardı.

Covenant'ın arkadaşları.

Yüce Lord Mhoram, gözlerinin bilgece dinginliği ve gülümsemesinin çarpıklığıyla.

Lena ve Tecavüz'ün kızı Elena, kendisi de eski bir Yüce Lord, güzel ve tutkulu. Covenant'ın çocuğu; neredeyse sevgilisi.

Kan Muhafızlarından Bannor'un duruşu, kabiliyeti ve karar verme gücü asla elinden alınamazdı.

Saltheart Foamfollower, cüssesi, mizahı ve ruhunun saflığıyla tüm ölümlülerden üstün olduğu gibi diğerlerinden de üstündü.

Covenant müziğin içinden onlara baktı, sanki ruhunun sinirleri yıpranıyormuş gibi. Göğsünden bir inilti koptu ve arkadaşlarını kucaklamak için kollarını açarak ilerledi.

"Dur!"

Forestal'ın emri, Covenant'ı aradaki mesafeyi kapatamadan dondurdu. Hareketsizlik tüm kaslarını doldurdu.

"Anlamıyorsunuz," dedi Caer-Caverel daha nazik bir sesle. "Onlara dokunamazsın, çünkü etleri yok. Onlar Ölüler. Ölüm Yasası bozuldu ve bir daha bütün hale getirilemezler. Senin buradaki varlığın onları uykularından uyandırdı, çünkü Andelain'e giren herkes burada Ölüleriyle karşılaşır."

Yapamaz mısın? Bunca zaman sonra? Covenant'ın yanaklarından yaşlar süzüldü; ama Caer-Caverel onu serbest bıraktığında hayaletlere doğru hiçbir hareket yapmadı. Kaybederken neredeyse boğulacaktı, "Beni öldürüyorsunuz. Ne istiyorsunuz?"

"Ah, sevgilim," diye cevap verdi Elena, onun büyük bir ıstırapla hatırladığı o berrak, reddedilemez sesiyle. Keder. Kalplerimiz sizi burada görmekten mutluluk duyuyor. Size acı çekirtmeye değil, sizi sevgimizle kutsamaya geldik. Ve Kanun'un izin verdiği ölçüde size hediyeler vermeye geldik."

"Bu doğru bir söz," diye ekledi Mhoram. "Bizim için sevinin, çünkü sizde hissettiğimiz sevinci kimse inkâr edemez."

"Mhoram," diye ağladı Covenant, "Elena. Bannor. Oh, Köpük Takipçisi!" Forestal'ın sesi gök gürültüsü tehdidi gibi bir gümbürtüye dönüştü.

"İşte bu yüzden erkekler ve kadınlar Andelain'de delilik buluyor. Bu uzatılmamalı. Thomas Covenant, iyi ki yoldaşlarınız size eşlik etmedi. Toprağın erkekleri ve kadınları Ölülerini gördüklerinde yıkılırlardı. Ve dünyanın kadını burada korkunç gölgeler yükseltirdi. Aklımız ve cesaretimiz yerindeyken hediyelerimizi vermeliyiz."

"Hediyeler mi?" Covenant'ın sesi özlemle titriyordu. "Neden-? Nasıl-?" O kadar çok ihtiyacı vardı ki, hepsini sayamıyordu.

"Ah, dostum, bizi affet," dedi Mhoram. "Hiçbir soruya cevap veremeyiz. Kanun böyle."

"Ölüm Yasası'nı çiğneyen ölü Kevin'in çağrılmasında olduğu gibi," diye araya girdi Elena, "Ölülerin cevapları

soru soran. Cevaplarımızla sana zarar vermeyeceğiz, sevgilim."

"Ve senin hiçbir cevaba ihtiyacın yok." Köpük takipçisi sevincinden gülüyordu. "Her soruya cevap verebiliyorsun."

Köpük takipçisi! Gözyaşları Covenant'ın yüzünü kan gibi yaktı. Dizlerinin üzerindeydi ama diz çöktüğünü hatırlamıyordu.

"Yeter," diye mırıldandı Forestal. "Şimdi bile bocalıyor." Zarif ve görkemli bir şekilde Covenant'ın yanına ilerledi. "Thomas Covenant, aradığın şeyin adını vermeyeceğim. Ama onu bulmanı sağlayacağım." Asasıyla Covenant'ın alnına dokundu. Covenant'ın zihninden beyaz bir müzik parıltısı geçti. "Bilgi içinizdedir, ama onu göremezsiniz. Ama zamanı geldiğinde, onu bulacaksınız. yeteneğimin kilidini açmak anlamına geliyor." Şarkı uzaklaşırken, ardında belirsiz bir potansiyel duygusundan başka bir şey bırakmadı.

Caer-Caverall kenara çekildi; ve Yüce Lord Mhoram geldi sessizce ilerledi. "Ur Lordu ve İnançsız," dedi nazikçe, "sana hediyem bir öğüt. Ülke'nin ihtiyacını anladığında, Ülke'den ayrılmalısın, çünkü aradığın şey onun içinde değil. Gerçeğin tek kelimesi başka türlü bulunamaz. Ama sana veriyorum bu uyarı: Arazinin ihtiyacı sizi aldatmasın. Aradığınız şey görüldüğü gibi değildir. Sonunda, Toprak'a geri dönmelisiniz."

Covenant daha fazlasını söylemesini isteyemeden geri çekildi.

Elena Yüce Lord'un yerini aldı. "Sevgilim," dedi derin bir şefkatle gülümseyerek, "seninle zor bir şey konuşmak bana düştü. Gerçek korktuğunuz gibi; Toprak hastalığınızı iyileştirme gücünü kaybetti, çünkü çok büyük iyilikler Despiser tarafından geri alındı. Bu yüzden yol arkadaşın olan kadının sana eşlik etmeye cesaret edememesine üzülüyorum, çünkü senin taşıyacak çok yükün var. Ama o kendi zamanında kendisiyle buluşmaya gelecek. Ona iyi bak, sevgilim, böylece sonunda hepimizi iyileştirebilir."

Sonra sesi keskinleşti, onu Ölüm Yasası'nı çiğnemeye iten vahşi nefretin bir yankısını taşıyordu. "Size bir şey daha söyleyeyim. Zamanı geldiğinde ve yüzleşmek zorunda kaldığında

Despiser, Thunder Dağı'nda, Kiril Threndor'da, mesken tuttuğu yerde bulunur."

Elena, Covenant inledi. Beni hâlâ affetmedin ve bunun farkında bile değilsin.

Bir an sonra Bannor onun önünde durdu. Kan Muhafızı'nın *Haruchai* yüzü kayıtsız ve acımasızdı. "Kâfir, sana verecek bir hediyem yok," dedi sözünü eğip bükmeden. "Ama sana diyorum ki, Kurtar beni insanlar. Onların durumu iğrenç. Ve size iyi hizmet edecekler."

Sonra Köpükgözcü öne çıktı; ve Covenant Dev'in yalnız olmadığını gördü. "Sevgili dostum," dedi Köpük Takipçisi neşeyle, "bana paha biçilemez bir hediye vermek düştü. İşte!"

Arkadaşını işaret etti ve Covenant bu kişinin Ölülerden biri olmadığını hemen anladı. Kısa gri bir tunik giymişti ve tuniğin altında baştan ayağa tüm teni yıldızların arasındaki boşluklar kadar siyahtı. Biçimi mükemmel ve güçlüydü; ama saçları siyahtı, dişleri ve diş etleri simsiyahtı, gözbebekleri olmayan gözleri saf gece yarısıydı. Sanki Ölüler'den, Forestal'dan ve Antlaşma'dan habersizmiş gibi duruyordu. Gözleri boşluğa bakıyor, hiçbir şey görmüyordu.

"O Vain," dedi Foamfollower, "ur-villerin son yumurtası." Covenant ur-fillerini hatırlayarak irkildi. Ama Dev devam etti, "Tüm nesillerini taçlandırıyor. Arkadaşın olarak, ben Size yalvarıyorum: Onu arkadaşınız olarak kabul edin. O memnun olmayacak Çünkü o konuşmaz ve kendi amacından başka bir amaca hizmet etmez. Ama bu amaç çok güçlüdür ve arzulanan bir şeydir. Yapıcıları her zaman bilge olmuşlardır, işkence görseler de. En azından o başarısız olmayacak.

"Ben onun kendi amacından başka bir amaca hizmet etmediğini söylüyorum. Yine de onu kabul edebilmeniz için, ur-viller onu bir kez komuta edilebilecek şekilde şekillendirdi. Sadece bir kez, ama dua ediyorum ki bu bir kez olsun. İhtiyaç duyduğunuzda ve başka bir yardım da bulamadığınızda, ona '*Nekhrimah*, Vain' deyin, o da size itaat edecektir.

"Thomas Covenant. Sevgili dostum." Foamfollower ona doğru eğildi ve yalvarmaya başladı. "Tükendiğim ve yeniden doğduğum yer olan Hotash Slay adına, bu hediye için kabul etmen için sana yalvarıyorum."

Covenant kollarını Dev'in boynuna dolamaktan kendini zor alıyordu. Ur-villerden ve onların tüm eserlerinden derin bir korku duymayı öğrenmişti. Ama Foamfollower onun arkadaşıydı ve bu uğurda ölmüştü. Kalın bir sesle, "Evet. Pekâlâ." dedi.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Dev ve geri çekildi.

Bir an için sessizlik oldu. Wraith ışığı loş bir şekilde yükseldi ve Ölüler geçmiş kudret ve acının simgeleri gibi durdular. Caer-Caverall'ın şarkısı

bir threnodinin ritmine büründü. Kıpırmızı renk onun akışını renklendirdi.

fosforesans. Covenant aniden arkadaşlarının ayrılmak üzere olduğunu hissetti. Bir anda kalbi, onları sevdiğini söyleyecek kelimeleri bulmak için sancılanmaya başladı.

Forestal tekrar yaklaştı; ama Yüce Lord Mhoram onu durdurdu. "Bir kelime daha," dedi Mhoram Covenant'a. "Bunu söylerken çok riske girsem de konuşmak zorundayım. Dostum, başımızdaki tehlike

Toprak artık eskisi gibi değil. Lord Foul yeni yollarla çalışıyor. ve onun kötülüğüne hiçbir savaşa cevap verilemez. Size onun Düşmanı olduğunuzu söyledi. Sizi her zaman yanıltmaya çalıştığını unutmayın. Onun tuzaklarından kaçınmak hiçbir işe yaramaz, çünkü her zaman başka tuzaklarla çevrilidirler ve yaşam ile ölüm birbirinden koparılamayacak kadar iç içedir. Ama onları anlamak gerekir ki, üstesinden gelinebilsin. Ne zaman-" Bir an duraksadı. "En uç noktaya geldiğinizde ve başka çareniz kalmadığında, beyaz altının paradoksunu hatırlayın. Orada çelişki içinde umut."

Umut mu? Covenant ağladı. Mhoram! Başarısız olacağımı bilmiyor musun?

Bir sonraki an, Caer-Caverall'ın şarkısı ensesine sıkıca indi ve sık otların arasında uyuyakaldı.

ON ÜÇ: Demondim-Spawn

Uyandığında yüzü sanki sakalına ot girmiş gibi kaşınıyordu ve sırtı kuşluk güneşiyle ısınmıştı.

Başını kaldırdı. Hâlâ Caer-Caverel ve Ölülerle karşılaştığı tepenin üzerindeydi. Andelain güneşe açılan bir çiçek gibi etrafında uzanıyordu. Ama ağaçları ve gökyüzünü soyut bir şekilde gözlemledi; Tepeler onun üzerindeki gücünü geçici olarak kaybetmişti. Çok fazla şeyle doluydu küller taşınacak.

Önceki geceyi net bir şekilde hatırlıyordu. Gerçekliğine olan inancı dışında her şeyi hatırlıyordu.

Ama bu sadece bir an sürdü. Doğrulup görüş alanını değiştirdiğinde Vain'i gördü.

Demondim spawn'ı diğer her şeyi kesinleştirdi.

Tıpkı bir gece önce olduğu gibi, hafifçe dengede ve kayıtsız bir şekilde duruyordu. Covenant bir kez daha Vain'in fiziksel mükemmellik. Uzuvarları pürüzsüz ve güçlüydü; etinde hiçbir Kusurlu; idealize edilmiş bir heykel parçası olabilirdi. Covenant'ın uyanışının farkında olduğuna ya da Covenant'ın bilincinde olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Kolları gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Dirsekleri hafifçe bükülmüştü, sanki hazır olmak için yaratılmıştı ama henüz hayata döndürülmemişti. Göğsünde hiçbir solunum kısırtısı yoktu; gözleri ne kırışıyordu ne de kayıyordu.

Covenant yavaşça kendisine verilen diğer hediyeleri gözden geçirdi. Hepsi onun için belirsizdi. Ama Vain'in sağlamlığı ona bir tür güvence. Covenant onun arkadaşını, diğer hediyelerin de aynı derecede önemli olacağına dair bir söz olarak kabul etti.

Kaybetme duygusundan kurtulmak için ayağa kalktı ve yüzünü Boşuna. Kısa bir süre karanlık formu inceledikten sonra, "Köpük takipçisi konuşmadığını söylüyor. Bu doğru mu?"

Vain tepki vermedi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ama hiçbir ifade gözbebeklerinin dipsiz siyahlığını değiştirmiyordu. Kör de olabilirdi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Covenant. "Sen konuşma. Umarım söylediği diğer şeyler de doğrudur, bunu test etmek istemiyorum. Sana emir vermeyi elimden geldiğince erteleyeceğim. Eğer o ur-viller yalan söylediye-"

kaşlarını çattı, arkadaşının gizemine nüfuz etmeye çalıştı; ama hiçbir sezgi yardımına gelmedi. "Belki Linden bana senin hakkında bir şeyler söyleyebilir." Vain'in siyah bakışları değişmedi. Bir süre sonra Covenant homurdandı: "Umarım seninle konuşma alışkanlığı edinmem. Bu çok saçma."

Kendini belli belirsiz aptal gibi hissederek, durumunu anlamak için güneşe baktı.

Sonra da Mends'ine geri dönmek için tepeden aşağı inmeye başladı.

Demondim spawn'ı onun birkaç adım gerisinden takip etti. Vain sanki uzun zaman önce çevresini ezberlemiş ve artık onları fark etmesine gerek kalmamış gibi hareket ediyordu. Fiziksel yapısına rağmen

Adımları ses çıkarmıyor, çimenlerde hiçbir iz bırakmıyordu.

Covenant omuz silkti ve Andelain Tepeleri'nden güneybatıya doğru yola koyuldu.

Öğleye doğru bir ziyafete yetecek kadar *alianta* yemiş ve neşesi yerine gelmeye başlamıştı. Andelain onun için çok daha fazlasını yaptı.

Gözlerini ve kulaklarını rahatlatmak ya da kaybını teselli etmek için. Lord Foul onu buraya daha önce yaptığı ziyaretin en büyük zevkinden mahrum bırakmıştı; sağlığını gözle görülür bir şekilde *hissetmek*.

Etrafındaki her yeşil ve canlı şey. Ama Tepeler onun durumunu anlamış ve ona zevk alabileceği şeyleri sunmak için cazibelerini ayarlamış gibiydi. Hava neşeli kuşlarla doluydu. Çimenler ayaklarını yastıklıyor, böylece dizleri ve kalçaları her adımda. *Alianta*, tüm kasları canlılıkla dolana kadar onu besledi.

Böylece Andelain kederini dönüştürdü, onu granitik bir amaç duygusu. Önündeki tehlikeleri hiç düşünmeden

Korku ve öfke duymadan amansız bir yemin etti; Andelain'in hâlâ nefesi ve nabzı varken düşmeyeceğine dair bir yemin.

Öğleden sonra, akan bir dereye rastladı. İnce kum yatağı üzerinde sakin bir şekilde ilerledi ve yıkanmak için durdu.

Yol arkadaşlarıyla tekrar bir araya gelemeyeceğini biliyordu. Akşam karanlığı çökmüştü, bu yüzden zamanını boşa harcamadı. Kıyafetlerini çıkarıp, günlerdir ilk kez kendini temiz hissedene kadar tepeden tırnağa kumla ovdu.

Vain, sanki hayatı boyunca o noktaya kök salmış gibi derenin yanında duruyordu. Covenant'ın üzerine muzip bir dürtü geldi. uyarıda bulunarak Demondim yaratığına bir su püskürttü. Damlacıklar Vain'in obsidyen etinde parıldadı ve damlayarak uzaklaştı, ama hiçbir bilinç titreşimi göstermedi.

Cehennem ateşi, diye mırıldandı Covenant. Bir önsezi dokunuşu ruh halini kararttı. Neredeyse acımasızca giysilerini yıkamaya başladı.

Kısa süre sonra tekrar yola koyuldu, Vain de peşinden geliyordu.

Mithil'e ulaşana kadar yürümeye devam etmeyi planlamıştı. Vadisi ve yoldaşları. Ancak bu gece ayın karanlığıydı ve yıldızlar fazla ışık vermiyordu. Akşamın son aydınlığı havadan kaybolurken durmaya karar verdi.

Bir süre uyumakta güçlük çekti. İçten gelen bir endişe dinlenmesini engelliyordu. Vain kendini bir karanlık gibi tutuyor, tehlikelere işaret ediyordu. Bir ur-vile, diye homurdandı Covenant. Bir ur-vile'a güvenemezdi. Onlar, Demondim'in yaratıkları, kadim Toprağın ırkları; ve onlar Lord Foul'a bin yıldır hizmet ediyorlardı. Covenant, Rohingyalar tarafından defalarca saldırıya uğramıştı. yaratıklar. Gözleri olmayan ve kana susamış bu yaratıklar Wraithler'in güçten yoksun olduğu bir zamanda. Şimdi Vain'i Köpük Takipçisi'ne veren ur-villerin doğruyu söylediğine inanamıyordu.

Ama Andelain'in havası ve çimenleri onun belirsiz sıkıntısına cevap veren bir iksirdi; ve sonunda uyudu.

Uyanıktı ve gün doğumunun coşkusuyla seyahat ediyordu. Şimdi pişmanlık ruh halini gölgeliyordu; Andelain'den ayrılmak istemiyordu. Ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi. Arkadaşları için endişeleniyordu.

Öğleden önce, Mithil Nehri'nin yukarısındaki son tepelere tırmandı.

Vadiye çok doğudan ulaşmıştı; Andelain'i n köşesindeki yaşlı meşe, sağında yarım fersah ya da daha fazla uzaktaydı. Tepe boyunca hızla oraya doğru ilerledi ve arkadaşlarını bir an olsun görebilmek için dikkatle izledi.

Ama görkemli ağaca yaklaştığında Linden, Sunder ya da Hollian'dan hiçbir iz göremedi.

Durdu ve arkadaşlarından bir iz bulabilmek için Mithil'in karşısındaki çorak bölgeyi taradı. Tahmin ettiğinden daha büyüktü. Onun içinde

Andelain'e girme hevesiyle bölgeye çok az dikkat etmişti. Şimdi enkaz halindeki kayanın ve ölü şeyllerin biraz yayıldığını gördü.

tepelerden güneye ve belki de bir fersah batıya, ovalara doğru uzanıyordu. O lanet bölgede hiçbir şey yetişmiyordu. karşısında taştan bir ceset gibi duruyordu. Ancak kenarları bereketli güneşin yeşillikleriyle boğulmuştu. Toprağı temizlemek için aralarında çöl olmayan iki bereket dönemi, bölgeyi yeşil kuşatma altındaki ölü bir adaya benzetiyordu.

Ama Linden ve iki Stonedownor'dan hiçbir iz yoktu.

Antlaşma yamaçtan aşağı yağdı. Suya sığ bir dalış yaptı ve Mithil'in yüzeyini tırmalayarak güney kıyısına ulaştı. İçinde Linden ile vedalaştığı yerde durdu.

Mekanı tam olarak hatırlıyordu, tüm detaylar onunkilerle uyuşuyordu.

Hatırlıyorum, buradaydı, burada-! "Linden!" Haykırışı kayaların ıssızlığında küçük bir ses olarak yankısız bir şekilde kayboldu. çevreleyen ormanda. "*Linden!*"

Onun buraya geldiğine ya da herhangi bir arkadaşı olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadı.

Güneş yeşil karanlığını bir küçümseme sırtışı gibi takınmıştı. Zihni bir an için korkudan bomboş kaldı. Söyleyemediği lanetler sersemlemesine engel olamadı. Arkadaşları gitmişti. O gitmişti ve onun yokluğunda başlarına bir şey gelmişti. Başka bir binici mi? Onları savunacak o olmadan-! Ben ne yaptım? Yumruklarını aptalca birbirine vururken, kendini Vain'in ulaşılmaz gözlerine bakarken buldu.

Bu manzara onu sarstı. "*Buradaydılar!*" diye tükürdü, sanki Demondim-spawn onunla çelişmiş gibi. İçinden bir ürperti geçti soğuk bir öfkeye dönüştü. Bölgeyi araştırmaya başladı, "Beni terk etmediler. Bir şey onları kovaladı. Ya da yakalandılar. Öldürülmemişler ya da kötü yaralanmamışlar. Hiç kan yok."

Uzun bir kaya yığınını seçti ve baş dönmesine aldırmadan tırmandı. Kayaların üzerinde tehlikeli bir şekilde durarak karşıya baktı nehirden Andelain sınırındaki ovalara doğru ilerledi. Ama korkunç bitki örtüsünün karmaşası aşılamazdı; yoldaşları selamlama mesafesi içindeydi ve onları göremezdi. Döndü, güneyindeki ve batısındaki enkazı inceledi. Bu vahşi arazi sayısız tehlikeyi gizleyecek kadar kayalık ve kaotikti.

"Linden!" diye bağırdı. "Sunder! Hollian!"

Sesi yere düştü. Cevap gelmedi.

Tereddüt etmedi. Üzerine bir *büyü gelmişti*. Kayalardan indi ve Linden'i en son gördüğü yere döndü. Hareket ederken küçük taşlar topladı. Onlarla kayanın üzerine, vahşi toprakların içini gösteren bir ok yaptı, böylece eğer Arkadaşları onun için geri döndüğünde nereye gittiğini bileceklerdi. Sonra oku doğrultusunda yola koyuldu.

Vain, bedenlenmiş bir gölge gibi onu takip etti.

Covenant hızla, aceleyle hareket etti. Bakışları bir VSE gibi araziye avlıyordu. Yerini tespit etmek ya da her ne ise onun kurbanı olmak istiyordu.

Mends'inin ortadan kaybolmasından sorumluydu. Tehlikenin doğasını bildiğinde, nasıl karşılık vereceğini de bilecekti. Bu yüzden hiçbir şey yapmadı.

gizlenmeye çalıştı. Sadece gözlerini tetikte tuttu ve kendi sonunu hazırlamaya kararlı bir adam gibi kayaların ve şeylerin üzerinde sürünerek ilerledi.

Yön seçimini yeniden gözden geçirmek için duraklamadan önce harabeler arasında bir fersah kadar ilerledi. Harcadığı efor yüzünden fena halde soluk soluğa kalmıştı; ama Vain sanki başka hiçbir yerde durmamış gibi yakınında duruyordu - taş gibi yorulmak bilmiyordu. Vain'in boşluğuna ya da kendisinin Ölümlülük, Covenant eğik bir taş kulesi seçti ve çevresini görebilmek için ona tırmandı.

Kuleden uzun bir kanyonun kenarlarını gördü. lig batı yönündeydi. Hemen ona doğru dönmeye karar verdi; bölgedeki tek belirgin özellik buydu.

Kuleden aşağı çok hızlı bir şekilde kaydı. Yere indiğinde dengesini kaybetti ve Vain'in önüne yığıldı.

Ayağa kalktığı anda, o ve Demondim-spawn dört adam tarafından kuşatılmıştı.

Stonedownor'lardan daha uzun ve daha inceydiler. Covenant'ın Woodhelvennin ile ilişkilendirmeyi öğrendiği türden taş rengi cüppeler giyiyorlardı. Ama giysileri bakımsızdı. Gözlerini şiddet ateşi bürümüşü. Üçünün elinde uzun taş sopalar, dördüncüsünün elinde ise bir bıçak vardı. Silahlarını tehditkâr bir şekilde tutuyorlardı. Birlikte.

"Cehennem ateşi," diye mırıldandı Covenant. Elleri bilinçsizce korunma hareketleri yaptı. "Cehennem ve kan."

Vain adamlara önemsizmişler gibi baktı.

Kötülük yüzlerinde düğümlendi. Covenant inledi. Ülkedeki her insan onu öldürmek mi istiyordu? Ama o geri çekilemeyecek kadar öfkeliydi.

Woodhelvennin'i şaşırtmayı umarak aniden, "Linden nerede?" diye sordu.

En yakınındaki adam bir tanıma parıltısı verdi.

Bir sonraki an, içlerinden biri saldırdı. Covenant irkildi; ama diğerleri saldırmadı. Adam Vain'e doğru fırladı. Sopasıyla,

Vain'in kafatasına sert bir darbe indirdi.

Taş parçalara ayrıldı. Adam haykırdı ve dirseklerini tutarak geri çekildi.

Vain'in başı sanki başını sallıyormuş gibi sallandı. O yapmadı siyah gözlerini kırıştırtarak saldırıyı kabul etti. Yaralanmamıştı ve her şeyden habersizdi.

Şaşkınlık içindeki belirsizlik diğer adamları korkuttu. Bir an sonra korkunun verdiği şiddetle ilerlemeye başladılar.

Covenant'ın şaşkınlığa ayıracak zamanı yoktu. Kendine ait bir amacı vardı ve bunun bu şekilde başarısızlığa uğradığını görmeye niyeti yoktu. Adamlar daha iki adım ilerlemeden kollarını iki yana açtı ve tutkusunun tüm şiddetiyle "Durun!" diye bağırdı.

Çılgılığı havayı çınlattı. Adamlar durdu.

"Dinle!" diye homurdandı. "Ben senin düşmanın değilim ve masumiyetim için ölene kadar dayak yemeye niyetim yok!" Elinde bıçak olan adam bıçağı belli belirsiz salladı. Covenant ona doğru bir parmak salladı. "Ciddiyim! Eğer bizi istiyorsan, işte buradayız. Ama bizi öldürmek zorunda değilsiniz." O Titriyordu; ama sesindeki keskin otorite saldırganları dizginledi.

Linden'in adını tanıyan adam duraksadı, sonra lider olduğunu açıkladı. "Eğer direnirsen," dedi sertçe, "tüm Stonemight Woodhelven seni öldürmek için ayağa kalkacak."

Covenant ses tonuna acılık kattı. "Direnmeyi aklımdan bile geçirmem. Linden senin elinde. O neredeyse ben de oraya gitmek istiyorum."

Kızgın ve şüpheci adam Mutabakat'ın bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ama başaramadı. Elindeki sopayla kanyonu işaret etti. "İşte orası."

"İşte," diye mırıldandı Covenant. "Tamam." Woodhelvennin'e sırtını dönerek o yöne doğru yürüdü.

Lider bir emir verdi ve kolları sersemlemiş adam hızla Covenant'ın yanından geçti. Adam kayaları ve rahibeleri biliyordu. Seçtiği yol doğrudan ve iyi aşınmıştı. Beklediğinden daha kısa bir süre sonra Covenant'ı bir yarığa götürdüler.

kanyon kenarı. Yarığın zemini, varış noktasına açılmadan önce dik bir şekilde alçalıyordu.

Covenant kanyonun derinliği karşısında şaşırmıştı. Burası bir çukuru andırıyordu; üst kenarlardaki kayalar gökyüzüne karşı siluet oluşturmuş karanlık dişler gibi görünüyordu. Öngörülemeyen tehlikeler duvarların gölgelerinde çömelmiş bekliyor gibiydi. Bir an için

bocaladı. Ama yoldaşlarını bulma ihtiyacı onu harekete geçirdi. Woodhelven'in evlerine doğru yönlendirilirken, görebildiği her şeyi inceledi, bilgi ve umut aradı.

İlk başta köy ile onu yakalayan adamlar arasındaki benzerlik dikkatini çekmişti. Stonemight Woodhelven Dağınıktı; sakinleri Arazi'de karşılaştığı ilk dikkatsiz insanlardı. Evlerin etrafındaki kanyonun tabanı reddediyorlardı; ve insanlar giysilerinin görünüşü ve hatta bütünlüğüyle hiç ilgilenmiyorlarmış gibi cüppelerini giyiyorlardı.

Birçoğu

kirli ve kötü kullanılmış görünüyorlardı.

Belli ki iyi beslenmişlerdi. Evler de benzer bir durumdaydı. Ahşap yapılar temelde sağlamdı. Her biri

Yağmur yağdığında kanyondan akan suyun şiddetinden korunmak için devasa kazıklar dikilmişti ve hepsinin iskeleti vigas kadar ağır kütüklerden yapılmıştı. Ancak duvarların inşası özensizdi ve her tarafta boşluklar bırakıyordu; kapı merdivenlerinin çoğunun basamakları kırılmış ve rayları bükülmüştü.

Covenant, dağınık kulübe kümeleri arasında ilerlerken şaşkınlık ve giderek artan bir korkuyla baktı. Nasıl? merak ettim. Bu kadar dikkatsiz insanlar Sunbane'de nasıl hayatta kalabilir?

Yine de başka açılardan dikkatsiz görünmüyorlardı. Ona bakarken gözlerinde kavgacılık ve korkunun tuhaf bir karışımı vardı. Ona garip bir şekilde Drool'u hatırlatıyorlardı.

Kaya Kurdu, Illearth Taşı'na olan tutkusu yüzünden neredeyse ölecek hale gelen Mağara Adamı.

Covenant'ı yakalayanlar onu evlerin en büyük ve en iyi yapılmış olanına götürdüler. Orada, lider seslendi, "Graveler!" Birkaç dakika sonra

Birkaç dakika sonra bir kadın ortaya çıktı ve merdivenden inerek Covenant ve Vain'in karşısına çıktı. Kadın uzun boyluydu ve Otorite ve çaresizlik. Cüppesi canlı bir zümrüt rengiydi - Covenant'ın gördüğü ilk parlak giysiydi- ve tamdı; ama dağınık bir şekilde giymişti. Saçları çılgınca dağılmıştı. Bir süredir Ağlıyordu; gözyaşları yüzünden yüzü kararmış ve şişmişti.

Bir Woodhelven'da bir Graveler ile karşılaşınca kafası biraz karıştı. Eskiden ağaç ve taştan insanlar efsanelerini saklardı. ayrı. Ancak bu tür bağıllık ayrımlarının artık geçerli olmadığına dair kanıtlar görmüştü. Lord Foul'un yenilgisinden sonra köyler uzun bir etkileşim ve paylaşım dönemi geçirmiş olmalıydı. Bu nedenle Crystal Stonedown odun kullanan bir eh-Brand yetiştirmişti ve Stonemight Woodhelven bir Graveler tarafından yönetiliyordu.

Tutsakların liderine seslendi. "Brannil?"

Adam Covenant'ın omzunu dürttü. "Graveler," dedi suçlayıcı bir ses tonuyla, "bu kişi Taşyiye'nin yoldaşı olan yabancının adını söyledi." Acımasızca devam etti, "O Yarım El. Beyaz yüzüğü taşıyor."

Covenant'ın eline baktı. Gözleri onun yüzüne döndüğünde vahşileşmişti. "Stonemight adına!" diye hırladı, "yine de karşılığını alacağız." Başı bir emirle sarsıldı. Arkasını dönerek evine doğru gitti.

Covenant cevap vermekte yavaş davrandı. Kadının ortaya çıkışı ve arkadaşlarından bahsetmesi onu bir an için sersemletmişti. Ama kendini toparladı ve Graveler'in ardından "Bekle!" diye bağırdı.

Durakladı. Omzunun üzerinden, "Brannil, sana karşı güç gösterdi mi?" diye bağırdı.

"Hayır, Graveler," diye yanıtladı adam.

"O zaman hiç yok. Eğer sana direnirse, ona anlamsızca vur." Stimy evine tekrar girdi ve kapıyı kapattı.

Bir anda, eller Covenant'ın kollarını kavradı, onu başka bir eve doğru sürükledi ve merdivene itti. Kendini toparlayamayan

dengesini kaybederek basamaklara doğru düştü. Hemen birkaç adam onu merdivenden yukarı ve kapıdan içeri öyle sert bir şekilde itti ki, kendini uzaktaki duvarda yakalamak zorunda kaldı.

Vain onu takip etti. Kimse Demondim'in yaratığına dokunmamıştı. Sanki Mutabakat'tan ayrılmak istemiyormuş gibi kendi isteğıyle kulübeye tırmandı.

Kapı çarparak kapandı. Uzun bir sarmaşıkla bağlanmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldanan Covenant duvardan aşağı inerek dokuma ahşap zemine oturdu ve düşünmeye çalıştı.

Tek kişilik oda bir kulübeden farksızdı. Duvarlardaki ve zemindeki çatlakları görebiliyordu. Tahtaların bazıları yaşlılıktan çürümüş görünüyordu. Gücü olan ya da bıçağı olan herkes kaçabilirdi. Ama onun istediğı tam olarak özgürlük değildi. Linden'i istiyordu, Sunder ve Hollian'ı bulmak istiyordu. Ve bıçağı yoktu. Onun güç kaynakları onu etkilemedi.

Bir an için Vain'den aldığı tek emri çağırmayı düşündü ama sonra bu fikri reddetti. Henüz o kadar çaresiz değildi. Bir süre duvarlardaki boşluklardan köyü inceledi, öğleden sonra gölgelerinin akşama doğru uzamasını izledi. Kanyon. Ama sorularını yanıtlayacak hiçbir şey göremedi. Kulübe ona baskı yapıyordu. Kendini Mithil Stonedown'da olduğundan daha fazla tutsak, daha etkisiz ve mahkûm gibi hissediyordu. Yaklaşmakta olan bir panik duygusu kalbini sıkıştırdı. Kendini yumruklarını sıkarken buldu ve Demondim'in pasifliğı ona karşı bir suçmuş gibi Vain'e dik dik baktı.

Öfkesi onu belirledi. İki muhafızın hâlâ orada olduğundan emin olmak için ön duvarı kontrol etti. Sonra kapının ortasında ahşabın zayıf görüldüğü bir yeri dikkatle seçti, mesafesini ölçtü ve tekmeledi.

Ev titredi. Tahtadan donuk bir yarılma sesi çıktı. Muhafızlar fırladı, kapıya baktı.

Covenant o noktayı tekrar tekmeledi. Üç eski dal kırılarak eli büyüklüğünde bir delik açtı.

"Ware, mahkum!" diye bağırdı bir gardiyan. "Dayak yiyeceksin!"

Covenant bir tekmeyle daha cevap verdi. İç desteklerden biri boyunca kıymıklar görüldü.

Muhafızlar tereddüt etti, saldırı altındayken kapıyı açmayı denemek istemedikleri belliydi.

Ağırlığını darbeye veren Covenant tekrar vurdu.

Muhafızlardan biri merdivenin dibinde hazır bekledi. Diğer Graveler'ın evine doğru koştu.

Covenant şiddetle sırtıttı. Kapıyı tekmelemeye devam etti ama fazla çaba harcayarak kendini yormadı. Graveler geldiğinde tahtaya son bir darbe indirdi ve durdu.

Graveler'ın emriyle bir muhafız merdivenden çıktı. Covenant'ı delikten dikkatle izleyerek bağları çözdü, ardından Covenant'ın kapıyı tekrar tekmelemesi durumunda kaçmak için fırladı.

Covenant yapmadı. Eliyle kapıyı kenara itti ve Graveler'la yüzleşmek için girişte çerçevelenmiş bir şekilde durdu. Kadın ona hitap edemeden, "Seninle konuşmak istiyorum" diye bağırdı.

Kendini kibirli bir şekilde yukarı çekti. "Mahkûm, seninle konuşmak istemiyorum."

Ona karşı çıktı. "Ne dilediğin umurumda bile değil. Eğer gücüm olmadığını düşünüyorsan, büyük bir yanılgı içinde sin. Yoksa Clave neden ölmemi istesin?" Blu ng acımasızca, "Adamlarına yoldaşıma saldırdıklarında ne olduğunu sor." diye homurdandı.

Gözlerinin kısılması, Vain'in görünürdeki zarar görmezliğinden çoktan haberdar olduğunu gösteriyordu.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diye devam etti, ona zaman tanımayarak.
düşün. "Senden korkmuyorum. Ama seni incitmek de istemiyorum. Siz beni serbest bırakmaya karar verene kadar bekleyebilirim. Eğer biraz cevap verirsen sorular sorarsam, bu evi yıkmayı bırakacağım."

Gözleri bir an daldı, sonra adamın yüzüne döndü. "Senin gücün yok."

"O zaman neden korkuyorsun?"

Kadın tereddüt etti. Kadının geri dönmek istediğini görebiliyordu; ama öfkesi onun güvenini sarsmıştı. Görünüşe göre kendine güveni zaten başka bir kaynaktan ağır bir ceza almıştı. Bir süre sonra kalın bir sesle, "Sor," diye mırıldandı.

Hemen, "Üç tutsak almışsınız; Linden Avery adında bir kadın ve iki Stonedownor. Neredeler?"

Graveler onun bakışlarına karşılık vermedi. Sorusu bir şekilde onun sıkıntısının nedenine dokunmuştu. "Gittiler."

"Gitti mi?" Kalbine bir korku saplandı. "Ne demek istiyorsun?" Kadın cevap vermedi. "*Onları sen mi öldürdün?*"

"Hayır!" Bakışlarında öfkeli bir açlık vardı, avı elinden alınmış bir yırtıcının bakışı. "Bu bizim *hakkımızdı*! Stonedownor'lar düşmandı! Kanları ele geçirme hakkıyla kaybedilmişti. Güneştaşı ve *liantar*'a sahiptiler, onlar da kaybedilmişti. Arkadaşlarının kanı da heba oldu. Düşmanların dostu da Düşman. Bu bizim hakkımızdı.

"Ama hakkımız elimizden alındı." Sesine yozlaşmış bir sızlanma karıştı. "Üçü, bereketli güneşin ilk gününde bize düştü. Ve Aynı gece Santonin na-Mhoram-in Courser'iyle geldi." Kötücül kederi bağırmaktan daha gürültülüydü. "Clave adına, bizim olan şeylerden koparıldık. Yoldaşların Hiçbir şey, Halfhand. Onları biniciye kabul ettim. vicdan azabı. Onlar Revelstone'a gittiler ve kanlarının içlerinde çürümesi için dua ediyorum."

Revelstone mu? Covenant inledi. Cehennem ateşi! Dizlerindeki güç tükenmişti; kendini kapı çerçevesine dayamak zorunda kaldı.

Ama Graveler kendi acısıyla büyülenmişti ve onu fark etmedi. "Evet ve Clave'i de çürütün," diye bağırdı. "Bu Clave ve na-Mhoram'a hizmet eden herkes. Santonin tarafından

yaşama gücünden de mahrum bırakıldı. Stonemight-!" Dişleri gıcırdadı. "Elimizdeki taş kimin ihanet ettiğini öğrendiğimde Stonemight'tan Santonin na-Mhoram-in'e, o bedenin atan kalbini söküp ellerimde ezeceğim!"

Aniden bakışlarını bir mızrak kadar şiddetli bir şekilde Covenant'a dikti. "Beyaz yüzüğünün Süvarilerin söylediği gibi bir periapt olması için dua ediyorum. Bu bizim mükâfatımız olacak. Yüzüğünle, Stonemight'ın iadesi için pazarlık yapacağım. Evet ve daha fazlası. Bu yüzden ölmeye hazır olun, Yarım el. Şafakta senin canını alacağım. Bu bana neşe verecek."

Korku ve kayıp Covenant'ın içinde fırıl fırıl dönerek onu sağır etti. Graveler'ın tehdidi, itirazlarını boğazında boğuyordu. Arkadaşlarının tehlikede olmasından başka hiçbir şeyi net olarak kavrayamıyordu. Çünkü Andelain'e girmekte ısrar etmişti-

Graveler topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı: "Ne zaman gittiler?" diye arkasından nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Kadın cevap vermedi. Ancak muhafızlardan biri temkinli bir şekilde, "İkinci bereketli güneşin doğuşunda," dedi.

Lanet olsun! Neredeyse iki gün-! Bir Courser'da! Muhafızlar onu tekrar küreğin içine itip kapıyı kapatırken Covenant aptalca düşünüyordu: Onlara asla yetişemeyeceğim.

Üzerine bir çaresizlik denizi çöktü. Güneşin her derecesi, zamanın her kalp atışı yoldaşlarını ölüme yaklaştırırken o burada hapsedilmişti. Sunder Dünya'nın bir Yedi Cehennem'in a-Jeroth'u için bir hapisaneydi ama bu doğru değildi: bu sadece onun için bir hapisaneydi, Thomas Covenant the Incapable. Eğer Stonemight Woodhelven onu şu anda serbest bırakmış olsaydı, arkadaşlarını kurtaramayacaktı.

Ve Woodhelven onu serbest bırakmayacaktı; bu düşünce dehşetini yavaşça içine işledi. Onu öldürmek niyetindeydiler. Şafakta. Kanından faydalanmak için. Yumruklarını çözdü, başını kaldırdı.

Duvarların arasından baktığında kanyonun çoktan gölgeye gömüldüğünü gördü. Gün batımı yaklaşıyordu; akşam bir

cüzzamlının kaderi. Çılgınca bir ıstırap onu kendini zayıflamış kapıya doğru fırlatmaya itti; ama bu eylemin beyhudeliği onu dizginledi. Kaçma telaşıyla, arkadaşlarına yaptıklarını telafi etme gücüyle, evlilik yüzüğüne döndü.

Alacakaranlıkta duvara yaslanıp vahşi büyü hakkında bildiği her şeyi düşündü, beyaz ateşi doğuran her şeyi hatırladı. Ama hiçbir şey bulamadı.

Umut. Linden'e gerçeği söylemişti: Geçmişteki tüm deneyimlerinde, her vahşi büyü uygulaması başka bir gücün yakınlığıyla tetiklenmişti. Eğer Despiser'ın kendi silahı olan Illeearth Taşı bu kadar güçlü olmasaydı, beyaz altından bu kadar güçlü bir karşılık almasaydı, Lord Foul ile son karşılaşması başarısızlıkla ve Kutsallıktan Arındırma ile sonuçlanabilirdi.

Yine de Linden ona, Crystal Stonedown'daki hezeyanında, yüzüğünün daha Süvari ortaya çıkmadan önce ışık yaydığını söylemişti.

güç. Bu fikre sıkı sıkıya sarılmıştı. Yüce Lord Mhoram bir keresinde ona "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" demişti. Belki de bir tetikleyici ihtiyacı

Vahşi büyüünün kendisinden ziyade, kendi çözülmemiş isteksizliğinde. Eğer bu doğruysa-

Covenant daha rahat bir pozisyona yerleşti ve bir irade çabasıyla kargaşasını yatıştırdı. Lord Foul ile olan savaşında vahşi büyüünün kilidini açan anahtarı bulmak için bilinçli bir şekilde hafızasını, tutkularını ve ihtiyaçlarını araştırmaya başladı.

Dışlanmışlığının tamlığını, tehlikenin sınırsızlığını hatırladı. Despiser'ın kendisini teslim olmaya zorlamak için nasıl bir zalimlikle üzerine çullandığını canlı bir şekilde hatırlıyordu. yüzük. Lord Foul'un ülkeyi cüzzamlı bir lağım çukuru olarak tasavvur ettiği zamanki neşesini hatırladı.

Ve cüzamlılara karşı duyduğu öfkenin uyanışını hatırladı. kurbanlar ve yoksulluk. Bu tutku -şimdiye kadar hissettiği tüm öfkelerin ötesinde berrak ve saf- onu paradoksun gözüne taşımıştı, Çatışan imkânsızlıklar arasındaki iktidarın yeri: Arazi'nin gerçek olduğuna inanmak imkânsız; Arazi'nin ihtiyacını reddetmek imkânsız.

Çelişkinin kendisiyle demir atmış, öfkeyle güçlenmiş, Lord Foul'la yüzleşmiş ve galip gelmişti.

Her şeyi hatırladı, kalbini sıkıştıran bir yoğunlukla yeniden yaşadı. Ve bu yoğunluğundan vahşi büyü için bir komut oluşturdu; bir ateş komutu.

Yüzük yarım elinin ikinci parmağında hareketsiz duruyordu. Loşlukta zar zor görülebiliyordu.

Umutsuzluk içini burktu; ama onu bastırdı, amacını iki eliyle bir tetik gibi sıktı, nefes nefese kaldı. Yakınlık. Hafızasını zihninde bir alev çukuru gibi taşıyarak ayağa kalktı ve elindeki tek dış güç kaynağıyla yüzleşti.

Yarım yumruğunu dar bir kavisle savurarak Vain'in karnına vurdu.

Elinden acı fışkırdı; patlayan karbonküller gibi kırmızı patlamalar zihninde sendeledi. Ama hiçbir şey olmadı. Vain ona bakmadı bile. Eğer Demondim spawn'ı güç içeriyorsa, onu Covenant'ın ulaşamayacağı bir derinlikte tutuyordu.

"Allah kahretsin!" Covenant tükürdü, hasarlı elini tutuyor ve işe yaramaz bir öfkeyle titriyordu. "Anlamıyor musunuz? Beni öldürecekler!"

Vain hareket etmedi. Siyah yüz hatları çoktan karanlığın içinde kaybolmuştu.

"Lanet olsun." Covenant, ağlamak istemesine neden olan bir çabayla, ellerini Vain'e vurmak için duyduğu anlamsız dürtüyle savaştı. "O ur-viller muhtemelen Foamfollower'a yalan söyledi. Sen Muhtemelen orada öylece durup boğazımı kesmelerini izleyeceğim."

Ama alaycılık onu kurtaramazdı. Yoldaşları onları savunmasız bıraktığı için bu kadar tehlikedeydi. Ve Foamfollower, Covenant'ın Illearth Taşı ile mücadelesi sırasında yaşanan felakette öldürülmüştü. Despiser'in hastalığını iyileştirmek için tüm vahşi büyülerden daha fazlasını yapmış olan Köpükgözleyen, Covenant çok zayıf ve güçsüz olduğu için öldürülmüştü. başka bir cevap bulmak için aşırıya kaçtı. Bir harabe gibi yere yığıldı.

Eski suçluluk duygusuyla büyümüştü ve yorgunluk onu uykuya sürükleyene kadar orada oturup son umudunu tekrarlardı.

İki kez, Linden'in onun için feryat ettiği rüyalardan nabızı çarparak, kalbi alevler içinde uyandı. İkincisinden sonra uyumaktan vazgeçti; bu kâbusa üçüncü kez dayanabileceğine inanmıyordu. Vain'in etrafında volta atarak, yetersizliklerinin arasında şafağa kadar nöbet tuttu.

Yavaş yavaş doğu gökyüzü etolleşmeye başladı. Kanyon duvarları kendilerini gecedan ayırdı ve geride Karanlığın birikintileri. Covenant kulübenin dışında insanların hareket ettiğini duydu ve kendini hazırladı.

Ayaklar merdivenden yukarı çıktı; eller kırışleri karıştırdı.

Asma serbest kaldığında omzunu kapıya çarparak nöbetçiyi merdivenden düşürdü. Hemen kapıya fırladı. kaçmaya çalıştı.

Ama ayaklıkların yüksekliğini yanlış hesaplamıştı. Yere indi. beceriksizce, merdivenin ayağının ötesindeki bir grup adamın arasına daldı. Bir şey başının arkasına çarptı ve Vertigo. Uzuvarlarının kontrolünü kaybetti.

Adamlar onu kollarından ve saçlarından tutup ayağa kaldırdı. "Sen Şanslı Graveler senin uyanık olmanı istiyor," dedi içlerinden biri. "Yoksa kafatasına sopamın sertliğini öğretirdim." Baş dönmesi Covenant'ın bacaklarını uyuşturdu; kanyon sanki nistagmus. Woodhelvennin onu parçalara ayrılmış bir kemik koleksiyonu gibi çekip götürdü.

Onu kanyonun kuzey ucuna doğru götürdüler. Son evin belki elli ya da altmış adım ötesinde durdular.

Dikey bir çatlak ayaklarının altındaki taşı ikiye böldü. İçine neredeyse boyunun iki katı ağırlığında ahşap bir direk sıkışmıştı.

Hastalıklı bir şekilde inledi ve direnmeye çalıştı. Ama çaresizdi.

Adamlar onu yüzünü köye dönecek şekilde çevirdikten sonra kollarını direğin arkasına bağladılar. Onlara tekme atmak için zayıf bir çaba gösterdi; onlar da

hemen ayak bileklerini de kırbaçladı.

İşleri bittiğinde tek kelime etmeden gittiler.

Baş dönmesi azalıp kasları kendine gelmeye başladığında mide bulantısından öğürdü; ama bağırsakları bir şey salgılayamayacak kadar boştu.

Evler neredeyse görünmezdi, kanyonun karanlığında kaybolmuşlardı. Ama bir an sonra direğin büyük bir özenle yerleştirildiğini fark etti. Üstündeki doğu duvarında derin bir yarık vardı ve bu yarıktan şafak sökmeye başlamıştı. Stonemight Woodhelven'da güneşi alan ilk şey o olacaktı.

Anlar geçti. Güneş ışığı bir balta gibi kafasına doğru indi.

Botları tarafından korunuyor olsa da korku iliklerine kadar işliyordu.

Nabızı gözbebeklerinin arkasında atıyor gibiydi.

Işık saçlarına, alnına, yüzüne dokundu. Woodhelven alacakaranlıkta yatarken, o güneşin doğuşunu bir Duyuru. Güneş açık kahverengi bir pus koronası giymişti. Üzerine kurak bir sıcaklık nefesi üflendi.

Lanet olsun, diye mırıldandı. Lanet olsun.

Parıltı yüzünü kaplayıp onu Woodhelven'a karşı körleştirirken, üzerine keskin çakıl taşları yağmaya başladı. Çok sayıda insan ona küçük taşlar fırlattı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve elinden geldiğince acıya katlandı.

Çakıl taşları durduğunda, tekrar yukarı baktı ve Graveler karanlığın içinden yaklaşıyor.

Elinde tek ağızlı ve kabzasız, uzun, demir bir bıçak tutuyordu. Siyah metal avuçlarının içinde uğursuz görünüyordu. Yüzündeki sefalet kaybolmamıştı; ama aynı zamanda delilikten ayırt edemediği yozlaşmış bir yücelik de vardı.

Graveler'in yirmi adım ya da daha fazla arkasında Vain duruyordu, Woodhelven'in onu ağır sarmaşıklarla sarmış, dizginlemeye çalışıyordu.

Ama bağlarının farkında değil gibiydi. Sanki sadece Covenant'ın ölümünü izlemeye gelmiş gibi kendini ulaşılamayacak bir yerde tutuyordu.

Ama Covenant'ın Vain'i düşünecek vakti yoktu. Graveler onun dikkatini çekmek istiyordu. "Şimdi," diye homurdandı. "Karşılığını ver. Canını dökeceğim ve kanın Woodhelven için su yetiştirecek." Dar yarığa baktı, "Ve senin beyaz yüzüğünle Taşyıldızımızı Clave'den geri alacağız."

Covenant, umutsuzca prova ettiği umuduna tutunarak, "*Orcrest*'in nerede?" diye sordu.

"*Orcrest* mi?" diye şüpheyle karşılık verdi. "Senin Güneş Taşın."

"Ah," diye nefes aldı, "Güneştaşı. Rede böyle şeylerden bahseder." Acı yüzünü buruşturdu. "Güneştaşı'na izin veriliyor ama biz Taşgücü'müzden mahrum bırakıldık. Bu adil değil!" Covenant'a sanki onun kanının tadına bakmayı bekliyormuş gibi baktı. "Bende Güneştaşı yok, Yarımel."

Güneştaşı yok mu? Covenant içten içe nefesini tuttu. Bununla yüzüğünü ateşlemeyi ummuştı. Ama Graveler'ın Güneş Taşı yoktu. Güneştaşı yok.

Çöl güneşi onun üzerinde parlak, sıcak bir sel gibi parlıyordu. onu topraklara taşıdı. Görünmez akbaba kanatları başını dövüyordu. -Deliliğin kalp darbeleri. Sesini gürültünün arasından güçlükle çıkarabildi. "Nasıl olur-? Her Graveler'ın bir Güneş Taşı'na ihtiyacı olduğunu sanıyordum." Bunun doğru olmadığını biliyordu ama yine de onu konuşmak, onu oyalamak. Zaten bir kez bıçaklanmıştı: benzer bir darbe kesinlikle sonunu getirecekti. "Sunbane'i başka nasıl çalıştırabilirsin?"

"Zor bir iş," diye itiraf etti ama bakışlarındaki açlık gözünü kırpmadı. "Kurtarıcı'yı kullanmalıyım. Kurtarıcı!" Aniden ayaklarının dibindeki çatlağa tükürdü. "Nesiller boyunca Stonemight Woodhelven'ın böyle bir bilgiye ihtiyacı olmadı. Stonemight Graveler'dan Graveler'a aktarıldı ve onunla birlikte biz de yaşamı yarattı! O olmadan, el yordamıyla hayatta kalmaya

çalışmalıyız."

Güneş, Covenant'ın sakalından sırtının ortasına doğru ter damlamasına neden oldu. Bağları kollarındaki kan dolaşımını kesiyordu,

omuzlarına ağırı saplandı. Boğazını temizlemek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Ne oldu? Stonemight mı?"

Sorusu ona ulaştı. Hemen anladı ki kadın Stonemight hakkında konuşmayı reddetti. Yüzüne bir aşk ya da şehvet bulantısı geldi. Bıçağını indirdi; gözlerinin odak noktası kayboldu ona. "Stonemight," diye ateşli bir şekilde nefes aldı. "Ah, Stonemight." Yeşil cüppesinin altındaki göğüsleri sanki kendinden geçtiğini hatırlıyormuş gibi gerildi. "Güç ve ihtişamdır, zenginlik ve rahatlaktır. En değerli zümrütten bir taş, olasılıkla yanan ve herhangi bir taşın dokunuşunun ötesinde soğuk. Böylesine bir kudretin bu kadar küçük ve güzel bir periapt! Çünkü Stonemight avucumdan daha büyük değil. Düz ve keskin kenarlı, daha büyük bir taştan koparılmış bir pul gibi. Ve fiyatının ötesinde takdire şayandır."

İçindeki heyecanı dizginleyemeyerek devam etti. Ama Covenant sezgisel bir dehşetle sözlerini kaybetti. Birdenbire kadının tarif ettiği tılsımın Illearth Taşı'nın bir parçası olduğundan emin oldu.

Bu kanaat onu dehşete düşüren bir şimşek gibi çaktı. Bu pek çok şeyi açıklıyordu: bu bölgenin harap durumunu; Woodhelven'in hayatının kolaylığını; Woodhelven'in karşılıksız şiddetini insanlar; Graveler'ın saplantısı. Çünkü Illearth Taşı yozlaşmanın ta kendisiydi, o kadar kötücül bir belaydı ki, uğruna kendi hayatının yanı sıra Foamfollower'ın hayatını da feda etmeye hazırды. bu kötülüğü Toprak'tan söküp attı. Bir an için Taş'ı yok etmeyi başaramadığını, Illearth Taşı'nın kendisinin Sunbane'in kaynağı olduğunu düşündü.

Ama sonra aklına başka bir açıklama geldi. Bir zamanlar Despiser, Kuzgunlarının her birine Taş'tan bir parça vermişti. Bu Kuzgunlardan biri Lordlara karşı savaşmak için yola çıkmış ve burada, Andelain'in güneybatı köşesinde karşılanmıştı. birkaç gün boyunca. Belki de bu çatışma sırasında Raver'ın Taşı'nın bir parçası fark edilmeden tepelerin arasına düşmüş ve mutsuz bir Woodhelvennin onu tesadüfen bulana kadar orada kalarak kendiliğinden saygısızlığını sürdürmüştü.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Bir Süvari Stonemight'ı almıştı. Revelstone'a. Aniden Covenant yaşamak zorunda olduğunu, Revelstone'a ulaşmak zorunda olduğunu anladı. Illearth Taşı'nın yok edilmesini tamamlamak için. Böylece geçmişte yaşadığı acılar ve Köpük Takipçisi'nin ölümü boşa gitmemiş olacaktı.

Graveler hırsıyla hıçkırıyordu, "Çürüsünler!" Bıçağının sapını bir mızrak gibi sıktı. "Bitmek tükenmek bilmeyen Beni bıraktıkları için azap çekiyorum! Onları kalbimin derinliklerinden ve ıstırabımın uçurumundan lanetliyorum!" Bıçağı başının üzerinde salladı.

Bıçak çöl güneşinde keskin ve şeytani bir şekilde parlıyordu. Her şeyini kaybetmişti.

Covenant'ın farkında değildi; bakışları Clave'in vahşi görüntüsüne doğru eğilmişti. "Hepinizi öldüreceğim!"

Covenant'ın çığlığı boğazını yırttı. Korku ve çaresizlik içinde bağırdı, "*Nekhrimah*, Vain! Kurtar beni."

Graveler aldırış etmedi. Vücudunun tüm gücüyle bıçağını adamın göğsüne sapladı.

Ama Vain hareket etti. Bıçak savrulurken kollarını bağlarından kurtarmak için silkindi.

Çok uzaktaydı, çok geç kalmıştı-

Yirmi adımlık bir mesafeden yumruğunu kapattı.

Kolları dalmanın ortasında dondu kaldı. Bıçağın ucu Covenant'ın gömleğinin ortasına saplandı; ama darbeyi tamamlayamadı.

Vain'in Graveler'a yaklaşmasını çılgınca izledi. ile Vain elinin tersiyle ona vurdu. Kadın yere yığıldı. Ağzından kan fışkırdı. Kan akarken bir kez seğirdi, sonra hareketsiz kaldı.

Vain onu görmezden geldi. Direğe eliyle işaret etti ve tahta parçalara ayrıldı. Covenant düştü; ama Vain onu yakalayıp ayağa kaldırdı.

Covenant düşünmek için kendine zaman tanımadı. Kıymıkları ve sarmaşıkları atarak bıçağı aldı ve kemerine soktu. Kan dolaşımının geri dönmesiyle kolları vahşileşmiş gibi hissetti. Kalbi zorlandı

keskin bir şekilde. Ama kendini ilerlemeye zorladı. İlerlemeye devam etmezse bir tepki öfkesiyle yere yığılacağını biliyordu. Felçli Woodhelvennin'in arasından köye doğru yürüdü ve ulaştığı ilk büyük eve girdi.

Gözlerinin loşluğu delmesi bir an aldı. Sonra odanın içini seçebildi. Aradığı şeyler duvarlarda asılıydı: asma ağacından örülmüş bir ekmek çuvalı, içinde bir çeşit sıvı olan deri bir kese. Onları almıştı ki, köşelerden birinde oturan bir kadını fark etti. Kadın, memesini emen bebeğini korumak için kendini küçük ve hareketsiz tutuyordu. Keseyi açtı ve derin derin yuttu. Sıvının tiksindirici bir tadı vardı ama Boğazındaki safranın bir kısmı. Kabaca kadına hitap etti. "Ne oldu?"

Küçücük bir sesle, "*Metheglin*" diye cevap verdi.

"Güzel." Kapıya doğru gitti, sonra durup ona çıkıştı: "Beni dinle. Bu dünya değişecek. Sadece burada değil, sadece Lanet olası Stonemight'ını kaybettin. Bütün topraklar Farklı. İnsan gibi yaşamayı öğrenmelisiniz. Tüm bu hastalıklı öldürmeler olmadan."

Evden çıkarken bebek ağlamaya başladı.

ON DÖRT: Takip

Sersemlemiş Woodhelvennin'in arasında acımasızca ilerledi. Bebeğin ağlaması havada bir mahmuz gibiydi; erkekler ve kadınlar yer değiştirmeye, gözlerini kırpmıştırmaya, etraflarına bakmaya başladılar. Birkaç dakika içinde harekete geçecek kadar iyileşti. Vain'e ulaştığında mırıldandı, "Hadi. Buradan gidelim," diye mırıldandı ve kanyonun kuzey ucuna doğru ilerledi.

Vain takip etti.

Gün doğumu Covenant'ın yolunu aydınlattı. Kanyon onun ötesinde eğri büğrü uzanıyordu ve kenarları birbirine yaklaşarak daralmaya başladı. derin bir uçurumdan biraz daha fazlasıydı. Arkasına bile bakmadan oraya doğru yürüdü, eski uzlaşmaz katı tutumu yüzünden Hastalık. Arkadaşları zaten ondan iki gün öndeydi ve hızla yol alıyorlardı.

Duvarlar boyunca bağırışlar yankılanmaya başladı: öfke, korku, kayıp. Ama o tereddüt etmedi. Bir Courser'in sırtında taşınan Linden ve iki Stonedownor ondan on gün önce Revelstone'a ulaşabilirdi. Onlara iyilik yapmak için zamanında yetişmenin hiçbir yolunu düşünemiyordu. Ama cüzzam aynı zamanda bir çeşit umutsuzluktu.

Dünyevi bir tedavisi yoktu; ve buna katlanmayı, buna rağmen kendine bir hayat kurmayı, kendini paradoksun gözüne yerleştirerek, tüm çelişkilerin kabul edilebilir insanlığını anlayarak öğrenmişti. -Ve ruhunu mümkün olan en katı disipline kilitleyerek. Aynı kaynaklar, arkadaşlarının nafile arayışlarıyla yüzleşmesini sağladı.

Ve umut etmek için çok az bir sebebi vardı. Clave onun ölümüne karar vermişti, Linden'in, Sunder'ın ya da Hollian'ın değil. Belki de yoldaşlarının canı bağışlanır, rehin tutulur, böylece ona karşı kullanılabilirlerdi. Joan gibi. Bu düşünceye sarıldı ve daralan kanyonda iradesinin sıkı ritmiyle ilerledi.

Bağırışlar bir kreşendoya yükseldi, sonra aniden durdu. İçinde Woodhelvennin'den bazıları onun peşinden yola koyuldu. Ama o arkasına bakmadı, hızını değiştirmede. Kanyon artık takipçilerinin Vain'i geçmeden ona ulaşmasını engelleyecek kadar daralmıştı. Demondim yaratıklarının Woodhelvennin için çok korkutucu olacağına güveniyordu.

Birkaç dakika sonra çıplak ayakların taşa vurduğunu ve yankılandığını duydu. Endişe omuzlarını düğümledi. Kendini rahatlatmak için blöf yapmaya çalıştı. "Boşuna!" diye bağırdı başını çevirmeden. "İlkini öldür Seni geçmeye çalışan biri!" Sözleri duvarların arasında bir cinayet tehdidi gibi dans ediyordu.

Ama koşucular tereddüt etmedi. Graveler'ları gibiydiler, Illearth Taşı'nın bağımlıları; kaybetmeye karşı tek cevapları şiddetti. Vahşi çılgınlıkları Covenant'a çılgına döndüklerini söylüyordu.

Hemen ardından içlerinden biri korkunç bir çılgılık attı. Diğerleri durmak için çabaladı.

Covenant döndü.

Vain, Woodhelvennin'in karşısında duruyordu; beş kişiydiler ve en yakınları hâlâ on adım uzaktaydı. Adam sırtını dikleştirerek diz çöktü ve

Yüzünde gergin, siyah bir acı vardı. Vain yumruğunu adama doğru sıktı. Bir anahtarla adamın kalbini patlattı.

"Boşuna!" Covenant bağırdı. "Yapma! Öyle demek istemedim!"

Bir sonraki Woodhelvennin on beş adım ötedeydi. Vain bir pençe hareketi yaptı. Adamın yüzü, kafatasının ön kısmı yırtılarak açıldı, beyni ve kanları taşın üzerine saçıldı.

"Boşuna!"

Ama Vain henüz Covenant'ın emrini yerine getirmemişti. Dizler hafifçe eğilerek kalan üç adamla yüzleşti. Covenant onlara kaçmaları için uludu; ama berserker gang üzerlerindeydi ve kaçamadılar. Birlikte kendilerini Vain'e doğru fırlattılar.

Onları kucağına aldı ve kollarıyla ezmeye başladı.

Covenant Vain'in sırtına atladı. "Dur!" Vain'in başını arkaya doğru iterek onu tutuşunu gevşetmeye zorladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin!" Ama Vain granitti ve ulaşamazdı. Adamlar çığlık atma, nefes alma gücünü kaybedene kadar sıktı. Kaburgaları ıslak dallar gibi kırıldı. Covenant öfkesini Demondim'in yaratıklarına savurdu; ama Vain adamları ölene kadar bırakmadı.

Sonra Covenant panik içinde Woodhelvennin kalabalığının ona doğru aktığını gördü. "Hayır!" diye bağırdı, "geri çekilin!" ve yankılar kanyonun aşağısına doğru dehşet içinde koştu. Ama insanlar durmadı.

Yapacak başka bir şey düşünemiyordu. Vain'i terk etti ve kaçtı. Vain'in daha fazla insanı katletmesini engellemesinin tek yolu kendini kurtarması, emri tamamlamasıydı. Umutsuzca koşarak uzaklaştı, lanetlerinin öldürücülüğü gibi koşuyordu.

Kısa süre sonra kanyonun kenarları bir tünel oluşturarak üzerine kapandı. Ama arkasındaki ışık ve geçidin uzak ucundaki parıltı hızını korumasını sağladı. Botlarının gürültüsü onu takip seslerine karşı sağır etmişti.

Geriye doğru bir bakış attığında, Vain'in orada olduğunu ve hiç çaba harcamadan onun hızına yetiştiğini gördü.

Biraz yol aldıktan sonra Mithil'in kuru nehir yatağında güneş ışığına ulaştı. Nefes nefese kalarak durdu ve kıyıya yaslandı. Solunumunu rahatlatır rahatlatmaz tüneli dinledi; ama hiçbir şey duymadı. Belki de beş ceset tüneli kontrol etmek için yeterliydi. Woodhelvennin'in en uç noktası. Kalbinde alev alev yanan öfkeyle Vain'in üzerine atıldı.

"Beni dinle," diye tükürdü. "Ne kadar kötüleştiği umurumda değil.

Eğer *hiç*

Bir daha böyle bir şey yaparsan, yemin ederim seni geri alırım. seni bulduğum yerde, ve sen ve senin tüm lanet amacın sadece *Çürüyün!"*

Ama Demondim sperması taş kadar boş görünüyordu. Dirsekleri hafifçe bükülmüş, gözleri odaklanmamış bir şekilde duruyordu ve hiçbir şey belli etmiyordu. Covenant'ın varlığının farkındalığı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Covenant. Kasıtlı olarak Vain'den uzaklaştı. İradesini zorlayarak, öfkesini başka bir öfkeye dönüştürdü. kanalı, yapması gereken şey için güce dönüştürdü. Sonra Mithil'in kuzey kıyısına tırmanmaya gitti.

Ekmek çuvalı ve *metheglin* kesesi ona engel oldu ve tırmanışı zorlaştırdı; ancak kenara ulaştığında ve Durdu ama yorgun olduğu için durmadı. Çöl güneşinin devasa bitki örtüsü üzerindeki etkisiyle durdu.

Nehir kuruydu. Bu gerçeği durup düşünmeden fark etmişti. Ama şimdi düşündü. Görebildiği kadarıyla, evler kadar yüksek otlar, tepeler büyüklüğünde çalılar, çalı ormanları, gökyüzünü delen ağaçlar - hepsi çoktan çürümüş bir gri çamur, arazinin her kıvrımında uyluk derinliğinde uzanıyordu.

Kahverengi örtülü güneş her türlü bitki lifini eritti, her damla özsuyu ya da suyu kuruttu, yetişen her şeyi süblimleştirdi. Her ağaç, yeşil ve bereketli şey, sanki Güneşboğan'ın emip götürdüğü bir su birikintisi oluşturarak, döküntü gibi akıp gitti. hava çamur soluyordu. Bu koşullar altında seyahat edip edemeyeceğini anlamak için çamurun içine girdiğinde, viskoz çamurun seviyesinin azaldığını görebildi. Bir ölü bıraktı Pantolonundaki gri leke.

Pislik onu hasta etmişti. İstemedi de olsa gecikti. Temizlemek için Boğazındaki çamurun buharlaşmasını izlerken *metheglin*'in bir kısmını içti, ardından yarım somun mayasız ekmeği yavaşça çiğnedi. Fakat İçindeki baskı uzun süre beklemesine izin vermeyecekti. Bulamaç inciklerinin ortasına kadar batarken, *metheglin*'den son bir yudum aldı, keseyi durdurdu ve kuzeybatıya, on bir fersah uzaktaki Revelstone'a doğru koşmaya başladı.

Sıcaklık muazzamdı. Kuşluk vakti, toprak çıplaktı ve

kuraklaşıyordu; ufuklar parıldamaya başlamıştı, çöküyordu

Sanki öl gneşı dünyayı kltyormuŗ gibi Covenant'ın üzerinde. Artık Merkez Ovalar'ın çöplüğünde ilerlemesini engelleyecek hiçbir Şey yoktu.

-Ateŗ kadar i boŗaltıcı bir ıŗık, etindeki nemi çekip alan bir hava, baŗ döndürücü sıcak dalgaları ve Sunbane.

Yüzünü Revelstone'a çevirdi, sanki ne gneŗ ne de vahŗi topraklar onu yıldıracakmıŗ gibi yürüdü. Ama toz ve kuruluk boŗazını tıkamıŗtı. Öğlene kadar deri kesesinin yarısını boŗaltmıŗtı. Gmleğ-i terden kararmıŗtı. Alnı kabarmıŗ, ŗmekten kızarmıŗtı. Pus dengesini etkilemiŗti, öyle ki bacakları hâlâ sabit durabilecek kadar güçlüyken bile tökezliyordu. Ve gücü uzun sürmedi; gneŗ, ekmek ve *metheglin* tüketmesine rağmen gücünü ondan çekip aldı.

Bir süre için kararsızlık zihnini bulandırdı. Linden'e ulaŗabilmek için tek umudu gece gündüz durmadan seyahat etmektir. Mantıklı davranırsa, çöl gneŗi sürdüğü sürece sadece geceleri yolculuk ederse, o zaman

Rider's Courser her gün aralarındaki mesafeyi artırıyordu. Ama bu tempoya daha fazla dayanamadı. Gneŗboğan'ın çekici onun dayanıklılığın-gittikçe azaltıyordu; kafası karıŗtığında saydamlaŗtığın-gisetti.

Beyni, Vain'den kendisini taŗımasını isteyip isteyemeyeceğ-ini merak edecek kadar sersemlediğ-inde, sınırlarını kabul etti.

Bir anlık dalgınlıkla kendini Vain'in omuzlarına yapıŗmıŗ halde gördü Demondim spawn'ı gneŗin altında hareketsiz dururken, Covenant hareket etmiyordu. Acı içinde kuzeydoğuya doğru döndü Andelain.

Andelain'in mendireğ-inin, Revelstone'a giden doğrudan yoluna kabaca paralel olduğ-unu biliyordu; bu yüzden Tepeler'de Atlı'nın gitmiŗ olması gereken rotaya yakın kalabilirdi. Yine de Andelain onu korkutacak kadar yolunun dıŗındaydı. Tepelerden Linden ve arkadaşlarını gremeyebilirdi, Şans eseri atlı gecikse bile; Andelain'in çukurlu arazisi de onu yavaşlatabilirdi. Ama Őeim Şu değildi

Hız: Bu güneşin altında olmaz. Andelain'de en azından Soulsease Nehri'ne canlı ulaşabilirdi.

Ve belki de, diye düşündü, kendini cesaretlendirmeye çalışarak, belki de bir Clave Süvarisi bile Güneşboğan'ın çeşitli avatarları. Bu fikri boğazında düğümleyerek Tepelere doğru yöneldi.

Vain arkasında kayıtsız adımlarla yürürken, o da Akşam karanlığından kısa bir süre önce. Acı içinde, Ülkenin son sağlık ve Hukuk kalesine geri döndüğü için sevinmedi; ama çimenlerin baharı ve *alianta*'nın canlılığı onu şöyle etkiledi sevindi. Gücü damarlarına geri aktı; görüşü açıldı; çiğ ağzı ve boğazı iyileşmeye başladı. Altın-turuncu Gün batımının amblemiyle, adımlarını sertleştirdi ve tepelerin etekleri boyunca acımasızca ilerledi.

O gece boyunca, bir kaç dakikadan fazla durmadı. Zaman. Andelain tarafından desteklenen bedeni, iradesinin acımasız taleplerini taşıyordu. Ay ona yardım edemeyecek kadar yeniydi; ama tepelerin kenarlarında birkaç ağaç büyümüştü ve açık gökyüzünün altında yıldızlar parlıyordu yolunu aydınlattı. *Metheglin* içerek ve enerji için ekmek çiğneyerek yamaçları ve vadileri arşınladı. Kesesi boşaldığında onu atardı. Ve her zaman bakışları Batıya doğru ilerliyor, Ovalar'da Atlı'nın ve tutsaklarının hâlâ ulaşılabilir bir yerde olduğunu gösterebilecek herhangi bir ateş izi arıyordu. Şafak söktüğünde Stonemight Woodhelven'den yirmi fersah uzaktaydı ve hâlâ yürüyordu. İnatçılığı yüzünden ölümlülüğünü iptal etmişti.

Ama kendini yorgunluğa karşı bağışık hale getiremedi. *Alianta*'ya, berrak kaynak suyuna, bereketli otlara ve iksir gibi hayat veren havaya rağmen, çabaları onu cüzzam gibi yıpratmıştı. Ömrünü tamamlamıştı. Sınırları aştı ve artık ödünç alınmış bir dayanıklılıkla seyahat ediyordu - zamanın yıkıcı tefeciliğinden sade bir inatçılıkla çekip alınan dayanıklılık. Sonunda sonun yakın olduğuna, her yükselişin tepesinde, her yokuşun dibinde onu pusuya düşürmek için beklediğine inanmaya başladı. Sonra yüreği ayağa kalktı, çünkü o İnançsız Thomas Covenant'tı,

Hayatının sonucundan her türlü mazur görmenin ötesinde sorumlu olarak koşmaya başladı.

Sendeleyerek, her üç adımda bir tökezleyerek Kuzeybatıya, her zaman kuzeybatıya, Andelain'in marjına doğru ilerledi ve bunun bedelini hiç hesaplamadı. Nefes darlığına ve yırtılmış kaslarına tek bir taviz verdi: Geçtiği her *alanthadan* hazine meyveleri yedi ve tohumlarını çorak topraklara attı. Gün boyunca koştu, ancak öğleden sonra temposu bir yürüyüşten daha iyi değildi; ve gün boyunca Vain onu takip etti, Covenant'ı parçalayan yorgunluğu kendi yenilmezliğiyle adım adım eşleştirdi.

Hava karardıktan kısa bir süre sonra, Covenant kırıldı. Ayağı kaydı, düştü ve kalkamadı. Ciğerleri hava almak için titriyordu ama farkında değildi. Göğsündeki her şey uyuşmuş, yardımın ötesinde görünüyordu. Nabızı yavaşlayıp ciğerlerinin titremesi durana kadar sersemlemiş bir halde yattı. Sonra uyudu.

Gece yarısına doğru ruhuna dokunan soğuk bir elle uyandı. İçinden korkudan çok pişmanlığa benzeyen bir ürperti geçti. Başını kaldırdı.

Damıtılmış ay ışığı gibi üç gümüş form önünde duruyordu. Gözlerindeki secde bulanıklığını giderdiğinde onları tanıdı.

Lena, tecavüz ettiği kadın.

Atiaran ve Trell, ailesi.

Trell -uzun boylu, blöf yapan, kudretli Trell- Covenant'ın Lena'ya verdiği zarardan ve Atiaran'ın kızının hayatını kurtararak Toprak'a hizmet etme çabaları sırasında kendisine verdiği zarardan dolayı derinden incinmişti.

tecavüzcü. Ama hayatının en büyük ıstırabı, sonunda aklını başından alan acı, Elena Lena'nın kızının Covenant'a duyduğu aşktan kaynaklanmıştı.

Atiaran tüm içgüdülerini, zor kazanılmış tüm duygularını feda etmişti.

dürüstlük, Covenant'ın hatırı için; ona gerekli olduğuna inanmıştı.

Land'in hayatta kalması. Ancak bu kendini yaralama eyleminin sonuçları sonunda onun hayatına mal olmuştu.

Ve Lena-ah, Lena! Neredeyse elli yıldır yaşıyordu, Covenant'ın geri dönüp onunla evleneceğine olan çılgın inancıyla huzur içinde.

Ve o geri döndüğünde -Elena'nın ölümünden onun sorumlu olduğunu öğrendiğinde, onun

Hayranı olduğu Ranyhyn'e büyük bir eziyet çektirmişti ama yine de onun hayatını kurtarmak için kendini feda etmeyi seçmişti.

Karşısına gençliğin sevimliliğiyle değil, yaşlılığın kırılğan kadifeliğiyle çıkmıştı ve yıpranmış kalbi ona haykırıyordu. Yanlışlarını düzeltmek için bulabildiği her bedeli ödemişti; ama pişmanlık yükünden kurtulmayı asla öğrenememişti.

Trell, Atiaran, Lena. Her birinin yüzünde, insan acısının yapabileceği kadar derin bir sitem okudu. Ama Lena konuştuğunda onu aşağılamadı. "Thomas Covenant, kendini vücudunun kaldırabileceğinin ötesinde zorladın. Biraz daha uyursan belki Andelain seni ölümden kurtarır ama bir gün bile kaybetmeden uyanamazsın. Belki de ruhunun sınırları yoktur. Yine de kendini böyle cezalandırman akıllıca değil. Kalk! Yemek yemeli ve hareket etmelisin, yoksa bedenini seni yarı yolda bırakır."

"Gerçek bu," diye ekledi Atiaran sertçe. "Arkadaşlarının durumu yüzünden kendini cezalandırıyorsun. Ama bu tür bir cezalandırma kendi kendine başarır. Kendinizi bu şekilde küçük düşürerek, yoldaşlarınızı kurtarmakta başarısız olacağınızı garanti ediyorsunuz. Ve başarısızlık sizin değersiz. Kendinizi cezalandırarak, cezayı hak etmeye başlarsınız. Buna rağmen, kâfir. Kalk ve ye."

Trell konuşmadı. Ama sessiz bakışları tartışılmazdı. Kim olduklarını ve ne yaptıklarını bildiği için alçakgönüllülükle dedi, Covenant itaat etti. Vücudunun her eklemi ve bacağı ağlıyordu; ama Ölü'sünü reddedemezdi. Bu üç kişinin hayattayken daha fazla nedeni olduğunu anladığında gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

ondan herkesten çok nefret ediyordu ve ona yardım etmek için buraya gelmişti.

Lena'nın kolu gümüşü yakındaki bir *alianta*'ya doğru işaret etti. "Her meyveyi yiyin. Eğer tereddüt edersen, seni zorlarız."

İtaat etti, uyuşmuş parmaklarıyla karanlıkta bulabildiği tüm olgun meyveleri yedi. Sonra yanaklarında soğuk gözyaşlarıyla, Ölü'süyle birlikte bir kortej gibi Revelstone'a doğru yeniden yola koyuldu.

İlk başta, her adım bir eziyetti. Ama yavaş yavaş Ölüm'ünün ondan yapmasını istediği şeyin bilgeliğini hissetmeye başladı. Kalbi büyüdü.

Kasları gevşedikçe nefes alışındaki ağrı da azaldı. Üç hayaletten hiçbirisi tekrar konuşmadı ve onlara hitap edecek ne cüreti ne de takati vardı. Sessizlik içinde, yetersiz alay Andelain'in sınırı boyunca argent, hayaletimsi yolunu yarı. Ağlaması durduktan sonra uzun bir süre boyunca Covenant içten içe kederlenmeye devam etti çünkü hastalıkları geri dönülmezdi ve Trel, Atiaran ve Lena'ya yaşattığı sefaleti asla telafi edemezdi. Asla.

Şafak sökmeden önce onu terk ettiler - teşekkür etmesine fırsat vermeden aniden Andelain'in merkezine doğru döndüler onlara. Bunu anlıyordu; belki de hiçbir safra onlar için Kâfir'in teşekkürü kadar acı olamazdı. Bu yüzden onun hakkında hiçbir şey söylemedi.

Minnettarlık. Onların gidişini bir selam gibi karşıladı ve kalbinde sözler mırıldandı. Onların gümüş rengi solduğunda, amacına giden yolda ilerlemeye devam etti.

Şafak ve taze, neşeli bir dere, onun üzerinde müzik gibi uzanıyordu.

ona yeni bir güç verdi; daha önceki ilerleyişine biraz benzerlik gösterene kadar hızını değiştirebildi. Vain'in her zaman arkasındaki müstakil gölgesiyle, çöl güneşinin üçüncü gününü Andelain'i bir başka çöküş riskine girmeden olabildiğince hızlı bir şekilde gezerek geçirdi.

O akşam gün batımından kısa bir süre sonra bir söğüdün altında durdu. Birkaç *alianta* yedi, son ekmeğini bitirdi,

Sonra bir süre sırtını ağacın gövdesine dayayarak oturdu. Ağaç ovadan yüksekte duruyordu ve o batıya bakarak oturmuş, gecenin açık alanını umutsuzca, neredeyse hiç umutsuzca inceliyordu. Çünkü arkadaşlarının durumu onun rahatlamasına izin vermiyordu.

Ateşin ilk parıltısı onu anında ayağa kaldırdı.

Alev ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu. Ama bir an sonra tekrarladı. Bu sefer tutuştu. Birkaç geçici titreşimden sonra sabitleşti.

Onun batısındaydı.

Karanlıkta mesafeyi tahmin edemiyordu. Mantıken bunun Linden ve Stonedownor'lara ait bir işaret olamayacağını biliyordu; elbette bir Süvari bir Courser'la beş saatte bundan daha uzağa gidebilirdi. günler. Ama o tereddüt etmedi. Vain'e eliyle işaret ederek tepeden aşağı inmeye başladı.

İçindeki baskı her adımda daha da artıyordu. Andelain'den çıktığında, hızla ilerliyordu. Ateş, yerdeki bir yükseltinin ardında hemen gözden kayboldu. Ama yönünü zihninde kesin olarak belirlemişti. Güneşboğanlarının harap ettiği topraklarda, sonuyla yüzleşmeye hevesli bir adam gibi, nefesini sıkarak ve büyük bir hızla ilerliyordu.

Ateşi tekrar görene kadar yarım fersah yol kat etmişti. Başka bir tepenin ardında duruyordu. Ama artık büyük olduğunu görebilecek kadar yakındaydı. İkinci yokuşu tırmanırken dikkatli olmayı hatırladı ve hızını yavaşlattı. Son yolu gizlice tırmanarak çömeldi, dikkatlice tepeye baktı.

İşte: Yangın.

Nefesini tutarak yangının etrafındaki alanı taradı,

Sırttan itibaren zemin keskin bir şekilde eğiliyor, sonra birkaç yüz metre boyunca uzun ve sık bir kavis çiziyor, ardından dik bir şekilde yukarı doğru kıvrılarak geniş bir yamaç oluşturuyordu. Bulunduğu yerin kabaca karşısındaki bir yerde, zeminin konturu ve

Kayalıklar birleşerek yüksek arazinin duvarına yarı gömülü bir çanak gibi bir çukur oluşturmuştur.

Ateş bu dikey çukurda yanıyordu. Yarım kase ışığın çoğunu yansıtıyordu ama mesafe hâlâ bazı ayrıntıları gizliyordu. Ateşin uzun, dar bir tepeciğın içinde alev alev yandığını zar zor görebiliyordu. Odun. Tümsek, çanağın kalbine doğru uzanıyordu; ve ateş belli ki çanaktan uzaktaki uçta yakılmıştı.

Böylece yeni odunlar tutuştukça alevler çanağın içine doğru ilerliyordu. Odun yığınının yarısı çoktan tüketilmişti.

Çevredeki alan terk edilmişti. Covenant, böyle bir ateşi kimin yaktığına dair hiçbir iz bulamadı. Yine de düzenleme açıkça önceden planlanmıştı. Alevlerin açlığı dışında, ovada ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

Covenant'ın görüş alanının köşesine bir şekil takıldı. Döndü ve Vain'in yanında durduğunu gördü. Demondim spawn'ı sırtın altında kendini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

"Aptal!" diye fısıldadı Covenant şiddetle. "Yere yat!"

Vain hiç aldırış etmedi. Ateşe, seyahat ederken takındığı aynı kör ve belirsiz gülümsemeyle baktı.

Andelain. Ya da Stonemight Woodhelven halkını öldürürken. Covenant onun kolunu tuttu; ama Vain kıpırdamadı.

Covenant dişlerinin arasından mırıldandı: "Lanet olsun sana. Bir gün benim ölümüm olacaksın."

Tekrar ateşe baktığında, ateşin belirgin bir şekilde yamaca doğru ilerlediğini ve çanağın daha parlak olduğunu gördü. Ani bir dehşetle, odun yığınının bir insan boyunda ve ağırlığında dik bir kazığın etrafında yığılmış olduğunu gördü.

Birisi ya da bir şey kazığa bağlanmıştı. Canlı canlı bağlanmış. Belirsiz figür mücadele ediyordu.

Cehennem ve kan! Covenant içgüdüsel olarak bir tuzak olduğunu fark etti. Bir an için felç oldu. Ayrılamazdı, o bağı terk edemezdi.

figürü yanıyordu. Ve daha fazla yaklaşılamazdı. Burada iğrenç bir amaç iş başındaydı, onu tuzağa düşürmek için tasarlanmış bir kötülük.

Aynı derecede savunmasız başka biri. Başka biri mi? Bu sorunun cevabı yoktu. Ama kendini sıkıp felç halinden bir karar çıkarmaya çalışırken Mhoram'ın sözlerini hatırladı: *Bu botlar* tuzaklarından *kaçınmak için hiçbir şey-*

Aniden ayağa kalktı. Vain'e, "Burada kal," diye seslendi. "İkimizin de başının belaya girmesinin bir anlamı yok." Sonra yamaçtan aşağı indi ve sert adımlarla ateşe doğru yürüdü.

Vain her zamanki gibi onu takip etti. Covenant, Demondim yaratığına öfkelenmemek için kendini zor tutuyordu. Ama durmadı.

Kayalığa yaklaştığında, ateş ağaçları yalamaya başladı. kazığın etrafındaki odun yığını. Koşmaya başladı. Birkaç dakika içinde çanağın içindeydi ve tuzağın yemine bakıyordu.

Kazığa bağlanan yaratık Waynhim'lerden biriydi.

Ur-viller gibi, Waynhim de Demondim-yaratıklarıydı. Gri derileri ve daha küçük boyları dışında ur-villere benziyorlardı yakından. Tüysüz vücutlarının uzun gövdeleri ve kısa bacakları vardı; kolları ve bacakları aynı uzunluktaydı, böylece yaratıklar hem dört ayak üzerinde koşabiliyor hem de dik yürüyebiliyorlardı. Sivri kulakları kel kafataslarının üzerinde yüksekte duruyordu; ağızları yarık gibiydi. Ve gözleri yoktu; görme yerine koku alıyorlardı. Yüzlerinin ortasında geniş burun delikleri vardı.

Demondim'in ürünleri olan Waynhim'ler ilim sahibi ve kurnazdı. Ancak, siyah akrabalarının aksine, Kutsala Saygısızlık Ayini'nden sonra Lord Foul ile yollarını ayırmışlardı. Covenant duymuştu ki Bir ırk olarak Waynhim, kendi özel yaşamlarına göre Toprak'a hizmet etti.

Ama Revelstone'daki son kalışından beri onlardan başka bir şey görmemişti; o sırada bir Waynhim, Lord Foul'un gücünü Konsey'e haber vermek için Foul'un Kreşi'nden kaçmıştı.

Covenant'ın önündeki yaratık şimdi muazzam bir acı içindeydi. Derisi çigdi. Çok sayıda kırbaç izinden koyu renkli kan sızıyordu. Kollarından biri acıyla bükülmüştü ve sol kulağı koparılmıştı.

uzakta. Ama bilinci yerindeydi. Başı, burun delikleri titreyerek yaklaşmasını izledi. Durumunu düşünmek için durduğunda, ona doğru gerildi, kurtarılması için yalvardı.

"Dayan," diye mırıldandı, ama yaratığın onu anlayıp anlamadığını bilmiyordu. "Seni dışarı çıkaracağım." Öfkeyle öfkelenerek odunları dağıtmaya başladı, kazığa doğru uzanırken ölü dalları ve çalıları tekmeleyerek yolundan çekti.

Ama sonra yaratık yeni bir kokunun farkına varır gibi oldu. Belki de evlilik yüzüğünün kokusunu almıştır. Demondim spawn'larının bu tür algılara sahip olduğunu biliyordu. Bir anda telaşa kapıldı ve sert, gırtlaktan gelen diliyle havlamaya başladı. Sesi acelecilikle doluydu. Covenant onun dilinden hiçbir şey anlamadı; ama omurgasından aşağıya bir ürperti gönderen bir kelime duydu. Waynhim tekrar tekrar havladı, "*Nekhrimah!*"

Lanet olsun! Yaratık Vain'e bir tür emir vermeye çalışıyordu.

Covenant durmadı. Yaratığın çaresizliği onun çaresizliği oldu. Odunları kenara iterek kazığa giden yolu açtı. Hemen kemerinden Graveler'ın bıçağını kaptı ve Waynhim'i bağlayan sarmaşıkları kesmeye başladı.

Bir anda yaratık serbest kaldı. Covenant onun odun yığınınından topallayarak çıkmasına yardım etti. Yaratık hemen Vain'e döndü ve lanete benzer bir dil çıkardı. Sonra Covenant'ın kolunu yakaladı ve onu ateşten uzaklaştırdı.

Güneye doğru.

"Hayır." Kolunu güçlükle ayırdı. Waynhim muhtemelen onu anlayamayacak olsa da açıklamaya çalıştı. "Kuzeye gidiyorum. Revelstone'a gitmem gerek."

Yaratık, sanki *Revelstone* kelimesinin anlamını biliyormuş gibi mırıltılı bir çığlık attı. Yaralarını yalanlayan bir çabuklukla, yamacın çizgisi boyunca çanağın dışına doğru ilerledi. Bir an sonra karanlıkta gözden kayboldu.

Covenant'ın korkusu arttı. Waynhim ona ne anlatmaya çalışmıştı? Bu ona canlı bir tehlike duygusu aşılamıştı. Ama aradaki mesafeyi artıracak tek bir adım bile atmaya niyeti yoktu. O ve Linden. Tek alternatifini mümkün olduğunca çabuk kaçıyordu. Vain'e doğru geri döndü.

Sürprizin anılığı onu dondurdu. Ateşin diğer tarafında bir adam duruyordu.

Dağınık bir sakalı ve çılgın gözleri vardı. Buna karşılık, dudakları utangaç bir gülümseme takındı. "Olsun," dedi Waynhim'in ardından başını sallayarak. "Artık buna ihtiyacımız yok." Ateşin etrafında yavaşça ilerleyerek Covenant ve Vain'e yaklaştı. Tüm yüzeyine rağmen Sesi histeriyle karışıktı.

Covenant'ın alevlerin olduğu tarafa ulaştı. Covenant'ın dişleri arasından keskin bir hava tısladı.

Adamın beline kadar çıplaktı ve gövdesi semenderlerle doluydu. Adamın vücudundan çıkıntılar gibi büyüyorlardı. O hareket ettikçe vücutları seğiriyordu. Sonra gözleri ateş ışığında kıpkırmızı parladı ve çeneleri kırıldı.

Sunbane'in bir kurbanı!

Marid'i hatırlayan Covenant bıçağını salladı. "Bu yeterince yakın," diye uyardı; ama sesi titreyerek korkusunu açığa vurdu. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Hayır," diye yanıtladı adam, "bana zarar vermek istemezsin." Dost canlısı bir gargoyle gibi sırıttı. "Ve seni incitmek gibi bir niyetim yok." Onun Elleri sanki içinde değerli bir şey varmış gibi önünde kenetlenmişti. "Sana bir hediye vermek istiyorum."

Covenant korkusunu bastırmak için el yordamıyla öfke aradı. "O Waynhim'e zarar verdin. Onu öldürecektin. Neyin var senin? Dünyada yeterince cinayet yok, daha fazlasını mı eklemek zorundasınız?"

Adam dinlemiyordu. Çılgın bir zevk ifadesiyle ellerine bakıyordu. "Bu harikulade bir hediye." Shumed

Sanki hareket ettiğinin farkında değilmış gibi ilerledi. "Bunun mucizesini senden başka kimse bilemez."

Covenant geri çekilmek için kendini zorladı; ama ayakları yere basmaya devam etti. Adam korkunç bir hayranlık uyandırıyordu. Covenant kendini, sanki gerçekten harika bir şey tutuyorlarmış gibi, istemsizce o ellere bakarken buldu.

"İşte," diye fısıldadı adam nazik bir histeriyle. Yavaşça, dikkatle, hazineyi ortaya çıkaran bir adam gibi ellerini açtı.

Avucuna küçük tüylü bir örümcek oturdu.

Covenant irkilemeden, geri çekilmeden, kendini savunmak için bir şey yapamadan örümcek atladı.

Boynuna kondu. Onu tokatlayarak uzaklaştırırken, iğnenin küçük batışını hissetti.

Bir an için onu olağanüstü bir sükûnet kapladı. Adamın ateş ışığının ani kalınlığı içinde yüzüyormuş gibi ilerleyişini rahatsız olmadan izledi. Alevlerin sesi yün gibi oldu. Covenant adamın bıçağını aldığını fark etmedi bile. Boş yere ona bakıyordu. Akıl almaz bir incelikle kasenin tabanı eğilmeye başladı.

Sonra kalbi bir balyoz darbesi gibi çarptı ve her şey paramparça oldu. Uçuşan acı parçaları düşüncelerini parçaladı.

Beyninin sadece iki kelime oluşturacak zamanı vardı: *zehir nüksü*.
Sonra

Kalbi yeniden atmaya başladı ve uzun, çığ bir ulumadan başka bir şey duymuyordu.

Bir süre, acı dolu bir labirentin içinde, kurtulmak için inleyerek dolaştı. Acı her yerdeydi. Aklı yoktu, sadece acı vardı; acı olmayan bir solunum, acıyı çoğaltmayan bir nabız yoktu. Sağ ön kolunun içi acıdan şişmişti. Sanki uzvu kanlı bir kütükten başka bir şey değilmış gibi acı veriyordu; ama bu acı onun her şeyiydi, Her şeyi, göğsünü, bağırsaklarını, başını ve durmaksızın devam eden dayanılmaz bir acıyı. Çığlık atsa bile duymuyordu; acı ve ölüm dışında hiçbir şey duymuyordu.

Ölüm bir dervişti, baş dönmesi, çığ, onu beyhudeliğinin uçurumundan aşağı sürüklüyordu. Şimdiye kadar çabaladığı her şeydi.

anlam vermek için mücadele ettiği her anlamsız ıstırabın kefarecini ödüyordu. Teselli edilemez bir keder, katlanılmaz bir suçluluk duygusu ve vahşi bir öfkeydi bu.

Kafa.

Geminin enkazına tutunarak gözlerini açtı.

Hezeyan gözlerini kamaştırdı; gri şekiller Ateşi anlaşılmaz bir şekilde yükseliyor, son aklı başında parçasını da tehdit ediyordu. Ama o bu tehdidi geri püskürttü. Sanki göz kapaklarının hareketi bir şiddet eylemiymiş gibi gözlerini kırıştırarak görüşünü temizledi.

Kasenin içindeydi, kazığa bağlanmıştı. Etrafında odun yığınları vardı. Ateşin kenarlarında alevler dans ediyordu.

Kase alevler gibi dans eden figürlerle doluydu. Boşlukta hortlaklar gibi dolaşıyorlardı. Yamacın duvarlarından kana susamışlık çığlıkları yükseliyor, yamyamlıktan tizleşen sesler kulaklarını tırmalıyordu. Çene çalan gözleri ve sarkık burunları olan erkekler ona bakıyordu. Yılan göğüslü, parmakları sivri dişlerle kaplı kadınlar, deliliğin parçaları gibi yanından geçerek can havliyle kıkırdıyorlardı.

Çocuklar

İğrenç yüz deformasyonları ve karınlarındaki kaplan ağzı kurbağa ve küfür kusuyordu.

Dehşet onu döndürdü ve berraklığı kavrayışından kopardı. Onun sağ kolu göğsüne acı püskürttü. O uzvun her siniri acı içinde kazınmıştı. Bir an için neredeyse boğuluyordu.

Ama sonra Vain'i gördü.

Demondim sperması sırtını ovaya dönmüş, sanki onu eğlendirmekten başka bir amaç için yaratılmamışlar gibi coşkulu dansçılara bakıyordu. Gözleri yavaşça çılgınlığın üzerinde kayarak Covenant'inkiyle karşılaştılar.

"Boşuna!" Covenant sanki kan içinde boğuluyormuş gibi soluk soluğa kaldı. "Yardım edin bana!"

Buna karşılık Vain dişlerini siyah bir sırtıyla gösterdi.

Bu manzara karşısında Covenant sinirlendi. Göğsünden beyaz bir öfke çığlığı patladı. Ve çığlığıyla birlikte geceyi yok eden bir alevlenme geldi.

ON BEŞ: "Çünkü Görebiliyorsun"

Hayır. Bir daha asla.

Covenant Andelain'deki tepenin ardına geçtikten sonra, Linden Avery ölü taşların arasına oturdu ve kim olduğuna dair hislerini toparlamaya çalıştı. Üzerinde kara bir ruh hali vardı. Son yıllarda sık sık hissettiği gibi kendini beyhude ve hayattan yoksun hissediyordu; ailesinin üzerine çıkmak için gösterdiği tüm çabalar hiçbir işe yaramamıştı. Eğer Sunder ya da Hollian onunla konuşmuş olsaydı, çılgılık atabilirdi. enerjiyi toplayabilirdi.

Artık kararını verdiğine göre, Covenant'ın garip gücüne karşı kendi tarikatının özerkliğini savunmak için bir darbe vurmuştu. Onu kendinden vazgeçirmeye çalıştıysa da sonuçlarıyla baş başa kaldı. Onları görmezden gelemezdi; etrafındaki eski ve sonsuza dek çözümsüz kalmış çoraklık görmezden gelinmelerine izin vermiyordu. Bu ölü tepeler onun güneyine ve batısına tırmanıyor, Andelain'e yaşam teklif edildiği halde ölümü seçmiş gibi karşı çıkıyorlardı.

Ve siyahlığıyla tecrit edilmişti. Sunder ve Hollian, Tepeler'i karşılıklı olarak reddetmelerinde bir yoldaşlık bulmuşlardı. Hayatları Sunbane tarafından o kadar temelden şekillendirilmişti ki, Andelain'in onlara verdiği rahatsızlığı sorgulayamadılar. Belki de O yemyeşil ağaçların ve yeşilliklerin sağlıklı olduğunu algılayamadılar. Ya da sağlığın güzel olduğunu.

Ancak Linden, Stonedownor'ların tutumunu kabul etti. Bu, Sunbane bağlamında açıklanabilir bir durumdu. Onlardan ayrı olması onu dehşete düşürmüyordu.

Covenant'ın kaybı onu dehşete düşürmüştü. Kadın kararını vermişti ve adam sanki kadının tüm gücünü ve inancını da yanında götürüyormuş gibi hayatından çıkıp gitmişti. Bereketli güneşin ışığı, Mithil'in yanından geçerken üzerinde dans etmiş, Toprak'ın kıyametine karşı koyduğunun bir kanıtı gibi etrafını yakmıştı.

Kadın, Mithil'le

Hayatının en büyük mahremiyetine sahipti ve yine de onu Andelain için terk etmişti. Ve zehri hâlâ içindeydi.

Eğer onu yaşamak için tüm nedenlerinden mahrum etseydi, daha yalnız olamazdı.

Ama kararını vermişti. Covenant'ın hastalığını kendi hastalığı gibi tecrübe etmişti ve başka türlüünü seçemeyeceğini biliyordu. Bu cansız taş yığının

Andelain'in güzelliğini daha iyi anladığı için kendini ona karşı daha etkili bir şekilde mühürleyebiliyordu. Covenant'ı kurtarmak için gösterdiği çabalardan sonra, bir daha asla kendini bu kadar açığa vurmayaacağına yemin etmişti.

Hiçbir şeyle yakından ilgilenmeyecek, duyularının topraktan doğan hassasiyetinin bağımsız kimliğini tehdit etmesine bir daha asla izin vermeyecekti. Kalbini kapadığı algılar yıkıntı, ölü bir kayanın kalıntıları gibi algılar olduğunda bu yemini tutmak daha kolaydı. temiz odun, kokulu otlar, bereketli *alianta* yerine felaket. Kendi özelinde Hollian'ın güvensizliğini paylaşıyordu. Andelain etrafındaki taştan çok daha baştan çıkarıcıydı. O biliyordu ki kesinlikle baştan çıkarılmayı göze alamazdı.

Eski karanlığında kaybolmuş, gözleri ve kulakları sanki çivi çakılmış kepenkler, parmaklıklı kapılar gibi kapalı, anlamıyordu. Sunder'in uyarı çığlığı iş işten geçene kadar duyuldu. Aniden ellerinde sopalar ve bıçaklar olan adamlar saklandıkları yerden fırladılar. Sunder poniard'ını, Güneştaşı'nı kaldırmak için mücadele ederken onunla boğuştu. Linden, onu sersemlettiklerinde düz bir gümbürtü duydu, Hollian'ın kolları dirkini kaldıramadan kısıtılmıştı. kendini hissettirdi. Linden harekete geçti; ama hiç şansı yoktu. Ağır bir darbe onu sendeletti. Nefes alabilmek için öğürürken, kolları arkasından bağlandı.

Bir an sonra, acımasız eller onu ve arkadaşlarını Nehir'den uzaklaştırdı.

Nefes nefese kaldığı ve tökezlediği bir süre boyunca savunmasını koruyamadı. Duyuları adamların şiddetini tattı, sertliklerini sanki kökleşmiş bir şehvet biçimiymiş gibi deneyimledi. Araziye yapılan saygısızlığı hissetti. İstemsizce

Ölümün kaynağına doğru götürüldüğünü, bu insanların bu bölgeyi öldüren aynı gücün yaratıkları olduğunu biliyordu. İçinde bulunduğu durumun farkında olmak istemeyişini bastırmak için gözlerini kapamak, zihnini korkunç düğümlerle bağlamak zorunda kaldı.

Sonra yol arkadaşları dar bir yarıktan aşağı, Stonemight Woodhelven kanyonuna doğru sürüklendi.

Linden daha önce hiç bir Woodhelven görmemişti ve bu manzara onu tiksindirmişti. Dikkatsizce yapılmış evler, pasaklı insanlar, Graveler'ın kana susamışlığı -bunlar Sunder ve Hollian gibi insanlarda görmeyi öğrendiği çetin dürüstlüğü alçaltıyordu. Ama Sunder ve Hollian'ı ilk kez gördüğünde diğer her şey soluklaştı.

Graveler'ın dumanı tüten, uğursuz yeşil taşı. Gözlerini hastalıkla doldurdu, burun deliklerini öldürücü bir asit gibi yaktı; diğer tüm güçleri gölgede bıraktı karşılaştığı, Sunbane'in kendisi hariç her şeyi gölgede bırakıyordu. O zümrüt çip, çevresindeki harabenin kaynağı, Woodhelvennin'in yakın ve umursamaz vahşiliğinin sebebiydi. Gözyaşları onu kör etti. Kasılmalar, kusma isteği gibi zihnini sıktı. Yine de Kadın ertesi sabah esirlerini öldürme niyetini açıkladığında Graveler'ın sevincine kulaklarını tıkayamadı.

Sonra Linden ve Stonedownor'lar kazıklar üzerinde kaba bir kulübeye itildiler ve ellerinden geldiğince ölümle yüzleşmeye bırakıldılar. O yapamadı

Direndi. Kendini koruma krizine girmişti. Stonemight'a bu kadar yakinken, onun her zaman farkındaydı. Yayıkları kalbine sızıyor, onu çözülmeye doğru çekiyordu. Hâlâ var olduğunu, hâlâ ayrı bir fiziksel kimliğe sahip olduğunu kendine hatırlatmak için duvara yaslanarak, "Hayır, bir daha asla" diye tekrarladı. Kelimeleri kötülüğe karşı bir ayınmış gibi yineledi ve Koruma.

Joan'a, Venom ve Ravers'a bir cevap vermesi gerekiyordu. Stonemight'ın sonsuz gücü. Ancak bulduğu tek cevap, kendi içine kapanmak ve sanki ebeveynlerinden biriymiş gibi zihnini kapatmaktı; hayatla karşılaşmak için çaresiz, ölüm için hevesli.

Ancak şafak söktüğünde kulübenin kapısı Graveler ya da Woodhelvennin'den biri tarafından değil, Atlılardan biri tarafından açıldı.

Clave. Bereketli güneş, koyu kırmızı cübbesini canlandırıyor, siyah *rukhunun* hatlarını kazıyor, sakalının sert çıkıntısını bir mezar kazıcısının küreğine benzetiyordu. Uzun boylu, otoriter ve sarsılmaz bir özgüvene sahipti. "Gel," dedi sanki itaatsizlik imkânsızmış gibi. "Ben Santonin na-Mhoram-in'im. Sen benimsin." Sunder'ın bakışlarına ve Hollian'ın diye inlediğinde, bir palanın kılıcı gibi gülümseyerek cevap verdi.

Woodhelvennin dışarıda inleyerek ve yalvararak duruyordu. Graveler acımasızca itiraz etti. Ama Santonin onu zorladı. Ağlayarak Stonemight'ını teslim etti. Başka bir adam ona *Taşıyenlerin Güneş Taşı*, *liantar* ve bıçaklarını teslim etti.

İşlemleri izleyen Linden, Covenant'ın yakında Andelain'den döneceğinden başka bir şey düşünemiyordu. yoldaşları gitmiş olacaktı. Bir an için Santonin'in gülümsemesi onu neredeyse Covenant'ın varlığını itiraf etmeye sürükledi; onun Stonemight Woodhelven'in eline geçmesini engellemek istiyordu. Ama Sunder ve Hollian sessizdi; ve onların sessizliği ona Clave'in Covenant'ın ölümünü istediğini hatırlattı. Vasiyetinin kalıntılarıyla birlikte, Ona ihanet edebilecek her şeyi yuttu.

Bundan sonra iradesi tamamen elinden alındı. Güneşin yeşil kıyameti altında, Santonin na-Mhoram-in *rukhununu* tutuşturdu. Zorlama alevden fişkırdı, ruhunu ele geçirdi. Tüm seçenekler onu terk etti. Onun sözüyle Santonin'in Courser'ına bindi. Ondan geriye kalan bir parça da Sunder ve Hollian'ın itaat edişini izledi. Sonra Santonin onları Stonemight'tan uzaklaştırdı. Woodhelven. Revelstone'a doğru.

Onun kontrolü kırılamazdı. Buna karşı koyabilecek hiçbir şeyi yoktu. Günlerdir kaçmaya, savaşmaya çalışması gerektiğini biliyordu. Ama ellerini yüzüne doğru kaldıracak ya da saçlarını gözlerinden uzaklaştıracak basit bir iradede yoksundu. Santonin'in açık talimatları. Onun dilsiz bakışlarına her baktığında, dayatılan uysallığı onu memnun etmiş gibi gülümsüyordu. Zaman zaman, sanki onunla alay ediyormuş gibi, ona hiçbir şey ifade

etmeyen isimler mırıldandı.

Onu: Windscour, Victuallin Tayne, Andelainscion. Yine de yozlaşmış gibi görünmüyordu. Ya da kadın onun ahlaksızlığını algılayamıyordu. Yolsuzluk.

Sadece bir kez ustalığı başarısız oldu. Stonemight Woodhelven'den ayrılışlarından sekiz gün sonra, çöl güneşinin ilk gününde gün doğumundan kısa bir süre sonra, beklenmedik bir şekilde sessiz bir çığlık havayı heyecanlandırdı, Linden'in kalbini heyecanlandırdı. Santonin'in tutuşu aşırı gergin bir arp teli gibi koptu.

Sunder ve Hollian sanki bu an için tasmayı zorluyorlarmış gibi *ruk* için boğuştular. Linden, Santonin'in koluna bir kilit takıp onu yere fırlattı ve ardından güneydoğuya, bağırıışların geldiği yöne doğru kaçmaya başladı.

Ama bir an sonra kendini Santonin'in kampına doğru neredeyse amaçsızca dolaşırken buldu. Sunder ve Hollian Sürücünün malzemeleri. Santonin vahşi bir sırtış takınmıştı. *Ruk*'unun üçgeni kan ve zümrüt gibi parlıyordu. Kısa süre sonra hiçbir şey olmamış gibi esirlerini Revelstone'a doğru götürdü.

Hiçbir şey olmamıştı. Linden hiçbir şey bilmiyordu, anlamıyordu. hiçbir şey yapmadı, hiçbir şeyi seçmedi. Sürücü onu istediği şekilde istismar edebilirdi. Eğer Süvari bir arzu kullanmayı seçseydi, kadın hiçbir şey hissetmeyebilirdi. Ama o öyle yapmadı. Kendi amacına dair net bir duygusu var gibiydi. Sadece gözlerindeki beklenti amacının nazik olmadığını gösteriyordu.

Günlerce süren boşluktan sonra, Linden onu kendine getirebilecek herhangi bir amaçtan memnun olurdu. Herhangi bir amaç. Thomas Covenant onun düşüncelerinde var olmaktan çıkmıştı. Belki de tamamen yok olmuştu. Belki de hiç var olmamıştı. Ağzına yemek koyabilmek için Santonin'in talimatlarına ihtiyaç duyması dışında hiçbir şey kesin değildi.

Revelstone'un kendisi, ikinci bir bereketli güneşin yüksek ormanından büyük bir taş gemi gibi yükselen na-Mhoram Kalesi'nin görüntüsü bile ruhunu canlandıramadı. O sadece uzaktan farkındaydı

ne gördüğünü. Kapılar Biniciyi içeri almak için açıldı, Kuryesinin arkasından kapandı ve hiçbir şey ifade etmedi.

Santonin na-Mhoram-in üç ya da dört kişi tarafından daha karşılandı

Kendisi gibi; ama sanki aralarında bir itibarı varmış gibi onu saygıyla selamladılar. Onunla konuştular, Linden'in anlayın. Sonra esirlerine atlarından inmelerini emretti.

Linden, Sunder ve Hollian muazzam, kötü aydınlatılmış bir salonda itaat ettiler. Santonin önlerinde yürürken, onlar da büyük kalenin yollarında yürüdüler. Geçitler ve odalar, merdivenler ve kavşaklar işaretlenmeden, hatırlanmadan geçiyordu. Linden içi boş bir kap gibi hareket ediyordu, eski bağırsak kayasına dair hiçbir izlenim bırakamıyordu. Santonin'in yolunun ne bir süresi ne de bir önemi vardı.

Yine de amacı değişmemişti. Tutsaklarını Revelstone'un zeminindeki çukura benzeyen devasa bir odaya getirdi. Eğimli kenarları, sanki eski bir galeri ya da arena lavla yıkanmış gibi bulanık ve küttü. Çukurun dibinde abanoz rengi derin bir cübbe giymiş bir adam duruyordu.

Kıpkırmızı bir cüppe. Tepesinde açık bir üçgen bulunan uzun demir bir maşrapayı tutuyordu. Kukuletası geriye atılmıştı ve meşale ışığında bulanıklaşan ve körleşen yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Onun varlığı Linden'in kalan kimlik kırıntılarını kızgın bir bıçak gibi delip geçti. Pasifliğinin ardında feryat etmeye başladı.

O bir Raver'dı.

"Üç aptal," dedi soğuk bir sesle. "Dört olmasını umuyordum."

Santonin ve Raver birlikte yabancı, boş kelimelerle konuştular. Santonin Stonemight'ı çıkardı ve Raver'a uzattı. Zümrüt, Raver'ın gözlerine yansıdı; anlamlı bir gülümseme dudaklarının etini şekillendirdi. Yumruğunu yeşil yonganın üzerine kapattı, böylece yonga yemyeşil eğrelti otları gibi dalgalandı. Linden'in feryadı açlıktan öldü Varlığının yoksulluğu.

Sonra Süvari bir kenara çekildi ve Raver tutsaklarla yüzleşti. Yüzü, Linden'in görüş alanına bir hastalık lekesi gibi yayılmıştı. O

Doğrudan ona baktı, benliğinin kalıntılarını araştırdı, onları ölçtü, küçümsedi. "Sana zarar vermemeliyim," dedi usulca, neredeyse pişmanlıkla. "Zarar görmeden, arzu edebileceğim tüm zararı vereceksin." Gözleri, sanki daha fazla dikkat çekmeyi hak etmeyecek kadar değersizmiş gibi onu terk etti. "Ama bu hainler başka bir mesele." Sunder ve Hollian'la yüzleşti. "Dökülmeden önce kırılmaları hiçbir şey ifade etmez."

Stonemight'ı göğsüne yasladı. Buharı yüzüne doğru kıvrıldı. Burun delikleri genişledi, buharı sanki nadir bulunan bir şeymiş gibi soludu. Narkotik. "Thomas Covenant nerede?"

Stonedownor'lar tepki vermedi, veremedi. Linden bırakıldığı yerde, umursanmayan bir kukla gibi duruyordu. Ama kalbi ani bir dehşetle kasıldı.

Raver hafif bir hareket yaptı. Santonin *rukhunun* üzerinden usulca mırıldandı. Sunder ve Hollian'ı tutan kontrol aniden sona erdi.

Uzuvlarını nasıl idare edeceklerini unutmuş gibi tökezlediler ve titreyerek dikleştiler. Korku, Sunder'in gözlerini sanki varlığının korkunç yazı tipini ve efendisini görüyormuş gibi parlattı. Hollian korkmuş bir çocuk gibi yüzünü kapattı.

"Thomas Covenant nerede?"

Seçme ya da seçilmeden daha derinlerde yatan bir dürtü tarafından Bu nedenle, Stonedownor'lar harekete geçti ve kaçmaya çalıştı.

Raver, Hollian'ın gitmesine izin verdi. Ama Stonemight ile Sunder'ı boynundan yakalayan bir güç eli uzattı. Sıcak zümrüt onu bir boğum gibi kavradı ve dizlerinin üzerine çökertti.

Hollian arkadaşının arkasından durdu ve Raver'la yüzleşmek için döndü. Kuzguni saçları başının etrafına kanat gibi yayılmıştı.

Raver yeşil hastalığını Sunder'in boğazına düğümledi. "Thomas Covenant nerede?"

Sunder'in gözleri korku ve zorlamadan kör olmuştu. Yuvalarında şişmişlerdi. Ama cevap vermedi. Çenesini kilitleyerek kendini hareketsiz tuttu.

Raver'ın parmakları sıkılaştı. "Konuş."

Sunder'in çene kasları sanki dişlerini kırmaya, sesini sonsuza dek sessizliğe boğmaya çalışıyormuş gibi birbirine kenetlendi. Boğazındaki güç arttıkça, o kaslar belirginleşti, sertleşti, korkusunun karanlığına kazındı ve boğulma. Çenesinin bağlarını koparmadan dişlerini bu kadar sıkabilmesi imkânsız görünüyordu. Ama cevap vermedi. Gözeneklerinden ter fışkırıyor gibiydi, sanki kemik iliği derisinden dışarı fırlamıştı. Yine de yüzündeki ifade değişmedi.

Raver'ın alnında bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Yapacaksın Konuş benimle," diye bağırdı. "Gerekirse ruhundan kelimeleri koparırım." Eli, sanki tüm gücünü kullanmaya can atıyormuş gibi Stonemight'ı sıktı. "Thomas Covenant nerede?"

"Öldü." Hollian'ın sesini inilti bozdu. Linden çaresizliğinin özündeki yalanı hissetti. "Kayıp."

Raver gözlerini Sunder'den ayırmadı, elindeki boğma ipini bırakmadı. "Nasıl yani?"

"Andelain'de," diye nefes nefese kaldı eh-Brand. "İçeri girdi. Bekledik onu. Geri dönmedi." Onu tamamlamak için, "Affet beni, Sunder," diye inledi.

"Peki ya beyaz yüzük?"

"Bilmiyorum. Kayboldu. Geri dönmedi."

Raver hâlâ Hollian'a bakmıyor ya da cevap vermiyordu. Ama rahatladı Graveler'ı hafifçe kavradı. "Reddedişin," diye nefes aldı, "bana Thomas Covenant'ın yaşadığını söylüyor. Eğer kayıpsa, neden yaşadığına inanmamı istiyorsunuz?"

Linden, kendisinden arta kalanların içinde Sunder'a Hollian'ın yalanını desteklemesi için yalvardı, hem kendi iyiliği hem de Covenant'ın iyiliği için.

Graveler yavaşça çenesinin kilidini açtı. Gözlerinin donukluğunun ardında berraklık belirdi. Düğümlenmiş boğazından korkunç bir sesle, "Korkmanı istiyorum," diye homurdandı.

Raver'ın dudaklarına cinayet vaadini andıran belli belirsiz bir gülümseme değdi. Ama Santonin'de olduğu gibi, amacının kesinliği onu dizginledi. Süvariye, "Onları ambara götür," dedi. Linden, Hollian'ın yalanına inanıp inanmadığını anlayamadı. Raver'ın amacının yanlışlığından başka bir şey göremiyordu.

Santonin birkaç söz söyleyerek Stonedownor'ları Linden'in durumu. İradesinin tahta eklemleri gibi yürüyen tutsakları, taş çukurdan çıkarken aptalca onu takip ettiler.

Yine hiçbir anlamı olmayan koridorlardan geçtiler. Sadece unutulmak için ortaya çıkmış gibi görünen eşikler. Kısa süre sonra iki tarafı demir kapılarla çevrili bir mağaraya girdiler. Kapılardaki küçük parmaklıklı pencereler her hücreyi gösteriyordu ama Linden diğer mahkûmlara bir göz atmaktan acizdi. Santonin önce Sunder'i, sonra Hollian'ı kilitledi. Kapı sırasının ilerisinde, Linden'in kendisini bir hücreye gönderdi.

Çaresiz ve çırlıçıplak bir halde, saman yığınının yanında duruyordu.

Bir yandan da sanki arzularının bedelini düşünüyormuş gibi onu inceliyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan *rukhumu* söndürdü. İradesi zihninden kayboldu ve onu kendini dik tutamayacak kadar boş bıraktı. Palet yığılırken, adamın usulca kıkırdadığını duydu. Sonra kapı gıcırdayarak kapandı ve sürgüler yerlerine takıldı. Hücresinde tek başına kalmıştı, sanki bitli palet ve duvarların boş taşından başka bir şey yoktu.

Zaman, Revelstone'un granitinin kayıtsızlığı gibi üzerinden geçerken, samanların üzerine büzülmüşü. Çatlamış bir su kabağıydı ve kendini yeniden dolduramıyordu. Girişimde bulunmaktan korkuyordu, herhangi bir girişimde bulunmayı düşünmekten bile korkuyordu. Korku ruhunun derinliklerine işlemişti. Sessizlik ve karanlıktan başka bir şey istemiyordu. unutmanın huzuru. Ama bunu başaramadı. Tiksinti ve ölüm arasındaki arafta, boşluklarının arasında çömeldi ve ikileminin çelişkilerinin onu parçalamasını bekledi.

Muhafızlar gelip gidiyor, ona çirkin yiyecekler ve bayat su getiriyorlardı; ama onları fark edecek kadar kendini toplayamıyordu.

Gardiyanların hareketlerini, mahkûmların gelişini ya da gidişini işaret eden demir seslerine kulaklarını tıkamıştı. Demir demek Hiçbir şey yoktu. Hiç ses yoktu. Sesleri dinleyebilirdi. Zihni, akıl sağlığını korumak için el yordamıyla bir görüntü aradı, Kaybettiği kimliğini yeniden canlandıracak bir isim ya da cevap arıyordu. Ama tüm isimleri, tüm imgeleri kaybetmişti. Hücrede hiçbir cevap yoktu.

Sonra bir ses duyuldu, sanki bir mahkûm serbest kalmış gibi bir haykırış. Sersemlemiş haliyle sesi duydu ve ona tutundu. Hareketsizliğin kramplarıyla, açlığın ve susuzluğun katılığıyla savaşıyor kapıya doğru bir sakat gibi süründü.

Birisi düz bir tonda konuştu. Daha önce duyduklarına hiç benzemeyen bir ses. Buna o kadar minnettardı ki, ilk başta kelimeleri zorlukla yakaladı. Sözcüklerin kendisi içine işlediğinde kendini penceresinin parmaklıklarına doğru tırmalıyordu.

"Ur-Lord Thomas Covenant," diyordu ses. "Kâfir ve beyaz altın sahibi, seni selamlıyorum. Aramızda hatırlanıyorsun *Haruchai*," Konuşmacı esnek değildi, kendi ihtiyacını inkar ediyordu. "Ben Brinn. Bizi özgür bırakacak mısın?"

Covenant! Bu ismi haykıracaktı ama boğazı fısıldayamayacak kadar kurumuştı.

Bir sonraki an, demirin ete çarpma sesini duydu. Covenant! Bir ceset taşına yığıldı. Muhafızlar etrafında dolaşıyordu. Kendini pencereye doğru çekerek yüzünü parmaklıklara yasladı ve görmeye çalıştı; ama görüş alanına kimse girmedi. Bir an sonra, bir yükün ağırlaştırdığı ayaklar ambarın dışına çıktı ve onu bir sessizlik yığınının altında boynu bükük bıraktı.

Hıçkırma istedi; ama bu bile onun için bir gelişmeydi. Boşluğunu doldurması için ona bir isim verilmişti. Antlaşma. Çaresizlik ve umut. Covenant hâlâ hayattaydı. O buradaydı. Onu kurtarabilirdi. Onun kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Uzun ve ıstırap dolu görünen bir süre boyunca, göğsü kuru hıçkırıqlarla sarsılırken ve kalbi Thomas Covenant'ın görüntüsüne yapışmışken kapıya doğru yığıldı. Joan için gülümsemişti. O

Her Şeye karşı savunmasızdı ama yine de yılmaz görünüyordu.
Muhafızlar onu öldürmemiŐ miydi?

Belki de vardı. Belki de yapmamıŐlardır. İsmnin kendisi onun için umuttu. Bu ona bir Şey verdi, kim olduğunun parçalarını onardı. Yorgunluk hı kırıklarının dindirdiğinde, su kabına doğru süründü, kana kana içti, sonra da yiyebildiği kadar ekŐimiŐ yemek yedi Mide. Daha sonra bir süre uyudu.

Ama bir sonraki demir Őangirtısı onu uyandırdı. Kapısının sürgüleri geri fırlatıldı. Yattığı yerden yuvarlanıp umutsuzca ayağa kalkarken kalbi k t küt atıyordu. Covenant-?

Kapısı açıldı. Raver hücresine girdi.

Yüz hatları yok gibiydi, elleri yoktu; cübbesinin etini açıkta bıraktığı her yerden öyle güçlü hastalık yayılıyordu ki, kadın onun fiziksel varlığını algılayamıyordu. Wrong aralarındaki havayı kavurarak onu sırt üstü duvara yasladı. Adam kötü kokuyordu. Marid, arıların kötülüğünden. Joan'ın. Nefesi hücreyi kangren ve mide bulantısıyla doldurdu. Konuştuğunda, sesi kulaklarında   r yor gibiydi.

"Görünüşe göre arkadaşlarınız yalan söylemiş. Hayretler içindeyim. Ülkedeki tüm insanların korkak ve  ocuk olduğunu düşünmüştüm. Ama önemli değil. Korkakların ve çocukların yok edilmesi küçük bir zevktir. Kurbanlarımda cesaretin aptallığını tercih ederim. Neyse ki

Küfür" -bu ismi alaycı bir Şekilde söyledi- "seni kurtarmaya çalıŐmayacak. İçinde bulunduğunuz durumun farkında değil."

Kendini taşın içine sıkıŐtırmaya çalıştı, blöf granitinden kaçmaya çabaladı. Ama  l ml  ve işe yaramaz bedeni onu Raver'ın bakışlarına hapsetti. Gözlerini ona kapatamıyordu. Sinirlerini yakıyor, kendini ona kazıyor, hastalığının oymasıyla ruhunu al altıyordu.

"Ama o da," diye devam etti Raver durgun su gibi bir ses tonuyla, "büyük bir mesele değil. Sadece yüzüğü bunu gösteriyor. Başka seçeneği yok teslim olmaktan başka çaresi yok. Kendini çoktan satmıŐtır ve Tune ArŐının altındaki hiçbir güç onun umutsuzluğunu engelleyemez.

"Hayır, Linden Avery," dedi Raver hiç duraksamadan. "Thomas Covenant'a dair tüm umutlarını terk et. Ülkenin asıl felaketi senin omuzlarında."

Hayır! Bu kadar yozlaşmaya karşı hiçbir savunması yoktu. Gece etrafını sarmıştı, tüm karanlıklardan daha acımasızdı; çocukların, ölmek isteyen ebeveynlerin acısı kadar eski bir geceydi. Asla!

"Bu saygısızlık için özellikle seçildiniz. Yeryüzünü mahvetmek için demirin dövüldüğü gibi dövülüyorsunuz." Sesi tüm bedenini ihlal etti. "Sen seçildin, Linden Avery, Çünkü *görebiliyorsunuz*. Ülkede başka hiç kimsenin fark edemeyeceği şeylere açık olduğunuz için dövülmeye de açıksınız. Gözler, kulaklar ve dokunuşlar aracılığıyla, Despiser'ın istediği şey haline getirilirsiniz. Yıkımı arzulayarak, tüm yıkımı gerçekleştirmeye itileceksiniz. O yağmurun tadını çıkaracağım.

"Bu nedenle sizi önceden uyardım. Böylece kendi ve ondan kaçamazsınız. Böylece siz ondan kaçmaya çalıştıkça, Despiser küçümseyerek gülebilir ve zafer kazanabilir."

Hayır. Bu mümkün değildi. O bir doktordu; yok etmeye zorlanamazdı. Hiçbir güç, hiçbir kurnazlık, hiçbir kötü niyet, onun olmayı seçtiği kişiyi değiştiremezdi. Asla! İçinden bir sürü kelime fırladı, sanki gevezelik ediyormuş gibi ağzından döküldü.

"Sen hastasın. Bunların hepsi hastalık. Sadece hastalık. Aklını çürüten bir hastalığın var. Fizyolojik delilik. Kimyasal bir Beynin dengesizliği. Ne dediğini bilmiyorsun. Ben *kötülüğe* inanmıyorum!"

"Hayır mı?" Raver hafifçe eğleniyordu. "Forsooth. En azından bu yalan, Düzeltmeliyim." Bir katliam dalgası gibi ona doğru ilerledi. "Sen cinayet işledin. Sen kötü değil misin?"

Sanki onu kucaklamak istermiş gibi kollarını açtı. Yüzü yoktu, elleri yoktu. Cüppesinin kolundaki parlak bir halüsinasyon ona doğru uzandı, yanağını okşadı.

Dehşet, ruhun bir gece gölgesi gibi dokunuştan çiçek açtı. Jelid hastalığı yüzünü dondurdu, tüm içgüdüsel tiksintisinin birleşmesi ve tamamlanması gibi duyularına buz yaydı. İçinden alev aldı ve gerçeğe dönüştü. Rağmen'in gerçeği. Yanlış, yüz hatlarının üzerine çökmüş, ciddiyetini ve güzelliğini çürütmüş, kim olduğunu bozmuştu. Güneşboğan onun bedeninde parlıyordu: çöl, salgın hastalık, ağaçların çılgılığı. Uluyabilirdi ama sesi yoktu.

Kaçtı. Başka bir savunması yoktu. Kendi içinde koştu. uzaklaştı. Gözlerini, kulaklarını, ağzını kapattı, derisinin sinirlerini kapattı, zihnine giden her girişi mühürledi. *Hayır*. Korku ona felç gücü verdi. *Asla*. Kendini kör, sağır ve hissiz bırakarak, sanki doğumunun kaçınılmaz mirası olan ölümmüş gibi karanlığa gömüldü.

Bir daha asla.

ON ALTI: Waynhim'in Tuhaflıkları

Yapmayacağım!

Covenant oturmak için mücadele etti, hareketlerini engelleyen battaniyelere, onu kısıtlayan ellere karşı mücadele etti.

Asla vazgeçmeyeceğim!

Körü körüne özgürlük için mücadele etti. Ama büyük bir güçsüzlük onu yattığı yerde zincirledi. Sağ kolu, acının öncesine ait bir anı tarafından sıkıştırılmıştı.

Bana ne yapacağın umurumda değil!

Altındaki çimenler güzel kokulu ve uyuşturucuydu. Eller reddedilemezdi. Belirsiz bir görüş bulanıklığı karanlığı hafifletti. Üzerine eğilen yüz nazik ve insancaydı.

"Dinlen, yüzük sahibi," dedi adam kibarca. "Bu mabette sana hiçbir zarar gelmeyecek. Biraz daha iyileştiğinde acele etmek için yeterince zamanın olacak."

Ses onun çaresizliğini köreltti. Çimenlerin analitik kokusu onu rahatlattı ve güven verdi. Linden'in peşinden gitme ihtiyacı dudaklarının arasından mırıldanıyordu ama artık onu duyamıyordu.

Bir sonraki uyanışında bilinci yavaşça yerine geldi ve tüm duyuları da onunla birlikte geldi. Gözlerini açtığında görebiliyordu. Pürüzsüz kubbeye bir an göz kırptıktan sonra Üstündeki taşı görünce yeraltında olduğunu anladı. Derin ve taze çimenlerin üzerinde yatıyor olmasına rağmen, bunun Geniş bir oda topraktan oyulmuştu. Işık odanın köşelerindeki mangallardan geliyordu.

Daha önce gördüğü yüz geri döndü. Adam ona gülümsedi ve oturmasına yardım etti. "Dikkatli ol, yüzük taşıyıcısı. Ölümcül bir hastalığa yakalandın. Bu zayıflık yavaş yavaş ortadan kalkacaktır." Yüzük

Adam Covenant'ın eline bir kase koyu renkli sıvı tutuşturdu ve içmesi için nazikçe bastırdı. Sıvının küflü, yabancı bir tadı vardı; ama boşluğuna inerken onu sakinleştirdi.

Etrafına daha yakından bakmaya başladı. Yatağı odanın ortasındaydı ve yerden bir katafalk gibi yükseliyordu. Duvarların ve kubbenin yerli taşı titizlikle düzeltilmiş ve şekillendirilmişti. Tavan yüksek değildi ama ayakta dik durabiliyordu. Alçak girişler odanın karşılıklı duvarlarını işaretliyordu. Bu Mangallar süssüz gri taştan yapılmış ve demir üçayaklarla desteklenmişti. İçlerindeki kalın, siyah sıvı dumansız yanıyordu.

Başını yeterince çevirdiğinde Vain'i yanında buldu.

Demondim dölü kollarını hafifçe bükmüş bir şekilde duruyordu. Dudaklarında hatalı, belirsiz bir gülümseme vardı ve gözbebeği ya da irisi olmayan siyah gözleri kör bir adamın kürelerine benziyordu.

Covenant'ı bir tiksinti titremesi sarstı. "Getir-" Sesi paslı bir bıçak gibi boğazını tırmaladı. "Çıkarın onu buradan."

Adam bir koluyla onu sırtından destekledi. "Belki de yapılabilir," dedi alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "Ama büyük bir güç gerekir gerekli. Ondan korkmak için bir nedeniniz var mı?"

"O-" Covenant korkunç anılar karşısında irkildi: Sunbane kurbanlarının dansı; Vain'in sırtışı. Kelimeleri boğazındaki bıçaktan geçirmekte zorlanıyordu. "Bana yardım etmeyi reddetti." Kendi ihtiyacı olduğu düşünceyi onu titretti. "Kurtul ondan."

"Ah, yüzük sahibi," dedi adam kaşlarını çatarak, "bu tür sorular öyle kolayca cevaplanmaz. Sana söylemem gereken çok şey var - ve söylenmesini istediğim çok şey."

Covenant'la yüz yüze geldi ve Covenant onu ilk kez net bir şekilde gözlemlledi. Beline bağladığı geniş bir deri parçasından başka bir şey giymemesine rağmen, bir Stonedownor'un koyu renk saçlarına ve tıknaz yapısına sahipti. Kahverengi gözlerinin yumuşaklığı sempati uyandırıyor; ama Yanakları eski bir keder yüzünden derin bir şekilde kesilmişti ve ağzının seğirmesi, bu durumu çok iyi bildiği izlenimini veriyordu.

korku ve anlaşılmazlık. Teni bir zamanlar zengin bir şekilde bronzlaşmış bir adamın kendine özgü solgunluğuna sahipti. Covenant onun için anında bir empati dalgası hissetti.

"Ben Hamako," dedi adam. "Eski ismim Waynhim'in söyleyemediği bir isimdi ve ben bundan vazgeçtim. "Ben Hamako. Waynhim sana kendi dillerinde yüzük kullanıcısı diyor ve sen de yüzük kullanıcısı olarak onlar tarafından iyi tanınıyorsun. Ama arzu ettiğiniz başka bir ismi memnuniyetle kullanırım."

Covenant yutkundu, kâseden bir yudum daha aldı. "Covenant," dedi kısık sesle. "Ben Thomas Covenant'ım."

Adam bunu başını sallayarak kabul etti. "Antlaşma." Sonra Vain'in sorusuna geri döndü. "İki gün boyunca," dedi, "sen ateşler içinde yatarken, Waynhim bu bilmeceyi çözmeye çalıştı. Demondim-spawn. Onda bir amaç buldular ama zarar değil. Bu onlar için bir şaşkınlıktır, çünkü onu yapan ur-villerin ellerini açıkça algırlarlar ve ur-villere güvenmezler. Yine de o, Waynhim'in kavrayabildiği bir ilmin vücut bulmuş halidir. Sadece bir soru onları rahatsız ediyor." Hamako, Covenant'a geçmiş dehşetleri hatırlatmak istemiyormuş gibi durakladı. "*Dhraga* Waynhim'i ateşten kurtardığınızda, böylece kendi hayatınızı tehlikeye attığınızda, *dhraga* bu Demondim yaratığına sizi korumasını emreden bir söz söyledi. Neden itaat etmedi?"

Koyu renkli sıvı Mutabakat'ın boğazını temizledi ama sesi hâlâ sertti. "Komutu zaten kullandım. Altı kişiyi öldürdü."

"Ah," dedi Hamako. Covenant'tan döndü ve havlayan bir dille girişlerden birine seslendi. Neredeyse anında bir Waynhim odaya girdi. Yaratık sorgulayıcı bir şekilde Covenant'a doğru yöneldi ve ardından Hamako ile hızlı bir sohbe başladı. Sesleri Covenant'ın sınırlarını bozan roynimsi bir tınıya sahipti - ur-villerle ilgili çok fazla korkunç anısı vardı - ama rahatsızlığını bastırdı, Vain'i acımasızca düşünmemeye çalıştı. Kısa bir süre sonra Waynhim sanki önemli bir bilgi taşıyormuş gibi koşarak uzaklaştı. Hamako dikkatini Covenant'a geri verdi.

Adamın bakışları sorularla doluydu, "O halde bu Demondim yaratığına tesadüfen rastlamadınız. Senin bilgin olmadan seni arayıp bulmadı."

Covenant başını salladı.

"O size," diye devam etti Hamako, "amacını bilenler tarafından verildi. Sen onu anlıyorsun."

"Hayır. Yani, evet, o bana verildi. Ona nasıl komuta edeceğim söylendi. Bana ona güvenmem söylendi." Vain'in ona güvenmesi fikriyle kaşlarını çattı. güvenilirlik. "Ama başka bir şey değil."

Hamako sorusunu ifade etmek için doğru yolu aradı. "Verenin kim olduğunu sorabilir miyim?"

Covenant doğrudan cevap vermek konusunda isteksizdi. O güvensiz değildi
Hamako; Ölü'süyle yaşadığı deneyimi tartışmak istemiyordu. Bu yüzden huysuzca, "Andelain'deydim," diye cevap verdi.

"Ah, Andelain," diye nefes aldı Hamako. "Ölüler." Anlayışla başını salladı ama bu onun garipliğini gidermedi.

Aniden Covenant'ın sezgileri sıçradı. "Onun ne olduğunu biliyorsun amacıdır." Waynhim'in ilminin geniş ve incelikli olduğunu sık sık duymuştu. "Ama bana söylemeyeceksin."

Bamako'nun ağzı acıyla seğirdi. "Covenant," dedi anlaşılacak için yalvararak, "Ölüler senin dostundu, değil mi? Senin için duydukları endişe kadim ve uzak görüşlü. Waynhim çok şey bilir ve daha fazlasını tahmin eder. Kuşkusuz cevaplarını bildikleri pek çok soru var. Ama-"

Covenant onun sözünü kesti. "Sunbane ile nasıl savaşılacağını biliyorsun ve bunu da bana söylemeyeceksin."

Ses tonu Hamako'nun irkilmesine neden oldu. "Şüphesiz Ölüleriniz size bilgece anlatılabilecek her şeyi vermiştir. Ah, Thomas Covenant! Kalbim Waynhim'in ilmini seninle paylaşmak için can atıyor. Ama bana kesin bir şekilde uzak durmamı söylediler. Birçok nedenden dolayı.

"Bilgilerinin nasıl kullanılacağını kontrol edemeyecekleri durumlarda bilgi vermekten her zaman çekinirler. Yüzük sahibi için belki de bu tür düşüncelerden feragat edebilirler. Ama onlar Ölülerin vizyonuna sahip değildirler ve Ölülerin armağanlarına rehberlik eden sınırları aşmaktan korkarlar. Bu irfanın paradoksudur, verilmekten ziyade elde edilmesi gerekir, aksi takdirde yanıltır. Bunu sadece benim söylememe izin veriliyor. Bunun amacını açıklayacak olsaydım

Demon-dim-spawn, bu ifşaat onun amacına ulaşmasını engelleyebilir." Hamako'nun yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Bu amaç çok arzu edilen bir şey."

"Her halükarda, ur-viller bunu çok arzuluyor." Hayal kırıklığı ve Zayıflık Covenant'ı alaycı hale getirdi. "Belki de bu Waynhim'ler sandığınız kadar farklı değildir."

Kaseyi boşalttı, sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Ama Hamako onu engelledi. Antlaşma adamın içindeki öfkeye dokunmuştu. Stimy Hamako şöyle dedi: "Yaşamımı, sağlığımı ve kullanımımı Waynhim. Evet, ve daha pek çok şey. Her ne kadar yüzük kullanıcısı olsan da, seni rahatlatmak için onların isteklerine ihanet etmeyeceğim."

Covenant, Hamako'nun tutuşuna karşı hamle yaptı ama kurtulamadı.

Felç geçirmiş gibi bir çabanın ardından tekrar çimlerin üzerine yığıldı. "İki gün demiştin," diye nefes nefese kaldı. Çaresizlik onu güçten düşürdü. İki gün daha! "Gitmem gerek. Şimdiden çok geride kaldım."

"Derin bir yara aldın," diye yanıtladı Hamako. "Bedenin henüz seni taşıyamayacak. Seni harekete geçiren aciliyet nedir?"

Covenant öfkeli bir karşılık vermeyi bastırdı. Hamako'nun can alıcı sorulara cevap vermeyi reddetmesini kötüleyemezdi; kendisi de böyle şeyler yapmıştı. Öfkesini kontrol altına aldıktan sonra şöyle dedi: "Üç

Arkadaşlarım bir Rider tarafından kaçırıldı. Revelstone'a doğru gidiyorlar. Eğer onlara zamanında yetişemezsem, öldürülecekler."

Hamako bu bilgiyi özümseedikten sonra Waynhim'lerden birini tekrar çağırdı. Hızlı bir konuşma daha gerçekleşti. Hamako bir şeyi

vurguluyor, bir şeyi teşvik ediyor gibiydi; yanıtlar
Waynhim'in sesi düşünceli ve ikna olmamış gibiydi. Ama yaratık

Hamako'yu tatmin eden bir notla sona erdi. Waynhim ayrılırken o da Covenant'a döndü.

"*Durhisitar* Waynhim'in Garipleri'ne danışacak," dedi adam, "ama yardım edileceğinden kuşum yok. Hiçbir Waynhim unutmaz *Dhraga*'nın kurtuluşu *ya da* seni tuzağa düşüren tuzağın tehlikesi. Şimdi dinlenin ve korkmayın. Bu *rhysh* sana yoldaşlarını takip etme gücü verecek."

"Nasıl? Ne yapabilirler ki?"

"Waynhim çok şey yapabilir," diye karşılık verdi Hamako, Covenant'ı arkasına yaslanmaya teşvik ederek. "Dinlen diyorum. Sadece bu kadarına güven ve ilgiyi bir kenara bırak. Eğer sana yardım teklif edilirse ve bunu değerlendiremeyecek kadar güçsüz olursan, bu senin için çok acı olur."

Covenant karşı koyamadı. Çimenlerden uyuşuk bir hava yayılıyordu. Vücudu yorgunluktan kurşuna dönmüştü ve içtiği roborant endişesini azaltıyor gibiydi. Hamako'nun onu yatağa yatırmasına izin verdi. Ama adam gitmeye hazırlanırken, Covenant şöyle dedi

"En azından buraya nasıl geldiğimi söyle. Yaptığım son şey hatırla" -Vain'e bakmadı- "Ölmüş gibiydim. Beni nasıl kurtardın?"

Hamako yatağın kenarına oturdu. Yüzünde bir kez daha garip bir sempati ifadesi vardı. "Bunu anlatacağım," dedi. "Ama sana açıkça söylemeliyim ki seni biz kurtarmadık."

Covenant başını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Yavaşça." Hamako onu tekrar düz bir şekilde itti. "Bu endişeye hiç gerek yok."

İki eliyle adamın kollarını kavrayan Covenant, yüzlerini birbirine yaklaştırdı. "Hayatta ne halt ediyorum ben?"

"Antlaşma," dedi Hamako kuru bir gülümsemeyle, "bu kadar sinirliysen hikayeyi nasıl anlatabilirim?"

Covenant yavaşça onu serbest bıraktı. "Pekâlâ." Hayaletler kafasına üşüştü; ama kendini rahatlamaya zorladı. "Anlat."

"Olay şöyle gelişti," dedi adam. "*Dhraga* Waynhim senin elinle serbest bırakıldığında ve bu Demondim-canlının emirlere itaat etmeyeceğini öğrendiğinde, seninle uçuş. Ama senin anlayışını kazanamadı. Bu yüzden *dhraga*, vücuduna verdiği zararın izin verdiği tüm aceleyi topladı ve durumunuzu *rhysh*'e bildirmek için hızlandı. *Dhraga* bir tuzağın yemi haline getirilmişti. Bu tuzak-"

Covenant onun sözünü kesti. "*Rhysh* nedir?"

"Ah, affedersiniz. Ayın bir kaç dönüşü boyunca, Sunbane tarafından çarpıtılmış olanlar dışında hiçbir insan sesi duymadım. Waynhim dilini konuşmadığınızı unutmuşum.

"Konuşmamızda *rhysh* kelimesi sabit anlamına gelir. Waynhim topluluğuna atıfta bulunur. Tüm Ülke'de yüzlerce *Waynhim*, ama hepsi bir ya da iki kişilik gruplar halinde yaşar. Bana aralarında iletişim olduğu söylene de, her bir *riş* kendi içinde özeldir. Revelstone'un büyük savaşında, yaklaşık iki sayı Yüzyıllar önce, beş *rhysh* Despiser'ın ur-villerine karşı birlikte savaştı. Ancak böyle bir paylaşım nadirdir. Her *rhysh* kendine saklar ve Garip'i kendi tarzında yorumluyor. Bu *rhysh* uzun zamandır burada yaşıyor ve kendi vizyonuna hizmet ediyor."

Covenant, *Garip* teriminin anlamını sormak istedi; ama Hamako'nun hikâyesini yarıda kestiği için şimdiden pişmanlık duyuyordu.

"*Rhysh*," diye devam etti Hamako, "*dhraga* tarafından durumunuzdan haberdar edildi. Hemen size yardım etmek için yola çıktık. Ama mesafe çok uzaktı. İlk *dhraga* yakalandığında kurtarma yapılmamasına karar verildi. İçlerinden birini terk etmek tüm *Rhysh* için acı vericiydi.

kendi. Ama bu tuzaktan korkmak için bir nedenimiz vardı. Uzun zamandır Güneşboğan tarafından çarpıtılanların çok yakınında çalışıyorduk." Açıklanamayan gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. "Sizi ele geçiren kötü ruhlar uzun zamandır bizi geri almak için çabalıyor. Bu yüzden tuzağın bizim için olduğuna inandık. Öldürmek ya da öldürülmek istemediğimiz için *Dhraga*'yı kendi kaderine terk ettik."

Covenant, Hamako'nun kendisine olan yakınlığından etkilendi. Kendisini *rhysh* ile özdeşleştirdi ve adamın Sunbane kurbanları için duyduğu üzüntüyü açıkça belli etti. Ama yine sözünü kesmedi.

"Ayrıca," diye devam etti Hamako duygularını bastırarak, "bu tuzağın kurulmasından önceki üç gün boyunca çöl güneşi altında Waynhim, Raver bozkırının tadına baktı."

Bir Raver! Covenant inledi. Cehennem ateşi! Bu tuzağı açıklıyor. Ve örümceği.

"Bu yüzden tuzaktan çok korktuk. Ama yüzük sahibinin av olduğunu öğrendiğimizde hatamızı anladık ve sana yardım etmek için koştuk. Ama mesafe çok uzaktı," diye tekrarladı. Kendinizi vahşi büyüyle nasıl kurtardığınızı görmek için tam zamanında geldik."

Kurtarıldı-! Covenant'ın yüreğini bir sızı sardı. Hayır! Hayır!

"Kolun korkunç ve siyah olsa da, beyaz yüzüğün büyük bir ateş saçıyordu. Bağlar senden düştü. Odunlar dağıldı. Sünbüllüler saman çöpü gibi bir kenara atıldı ve dehşet içinde kaçıştılar. Kayalar yamaçtan koptu. Sadece bu Demondim dölü ateşin ortasında kıpırtısız duruyordu.

"Sen düşerken güç de sona erdi. Zehirli hastalığını fark ederek seni buraya taşıdık ve Waynhim ölümün senden uzaklaşana kadar tüm kurnazlığıyla sana baktı. Gücün geri gelene kadar burada güvendesin."

Hamako sessizliğe gömüldü. Bir süre Covenant'ı inceledikten sonra ayağa kalktı ve yola koyuldu.

"Raver mı?" Covenant dişlerini sıktı.

Hamako sessizce, "Ondan geriye kalan her şey yok oldu," diye cevap verdi. "Korkarım amacına ulaştı."

Ya da benden korkuyor, diye içten içe söylendi Covenant. Hamako'nun odadan çıktığını görmedi. Düşünceleri onu tüketmişti. Lanet olsun! Önce Marid, sonra arılar, şimdi de bu. Her saldırı daha kötü

bir öncekinden daha fazla. Ve her seferinde işin içinde bir Raver var. Cehennem ve kan! Neden? İçinde öfke yükseldi. Neden başka? Lord Foul

Yüzüğünün bir Raver'ın eline geçmesi değil. Despiser tamamen farklı bir şey istiyordu. Teslimiyet istiyordu, gönüllü feragat etti. Dolayısıyla bu saldırıların amacı, onun üzerindeki etkisinde, hezeyanından güç alma biçiminde, üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı şiddette yatıyordu.

Kontrol yok!

Foul onu yüzüğünü vermesi için korkutmaya mı çalışıyordu?

Allah kahretsin! Her zaman güce karşı neredeyse ezici bir güvensizlik duymuştu. Geçmişte, Lord Foul'u yendiği kudretle sadece onu tam olarak kullanmaktan kaçındığı için uzlaşmıştı; bunun yerine

Despiser'ı tamamen ezmeye çalışırken, son darbeyi vurmaktan kaçınmış, ancak bunu yaparken Lord Foul'un ülkeyi tekrar tehdit etmek için ayağa kalkmasını sağlamıştı. Kasıtlı olarak kendini Lord Foul'un gelecekteki hastalığından sorumluydu. Ve alternatifi çok daha kötü olduğu için bu yolu seçmişti.

Çünkü Lord Foul'un kendisinin bir parçası olduğuna, dışlanmışlar için pusuda bekleyen ahlaki tehlikenin somutlaşmış bir örneği olduğuna inanıyordu.

Dışlanmaya karşı karmaşık bir öfke, kendisi dahil her şeye rağmen bir cüzzamlının kıyameti. Kısıtlama, böyle bir kıyametten tek olası kaçıştı. Gücünün kontrolsüzce artmasına izin verseydi, Lord Foul'a karşı savaşında kendini tamamen vahşi büyüye adasaydı, içindeki Despiser'ı beslemekten başka bir şey başaramazdı. Yargılayan, inanan yanı,

a rmed, kaçınan kısmıydı. Mutlak güç, sınırsız ve vicdansız öfke onu yozlaştıracak ve bir anda kurbandan kurbanda dönüşecekti. Bir insan için nefret ettiği şeye dönüşmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu.

Bu nedenle onun vahşi büyüünden, güç ve şiddet kapasitesinden derinden korkuyordu. Ve bu tam olarak Foul'un Saldırı. Her şeyin ötesindeyken zehir onun gücünü çağırdı.

Kısıtlama onu çağırdı ve artırdı. Mithil Stonedown'da Sunder'in *orkestrasını* yakmayı neredeyse başaramamıştı; ama iki gün önce görünüşe göre kırık kayalar. İrade olmadan.

Ve hâlâ nedenini bilmiyordu. Belki de Joan'ı kurtarıırken kendini satmıştı; belki de artık özgür değildi. Ama hiçbir özgürlük eksikliği onu teslim olmaya zorlayamazdı. Ve gücündeki her artış Despiser'ı tekrar alt etme şansını artırıyordu.

Tehlikesi zehrinde, kontrolünü kaybetmesinde yatıyordu. Ama daha fazla nüksetmekten kaçınabilirse, kontrolü öğrenebilirse-

O bir cüzzamlıydı. Kontrol ve disiplin onun hayatının araçlarıydı. Lord Foul zaferini saymadan önce bunu bir düşünsün.

Covenant bu düşüncelerle kasvetli ve sakinleşti. Hastalığının etkileri yavaş yavaş üzerinden kalkıyordu. Çimenlerin kokusu onu bir anodin gibi yatıştırdı. Bir süre sonra uyudu.

Hamako onu tekrar dürterek uyandırdığında, uzun süredir uyuduğu izlenimine kapıldı. Odada hiçbir şey yoktu. Değişmişti; yine de içgüdüleri emindi. Her şeyin arkadaşlarının tehlikesini arttırmak için bir araya gelmesinden dolayı inleyerek el yordamıyla oturur pozisyona geldi, "Şimdi kaç gün kaybettim?"

Hamako koyu, küflü sıvıdan oluşan büyük bir kaseyi Antlaşma'nın elleri. "Veba güneşinin üç günüdür aramızdasınız," diye cevap verdi. "Şafak henüz sökmedi ama sizi uyandırdım çünkü ayrılmadan önce göstermek ve söylemek istediğim çok şey var. İç."

Üç gün. Müthiş! Dismally Covenant kaseden derin bir yudum aldı.

Ancak sıvı içine geçtikçe durumundaki iyileşmeyi fark etti. Kaseyi sabit bir şekilde tuttu: tüm vücudu Kararlı. Başını kaldırıp Hamako'ya baktı. Merakını gidermek için, "Bu şey de ne?" diye sordu.

"Bu *vitrim*." Hamako gülümsüyordu: Covenant'ta gördüklerinden memnun görünüyordu. "*Aliantha*'nın özüne benziyor, ancak

Waynhim'in irfanı tarafından yaratılmıştır.
alianta'nın kendisi."

Covenant uzun bir nefesle kaseyi boşalttı ve hemen daha sağlam. Kaseyi geri verdi ve ayağa kalktı. "Ne zaman başlayabilirim? Bahanelerim tükeniyor."

Hamako, "Güneşin doğuşundan kısa bir süre sonra ziyaretinizi yenileyeceksiniz," diye cevap verdi. "Seni temin ederim ki aramızda geçirdiğin günlerden pişmanlık duymayacaksın." Kaseyi yakınında duran bir Waynhim'e uzattı ve şarap tulumuna benzer deri bir kese aldı. Bunu Covenant'a verdi. "*Vitrim*," dedi. "Bunu ihtiyatlı bir şekilde tüketirsen, üç gün boyunca başka bir yiyeceğe ihtiyaç duymayacaksın."

Covenant hediye başıyla onayladı ve keseyi kemerine bağladı. Bunu yaparken Hamako şöyle dedi: "Thomas Covenant, en acil sorularınıza cevap vermeyi reddetmiş olmamız bana acı veriyor. Bu nedenle yola çıkmadan önce Waynhim'in Tuhaflığı'nı anlamanızı arzu ediyorum. Belki o zaman onların bilgeliğine güvenilmesi gerektiğine dair inancımı kavrayabilirsiniz. İstekli misiniz?"

Covenant yüzünü buruşturarak Hamako'ya baktı. "Hamako, hayatımı kurtardın. Doğuştan nankör olabilirim ama yine de ölü olmamanın önemini takdir ediyorum. Bana anlatmak istediğin her şeyi anlamaya çalışacağım." Yarı istemsiz bir şekilde ekledi, "Sadece çok uzun sürmesin. Eğer yakında bir şey yapmazsam, kendimle yaşayamam."

"O zaman gel," dedi Hamako ve odadan dışarı çıktı. Covenant gömleğini düzeltmek için durakladı, sonra onu takip etti.

Girişten geçmek için eğildiğinde, Vain'in hemen arkasında olduğunu buruk bir şekilde fark etti.

Kendisini yerli kayadan titizlikle oyulmuş bir koridorda buldu, burada güçlkle dik yürüyebiliyordu. Geçit uzundu ve aralıklarla duvarlara yerleştirilmiş küçük buhurdanlarla aydınlatılıyordu. İçlerinde koyu renkli bir sıvı, dumansız, sıcak bir şekilde yanıyordu.

Bir süre sonra, geçit dallanıp budaklandı ve bir ağa dönüştü.

tüneller. Covenant ve Hamako geçerken Waynhim'le karşılaşmaya başladılar. Bazıları sessizce geçip gitti; diğerleri birkaç Hamako ile Rohingya dilinde konuştular; ama hepsi de yüzük sahibinin önünde eğildiler.

Tünel aniden muazzam bir mağaraya açıldı. Yanan sıvı fiçıları tarafından parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Yüz fitten daha yüksek ve bunun üç katı genişliğinde görünüyordu. En az bir kaç Waynhim alanın etrafında yoğun bir şekilde çalışıyordu.

Covenant büyük bir şaşkınlıkla tüm mağaranın bir bahçe olduğunu gördü.

Zemini kalın çimler kaplıyordu. Her yerde çiçek tarhları vardı ve etrafları farklı türde çalılarla çevriliydi. Ağaçlar - Gilden, meşe, Şeftali, çınar, karaağaç, elma, jakaranda, ladin ve diğerleri kollarını tonozlu tavana doğru uzatmışlardı. Sarmaşıklar ve sürüngenler duvarlara kadar uzanıyordu.

Waynhim bitkilerle ilgileniyordu. İlahiler söyleyerek ve kısa demir sopalar sallayarak bir tarladan diğerine geçiyorlardı; metalden karanlık güç damlacıkları fışkırıyor, balçık ve güneş ışığının damıtılmış bir karışımı gibi çiçekleri, çalıları ve asmaları besliyordu.

Etkisi kıyaslanamayacak kadar tuhaftı. Kara'nın yüzeyinde, Güneşboğan her şeyi doğal olmayan bir hale getirmişti; hiçbir şey kendi varlığının Yasasını ihlal etmeden büyümüyor, hiçbir şey mahvolmadan ölmüyordu. Yine de burada, güneş ışığının, özgür havanın, tozlaşmanın olmadığı yerde Waynhim'in bahçesi, böcekler, yaşla beslenmiş toprak olmadan, sanki bu bitkiler doğmuş gibi doğal bir şekilde, yemyeşil ve güzel bir şekilde çiçek açtı. taştan bir gökyüzünün altında yeşerir.

Covenant gizleyemediği bir şaşkınlıkla etrafına bakındı; ama bir soru sormaya başladığında, Hamako ona sessiz olmasını işaret etti ve onu bahçeye götürdü.

Çiçeklerin ve ağaçların arasında yavaşça yürüdüler. Waynhim'in mırıltılı ilahileri havayı dolduruyordu; ama yaratıkların hiçbiri Birbirleriyle ya da Hamako ile konuşuyorlardı; işlerine konsantre olmuşlardı. Ve konsantrasyonlarında, Covenant

kendileri için belirledikleri görevin ne kadar zor olduğunu bir an için fark ettiler. Böyle bir bahçeyi yeraltında sağlıklı tutmak için bağlılık ve ilim mucizeleri gerektiriyordu.

Ama Hamako'nun gösterecek daha çok şeyi vardı. Covenant ve Vain'i mağaranın uzak ucuna, yeni bir dizi koridora yönlendirdi. Bu koridorlar sürekli olarak yukarı doğru açılıyordu; ve o yükseldikçe, Covenant giderek artan yıllık kokunun farkına vardı. Hamako, bahçe kadar yüksek olmayan ama aynı genişlikte başka bir büyük mağaraya girdiğinde ne görmek üzere olduğunu tahmin etmişti bile.

Burası bir hayvanat bahçesiydi. Waynhim burada yüzlerce farklı hayvanlar. Doğal inlerine ve yaşam alanlarına benzeyecek şekilde kurnazca tasarlanmış küçük kafeslerde porsuk, tilki ve tazi çiftleri yaşıyordu, marmosetler, köstebekler, rakunlar, su samurları, tavşanlar, vaşaklar, misk sıçanları. Ve çoğunun yavruları vardı.

Hayvanat bahçesi bahçeden daha az başarılıydı. Hayvanlar sağlıklı olamazdı. Ancak bu sorun, bu yaratıkların yaşıyor olması gibi şaşırtıcı bir gerçeğin yanında sönük kalıyordu. Sunbane hayvan yaşamı için ölümcüldü. Waynhim bu türleri tamamen yok olmaktan korudu.

Hamako bir kez daha Covenant'ın sorularını susturdu. Mağaradan çıktılar ve yukarı doğru çalışmaya devam ettiler. Hiçbir Waynhim ile karşılaşmadılar.

bu tüneller. Kısa süre sonra yükselişleri o kadar belirginleşti ki Covenant üç gün boyunca Dünya'nın ne kadar derinlerinde uyduğunu merak etti. Duyularının duyarsızlığından dolayı bir acı hissetti; o

üzerindeki kayanın ağırlığını ölçme, kayanın

Vitrim'in doğası, arkadaşlarının ruhlarını araştırmak. Bu pişmanlık onu Linden için üzüyordu. Vain'e güvenip güvenemeyeceğini bilebilirdi.

Sonra geçit, küçük yuvarlak bir odaya yükselen spiral bir merdivene dönüştü. Hiçbir çıkış görünmüyordu; ama Hamako ellerini duvarın bir bölümüne dayadı, birkaç Waynhim kelimesi havladı ve dışarı doğru itti. Taş görünmeyen bir çatlak boyunca ikiye ayrıldı ve açıldı.

Odadan çıkan Covenant kendini yıldızların altında buldu. Doğu ufku boyunca gökyüzü soluklaşmaya başlamıştı. Şafak yaklaşıyordu. Bu manzara karşısında, Waynhim malikânesinin güvenliğini ve mucizesini terk etmek için beklenmedik bir isteksizlik hissetti. Acımasızca kararlılığını pekiştirdi. Hamako girişi arkasından kapattığında arkasına bakmadı.

Karanlıkta belirsiz bir şekilde, Hamako onu büyük, çömelmiş şekillerden oluşan bir izlenimin içinden geçirerek nispeten açık bir alana götürdü. Orada oturdu aşağıya, doğuya bakıyordu. Hamako'ya katıldığında Covenant, Güneşboğan'ın ilk dokunuşuna karşı koruma sağlayan düz bir kaya parçası üzerinde olduklarını fark etti.

Vain, sanki böyle bir korumaya ihtiyaç olduğunu bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi bir kenarda duruyordu.

"Şimdi ben konuşacağım," dedi Hamako. Sözleri usulca geceye karıştı. "Hayatını isteyen Güneşboğan-çarpıklarından korkma. Buraya bir daha asla giremeyecekler. En azından bu kadarını akıllarında tutuyorlar ve korkuyorlar." Ses tonu, bu bölgeyi özel ve sönmez bir keder için kutsal saydığını gösteriyordu.

Covenant dinlemeye koyuldu ve derin bir duraksamadan sonra Hamako söze başladı.

"Uçsuz bucaksız bir uçurum," diye nefes aldı, gecenin karanlık çömelişinin ortasında daha karanlık bir şekil, "doğan ve yapılan yaratıklar arasında uzanır. Bizim gibi doğuştan varlıklar, fiziksel formun basit gerçeği karşısında azap çekmezler. Belki de arzuladığınız

Daha keskin görüş, daha güçlü kollar, ama gözlerin ve uzuvların vücut bulması sizin için ıstırap değil. Siz olduğunuz gibi olmak için Yasa tarafından doğdunuz. Sadece bir deli doğuşundan nefret eder.

"Waynhim için durum çok farklı. Onlar da - ur-villerin yapıldığı gibi - Demondim'in üreme inlerinde kasıtlı bir eylemle yapıldılar. Ve Demondim'in kendisi de kendilerinden önce gelen Viles'in kanından değil, ilminden oluşmuştur. Dolayısıyla Waynhim yasanın yaratıkları değildir. Onlar tamamen yabancı Dünya. Ve doğal olmayan bir şekilde uzun ömürlüdürler. Bu

çingenelerden bazıları

Lordları ve Revelstone'un eski ihtişamını hatırlayın. Bazıları Büyük kuşatmada Revelstone'un kapıları önünde savaşılan beş *rhys*'in ve onların yardımına koşan mavi Lord'un hikayesi aptallık ve yiğitlik. Ama bunu geçelim.

"Waynhim'in sayıları sadece ur-villerin Demondim yaratıcılarının çalışmaları sürdürmeleri sayesinde yenileniyor. Dünyanın derinliklerinde henüz çok fazla üreme yapıldı ve bazıları ur-bazıları Waynhim ve bazıları da tamamen yeni, ilim ve güçle dolu vizyonlardır. Böyle biri senin yoldaşıdır. A Seçilen bir amaca ulaşmak için bilinçli bir şekilde hareket etmek."

Doğuda gökyüzü yavaş yavaş kararıyordu. Son yıldızlar da kayboluyordu. Covenant ve Hamako'nun etrafındaki şekiller daha da belirginleşerek açığa çıkmaya başladı.

"Bu tüm Demondim-yaratıklarının Tuhaflığıdır. Her Waynhim ve ur-vile kendine bakar ve olduğu şey olmaması gerektiğini görür. Bu, kendisinin yapmadığı seçimlerin meyvesidir. Bu gerçekten her ikisi de Waynhim ve ur-villerin ruhları birbirinden farklıdır. Ur-villere kendi formları için bastırılmaz bir nefret ve mükemmellik için aşırı bir şehvet, yarattıkları şeyi yaratma gücü için ilham verdi. değiller. Tutkuları aşırıdır, maliyetleri umursamazlar. Bu yüzden Despiser'a binlerce yıl hizmet etmişlerdir, çünkü Lord Foul onlara üremeleri için hem bilgi hem de malzeme ile karşılık verir. Böylece arkadaşın geliyor.

"Ve bu nedenle Waynhim onda hiçbir hastalık bulamayınca çok şaşırdı. O bir ilahtır. Onda, ur-villerin nihayet katlanılmaz şiddetlerini aştıkları ve mükemmelliğe ulaştıkları görülüyor. O, ur-villerin vücut bulmuş garipliğidir. Ondan daha fazlasını söyleyemem.

"Ama Waynhim'in ruhu tamamen farklıdır. Maliyetleri umursamaz değil; Kevin Landwaster ve Lord Foul'un Toprak üzerinde tasarladıkları büyük saygısızlıktan, bu tür tutkulara karşı bir korku öğrendiler. Ur-villerin ödeyeceği bedeli açıkça gördüler. Kendilerinden nefret etmenin bedelini ödediler ve ödeyecekler.

bir yol. Garipliği paylaşarak, onu farklı bir şekilde karşılamayı seçtiler. Kendilerini haklı çıkarmak için."

Hamako pozisyonunu değiştirerek doğuya doğru daha net bir şekilde döndü.

"Waynhim dilinde Garip'in çeşitli anlamları vardır. Kader ya da alinyazısıdır ama aynı zamanda seçimdir ve konsey ya da karar verme. Bu bir çelişkidir - kader ve seçim. Bir insanın kaderi ölmek olabilir, ancak hiçbir kader onun ölüp ölmeyeceğini belirleyemez.

Cesaret ya da korkaklık. Waynhim ölümleriyle nasıl karşılaşacaklarını kendileri seçer.

"Yalnızlıklarında, katılmadıkları Yasa'ya hizmet etmeyi seçtiler. Her *riş* kendi adağını yerine getirir. Böylece bahçe ve hayvanlar. Güneşboğan'a ve Lord Foul'un tüm kötülüklerine meydan okuyan bu *rhysh*, Yasa ile büyüyen şeyleri korumaya çalışır Doğal tohumdan, sahip olmak için doğdukları formda. Sunbane'in sonu gelirse, Ülkenin geleceği doğal yaşamı."

Covenant boğazında bir sıkışma hissiyle dinledi. Waynhim'in yaptıklarının hem yetersizliği hem de asaleti onu etkilemişti. yapıyor. Uçsuz bucaksız harabeyi oluşturan sayısız fersah karelik alanda

Sunbane'de sağlıklı bitkilerden oluşan bir mağara önemsiz bir şeydi. Ama yine de o mağara öyle bir bağlılığı, öyle bir inancı temsil ediyordu ki

Toprak, ihtişama dönüştü. Kendisini ifade etmek istedi takdir etti, ancak yeterli kelime bulamadı. Sunbane'in yürürlükten kaldırılarak, tüm dünyada

Waynhim hizmet ettikleri geleceğe sahip olmak için. Kendilerini kutsamalarının sonunda boşa çıkabileceği korkusu görüşünü bulanıklaştırdı ve elleriyle gözlerini kapatmasına neden oldu.

Tekrar yukarı baktığında güneş doğuyordu.

Ovaların üzerinden soluk kahverengi bir çöl güneşi gibi geliyordu. Kara

Gece ilerledikçe yüz hatları karanlıktan sıyrıldı. Etrafına baktığında, harap olmuş bir Stonedown'ın ortasında oturduğunu gördü.

Evler moloz yığınları halindeydi; yalnız duvarlar destekleyecek tavanları olmadan duruyordu; arşitravlar cesetler gibi yayılmıştı; pencereleri içeren taş levhalar birbirine yaslanmıştı. İlk başta köyün bir depremden etkilendiğini tahmin etti. Ama ışık güçlendikçe gördü ki daha net.

Avuç içi büyüklüğündeki delikler, sanki köye kezzap yağmış gibi tüm taşları delik deşik etmiş, tavanları çökene kadar çiğnemiş, duvarları kırık parçalara ayırmış, sert zemini yakarak delik deşik etmişti. Oturduğu yer asit izleriyle doluydu. Bölgede daha önce dik duran her kaya parçası elenerek harabeye dönmüştü.

"Cehennem ateşi!" diye mırıldandı zayıfça. "Ne oldu burada?"

Hamako kıpırdamamıştı; ama başı öne eğikti. Konuştuğunda, Ses tonu olaylara aşına olduğunu açıkça gösteriyordu. "Bunu da söylemek istiyorum," diye iç geçirdi. "Seni buraya bu amaçla getirdim."

Arkasında bir tepecik çatlayıp açıldı ve içinde Covenant'la birlikte yeraltından çıktıkları odayı ortaya çıkardı. koridorlar. Sekiz Waynhim gün doğumuna doğru ilerledi ve girişi arkalarından kapattı. Ama Hamako onlardan habersiz görünüyordu.

"Burası Stonedown sırasında, hayatınızı arayan Sunbane-warped'in evi. Onlar benim halkım."

Waynhim, Hamako ve Covenant'ın etrafında bir daire şeklinde sıralandı. Covenant ilk bakıştan sonra Hamako. Adamın ne söylediğini duymak istiyordu.

"Halkım," diye tekrarladı eski Stonedownor. "Gururlu bir halk -Hepimiz. Ayın birkaç dönüşü önce, dinç ve cesurduk. Gururluyduk. Clave'e meydan okumayı seçmiş olmamız bizim için büyük bir gurur meselesiydi.

"Belki de Clave'in nasıl kan aldığını duymuşsunuzdur. Herkes bu ilhaka boyun eğdi, tıpkı bizim birçok kez yaptığımız gibi. nesiller. Ama bu bizim için bir küstahlık ve iğrençlikti ve sonunda

reddederek ortaya çıktı. Ah, gurur. Süvari bizden ayrıldı ve Stonedown sırasında na-Mhoram'ın *Grim*'inin altına düştü."

Sesi ürperdi. "Bu tür iğrençlikler hakkında bilginiz olmayabilir. "Bereketli bir güneş vardı üzerimizde ve biz yurtdışındaydık. Evlerimizden uzakta, ekiyor ve biçiyorduk, tehlikeden pek haberimiz yoktu. Sonra aniden güneşin yeşili siyaha dönüştü - en kara kötülüğe - ve Revelstone'dan During'e doğru düşen bir bulut koştu Stonedown, rüzgara karşı geçiyor."

Elini yüzüne kapatıp alnını sıkarak hafızasının acısını kontrol etmeye çalıştı.

"Evlerinde kalanlar -bebekler, anneler, yaralılar ve güçsüzler- Taş Devri sırasında olduğu gibi acılar içinde can verdiler. Geri kalan herkes evsiz kaldı."

Anlattığı olaylar gözünde canlanmıştı ama üzerinde durmasına izin vermedi. Bir irade çabasıyla devam etti: "Sonra umutsuzluk çöktü üzerimize. Bir gün ve bir gece boyunca Aklımızın kırıklığını, hiçbir şeye aldırmadan. Aldırış edecek yüreğimiz yoktu. Böylece Sunbane halkımı korumasız aldı. Onlar onları gördüğünüz gibi oldu.

"Yine de kurtuldum. Kayıplarımın içinde tek başıma tökezlerken - karımın ve kızımın ölümünden yakınırken- güneş doğmadan önce tesadüfen Waynhim'lerden üçüne rastladım. Durumumu görünce, beni sığınmaya zorladılar."

Başını kaldırdı, kederini boğazından temizlemeye çalıştı. "O zamandan beri *Rhysh*'ler arasında yaşadım ve çalıştım, Waynhim'in dilini, ilmini ve Garipliğini öğrendim. Kalbim ve irademle, bir insanın olabileceği kadar onlardan biri oldum. Ama eğer bu Hikâyemin kapsamını bilseydim" -Covenant'a acıyla baktı- "bunu anlatmazdım. Başka bir amacım var."

Aniden ayağa kalktı ve toplanan Waynhim'in etrafına baktı. Covenant ona katıldığında şöyle dedi: "Thomas Covenant, sana Waynhim'den olduğumu söylüyorum. Ve onlar beni akraba olarak kabul ettiler. Daha da fazlası. Kaybımı Garip'lerinin bir parçası haline getirdiler. Thomas Covenant

Güneşboğanıyla çarpılmışlar korkunç hayatlar yaşar, mümkün olan her türlü kötülüğü yaparlar.

ölürler. Benim adıma, bu *rhysh* halkımın yükünü üzerine aldı. Onlar izlenir ve korunurlar - zarar görmekten korunurlar, yaşamlarını sürdürürler - zarar vermeleri önlenir.

vahşilik. Benim hatırım için, hayvanlar nasıl tutuluyorsa onlar da öyle tutuluyor, hem yardım ediliyor hem de kontrol ediliyorlar. Bu yüzden böyle bir ortamda canlı kalıyorlar.

sayılar. Bu nedenle *Rhysh*, *Dhraga*'yı kurtarmak istemedi. Ve bu nedenle" -doğrudan Covenant'a baktı- "hem *rhysh* hem de ben uğradığın zarar için suçluyuz."

"Hayır," diye itiraz etti Covenant. "Bu senin hatan değildi. Öngöremediğin şeyler için kendini suçlayamazsın."

Hamako bu itirazı bir kenara itti. "Waynhim kendi yaratılışlarını önceden göremedi. Yine de Gariplik devam ediyor." Ama sonra, Bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Ah, Covenant," dedi, "ben suçlamak için konuşmuyorum. Sadece beni anlamanızı istiyorum." Etrafını işaret etti. "Waynhim yoldaşlarınızın peşine düşmek için yardımlarını sunmaya geldi. Arkasında ne yattığını bilmeni istiyorum.

Bu teklifi, verdiğin ruhla kabul etmen ve senden esirgediklerimiz için bizi bağışlaman için yapıyorum."

Saygı ve empati dalgası Covenant'ın tepkilerini bulanıklaştırdı tekrar. Hissettiklerini ifade etmenin başka bir yolu olmadığı için, Atiaran'ın ona öğrettiği gibi resmen şöyle dedi: "Size teşekkür ederim. Bu hediyenin verilmesi beni onurlandırdı. Bunu kabul ederek, verenlere şerefimi iade ediyorum." Sonra da ekledi, "Bunu hak ettiniz."

Hamako'nun gülümsemesindeki gerginlik yavaşça kayboldu. Covenant'ın bakışlarını bırakmadan Waynhim'e seslendi; onlar da hazır olduklarını belirten bir ses tonuyla cevap verdiler. İçlerinden biri öne çıktı ve eline bir şey aldı. Hamako elini kaldırdığında, Covenant nesnenin taştan bir dirsek olduğunu gördü.

İçten içe irkildi. Ama Hamako'nun gülümsemesi bir kadının gülümsemesiydi.

Arkadaş. Covenant'ın kararsızlığını gören adam, "Bunda senin için bir sakınca yok. Elini tutabilir miyim?"

Bilinçli bir şekilde titremesini bastıran Covenant, sağ elini avuç içi aşağı bakacak şekilde uzattı.

Hamako onun bileğini kavradı, bir an Joan'ın tırnaklarının bıraktığı izlere baktı, sonra aniden damarlar boyunca bir kesik attı.

Covenant irkildi; ama Hamako onu tuttu, geri çekilmesine izin vermedi.

Kesiğin kanamadığını görünce endişesi şaşkınlığa dönüştü. Kenarları açıldı ama yaradan hiç kan gelmedi.

Dhraga yaklaştı. Kırık kolu bir atelde asılı duruyordu ama diğer yaraları iyileşiyordu.

Yaralanmamış elini kaldırdı. Hamako dikkatlice açıkta kalan avuç içine bir kesik attı. Bir anda *Dhraga*'nın ön kolundan koyu renkli kan akmaya başladı.

Waynhim tereddüt etmeden uzandı ve kesiğini doğrudan Covenant'inkinin üzerine yerleştirdi. Sıcak kan elinin arkasına bulaştı.

O anda diğer Waynhim'lerin farkına vardı. Berrak çöl şafağında usulca ilahi söylüyorlardı. Aynı anda Güç kolundan yukarı fırladı, kalbini bir sevinç patlaması gibi tekmeledi. Birden kendini daha uzun, daha kaslı hissetti. Görüş alanı genişlemiş, arazinin daha büyük bir bölümünü kapsayacak hale gelmişti. Hamako'nun elinden kolayca kurtulabilirdi. Ama bunu yapmasına gerek yoktu.

Dhraga elini kaldırdı.

Kanama durmuştu. Kanı kesiğinin içine çekiliyordu.

Dhraga geri çekildi. Hamako dirseği *Durhisitar*'a verdi. Bu sırada *Durhisitar* avucunu tıpkı *Dhraga*'nın avucunun kesildiği gibi kesti, Hamako, "Yakında güç dayanılmaz hale gelecek, ama senden buna katlanmanı istiyorum. Tüm Waynhim'ler bu verimi paylaşana kadar sessiz kalın. Eğer ritüel tamamlanırsa, bir, belki de iki gün boyunca ihtiyaç duyduğunuz güce sahip olacaksınız."

Durhisitar kesiğini Covenant'inkinin üzerine koydu. İçine daha fazla güç doldu. Aniden enerjiyle başının döndüğünü, her şeyi yapabileceğini hissetti,

Her şeyi. Kesiği *Durhisitar*'ın kanını emdi. Ne zaman Yaratık geri adım attı, bir sonraki Waynhim için kendini zor tutuyordu.

Ancak üçüncü infüzyondan sonra güçten daha fazlasını aldığını fark etti. *Dhraga*'yı yaralarından tanımıştı ama *Durhisitar*'ı nereden biliyordu? O özel Waynhim'e hiç yakından bakmamıştı. Yine de onu ismiyle biliyordu, tıpkı üçüncü Waynhim *dhubha*'yı ve dördüncü Waynhim *vraith*'i bildiği gibi. Bilgiyle kendinden geçtiğini hissetti.

Drhami beşinci, *ghohritsar* altıncıydı. O dans ediyordu Zapt edilemez bir güç. Hamako'nun parmak eklemleri beyazlaştı; ama tutuşu bir tüy ağırlığındaydı. Covenant, serbest kalmamak ve harabelerde vahşi bir adam gibi dolaşmamak için kendini sıkıca bağlamak zorunda kaldı. İşitme menzili o kadar genişlemişti ki yakınlarda konuşulan kelimeleri zorlukla ayırt edebilir.

Hamako şöyle diyordu: "-Yoldaşlarınızı unutmayın. Bu gücü boşa harcamayın. Bu güç varken, ne gece ne de kıyamet için dur."

Ghramin.

Covenant kendini Gravin Threndor kadar devasa, Ateş Aslanları kadar güçlü hissetti. Kollarında kayaları ezebileceğini, yok edebileceğini hissetti. Elleri ile Ravers.

Dhurng: Sekizinci ve son.

Hamako sanki Antlaşma'daki güç onu yakmış gibi elini geri çekti. "Şimdi git!" diye bağırdı. "Toprak ve Hukuk için gidin ve hiçbir kötülük size karşı üstün gelmesin!"

Covenant başını geriye attı ve fersahlarca yankılanacakmış gibi görünen bir çığlık attı:

"*Linden*!"

Kuzeybatıya doğru dönerek, kendisine bahsedilen gücün sel ateşini serbest bıraktı ve patladı, havada bir korusation gibi Revelstone'a doğru koştu.

YEDİ: Kan Hızı

Güneş yükseldi, kahverengi benekli ve güçlü, güneşi emdi. Toprakten gelen yaşam nemi. Sıcaklık tüm gökyüzünün ağırlığı gibi bastırıyordu. Çıplak toprak traverten kadar sertleşti. Gevşek kir toza dönüştü ve toz toz haline geldi, ta ki kahverengi havayı tıkayana ve her yüzey ölü buhar gibi bulutlar yayana kadar. Güneşboğan'ın avatarları olan kimeralar ufuklarda dolaşıyordu. Merkez Ovalar uzanıyordu

O güneşin balyası altında özelliiksiz ve panelsiz.

Ama Waynhim'in gücü Covenant'ın damarlarındaki neşeydi. Kolayca, hızla koşuyordu, isteyerek bile olsa duramazdı; onun Kasları güçle dolup taşıyordu; neşesi kalbini yüceltiyordu; hızı ona lezzet veriyordu. Efor sarf etmeden, Ranyhyn gibi koşuyordu.

İlerleyişini zihnindeki bir harita üzerinde ölçtü. bölgeleri o kadar silik hatırlıyordu ki, onları ilk ne zaman duyduğunu artık tespit edemiyordu.

Windscour'un geniş vahşi arazisi boyunca: on bir fersah. Kurash Festillin'in düzensiz tepeleri boyunca: üç fersah.

Öğleye doğru uzun ve hızlı adımlar atmaya başlamıştı, mesafeyi doymak bilmez bir iştahla tüketiyordu. *Vitrim* ile güçlendirilmiş ve ısıya, toza, halüsinasyona karşı bağışıklığı vardı.

Yine de Vain, sanki Demondim dölü böyle bir hız için yaratılmış gibi onu takip etti. Fersahları hafifçe koştu ve yer ayaklarının altından sıçırıyor gibiydi.

Eski yüzyıllarda büyük ekinlerin yetiştiği Victuallin Tayne'nin genişliği boyunca: on fersah. Uzun taş yükseltiler boyunca Greshas daha yüksek bir yere doğru eğimli: iki fersah. Andelainscion'un merkezindeki Pelluce Gölü'nün kuru çukurunun etrafında, Toprağın eski meyvecisi: beş fersah.

Covenant bir güç rüyası gibi hareket ediyordu. Zaman duygusu, ter ve çabayla ölçülen adımları yoktu. Waynhim onun için bu gücün bedelini ödemişti ve o da koşup durmakta özgürdü. Akşam olduğunda adımlarını yavaşlatmak zorunda kalacağından korktu; ama yapmadı. Yıldızlar berrak çölü aydınlatıyordu. Gece, ay yarı dolunay halinde yükseliyor ve çöplüğün üzerine gümüş saçıyordu. Tereddüt etmeden ya da engellemeden, karanlık isimleri söyledi.

Centerpith Barrens boyunca: on dört fersah. Ovaların banotuyla harap olmuş hazinesi Richloam Tarlaları'ndan aşağı: altı fersah. Emacrimma'nın Maw'ının sivri sırtlarından yukarı: üç fersah. Boulder Fash boyunca, bir dağın enkazı gibi karışıklık içinde: on fersah.

Gece bir oriflamme gibi açıldı: Ovalar'ın üzerinde açıldı ve kopup gitti; ve o koşmaya devam etti
Şafak vakti. Ay ve yıldızları geride bırakarak, güneşin doğuşunu yakaladı.
Soulsease Nehri'nin kuru su yolu, Stonemight Woodhelven'den beş fersah ve daha fazlası. Hız onun için çok değerliydi.
kalp hediyesi. Vain her zaman arkasındayken, *vitrimi* yudumladı ve Soulsease'i geride bıraktı, Merkez Düzlükleri'ni geride bırakarak Revelstone'a doğru kuzeybatıya doğru koştu ve koştu.

Riversward'ın açık düzlükleri üzerinden: beş fersah. Çöl güneşinin geçilebilir kıldığı Graywrightswath bataklıklarından geçerek: dokuz fersah. Bandsoil Bounds kayalıklarına kadar: üç fersah.

Artık güneş tepesindeydi ve sonunda yücelişinin sonuna gelmişti. Cadı gücü azalmamıştı -henüz değil- ama azalacağını görmeye başlamıştı. Bu bilgi ona bir kayıp acısı verdi. Bilinçli olarak hızını artırdı, Bamako'nun *rhys* hediyesinden mümkün olduğunca çok fersah almaya çalıştı.

Riddenstretch'in inişli çıkışlı genişliği boyunca: on iki fersah.

Yavaş yavaş ölümlülüğü geri döndü. Artık hızını korumak için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Toz yüzünden boğazı ağrıyordu.

Consecear Redoin'in yumuşak bir örtü gibi pürüzsüz, yumuşak tepeleri arasında: yedi fersah.

Gün batımının son ışıkları Westron Dağları'ndan yayılırken, tepelerden koşarak çıktı, tökezledi ve nefesi kesildi - ve güç gitmişti. Tekrar ölümlüydü. Nefes almak için çırpınırken hava ciğerlerini törpüledi.

Bir süre yerde dinlendi, solunumu hafifleyene kadar nefes nefese yattı. Sessizce Vain'de bir yorgunluk belirtisi aradı; ama Demondimcanlının siyah bedeni karanlıkta belirsizdi ve hiçbir şey ona dokunamıyordu. Bir süre sonra, Covenant iki Azalan *vitriminden* yutkundu ve yürümeye başladı.

Ne kadar zaman kazandığını bilmiyordu; ama umudunu tazelemeye yetmişti. Arkadaşları ondan iki gün önde miydi? Üç gün mü? Clave'in iki ya da üç gün boyunca onlara zarar vermeyeceğine inanabilirdi. Eğer daha fazla gecikmeyle karşılaşmazsa-

Gece boyunca yürümek niyetiyle hızlı adımlarla yoluna devam etti. Uykuya ihtiyacı vardı; ama vücudu beş fersahlık bir yürüyüşten sonra normalde olduğundan daha az yorgun hissediyordu. Ayakları bile ağrı mıyordu. Waynhim'in gücü ve *vitrimi* onu harikulade bir şekilde ayakta tutmuştu. Bu arada Havanın keskinliği onu tetikte tuttuğundan, dinlenmek zorunda kalmadan önce biraz mesafe kat etmeyi umuyordu.

Ama bir fersah ileride, sol tarafta yanan bir ateş gördü.

Onu atlatabilirdi; bunun için yeterince uzaktaydı. Ama bir süre sonra omuz silkti ve ateşe doğru yürümeye başladı. Arkadaşlarına yetiştiğine dair istemsiz umudu bir cevap bekliyordu. Ve eğer bu ışık bir tehdidi temsil e d i y o r s a , ne olduğunu öğrenene kadar onu geride bırakmak istemiyordu.

Sert ve engebeli zeminde sürünerek, ayrıntıları seçene kadar öne doğru eğildi.

Işık basit bir kamp ateşinden geliyordu. Birkaç parça odun parlak bir şekilde yanıyordu. Üç büyük çuvalın yanında bir demet odun yatıyordu.

Ateşin karşısında, canlı kırmızı bir cübbe giymiş yalnız bir figür oturuyordu. Cübbenin kapüşonu geriye itilmiş, çizgili yüzü ve gri saçları ortaya çıkmıştı.

Orta yaşlı bir kadının dağınık saçları. Boynuna siyah bir şey dolanmıştı.

Kadın Covenant'ta belirsiz bir anıyı tetikledi. Onun gibi birini daha önce gördüğünü hissetti ama nerede ya da ne zaman gördüğünü hatırlayamadı. ne zaman. Sonra ellerini hareket ettirdi ve ucunda açık bir üçgen olan kısa demir bir asa tuttuğunu gördü. Lanetler dişlerinin arasına doluştu. Linden'in Crystal Stonedown'daki Sürücü'yü tarif etmesinden onu tanıdı.

Kendi kendine homurdanarak geri çekilmeye başladı. Bu Binici onun istediği kişi değildi. Stonemight Woodhelven'den Graveler, Linden'ı kaçıran Santonin na-Mhoram-in'in bir adam. Ve Covenant'ın başka bir seçenek kalmayana kadar kendini herhangi bir Sürücü'ye karşı riske atmaya hiç niyeti yoktu. Toplayabildiği tüm gizlilikle ışıktan uzaklaştı.

Birden alçak bir hırıltı duydu. Karanlığın içinden kocaman bir şekil belirdi ve onu ateşle arasında yakaladı. Hırlayarak tehditler savuran şekil, bir evin duvarı gibi ilerliyordu.

Sonra bir ses geceyi böldü,

"Din!"

Sürücü, Covenant, Vain ve hırıltıyla karşı karşıya durdu. "Din!" diye emretti. "Onları bana getir!"

Şekil yaklaşmaya devam ederek Covenant'ı kamp ateşine doğru zorladı. Işığın menziline girdiğinde, muazzam canavarı yavaş yavaş görebilmeye başladı.

Bir kılıç dişlinin yüzüne ve dişlerine sahipti, ama uzun vücudu bir atinkini andırıyordu - omuzları başının tepesi kadar yüksek, sırtı beş ya da altı kişiyi taşıyacak kadar büyük ve saçları yaratığın uyluklarına kadar sarkacak kadar gür bir at. Ayakları toynaklıydı. Her bir ayak bileğinin arkasından kılıç dikenini kadar uzun, dikenli bir mahmuz çıkıyordu.

Gözleri kötülükten kıpkırmızıydı ve hırıltısı öfkeyle titreşiyordu. Covenant hareket etmeden olabildiğince geri çekilmek için acele etti.

Rider'a çok yakın.

Vain sırtını canavara dönerek sakince onu takip etti.

"Yarım El!" diye bağırdı Süvari şaşkınlıkla. "Ben beklemek için gönderildim

Ama sizinle bu kadar erken görüşmeyi hiç düşünmemiştim." Bir an sonra ekledi, "Din'den korkmayın. Bu doğru - Courser'lar Sunbane'in yaratıkları. Ama bu nedenle ete ihtiyaçları yoktur. Ve itaatkâr olarak yetiştirilirler. Din, ben emretmeden size karşı ne dişini ne de mahmuzunu kaldıracak."

Covenant onunla kadın arasına ateş koydu. Kadın bir Kısa boylu, kare şeklinde, küt burunlu ve kararlı bir çeneye sahipti. Saçları, görünüşünün ayrıntılarıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi dikkatsizce ensesinde toplanmıştı. Ama bakışlarında uzun bir bağlılığın doğrudanlığı. Boynuna asılı siyah kumaş, cübbesinin önünü bir chasuble gibi ritüelleştiriyordu.

Ona tamamen güvenmiyordu. Ama şansını Courser yerine onunla denemeyi tercih etti. "Göster bana." Sesinin dengesizliği karşısında sessiz bir lanet savurdu. "Gönder onu."

Alevlerin üzerinden ona baktı. "Nasıl istersen." Bakışlarını değiştirmeden, "Git, Din! İzle ve koru."

Canavar hayal kırıklığıyla hırladı. Ama arkasını döndü ve gecenin içine doğru tırıs gitti.

Sürücü, eşit bir ses tonuyla, "Bu sizi memnun ediyor mu?" diye sordu.

Covenant düğümlenmiş omuzlarını sarsarak cevap verdi. "Emirleri senden alıyor." Temkinli tavrından zerre kadar ödün vermedi. "Ne kadar memnun olmamı bekliyorsun?"

Ona, sanki ondan korkmak için bir nedeni varmış da bunu göstermeye niyetli değilmiş gibi baktı. "Benden kuşkulanıyorsun, Halfhand. Yine de bana öyle geliyor ki, kuşku duyma hakkı bana ait."

Sert bir sesle, "Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

"Crystal Stonedown'da Sivit na-Mhoram-wist'in hakkını elinden aldın ve neredeyse onu öldürecektin. Ama sizi uyarıyorum." Ses

tonu

istemeden de olsa endişesini belli etti. "Ben Memla na-Mhoram-in'im. Eğer bana zarar vermek istiyorsan, bu kadar kolay kurtulamayacağım." Elleri *rukhu* kavradı ama kaldırmadı.

Öfkeli bir inkârı bastırdı. "Crystal Stonedown buradan yaklaşık yüz elli fersah uzakta. Orada ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Bir an tereddüt etti, sonra konuşmaya karar verdi. "*Rukh*'unun yok edilmesiyle Sivit çaresiz kaldı. Ama kaderi Revelstone'da her *ruk* bilinir. O bölgede tesadüfen bulunan başka bir Süvari hemen yardımına gönderildi. Sonra o Süvari *rukhuyla* Revelstone'a konuştu ve hikaye anlatıldı. Ben biliyordum. seni beklemek için gönderilmeden önce."

"Gönderildi mi?" Covenant, "Dikkatli ol" diye düşünerek sordu. Her seferinde bir şey. "Neden? Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Yarım Elli beyaz yüzüğüyle Revelstone'dan başka nereye gidebilir ki?" diye cevap verdi kararlı bir şekilde. "Güneydeki Mithil Stonedown'dan kaçtın ve Crystal Stonedown'da tekrar ortaya çıktın. Amacınız belliydi. Neden gönderildiğime gelince, ben yalnız değilim. Clave'in yedisi bu bölgeye dağıldı, böylece Kaleyi bulamayacaktın.

uyarılmamış. Dost olarak gelerseniz size eşlik etmek için gönderildik. Düşman olarak gelerseniz de uyarmak için."

Covenant kasıtlı olarak öfkesinin ortaya çıkmasına izin verdi.

"Bana yalan söyleme. Sen beni öldürmek için gönderildiler. Ülkedeki her köye beni gördükleri yerde öldürmeleri söylendi. Sizler benim bir tür tehdit olduğumu düşünüyorsunuz."

Sıçrayan alevlerin üzerinden onu inceledi. "Sen değil misin?"

"Bu değişir. Kimin tarafındasınız? Land'ın mı yoksa Lord'un mu?
Faul mü?"

"Lord Foul? Bu ismi hiç bilmiyorum."

"O zaman ona Jeroth deyin. Yedi Cehennem'in Jeroth'u."

Kadın sertleşti. "Jeroth'a hizmet edip etmediğimi mi soruyorsun? Ülkede bu kadar mesafe kat ettin ve Clave'in

tamamen Sunbane'in iyileştirilmesine adanmış? Suçlamak için-"

Bir bıçak gibi onun sözünü kesti. "Kanıtla." *Rukh*'una bıçak saplar gibi bir hareket yaptı. "O şeyi yere bırak. Onlara geldiğimi söyleme."

Kıpırdamadan durdu, kararsızlık içinde kapana kısılmıştı.

"Eğer gerçekten Toprak'a hizmet ediyorsan," diye devam etti, "benden korkmana gerek yok. Ama sana güvenmek için hiçbir nedenim yok. Lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyordun! Sivit'ten ne kadar güçlü olduğun umurumda değil." Yüzüğünü salladı, onun acizliğini fark edemeyeceğini umuyordu. "Seni parçalara ayıracağım. Tabii bana bir neden yok."

Sürücünün omuzları yavaşça çöktü. Sert bir sesle şöyle dedi, "Pekâlâ." Asasını üçgeninden tutarak ateşin yanından ona uzattı.

Yüzüğünden uzak tutmak için sol eliyle kabul etti. Bir parça rahatlama gerginliğini biraz olsun azalttı. Ütüyü kemerine yerleştirdi, sonra da sakalını çekiştirerek kendini ve sorularını sıralamaya başladı.

O daha konuşmadan Memla, "Şimdi karşında çaresizim. Kendimi sizin ellerinize teslim ettim. Ama senden istediğim Benim sonumu seçmeden önce Clave'i anla. Nesiller boyunca, kahinler Yarım El'in ve beyaz yüzüğün gelişini önceden haber verdiler. Bunu Clave için bir yıkım alameti olarak gördüler - sadece senin ölümünün önleyebileceği bir yıkım.

"Halfhand, biz Diyar'daki son güç kalesiyiz. Diğer her şey Sunbane tarafından yok edildi. Sadece bizim gücümüz, sabit ve uyanık, Landsdrop'tan Westron'a kadar her türlü yaşamı korur Dağlar. Yok oluşumuz bu topraklar için iğrenç olmaktan başka ne olabilir ki? Bu yüzden ölümünüzü istedik.

"Ama Sivit'in hikâyesi Gibbon na-Mhoram için büyük anlam taşıyordu. Gücün Clave'ye ilk kez açıklanmıştı. Na-Mhoram birkaç gün boyunca akıl danıştı ve sonunda sonunu göze almayı seçti.

Sizinki gibi bir gücün nadir ve değerli olduğunu ve karşı koymak yerine kullanılması gerektiğini söyledi. Senin yardımın için çabalamak, kâhinlerin sözünü yerine getirme riskini almak, senin gücünün umudunu kaybetmekten daha iyidir, dedi. Bu nedenle, Sivit'e rağmen sana zarar vermek istemiyorum. bedelini ödedi."

Covenant dikkatle dinledi, onun doğruyu söyleyip söylemediğini duyabilmeyi arzuluyordu. Sunder ve Hollian ona Clave'den korkmayı öğretmişti. Ama Revelstone'a ulaşması gerekiyordu ve Arkadaşları için tehlikeyi artırmayacak bir şekilde ona ulaşmak. Memla ile ateşkes yapmaya karar verdi.

"Pekâlâ," dedi ses tonundaki sertliği yumuşatarak. "Şimdilik bunu kabul ediyorum. Ama senden yapmanı istediğim bir şey var. anlayın. Bana saldırana kadar Sivit'e karşı parmağımı bile kıpırdatmadım."

Durum hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu; ancak bu konuda bilgi sahibi olma ihtiyacı da hissetmiyordu. titizlikle açık sözlü. Blu ng güvenliği için, "Beni zorladı. Tek istediğim eh-Markasıydı."

Neden bir eh-Brand istediğini sormasını bekliyordu. Bir sonraki cümlesi onu şaşırttı.

"Sivit hasta görüldüğünüzü bildirdi."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Dikkatli ol, diye kendini uyardı. Ol Dikkatli. "Banotu ateşi," diye yanıtladı karmaşık bir sahtekârlıkla. "Sadece iyileşiyordum."

"Sivit," diye devam etti, "size bir erkek ve bir kadının eşlik ettiğini bildirdi. Adam bir Stonedownor'muş ama kadın bu toprakların yabancısı gibi görünüyordu."

Covenant kendini sıktı ve gerçeği söyleme şansını yakalamaya karar verdi. "Onlar bir Rider tarafından ele geçirildi. Santonin na-Mhoram-in. Günlerdir onları kovalıyorum."

Ondan bir açıklama beklemişti ama kadın kaşlarını çatarak cevap verdi: "Santonin mi? Günlerdir Revelstone'da yok ama sanırım hiç esir almadı."

"Üç tane var," diye homurdandı Covenant. "Benden iki günden fazla ileride olamaz."

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır. Yoldaşlarınızı almış olsaydı, bunu *ruk'h*'u aracılığıyla Okuyuculara söylerdi. Ben na-Mhoram-in'im. Böyle bir bilgi benden saklanamaz."

Kadının sözleri ona boyundan büyük bir işe kalkıştığı hissini veriyordu; kurtulma ihtimali olmayan bir yalan ağına yakalanmıştı. Kim yalan söylüyor? Stonemight Woodhelven'in Graveler'ı mı? Memla mı? Yoksa

Santonin, Illearth Taşı'nın bir parçasını kendine saklamak için mi? Gerçeği ayırt edememesi Covenant'ın canını yaktı. baş dönmesi. Ama yüzünü düz ve bulantısız tutmak için mücadele etti. "Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

Memla ya çok iyi bir laf cambazıydı ya da cesur bir kadındı. Adamın bakışlarına karşılık verdi ve sert bir sesle, "Sanırım bana gerçek yoldaşınızla ilgili hiçbir şey söylemediniz," dedi. Başıyla Vain'i işaret etti.

Demondim spawn'ı ateşin yanında durduğundan beri kılını bile kıpırdatmamıştı.

"O ve ben bir anlaşma yaptık," diye karşılık verdi Covenant. "Ben onun hakkında konuşmayacağım, o da benim hakkımda konuşmayacak."

Gözleri kısıldı. Yavaşça, "Sen bir gizemsin, Yarım el. Crystal Stonedown'a iki yoldaşla birlikte giriyorsun. Bir eh-Brand'ın Sivit'ini kurtarıyorsun. Güç gösteriyorsun. Kaçıyorsun. Bir kez daha ortaya çıktığında, inanılmayacak kadar hızlısın, üç yoldaşın gitti, yerini bu kara muamma aldı. Ve sen güvenilmeyi talep ediyorsun. Sana bu kibri veren güç mü?"

Kibir, öyle mi? Covenant homurdandı. Sana küstahlığı göstereceğim. Meydan okurcasına kemerinden *ruk'h*'u çıkardı ve ona doğru fırlattı. "Pekâlâ," diye tersledi. "Revelstone'la konuş. Onlara geldiğimi söyle. Arkadaşlarıma zarar veren herkesin bunun hesabını vereceğini söyle!"

İrkilmesi tereddüt etmesine neden oldu. Bir ütüye, bir adama baktı

ve kendi kendine hızla tartıştı. Sonra kararını verdi.

İsteksizce *rukh*'u cübbesinin içine koydu. Siyah cüppesini düzelterek, "Nasıl isterseniz," diye iç geçirdi. Bakışları sertleşti. "Eğer yoldaşlarınız gerçekten de Revelstone'a götürüldüyse, onların güvenliğinden ben sorumlu olacağım."

Kadının kararı onun güvensizliğini yumuşattı. Ama hâlâ tatmin olmamıştı. "Bir şey daha var," dedi daha sakın bir ses tonuyla. "Siz buraya gelirken Santonin Revelstone'a doğru yola çıktıysa, sizin haberiniz olmadan sizi geçebilir mi?"

"Açıkçası," diye cevap verdi omuzlarını yorgun bir şekilde kaldırarak. "Ülke çok geniş ve ben sadece bir kadıyım. Her *rukh*'un yerini ve durumunu sadece Okuyucular bilir. Seni beklemek üzere yedi kişi gönderilmiş olsak da, bir Süvari isterse görünmeden geçebilir. Gözetleme ve koruma konusunda Din'e güveniyorum ama herhangi bir Süvari Din'in sessizliğini sağlayabilir ve benim bundan hiç haberim olmaz. Eğer Din'in kötü olduğuna inanmak istiyorsan. Santonin, sana karşı gelemem.

"Lütfen," diye devam etti yorgun bir ses tonuyla. "Artık genç değilim ve güvensizlik beni yoruyor. Dinlenmeliyim." Yaşlı bir kadın gibi eğilerek ateşin yanına oturdu. "Eğer akıllıysan sen de dinlenirsin. Revelstone'dan üç on fersah uzaktayız ve bir Courser tahtırevan değildir."

Covenant durumunu düşünerek etrafına baktı. Kendini dinlenemeyecek kadar dar ve kapana kısılmış hissediyordu. Ama onunla birlikte kalmaya niyetliydi. Memla. Bineğinin hızını öğrenmek istiyordu. Ya dürüsttü ya da değildi; ama muhtemelen Revelstone'a varana kadar gerçeği öğrenemeyecekti. Bir süre sonra o da oturdu. Yok- Düşünceli bir şekilde kemerinden *vitrim* kesesini çıkardı ve küçük bir yudum aldı.

"Yiyecek ya da suya ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Bende ikisi de var." Yakacak odun yığınının yanındaki çuvalları işaret etti.

Başını iki yana salladı. "Bir gün daha yetecek kadar var."

"Güvensizlik," Bir çuvala uzanarak bir battaniye çıkardı ve yere yaydı. Sırtını Covenant'a dönerek uzandı,

Battaniyeyi onun şüphelerine karşı bir koruma gibi omuzlarına çekti ve uyumak için yerleşti.

Covenant azalan alevlerin arasından onu izledi. Gece havasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiyle üşüyordu. Memla na- Mhoram- in onun varsayımlarının çoğuna meydan okudu. Clave'e olan güvensizliğine şüphe düşürmesi pek umurunda değildi. Sunbane hakkında daha fazla şey öğrendiğinde Clave'e nasıl bakacağını biliyordu. Ama Linden hakkındaki önyargılarına saldırısı ve Santonin onu ter içinde bıraktı. Santonin bir tür haydut binici miydi? Bu Lord Foul'un yüzüğü ele geçirmek için doğrudan bir girişimi miydi? Joan'ın ele geçirilmesine benzer bir saldırı mı? Cevapların eksikliği onu inletti.

Eğer Linden Revelstone'da değilse, Santonin'i bulmak için Clave'in yardımına ihtiyacı olacaktı. Ve bu yardımın bedelini işbirliği ve savunmasızlıkla ödemek zorunda kalacaktı.

Yüzünün derisinden bilgelik çıkarabilecekmış gibi sakalını çekiştirerek Memla'nın arkasına baktı ve el yordamıyla bir öngörü aradı. Ama gerçekten de yüzüğünü teslim etmek zorunda kalabileceği korkusunun ötesini göremiyordu.

Hayır. O olmaz. Lütfen. Dondurucu korkusuna karşı dişlerini sıktı. Gelecek bir cüzzamlının sorusuydu ve ona defalarca cevabın kendini tek bir amaç uğruna adamakta yattığı öğretilmişti. şimdiki zamanın zorunlulukları. Ama ona hiçbir zaman nasıl tek fikirliliğe ulaşmak, kendi karmaşık çelişkilerini nasıl bastıracağını öğrenmek.

Sonunda uyudu. Uykusu sıkıntılıydı. İntiharla ilgili bölük pörçük kâbuslar geceyi uzattı - bir cüzzamlının kendini terk edişine dair görüntüler onu dehşete düşürüyordu çünkü Kaderinin gerçeklerine, kendini Joan'a nasıl teslim ettiğine. Tekrar tekrar uyanarak rüyalarından kaçmaya çalıştı; ama ne zaman bilinçsizliğe doğru geri çekilse, rüyalar her yerde bulunan kavrayışlarını yenilediler.

Şafak sökmeden bir süre önce Memla kendine geldi. Mırıldanarak Kemiklerindeki sertlikle ateşi yeniden yakmak için birkaç odun parçası kullandı, ardından içinde su olan taştan bir kâseyi ısınması için alevlerin içine koydu. Su ısınırken, alnını Revelstone'a doğru toprağa koydu ve Covenant'ın anlayamadığı bir dilde sözler mırıldandı.

Vain sanki taşa dönüşmüş gibi onu görmezden geldi.

Su yeterince sıcak olduğunda, bir kısmını ellerini, yüzünü ve boynunu yıkamak için kullandı. Geri kalanını Covenant'a teklif etti.

O da

kabul etti. Geçirdiği geceden sonra, rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Kendini bir şekilde. O abdest alabildiği kadar abdest alırken, kadın da çuvallarından birinden kahvaltı için yiyecek çıkardı.

Onun yemeklerini reddetti. Doğru, onu tehdit edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama o bir Clave Süvarisiydi. Hâlâ *vitrimi varken*, onun yemeğini riske atmak istemiyordu. Ve ayrıca, kendi kendine itiraf etti, ona güvensizliğini hatırlatmak istiyordu. Ona en azından bu kadar açık sözlülük borçluydu.

Kadın onun reddini ekşi bir şekilde karşıladı. "Gece sana zarafeti öğretmemiş," dedi. "Revelstone'dan dört gün uzaktayız, Yarımel. Belki de kesendeki sıvı bittiğinde hava ve tozla yaşamayı düşünüyorsundur."

"Demek istediğim," diye ifade etti, "sana tam olarak güvenmem gerektiği kadar güveneceğim, daha fazla değil."

Onun cevabına kaşlarını çattı ama karşılık vermedi.

Çok geçmeden şafak söktü. Memla şimdi hızlı adımlarla ilerleyerek erzaklarını topladı. Çuvallarını bağlar bağlamaz demetleri iplerle birbirine bağladıktan sonra başını kaldırdı ve "Din!" diye havladı.

Covenant toynak sesleri duydu. Bir an sonra Memla'nın Courser'ı alaca karanlığın içinden tırısla çıktı.

Ona uzun süredir aşına olmanın verdiği güvenle davrandı. Onun kaba hareketine itaat eden Din, kendini karnına doğru indirdi. Hemen hayvanı yüklemeye başladı, yüklerini sırtının ortasına yükledi, böylece

Çiftler halinde dengeli bir şekilde asılı duruyorlardı. Sonra parmaklarını uzun saçlarında düğümleyerek, omuzlarının yanına tünemek için kendini yukarı çekti.

Covenant onu takip etmekte tereddüt etti. Kısmen güçleri, kısmen de yerden uzaklıkları nedeniyle atların yanında her zaman rahatsız olmuştu; ve Courser daha büyüktü ve bir attan daha tehlikeliydi. Ama başka çaresi yoktu. Memla onu sinirli bir şekilde tersleyince, cesaretini iki eline aldı ve kendini onun arkasına attı.

Din ayağa fırladı. Covenant düşmemek için aceleyle saçlarını tuttu. Memla, Din'i güneşin doğuşuna bakacak şekilde çevirirken bir baş dönmesi spazmı her şeyi sarstı.

Güneş kahverengi sıcaklığıyla ufku yarmıştı. Neredeyse aynı anda, pus tüm araziye bozarak uzakları dalgalandırmaya başladı. Waynhim'in ona yaptığı yardımla ilgili anıları, baş dönmesi ve Memla'nın bağışıklığı karşısındaki şaşkınlığıyla çelişiyordu.

Onun dile getirilmeyen sorusunu yanıtlarken, "Din, bir yaratıktır. Sunbane. Vücudu bizi taş gibi koruyor." Sonra canavarını Revelstone'a doğru savurdu.

Din'in yürüyüşü beklenmedik derecede yumuşaktı ve saçları Covenant'a güvenli bir tutuş sağladı. Dengesini toparlamaya başladı. Yer hâlâ ölümcül derecede uzak görünüyordu; ama artık düşüyordu. Memla onun önünde, Courser'ın yanında bağdaş kurmuş oturuyordu.

Dengesi bozulduğunda ellerinin onu yakalayacağına güvenerek omuzlarını silkti. Bir süre sonra o da onu örnek aldı. Her iki yumruğunu da sürekli Din'in paltosunda tutarak kendini olabildiğince güvene aldı.

Memla, Vain'e oturması için bir teklifte bulunmamıştı. Belli ki ona da kendisine davrandığı gibi davranmaya karar vermişti. Ama Vain'in herhangi bir hayvan tarafından taşınmaya ihtiyacı yoktu. Din'in arkasında zahmetsizce ilerliyor ve ne yaptığının farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu.

Covenant sabah boyunca sessizce ilerledi, Courser'ın sırtına yapıştı ve sıcak onu ne zaman zorlasa *vitrim* yudumladı başları dönüyordu. Ama Memla kısa bir dinlenmeden sonra

yolculuklarına devam ettiğinde

Öğlen, onu konuşturmak için bir arzu hissetti. Bilgi istiyordu; cehaletinin vahşi doğası onu tehdit ediyordu. Stimy ondan Clave'nin Rede'sini açıklamasını istedi.

"Rede!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Yarım el, önümüzdeki zaman günlerle hesaplanır, ayın dönüşleriyle değil."

"Özetle," diye karşılık verdi. "Ölmemi istemiyorsan, yardımımı istiyorsun demektir. Neyle uğraştığımı bilmem gerek."

Sessizdi.

Kasıtlı olarak, "Başka bir deyişle, bana yalan söylüyorsun," dedi.

Memla aniden öne doğru eğildi, şahlandı ve Din'in omzunun üzerinden tükürdü. Ama konuştuğunda, sesi bastırılmıştı, neredeyse azarlandı. "Rede çok uzun ve karmaşıktır, Clave'in yaşamla ilgili tüm birikmiş bilgilerini içerir.

ve Sunbane altında hayatta kalmak için. Stonedown ve Woodhelven'in varlığını sürdürebilmesi için bu bilgiyi tüm Topraklarda paylaşmak Atlıların görevidir."

Doğru, Covenant mırıldandı. Ve kanları için insanları kaçırmak.

"Ama bu bilginin çok azı senin için değerli olurdu," diye devam etti.

üzerinde. "Güneşboğan'ın altında kederli bir yolculuk yaptın. Ne yetenekler Rede'yi anlatmak için mi?

"Yine de anlamak istiyorsun. Halfhand, beyaz yüzüğü taşıyan kişinin anlaması gereken tek bir konu vardır. O da üçgen." *Rukh*'u cübbesinden çıkarıp omzunun üzerinden ona gösterdi. "Gerçeğin Üç Köşesi. Tüm hizmetlerimizin temeli."

Din'in adımlarının ritmine uyarak şarkı söylemeye

başladı: "Sunbane'in balyasının üç günü:

Üçü Rede ve yatıştırıcı:

Na-Mhoram'ın söylediği üç kelime:

Gerçeğin Üç Köşesi."

Kadın duraklayınca, "Ne demek 'üç gün'? Güneşboğan hızlanmıyor mu? Eskiden her güneş dört ya da beş gün, hatta daha fazla sürmez miydi?"

"Evet," diye cevap verdi sabırsızca, "şüphesiz. Fakat kâhinler, Clave'in üç yıl boyunca -Gücümüzün nesiller boyu artması ve Sunbane'in sürekli yükselmesi üç günde buluşup eşleşecek ve bir denge oluşturacaktı. Bu yüzden şimdi bir şekilde dengeyi bizim tarafımıza çekerek Sunbane'i düşüşe geçirmeyi planlıyor. Bu nedenle na-Mhoram yardımınızı istiyor.

"Ama ben Gerçeğin Üç Köşesi'nden bahsediyordum," diye devam etti, Antlaşma tekrar sözünü kesmeden. "Bu en azından ihtiyacınız olan bilgi. Bu üç gerçek üzerinde Clave durur ve her köy yaşar.

"Birincisi, toprakta ya da yaşamda Tanrı'nın gücüyle kıyaslanabilecek hiçbir güç yoktur. Güneşboğan. Güneşboğan, kudret ve yetenek bakımından diğer tüm güçleri tamamen aşar.

"İkincisi, Sunbane'e dayanabilecek hiçbir ölümlü yoktur. Büyük bilgi ve kurnazlık olmadan, hiç kimse bir güneşten diğerine dayanmayı umut edemez. Ve Güneşboğan'a karşı koymadan, tüm yaşam Lanetlenmiş. Hızlı ya da yavaş, Sunbane tüm yıkımı yaratacak.

"Üçüncüsü, Güneşboğan'ın kendisinden alınan güç dışında, Ülke'nin kıyametine karşı koymaya yetecek hiçbir güç yoktur. Onun gücü ona karşı yansıtılmalıdır. Başka bir umut yok. Bu yüzden Clave, Toprak'ın kanını döküyor, çünkü kan, Sunbane'in anahtarıdır. Eğer bu gücün kilidini açmazsak, yok oluşumuzun sonu gelmeyecek.

"Duydun mu Yarım Elma?" Memla sordu. "Gezginliğin sırasında Clave'e karşı çok fazla hakaretle karşılaştığından şüphem yok. Tüm emeğimize rağmen, Stonedown ve Woodhelven onların kanını zevk ya da benlik için aldığımıza inanıyor olmalı." Covenant'ın kulaklarına, onun asiditesi, içgüdüsel olarak bilincinden nefret eden bir kadının safrasıydı

inançlar. "Yanıltılmayın! Bedeli bizim için çok ağır. Ama biz bundan çekinmiyoruz çünkü bu, Toprakları korumanın tek yolu. Eğer suçlayacaksanız, bu suçu a-Jeroth'un üzerine atın. Efendinin gazabı ve a-Jeroth'la işbirliği yapan kadim hainler Berek ve benzerlerinin üzerine olsun."

Covenant protesto etmek istedi. Berek'ten bir hain olarak bahsettiği anda konuşması ikna ediciliğini yitirdi. Berek'i hiç tanımamıştı. Yarım El Berek; Lord-Fatherer, Covenant Diyar'a girdiğinde zaten bir efsaneydi. Ama Berek'in hayatının etkileri hakkındaki bilgisi, Covenant'tan neredeyse iki yüzyıl daha yeniydi. Memla'nın. Berek'i hain sayan her türlü inanç bir yalan üzerine kuruluydu; dolayısıyla bu temelden çıkarılan her türlü sonuç da yanlıştı. Ama protestosunu sessiz tuttu çünkü doğruluğunu göstermenin hiçbir yolunu düşünemiyordu. Güneşboğan'a karşı zafer kazanmaktan başka bir yol yoktu.

Kendisini anlamsız bir tartışmadan kurtarmak için, "Bu konudaki kararımı bir süre saklı tutacağım. Bu arada, merakımı giderin. Jeroth'un kim olduğuna dair en azından belli belirsiz bir fikrim var. Ama Yedi Cehennem nedir?"

Memla kendi kendine mırıldanıyordu. Memla'nın onun güvensizliğine içerlediğini, çünkü bu güvensizliğin kendi içinde de yankılandığını düşündü. Ama sertçe cevap verdi: "Bunlar yağmur, çöl, salgın hastalık, bereket, savaş, vahşet ve karanlık. Ama inanıyorum ki bir de sekizincisi var. Kör düşmanlık."

Bundan sonra, onun kendisiyle daha fazla konuşma çabalarını reddetti.

Gece için mola verdiklerinde, boş kesesini attı ve ondan yiyecek kabul etti. Ertesi sabah da, kadının o günkü yolculuğa hazırlanmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptı.

Din'in üzerine oturarak güneşin doğuşuna baktı. Ufukta, yeşiller içinde bir sinozor gibi yükseliyordu; başını salladı. "Bereketli bir güneş," dedi mırıldandı. "Çöl güneşi çok yıkım yaratır ve yağmur güneşi büyük bir zorluk yaratabilir. Bir salgın hastalık güneşi tehlike ve iğrençlik taşır. Ama yolculuk etmek zorunda olanlar için başka hiçbir güneş

Bereket güneşi gibi çetin. Bu güneşin altında benimle konuşma, seni temin ederim. Eğer düşüncelerim saparsa, yolumuz da sapar."

Yarım fersah yol kat ettiklerinde, yeni otlar zemini kaplamıştı. Genç sarmaşıklar gözle görülür bir şekilde yer yer sürünüyor, çalılar nane rengine tomurcuklar açıyordu.

Memla *rukhu*nu kaldırdı. İçi boş asanın kapağını açarak ellerine bulaşacak kadar kan akıttı. Sonra nefesinin altında ilahi söylemeye başladı. Açık üçgenin içinde, güneş ışığında soluk ve küçük, kırmızı bir alev yandı.

Din'in toynaklarının altında, otlar Revelstone'a doğru bir çekül gibi uzanan düz bir çizgi boyunca ayrıldı. Covenant ayrılığın uzaklarda kayboluşunu izledi. Çizgide toprak yoktu; ama yakınlardaki her şey -çimenler, çalılar, yeni başlayan fidanlar- eğilerek uzaklaşıyordu. Sanki görünmez bir yılan filizlenen bitki örtüsünün arasından kuzeybatıya doğru kayıyormuş gibi.

Ayrılık boyunca, Din sanki sürprizden acızmış gibi ilerledi.

Memla'nın ilahisi alçak bir mırıltıya dönüştü. *Rukh*'unun ucunu Din'in omuzlarına dayadı; ama üçgen ve alev önünde dimdik duruyordu. Arazideki her değişiklikte, yeşillik kalınlaştı, bütün mevsimleri günün kesirlerine sıkıştırdı. Yine de çizgisi açık kaldı. Ağaçlar ondan kaçıyor; çalılıklar sanki bir baltayla parçalanmış gibi ayrılıyor; çizginin kenarındaki çalıların o tarafta ne dalları ne de yaprakları vardı.

Covenant arkasına baktığında patikadan hiçbir iz göremedi; Memla'nın gücü geçtiği anda kapanmıştı. Sonuç olarak, Vain kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Ama bunu karakteristik bir ilgisizlikle yapıyor, otları ve çalıları koşarak yarıyor, çalılıklara çarpıyor, siyah derisinde hiçbir iz bırakmayan çalı parçalarını yırtıyordu. Zorlukların daha az bilincinde görünemezdi. Onu izlerken

Demondim-spawn, Covenant hangisinin onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu: Memla'nın bu yolu yaratma yeteneği mi; yoksa Vain'in herhangi bir yol olmadan bu kadar hızlı seyahat etme yeteneği mi?

O gece Memla çizgisini biraz açıkladı. Onun *rukħ*, o dedi, Revelstone'daki büyük Banefire'dan çekti, burada Clave Sunbane'e karşı işini yaptı ve Okuyucular *ana rukħ*'a baktı. Sadece *ana rukħ* ile olan bağlantının gücü kendisinden geliyordu; geri kalanını ise Yasak Ateş'ten çekiyordu. Bu yüzden yolunu çizmek sert bir konsantrasyon gerektiriyordu ama onu tüketmiyordu. Ve Revelstone'a yaklaştıkça, Yasakateş'e erişimi de kolaylaşıyordu. Böylece ertesi gün, devasa ağaçların, Din'in omuzları kadar yüksek fundalık ve çalıların, çalılık gibi otların ve orman gibi çalılıkların direncine meydan okuyarak hattını yeniden oluşturabildi.

Yine de Vain, Courser'ın hızına yetişebiliyordu. Sanki hiçbir büyüklük ya da bitki örtüsü yoğunluğu onun sınırlarını tahmin edemezmiş gibi her yeni ligin daha keskin sınavıyla karşılaştı. Üçüncü gün de bir değişiklik olmadı. Bu durum yeşilliklerin abartılı görüntüsünü daha da yoğunlaştırıyordu ama Din'i takip etmesindeki soğukkanlılığı engellemiyordu. Covenant zaman zaman kendini boynunu bükmüş, Vain'in ilerliyor ve temsil ettiği bilinçsiz güce hayret ediyordu.

Ama öğleden sonra geçtikçe düşünceleri Vain'den uzaklaştı ve önüne bakmaya başladı. Mamut ormanı her şeyi gizliyordu. Arazinin sunabileceği işaretler olabilirdi ama Revelstone'un yakın olduğunu biliyordu. Tüm endişesi, korkusu ve beklentisi ve sanki antik Keep'e erken bir bakış onu orada saklı olan ihtiyaçlar ve tehlikeler konusunda önceden uyaracaktı gibi, kalabalık yeşilliklerin arasından görmek için mücadele etti.

Ama hiçbir ön uyarı almamıştı. Öğleden sonra geç saatlerde Memla'nın yolu dik bir yamaçtan yukarı çıkmaya başladı. Bitki örtüsü aniden dağın eteklerindeki kayalıklarda son buldu. Revelstone, sanki o anda en canlı anılarının deposundan açılmış gibi Covenant'ın önünde belirdi.

Courser, binlerce yıl önce platonun bağırsak kayasından işlenmiş devasa taş şehrin yakınlarına varmıştı. En batıdan, dağlar doğuya doğru ilerliyordu, sonra Covenant'ın solunda iki fersah ötede, yayla platosuna doğru alçalıyordu, hala bir

Dağ eteklerinden bin fit ve daha fazla yükseklikteydi. Plato, yarım fersah uzunluğunda bir burun oluşturacak şekilde daralıyordu; ve bu burnun içine kadim devler muazzam ve Revelstone'un karmaşık yerleşimi.

Covenant'ın önündeki uçurumun tüm yüzü hizalanmış ve tahkim edilmişti, dayanaklar ve balkonlarla kaplıydı, oriellerle noktalanmıştı, arşitravlar, mazgallar, dağ eteklerinden elli ya da yüz metre yükseklikteki bir seviyeden platonun kenarına kadar. Solunda, Revelstone yavaş yavaş doğal kayanın içinde kayboldu; ama sağ tarafında Burnun ucundan, gözetleme kulesinin kalenin devasa kapılarını koruduğu kama ucuna kadar.

Şehrin muazzam ve tanıdık büyüklüğü, sevdiği Devler için kalbini gururla ve keskin bir kederle sızlattı. Bu Devler, Lord Foul'un Illearth Taşı'na karşı savaş sırasında bir Raver tarafından katledilerek bir bedende ölmüşlerdi. Bir zamanlar Revelstone'un duvarlarına kazınmış bir desen olduğunu duymuştu, Dev olmayan zihinlerin kavrayamayacağı kadar büyük bir anlam organizasyonu; ve şimdi bunun ona asla açıklanmasını istemiyordu.

Ama acısı bundan ibaret değildi. Revelstone'u görünce, incittiği ve kaybettiği diğer insanları, dostlarını ve düşmanlarını hatırladı: Trell Atiaran-arkadaşı; ordusu hayatta kalabilsin diye ruhunu bir Forestal'a satan Hile Troy; Saltheart Foamfollower; Elena. Yüce Lord Mhoram. Sonra Mhoram'ın adının masum kanı dökmeye gönüllü bir Clave tarafından kullanıldığını düşündükçe Covenant'ın üzüntüsü öfkeye dönüştü.

Revelstone'un kendisini incelerken öfkesi daha da arttı. Memla'nın hattı şehrin ortasındaki bir noktaya kadar uzanıyordu; ve o noktanın üzerindeki platodan, batmakta olan güneşin kalbine doğru yönelen muazzam bir mine ışını yayılıyordu. Sunder'ın *orkestrasındaki* Sunbane şaftına benziyordu; ama devasa boyutu şaşırtıcıydı. Covenant ona bakakaldı, Bu kadar büyük bir gücü toplamak için gereken can sayısını düşünemiyordu. Revelstone bir kan kalesine dönüşmüştü. Bir daha asla temiz olamayacağını acıyla hissetti.

Ama sonra bakışları batıda bir şey yakaladı, bir umut parıltısı. Orada, Revelstone ile Westron Dağları'nın ortasında, Glimmermere'in taşarak uçurumdan aşağı indiği ve Beyaz Nehir'i oluşturduğu Furl Şelaleleri uzanıyordu. Ve Şelaleler su tuttu; yuvarlanan serpinti yaklaşan gün batımını yakaladı ve parladı. Arazide on sekiz gündür yağmur yağmamıştı ve bunun altı günü Çöl; yine de Glimmermere'in kaynakları tükenmemişti.

Öfke ve umudu dişlerinin arasına sıkıştıran Covenant, kendisini önündeki her neyse onunla yüzleşmeye hazırladı.

Memla bir başarı iç çekişi yaptı ve *rukunu* indirdi. Mırıldandığı bir komutla Din'in başını çevirerek hayvanı kulenin güneydoğu cephesinin altındaki kapılara doğru koşturdu.

Gözetleme kulesi platonun ancak yarısı yüksekliğindeydi ve üst kısımları ana kaleden bağımsızdı, sadece ahşap yaya geçitleriyle birbirine bağlanmıştı. Covenant, kulenin tabanını Keep'e kapatan granit duvarların içinde gökyüzüne açık bir avlu olduğunu ve gözetleme kulesinin altındaki megalitik taş kapıların avlunun ötesinde tekrarlandığını, böylece Revelstone'un tek girişi için çifte savunmaya sahip olduğunu hatırladı. Ancak kuleye yaklaştığında, dış kapıların bir türlü açılmadığını görünce şok oldu. enkaz halinde yatıyordu. Uzak geçmişte bir zamanlar Revelstone'un iç savunmaya ihtiyacı olmuştu.

Yıkık kapıların üzerindeki dayanaklar, üzerindeki surlar ve mazgallar gibi terk edilmişti; tüm kule Boş. Belki de artık savunulabilir değildi. Belki de Clave yabancıların girişinden korkmaya gerek görmüyordu. Ya da belki de bu terk edilmişlik havası gafilleri yakalamak için bir tuzaktı.

Memla doğrudan tünele yöneldi. Ama Covenant, Din'in sırtından kayarak saçlarından tutunduğu tutamaklarla kendini aşağıya indirdi. Kadın durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"İşte Revelstone," dedi. "Girmek istemiyor musunuz?"

"Her şey sırayla." Omuzları endişeyle gerilmişti. "Na-Mhoram'ı buraya gönderin. Bana bunu bizzat söylemesini istiyorum.

Güvende olacağım."

"O na-Mhoram!" diye öfkeyle tersledi. "O başkalarının kaprislerine göre gelip gitmez."

"Aferin ona." Gerginliğini alaycılıkla kontrol etti. "Bir dahaki sefere kapris yaptığımda bunu aklımda tutacağım." Kadın karşılık vermek için ağzını açtı. Adam onun sözünü kesti. "Zaten iki kez esir alındım. Bu tekrar başıma gelmeyecek. Na-Mhoram'la konuşana kadar oraya gitmiyorum." Ani bir sezgiyle ekledi: "Ona özgürlüğün gerekliliğini en az onun kadar iyi anladığımı söyle. İstedliğini zorla elde edemez. Sadece işbirliği yapması gerekecek."

Memla bir süre ona ters ters baktıktan sonra, "Nasıl istersen," diye mırıldandı. Sert bir emirle Din'i tünele gönderdi ve Covenant'ı Vain ile yalnız bıraktı.

Covenant endişesini bastırdı ve bekledi. Zirvelerin karşısında, Güneş yeşil ve lavanta renginde batıyordu; Revelstone'un gölgesi korkunç yeşilliklerin üzerine karanlığın bir kalkanı gibi yayılmıştı. Düşmanca bir niyet olup olmadığını anlamak için kuleyi izlerken, hiçbir tacından flamalar uçtu. Hiçbirine gerek yoktu: Güneşboğan gücünün sıcak kırmızı şaftı Revelstone'u Clave'in evi olarak daha fazla işaretledi kesinlikle herhangi bir oriflamme'den daha fazla.

Sabrına hâkim olamayarak Vain'e homurdandı, "Burada ne istediğini biliyorsam lanet olsun. Ama benim çok fazla başka sorunum var. Kendi başının çaresine bakmak zorundasın."

Vain cevap vermedi. Duymaktan aciz görünüyordu.

Sonra Covenant tünelde bir hareket gördü. Simsiyah bir cübbe ve kırmızı bir chasuble giyen kısa boylu bir adam yıkık tünelden çıktı. Kapılar. Kendisi kadar uzun demir bir maşrapa taşıyordu. Bir ucunda üçgen vardı. Cübbesinin kapüşonunu kullanmıyordu; yuvarlak yüzü, kel kafası ve sakalsız yanakları açıktaydı. Yüzü irenikti, alışılmış bir mutluluk ya da can sıkıntısı kalıbında şekillenmişti, sanki hayattaki hiçbir şeyin onu kızdıramayacağını deneyimlerinden biliyordu.

soğukkanlıydı. Sadece gözleri duruşundaki ciddiyetle çelişiyordu. Delici bir kırmızıydılar.

"Halfhand," dedi donuk bir sesle. "Revelstone'a hoş geldin. Ben Gibbon na-Mhoram."

Adamın tavrının basitliği Covenant'ın rahatsız edici. "Memla bana burada güvende olduğumu söylüyor," dedi. "Sen beni öldürmeye çalışırken buna nasıl inanabilirim ki? Ülkeye ilk ayak bastığımdan beri?"

"Bizim için büyük bir tehlikeyi temsil ediyorsun, Yarımel." Gibbon sanki yarı uykudaymış gibi konuşuyordu. "Ama aynı zamanda büyük bir vaadi temsil ettiğinize de inanmaya başladım. Bu vaat adına, bu riski kabul ediyorum.

Tehlike. Ülkenin her güce ihtiyacı var. Söylediklerimin doğruluğunu görebilmeniz için size yalnız geldim. Aramızda kendi amaçlarınızın izin verdiği kadar güvendesiniz."

Covenant bu iddiaya karşı çıkmak istedi; ama o bir test yapmaya hazırdı. Yöntemini değiştirdi. "Santonin nerede?"

Gibbon gözünü kırpmadı. "Memla na-Mhoram-in bana yoldaşlarınızın bir Süvari'nin eline düştüğüne inandığınızı söyledi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Santonin Revelstone'dan uzun zamandır uzakta. Onun için endişeleniyoruz. *Rukh*'u sessiz. Belki de -eğer onun hakkında söylediklerin doğruysa- yoldaşların ona hükmetmiş ve *rukhu* almışlardır. Sizinle buluşmak için gönderilen atlılara aramaya başlamalarını emrettim bile. Eğer yoldaşlarınız bulunursa, sizi temin ederim ki onların güvenliğine önem vereceğiz."

Covenant cevap vermedi. Na-Mhoram'a kaşlarını çattı ve sessiz kaldı.

Adam hiçbir belirsizlik ya da kafa karışıklığı göstermedi. Vain'e doğru başını salladı ve şöyle dedi: "Şimdi size arkadaşınızla ilgili bir şey sormalıyım.

Onun gücü apaçık ortadadır, ama biz onu kavrayamıyoruz."

"Onu görüyorsun," diye mırıldandı Covenant. "Onun hakkında en az benim kadar çok şey biliyorsun."

Gibbon bakışlarının genişlemesine izin verdi. Ama kuşkusundan söz etmedi. Onun yerine, "Onun hakkında bildiklerim hiçbir şey değil.

Bu nedenle onun Revelstone'a girmesine izin vermeyeceğim."

Covenant omuz silkti. "Sen bilirsin. Eğer onu dışarıda tutabilirsen, rica ederim."

"Bu görülecektir." Na-Mhoram tünele doğru eliyle işaret etti. "Bana eşlik edecek misin?"

Covenant bir an daha tereddüt etti. Sonra, "Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi.

Gibbon, Covenant'ın kararını ya da seçeneksizliğini onaylarcasına belirsiz bir şekilde başını salladı ve kuleye doğru döndü.

Na-Mhoram'ın arkasında yürüyen Covenant, tünele sanki tehlikeye açılan bir gırtlakmış gibi girdi. Omuzları, tavandaki açıklıklardan insanların üzerine atlayabileceği korkusuna karşı istemsizce kamburlaştı. Ama hiçbir şey ona saldırmadı. Yankılanan sesler arasında ayak sesleriyle avluya geçti.

Orada iç kapıların sağlam olduğunu gördü. Kapılar sadece na-Mhoram'ı içeri alacak kadar açıldı. Clave üyeleri girişin üzerindeki surlarda nöbet tutuyordu.

Covenant'a kendisini takip etmesini işaret eden Gibbon, devasa taş kapıların arasından geçti.

Cehennem Ateşi, diye homurdandı Covenant, korkusunu inkar ederek. Arkasında Vain olduğu halde ilerledi.

Kapılar çene gibi duruyordu. Onları geçtiği anda, içi boş bir granit gümbürtüsüyle kapandılar ve Vain'i dışarıda bıraktılar.

Hiç ışık yoktu. Revelstone, bir hapisane kadar karanlık olan Covenant'ın etrafına çömeldi.

SEKİZ: Yağmurda Revelstone

"Gibbon!" Covenant'ın sesine korku ve öfke karıştı.

"Ah, pardon," diye cevap verdi na-Mhoram karanlığın içinden.
"Işık istiyorsunuz. Bir dakika."

Cüppeler Covenant'ın etrafında hışırdadı. Onları savuşturmak için kollarını iki yana açtı; ama ona saldırmadılar. Sonra bir kelime duydu Komut. Bir *rukħ* üçgeninden kırmızı alevler fışkırdı. Diğer ışıklar onu izledi. Birkaç dakika içinde Revelstone'un yüksek ve geniş giriş holü cafcacflı bir şekilde lal rengine büründü.

Gibbon, "Affedersiniz," diye tekrarladı. "Revelstone ihtiyatlı bir yerdir. Sizin güvensizliğinizin de gösterdiği gibi, Clave birçok kişi tarafından haksız yere hor görülüyor. Bu nedenle yabancıları ihtiyatla kabul ederiz."

İç dengesini yeniden sağlamaya çalışan Covenant, "İnsanların senden hoşlanmamasının bir nedeni olabileceğini hiç düşündün mü?" diye homurdandı.

"Hoşlanmamaları doğal," dedi na-Mhoram, hiç istifini bozmadan. "Hayatları şafaktan gün batımına kadar korku içinde geçiyor ve emeğimizin meyvesini görmüyorlar. Biz olmasak yok olacaklarını söylediğimizde bize nasıl inansınlar? Buna kızmıyoruz. Ama buna karşı dikkatli olmalıyız."

Gibbon'ın açıklaması kulağa tehlikeli derecede makul geliyordu. Yine de Covenant na-Mhoram'ın tutkusuzluğuna güvenmiyordu. Aklına uygun bir karşılık gelmediği için, Gibbon "Gelecek misin?" diye sorduğunda başını sallamakla yetindi. Na-Mhoram'ın yanında, aşağıya doğru yürüdü.
Clave üyeleri tarafından kuşatılmış, ateşler taşıyan salon.

Salon bir mağara kadar büyüktü; Devler tarafından Devleri barındırmak için yapılmıştı. Ama Gibbon kısa süre sonra oradan ve üst kata doğru geniş merdivenlerden çıkmaya başladı. şehrin seviyeleri. Revelstone bir labirent kadar karmaşıktı çünkü

sadece çoktan ölmüş Devlerin bildiği kriterlere göre düzenlenmişti. Ancak, burası Covenant için tanındıktı; on yıldır burada olmamasına rağmen, yolunu bildiğini fark etti. O gerçeklerden acımasız bir memnuniyet duydu.

Hatırladığı Keep'e sadık kalarak Gibbon'ı yukarı doğru takip etti ve Revelstone'un omurgasından uzaklaştı. Giriş holünü geride bıraktıklarında, duvarlar boyunca uzanan apliklerde tüten meşaleler yollarını aydınlatıyordu. Çok geçmeden, uzunlamasına işaretlenmiş bir koridora girdiler.

Ahşap kulplu granit kapılarla aralıklı olarak açılıyordu. Bunlardan birinin karşısında kırmızı bir cübbe giyen ama cübbesi olmayan kukuletalı bir figür duruyordu. Na-Mhoram yaklaştığında, figür kapıyı onun için açtı. Covenant girişte gizli bir kilit ya da sürgü olmadığından emin olmak için bir an durduktan sonra Gibbon'ın peşinden içeri girdi.

Kapının ardında bir dizi oda vardı: taş sandalyeler ve bir masa içeren merkezi bir alan; bir tarafta bir yatak odası ve diğer tarafta bir banyo.

diğeri; bir dış balkon. Masanın üzerinde bir tepsi yemek vardı. Markalar odayı aydınlatıyor, havayı bir duman patinası ile kaplıyordu. Lordların dizginlenemeyen ateşlerini hatırlayan Covenant, na-Mhoram'a acı sorular yöneltmeye başladı.

"Burada rahat edeceksiniz," dedi Gibbon. "Ama eğer Memnun kalmazsanız, istediğiniz her yeri size sağlayacağız. Revelstone, Clave'den daha büyük ve çok daha az kullanılıyor." Kapının ardındaki kukuletalı figüre işaret ederek devam etti, "Bu Akkasri na-Mhoram-cro. İsteklerinize cevap verecektir. Herhangi bir eksikliğinizi ya da arzunuzu ona söyleyin." Kukuletalı kadın yüzünü ya da ellerini göstermeden eğildi ve geri çekildi. "Halfhand, memnun musun?"

İçerik mi? Covenant hırlamak istedi. Tabii ya! Linden hangi cehennemde? Ama bu dürtüsünü bastırdı. Arkadaşlarının onun için ne kadar önemli olduğuna ihanet etmek istemiyordu. Onun yerine, "İyi olacağım. Kimse bana bıçak saplamaya çalışmadığı sürece -Ya da kapımı kilitle ya da yemeğimi zehirle."

Gibbon'ın neşesi her duyguyu bastırıyordu. Gözleri renklerinin

izin verdiği kadar yumuşaktı. Bir an için Covenant'a baktı,

sonra masaya geçti. Yavaşça tepsideki her tabaktan bir ısırık aldı - kuru meyve, ekmek, güveç- ve bunları bir kadeh şarapla yıkadı. şişeden bir yudum aldı. Covenant'ın bakışlarını tutarak şöyle dedi, "Halfhand, bu güvensizlik sana yakışmıyor. Bizden böyle bir kötülük beklerken neden burada olduğunuzu sormak istiyorum."

Covenant bu soruya dürüstçe cevap vermeye hazırды. "Arkadaşlarıma ne olduğunu saymazsak, bilgiye ihtiyacım var. Bu Sunbane'i anlamam gerek. Bu yüzden Clave'e ihtiyacım var. Tanıştığım köylüler -" Onu öldürmeye çalışmakla o kadar meşguldüler ki sorulara cevap veremediler. "Sadece hayatta kalıyorlar. Anlamıyorlar. Ne olduğunu bilmek istiyorum Sunbane'e neden olur. Böylece onunla savaşabilirim."

Gibbon'ın kırmızı gözleri belirsiz bir şekilde parlıyordu. "Pekâlâ," diye cevap verdi Gibbon, ne duyduklarıyla ne de söyledikleriyle ilgilenmediğini belli eden bir ses tonuyla. "Sunbane'le savaşmaya gelince, sizden yarına kadar beklemenizi istemek zorundayım. Clave geceleri dinlenir. Ama Güneşboğan'ın nedenleri yeterince açık. Geçmişte a-Jeroth'a hizmet etmenin kötülüğü yüzünden Efendi'nin Toprak'a karşı duyduğu gazaptır."

Covenant içten içe homurdandı. Bu fikir ya bir yalan ya da acımasız bir sapkınlıktı. Ama Gibbon'la metafizik tartışmasına girmeye niyeti yoktu. "Demek istediğim bu değil. Daha pratik bir şeye ihtiyacım var. Nasıl yapıldı? Nasıl oldu? Nasıl çalışıyor?"

Gibbon'ın bakışları hiç değişmedi. "Halfhand, eğer böyle bir bilgiye sahip olsaydım, bunu kendim kullanırdım."

Müthiş. Covenant, na-Mhoram. Duygusal bir yorgunluk dalgası üzerine çöktü. İhtiyacı olan bilgiyi toplamanın ne kadar zor olacağını görmeye başladı ve cesareti kırıldı. Doğru soruları bilemiyordu. Gibbon, "Yorgunsun." dediğinde sadece başını salladı. Şimdi ye. Uyu. Belki yarın yeni bir anlayış getirir."

Ama Gibbon kapıya doğru ilerlerken, Covenant bir kez daha denemek zorunda olduğunu hissetti. "Söyle bana. Nasıl oluyor da Glimmermere'de hâlâ su var?"

Na-Mhoram sakın bir sabırla, "Biz Güneşboğan'ı ılımlı hale

getiriyoruz," diye cevap verdi. "Bu nedenle Dünya bir miktar canlılığını koruyor." Bir göz kırpması

Gözlerindeki tereddüt kayboldu. "Eski bir efsaneye göre gölün derinliklerinde isimsiz bir periapt yatar ve onu Güneşboğan'a karşı korur."

Covenant tekrar başını salladı. Güçlü olsun ya da olmasın, Glimmermere'in dibinde yatan en az bir şey biliyordu.

Sonra Gibbon kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı ve Covenant yalnız kaldı.

Bir süre hareketsiz kalarak zayıflığının üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Sonra balkona bir sandalye çekti, böylece gecenin mahremiyetinde oturup düşünebilecekti.

Balkonu, kalenin güney cephesinin yarısına kadar uzanıyordu. A gibbous ay yükseliyordu ve bereketli güneşin bıraktığı uçsuz bucaksız karanlık ağaç yığınına görebiliyordu. Ayaklarını uzatmış oturuyordu. Yükseklik korkusunu yatıştırmak için balkonun parmaklıklarına yaslandı, parmaklarını birbirine karışmış sakallarında gezdirdi ve içinde bulunduğu ikilemi kavramaya çalıştı.

Aslında hayatına yönelik fiziksel bir girişim beklemiyordu. Özgürlüğün gerekliliği üzerinde ısrarla durmasının nedeni Clave'e onu öldürmekle hiçbir şey kazanamayacaklarını söyledi; ama gerçek şu ki, Clave'i cinayet işlemeyi düşünmekle suçladı. tamamen farklı bir korku için serbest bırakın.

Linden için korkuyordu, arkadaşlarının kendisinden çok daha fazla tehlikede olmasından acıklı bir şekilde korkuyordu. Ve bu korku çaresizliği yüzünden daha da artmıştı. Neredeydiler? Gibbon ve Memla Santonin hakkında yalan mı söylüyorlardı? Eğer öyleyse, gerçeği nasıl öğrenebilirdi? Eğer değilse, ne yapabilirdi? Linden olmadan kendini sakat hissediyordu; ona ihtiyacı vardı. Algılar. Gibbon'ın dürüst olup olmadığını ona söyleyebilirdi.

Cüzzamının uyuşukluğuna lanet okuyarak geceye, bir zamanlar ölümcül bir dövüşte Despiser'a hükmetmiş olan inançsız ve beyaz altın sahibi Thomas Covenant'ın neden bu topraklarda yaşadığını sordu

-Neden bu kadar çaresiz hissediyordu? Ve cevap, öz bilgisinin, ne olduğuna dair temel güveninin

şüphe. Kaynakları bir çelişkiye dönüşmüştü. İradesinin tüm bilinçli aşırılığı, yüzüğünden bir zerre ya da zerre güç çağıramıyordu; ancak sayıkladığında, bilinçli kontrolün tamamen ötesinde vahşi bir güç uyguladı. Bu yüzden kendine güvenmiyor ve ne yapacağını bilmiyordu.

Ama gece bu soruya kulaklarını tıkadı. Sonunda sorgulamayı bıraktı ve uyumak için hazırlanmaya başladı.

Banyoda giysilerini çıkardı, hem onları hem de kendini iyice fırçaladı, sonra da kurumaları için sandalyelerin arkalıklarına astı. Çıplaklığı içinde kendini savunmasız hissediyordu; ama bu riski, kendisine verilen yiyecekleri yiyerek ve *metheglin* şişesini dibine kadar içerek kabul etti. Bal likörü moraline fiziksel bir uyuşukluk katmıştı.

Yorgunluk. Yatağı incelediğinde rahat ve temiz kokulu olduğunu gördü. Kâbuslar, sürprizler, ıstıraplar bekleyerek battaniyenin altına çömeldi ve uyudu.

Revelstone'un granitlerine çarpan bir nehir gibi akan yağmurun sesiyle uyandı. Yatak odasının havası nemliydi; yatmadan önce balkonu kapatmamıştı. Ama bir süre kıpırdamadı; akan susuzluğa uzandı ve sesin onu uyanıklığa taşımaya izin verdi.

Sonunda sırt üstü dönüp gözlerini açtığı anda, Vain'in yatağın yanında durduğunu gördü.

Demondim dölü her zamanki gibi kollarını hafifçe bükmüş, rahat bir duruş sergiliyor, gözleri hiçbir şeye odaklanmıyordu.

"Bu da ne-?" Covenant yataktan fırladı ve aceleyle yan odaya geçti. Balkondan gelen yağmur zemini ıslatıyordu. Tufana göğüs gerdi ve Vain'in ona nasıl ulaştığına dair bir işaret aramak için dışarı çıktı.

Sağanak yağmurun arasında, balkonun ucuna yaslanmış kocaman bir ağaç dalı gördü. Dalın ucu başka bir ağaca dayanıyordu. balkon otuz ya da kırk fit aşağıdaydı; görünüşe göre Vain, Revelstone'un duvarına birkaç yüz fit tırmanmış, dalını alt dayanaklara tırmandırmış, sonra arkasından yukarı çekmiş ve onu kullanmıştı

sonraki korkuluklara ulaşmak için, kazanana kadar aşamalı olarak yükseldi

Covenant'ın odası. Vain'in doğru odayı nasıl bildiği konusunda Covenant'ın hiçbir fikri yoktu.

Suyu etrafa saçarak hızla süitine geri döndü ve balkon kapısını kapattı. Çıplak ve sırılsıklam bir halde Demondim'e baktı.

spawn, Vain'in açıklanamaz yetenekleri karşısında hayrete düşmüştü. Sonra suratsız bir sırıtış ağzını büktü. "Aferin sana," diye homurdandı. "Bu onları sinirlendirecek." Gergin insanlar hata yapardı.

Vain sağır bir dilsiz gibi boş gözlerle ona baktı. Covenant düşüncelerine sertçe başını salladı ve banyoya doğru ilerledi.

Havlu. Ama Vain'in başının sol tarafından omzuna doğru uzanan morarmış, çiğ yama onu durdurdu. Yaralanmıştı; hasarlı derisinden sanki ciddi şekilde yanmış gibi siyah bir sıvı sızıyordu.

Nasıl-? Geçtiğimiz günlerde Covenant, Vain'in zarar görmezliğine o kadar ikna olmuştu ki artık düşünemiyordu. Demondim-spawn zarar görebilir miydi? Elbette- Ama bir sonraki anda şaşkınlığı, kavrayışının alevlenmesiyle kayboldu. Vain, gizemli figürü test eden Clave-Riders tarafından saldırıya uğramıştı.

kapılarının dışında. Onu yakmışlardı. Belki de kendini savunmaya bile tenezzül etmemişti.

Ama yüz ifadesinden acı çektiği anlaşılmıyordu. Bir süre sonra, Covenant küfrederek banyoya gitti ve kendini kurulamaya başladı. Piçler! Eminim parmağını bile kıpırdatmamıştır. Çabucak Hâlâ biraz nemli olmalarına rağmen giysilerini giydi. Süitinin kapısına doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı.

Akkasri na-Mhoram-cro ayaklarının dibinde taze bir yemek tepsiyle geçitte duruyordu. Covenant ona kabaca işaret etti. Tepsiyi aldı ve onun süitine taşıdı.

Onu kapının girişinde durdurdu, yeni tepsiyi aldı ve eskisini ona verdi, sonra da onu kovdu. Vain'in varlığını na-Mhoram'a bildirmek için bir şansı olmasını istiyordu. Bu küçük bir intikamdı,

ama o aldı. Tepkisini görememesi için kapüşonu yüzünü gizliyordu. Ama o hiç düşünmeden gitti.

Karanlık bir şekilde mırıldanarak kahvaltıya oturdu.

Sözlerini bitirdikten kısa bir süre sonra kapısı çalındı. Taş levhayı iterek açtı ve Akkasri'yi dışarıda yalnız bulunca hayal kırıklığına uğradı.

"Halfhand," dedi annem, sesini alçaltarak, "bir şey sormuşsun. Clave'in Sunbane'e karşı direnişiyle ilgili bilgi. Na-Mhoram size hizmet etmemi emrediyor. Sana rehberlik edeceğim. İşimizin yapıldığı yere gidip elimden geldiğince açıklayacağım."

Covenant'ın beklediği bu değildi. "Gibbon nerede?"

"Na-Mhoram," diye yanıtladı Akkasri, Gibbon'un unvanını vurgulayarak, "birçok görevi vardır. Sadece na-Mhoram-cro olmama rağmen, bazı sorulara cevap verebilirim. Gibbon na-Mhoram size eşlik edecek, eğer ben ihtiyacınızı karşılayacaktır."

Oh, kahretsin, diye homurdandı. Ama hoşnutsuzluğunu gizledi. "Göreceğiz bakalım. Bir sürü sorum var." Koridora çıktı ve Vain için kapıyı açık tuttu. "Hadi gidelim."

Akkasri bir anda Vain'i tamamen görmezden gelerek geçitten aşağı doğru ilerledi. Bu Covenant'a doğal gelmemiştir; Demondim-Spawn kolay kolay göz ardı edilemezdi. Belki de ona ne yapması gerektiği söylenmişti? O zaman intikamı boşa gitmemiştir.

Sinirleri gerilmişti. Akkasri'nin yanına doğru ilerleyerek, "Na-Mhoram- cro nedir?" diye açık açık sorarak anlama arayışına başladı.

"Halfhand," dedi kadın ona yüzünü göstermeden, "na-Mhoram-cro'lar Clave'nin acemileridir. Bizde çok şey öğretildi, ama henüz Binici olmak için gerekli olan *rüşde* erişemedik. Bu beceriyi kazandığımızda, na-Mhoram-wist. Ve çok fazla deneyim ve bilgelikle, bazılarımız na-Mhoram'ın elleri olmak için ilerleyeceğiz.

na-Mhoram-in. Seni Revelstone'a getiren Memla böyle biri. Cesareti ve bilgeliği için büyük onur duyuyor."

"Eğer acemiysen," diye sordu, "ne kadarını açıklayabilirsin?"

"Clave'in tüm bilgisine yalnızca Gibbon na-Mhoram sahiptir." Akkasri'nin ses tonu öfkeyle karıştı. "Ama ben vasıfsızım, değil cahil."

"Pekâlâ." Vain'i de arkalarına alarak Covenant'ı aşağıya, genellikle Kalenin orta derinliklerine doğru yönlendirdi. "Söyle bana Bu. Clave nereden geldi?" "Halfhand?"

"Burası çok uzun zamandır burada değil. Diğer insanlar burada yaşırdı.

Revelstone. Onlara ne oldu? Clave nasıl başladı? Kim başlattı?"

"Ah." Başını salladı. "Bu bir efsane meselesi. Söylendiğine göre, çok çok nesiller önce, Güneşboğan ilk ortaya çıktığında Gökyüzünde, Ülke bir Konsey tarafından yönetiliyordu. Bu Konsey ve tehlikeyi karşılamak için hiçbir çaba göstermediler. Bu nedenle Meryem'in gelişinden önce çok değerli zaman kaybedildi."

Covenant onu nereye götürdüğünü anlamaya başladı; burası kutsal muhafazaya giden yoldu. Salonların ve geçitlerin genel boşluğu onu biraz şaşırtmıştı. Ama şunu düşündü Revelstone çok büyüktü. İçinde birkaç bin kişi birbirini ezmeden yaşayabilirdi.

"Şimdi bize rehberlik eden onun vizyonudur," diyordu na-Mhoram-cro

şöyle diyordu. "Konseyin a-Jeroth'un hilesine yenik düştüğünü görünce, gayretini ve öngörüsünü koruyan birkaç kişiyle birlikte ayağa kalktı ve hainleri kovdu. Sonra hayatımızın uzun mücadelesi başladı.

Toprağı korumak. Mhoram'dan ve onun az sayıdaki adamından Nesilden nesile, na-Mhoram'dan na-Mhoram'a, Sunbane'e karşı muhalefetini her zaman tamamlamaya çalıştı.

"Bu yavaş bir iş. Beceride ustalaşmakta ve ihtiyacımız olan sayıya ulaşmakta yavaş kaldık ve kan toplamakta da yavaş kaldık."

Kan kelimesini mükemmel bir kişiliksizlikle söyledi. Hiçbir şey. "Ama şimdi uzun hayalimizin meyvesine yaklaşıyoruz. Sunbane üç günlük bir ritme ulaştı ve biz buradayız. Biz Tut, Halfhand!" Gururlu olduğunu iddia ediyordu; ama yumuşak bir sesle, sanki Gurur da kişisel değildi. Sanki Covenant'ın sorularını yanıtlamak için özenle hazırlanmış gibiydi.

Ama kuşkusunu bir kenara bıraktı. Kalenin omurgası boyunca uzanan ana koridorlardan birinde yürüyorlardı; ileride, çoktan ölmüş Lordların kendilerini Toprağa ve Barışa adama ayinlerini düzenledikleri kutsal muhafazanın dış duvarının etrafında sağa ve sola dönen geçidi görebiliyordu.

Yaklaştıkça, çok sayıda kapının olduğunu gözlemledi. Duvarın etrafına düzenli olarak yerleştirilmiş ve Devler için yeterince büyük olan kapılar kapalı tutuluyordu. Bir Süvari duvardan çıkarken kısa bir açıklık Kasa bir an için kırmızı bir sıcaklık ve içeride kükreyen bir mum ortaya çıkardı.

Na-Mhoram-cro kapılardan birinin önünde durdu ve Covenant'a hitap etti. "Burada konuşmak bir tarikattır." Covenant onun yüzünü görmek istedi; sanki kaçamak bakan gözleri varmış gibiydi. Ama kukuletası yüzünü gizliyordu. Memla ve Gibbon'ı görmemiş olsaydı, tüm Clave'lerin bir tür deformasyon sakladığından şüphelenebilirdi. "Burası Banefire ve *Usta Rukh*'un salonu. Orayı gördüğünüzde geri çekileceğiz ve ben de size o r a s ı hakkında bilgi vereceğim."

Clave'in kutsal muhafazaya ne yaptığını görmek için ani bir isteksizliğe rağmen başını salladı. Akkasri en yakın kapıyı açtığında, onu bir ısı ve gürültü selinin içine kadar takip etti.

Her yer cafcacflı bir ateşle parlıyordu. Muhafaza, Revelstone'un bağırsak kayasında muazzam bir oyuktu, uçta bir silindir, dağ eteklerinin seviyesinin yarısından daha fazla yüksekliğin altından yükseliyordu.

Kaleye. Lordlar yerdeki bir kürsüden şehre sesleniyorlardı. Ve duvarlarda alanı çevreleyen yedi balkon vardı, biri

bir sonrakinin hemen üstünde. Revelstone halkı Lordları dinlemek için orada durmuştu.

Daha fazla değil. Akkasri, Covenant'ı dördüncü balkona getirmişti; ama burada bile, yerden en az iki yüz metre yukarıda, acı verici bir şekilde ateşe yakındı.

Kürsünün bulunduğu oyuktan yukarı doğru kükredi, uluyarak ve öfkelenerek neredeyse onun durduğu yere kadar yükseldi. Kızıl alevler havayı pençeliyor, sanki Keep'in kökleri tutuşmuş gibiydi. Isı patlaması onu yarı kör etti; ateş yanaklarını kavuruyor, saçlarını gevrekleştiriyor gibiydi. Herhangi bir ayrıntıyı seçebilmek için gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı.

İlk gördüğü şey *usta-rukh* oldu. Üç noktada duruyordu. Bu balkonun parmaklıklarında muazzam bir demir üçgen vardı. Her bir kolun ortası donuk vernikle parlıyordu.

Clave'in iki üyesi *ana salonun* her köşesinde duruyordu. Sıcaktan etkilenmiyor gibiydiler. Elleri demiri kavradı, sanki Banefire dokunarak okuyabilecekleri bir yazıymış gibi ona konsantre oldular. Yüzleri kızarmış ve fanatik bir şekilde parlıyordu. Alevler.

Belli ki burası Sunbane gücünün kırmızı şaftının güneşe sıçradığı yeri.

Boşluğun tabanındaki ve en yüksek çevresindeki kapılar balkon açıldı ve havalandırma sağlıyordu. Covenant, göz kamaştırıcı parlaklıkta kubbeli tavanı ilk kez gördü. Devler bir şekilde onu süslü bir şekilde oymayı başarmışlardı. Cesur figürler, Devlerin Ülkedeki ilk tarihlerinden sahneleri tasvir ediyordu: karşılama, minnettarlık, güven. Ama yangın, resimlerin garip bir şekilde çarpık ve kötücül görünmesine neden olmuştu.

Dişlerini gıcırdatarak bakışlarını aşağıya doğru çevirdi. Ateşin dibindeki bir hareket dikkatini çekti. Şimdi zemine oyulmuş birkaç yalağın oyuğu beslediğini gördü. Na-Mhoram-cro gibi giyinmiş bir figür yalaklardan birine yaklaştı, yalağa boşaltılan iki ağır kova taşıyordu. Karanlık

Sıvı, Revelstone'un iksiri gibi oyuğa aktı. Neredeyse aynı anda, Banefire daha zengin bir dokuya büründü, kanın yakut rengine doğru derinleşti.

Covenant sıcaklıktan ve belirsiz tutkudan boğuluyordu. Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Akkasri ve Vain'in yanından geçerek *ustaruhun* en yakın köşesine doğru hızla ilerledi.

Oradaki insanlar onu fark etmedi; alevin derin uğultusu botlarının sesini örtüyordu ve konsantrasyonları yerindeydi. İçlerinden birini omzundan tutup çekerek uzaklaştırdı. demirden. Bu kişi ondan daha uzun boyluydu; güç ve öfke dolu bir figürdü.

Covenant kapüşonlu yüze doğru bağırdı, "Santonin nerede?"

Bir adamın sesi, Banefire'ın uğultusu arasından zar zor duyulacak şekilde cevap verdi. "Ben bir Okuyucu'yum, kahin değil!"

Covenant adamın cüppesini kavradı. "Ona ne oldu?"

"*Rukhunu* kaybetti!" diye bağırdı Okuyucu. "Na-Muram'ın emriyle onu özenle aradık! Eğer *rukh'u* yok edilseydi - eğer *rukh'u* hala elindeyken öldürülseydi - bunu bilirdik. Her *rukh*, *ana rukh'a* cevap verir. cahil ellere düşer. *Rukhunu* serbest bırakmayı seçmez. Bu nedenle yenilmiş ve yoksun kalmıştır. Belki de o zaman öldürüldü. Bilemeyiz!"

"Yarım El!" Akkasri Mutabakat'ın koluna yapışarak onu kapıya doğru itti.

Kadının onu kutsal muhafazanın dışına çekmesine izin verdi. Sıcaktan ve kör, vahşi bir umuttan başı dönüyordu. Belki de Okuyucu doğruyu söylüyordu; belki de arkadaşları onları esir alan kişiyi alt etmişti; belki de güvendeydiler! Na-Mhoram-cro kapıyı kapatırken o da dış duvara yaslandı ve serin hava karşısında nefes nefese kaldı.

Vain onun yanında duruyordu, her zamanki gibi boş ve dikkatliydi.

Covenant'ı inceleyen Akkasri, "Odanıza dönelim mi? Dinlenmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. O kadar çok şeyini açığa çıkarmak istemiyordu.

umut. Çaba sarf ederek, sarsılan düşüncelerini düzeltti. "Ben iyiyim." Nabzı onu yalanlıyordu; ama kadının böyle bir şeyi algılayamayacağına güveniyordu.

şeyler. "Sadece açıkla. *Usta Rukh*'u gördüm. Şimdi bana nasıl çalıştığını anlat. Sunbane ile nasıl savaştığını."

"Gücünü ondan çekerek," diye yanıtladı basitçe. "Eğer bir gölden, kaynaklarının sağladığından daha fazla su alınırsa, göl boşalacaktır. Böylece Güneşboğan'a direniriz.

"Mhoram Yasak Ateşi ilk yarattığında, küçük bir şeydi ve çok az şey başardı. Ama Clave nesilden nesile onu büyüttü, uygun bir gün için çabaladı. Sunbane'in ilerleyişini durdurmak için güç harcanacaktır."

Covenant zihnini karıştırdı, sonra sordu, "Tüm bu güçle ne yapıyorsun? Bir yere gitmesi lazım."

"Gerçekten de. Clave'i güçlendirmek ve işimize devam etmek için güce çok ihtiyacımız var. Öğrendiğiniz gibi, Biniciler tarafından çok şey çekilir, böylece tek başına hiçbir erkek ya da kadının yıkıcı bir kan harcamadan başaramayacağı şekilde at sürebilir ve çalışabilirler. Başka güçlerle de Kuryeler işlenir, böylece Sunbane

onlar üzerinde hiçbir hakimiyetleri yok. Ve Revelstone'da yaşayanlar daha fazlasını tüketiyor. Yayılda ekinler yetiştirilir, koyun ve keçiler beslenir, tezgâhlar ve demir ocakları çalıştırılır. Daha önceki nesillerde

Clave ihtiyaç ve kıtlık nedeniyle engelleniyordu. Ama şimdi geliyoruz,

Yarım el. Başımıza büyük bir felaket gelmediği sürece," dedi Akkasri sivri bir tonla, "başarısız olmayacağız."

"Ve tüm bunları insanları öldürerek yapıyorsun," diye homurdandı. "Bu kadar kanı nereden buluyorsun?"

Sorduğu sorudan duyduğu hoşnutsuzlukla başını başka yöne çevirdi. "Şüphesiz bu bilgiye sahipsiniz," dedi uyararak. "Eğer daha

fazla aydınlanmak istiyorsanız, na-Mhoram'a danışın."

"Yapacağım," diye söz verdi. Kutsal muhafazanın durumu ona, Clave'in iyi olduğunu bildiği bir sürü şeyi kötü olarak gördüğünü hatırlattı; ve onların iyi olarak adlandırdığı eylemler bağırsaklarını şişirdi. "Bu arada, na-Mhoram'ın" -onu kızdırmak için bu unvanı alaycı bir şekilde kullandı- "benim için aklında ne olduğunu söyle. Benden yardım istiyor. Benden ne yapmamı istiyor?"

Bu belli ki hazırlıklı geldiği bir soruydu. Hiç tereddüt etmeden, "O seni bir Okuyucu yapmak istiyor," dedi.

Bir Okuyucu, diye mırıldandı kendi kendine. Müthiş bir şey.

"Birkaç nedenden ötürü," diye devam etti sakın sakın. "Reading ve soothreading arasındaki ayrım dar, ama ciddi. Belki de beyaz yüzüğünüzle aradaki fark kapatılabilir ve Clave'e geleceğine rehberlik edecek bilgi. Ayrıca senin gücünle belki de daha fazla Sunbane tüketilebilir. Belki de Revelstone'un etrafındaki bölge üzerinde hakimiyet kurabilir, onu Sunbane. Umudumuz bu. Siz daha fazla güce sahip oldukça, Güneşboğan zayıflayacak, hakimiyetinizin genişlemesine izin verecek ve güvenliği Diyar'ın daha uzaklarına yayacaktı. Böylece nesiller bir ömre sıkıştırılabilir.

"Bu cesur bir vizyon, Halfhand, her erkek ya da kadına layık. Büyük bir hayat ve toprak kurtarışı. Bu nedenle Gibbon na-Mhoram ölüm emrini iptal etti."

Ama ikna olmadı. Onu sadece aklının yarısı ile dinledi. O konuşurken, Vain'deki bir değişikliğin farkına vardı. Demondim spawn'ı artık tamamen hareketsiz durmuyordu. Sanki uzaklardan bir ses duymuş ve onu dinlemeye çalışıyormuş gibi başı bir o yana bir bu yana kayıyordu.

kaynağını bulmak için. Siyah gözleri odaklanmıştı. Akkasri "Cevap verecek misin Yarımel?" dediğinde Covenant onu görmezden geldi. Hissetti ki

Birden Vain'in bir şey yapmak üzere olduğundan emin oldu. Belirsiz bir heyecan onu duvardan uzaklaştırdı ve olabilecek her şeye karşı hazırladı.

Vain aniden kıvrımlı koridor boyunca uzaklaşmaya başladı.

"Arkadaşın!" diye bağırdı na-Mhoram-cro şaşkınlık ve telaş içinde. "O nereye gidiyor?"

"Hadi öğrenelim." Covenant hemen Vain'in peşinden gitti.

Demonidim spawn kusursuz bir adam gibi hareket ediyordu. Revelstone'un bilgisi. Antlaşma'ya ve Akkasri'ye ya da yanından geçtiği insanlara aldırmadan koridorları ve merdivenleri, kullanılmayan toplantı salonlarını ve yemekhaneleri aştı; her fırsatta aşağı inerek Kale'nin köklerine doğru ilerledi.

Akkasri'nin tedirginliği her inişte daha da artıyordu. Ama Vain gibi Covenant'ın da ona ayıracak dikkati yoktu. Hafızasını yoklayarak Vain'in amacını tahmin etmeye çalıştı. Yapamadı. Çok geçmeden, Vain Daha önce hiç görmediği geçitlere girdi. Meşaleler seyrekleşmişti. Bazen, siyah Demonidim-cinlerini loşluktan zar zor ayırt edebiliyordu.

Sonra hiçbir uyarı olmadan, Vain sadece arkasından yansıyan ışıqla aydınlanan bir çıkmaz sokağa vardı. Covenant ve Akkasri ona yetiştiğinde, sanki arzuladığı şey koridorun ötesinde saklıymış gibi koridorun sonuna bakıyordu.

"Ne oldu?" Covenant Vain'in cevap vermesini beklemiyordu; sadece kendi gerginliğini azaltmak için konuşmuştu. "Neyin peşindesin?"

"Halfhand," diye tersledi na-Mhoram-cro, "o senin yoldaşın." Korkmuş görünüyordu, Vain'in hareketine hazırlıksızdı. "Onu kontrol etmelisin. Burada durmalı."

"Neden?" Covenant, onu bir anlık dikkatsizliğe, bir ifşaya sürüklemeye çalışarak çekiştirdi. "Burayı bu kadar özel yapan ne?"

Sesi sıçradı. "Bu yasak!"

Vain sanki düşünüyormuş gibi kör taşa baktı. Sonra öne doğru bir adım attı ve duvara dokundu. Uzun bir an boyunca elleri yüzeyi yokladı.

Hareketleri Covenant'ın hafızasında bir akor oluşturdu. Vain'in yaptığı şeyde tanıdık bir şeyler vardı.

Tanıdık geldi mi?

Bir sonraki an, Vain başının üstündeki duvarda bir noktaya uzandı. Taşta hemen kırmızı çizgiler belirdi. Sanki bir oyma taşı tutuşturmuş gibi yayıldılar: birkaç dakika içinde, kırmızı bir geniş kapı aralığı.

Kapı açılarak meşalelerle aydınlatılmış bir geçit ortaya çıktı.

Evet! Evet! Covenant kendi kendine bağırdı. O ve Foamfollower, Foul'un Kreşi'ne girmeye çalıştıklarında Dev, tıpkı Vain'in bulup açtığı gibi benzer bir kapı bulup açmıştı.

Ama bu tür bir kapının Revelstone'da ne işi vardı? Ne Devler ne de Lordlar bu tür girişleri hiç kullanmamıştı.

Ani bir korkuyla Akkasri'nin hareketini gördü ve onu durdurmak için bir an geç kaldı. Aceleyle cübbesinin altından bir *rukħ* kaptı ve ellerine kan damlattı. Şimdi üçgenden ateş fişkırıyordu; anlayamadığı kelimelerle bağırmaya başladı.

Vain çoktan geçitte gözden kaybolmuştu. Kapı tekrar kapanmadan önce, Covenant Demondim'in peşinden koştu-Spawn.

Bu koridor, az önce ayrıldığı koridora paralel olarak ikiye katlanıyordu. İyi aydınlatılmıştı. Buranın orijinal Dev-iş'in bir parçası olmadığını görebiliyordu. Duvarlar, zemin, tavan, hepsi çok kabaydı. oluşmuştu. Devler taşı hiç bu kadar dikkatsizce kazmamıştı. Sezgisel olarak kendisinden ileriye sıçrayarak, bu tünelin Konsey geçene kadar kesilmişti, Clave tarafından kendi gizli amaçları için yapılmıştı.

Onun ötesinde, bir yan koridor sola doğru dallanıyordu. Vain bu dönüşü aldı. Covenant hızla onu takip etti.

On adımda Demondim dölü devasa bir demir kapıya ulaştı. Sanki Clave sonsuza dek kapalı kalmasını istemiş gibi, taşın derinliklerine gömülmüş ağır sürgülerle mühürlenmişti.

Metalin etrafındaki çatlaklarda soluk, inci gibi bir ışık belirdi.

Vain tereddüt etmedi. Kapıya gitti, bir yer buldu. Parmaklarını çatlaklara sıkıştırdı. Sırtı ve omuzları gerildi. Basınç, yanıklarından yeni sıvı sıktı.

Covenant arkasından koşulduğunu duydu ama arkasını dönmedi. Şaşkınlığı onu Vain'e bağladı.

Vain muazzam bir güç patlamasıyla kapıyı yerinden söktü. Bir örs gibi çınlayarak yere düştü. Bir yıkama içinde sedefli bir aydınlıkla eşiği geçti.

Covenant transa geçmiş bir adam gibi takip etti.

Tavana kadar raflarla kaplı, masalarla tıka basa dolu büyük bir odaya girdiler. Yüzlerce parşömen, tabut, kese, periapt rafları doldurmuştu. Masalar asalar ve kılıçlarla doluydu, çok sayıda tılsım vardı. Işık, arka duvarda yüksek bir yere yerleştirilmiş en zengin üç tabuttan ve masaların üzerindeki birkaç nesneden geliyordu.

Şaşkınlıktan dili tutulan Covenant, bir zamanlar Loric Vilesilencer'ın *krillerinin* saklandığı küçük sandığı fark etti. Sandık açık ve boştu.

Etrafına bakakaldı, düşünemedi, fark edemedi, anlayamadı.

Bir an sonra Akkasri ve Süvari gibi giyinmiş iki kişi hızla odaya girdi ve sıçrayarak durdu. Elllerinde alevli *rukhs*. "Hiçbir şeye dokunmayın!" diye bağırdı içlerinden biri.

Vain, sanki kendisine zarar verme güçleri olduğunu çoktan unutmuş gibi onları görmezden geldi. Uzaktaki masalardan birine doğru ilerledi. Orada aradığı şeyi buldu: donuk gri demirden iki geniş bant.

Covenant onları ayırt edici özelliklerinden çok içgüdüleriyle tanımladı.

Hukuk Personelinin Topukları.

Lordlar Konseyi'nin en büyük aracı olan Kanun Asası, Yarım El Berek tarafından Tek Ağaç'ın bir dalından yapılmıştır. Lord Foul ölü Elena'yı onu kullanmaya zorladığında vahşi büyü tarafından yok edildi

Toprak'a karşı. Bannor, Despiser'in yenilgisinden sonra topukları Revelstone'a geri götürmüştü.

Kimse tepki veremededen Vain bantları taktı.

Bir tanesini sağ eline geçirdi. Çok küçük olmalıydı; ama parmak eklemlerini zorlanmadan geçti ve bileğine sıkıca oturdu.

Diğerini sol ayağının üzerine çekti. Demir elastik görünüyordu. Kemerini ve topuğu üzerinden kolayca geçirdi, ayak bileğine sıkıca oturttu.

Bir Binicinin nefesi kesildi. Akkasri ve başka bir kadın Covenant'la yüzleşti. "Halfhand," diye tersledi Akkasri'nin yoldaşı, "bu senin başının üstünde. Clave'in Aumbrie'si herkese yasaktır. Böyle bir ihlale müsamaha göstermeyeceğiz."

Kadının sesi Covenant'ı kendine getirdi. Tehlikeler havada uçuşuyordu. Hızla düşünerek şöyle dedi: "Lordların tüm ilmi - eskiden Konsey'e ait olan her şey. Hepsi burada. Hepsi sağlam."

"Pek çok şey bozulmamış," dedi Akkasri sert bir sesle. "Konsey çökmüş durumdaydı. Bazıları kayboldu."

Covenant onu zorlukla duydu. "Birinci ve İkinci Koğuşlar." Parlayan tabutları işaret etti. "Üçüncü Koğuş mu? Üçüncü Koğuş buldular mı?" Kutsala Saygısızlık Ritüeli'ni önceden gören Kevin Landwaster, tüm bilgisini Yedi Koğuş'a saklamıştı. Gelecekteki Konseyler için saklayın; ancak Yüce Lord Mhoram'ın zamanında sadece ilk ikisi ve sonuncusu bulunmuştu.

"Belli ki," diye karşılık verdi bir Rider. "Bunun onlara pek faydası olmadı."

"O zaman neden" -Covenant tüm şaşkınlığını sesine yansıttı- "onu kullanmıyorsun?"

"Bu artık var olmayan bir şey için bir efsane." Cevap bir itham gücüne sahipti. "Sunbane altında hiçbir değer yok."

Oh, lanet olsun. Covenant dehşeti için başka kelime bulamadı. Cehennem ve kan.

"Gel!" Süvarinin emri bir kırbaç gibi kesildi. Ama bu emir Covenant'a yönelik değildi. O ve yoldaşları Vain'e doğru dönmüştü. *Rukhları* kıpkırmızı yanıyor, güç topluyordu.

Vain itaat etti, sanki yarasının kaynağını hatırlamış gibi hareket etti. Akkasri kolunu tuttu, bandı kolundan çekmeye çalıştı. Ama metal demir ve esnek değildi.

Rukhlarıyla işaret ederek, o ve Süvariler sanki Covenant orada yokmuş gibi Vain'e Aumbrie'den kadar eşlik ettiler.

Onları takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Vain'i gizli kapıdan uzaklaştırdılar.

Engabeli koridorda biraz ilerlediler. Sonra Geçit aniden döndü ve birçok meşalenin aydınlattığı büyük bir salona saptı. Hava dumanla grileşmişti.

Covenant bir şok darbesiyle salonun bir zindan olduğunu fark etti.

Her iki duvarda da çok sayıda sürgülü demir kapı sıralanmıştı. Her birinde ağır parmaklıklar küçük bir pencereyi koruyordu. Burada yarım bin kişi hapsedilmiş olabilirdi ve Vain'in içgüdülerine ya da bilgisine sahip olmayan hiç kimse onları bulamazdı.

Covenant etrafına bakarken, Süvarilerin öfkesinin sonuçları zihninde netleşmeye başladı. Gibbon onun burayı bilmesini istememişti.

Revelstone'da başka kaç sır vardı?

Atlılardan biri aceleyle bir kapıya yöneldi ve sürgüleri geri çekti. İçeride ancak bir saman paleti alacak kadar geniş bir hücre vardı.

Akkasri ve diğer Binici, *rukhlarıyla* Vain'i kapıya doğru zorladılar.

Arşitravın altından döndü. Onu esir alanlar ateşle tehdit ettiler; ama o onlara karşı hiçbir harekette bulunmadı. Bir bakışını Antlaşma. Siyah yüzünde çekici bir ifade vardı.

Covenant anlamsızca ters ters baktı. Boşuna mı?

Foamfollower'ın söylediğine göre, *bedeli ödenemeyecek bir hediye. Kendi amacı dışında bir amacı yok.*

O zaman artık çok geçti. Kapı Vain'in üzerine kapanmıştı. Sürücü sürgüleri yerine itti.

Covenant boş yere itiraz etti: "Benden ne istiyorsun?"

Bir sonraki an, kahverengi bir kol yakındaki bir hücrenin pencere parmaklıklarının arasından uzandı. Parmaklar havayı pençeledi, özgürlük için çaresizdi.

Bu jest Covenant'ı harekete geçirdi. Bu onun anladığı bir şeydi. O kapıya doğru koştu.

Bir Süvari ona bağırdı, onu yasakladı. O aldırış etmedi.

Kapıya ulaştığında, kol geri çekildi. Düz bir yüz parmaklıklara yaslandı. İfadesiz gözler ona bakıyordu.

Dehşet içinde neredeyse dengesini kaybediyordu. Tutsak Haruchai'lerden biriydi, Bannor'un Westron Dağları'nın yüksek bölgelerinde yaşayan halkından biriydi. Kan Muhafızları'nı oluşturan bu ırkın sert karakterini ve hayatını sık sık kurtaran Bannor'a olan benzerliğini yanlış anlayamazdı.

Andelain'de, Bannor'un gölgesi "*Halkımı kurtar*" demişti. *Onların durumu iğrenç.*

Haruchai, ana dilinin tonunu bastırarak, "Ur Lordu Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın sahibi, seni selamlıyorum. *Haruçaylar* arasında hatırlanıyorsunuz." Haruchai Kişiliğinin amansız sertliği yalvarmaya elverişsiz görünüyordu. "Ben Brinn. Bizi özgür bırakacak mısın?"

Sonra kızgın demir Covenant'ın boynunun arkasına çarptı ve bir sakat gibi karanlığa doğru tökezledi.

Bilinci yerinde değildi ve hiçbir şey yapamıyordu. onu yatıştırdı. Çılgınlık kadar acı verici bir süre boyunca sağır ve kör yattı. Ama yavaş yavaş karanlık yağmura dönüştü. Granitin mumyaladığı seller duvarlardan aşağı dökülüyor, saçaklardan ve parapetlerden akıyor, küpeştelere çarpıyordu. Ses onu kendine geri götürdü. Farkına vardı ki

battaniyelerin dokusunu teninde hissediyor, parmaklarındaki ve ayaklarındaki ölümlüğün, kaybın uyuşukluğunun farkındaydı.

Cüzzam hastalığını hatırlayınca her şeyi hatırladı. Yüzünü yatağa bastırmasına, ellerini altındaki battaniyenin içinde düğümlemesine neden olan keskinlik. Boşuna. *Haruchai*. Atlıların saldırısı.

Aumbrie'ye ve zindana açılan o gizli kapı.

Bu, Despiser'ın daha önce Foul's Creche'de kullandığı türden bir kapıydı. Böyle bir kapının Revelstone'da ne işi vardı?

İçinden bir ürperti geçti. Yuvarlandı, yüzünü buruşturdu. Hareket. Boynunun arkası sertleşmiş ve ağrıyordu. Ama kemikler sağlandı ve kaslarındaki hasar kalıcı görünmüyordu.

Gözlerini açtığında Gibbon'ı yatağının yanında otururken buldu. Na-Mhoram'ın şefkatli yüzü endişesini ifade etmek için gerilmişti; ama kırmızı gözlerinde sadece tehlike vardı.

Hızlı bir bakış Covenant'a süitinin yatak odasında yattığını gösterdi. Oturmak için mücadele etti. Sırtına ve omuzlarına keskin ağrılar saplandı; ama pozisyon değişikliği ona bir sağ eline baktı.

Yüzüğü hâlâ oradaydı. Clave'in başka niyeti ne olursa olsun, beyaz altını çalmaya niyetli olmadıkları anlaşılıyordu.

Bu onu sakinleştirdi. Na-Mhoram'a tekrar baktı ve kapı konusunu gündeme getirmemek için sezgisel bir karar verdi. Düşünmesi gereken çok fazla başka tehlike vardı.

Gibbon büyük bir kayıtsızlıkla, "Şüphesiz," dedi, "boynunuz ağrıyor. Gececektir. Swarte aşırı güç kullandı. Onu azarladım."

"Nasıl-?" Acı sesine kramp sokmuş gibiydi. Zar zor boğuk bir fısıltı çıkarabildi. "Ne zamandır baygınlığım?"

"Şu anda yağmurun ikinci gününün öğle vakti."

Lanet olsun, diye inledi Covenant. En azından bütün bir gün. Bu süre içinde Clave'in kaç kişiyi öldürdüğünü tahmin etmeye çalıştı.

ama yapamadı. Belki de Brinn'i öldürmüşlerdi; bu fikri aklından uzaklaştırdı.

"Akkasri," diye nefes aldı, ismin içini suçlamayla doldurarak.

Gibbon sakince başını salladı. "Akkasri na-Mhoram-in."

"Bana yalan söyledin."

Na-Mhoram'ın hebetude'u suçtan etkilenmez görünüyordu. "Belki de. Niyetim yanlış değildi. Revelstone'a düşmanlık ve şüpheyile geldiniz. Güvensizliğinizi yatıştırmak ve aynı zamanda amacınız kötüyse sizi engellemek için yollar aradım. Bu nedenle size Akkasri'nin na-Mhoram-cro'dan olduğunu bildirdim. İnancınızı kazanmak istedim. Bu konuda yanlış değildim. Bir na-Mhoram-cro, Akkasri size açık bir güç tehdidi sunmadan birçok soruyu yanıtlayabilir. Ben buna inanıyordum. Memla na-Mhoram-in'e yaptığınız muamele yüzünden. Sonucun yanlış olmasından üzüntü duyuyorum."

Bu kulağa mantıklı geliyordu; ama Mutabakat başını sallayarak bunu reddetti. Hemen bir sızı yüzünü buruşturmasına neden oldu. Kendi kendine mırıldanarak boynuna masaj yaptı. Sonra Gibbon'ı tedirgin etmeyi umarak konuyu değiştirdi. "Lanet olası hapishanende *Haruchai*'lerden biriyle ne halt ediyorsun?"

Ama na-Mhoram'ın canı sıkılmamış gibi görünüyordu. Kollarını kavuşturarak şöyle dedi: "Bu bilgiyi sizden saklamaya çalıştım. Şimdiden güvensizlik için yeterli nedeniniz olduğuna inanıyorsunuz. İşimizin egemen önemini görmeyi öğrenene kadar bu tür nedenlere sahip olmamanızı istedim."

Gibbon aniden başka bir yöne gitti. "Halfhand, o Gerçekten *Haruchai* misiniz? Siz gerçekten de kâfir ve beyaz altın sahibi Lord Thomas Covenant mısınız?"

"Ne fark eder ki?" diye homurdandı Covenant.

"Bu isim eski efsanelerde sık sık geçer. İlk Hain'den sonra Thomas Covenant, a-Jeroth'un tüm hizmetkârlarının en büyüğüdü."

"Bu çok saçma." Ülke tarihinin bu yeni çarpıtması onu dehşete düşürmüştü. Ama Gibbon'ın tuzağından kaçmaya kararlıydı. "Ben nasıl o Thomas Covenant olabilirim ki? Benim geldiğim yerde bu isim yaygındır. Beyaz altın yüzükler de öyle."

Gibbon ona kıpkırmızı baktı; ama Covenant gözünü kırpmadı. Yalana karşı yalan, diye homurdandı. Sonunda na-Mhoram itiraf etti: "Sende Böyle bir yaşta görünmek." Sonra devam etti, "Ama ben *Haruchai*."

"Halfhand, elimizde bir tane bile *Haruchai* yok. Elimizde 3.7 kişi var."

Üç-! Covenant yüzündeki dehşeti engelleyemedi. "İşte." Gibbon eliyle onu işaret etti. "Senden korkmak için bir nedenim vardı. yanıt verin."

"Tanrı aşkına!" Covenant öfkeyle tükürdü. "Korkmalısın *Haruchai*! Neyle uğraştığını bilmiyor musun?"

"Onlara tamamen saygı duyuyorum." Na-Mhoram'ın donuk sakinliği tamamlanmıştı. "Onların kanı güçlü ve değerlidir."

Onlar benim arkadaşlarımdı! Covenant yüksek sesle bağırmaktan kendini zor alıkoydu. Cehennem ateşi ve lanet adına ne yaptığınızı sanıyorsunuz?

"Halfhand, işimizin kan gerektirdiğini biliyorsun," diye makul bir şekilde devam etti Gibbon. "Sunbane büyüdükçe, Banefire da ona direnmek için büyümeli. Ülke halkının tüm ihtiyaçlarımızı karşılayabileceği zamanın çok ötesindeyiz."

"Beş nesil önce, O n na-Mhoram Clave'e liderlik ettiğinde, hayalimizin yenilgisiyle karşı karşıya kaldı. Toprağın sağlayabileceğinin sınırına yaklaşmıştı ve bu da yeterli olmadı. Onun umutsuzluğu üzerinde durmayacağım. O sırada şans ya da merhamet *eseri Haruçay*'ın yardımımıza geldiğini söylemek yeterli."

Omuz silkti. "Onlarda bulduğumuz yardımı amaçlamadıkları doğru. Beş tanesi Westron Dağları'ndan

Konsey'i arayarak efsanelerini anlattılar. Ama O'n fırsatını kaçırmadı. Beşini esir aldı.

"Zaman geçtikçe, kayıp akrabalarını aramak için beş kişi daha geldi. Bunlar da yakalandı. Dayanıklı ve vahşiydiler ama Banefire'ın gücü onlara hükmetti. Ve daha sonra daha fazla *Haruchai* kayıplarını aramaya geldi. Önce beşer beşer, sonra onar onar, daha sonra da uzun aralarla skor olarak geldiler. Onlar inatçı insanlar, ve kuşaktan kuşağa, merhamet etmediler. Nesilden nesile yakalandılar." Covenant, Gibbon'ın kırmızı gözlerinde bir eğlence parıltısı gördüğünü düşündü. "Sayıları arttıkça Banefire büyüdü. Böylece hiçbiri galip gelemeyi ya da kaçamadı.

"Son akınları beş kişiden oluşuyordu; onların gözünde gerçek bir ordu." Gibbon'ın mülayimliği, bir savaşçının dinginliğine benziyordu. saf kalp. "Üç puan ve yedi kaldı."

Bir iğrençlik. Na-Mhoram'ın hikayesi Covenant'ın Şiddet. "Bunun beni senin arkadaşım olduğuna ikna etmesi mi gerekiyor?" diye sorarken öfkesini güçlkle bastırabildi.

Gibbon, "Burada sizi ikna etmeye çalışmıyorum," diye cevap verdi. "Sadece açıklamaya çalışıyorum, böylece neden kendimi saklamaya çalıştığımı anlayacaksınız.

Bu bilgiyi ve Swarte'ın seni neden vurduğunu *Haruchai*. Haruchai'ye olan bağlılığımızın boyutunu anlamalısınız. Görev. Toprağın yaşamı karşısında herhangi bir yaşamı ya da herhangi bir sayıda yaşamı ya da sayısız yaşamı hiçbir şey olarak görmüyoruz. Sunbane muazzam bir hastalıktır ve onunla mücadele etmek için muazzam harcamalar yapmalıyız.

"Ayrıca y a r d ı m ı n ı z ı n - beyaz yüzüğünüzün hizmetinin - Toprağın kurtuluşunu, birçok kez birçok hayatın kurtarılmasını vaat ettiğini anlamanızı istiyorum. Dökülmelerimiz sizi üzüyor mu? O zaman yardım edin

Böylece kana olan ihtiyaç sona ersin. Topraklara başka türlü hizmet edemezsiniz."

Covenant Gibbon'a ters ters baktı. Dişlerinin arasından "Orijinal Mhoram'ı tanıyordum. Buraya en son geldiğimde, onu

Toprak'ın umudu ile bir kişinin hayatı arasında seçim yapmaya zorladım.

küçük kız. O kızı seçti." Ağzındaki safrayı hiçbir kelime ifade edemiyordu. "Sen Sunbane'den daha kötüsün."

Na-Mhoram'ın karşılık vermesini bekliyordu; ama Gibbon sadece gözlerini kırıştırdı ve, "O halde sen de Kâfırsın, öyle mi?" dedi.

"Evet!" Covenant, kurnazlığı ve güvenliği bir kenara bırakarak tersledi. "Ve *Haruchai*'de soykırım yapmana izin vermeyeceğim."

"Ah." Gibbon içini çekerek ayağa kalktı, "Bu noktaya gelmemizden korkuyordum," diyerek yatıştırıcı bir jest yaptı. "Size zarar vermek istemiyorum. Ama yardımınızı kazanabileceğimiz tek bir yol görüyorum. Clave'i bir soothtell için hazırlayacağım. Bu senin gerçeği ortaya çıkaracak. açgözlülük. Yalanlar açığa çıkacak, kalpler çıplak kalacak."

Kapı aralığına doğru ilerledi. "Şimdi dinlen, Yarım El. Ye, gücünü topla. İstedığınız yere yürüyün. Senden tek istediğim Aramızdaki sorun çözülene kadar Aumbrie ve ambarda kalacağım. Soothtell hazırlandığında seni çağıracağım." Cevap beklemeden süitten ayrıldı.

Soothtell, Covenant hırladı. İç sesi bir vıraklamaya benziyordu. Tanrım, evet!

Boynundaki ağrıyı görmezden gelerek battaniyeleri attı ve yiyecek aramak için yan odaya gitti.

Masanın üzerinde yeni bir tepsi vardı. Oda yağmura karşı kapatılmıştı ve hava duman kokuyordu. Clave'in rahibeyi zehirlemeye ya da uyuşturmaya çalışmayacağından artık garip bir şekilde emin olduğundan, boş öfkesini yatıştırmak için yemeğe saldırdı ve onu mideye indirdi. Ama *metheglin* şişesine dokunmadı; öfkesini köreltecek hiçbir şey istemiyordu. uyanıklığını, reflekslerini engelledi. Gibbon'ın soothtell'inin bir kriz olacağını hissetmişti ve bu krizden sağ çıkmak istiyordu.

Odasından çıkıp Revelstone'da dolaşmak, gerginliğini ve kararlılığını devasa Keep'e karşı ölçmek için zorlayıcı bir ihtiyaç hissetti. Ama yapmadı. Bir cüzzamlı disiplini uygulayarak sandalyelerden birine oturdu, bacaklarını diğerine uzattı, ağrıyan boynunu sandalyenin arkasına dayadı ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Kas kas gevşedi

Hazır olmak için ihtiyaç duyduğu konsantrasyon ve dengeye ulaşma çabasıyla vucudunu gevşetti, alnını rahatlattı, nabzını yumuşattı.

Yüzler onu rahatsız etti: Linden, Sunder, Brinn. Brinn'in yüz ifadesi Banner'inki kadar kesindi. Linden'in yüz hatları gergindi, ama Ciddiyetten ya da seçimden değil, korkudan. Kendi tutkusu onu kör etmesin diye zihnini onlara kapattı. Bunun yerine Vain'in keşfettiği gizli kapıyı düşündü.

Cevabı içinde hissedebiliyor, netliğe doğru mırıldanıyordu. Ama yine de önyargıları tarafından engelleniyordu. Yine de onun yakınlığı yüzünden boncuk boncuk korku terleri dökölmesine neden oldu. Bunun için hazırlıklı değildi. temsil ettiği yalancılık.

Riyakarlık. Bu fikre uzandı, sonuçlarını kavramaya çalıştı. Ama zihninin elleri yarım eldi, Yetersiz.

Kapısının alınması onu ayağa kaldırdı. Boynuna bir sızı saplandı; ter damlacıkları yere sıçradı.

Daha sandalyesinden kalkamadan kapı açıldı. Memla odaya daldı.

Kırlaşmış saçları solgun yüzünü çereveliyordu. *Rukh*'unu sanki onunla ona vuracakmış gibi tutuyordu. Ama içinde alev yoktu. Gözleri kırık bir dürüstlükle doluydu.

"Sahte!" diye soluk soluğa kaldı. "Bana yalan söylediler!" Masanın karşısında onunla yüzleşmek için hamle yaptı.

Bir an için kelimeleri bulmakta zorlandı. Öfkesinin büyüklüğünü sadece konuşmaya dönüştürdü. Sonra patladı: "Buradalar! Santonin-yoldaşların! Hepsi burada!"

Covenant düşmemek için masayı kavradı. "İki

Stonedownor ve bir yabancı. Ambarda." Tutku nefes almasını engelledi. "Santonin'i gördüm, beklemediği bir yerde görülmesi için. Na-Mhoram bana doğrudan yalan söyledi!

"Santonin'e meydan okudum. Gerçeği açıkladı -ben ve diğerlerinin neden seninle buluşmak için gönderildiğini. Sırtarak! Size eşlik etmek için değil, hayır. Onu yakalamadığınızdan emin olmak için. Bereketli güneşin ikinci gününde Revelstone'u ele geçirdi. Bizden bir gün önce!"

Bir gün mü? Covenant'ın içindeki bir şey ulumaya başladı. *Bir gün mü?*

"Sizi durdurmasaydım -gece boyunca yürüseydiniz- şafak sökmeden ona rastlayabilirdiniz. Yakınımdan geçti."

Covenant belirsiz bir hırıltıyla kolunu savurdu ve tepsiyi masadan süpürdü. Çanak çömlek kırıldı; *metheglin* yere sıçradı. Ama bu hareket onu sakinleştirdi. "Memla." Ona haksızlık etmişti. Uzuvarına, amacına yeniden hâkim oldu; ama sesine hâkim olamadı. "Beni Gibbon'a götür."

Ona bakakaldı. Adamın talebi onu şaşkına çevirdi. "Kaçmalısın. Tehlikedesiniz."

"Şimdi." Göğsündeki titremenin bacaklarına yayılmaması için hareket etmesi, başlaması gerekiyordu. "Beni hemen ona götür."

Tereddüt etti, sonra sertçe başını salladı. "Evet, doğru." Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Acı ve öfke içinde onun peşinden gitti. Revelstone'un köklerine doğru, hatırladığı yollar boyunca ona rehberlik etti. Bu uzun bir inişti, ama hızla geçiyor gibiydi. Sonuna kadar meşalelerle aydınlatılmış tanıdık bir salona girdiğinde, Konsey Lordlarının özel odalarının bulunduğu yeri tanıdı.

Salonun ötesindeki geniş, yuvarlak avlu hem hatırladığı gibiydi hem de değildi. Zemin cilalanmış granitti, sanki yıllarca kullanılmış ve özenle parlatılmış gibi pürüzsüzdü. Tavan çok yükseliyordu. Duvarlar aralıklarla işaretlenmişti ve bu işaretler sayesinde Keep'in diğer katları, boşluğun tabanı etrafına yerleştirilmiş konutlarla iletişim kuruyordu. Bunlar onun hafızasına uyuyordu. Ama ışık tamamen farklıydı. Lordların meşalelere ihtiyacı yoktu; zeminin kendisi Dünya Gücüyle parlıyordu. Eski hikayelere göre, taş Kevin tarafından parlatılmıştı.

Landwaster ve Hukuk Asası. Ama bu aydınlatma Konsey'in sıcaklığını ve sadakatini ifade ediyordu. Şimdi. Onun yerini alan meşaleler, kıyaslandığında cafcıflı ve güvenilmez görünüyordu.

Ama Covenant'ın kayıplara ayıracak ne zamanı ne de dikkati vardı. merak ediyorum. Bir grup Clave pistin ortasında duruyordu. Hepsi *rukhlarını* hazır tutuyordu; ve na-Mhoram'ın haçı onlara hükmediyordu. Covenant'ın giriş sesine doğru dönmüşlerdi. Kukuletaları yüzlerini gizliyordu.

Çemberlerinin içinde katafalka benzer bir taş levha duruyordu. Ağır demir prangalar bir adamı ona zincirliyordu.

Haruchai'lerden biri.

Covenant, Memla'nın önünden yürüyerek çembere yaklaştığında Brinn'i tanıdı.

"Yarım el," dedi na-Mhoram. Covenant ilk kez Gibbon'ın ses tonunda heyecan duydu. "Soothtell hazırlandı. Tüm sorularınız şimdi yanıtlanacak."

DOKUZ: Soothtell

Na-Mhoram'ın sesindeki kehanet titreşimi durdu Antlaşma. Mekânın yüksek kubbesi karanlıktı, meşalelerin ışığından etkilenmemişti; Süvariler ölü zeminin üzerinde sanki Bir uçurumun dibinde. Kukuletalarının gizliliğinin ardında ur-vil olabilirlerdi; *rukhlarını* ateş için hazırlarken insan olduklarını yalnızca ellerinin solgun eti ortaya koyuyordu. Santonin muhtemelen onların arasındaydı. Stonemight Woodhelven'in Illearth Taşı parçası muhtemelen bu çemberin içinde bir yerde saklıydı.

Gibbon'ın ses tonu Covenant'a, Clave'in kendisine herhangi bir fayda sağlamak için burada toplanmadığını söyledi.

Durma noktasına geldi. Öfkesinin yankıları, alaycı bir başka ses gibi içinde tekrarlanıyordu. İçgüdüsel olarak yarım yumruğunu evlilik yüzüğünün etrafında sıktı. Ama geri çekilmedi. Çiğ bir hırıltıyla, "Arkadaşlarıma ne yaptın lan sen?" diye sordu.

"Soothtell cevap verecektir." Gibbon hevesli ve açtı. "Gerçeği riske atmayı mı tercih ediyorsun?"

Brinn, Covenant'a baktı. Yüzü ifadesizdi ama alnından ter damlıyordu. Aniden prangalarına karşı gerildi, zincirleri kırmak için inatçı bir boşunalıkla zorlandı.

Memla koridorun ağzından ayrılmamıştı. "Ware, Halfhand!" diye fısıltıyla uyardı. "Burada kötü niyet var."

Onun uyarısının gücünü hissetti. Brinn de onu uyarmak için çabalıyordu. Bir an için tereddüt etti. Ama *Haruchai* onu tanımıştı. ona. Brinn'in halkı bir şekilde Konsey'in ve Yozlaşmaya karşı verilen eski savaşların hikâyesini aralarında korumuştur - çarpıtılmış bir versiyonu değil, gerçek hikâyeyi. Ve Covenant, Andelain'deki Ölüler arasında Bannor'la tanışmıştı.

Kendini kontrol ederek çemberin içine girdi ve katafalka doğru ilerledi. Bir elini bir anlığına Brinn'in koluna koydu. Sonra na-Mhoram'la yüzleştirdi.

"Bırak gitsin."

Na-Mhoram doğrudan cevap vermedi. Onun yerine Memla'ya döndü. "Memla na-Mhoram-in," dedi, "bu isli hikâyede senin bir rolün yok. Gitmeni istiyorum."

"Hayır." Ses tonu öfke saçıyordu. "Ona yalan söyledin. Neyi seçtiğini bilmiyor."

"Yine de," diye sessizce başladı Gibbon, sonra sert bir bağırışla kendini kaybetti, "*gideceksiniz!*"

Bir an için reddetti. Mahkemenin havası çelişkili niyetlerle doluydu. Gibbon sanki ona vuracakmış gibi haçını kaldırdı. Sonunda çemberin birleşik reddi aşağıdakiler için çok güçlüydü onu. Derin bir acı içinde şöyle dedi: "Arkadaşlarının güvenliği için Yarım El'e söz verdim. Bir na-Mhoram'ın bir na-Mhoram-in'in sözüne bu kadar az güvenmesi çok yanlış." Topuklarının üzerinde dönerek koridorda uzaklaştı.

Gibbon onu sanki yok olmuş gibi reddetti. Bir kez daha Covenant'la yüzleşerek, "Kan olmadan güç olmaz," dedi. Heyecanının keskinliğini bastıramıyor gibiydi. "Ve soothtall güç gerektirir. Bu yüzden bu *Haruchai*. Sorularınıza cevap vermesi için onu bırakacağız."

"Hayır!" Covenant tersledi. "Onlardan yeterince öldürdün zaten."

"Kan almalıyız," dedi na-Mhoram.

"O zaman lanet Süvarilerinden birini öldür!" Covenant öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Ne yaptığınız umurumda bile değil! *Haruchai*'yi rahat bırakın!"

"Nasıl isterseniz." Gibbon'ın sesi zafer

kazanmış gibiydi. "Ur-Lord!" Brinn bağırdı.

Covenant, Brinn'in uyarısını yanlış okudu. Geriye doğru fırladı. katafalktan arkasındaki atlıların eline düştü. Onunla boğuşular, kollarını yakaladılar. Savunabileceğinden daha hızlı iki bıçak parladı. Bıçaklar her

iki bileğini de kesti.

İki kırmızı çizgi gözlerini ve ruhunu boydan boya kesti. Kan yere sıçradı. Kesikler derindi, onu yavaş yavaş öldürecek kadar derindi. Dehşet içinde bakarken dizlerinin üzerine çöktü. Zonklayan dereler kollarını dirseklerine kadar çizmişti. Dirseklerinden damlayan kan, tutkusunu taşın üzerine yayıyordu.

Etrafındaki Süvariler ilahi söylemeye başladı. Kızıl onların içinden yükseldi
rukhs; hava veril güç oldu.

Çemberin içinde çaresizce diz çöktü. Boynundaki ağrı onu felç etmişti. Omurgasına, çömeldiği yerde onu çivileyen, mutlak bir korku çivisi çakılmıştı. Kanının haykırışı sessizce düştü.

Gibbon ilerledi, siyah ve yüce. Hokkasının ucuyla büyüyen havuza dokundu ve Covenant'ın etrafına titizlikle kırmızı çizgiler çizmeye başladı.

Covenant, na-Mhoram'ın onu kanından bir üçgenle çevrelemesini bir ıssızlık ikonu gibi izledi.

İlahiler, anlamaktan kendini alıkoyamadığı sözcüklere dönüştü.

"Güç ve kan, kan ve alev: Soothtell

vizyonları isimsiz:

Revelstone kadar derin gerçek,

Zamanı ve tutkuyu bilinir kılmak.

"Zaman çekilsin ve uzay açılsın-

Görmek hiçbir şeyi yıldırıamaz.

Kan her yalanı ortaya çıkarır:

Ya gerçeği öğreneceğiz ya da öleceğiz."

Gibbon üçgeni tamamladığında geri çekildi ve demirini kaldırdı. Alevler demirin ucundan teotik ve enkarnadin olarak fışkırdı.

Ve Covenant görüş alanına girdi.

Öz farkındalığından hiçbir şey kaybetmedi. Etrafındaki ateşler daha korkunç ve zorlayıcı hale geldi; kolları değirmen taşları gibi ağırlaştı; ilahi kalbinin gümbürtüsü gibi zorlandı. Ama gördüğü duvarların ve bildiği taşların ardında başka görüntüler, başka bilgiler dolaşıyordu. zihnini parçaladı.

İlk başta görüntü kaostu, içinden çıkılmazdı. Katafalktan kopup gelen imgeler, Süvariler, o kadar telaşlı bir şekilde bir görünüp bir kayboluyordu ki, hiçbirini anlamıyordu. Ama ısırap içinde onlara teslim olduğunda, onu gözlerinin içine çekmelerine izin verdi. baş dönmesi, bazıları netliğe doğru sıçradı.

Bir yumruğun üç darbesi gibi, Linden, Sunder ve Hollian'ı gördü. Ambarda, hücrelerdeydiler. Linden ölüm kadar solgun bir sersemlik içinde paletin üzerinde yatıyordu.

Bir sonraki an, bu görüntüler silindi. Onu iliklerine kadar sarsan bir sarsıntıyla, kaos odak noktasına doğru toplandı. Kanun Asası önünde belirdi. Yerleri gördü:

Despiser'in orduları tarafından kuşatılmış Revelstone; Foul'un Creche'si Deniz'e çöküyor; Glimmermere Loric'in *krillerini* kabul etmek için sularını açıyor. Yüzler gördü: coşku ve dehşet içindeki ölü Elena; bir Raver'in bedenini öldürmek için *krili* kullanan Yüce Lord Mhoram; kendi ölümü karşısında mutlulukla gülen Köpük Takipçisi. Ve tüm bunların arkasında Hukuk Asası'nı gördü. Her şeyin ötesinde, ima edilen Her şey tarafından, Asa. Ölü Elena onu Kara'ya karşı kullanmak zorunda kaldığında istem dışı bir vahşi büyü patlamasıyla yok edildi.

Covenant, kan üçgeni içinde bir intihar gibi diz çökmüş, demir bir acıyla taşa yapışmış, bileklerinden canı sızan bir adam gördü.

Hukuk Asası. Yok edildi.

Bilmesi gereken her şeyin kökü.

Kanun Asası, Yarım El Berek tarafından Kanun'a hizmet etmek ve onu korumak için bir araç olarak şekillendirilmişti. Asayı, Toprağın sağlığını savunmak, yaşamın doğal düzenini desteklemek için Toprak Gücünü kullanmanın bir yolu olarak Tek Ağacın bir dalından şekillendirmişti. Ve Dünya Gücü gizemin ve ruhun gücü olduğu için, Asa hizmet ettiği şey haline geldi. O Yasa'ydı; Yasa Asa'da cisimleşmişti. Alet ve amacı birdi.

Ve Asa yok edilmişti.

Bu kayıp Kanun'un temelini zayıflatmıştı. Çok önemli bir destek geri çekildi ve Kanun bocaladı.

Bu tohumdan hem Sunbane hem de Clave büyüdü.

Birlikte var oldular, birlikte Toprak üzerinde hakimiyet kazandılar, birlikte geliştiler.

Foul's Creche'in yok edilmesinden sonra Lordlar Konseyi yüzyıllar boyunca Revelstone'da refah içinde yaşadı. İlk olarak Yüce Lord tarafından yönetilen

Mhoram ve daha sonra aynı derecede adanmış ve idealist halefleri tarafından Konsey, geçmişteki hizmetinin itici gücünü ve tonunu değiştirmiştir.

Mhoram, Yedi Koğuş'un İlmi'nin

Kevin Landwaster'ın geride bıraktığı bilgi, içinde bozulma kapasitesi barındırıyordu. Kutsalsızlaştırma'nın yenilenmesinden korktuğu için bu İlme sırtını dönmüş, *krilleri* Glimmermere'e atmış ve ilmi kullanmanın ve ona hizmet etmenin yeni yollarını aramaya başlamıştı.

Earthpower.

Onun kararının rehberliğinde, ondan sonraki nesiller boyunca Konseyler harikalar yaratarak kullanmış ve hizmet etmişlerdir.

Trothgard sağlığına kavuşmuştu. Tüm eski ormanlar -

Grimmerdhore, Morinmoss, Garroting Deep, Giant Woods- o kadar gelişmişti ki, Garroting Deep'in Ormancısı Caerrol Wildwood, emeğinin sonunda bittiğine ve öldüğüne inanmıştı; ve en karanlık ağaçlar bile Ülke halkına olan düşmanlıklarının çoğunu kaybetmişti.

Bütün

Thunder Dağı ile Colossus of the Fall arasındaki Landsdrop boyunca uzanan savaştan harap olmuş araziler yeniden hayata döndürüldü.

Sapkınlık

Sarangrave Düzlüğü küçültülmüştü; ve Bozulmuş Ovalar'ın yıkımını hafifletmek için çok şey yapılmıştı.

Konsej, birkaç yüzyıl boyunca barış ve bereket içinde Ülke'nin sağlığına hizmet etti. Ve sonunda Lordlar, Lord Foul'un asla geri dönmeyeceğine, Antlaşma'nın Rağmen'i Dünya'dan tamamen sürdüğüne inanmaya başladılar. Cennet ellerinin altındaymış gibi görünüyordu. Sonra barışın verdiği güvenle Yüce Lord'a dönüp baktılar

Mhoram ve yeni bir çağın başlangıcını işaret etmek için isimlerini değiştirmeyi seçtiler. Yüce Lordlarına na-Mhoram adını verdiler; Konsejlerine Clave dediler. Elde edebilecekleri güzelliğin bir sınırı olmadığını gördüler. Kimsenin onlara, kendi Başarılar çok kolay geldi.

Çünkü Kanun Asası yok edilmişti. Clave kısmen gelişti çünkü Kanun'un eski ciddiyeti, ödenen fiyatı satın alınan şeyin güzelliğiyle eşleştiren katılık zayıflamıştı; ve tehlikelerinin farkında değillerdi.

Üçüncü Koğuş'u bulduklarında, daha fazla aramaya gerek kalmamıştı.

bilgi. Yüzyıllar geçtikçe körleşmişler ve Clave'deki Konsej'i dönüştüren na- Mhoram olarak adlandırılan adamın bir Raver.

Çünkü Covenant Despiser'ı yendiğinde, onu vahşi büyü ve kahkahalarla artık bedensel olarak kalamayacağı kadar tam bir ruh yoksulluğuna düşürdüğünde, Despiser ölmemişti. Rağmen ölmedi. Kreşinin yıkımından kaçarken, onu bile iyileştirebilecek kadar güçlü olan tek gücün sınırlarında saklanmıştı: Dünya Gücünün kendisi.

Ve bu mümkündü çünkü Asa yok edilmişti. Yaratılışından beri onu sınırlayan ve ona direnen Yasa yeryüzü zayıflamıştı; ve o buna dayanabildiği sürece

yeni bir güce, yeni bir varlığa gebe kaldı. Ve o dayanırken, aynı zamanda yozlaştı. O güçlendikçe, Yasa hastalandı.

Bu çürümenin ilk sonucu Konsey'in işini kolaylaştırmak oldu; ancak her artış Lord Foul'u güçlendirdi ve tüm gücü enfeksiyonu artırmaya gitti. Yasayı yavaş yavaş kendi isteğine göre çarpıttı.

Ravers onun iyileşmesini paylaştı; ve *samadhi* Sheol'a girmenin yolunu bulana kadar Toprak'a karşı açıkça harekete geçmedi. Konsey, her biri *samadhi* tarafından kurnazca yönetilen birkaç nesil na- Mhoram, Clave'i Lord Foul'un egemenliği altına alana kadar sapkınlığına başlamıştı.

Yavaş yavaş Barış Yemini terk edildi; yavaş yavaş Clave'in idealleri değişti. Bu yüzden Clave, yeni ambarına ve Aumbrie'ye gizli bir kapı yaptığında, Kuzgunlar'ın Foul'un Kreşi'nde bildiği gibi bir kapı yaptı. Yavaş yavaş Lord Foul'un efsaneleri Hem Sunbane'i açıklamak hem de Lord Foul'un elini gizlemek için a-Jeroth'un masallarına dönüştürüldü.

Her zaman gizlice çalışan Clave'in her zaman pek çok bozulmamış üyesi vardı - Memla gibi Raver'ın yalanlarına inanan ve bu nedenle *hizmetlerinde* samimi olan Samadhi Sheol, Despiser için kan dökmeyi vaaz edecek kadar hasta, ikna edici olacak kadar saf bir araç tasarladı. Lord Foul ancak o zaman eserinin görülmesine izin verdi.

Çünkü Kanun Asası yok edilmişti ve onun elleri doğanın dizginlerindeydi. Yavaş yavaş, yüzyıllar boyunca yükselerek, iğrençliğini Toprak'a uyguladı ve Sunbane ile Toprak Gücü. Bunu yapabildi çünkü Clave herhangi bir gerçek savunma düşünemez hale getirilmişti. Ve Yasak ateş bir savunma değildi, hiçbir zaman da olmadı. Aksine *Samadhi*'nin daha fazla katliam yapmak için kullandığı bir araçtı. Günebakan'ı çağırmak için kan dökülmesi sadece Günebakan'ı daha da güçlendirirdi. Böylece Lord Foul, Sunbane'in artmasına neden oldu. Kendisi.

Ve tüm bunlar, Covenant'ın kanı vücudunda derinleşirken dizleri, Lord Foul'un yalancılığının en önemli ve en büyük darbesi olan tek bir şeye hazırlık olarak yapılmıştı: Beyaz altının Toprak'a çağırılması. Lord Foul vahşi büyüye sahip olmak istiyordu; ve Joan'a yaptığını Toprak'a da yaptı, böylece Covenant'ın teslim olmaktan başka son seçeneği kalmayacaktı.

Asa'nın kaybı, Ahit'in çağrısının neden bu kadar ayrıntılı olduğunu açıklıyordu. Geçmişte, bu tür çağrılar her zaman Asa'nın sahibi tarafından gerçekleştirilen bir Yasa eylemiydi. Sadece açlık ve çingiraklı yılan zehri yüzünden ölümle burun buruna geldiğinde ve Ölüm Yasası bozulduğunda, Asa olmadan çağırma mümkün olmuştu. Bu nedenle bu kez Despiser, Covenant'ı ele geçirmek için büyük çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Belirli bir yer, belirli bir acı, bir kan üçgeni, özgürlüğü seçim ve ölüm. Bu koşullardan herhangi biri başarısız olsaydı, çağrı başarısız olacaktı ve Lord Foul son arzusuna ulaşma umudu olmadan Toprak'a, Dünya'ya zarar vermek zorunda kalacaktı. Zaman Kemer'i'nin yok edilmesi. Sadece Kemer'i yok ederek Zaman hapisanesinden kaçabilirdi. Ancak vahşi büyüyle özgürlüğüne kavuşabilir ve Yaratıcı'ya olan nefretini kozmosun mutlak cennetlerine yaymak için güç kazanabilirdi.

Ama çağrı başarısız olmamıştı ve Covenant ölüyordu. Gibbon'ın Memla'yı neden saraydan kovduğunu şimdi anlıyordu. Eğer Memla gerçeğin bu görüntüsünü paylaşırdı, öfkesi onu bozulmamış Süvariler arasında bir isyan başlatmaya yönlendirebilirdi; çünkü Gibbon da bir Raver'di.

Colossus of the Fall'a ne olduğunu anlamıştı, kadim ormanların bir avatarıydı, Ravers'a karşı savunmak için Landsdrop'a dikilmişti; ve Sunbane ormanları yok etmişti, binlerce yıldır onu koruyan ahşabın iradesini çözmüştü. taş monolit.

Caer-Caverall'ın Morinmoss'un erozyonu yüzünden Andelain'e nasıl sürüklendiğini ve son Forestal'ın neden başarısızlığa mahkûm olduğunu anlamıştı. Forestal'ın gücünün temelinde

Tıpkı Andelain'in Kanun'un özü olması gibi, Sunbane de Caer-Caverall'ın direnebileceği ama yenemeyeceği bir yozlaşmaydı.

Büyük Ranyhyn'e ne olduğunu anlamıştı. ve onlara hizmet eden Ramen'in atları. Güneşboğan'ın kötülüğünü ilk ortaya çıkışında fark eden Ranyhyn ve Ramen, daha güvenli otlaklar bulmak için Gündoğumu Denizi'nin kıyısı boyunca güneye doğru ilerleyerek Toprak'tan kaçmışlardı.

Bu şeyler ona anlık bakışlarla, içinde bulunduğu durumun ana gerçeğine dair görüş parıltılarıyla geliyordu. Ama göremediği şeyler de vardı: Caer-Caverall'ın zihnine dokunduğu karanlık bir boşluk; Vain'in amacını açıklayabilecek bir bulanıklık; Linden'in neden seçildiğini gizleyen bir boşluk. Kayıp onu yakalamıştı: sevdiği Topraklar'ın mahvoluşu; Sunbane ve Clave'in tüm o dipsiz kötülükleri onun hatasıydı, onun eseri idi.

Suçluluğunun mantığına verecek hiçbir cevabı yoktu. Kanun Asası yok edilmişti ve o da onu yok etmişti. Vahşi büyü patlamıştı. Hayatını kurtarmak için yüzüğünü çıkardı; tüm seçimlerin ya da hakimiyetin ötesinde bir güç Asa'yı parçalamıştı, öyle ki topuklarından başka bir şey kalmamıştı. Böyle bir hareket için ölmeyi hak etmişti. Kan kaybının verdiği halsizlik acınası ve takdire şayan görünüyordu. Nabızı durma noktasına gelmişti. O Her türlü telafinin ötesinde suçlu ve yaşamaya devam edecek kalbi yoktu.

Ama zihninde bir ses konuştu:

Ur-Lord.

Sesi olmayan bir sestir, düşüncenin düşünceye ulaşmasıydı. Brinn'den gelmişti. Daha önce *Haruchai*'nin zihin konuşmasını hiç duymamıştı; ama konuşmacıyı Brian'ın yoğunluğundan tanıdı. bakış. İs büyüünün gücü, başka türlü gerçekleşmesi mümkün olmayan şeyleri mümkün kıldı.

İnançsız. Thomas Covenant.

İnançsız, diye cevapladı kendi kendine. Evet. Bu benim hatam. Benim sorumluluğum.

Savaşmalısın.

Önündeki görüntüler yeniden kaosa doğru dönmeye başladı.

Sorumluluk sahibi. Evet. Başımın üstüne. Savaşamazdı. Bir insan, bir dünyanın kirletilmesine karşı koymayı nasıl umabilirdi ki?

Ama suçluluk duygusu, bu vahşeti işleyen Clave'in, Riders'ın ve Raver'ın sesiydi. Brinn, başarısızlığı kabul etmektense bağlarını koparacakmış gibi bağlarına karşı gerildi. Linden hâlâ ambarda yatıyordu, bilinçsiz ya da ölü. Ve Toprak, Toprak! Savunmasız ölmek zorunda!

Dövüşün!

İçinde derinlerde bir yerde, beddua edecek gücü buldu. Sen bir cüzzamlıdan başka bir şey değil misin? Cüzzamlılar bile teslim olmak zorunda değildir.

Hayaller havada uçtu. Gibbon is büyüsünü sona erdirirken kızıl ışık soldu.

Dur! Hâlâ cevaplara ihtiyacı vardı: Sunbane'le nasıl savaşacağı; Yasa'yı nasıl geri getireceği; içindeki zehri nasıl anlayacağı; onu nasıl tedavi edeceği. Görüntüler arasında çılgınca el yordamıyla ilerledi, ihtiyacı olan şeyi netleştirmek için savaştı.

Ama yapamadı. Artık bileklerindeki açık kesiklerden başka bir şey göremiyordu, kan sızıntısı tehlikeli bir şekilde yavaşlıyordu. O anda Süvariler en önemli bilgiyi edinmeden önce is büyüsünü ondan aldılar. Güçlerini azaltıyorlardı-Hayır, azaltmıyorlardı, değiştiriyorlardı, başka bir şeye dönüştürüyorlardı.

Zorlamaya.

Artık onları hissedebiliyordu, ensesine doğru yaklaşan bir dizi irade ona direnişi bırakmasını, yüzüğünü çıkarmasını ve ölmeden önce teslim olmasını emrediyordu. Telic kırmızısı her yanından ona doğru yanıyordu.

Her taraf, her *ruk* zorlama ile alevlendi. Yüzüğü bırak. Bir kenara koy. Ölmeden önce. Bunun Lord Foul'un planlarının bir parçası olmadığını biliyordu.

Niyet. Bu Gibbon'un açgözlülüğüydü; *Samadhi* Sheol beyaz altını kendisi için istiyordu.

Yüzük!

Brinn'in zihin sesi zar zor duyulabiliyordu:

Kafirler! Hepimizi öldürecekler!

Hepsi, diye düşündü umutsuzca. Üç puan ve yedi *Haruchai*. Boşuna, eğer yapabilirlerse. Sunder. Hollian. Linden.

Arazi.

Yüzüğü bırak!

Hayır.

İnkârı sessiz ve küçüktü, tıpkı bir tsunaminin habercisi olan ilk dalgalanma gibi.

Buna izin vermeyeceğim.

Abartılı öfke ve ihtiyaç, bilincinin kıyılarının ötesinde bir yerde toplanmış, güçlü bir deniz gibi yukarı doğru yığılmıştı.

Zihni artık çaresizlik ve kararlılık dışında her şeyden arınmıştı. Kendisini kurtarmak için vahşi büyüü çağıramayacağını biliyordu. Bir tetikleyiciye ihtiyacı vardı; ama Süvariler güçlerini arkasına, ulaşamayacağı bir yere saklamışlardı. Aynı zamanda ihtiyacı da mutlaktı.

Bileklerini kesmek onu öldürmek için yavaş bir yoldu ama kanamayı durduramazsa, kendini savunamazsa başarılı olacaktı.

Ölmeye niyeti yoktu. Brinn onu kendine getirmişti. O bir cüzamlıdan daha fazlasıydı. Hiçbir aşağılama onu kaderine katlanmaya zorlayamazdı. Hayır. Suçluluğun başka cevapları vardı. Onları bulamazsa, varlığının ham maddesinden yaratacaktı.

Savaşacaktı. Şimdi.

Tsunami kırıldı. Zehrin çılgınlığı gibi içinde öfke patladı.

Ateş ve öfke tüm acısını tüketti. Clave'in üçgeni ve iradesi parçalandı ve dağıldı.

İçinden bir tutku rüzgârı esti. Yüzüğünden vahşi bir argent fışkırdı.

Sağ yumruğunun üzerinde beyaz bir alev parladı. Keskin akkor sanki etinde güç varmış gibi elini kapladı. Alevler kızıl havayı yırttı.

Korku Clave'e saldırdı. Atlılar şaşkınlıkla haykırdı. Gibbon emirler yağdırdı.

Covenant bir an için olduğu yerde kaldı. Yüzüğü vermeil *rukhların* arasında beyaz bir meşale gibi alevlendi. Kasıtlı olarak sağ bileğine güç çekti; ateşi iradesiyle şekillendirerek durdu kan akışı bıçak yarasını kapattı. Bir öfke parıltısı kesiği yaktı ve mühürledi. Sonra büyüü sol bileğine çevirdi.

Dikkatini toplaması Gibbon'a savunma yapması için zaman kazandırdı.

Covenant etrafını saran Süvarilerin Banefire'ı *rukhlara* topladıklarını hissedebiliyordu. Ama umurunda değildi. İçindeki zehir hiçbir karşı çıkışı, hiçbir bedeli hesaba katmıyordu. Bilekleri iyileştiğinde ayağa kalktı ve hiç kan kaybetmemiş ve kendisine dokunulamayan bir adam gibi dik durdu.

Onun gücü sarayın atmosferini sarstı. Sanki tüm kemikleri ateş için can atıyormuş gibi tüm vücudundan fışkırıyordu.

Gibbon onun önünde durdu. Raver'ın elinde ısı ve kudretle dolu öyle bir mızrak vardı ki demir çığlık atıyordu. Covenant'ın kalbine kızıl bir kötülük saplandı.

Covenant omuz silkerek onu söndürdü.

Süvarilerden biri sırtına büyüleyici bir *rukhlara* fırlattı.

Vahşi büyü metali uçuşunun ortasında buharlaştırdı.

Sonra Covenant'ın öfkesi coşkuya dönüştü, her şeyin ötesinde vahşice

kısıtlama. Revelstone'un bağırsaklarını sarsan bir öfke anında, vahşi büyüü patladı.

Atlılar ığlık attı, düştü. Zeminin üstündeki hizalardaki kapılar menteşelerinden fırladı. Hava kızarmış et gibi cızırdadı.

Gibbon, Covenant'ın duyamayacağı emirler yağdırdı, avluya bir zümrüt yayı fırlattı ve sonra gözden kayboldu.

Bir güç dalgası altında zemin gümüş bir magma gibi parlamaya başladı. İs büyüünün enkazı arasında bir yerde Lord'un sesini duydu
Küfürlü gülme.

Bu ses tutkusunu daha da artırdı.

Etrafına baktığında, her yerde cesetler yatıyordu. Sadece bir Rider ayakta kalmıştı. Adamın kapüşonu geriye savrulmuş, çarpık yüz hatları ve çılgın gözleri ortaya çıkmıştı.

Covenant sezgisel olarak bunun Santonin olduğunu tahmin etti.

Ellerinde, yeşil buz gibi buharlaşan bir taş parçasını kavradı ve *rukhu*na bastırarak şekilde tuttu. Saf zümrüt Virülans dışa doğru öfkelenildi.

Illearth Taşı.

Covenant'ın ne sınırı ne de kontrolü vardı. Bir güç dalgası Santonin'i uzaktaki duvara savurdu, giysilerini küle çevirdi, kemiklerini kararttı.

Taş yuvarlanarak kurtuldu ve parlak zeminde hastalıklı bir kalp gibi nabız atmaya başladı.

Alevlerle uzanan Covenant, Taşı kendine doğru çekti. Onu yarım eliyle sıktı. Köpük Takipçisi, Illearth Taşı yok edilebilsin diye ölmüştü.

Yok edildi!

Sessiz bir patlama boşluğu sersemletti; argent tarafından yutulan yeşil bir ığlık. Taş-yaprak buhar ve öfke içinde yok oldu.

Muazzam bir yarılma sesiyle zemin duvardan duvara çatladı.

"Kafir!"

Brinn'i zar zor

duyabiliyordu. "Ur-Lord!"

Döndü ve ateşin içinden *Haruchai*'ye baktı.

"Mahkûmlar!" Brinn havladı. "Clave arkadaşlarınızı tutuyor! Yasak Ateşi'ni güçlendirmek için canlar dökülecek!"

Bağırış Covenant'ın çılgın coşkusu delip geçti. Başını salladı. Zihninin bir hareketiyle Brinn'in zincirlerini parçaladı.

Brinn hemen katafalktan fırladı ve boşluktan dışarı fırladı.

Covenant alevler içinde takip etti.

Salonun sonunda, *Haruchai* kendini üç Atlıya karşı fırlattı. *Rukh*'ları yandı. Covenant onlara argent fırlattı ve yayıldılar, *ruk*'larını kül haline getirdiler.

O ve Brinn Revelstone'un geçitlerinden hızla uzaklaştılar. Brinn önden gitti; ambara açılan gizli kapıyı nasıl bulacağını biliyordu. Kısa süre sonra o ve Covenant Raver yapımı girişe ulaştılar. Covenant kapıyı kırmak için ateş çağırırdı; ama o daha saldıramadan Brinn görünmez kapının uygun noktasına bir tokat attı arşitrav. Kırmızı tracery ile sınırlandırılmış portal açılmıştır.

Beş Süvari tünelin içinde bekliyordu. Savaşmaya hazırdılar; ama Brinn onlara öyle bir saldırdı ki, ilk patlamaları ıskaladı. Bir anda ikisini yere sermişti. Covenant diğer üçünü kenara itti ve Brinn'i takip ederek ambara doğru koşmaya başladı.

Zindanın başka savunucusu yoktu; Clave'in daha fazla Süvari organize edecek zamanı olmamıştı. Ve eğer Gibbon hala hayattaysa.

Clave'i felce uğratacak kayıpları göze almaktansa kuvvetlerini geri çekmesi düşünülebilirdi. Brinn ve Covenant aceleyle ambara girip boş bulduklarında, Brinn hemen en yakın kapıya sıçradı ve sürgüleri geri atmaya başladı.

Ama Covenant'ın kudreti, dile getirilmesi gereken vahşî bir büyü ile doluydu. Brinn'i kenara iterek öyle bir patlama yaptı ki Revelstone'un granitini sendeletti. Metalin tiz bir çığlığıyla tüm hücre kapıları yerinden fırladı ve delicesine çınlayarak yere çarptı.

Bir anda, savaşmaya hazır çok sayıda *Haruchai* ortaya çıktı. On tanesi tünelin girişini savunmak için yarıştı; geri kalanlar diğer hücrelere doğru dağıldı ve daha fazla mahkum aradı.

Kara'dan sekiz ya da dokuz kişi -Stonedownor'lar ve Woodhelvenin'ler- kurtuluşlarının mucizesi karşısında gözleri kamaşmış gibi görünüyordu.

Vain hücresinden yavaşça çıktı. Covenant'ı gördüğünde, Covenant'ın Tutkulu bir ateş, yüzü kara bir sırtışıla gerildi, Covenant'ın ne yaptığıının farkında olan bir adamın sırtışı. Bir şeytanın sırtışı.

İki *Haruçay* Sunder'i destekliyordu. Graveler'ın boynunda sanki bir darağacından kurtarılmış gibi çiğ bir yara vardı ve zayıf görünüyordu. Covenant'a bakakaldı.

Hollian hücresinden solgun ve korkmuş bir halde çıktı. Gözleri sanki onu tanımaktan korkuyormuş gibi Covenant'tan kaçıyordu. Sunder'i görünce ona doğru koştu ve kollarına sarıldı.

Covenant hareketsiz kaldı, Linden için yanıp tutuşuyordu. Vain, Lord Foul'un kahkaha sesi gibi sırıttı.

Sonra Brinn ve başka bir *Haruchai*, Linden'i koridora taşıdı. Kollarında gevşek bir şekilde yatıyordu, ölü ya da bilinçsiz, herhangi bir uykudan daha zorunlu bir sopor içinde.

Covenant onu gördüğünde, parçalarını koparan bir uluma çıkardı. ve hava ince tozla dolana kadar onları toz haline getirdi.

Brinn ona hayatta olduğunu bağırana kadar kendini durduramadı.

BÖLÜM III: Amaç

YİRMİ: Arayış

Ambarı terk etti, arkadaşlarını bıraktı, çünkü Linden'in yüzünü kaplayan kâbusların kıvranışını izlemeye dayanamıyordu. Cüzzamından korkmuyordu. Her krizde ona destek olmuştu. Sonuç bu oldu. Kimse onu uyandıramadı. Katatoni gibi bir sersemlik içinde yatıyor ve acı dolu rüyalar görüyordu.

Yaylaya doğru gitti çünkü bir tür umudu yeniden kazanmaya ihtiyacı vardı.

Gücünün çılgınlığı şimdiden ona karşı geri tepmeye başlamıştı. Vain'in gülümsemesi, korku ve küçümsemenin bir yankısı gibi peşini bırakmadı. Stonemight Woodhelven'dan kurtarılışı da bundan farklı değildi.

Kaç kişiyi öldürmüştü? Gücü üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Güç ve zehir onu kontrol ediyordu.

Yine de vahşi büyüü serbest bırakmadı. Revelstone hâlâ Süvarilerle doluydu. Uzun koridorların sonlarından koşarak geçtiklerini, kendilerini savunmaya ya da karşı saldırıya hazırladıklarını gördü. Damarlarında yüzüğünün ateşi olmadan kendini idame ettirecek kadar kan yoktu: gücünü bir kez bıraktığında, her türlü benliğin ötesinde olacaktı.

Koruma. Onu kurtarması için *Haruchai*'ye güvenmek zorundaydı. arkadaşlarını. Ve bu düşünce de ona acı veriyordu. Bannor'un halkı onun adına çok ağır bedeller ödemişti. Tekrar ona hizmet etmelerine nasıl izin verebilirdi?

Kaç kişiyi öldürmüştü?

Gözyaşı gibi alevler saçarak Revelstone'un katlarından platoya doğru tırmandı.

Ve Brinn, sanki *Haruchai* kendini çoktan bu hizmete adanmış gibi onun yanında yürüyordu. Bir yerlerde şimdi Covenant'ın omuzlarına örttüğü bir pelerin bulmuştu. İnançsız

Omuz silkerek yerine oturttu, farkına bile varmadı. Kan kaybının şokuna karşı onu korumaya yardımcı oldu.

Covenant'ın umuda ihtiyacı vardı. Soothtell'den çok şey öğrenmişti; ama bu bilgiler Linden'in içinde bulunduğu zor durumun yarattığı şokun yanında soluk kalıyordu, gücüyle yaptıklarının giderek artan kendi kendini yok edişinin yanında soluk kalıyordu. Katliam konusunda bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordu. Yeni bilgisinin gerektirdikleriyle bir tür çareye başvurmada yüzleşemezdi.

Umut.

Glimmermere'den başka nereye gideceğini bilmiyordu. Glimmermere'den başka nereye döneceğini bilmiyordu. Tüm topraklar çöl güneşi altındayken bile suyla parıldıyordu. Gölün derinliklerinde yatan bıçağa.

Loric'in *krili*.

Onu bir silah olduğu için istemedi. Bir alternatif olduğu için istiyordu, bir güç aracı olduğu için istiyordu. Yüzüğüne daha fazla güvenmesini engelleyecek kadar idare edilebilirdi.

Ve bunu istiyordu çünkü Vain'in sırtışı kafasının içinde uğuldamaya devam ediyordu. O sırtışta, Vain'in yaratıcılarını, hatırladığı asi ve zalim varlıkları görmüştü. Foamfollower'a yalan söylemişlerdi. Vain'in amacı pek de arzulanacak bir şey değildi. Bu bir şeytanın amacıydı. Covenant Vain'in öldürdüğünü, kendisinin öldürdüğünü görmüştü ve gerçeği biliyordu.

Kevin'in babası Loric'in adı da Vilesilencer'dı. *Krill*'i Vain'in atalarının verdiği zararı engellemek için oluşturmuştu. Belki de *Krill* Vain'e bir cevap verebilirdi.

Bu da bir çeşit umuttu. Covenant'ın umuda ihtiyacı vardı. Açık platoya ulaştığında, gücünün parlaklığı gecenin Vain'in obsidyen eti kadar siyah ve korkunç görünmesine neden oldu.

Hiç kimse Linden'i uyandıramamıştı. İğrenç bir kâbusun pençesindeydi ve kurtulmak için mücadele edemiyordu. Ona ne tür bir kötülük yapılmıştı?

Peki kaç kişiyi öldürmüştü? Bir daha asla öldürmeyeceğine yemin

eden ve yeminini tutmayan o adam. Kaç kişiyi?

Kendi ateşi onu kör etmişti; hiçbir yıldız göremiyordu. Gökler bir cüzzamlının kıyameti gibi üzerine çökmüştü. Basit bir insani duyarlılıktan yoksun bir adam vahşi büyüü kontrol etmeyi nasıl umabilirdi? *Barışı yok eden vahşi büyüü.* Kendini uyuşmuş ve zehirle dolu hissediyordu ve kendine engel olamıyordu.

Güneşboğın'ın yeni bir vücut bulmuş hali gibi arjantin rengine bürünmüş bir halde Glimmermere'e doğru tepeleri aştı. Tarn arazi tarafından gizlenmişti; ama o yolunu biliyordu.

Brinn onun yanında yürüdü ve konuşmadı. *Haruchai*, Covenant'ın amaçladığı her şeyi desteklemekten memnun görünüyordu. Aynı şekilde,

Kan Muhafızları Lordlara hizmet etmekten memnundu. Onların Kabullenme onlara aşksız, uykusuz ve ölümsüz iki bin yıla mal olmuştu. Ve bu onlara yozlaşmaya mal olmuştu; Köpük Takipçisi gibi Bannor da halkının nefret ettikleri şeye dönüşmesini izlemek zorunda kalmıştı. Covenant, Brinn'in zımnı teklifini nasıl kabul edeceğini bilmiyordu.

Kan Muhafızları'nın kaderini tekrarlama riskini nasıl alabilirdi? Ama ihtiyacı vardı ve nasıl reddedeceğini bilmiyordu.

Sonra onu gördü: Glimmermere tepelerin arasında uzanıyordu. Tertemiz yüzeyi, siyah geceye karşı gümüş rengini yansıtıyordu. Öyle ki su, ur-villerin koyu renkli kezzabıyla boğulmak üzere olan, etrafı çevrilmiş vahşi bir büyü alanı gibi görünüyordu. Hırslı beyaz Vain'in sırtmasına neden oldu. Ama Covenant'ın gücü tükeniyordu; çok fazla kan kaybetmişti; yaptığı şeye verdiği tepki çok güçlüydü. Dizleri üzerine çökerek suyun kenarına indi, Glimmermere'in kenarında titreyerek durdu ve biraz daha ayakta kalabilmek için kendisiyle savaştı.

Ateş ve karanlık sudan ona doğru fışkırdı. Glimmermere'de bir kez yıkanmıştı; ama şimdi Dünya Gücünün bu kalıntısına dokunamayacak kadar kirlenmiş hissediyordu. Ve suyun derinliğini bilmiyordu.

Havuz. Yüce Lord Mhoram krili buraya, Ülkenin geleceğine olan inancının bir göstergesi olarak atmıştı. Kuşkusuz kılıcın ulaşılamaz olduğuna inanmıştı. Covenant asla o kadar aşağıya yüzemezdi. Ve Brinn'den bunu yapmasını isteyemezdi. Brinn'in yoldaşlığının ima ettiklerinden dehşete düştüğünü hissetti; kendini aktif bir söz

söylemeye zorlayamadı

Brinn'in hizmetini kabul etti. *Krill* sanki hiç var olmamış gibi uzak görünüyordu.

Belki de bunların hiçbiri hiç var olmamıştı. Belki de o sadece Delirmişti ve Vain'in sırtışı deliliğinin ifadesiydi. Belki de göğsünde bir bıçakla çoktan ölmüş, cüzzamının kendisi için yarattığı cehennemi yaşıyordu.

Ama alev alev yanan gümüşün ve gece yarısının ötesine baktığında, derinliklerden gelen zayıf bir yankı gördü. *Krill*. Onun gücüne, onu ilk uyandırdığında verdiği gibi cevap vermişti. Daha önceki uyarılışı kaçınılmaz olarak Elena'nın sonunu getirmiş ve Ölüm Yasası'nın çiğnenmesine yol açmıştı. Bir an için ondan korktu, kenarlarının keskinliğinden ve ima ettiği suçluluğun ağırlığından korktu. Elena'yı sevmişti ama vahşi büyü daha kötüydü. Zehir daha kötüydü. Onları kontrol edemiyordu.

"Kaç tane-?" Sesi boğazında düğümlenen sessizliği yırttı. "Kaç tanesini öldürdüm?"

Brinn gecenin karanlığında soğukkanlılıkla cevap verdi: "Bir puan ve bir, Lordum."

Yirmi bir mi? Oh, Tanrım!

Bir an için ruhunun sinirlerinin parçalanacağını, parçalanması gerektiğini, eklemlerinin parçalanacağını düşündü. Ama sonra büyük bir güç çılgılığı göğsünde patladı ve beyaz alev göklere doğru yükseldi.

Glimmermere sarsıntıyı tekrarladı. Birdenbire bütün Gölün yüzeyi alev alev yandı. Alevler bir girdap halinde yükseldi; gölün suyu dönmeye başladı. Ve girdabın merkezinden, onun çağrısına cevap olarak berrak beyaz bir ışın geldi.

Krill ortaya çıktı. Gölün kalbinde, parlak ve dokunulmaz bir şekilde parlıyordu; çift ağızlı, uzun bir hançerdi bu ve muhafazası ile kabzasına yarı saydam bir mücevher işlenmişti. Işık mücevherden geliyordu, sanki mücevher ve yüzük birbirinin aynısıymış gibi Antlaşma'nın ateşini tekrarlıyordu. Kardeşler. Gece, onun ışıltısı, gücü ve Glimmermere'in yüksek alevleri tarafından geri püskürtüldü.

Krill hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ama artık tereddüt etmiyordu. Suyun girdabı ve dönen alevler ona anladığı şeylerden bahsediyordu: baş dönmesi ve paradoks; çelişkinin çekirdeğindeki istikrarın gözü. Kollarını ateşe doğru açarak göle doğru adım attı.

Dünya gücü onu destekledi. Onun ateşine karşılık veren ateş, etrafında ve içinde döndü ve onu taşıdı. Ağırılık. Argence'ın içinde bir gölge titreşimi gibi süzülerek Glimmermere'in merkezine doğru yürüdü.

Güçsüzlüğünde, ateşin kendisini dışarı fırlatacağını hissetti. Kendisini ölümlülük zerreciklerine indirgeyip boş gökyüzüne fırlattı. *Krill* onun etinden daha sağlam görünüyordu; demir onun zayıf kemiklerinden daha anlam doluydu. Ama ona doğru eğildiğinde ve tuttu, ellerinde havalandı ve yukarı doğru yükselerek gecenin üzerinde bir parlaklık çizgisi bıraktı.

Onu göğsüne bastırdı ve Brinn'e doğru döndü.

Şimdi yorgunluğu üzerine çökmüştü. Artık gücünü ateşleyemiyordu. İradesinin parmakları pençelerini çözdü ve başarısız oldu. Bir anda Glimmermere'in alevleri azalmaya başladı.

Ama yine de göl onu destekledi. Toprak Gücü ona bu hediyeği vermişti, tıpkı bir zamanlar Berek Yarımel'in Gök Gürültüsü Dağı'nın yamaçlarındaki çaresizliğine verdiği gibi. Onu ayakta tuttu ve karanlıkta tökezleyerek kıyıya çıkana kadar gitmesine izin vermedi.

Gece onun etrafında ve içinde uzanıyordu. Gözleri karanlıktan başka bir şey görmüyordu, sanki kafasının içinde yanmışlardı. Mücevherin parıltısı bile aydınlatmıyor gibiydi. Artık gücü tükenmişti, *krili* daha fazla kavrayamadı. Ellerinde ısındı, hâlâ yaşayan sinirlere dokunacak kadar sıcaktı. Onu yere bıraktı. Yerde, dünyadaki son ışık parçası gibi parlıyordu. Sessizce yanına diz çöktü, sırtı Glimmermere'e dönüktü, sanki aşağılanmış gibiydi. Toprakta kendini yalnız ve aciz hissediyordu.

Ama yalnız değildi. Brinn tuniğinden bir şerit yırttı - parşömene benzeyen koyu sarı bir malzemedен yapılmış bir giysi - ve

Krill'i elle tutulabilecek şekilde sardı. Bir an için Covenant'ın omzuna nazikçe dokundu. Sonra sessizce şöyle dedi: "Ur-Lord, gel. Clave bize karşı saldırmaya çalışacak. Gitmeliyiz."

Krillerin ışıltısı sustuğunda, karanlık Tamamlandı. Bu, Covenant için bir merhem, gücün verdiği ıstırap için bir teselliydi. Onu sonsuza dek teselli etmeye devam etmesi için can atıyordu. Ama Brinn'in doğru söylediğini biliyordu. Evet, nefes aldı. Gitmeliyiz. Yardım edin bana.

Başını kaldırdığında yıldızları görebiliyordu. Sanki sadece kendi güzellikleri onları yalnızlıklarından dolayı teselli edebilirmiş gibi parlıyorlardı. Ay yükseliyordu. Neredeyse dolmuştu.

Sessizlik ve ay ışığında Covenant ayağa kalktı ve yorgunluğunu Revelstone'a doğru taşımaya başladı.

Birkaç adım sonra Brinn'den *kril* yükünü aldı ve kemerinin altına sıkıştırdı. Sıcaklığı, midesindeki düğümlenmiş kendinden nefrete karşı bir teselli gibi orada duruyordu.

Tökezleyerek ve yorgun bir şekilde, Revelstone'a kadar nasıl yürüyebileceğini bilmeden ilerledi. Ama Brinn ona yardım etti, yardıma ihtiyacı olduğunda onu destekledi, yapabildiğinde kendini taşımasına izin verdi. Sayıklama sekansları gibi geçen bir sürenin ardından, Revelstone'a ulaştılar. ve Na-Mhoram's Keep'in ağzı.

Haruchai'lerden biri onları Revelstone'a inen tünelin dışında bekliyordu. Covenant durma noktasına geldiğinde *Haruchai* eğildi ve Brinn, "Ur-Lord, bu Ceer," dedi.

"Ur-Lord," dedi Ceer.

Covenant ona göz kırptı ama cevap veremedi. Söyleyecek sözü kalmamış gibiydi.

Ceer ifadesiz bir şekilde ona doğru deri bir kese uzattı.

Kabul etti. Keseyi açtığında *metheglin* kokusunu fark etti. Hemen içmeye başladı. Tükenmiş vücudu

Sıvı için çaresiz. Çaresiz. Keseyi boşalana kadar indirmedir.

"Ur-Lord," dedi Ceer sonra, "Clave, Banefire'ın etrafında toplanıyor. Biz onları taciz ediyoruz, onlar da saldırmıyorlar ama ellerinde büyük bir güç var. Ve *Haruchai*'den dört kişi daha öldürüldü. Revelstone'daki tüm tutsaklara rehberlik ettik. Elimizden geldiğince onlara göz kulak oluyoruz. Yine de güvende değiller. Clave, eğer isterlerse, zihinlerimizi etkilemek için baskı uygulayabilir. Bunun bize pahalıya mal olacağını biliyoruz. Kaçmalıyız."

Evet, Covenant içten içe mırıldandı. Kaç. Biliyorum. Ama konuştuğunda bulabildiği tek kelime şuydu: "Linden-?"

Ceer hiç istifini bozmadan, "Uyandı," diye cevap verdi.

Covenant, kendini Brinn'in kollarında asılı bulana kadar düştüğünü fark etmedi. Uzun bir an boyunca, Brinn'i bacaklarını düzeltmek için. Ama *metheglin* ona yardım etti. Yavaşça kendi ağırlığını aldı, tekrar dik durdu.

"Nasıl-?"

"Ur-Lord, onu uyandırmak için çabaladık." Covenant'ın dilini konuşmak için ana dilinin tınısını bastırmak Ceer'in sesini tamamen kopmuştu. "Ama o ölü gibi yatıyordu ve yardım ettik. Başka ne yapacağımızı bilemediğimiz için onu kaleden çıkardık. Yine de siyah yoldaşınız-" Durakladı, bir isim sordu.

"Boşuna," dedi Covenant, neredeyse o sırtışın hatırasıyla boğulacaktı. "O bir ur-vile."

Kaşlarının hafifçe kasılması Ceer'in şaşkınlığını ifade ediyordu; ama düşüncelerini yüksek sesle dile getirmedi. "Vain," diye devam etti, "bir süre aldırış etmeden durdu. Ama sonra aniden Linden'e yaklaştı.

Avery the Chosen." Covenant belli belirsiz, *Haruchai*'nin Sunder ya da Hollian'la çoktan konuşmuş olması gerektiğini düşündü.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğim

Onu engellemek için çabaladık. Ama o bizi sanki olduğumuz kişi değilmişiz gibi bir kenara attı. Seçilmiş'in önünde diz çöktü, elini onun üzerine koydu. O da uyandı."

Anlayırsızlık ve dehşet dolu bir inilti Covenant'ın boğazını düğümledi; ama Ceer devam etti. "Uyanınca bağırdı ve kaçmaya çalıştı. Bizi tanımıyordu. Ama yoldaşlarınız Taşyiyenler onu teselli etti. Ve yine de"- hafif bir duraksama Ceer'in kararsızlığını ele verdi-"Vain yapmamıştı. Ur-Lord, onun önünde eğildi -*Haruchai*'den habersiz ve tüm konuşmalara sağır olan o. Alnını onun ayaklarının üzerine koydu.

"Bu onun için bir korkuydu," diye devam etti Ceer. "Stonedownor'ların kollarına doğru geri çekildi. Onlar da bu Vain'i tanımıyorlardı. Ama gerekirse onu savunmak için ayağa kalktılar. Ayağa kalktı ve orada hala, hala duymazdan geliyor, bir adamın zorlamasına yakalanmış gibi Clave. Artık Seçilmişlerin ya da herhangi bir erkek veya kadının bilincinde değil gibi görünüyor."

Ceer'in düşüncesini söylemesine gerek yoktu; Covenant bunu onun düz gözlerinden okuyabilirdi.

Bu Vain'e güvenmiyoruz.

Ama Covenant Boşuna sorusunu bir kenara bıraktı. *Krill* karnını ısıtıyordu ve dikkatini dağıtacak bir şey yapacak gücü yoktu. Önündeki yol açıktı, soothtell'in anlamını özümsemişinden beri açıktı. Ve Linden uyanıktı. Ona yeniden kavuşmuştu. Artık amacını harekete geçirecek kadar uzun süre kendini bir arada tutabilirdi.

Yine de bir soru daha sormak için zaman ayırdı. "O nasıl?"

Ceer belli belirsiz omuz silkti. "Tanrı'nın yüzüne baktı Yolsuzluk. Yine de Stonedownor'larla açıkça konuşuyor." Durakladı, Sonra dedi ki, "O senin yoldaşın. Sen bizi kurtarmıştın iğrençlik. Biz yaşadığımız sürece, o ve tüm yoldaşlarınız daha fazla zarar görmeyecek." Brinn'e doğru baktı. "Ama o bizi bir Raver hakkında uyardı. Ur-Lord, kesinlikle kaçmalıyız."

Bir Raver, Covenant'ı düşündü. Gibbon. Evet.

Ona ne yapmıştı? Kadının yüzündeki kâbus hâlâ canlıydı. O piç ona ne yapmıştı?

Tek kelime etmeden kendini dikleştirdi ve tünelde Revelstone'a doğru ilerlemeye başladı.

Yol uzundu; ama *metheglin* ve karanlık onu ayakta tutuyordu. Vain'in sırtışı onu ayakta tuttu. Demondim-spawn onu uyandırmış mıydı? Ona diz mi çökmüştü? Ur-viller Foamfollower'a yalan söylemiş olmalı. Hamako'nun *rhys*'i yanılmış ya da yanıltılmış olmalıydı. Vain, Gibbon'ın onun üzerindeki etkisini kabul ederek eğildi mi?

O piç ona ne yaptı?

Eğer Antlaşma daha önce onun amacından kuşku duymuş ya da Kendinden emindi artık. Hiçbir Clave, mesafe ya da imk nsızlık onun yoluna çıkmayacaktı.

şehrin içinden aşağıya doğru, sıkı bir lanet gibi gitti. şehri gözetleyen ve atlıları izleyen *Haruchai*'nin yanından geçti. Kapılara ve gözetleme kulesinin altındaki geçide kadar. şimdiden yirmi bir kişiyi öldürmüştü; kendisi için yapacak hiçbir şeyi kalmadığını hissediyordu. korku. Korkusu yoldaşları içindi; laneti ise Despiser içindi. Amacı açıktı.

Tünelde ilerlerken, bir grup *Haruchai* bir onur muhafızı gibi etrafında toplandı. Tutsakların kaçışı için Revelstone'dan topladıkları malzemeleri taşıyorlardı.

Onlarla birlikte kırık dış kapılardan geceye geçti.

Altında, dağ eteğinin kayalık yamacında büyük bir şenlik ateşi yanıyordu.  tesindeki kalabalık ormana inat, *Haruchai*'nin beslediği yağmurdan sırsıklam olmuş yeşil odunla savaşarak gürültülü bir  ırtırtıyla alevleniyordu. Sarı ışığı tüm tutsakları  vreliyor, onları karanlıktan koruyordu.

Bir grup Taşiyen ve Woodhelvennin'in ateşin yanında belirsiz bir şekilde toplandığını görebiliyordu. *Haruchai* alanda dolaşıyor, erzak hazırlıyor, ormandan daha fazla yakacak odun topluyor ve nöbet tutuyordu. Vain aralarında hareketsiz duruyordu. Sunder, Hollian ve Linden birbirlerini teselli etmek istercesine yakın oturdular.

Gözleri sadece Linden'ı görüyordu. Kızın sırtı ona dönüktü. Brinn'in tüm halkının kendisine doğru döndüğünü ve sanki sessiz trompetlerle anons edilmiş gibi dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etmedi bile. Arkasında yükselen karanlık kale ile birlikte, odunsu bir şekilde

Linden'in sırtı sanki ayaklarının dibine düşecekmiş gibi.

Sunder onu gördü, Linden ve Hollian ile hızlıca konuştu. Linden ve Stonedownors ayağa fırladı ve sanki ölüm kalım meselesi için gelmiş gibi Covenant'ın karşısına dikildi. Daha yavaş bir şekilde Linden de ayağa kalktı. Covenant onun yüzündeki lekeli çizgilerden acıdan başka bir şey okuyamıyordu.

Ama gözleri onu tanıdı. İçinden aciliyete benzer bir ürperti geçti. Kendini durduramadı. Ona doğru koştu, kollarını ona doladı, yüzünü saçlarına sakladı.

Onun etrafındaki *Haruçaylar* görevlerine geri döndüler.

Bir an için, minnettarmış gibi kucaklamasına karşılık verdi. Sonra aniden kaskatı kesildi. İnce, hırpalanmış bedeni adamın kollarında bulantıya dönüştü. Konuşmaya çalıştı ama yapamadı, göğsündeki düğümleri çözemedi. Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştığında, adam onu bıraktı; ama yine de konuşamadı. Kadın onun bakışlarına karşılık vermedi. Bakışları adamın vücudunda, gömleğinin ortasındaki eski kesiğe doğru dolaştı.

"Sen hastasın."

Hasta mı? Bir an için onu anlayamadı. "Linden-?"

"Hasta." Sesi dudaklarının arasından kan gibi süzüldü. "Hasta." Nefretten ya da kederden sersemlemiş gibi hareket ederek ona sırtını döndü. Yere çöktü, elleriyle yüzünü kapattı ve ileri geri sallanmaya başladı. Adam onun sesini belli belirsiz duydu. mırıldanarak, "Hasta.

Hasta." Cüzzamı.

Bu manzara neredeyse son gücünü de yok ediyordu. Sesini bulabilseydi, "O piç sana ne yaptı?" diye feryat ederdi. Ama çok uzaklardan gelmişti ve çok fazla sorumluluğu vardı.

Krill'in baskısı onu destekledi. Sanki ona da dokunulamayacakmış gibi kendini sıkarak Sunder ve Hollian'a baktı.

Linden'in tepkisi karşısında utanmış görünüyorlardı. "Ur-Lord," diye başladı Sunder çekingen bir tavırla, sonra sessizliğe gömüldü. Boynundaki yaralar acı veriyor gibiydi; ama o bunu görmezden geldi. Eski kaş çatma izleri Sanki öfke ve korku, yoldaşlık ve huşu arasında kalmış ve Covenant'ın bunları açıklığa kavuşturmasını istiyormuş gibi alnını ikiye ayırdı. onu. Çenesi nasıl söyleyeceğini bilemediği kelimeleri çiğniyordu.

"Ur-Lord," dedi Hollian onun yerine, "bir şekilde fena halde yaralanmış. Nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü Gibbon na-Mhoram ona 'Sana zarar vermemeliyim' dedi. Yine de bir ıstırap ona işkence ediyor." Solgun yüz hatları Covenant'tan Linden'ı affetmesini istedi.

Aptalca, eh-Brand'ın cesaretini nereden bulduğunu merak etti. Bir kızıdan daha fazlası değildi ve karşılaştığı tehlikeler onu sık sık dehşete düşürüyor gibiydi. Yine de kaynakları vardı -korku ve cesaretin bir paradoksu; ve Sunder konuşamazken o konuşuyordu.

"Hayatlarımızı na-Mhoram'dan geri aldın," diye devam etti, "kendin için ne pahasına olduğunu bilemem. Senin sahip olduğun güce nasıl bakacağımı bilmiyorum. Ama ben senin zorlamayı tattım. ve Clave'in hapsedilmesi. Size tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Size hizmet etme fırsatı bulabilmem için dua ediyorum."

Serve-? Covenant inledi. Bana hizmet etmene nasıl izin verebilirim? Ne yapacağımı bilmiyorsun. Yine de onu reddedemezdi.

İhtiyaç ve inanç arasındaki belirsiz mücadelesinin bir yerinde, *Haruchai*'nin hizmetini çoktan kabul etmişti, her ne kadar onun hoşgörüsü üzerindeki iddiaları onunkinden neredeyse kırk yüzyıl daha eski olsa da.

Kendini kaskatı tutuyordu çünkü eğilirse öleceğini biliyordu. Mola verdiğinde, cesaretinin yoksulluğu içinde dile getirebildiği tek soruyu sordu. "Sen iyi misin?"

Sunder'e, onun boynuna baktı. O da başını sallayınca, "Önemli değil. Biraz açlık ve korku. Biz böyle şeylere aşinayız. Ve," diye daha güçlü bir şekilde devam etti, "bize hayatlarımızdan daha fazlası bahşedildi. *Haruchai* harikalar yaratabilir." Bir el

hareketiyle Brinn'in adamlarından üçünü işaret etti.

yakınlarda. "Ur-Lord, işte Cail, Stell ve Harn." Üçü de Covenant'a doğru eğilerek selam verdi.

"Ambardan çıkarıldığımızda hayatımdan memnundum. Ama *Haruchai* memnun değildi." Cübbesinin içine uzanarak dirseğini ve *liana*larını çıkardı. "Her yerde aradılar Revelstone ve bunları benim için kurtardılar. Aynı şekilde onlar da Sunder'ın Güneş Taşı ve bıçağı." Sunder kabul etti. Covenant, Hollian'ın konuşmasına izin veren bu yeni samimiyeti belli belirsiz merak etti
Sunder. Birlikte ne kadar çok şey yaşamışlardı? "Hollian, "Nasıl oldu da Ülke *Haruchai*'yi bu kadar unuttu?" diye sözlerini tamamladı.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye karşılık verdi Harn adlı kişi. "Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz. Sizi aramayı bilemezdik
Eğer Memla na-Mhoram-in onların sizden alındığını açıklamasaydı."

Memla, Covenant düşündü. Evet. Amacının bir parçası daha anlık olarak netleşti. "Brinn." Gece sanki etrafında toplanıyordu. Sunder ve Hollian gözden kaybolmuştu. "Onu bulun. Ona neye ihtiyacımız olduğunu söyle."

"O mu?" Brinn uzaktan sordu. "İhtiyacımız olan şey ne?"

Covenant soruyu anlayana kadar bilincini kaybetmekte olduğunu fark etmemişti. Çok fazla kan kaybetmişti. Covenant'ın Her tarafındaki karanlık baş dönmesine doğru ilerliyordu. Kendini bırakmayı arzulasa da, başını tekrar yukarı kaldırıp gözlerini yeniden açana kadar küfürler savurdu.

"Memla," dedi kalın bir sesle. "Ona Courser'lara ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Evet, Lordum." Brinn hareket etmedi. Ama iki ya da üç *Haruchai* ateşten ayrıldı ve kolayca gözetleme kulesine doğru tırmandı.

Birisi Covenant'ın eline bir kase *metheglin* verdi. O da içti, görüşüne bir parça netlik kazandırmaya çalıştı ve kendini Vain'e bakarken buldu.

Demondim spawn'ı kollarını hafifçe bükmüş, sanki öngörülemeyen bir eylemde bulunmaya hazırmış gibi duruyordu. Siyah gözleri hiçbir şeye bakmıyordu; siyah dudaklarındaki gulyabani sırtışı gitmişti.

Ama hâlâ Kanun Asası'nın topuklarını takıyordu; biri sağ bileğinde, diğeri sol ayak bileğindeydi. İki gece önce aldığı yanıklar neredeyse iyileşmişti.

Baskıya yakalanmış bir adam olarak- Bu muydu? Clave miydi Vain'den sorumlu mu? Clave'e hizmet eden Ur-viles? Na- Mhoram'ın yalancılığı nereye kadar uzanıyordu? Vain'in karanlığı gecede yankılandı.

Linden'i nasıl uyandırmıştı? Peki neden? Covenant ona öfkelenmek istedi.

Demondim spawn. Ama kendisi de kontrolsüzce ve hatta isteksizce öldürmüştü. Vain'in niyetini çözecek dürüstlükten yoksundu.

Kafasında çok fazla kan vardı.

Ve damarlarında yeterince yok. Başarısız oluyordu. Şenlik ateşinin yaydığı aydınlık etrafını sarmış, küçülmüş gibiydi. Çok az zamanı kalmıştı-

Dinle, demeye başladı. Yapacağımız şey bu. Ama sesi çıkmadı.

Eli Brinn'in omzunu yokladı. Yardım et bana. Dayanmam gerek. Biraz daha dayan.

"Antlaşma."

Linden'in sesi onu tekrar odak noktasına çekti. Kadın onun önünde duruyordu.

Bir şekilde kendini içsel bozgunundan çekip çıkarmıştı. Gözleri onu aradı. "Gördüğümü sandım-" Sanki daha önce onu tanımasını engellemiş gibi, adamın sakalının dağınıklığına baktı.

Sonra bakışları adamın bileklerindeki kalın kırmızı yara izlerini buldu. Dişlerinin arasından keskin bir soluk çıktı.

Hemen adamın kollarını tuttu ve bileklerini ışığa doğru çekti. "Haklıymışım. Kan kaybetmişsin. Hem de çok." İçindeki doktorluk eğitimi ayağa kalktı. Onu inceledi, gözleri ve elleriyle durumunu ölçtü. "Kan nakline ihtiyacın var."

Bir sonraki an, yara izlerinin yeniliğini algıladı. Bakışları adamın yüzüne kaydı. "Sana ne yaptılar?"

İlk başta cevap veremedi. İslî büyü çok zorlayıcıydı; onun istediği cevabı veremeyeceğini hissetti.

Ama kadın onun sessizliğini yanlış anladı. Abomination yüzünü gerdi. "Sen-?"

Kadının endişesi onu felç halinden kurtardı. "Hayır. O değil. Bunu bana onlar yaptı. İyi olacağım."

Bir rahatlama ifadesi yüzünü yumuşattı. Ama gözleri adamın yüzünden ayrılmadı. Sanki duygularının çatışması boğazını tıkamış gibi kelimeler bulmakta zorlanıyordu. Sonunda boğuk bir sesle, "Bağırdığımı duydum. Neredeyse kurtuluyorduk." Bakışları odak noktasından uzaklaştı, içe döndü. "Bir süreliğine, tekrar bağırdığımı duymak için ruhumu verirdim." Ama anılar tekrar dışa doğru kaçmasına neden oldu. "Söyle bana-" diye başladı, sanki onun için çok önemliymiş gibi ciddiyet için savaşıyordu. "Sana ne olduğunu anlat bana."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim." Başka ne diyebilirdi ki? "Gibbon kan istedi. Reddetme şansım yoktu." Açıklama yapması gerektiğini, tüm yoldaşlarının is büyüünde öğrendiklerini bilmesi gerektiğini biliyordu. Ama hiç gücü yoktu.

Brinn, sanki Covenant'ı konuşma zorunluluğundan kurtarmak istercesine açık bir şekilde, "Ur-Lord'un hayatı is büyüünde kaybedildi. Yine de vahşi bir büyüyle kendini iyileştirdi."

Bunun üzerine Linden'in gözleri karardı. Dudakları sessizce yankılandı: İyileşti mi? Bakışları gömleğindeki kesiğin arkasındaki eski yara izine kaydı. Onu kendisinden çıkaran kararlılığın toparlanması çökmüş gibiydi. Anlamaya başlayamayacağı kayıplar gözlerinden taşıtı. Ondan uzaklaştı, başını çevirdi. yüzünü geceye döndü. "O zaman bana ihtiyacın yok."

Hollian ona doğru uzandı. Linden bir çocuk gibi kollarını Hollian'ın boynuna doladı ve yüzünü eh-Brand'ın boynuna gömdü. Omuz.

Covenant tepki vermedi. Öfkesinin ve kederinin baskısı, onunla karanlık arasında duran tek şeydi. O olmadan hareket edemezdi. *düşüyor. O piç sana ne yaptı?*

"Ur-Lord," dedi Brinn, "gecikmemeliyiz. Na-Mhoram öldürülmedi. Şüphesiz Clave yakında bize saldıracak."

"Biliyorum." Covenant'ın kalbi boş yere ağlıyordu, Linden! ve gözlerinden kendini suçlayan sıcak çizgiler akıyordu; ama sesi Adamantine. "Gidiyoruz. Memla gelir gelmez." Memla'nın geleceğinden şüphesi yoktu. Başka seçeneği yoktu; zaten onun için Clave'e ihanet etmişti. Çok fazla insan onun için çok fazla şey yapmıştı.

"Bu iyi," diye yanıtladı Brinn. "Nereye gideceğiz?"

Covenant tereddüt etmedi. Ne yapması gerektiğinden emindi. Ölüsü onu buna hazırlamıştı. "Tek Ağaç'ı bulmak için. Yeni bir Kanun Asası yapacağım."

Dinleyicileri aniden sessizliğe gömüldü. Anlayışsızlık bulutlandı Hollian'ın yüzü. Sunder sanki konuşmak istiyormuş ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Stonedownor'lar ve Woodhelvenin'lerden oluşan düğüm kıpırdamadan duruyordu. Vain hiçbir ilgi belirtisi göstermedi. Ama *Haruchai*'nin gözleri parlıyordu.

"Eski anlatıcılar," dedi Brinn yavaşça, "Lordların, Kevin zamanında bile, Yasa Asası'nın yapıldığı Tek Ağaç efsanesine sahip olduklarını anlatırlar. Ur-Lord Antlaşması, sen cesur bir Taahhüt. Size eşlik edecekler. Ama Tek Ağaç'ı nasıl arayacaksınız? Bu konuda hiçbir bilgimiz yok."

Bilgi yok, dedi Covenant soluk soluğa. Tahmin ettiği gibi çok. Kara'nın güneyinde cansız Gri Çöl uzanıyordu. Kuzeyde, Northron Tırmanışları'nın uzun kışının geçilmez olduğu söylenirdi. *Haruchai*'nin yaşadığı batıda ise Tek Ağaç hakkında hiçbir bilgi yoktu. Bunu kabul etti. Eğer Berek batıya gidip Brinn'in halkıyla mutlaka karşılaşacaktı. Covenant çabalayarak cevap verdi, "Ben de öyle. Ama doğuya gideceğiz."

Denize." Devlerin geldiği yere. "Clave'den uzaklaşmak için. Ondan sonrasını bilmiyorum."

Brinn başını salladı. "Bu iyi. Bunu *Haruchai* yapacak. Cail, Stell, Ceer, Harn, Hergrom ve ben, sizi ve yoldaşlarınızı korumak için görevinizi paylaşacağız. İki puan halkımıza geri dönecek. onlara edindiğimiz bilgileri aktaracağız." Sesi hafifçe keskinleşti. "Ve bu Clave'in yağmalarına vereceğimiz cevabı düşünmek için. Geride kalanlar, eğer böyle bir yardım isteniyorsa, bu Stonedownor'ları ve Woodhelvenin'leri evlerine uğurlayacaklardır."

Toprağın özgür bırakılmış dokuz insanının yüzleri Brinn'in teklifini kabul etme konusundaki istekliliklerini hemen ifade etti.

"Eski anlatıcılar Devlerden çok bahsederler - sadakatlerinden ve Kahkahalarını ve ölümlerini," diye bitirdi Brinn. "Memnuniyetle evlerine ve sevdikleri Deniz'e bakacağız."

Şimdi, dedi Covenant kendi kendine. Eğer *Haruchai*'yi reddetmek, dört bin yıl sonra tekrar onlara bağımlı ve onlardan sorumlu olmaktan kaçmak niyetindeyse, şimdi tam zamanıydı. Ama yapamazdı. Artık Brinn'in desteği olmadan ayakta duramazdı. Asa'yı yok edenin ben olmam yeterince kötü değil mi, diye inledi.

Sunbane için kapıyı mı açtın? Bunu da taşımak zorunda mıyım? Ama *Haruchai*'ye ihtiyacı vardı ve reddedemezdi.

Bir an için gece sersemledi; ama sonra ellerin göğsüne dokunduğunu hissetti ve Sunder'in karşısında durduğunu gördü. Graveler çenesini yukarı kaldırmış, sanki bu yarayla cevapları hak etmiş gibi hasarlı boynunu ortaya çıkarmıştı. Gözleri, parçalanmış zihninin yankısı gibi ateş ışığını yansıtıyordu.

"Covenant," dedi sıkılmış bir ses tonuyla, ur-Lord unvanı yerine bu ismi kullanarak, sanki huşu ve gücü yarıp arkalarındaki adama emretmek istermiş gibi. "Seninle çok uzun yolculuklar yaptım. ve daha uzağa gideceğim. Ama içimde bir korku var. Eh- Brand, iki günlük yağmurdan sonra veba güneşini haber veriyor. Bizi serbest bırakarak Clave'e zarar verdiniz. Ve şimdi de Sunbane hızlanır. Belki de Clave'e öyle bir zarar verdin ki

Sunbane'i artık ılımlı hale getir. Belki de Ülke için büyük bir tehlike yarattınız."

Covenant, Sunder'in sorusundaki kişisel aciliyeti duydu; ama bir süre cevap verecek cesareti bulamadı. Sunder'in şüphesi ona acı veriyor, onu zayıflatıyordu. Damarlarında hayat kalmamıştı ve kasları artık onu destekleyemiyordu. Kemerinin altındaki *krilin* sıcaklığı bile genel yorgunluğunun içinde kaybolmuştu. Ama Sunder onun arkadaşıydı.

Graveler onun için zaten çok şey feda etmişti. Zayıflıklarının arasında bocalayarak bulduğu ilk cevabı verdi.

"Na-Mhoram bir Raver. Marid gibi."

Ama bu Sunder'ı tatmin etmedi. "Linden Avery öyle söyledi. Yine de Clave, Toprak uğruna Sunbane'i ılımlılaştırdı ve şimdi bu ılımlılık zayıfladı."

"Hayır," İçinde bir yerde. Covenant bir anlık bir güç keşfetti. "Clave Sunbane'i denetlemiyor. Onu Toprak'a zarar vermek için kullanıyorlardı. Onu kanla besliyorlar. Yüzyıllardır Lord Foul'a hizmet ediyorlar."

Sunder bakakaldı; kuşku yüzünü acıtıyor gibiydi. Covenant'ın iddiası şimdiye kadar inandığı her şeyi ihlal ediyordu. "Covenant." Üzüntü sesini yaralamıştı. Elleri yalvaran hareketler yaptı. "Bu nasıl doğru olabilir? Bu çok fazla. Bunun doğru olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Çünkü ben doğru olduğunu söylüyorum." O an geçti ve Covenant'ı ölüm kadar yorgun bıraktı. "O is büyüünün bedelini kanımla ödedim. Ve ben buradaydım. Dört bin yıl önce. Arazi sağlıklıyken. Ne

Clave'in size öğrettiği şey, tüm o kan dökülmesini haklı çıkarmak için uydurdukları bir şey." Uzaktaki bir parçası onun ne yaptığını gördü ve

protesto etti. Kendini gerçeğe özdeşleştiriyor, ondan kendini sorumlu tutuyordu. Elbette hiç kimse böyle bir sözü tutamaz. Hile Troy bunu denemiş ve sonuç olarak ruhunu Garroting Deep'in Forestal'ına kaptırmıştı.

"O zaman-" Sunder anlamak için çabaladı. Yüz hatlarında Covenant'ın söylediklerinin ima ettiği dehşet okunuyordu -korku

"O zaman neden savaşıyorsunuz? Clave'i yok edip bu illete son vermiyorsunuz? Madem bu kadar iğrençler?"

Covenant Brinn'e doğru sarktı. "Çok zayıfım." Kendini zorlukla duydu. "Ve ben çoktan öldürdüm-" Bir keder spazmı Yüz. Yirmi bir kişi! "Bir daha asla öldürmeyeceğime yemin ettim." Ama Sunder'in hatırı için, ne düşündüğünü ifade etmek için bir kez daha çaba gösterdi. inanıyordu. "Onlardan nefret etmeyi bırakana kadar onlarla savaşmak istemiyorum."

Graveler yavaşça başını salladı. Şenlik ateşi kükremeye başladı. Covenant'ın kulakları. Bir anlık sersemlikle Sunder'in Nassic olduğunu düşündü. Genç, akıllı başında gözlerle Nassic. Graveler da Antlaşma'yı alçaltacak şeyler yapabiliirdi.

Etrafında bir hareketlilik vardı. İnsanlar hazırlanıyordu. Ayrılmak için kendilerini hazırladılar. Onu selamladılar; ama uyuşukluğu cevap vermesini engelledi. Neredeyse bir grup *Haruchai*'nin eşliğinde dağ eteklerinden ayrıldılar. Onların gidişini izlemedi. Bilinçsizliğin eşliğinde asılı kaldı ve hayatta kalmak için savaştı.

Bir süre şenlik ateşinin akıntısında sürüklendi. Ama sonra Brinn'in kollarında döndüğünü, hafifçe sarsılarak doğrulduğunu hissetti. Gözlerini araladı, göz kapaklarını bakışlarındaki yorgunluktan sıyırdı ve Memla'yı gördü.

Kadın adamın önünde sertçe duruyordu. Cüppesi gitmişti ve Cübbesinin bazı yerleri yanmıştı. Yaşlılıktan lekelenmiş saçları omuzlarına dökülüyordu. Sağ yanağında ateş kabarcıkları vardı. Yüz hatları hırpalanmıştı. Ama gözleri öfkeliydi ve *rukunu* hazır tutarak Covenant'la yüzleşti.

Arkasında Clave'in devasa Courser'larından beş tanesi vardı.

Brinn başıyla onu onayladı. "Memla na-Mhoram-in," dedi açıkça. "Ur-Lord seni bekliyor."

Gözlerini Covenant'tan ayırmadan Brinn'e bir tanıma hareketi yaptı. Sert sesi öfkesini hem açığa vuruyor hem de kontrol ediyordu. "Yalanlarla yaşayamam. Size eşlik edeceğim."

Covenant'ın ona söyleyecek sözü yoktu. Sessizce sağ elini kalbine dokundurdu, sonra avuç içini ona doğru kaldırdı.

"Courser'leri getirdim," dedi. "İyi savunulmuyorlardı ama beni engelleyecek kadar iyidiler. Bu kadar çok na-Mhoram-cro'dan sadece beş tanesini alabildim." Hayvanlar erzak yüklüydü. "Bunlar Din, Clang, Clangor, Annoy ve Clash."

Covenant başını salladı. Baş, sanki boynundaki kaslar kadük kalmış gibi güçsüzce sallanmaya devam etti.

Onun bakışlarını kavradı. "Ama bir konu aramızda açık kalmalı. *Rukh*'umla, yolculuğumuza yardımcı olmak için Banefire'ı kullanabilirim. Clave bunu engelleyemez. Ama ben de onların *ruk*'um sayesinde nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmelerini engelleyemem. Yarım el." Sesi bir itiraz tonuna büründü. "Sahip olduğum tek gücü bir kenara bırakmak istemiyorum."

Dürüstlüğü ve cesareti bir cevap gerektiriyordu. Gözlerini odaktan çıkaran ve başını döndüren bir çabayla, "Sende kalsın. Şansımı deneyeceğim."

Adamın cevabı kadının yüz hatlarını bir an için yumuşattı. "İlk tanıştığımızda," dedi, "bilmediğim halde kuşkunuzda haklıydınız. Yine de güven tercih edilir." Sonra aniden tekrar sertleşti. "Ama biz Ayrılın. Gibbon Clave'i Banefire'da topladı. Biz oyalanırken, onlar *Grim*'i bize karşı ayaklandıracaklar."

Grim! Covenant dehşet dalgasını engelleyemedi. Bu onu uçurumun kenarına taşıdı ve ölü bir taş gibi Karanlık.

Düşerken Revelstone'dan gelen soğuk bir feryat duydu; büyük kalenin feryadına benzeyen, kayıp ve kan vaat eden bir feryat. Ya da belki de feryat kendi içindeydi.

YİRMİ BİR: Gönderme

Gecenin bir vakti bilincine yakın bir yerde dolaştı. Bir Courser'in sırtında sallanıyordu. Kollar arkadan etrafına uzanıyor ve kalbinin üzerinde birbirine d   mleniyordu. Onu taştan bantlar gibi destekliyorlardı. *Haruchai* kolları.

Birisi gergin bir şekilde, "Sen şıfacı değil misin? Ona yardım etmelisin."

"Hayır." Linden'in cevabı küçük, solgun ve eksiksizdi. Boğazının derinliklerinde inlemesine neden oldu.

Rukh ateşinin parıltıları gözlerini acıttı. Görüş alanını kapattığında, bir kez daha gözden kayboldu.

Kafasını kaldırıp bir daha baktığında, korkunç ormanın içinden parça parça şafağın grisini gördü. Gökyüzünün aydınlığı tam önünde uzanıyordu.  n nde Memla, arkasında Brinn olduğu halde Din'in üzerine binmişti. Ceer ve Hergrom'u taşıyan bir başka Courser, Memla'nın *rukhuyla* oluşturduğu hat boyunca ilerledi. Ekibin geri kalanı şirket Din'i takip etti.

Mutabakat uyanıklığa doğru ilerlerken Memla'nın yolu, yüksek bir ormangülü ağacının gölgesi altında nispeten açık bir alana  ıktı. Orada durdu. Omzunun üzerinden bölüğe seslendi: "At üstünde kalın. Courser'lar bizi Güneşboğan'dan koruyacak."

Covenant arkasında Sunder'in "O zaman doğru-" diye mırıldandığını duydu.

Ancak Hergrom yere düştü ve Ceer'in verdiği malzemeleri kabul etmeye başladı; Brinn ise, "*Haruçaylar* bu korunma ihtiya ını paylaşmıyor," dedi.

Bağışıklık mı? Covenant belli belirsiz merak etti. Evet. Yoksa bu kadar çok kişi Revelstone'a çarpılmadan nasıl ulaşabilirdi?

Sonra güneş doğmaya başladı ve bitki örtüsüne kızıl ve acı saçan ışıklar gönderdi. Eh-Brand bir kez daha Güneşboğan'ı doğru tahmin etmişti.

Güneşin ilk dokunuşu geçtiğinde, Memla Courser'lar dizlerinin üzerine çöktü, hepsini komutuyla kontrol etti. Bölük atlarından inmeye başladı.

Covenant Brinn'in yardımına omuz silkti ve tek başına ayakta durmaya çalıştı. Ayakta durabildiğini fark etti. Kendini bir hasta kadar solgun ve zayıf hissediyordu; ama kasları en azından ağırlığını taşıyabiliyordu.

Na-Mhoram'ın *Grim*'inden bir iz bulmak için geri çekilen gecenin içinden batıya doğru bakmak için kararsızca döndü.

Ufuk açık görünüyordu.

Yanında, Sunder ve Stell bir Courser'dan, Hollian ve Harn bir diğerinden inmişti. Cail, Linden'in beşinci canavardan inmesine yardım etti. Covenant kırılğanlığı ve endişesiyle ona baktı; ama Linden bakışlarını kendine sakladı, kendini yalnızlığına kilitledi sanki Gözlerinin sinirleri, kemiklerinin temel iliği, dayanamayacak kadar aşağılanmıştı.

Onu yalnız bıraktı. Ne yapacağını bilmiyordu ve bunu yapamayacak kadar zayıf hissediyordu.

Haruchai şirket için yiyecek hazırlarken - kurutulmuş et, ekmek, meyve ve metheglin - *Memla* çuvallarından birinden büyük bir deri kese damıtılmış *voure* çıkardı, Covenant'ın arkadaşlarının bir zamanlar güneşin altında böcekleri uzaklaştırmak için kullandıkları keskin özsu.

Veba. Konsantreyi dikkatlice her bir kadının üzerine sürdü. yoldaşlar, sadece Vain hariç. Covenant onun çıkarılmasına başını salladı. Belki de *ruk-ateşi* Demondim-spawn'a zarar verebilirdi. Sunbane zarar veremezdi.

Covenant yavaşça ve iyice yedi, vücudunun yoksulluğunu besledi. Ama her zaman, batıdan ona doğru yaklaşan bir endişe ağırlığı vardı. Stonedown'da ne olduğunu görmüştü.

Grim yapabilirdi. Memla'ya bir *Grim*'in yetiştirilmesinin ne kadar sürdüğünü sormak için sesini zorlukla buldu.

Belli ki gergindi. "Bu kesin değil," diye mırıldandı. "*Grim*'in büyüklüğü ve menzili göz önünde bulundurulmalı." Bakışları adamın yüzüne kaydı ve neredeyse elle tutulur bir endişe izi bıraktı yanağında. "Onları okudum. İşte." Elleri onun üzerinde sıkılaştı *Rukh*. "Çok harika olacak."

Çok büyük, diye mırıldandı Covenant. Ve o çok zayıftı. Ellerini *krillere* bastırdı ve sakın kalmaya çalıştı.

Kısa bir süre sonra bölük yeniden ata bindi. Memla, devasa Courser'lere bir yol açmak için Banefire'ı çekti. Yine Hergrom ve Ceer - Annoy, dedi Memla: hayvanların isimleri onun için önemli görünüyordu, sanki onları açık sözlü bir şekilde seviyordu - önce gitti, ardından Covenant, Brinn ve Rider Din'de, sonra Cail ve Linden Clash'ta, Sunder ve Stell Clang'da, Harn ve Hollian Clangor'da. Vain, sanki Courser'ların dümen suyunda istemsizce sürükleniyormuş gibi arkadan geliyordu.

Covenant gün boyunca defalarca uyukladı. Çok fazla bitkin düşmüştü; kendini uyanık tutamıyordu. Şirket ne zaman yemek, su ve dinlenme için mola verse, kendisine verilen tüm yiyecekleri tüketti ve bir nebze de olsa kendine gelmeye çalıştı. güçlüydü. Ancak duraklar arasında Din'in adımlarının sallanması farkındalığını bozdu, böylece rüya, korku ve böceklerin gelgitlerine bindi ve kendini demirleyemedi.

Uyanık olduğu anlarda Memla'nın sırtındaki sertlikten onun kaçmak, kaçmak ve hiç durmamak istediğini anlıyordu. O da öyle, *Grim*'in neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Ama akşama doğru Dayanma gücü tükendi. Muazzam bir Gilden'in barınağı altında, gece için arayışını durdurdu.

İlk başta, o ateş yakarken, hava her türden uçan böceklerle doldu; ağacın dalları ve yaprakları sürünen ve sıkılan şeylerle kaynadı. Ama *voure* ağacı korudu

şirket. Ve yavaş yavaş, alacakaranlık ormana sızıp Günebakan'ın etkisini yumuşatırken, böcekler de yok olmaya başladı.

Gebeliğe ya da uykuya çekildiklerinde yapışkan tiz sesleri azaldı. Memla yorgun kemiklerini ateşin yanına oturttu, Courser'leri kovdu ve *Haruchai*'nin arkadaşlarıyla ilgilenmesine izin verdi.

Sunder ve Hollian sanki günlerdir uyumamışlar gibi yorgun görünüyorlardı; ama hala kullanılmamış dayanıklılık kaynaklarına sahiplerdi. *Grim*'i bilseler de, en azından söylentilere göre, kaçtıkları için rahatlamışlardı.

Revelstone endişelerinden daha ağır basıyordu. Sanki hapsedilmeleri onları yakınlaştırmış gibi birlikte duruyor ve hareket ediyorlardı. Sunder eh-Brand'dan rahatlamış gibiydi, eski benlik çatışmaları için bir yatıştırıcı; onun gençliği ve acı çekmemiş benlik duygusu Kendi karısını ve oğlunu kaybeden ve Antlaşma uğruna halkına ihanet etmeyi seçen Graveler'a merhem oldu. O da Graveler'ın düğümlemiş becerikliliğinde destek ve cesaret buldu, inanç için verdiği kararlı mücadele. İkisi de çok şey kaybetmişti; birbirlerini teselli edebileceklerini düşünmek Covenant'ı rahatlatmıştı. Kendisi onları teselli edemezdi.

Ama onların birlikteliği Linden'in onun gözündeki yalnızlığını vurgulamaktan başka bir işe yaramadı. Raver ona bir şey yapmıştı. Ve bu tür şeylerle ilgili deneyimi olan Covenant, bunun ne olduğunu bilmekten ve bilmemenin sonuçlarından korkuyordu.

Yemeğini bitirdiğinde, cehaletini destekleme yeteneğinin sonuna geldi. Ateşin yanında oturuyordu. Memla dinlendi, yarı uykulu, bir yanında. Diğer tarafta Sunder ve Hollian oturuyordu. *Haruchai*'lerden dördü ağacın ötesinde nöbet tutuyordu. Brinn ve Cail Gilden'in sınırlarında sessizce dolaşüyor, tehlikeye karşı tetikte bekliyorlardı. Vain, tüm kara sırların özü gibi ışığın kenarında duruyordu.

Ve onların arasında, Covenant'ın karşısında, Linden kendi içine kapanmış, kollarını dizlerine kavuşturmuş ve sanki tamamen yabancıymış gibi gözlerini alevlere dikmişti.

Buna dayanamazdı. Ona çok fazla umut bağlamıştı ve Onun hakkında çok az şey biliyordu; neden bu kadar korktuğunu bilmek zorundaydı. Fakat

Onunla nasıl yüzleşeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gizli yarası onu dokunulmaz kılıyordu. Bu yüzden hem kendi iyiliği için hem de Arkadaşları, boğazını temizledi ve hikayesini anlatmaya başladı.

Hiçbir şeyi atlamamış. Andelain ve Ölüler'den Stonemight Woodhelven'e, Vain'in şiddetinden Hamako'nun *rhys*'ine, Merkez Ovalar'daki koşusundan Memla'nın Clave'in her şeyi anlattı. Sonra da is büyüsunu elinden geldiğince eksiksiz anlattı. Konuşurken elleri sabit durmuyordu; hatırladığı pek çok şey onu kıvrandırıyordu. Sakalını çekiştirdi, parmaklarını birbirine geçirdi, sol yumruğunu alyansının üzerine bastırdı ve arkadaşlarına tanık olduklarını anlattı.

Raver'ın neden Ülke'nin tarihiyle ilgili gerçekleri görmesine izin verdiğini şimdi anlıyordu. Lord Foul onun Onu suçluluğuna bağlayan eylem ve sonuç prangaları, Asa'nın yok edilmesi, Sunbane ve Clave'in kurban ettiği her hayat için kendisini suçlamasını istiyordu. Böylece suçluluk duygusuna kapılacak, umutsuzluk ve kendinden nefret içinde yüzüğünü teslim edecekti. Cüzzamlılara gülen Lord Foul. *Sonunda senin için tek bir seçenek olacak.* Bu bağlamda, içindeki zehir anlamlıydı. Ona kontrol edemediği bir güç veriyordu. İnsanları öldürme gücü. Suçluluk duygusu. Bu onun sonunun bir kehanetiydi, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet.

Linden'in gözlerini kaldırıp ona bakmasını ve anlamaya çalışmasını umarak bunu da açıkladı. Ama Linden anlamadı. Ağzı ciddiyetle gerildi; ama izolasyonunu sürdürdü. Linden'in nasıl Ölüsünün ektiği tohumlar, onu bir arayış düşünmeye yöneltmişti. Tek Ağaç, yeni bir Kanun Asası yapma niyetindeydi, böylece Lord Foul'a karşı çıkabilecek ve Sunbane'e kendi başına karşı koyabilecekti. terk edildi, o zaman bile cevap vermedi. Sonunda kelimelerden yoksun bir şekilde sessizliğe gömüldü.

Bir süre için şirket onunla birlikte hareketsiz kaldı. Kimse soru sormadı; çektiği acıyı araştırmaya isteksiz görünüyorlardı. geçirdi. Ama sonra Sunder konuştu. Covenant'a cevap vermek için, Covenant Andelain'e girdikten sonra Linden, Hollian ve kendisine ne olduğunu anlattı.

Santonin ve Stonemight'ı anlattı, Süvari'nin zorlamalarını anlattı, Hollian'la birlikte Gibbon'ı Mutabakat'ın kaybaldığına ya da öldüğüne ikna etmek için nasıl çabaladıklarını anlattı. Ama bundan sonra anlatacak pek bir şeyi yoktu. Çok az yiyecek ve su, daha da az umutla bir hücreye atılmıştı. Hollian'ın durumu da aynıydı. Her ikisi de Covenant'ın ambara ilk girişinin gürültüsünü duymuş, daha fazlasını duymamıştı.

Sonra Covenant, Linden'in mutlaka konuşacağını düşündü.

Şüphesiz

hikayenin kendi payına düşen kısmını tamamlayacaktı. Ama tamamlamadı. Yüzünü dizlerine sakladı ve sanki kırbaçlarla dolu bir anıya karşı kendini destekliyormuş gibi orada büzülerek oturdu.

"Linden." Onu nasıl yalnız bırakabilirdi? Ondan gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. "Artık Kevin'ın nasıl hissetmiş olabileceğini biliyorsun."

Kevin Landwaster, Berek'in soyunun sonuncusu. Linden, "*Kötülüğe inanmıyorum.*" demişti. Kevin da kötülüğe inanmamaya çalışmıştı. O da Lord Foul'un gerçek doğasını zamanında algılayamayarak farkında olmadan Toprak'a ihanet etmiş ve böylece Despiser'ı zafer. Böylece umutsuzluğa düşmüştü. Yaptığı şey yüzünden, Despiser'a Kutsala Saygısızlık Ayini için meydan okumuştı, Lord Foul'u yok etmeyi umuyordu. Ama bunda da başarısız olmuştu. Sevdiği Toprakları harabeye çevirmeyi ve Kanun Asasını kaybetmeyi başarmıştı; ama Lord Foul dayanmıştı.

Bütün bunları Covenant ona anlattı. "Anlamıyor musun?" dedi, onu duyması için yalvararak. "Umutsuzluk cevap değildir. Foul bununla yaşar. Sana her ne olduysa, böyle olmak zorunda değil." Linden, dinle Ben!

Ama kadın dinlemedi, onu duyabildiğine dair hiçbir işaret vermedi. Gözlerinin ardında kayan sıkıntı gölgelerini görmeseydi, Gibbon'ın ona yüklediği komaya geri döndüğünü inanabilirdi.

Sunder, sanki kendi ailesi arasında seçim yapamıyormuş gibi Linden'a ve onun Covenant anlayışına empati duyuyorum. Hollian'ın Koyu renk gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Brinn ve Cail sanki

Vain'in vurdumduymazlığının modelleriydi. Hiçbiri Covenant'a yardım teklif etmedi.

Farklı bir yol denedi. "Vain'e bak." Linden! "Bana ne gördüğünü söyle."

Cevap vermedi.

"Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Senin gözlerin bende yok. Bana onun ne olduğunu söylemen gerek."

Hareket etmedi. Ama omuzları sanki kendi içinde çılgılık atıyormuş gibi gerildi.

"O yaşlı adam." Sesi ihtiyaç ve korkuyla boğulmuştu. "Haven Çiftliği'nde. Onun hayatını kurtardın. Sana *doğru olmanı* söyledi."

İrkildi. Başını kaldırarak, ruhunun sıkılmış sefaletine oyulmuş gibi yaralı gözlerle ona baktı. Sonra ayağa kalktı, bir acı magması gibi öfkeleni. "*Sen!*" diye bağırdı. "Sürekli saygısızlıktan bahsediyorsun. Bunu sen yaptın. Neden Joan için kendini satmak zorundaydın? Neden bizi bu işe bulaştırmak zorunda mıydı? Siz *buna* saygısızlık demiyor musunuz?"

"Linden." Kadının tutkusu onu ayağa kaldırdı; ama ona elini uzatamadı. Aralarındaki ateş, sanki onu öfkesiyle yakmış gibi duruyordu.

"Tabii ki görmüyorsun. *Göremezsiniz. Bilmiyorsun.*" Elleri, etini yırtmak istercesine göğüslerinin üzerindeki havayı tırmalıyordu. "Çılgın bir maceraya atılmanın sana yardımcı olacağını sanıyorsun.

Yeni bir Hukuk Asası oluşturun." Küstahlıktan vahşileşmişti. "Sen sayılmazsın ve bunun *farkında* bile değilsin!"

Onun adını tekrarladı. Sunder ve Hollian ayağa kalkmıştı. Memla *rukhu* hazır tutuyordu ve Cail sanki hem Rider hem de *Haruchai* havada şiddet hissediyormuş gibi yakınlarda duruyordu.

"Sana ne yaptı?" *O piç sana ne yaptı?*

"Senin sayılmadığını söyledi!" Birdenbire sanki sıkıntısının nedeni oymuş gibi ona kelimeler savurmaya başladı. "Hepsi

umursadığın tek şey yüzüğün. Gerisi benim. Dedi ki, 'Sen özellikle bu saygısızlık için seçildiniz. Demir gibi dövölüyorsun. Dünya'nın yıkımını sağlamak için dövölmüştür.' " Sesi bu anının etrafında kan gibi yoğunlaştı, "Çünkü *görebiliyorum*. Bana istediklerini bu şekilde yaptıracaklar. Bana işkence ederek. görüyorum, hissediyorum ve duyuyorum. Bana tam olarak onların istediklerini yaptırıyorsun!"

Bir sonraki an, patlaması durdu. Ellerini yüzüne götürerek hayalleri engellemeye çalıştı. Vücudu kaskatı kesildi, sanki Kasılmaların eşiğindeydi; dişlerinin arasından bir inilti yükseldi. Sonra sarktı.

Çaresizlik içinde, "Bana dokundu" diye fısıldadı. Dokundu mu?

"Antlaşma." Ellerini indirdi ve adamın yüzündeki tüm ıstırabı görmesine izin verdi. "Beni buradan çıkarmalısın. Geri döndüğüm yere ait. Hayatımın bir anlamı olduğu yere. Bana seni öldürtmeden önce."

"Biliyorum," dedi, çünkü bir cevabı olması gerekiyordu. "Tek Ağaç'ı bulmak istememin bir başka nedeni de bu." Ama içinde aniden sakatlandığını hissetti. *Sen sayılmazsın*. O kadar çok şey koymuştu ki Lord Foul'un elinden kurtulmuş olma ihtimali ona umut veriyordu. manipölasyonlar; ve şimdi bu umut enkaz halinde yatıyordu. "Lordlar beni buraya çağırmak için Asa'yı kullandılar." Tek bir hamleyle Her şeyi. "Bizi geri gönderebilecek bildiğim tek şey bir Asa." *Krill* ve onun eski inatçılığı dışında her şey.

Özellikle seçilmiş Cehennem ve kan! Yüzünü kapatmak istedi; bir çocuk gibi ağlayabilirdi. Ama Linden'in gözleri ona yapıştı. umutsuzca ona inanmaya çalışıyordu. Sunder ve Hollian adını koyamadıkları bir korkuya karşı birbirlerine sarıldılar. Ve Memla'nın yüzü, sanki göz ardı edilmenin ne demek olduğunu biliyormuş gibi, künt bir sempati biçimine bürünmüştü. Sadece *Haruchai* etkilenmemiş görünüyordu - *Haruchai* ve Vain.

Linden, "Yüzüğün mü?" diye sorduğunda, onunla açık bir şekilde karşılaştı.

"Kontrol edemiyorum."

Birden Memla'nın yüz ifadesi, sanki korkunç bir şey söylemiş gibi, şaşkınlıkla irkildi.

Onu görmezden geldi. Kalbi kederden kudururken, sanki gözyaşları ölümlülüğüne borçlu olduğu ve ödeyemeyeceği bir borçmuş gibi, kollarını uzattı. Orada, tüm arkadaşlarının önünde kendine bir VSE verdi.

Ah, hala inatçısın. Evet.

Tanrı adına. İnatçı.

Karakteristik bir soğukkanlılıkla hareket eden Brinn, Covenant'a bir kese *metheglin* uzattı. Covenant yüzünü görmemeleri için keseyi arkadaşlarıyla arasına kaldırdı ve kana kana içti. Sonra Gilden'in etrafındaki karanlığa doğru yürüdü, geceyi onu gizlemek için kullandı. Bir süre sonra, kaybettiği şeylerin arasına uzandı ve gözlerini kapattı.

Brinn onu şafakla birlikte uyandırdı, veba güneşinin ikinci doğuşunu karşılamak için zamanında ayağa kaldırdı, onun tarafından korundu

Botlar. Görevin geri kalanı çoktan uyanmıştı. Sunder ve Hollian taş parçalarının üzerinde Memla'ya katılmıştı; *Haruchai* yemek hazırlamakla meşguldü; Linden ise yaklaşmakta olan enkarnadine bakıyordu. Yüzü kendi savunmasızlığına karşı mühürlenmişti; ama Covenant'ı fark ettiğinde gözleri onu kasvetli bir şekilde onayladı. Bir önceki akşamın çatışmalarından sonra, onun tanınması bir gülümseme gibi dokundu.

Kendini daha güçlü hissettiğini fark etti. Ancak iyileşmeyle birlikte korku da yeniden ortaya çıktı. Na-Mhoram'ın Grim-

Memla gece boyunca bu tehlikeyi unutmamış gibi davrandı. Yaşlanmış yüz hatları

Endişeliydi ve elleri *rukhunun* üzerinde titriyordu. Covenant'ın bakışlarına cevap vermek için mırıldandı: "Yine de onu kaldırıyor ve içerik. Ruhlarımızı parçalayacak bir *Grim* olacak." Bir an için gözleri

sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi yüzünü buruşturdu. Ama sonra sarsılarak uzaklaştı ve acele etmeleri için arkadaşlarını terslemeye başladı.

Kısa süre sonra bölük yola koyulmuş, Memla'nın Yasak Ateş'ten çağırdığı yolda hızla ilerliyordu. Onun aceleciliği ve Antlaşma'nın sıkı korkusu Taşköprülüler'i etkiledi, hatta Linden. Görev sessizlik içinde ilerliyordu, sanki *Grim*'i hissedebiliyorlardı.

boyunlarının arkasındaki bir bıçak gibi şiirsel.

Salgın hastalık güneşi altındaki orman, Antlaşma'nın yaklaşan felaket hissi. Böcekler hastalığın vücut bulmuş halleri gibi etrafını sarmıştı. Her biçimsiz dal ve çalı, biçimsiz böceklerle doluydu. Bazı ağaçlar o kadar ağırdı ki termitlerle damarlı olduğundan ahşap cüzzamlı görünüyordu. Ve çürüme kokusu ağırlaşmıştı. Sunbane'in himayesi altında, bağırsakları ağrıyordu, yarı yarıya bitki örtüsünün yarılmasını ve iltihaplanmaya başlamasını bekliyordu.

Zaman uzadı. Halsizlik yeniden kaslarına yayıldı. Şirket nihayet gün batımının rahatlığına doğru yol aldığında, boynu ve *Grim*'den bir iz bulabilmek için geriye doğru bakmaktan omuzları zonkluyordu. Kemiklerinin iliklerine kadar ürperdi. Memla megalitik bir okalıptüs ağacının altında bir kamp yeri seçer seçmez, toprağın altındaki granitin üzerinde sabit durmayı umarak yere çöktü. Ama elleri ve ayakları hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Etrafındaki arkadaşları atlarından indi. Linden neredeyse aynı anda Hollian'ın yanına gitti. Linden'in yüzünün eti solgun ve gergindi, kafatasının üzerinde gergin bir şekilde duruyordu. Eh-Brand'a yaklaştı ama sonra kelimeleri bulmakta zorlandı. "Böcekler," diye mırıldandı. "Koku. Çok kötü. Diğer tüm güneşlerden daha kötü. Hepsini kapatamıyorum." Gözleri, sanki sadece bu düğüm onu tek parça halinde tutuyormuş gibi, ellerinin birbirine yapışmasını izledi. "Yapamam- Yarın ne olacak?"

Sunder, Hollian'ın yanında durmak için hareket etmişti. Linden sessizliğe gömüldüğünde başını sertçe salladı. "Hayatım boyunca hiçbir zaman bir veba güneşiyle karşılaşmadım.

ve çok az zararla karşılaştım." Ses tonu sertti. "Clave'in, Ülke halkı için korku ve tiksinti kaynağı olan şeylerden bu kadar etkilenmeden yolculuk edebileceğini bilmiyordum. Ve şimdi ur-Lord Covenant bize Clave'in bağışıklığının Sunbane'in azalmasından ziyade artmasıyla satın alındığını öğretiyor." Sanki katlettiği tüm insanları hatırlıyormuş gibi sesi karardı. "Ondan şüphe etmiyorum. Ama ben de yarınki güneşin haberini almak istiyorum."

Memla omuz silkerek bu tür haberlerin endişesini değiştiremeyeceğini belirtti. Ama Covenant da Linden ve Sunder'e katıldı. İs kehanetinin Gibbon-Raver tarafından kendisini yanıltmak için tasarlanmış bir yalan olabileceği düşüncesi aniden onu hasta etmişti. Eğer iki günlük yağmuru sadece iki günlük salgın takip ettiyse- Kendini tutarak Hollian'ın cevabını bekledi.

Kolayca kabul etti. Hafif gülümsemesi ona Sunder gibi olmadığını hatırlattı. *Lianar*'ı ve becerisiyle, her zaman başkalarının yararı için Sunbane'e dokunabilmişti; kan elde etmek için asla insanları öldürmek zorunda kalmamıştı. Bu yüzden kendisinden nefret etmiyordu. Sunder'in yaptığı gibi.

Kendine yer açmak için kısa bir mesafe uzaklaştı, ardından dirseğini ve asasını çıkardı. Etrafa saçılmış yaprakların üzerine oturdu. konsantrasyonunu topladı. Covenant, Linden ve Sunder onun *lianarı* kucağına yerleştirmesini, dirseğini sol eliyle kavrayıp ucunu sağ avucuna dayamasını dikkatle izlediler. Çağrının sözleri dudaklarından döküldü. Ölümcül bir şeye tapınma ayini gibi şirketi kucakladılar. *Haruçaylar* bile hazır olmak için görevlerini bıraktılar. Kadının kendini kesmek üzere olduğu düşüncesi Covenant'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Onun yaptıklarına karşı çıkabileceği günleri geride bırakmıştı.

Yavaşça avucuna küçük bir kesik attı. Kan akarken parmaklarını *lianarın* üzerine kapattı. Alacakaranlık arayışın etrafında geceye dönüşmüş, onu gözcülerden gizlemişti. Yine de Covenant'ın sezgileri bile onun gücünün, aleve doğru birleşen ateş zerrecikleri gibi yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Bir süre için

Bir an bekledi, hava durgundu. Sonra ilahisini keskinleştirdi ve asa ışık saçmaya başladı.

Kırmızı alevler Sunbane orkideleri gibi çiçek açtı. Yukarı doğru yayıldılar havaya ve ön kolundan yere kadar. Kızıl dallar, sanki aşırı büyümüş gibi onun etrafında kıvrılıyordu. Parlak görünüyordı; ama hiçbir ışık yaymadılar; gece karanlık kaldı.

Covenant onun ateşini sezgisel olarak anladı. İlahiler, kan ve *liantar* ile yarının güneşine doğru uzandı; ve alevler rengini o güneşin ne olacağından aldı. Onun ateşi Güneşin zararlı aurasının kesin tonu.

Üçüncü bir veba güneşi. Hafifçe içini çekerek rahatladı. En azından burada, is kehanetinin yanlış olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ancak eh-Brand konsantrasyonunu gevşetip kehanetini serbest bırakmadan, ateş aniden değişti.

Vain'in teni kadar mutlak bir siyahlık çizgisi tahtadan fırladı ve alevleri abanozla yaraladı. İlk başta sadece bir kesikti. kıpkırmızı. Ama büyüdü, alevlerin arasında onlara hükmedinceye, onları gizleyinceye kadar genişledi.

Onları söndürdüm.

Gece bir anda yoldaşların üzerini kaplayarak onları birbirlerinden ayırdı. Covenant, sanki Hollian'ın asası düşme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi havadaki dumanın hatalı tınısından başka bir şey algılayamıyordu. Tüketilmiş.

Soluğunun altında kısık sesle küfretti ve kollarını bir yandan Brian'a, diğer yandan Linden'a dokunana kadar salladı. Sonra yaprakların arasından ayak sesleri duydu ve Sunder'ın, "Hollian!" diye bağırdığını işitti.

Bir sonraki an Memla da dehşet içinde haykırdı. "Gönderiyorum!" *Rukh*'undan çıkan ateş, ağaçların arasında bir kamçı gibi kırılarak geceyi aydınlatıyor. "Geliyor!" Covenant, Ceer'in sanki onu saldırıdan koruyacakmış gibi Binicinin arkasında durduğunu gördü. Diğer *Haruchai*'ler şirketin etrafında bir savunma halkası

oluşturdu.

"*Gibbon!*" Memla uludu. "İğrenç!" Ateşi, sanki Revelstone'a neredeyse iki fersah mesafeden saldırmaya çalışıyormuş gibi havayı kasıp kavuruyordu. "Yedi Cehennem adına-!"

Covenant içgüdüsel olarak tepki verdi. Menziline girdi Memla'nın ateşini söndürdü ve kendisine saldırmasını önlemek için kollarını kavradı. "Memla!" diye bağırdı yüzüne doğru. "Memla! Ne kadar vaktimiz var?"

Kavrayışı ya da talebi ona ulaştı. Bakışları ona odaklandı. Sarsıcı bir titremeye ateşini bıraktı, karanlığın arayışının üzerine kapanmasına izin verdi. Konuştuğunda, sesi gecenin içinden akbaba kanatlarının fısıltısı gibi çıktı.

"Zaman var. *Grim* bu kadar çok fersahı bir anda geçemez. Belki de bize bir gün kadar kaldı.

"Ama bu na-Mhoram'ın *Grim*'i ve iki gündür yetiştiriliyor. Böyle bir gönderim Revelstone'un kendisini kırabilir."

Titreyen bir nefes aldı. "Ur-Lord, bu *Grim*'den kaçamayız. *Rukh*'umu takip edecek ve bizi tamamen parçalayacak." Sesi boğazında düğümlendi. "Vahşi büyü'nün bize bir şeyler vereceğine inanmıştım. umarım. Ama eğer bu sizin kontrolünüz dışındaysa-"

Covenant'ın arkasında küçük bir alev canlandı ve Odun. Sunder bir ibne yakmıştı. Onu bir meşale gibi havaya kaldırarak şirketi karanlıktan çıkardı.

Hollian dişlerinin arasından nefes alıyor, bağarmamak için mücadele ediyordu. Kehanetinin ihlal edilmesi onu derinden yaralamıştı.

"Bu doğru," diye homurdandı Covenant. "Kontrol edemiyorum." Elleri Memla'nın bileklerini kelepçelemiş, onu histeri krizinden uzak tutmaya çalışıyordu: "Dayan. Düşün. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız." Gözleri Memla'nın gözlerine kilitlendi. "*Rukh*'unu geride bırakabilir misin?"

"Antlaşma!" diye feryat etti anlık bir acıyla. "Ben buyum! O olmadan senin için bir hiçim." Adam kavrayışını sıkılaştırdı. Kadın onun bakışlarından ürktü. Sesi kuru bir iniltiye dönüştü. "Benim olmadan

Rukh, ağaçları ayıramam. Ve Courser'lara komuta edemem. Bu

yetiştirildikleri güçtür. Bunu kaybedersem, onlar üzerindeki hakimiyetim de kaybolur. Bizden uzaklaşacaklar. Belki de bize karşı dönerler." Yüzündeki ifade kararsızlık içinde parçalanıyor gibiydi. meşale ışığı. "Bu azap benim başıma geldi," diye nefes aldı. "Cehalet ve aptallıkla seni Revelstone'a çektim."

"Lanet olsun!" Covenant yarı kendi kendine küfrederek hışırdadı. Kendini kapana kısılmış hissediyordu ama yine de Memla'nın kendini suçlamasını istemiyordu. Ondan yardım istemişti. Dehşetini bastırmaya çalıştı. "Pekâlâ," diye nefes nefese kaldı. "Courser'ları çağırın. Kaçmaya çalışalım."

Kadın ona bakakaldı. "Bu *Grim*! Ondan kaçılmaz." "Lanet olsun, o sadece bir Raver!" Korkusu onu öfkелendirdi. "O bir ne kadar uzağa gönderirse, o kadar zayıf olacaktır. Hadi deneyelim!"

Memla bir an daha cesaretini toplayamadı. Ama sonra yüzünün kasları gerildi ve bir kararlılık ya da gözlerine ölümcüllük geldi. "Evet, efendimiz," diye homurdandı. "Biraz zayıflamış olacak. Denememize izin verin."

Onu serbest bıraktığında, Courser'lar için bağırmaya başladı.

Gecenin içinden kocaman karanlık yığınları gibi çıktılar. *Haruçaylar* geniş sırtlarına erzak çuvalları ve yakacak odun demetleri attılar. Covenant arkadaşlarıyla yüzleşmek için döndü.

Sunder ve Hollian, Linden'in arkasında duruyordu. Yaprakların arasına çömelmiş, ellerini yüzüne kapatmıştı. Stonedownor'lar ona doğru kesik kesik hareketler yaptı ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Sesi sanki kısılmış gibi çıkıyordu.

"Yapamam-"

Covenant patladı. "*Çekilin!*"

İrkildi, ayağa fırladı. Sunder ve Hollian sanki bir trans halinden kurtuluyormuş gibi sarsılarak harekete geçti. Cail aniden Linden'ı yerden kaldırdı ve onu hafifçe Clash'in üzerine kaldırdı. Çabucak ilerleyen Mutabakat, Memla'nın arkasına tırmandı. Bir anda Sunder ve Hollian'ı atlarının üzerinde gördü, *Haruchai*'yi gördü

Pozisyonunu aldı, Memla'nın *rukħ* oluğunu gördü, sonra karanlıkta bir yara izi gibi canlandı.

Courser'lar hemen Memla'nın yolunun aşağısına doğru fırladılar.

Ateşinin her iki yanındaki gece de sanki çalkalanıyor gibiydi. gök gürültüsü başları. Covenant onun arkasını göremiyordu; Din'in her an patikadaki bir arızaya takılacağından, kayalara çarpacağından, gizlenen vadilere ya da çukurlara düşeceğinden korkuyordu. Ama bundan da öte, yüzüğünden korkuyordu, *Grim*'in ona yükleyeceği güç talebinden korkuyordu.

Memla hiçbir felakete izin vermedi. Beklenmedik anlarda, çizgisi ani engelleri aştı; yine de ateşi ve iradesiyle şirketi güvende ve hızlı tuttu. Hayatı için koşuyordu, çünkü Toprağın umudu için Antlaşma'nın hayatı; ve Kursiyerlerini bir yaydan çıkan oklar gibi harap ormandan geçirdi.

Ay doğarken koştular, tepelerinde yükselirken koştular, battıktan sonra da koşmaya devam ettiler. Courser'lar Güneşboğan'ın yaratıklarıydı ve yorulmuyorlardı. Şafak söktükten hemen sonra Memla onları durdurdu.

Covenant attan indiğinde bacakları titriyordu. Linden sanki tüm vücudu sopalarla dövülmüş gibi hareket ediyordu. Sunder ve Hollian bile sertliklerini kaybetmiş gibiydiler. Ama Memla'nın *çehresi* uç çizgilerle belirlenmişti; ve *rukħunu* sanki ruhunu demirin ziftine ayarla.

Şirketin yemek için kısa bir süre dinlenmesine izin verdi. Ama o süre bile çok uzundu. Stell hiçbir uyarıda bulunmadan güneşi işaret etti. Jestinin sessiz yoğunluğu tüm gözleri doğuya doğru çekti.

Güneş ufkun üzerinde duruyordu, hasta kırmızı aurası bir hastalık vaadi gibi yanıyordu. Ama korona artık mükemmel değildi. Ön kenarı simsiyah bir kusur taşıyordu.

İşaret, ur-vil saldırısı gibi kama şeklindeydi ve sanki Revelstone'dan güneşe çakılıyormuş gibi hizalanmıştı.

Linden'in iniltisi herhangi bir haykırıştan daha etkiliydi.

Memla bir küfür savurarak yoldaşlarını Courser'lara geri götürdü. Birkaç dakika içinde macera yeniden başladı ve hayvanlar kara kötülüğe karşı yarıştı.

Kazanamadılar. Memla'nın yolu sağlam ve doğru olsa da - Courser'lar büyük bacaklarının tüm gücüyle koşsa da- karanlık hızla büyüdü. Kuşluk vakti, karanlığın yarısı
Sun's Anadem.

Covenant'ın sırtına baskı uygulandı. Düşünceleri Din'in adımlarının ritmini aldı: Yapmamalıyım-Yapmamalıyım-Öldürme hayalleri geldi: on yıl ya da dört bin yıl önce, Soaring savaşında Woodhelven, Mağara Şövalyelerini öldürmüştü. Ve daha sonra, Lena'yı öldüren adamın kalbine bir bıçak saplamıştı. Öldürmek dışında bir güç düşünemiyordu.

Yüzüğü üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Sonra bölük sık ormandan savanaya doğru fırladı. Orada, kuzeyde, güneyde ve doğuda, Courser'lerden iki kat daha uzun büyüyen kaba otlar ve büyük kayalıklar gibi duran tek tük kaya tepecikleri dışında araziye engelleyen hiçbir şey yoktu. birbirlerine olan mesafeleri. Covenant, bölük son yamaçtan aşağıya inmeden önce bir anlık bir görüşe sahipti. savana. Gökyüzü açıldı; ve göklerin böyle bir güneşin etrafında nasıl bu kadar serbest kaldığını anlayamadı. Sonra Memla'nın yolu çimenlerin derinliklerine battı.

Hollian toynakların gürültüsü arasında "Geliyor!" diye bağırmadan önce görev bir fersah daha koştu.

Covenant arkasına bir bakış fırlattı.

Güneşin yarası kadar keskin bir gök gürültüsü batıdan kaynadı. Fokurtusu bir yumruk gibi dikilmişti; ve öyle bir hızla hareket ediyordu ki, Courser'lar sanki hiç yarışmıyor gibiydi.

Memla'nın arkasından "Kaç!" diye bağırdı.

Sanki bir çelişki varmış gibi Din'i durdurdu. Courser savruldu, neredeyse düşüyordu. Covenant neredeyse koltuğunu kaybediyordu. Diğer hayvanlar

Çimenlerin arasında çılgınca çarparak uzaklaştı. "Cennet ve Dünya!" Sunder havladı. Tüm Courser'ları kontrol eden Memla Etrafında dönüp duruyor, geniş bir çember oluşturmak için çimenlere vuruyorlardı.

Doğusundaki bitki örtüsü ezilirken, Covenant kadının neden durduğunu gördü.

Yolunun tam karşısında öfkeli bir yaratık sütunu yürüyordu. Bir an için onların Mağara şövalyeleri olduğunu düşündü- Mağara şövalyeleri 6 metre genişliğinde dar bir alanda dört ayak üzerinde koşuyorlar, Güneyden omuz omuza, başı sonu olmayan bir akıntı halinde geliyorlardı. Mağara şövalyelerinin tıknaz gövdelerine, gangrel uzuvlarına ve kt kafalarına sahiptiler. Ama eğer bunlar Mağara şövalyeleri ise, Sunbane tarafından korkunç bir şekilde değıştirilmişlerdi. Sırtlarını ve uzantılarını kitinli kaplamalar zırhlandırmıştı; el ve ayak parmakları peneye dnşmştı; çeneleri, çene kemiğı gibi boynuzlu çenelere ayrılmıştı. Ve gözleri yoktu, yüz hatları yoktu; yüzleri silinmişti. Önlerinde avlanan ve yollarını arayan uzun antenleri dışında n kafataslarında hiçbir işaret yoktu.

Avlarına doğıru koşar gibi koşuyorlardı. Yürüyüş hatları liderleri tarafından çoktan çıplak toprağı dnştrlmştı. Aceleleri yüzünden sesleri devasa karıncaların sürüsü gibi çıkıyordu. Çeneler.

"Cehennem ateşi!" Covenant nefes nefese kaldı. Güneşin etrafındaki karanlık neredeyse tamamlanmıştı; *Grim* ok az fersah uzaktaydı ve yaklaşıyordu hızla. Ve bu zararlı nehri geçmenin hiçbir yolunu göremiyordu. yaratıklar. Eğer Cavewight soyundan geliyorlarsa... Bu düşünce onu ürpertti. Mağara şövalyeleri güçlü toprak kazıcılarıydı, muazzam derecede güçlüydü. Ve bu yaratıklar neredeyse atlar kadar büyüktü. Eğer bu kararlı yürüyüşlerini bir şey kesintiye uğıratırsa, Memla'nın hayvanlarını bile lime lime ederlerdi.

Linden sızlanmaya başladı, sonra kendini ısırarak susturdu. Sunder dehşetle parlayan gözlerle yaratıklara baktı. Hollian'ın saçları

Omuzları kuzgun kanatları gibi solgun yüz hatlarını ölüm için işaretlenmiş gibi vurguluyordu. Memla, Covenant'ın önünde omurgası kırılmış bir kadın gibi sarkıyordu.

Covenant, Brinn'e dönerek ısrarla "Geçecek mi?" diye sordu.

Brinn cevap olarak başıyla Hergrom ve Ceer'i işaret etti. Ceer, Annoy'un sırtında dik durmak için ayağa kalkmıştı. Hergrom hemen Ceer'in omuzlarına tırmandı ve çimenleri görebilmek için orada dengede durdu. Bir süre sonra Brinn, "İleri görüşlüyüz ama bunun sonunu göremiyoruz," diye rapor verdi.

Lanet olsun! Vahşi büyüden, kontrol ya da seçim dışı güçten korkuyordu. Yapmamalıyım-! Ama mecbur kalırsa kullanacağını da biliyordu. Arkadaşlarının ölmesine izin veremezdi.

Gök gürültüsü bir balta darbesi gibi yaklaştı. Karanlık güneşi boğdu. Işık sönmeye başladı.

İçinden bir protesto geçti. Korku olsun ya da olmasın, bu kıyamet dayanılmazdı. "Pekâlâ." Yere olan mesafeyi görmezden gelerek Din'in sırtından indi. "Burada savaşmak zorundayız."

Brinn de ona katıldı. Sunder ve Stell Clang'dan, Hollian ve Harn da Clangor'dan indi. Cail, Linden'i Clash'ten indirdi ve ayağa kaldırdı. Elleri cesaret arıyormuş gibi seğirdi; ama hiçbir şey bulamadı. Covenant bakışlarını uzaklaştı, böylece onun sıkıntısı onu daha tehlikeli hale getirmeyecekti. "Sunder," diye seslendi, "senin *orkestran* var. Memla'nın da *rukh*'u var. Birlikte çalışmanızın bir yolu var mı? Şu şeyi vurabilir misin?" -Grim'e bakarak yüzünü *buruşturdu*- "O bizi vurmadan önce?"

Bulut neredeyse tepedeydi. Savanaya doğaüstü bir alacakaranlık yayıyor, günü söndürüyordu.

"Hayır." Memla atından inmemişti. Ağzı külle doluymuş gibi konuşuyordu. "Vakit yok. Çok büyük."

Onun dehşeti Covenant'ı vahşi bir büyü talebi gibi incitti. "Kontrol edemiyorum!" diye bağırarak istedi. Anlamıyor musunuz? Hepinizi öldürebilirim! Ama kadın sanki onun gücü ya da yetersizliği

önemsiz hale gelmişti. "Ölmemelisin. Bu kesin." Onun sessizlik birden korkunç göründü. "Yol açık olduğunda, geç anında. Bu yürüyüş aradaki farkı hızla kapatacaktır." Omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "*Grim* seni buldu benim yüzümden. Başıma gelsin."

Kimse tepki veremedi. Din'i çevirdi ve ona doğru yönlendirdi. kör yaratıklara doğru koşuyordu. Hareket ettikçe *rukunun* ateşini yükseltiyor, onu bir kılıç gibi önünde tutuyordu.

Covenant ve Sunder onun peşinden koştu. Ama Brinn ve Stell araya girdi. Graveler küfrederek kurtulmak için mücadele etti; ama Stell hiç çaba harcamadan ona hâkim oldu. Sunder öfkeyle bağırdı, "Bırakın beni! Onun ölmek istediğini görmüyor musun?"

Covenant Sunder'i görmezden geldi: Brinn'in düz gözlerine kilitlendi.

Yavaşça, tehlikeli bir şekilde, "Bunu yapma," diye

nefes aldı. Brinn omuz silkti. "Hayatını korumaya yemin ettim."

"Bannor da aynı yemini etti." Covenant mücadele etmedi. Ama *Haruchai*'ye dik dik baktı. İnsanlar benim yüzümden öldü. Sence daha ne kadar dayanabilirim? "Elena böyle öldürüldü. Onu kurtarabilirdim."

Grim neredeyse görevin tam üzerinde kaynamaya başladı. Ancak Cavewight benzeri yaratıkların bundan haberi yoktu. Kör bir kıyamet gibi ilerliyor, ovaların toprağını parçalıyorlardı.

"Bannor Yeminini tuttu," dedi Brinn, sanki Antlaşma'yı çürütmek hiç çaba gerektirmiyormuş gibi. "Eski anlatıcılar öyle diyor ve hikâyeleri Bannor'un kendisinden geliyor. Başarısız olan, Yüce Lord'a yemin eden Birinci Mark Morin'di." Ceer'e doğru başını salladı. Bunun üzerine Ceer, Memla'nın peşinden koştu ve Din'in sırtına hafifçe atladı. "Biz de," diye bitirdi Brinn, "verdiğimiz sözü gücümüzün yettiği kadar koruyacağız."

Ama Memla bağıramayacak kadar yoğun bir öfkeyle tepki verdi. "Yedi Cehennem adına!" diye soludu, "Buna izin vermeyeceğim. Bana hiçbir şey için yemin etmedin." *Rukhunu* sallayarak Ceer'le yüzleşti. "Eğer atından inmezsen,

Seni son nefesimde yakacağım ve tüm bu topluluk bir hiç uğruna ölecek!"

Memla! Covenant bağırmaya çalıştı. Ama yapamadı. Ona sunacak hiçbir şeyi yoktu; vahşi büyü korkusu onu boğuyordu. Çaresizce Ceer'in tereddüt etmesini ve Brinn'e doğru bakmasını izledi. *Haruchai*'ler sessizlik içinde birbirlerine danıştılar, taahhütlerini tarttılar. Sonra Ceer yere atladı ve Din'in yolundan çekildi.

Hayır! Hayır! Covenant karşı çıktı. Kendini öldürtecek!

Düşünecek zamanı yoktu. Karanlık atmosferi kaplamıştı. Kudurmuş *Grim*, Memla'nın üzerinde durmuş, onun ateşine odaklanmıştı. Memla'nın Bulutun etrafındaki gökyüzü inanılmaz derecede gök mavisi kalmıştı; ama bulutun kendisi zift ve gece yarısıydı. Kaynarken alçalıyor, kurbanlarına doğru düşüyordu.

Altında, hava sanki kavruluyormuş gibi çatırdıyordu.

Courser'lar sıçradı. Sunder *orkestrasını* çıkardı ve Hollian'ın elini tuttu ve onu çemberin uzak tarafına, Memla'dan uzağa çekti. *Haruçaylar* çemberin içinde savunma pozisyonuna geçtiler. yoldaşları ve değirmen canavarları.

Hareket girdabının ortasında Vain, sanki karanlığa alışmış gibi, siyahın altında siyah duruyordu.

Hergrom kendini Vain'in yanına yerleştirdi. Ama Memla ölmek üzereydi; Linden hastalık içinde kıvranıyordu; ve Covenant yüzüğünün cevaplanamaz zorunluluğu/ zorunsuzluğu karşısında öfke duyuyordu. Hergrom'a "Bırak kendi başının çaresine baksın!" diye bağırdı.

Bir sonraki an, sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Hava, kalpleri durduran bir sarsıntıyla paramparça oldu. *Grim* parçalara ayrıldı ve yoğun siyah pullar bir kar yağışı gibi aşağıya doğru süzülüyor.

Korkunç bir yavaşlıkla düştüler -güneş-karanlık, somut gece kristalleri, taşın bile dayanamayacağı bir güç.

Memla meydan okuyarak gökyüzüne ateş fırlattı.

Din onun altında toplandı ve yaratıkların yürüyüşüne doğru hücum etti. Bir dizi muazzam kabarma, hayvan ve biniciyi derenin ortasına doğru taşıdı.

Grim'in pulları ona doğru sürükleniyordu. *Rukh*'unun temel taşı. Yoğun merkezi, kudretinin bağlantı noktası, arayışın ötesine geçti.

Yaratıklar hemen bineğine saldırdı. Din, pençelerin ve çenelerin yırtılmasıyla delici bir çığlık attı. Sadece toynaklarının dalgalanması, mahmuzlarının kesikliği ve kürkünün kalınlığı onu koruyordu.

Sonra *Grim* başının etrafında dönerek düştü. Ateşi alevlendi: kendini ve Din'i dokunulmaktan korumaya çalışarak saldırdı. Alevinin çarptığı her pul karanlık bir parıltıyla patladı ve yok oldu. Ancak yok ettiği her pul için yüzlercesi tarafından saldırıya uğradı.

Covenant çaresizlik içinde onu izliyordu, eğer şimdi yüzüğüne dönerse onu vurmadan onun için saldıramayacağını biliyordu. *Grim*'in en yoğun olduğu yer onun etrafıydı; ama kenarları hem yürüyüşü hem de arayışı kaplıyordu. Yaratıklar, yumruk büyüklüğündeki öldürücü parçaların aralarına düşmesiyle şaşkınlığa sürüklendi.

Vermeil, Sunder'ın *orkestrasından* kararmış güneşe doğru fırladı. Covenant cesaretlendirmek için bağırdı. Graveler, Güneş Taşını ileri geri sallayarak havadaki pulları şaftıyla topladı ve kendisine ya da Hollian'a ulaşmadan onları tüketti.

Şirketin etrafında, *Haruchai* dervişler gibi kaçıyordu. Pullara vurmak için pampas otundan kamçılarını kullandılar. Her pul, kendisine dokunan kırbacı yok ediyordu; ama *Haruçaylar* daha fazla bıçak kapıp savaşmaya devam ediyorlardı.

Covenant aniden ayağından fırladı. Karanlıktan bir parça yüzünü ıskaladı. Brinn onu üzerinden atlattı, sonra tekrar ayağa kaldırdı. Covenant'ı bir o yana bir bu yana savuran Brinn, düşen *Grim*'in arasında dans etti. Durdukları yere birkaç pul tanesi isabet etti.

Obsidyen

İşaret fişekleri otları tutuşturdu.

Çok sayıda yerde çimenler yanmaya başladı.

Yine de Vain yüzünde konsantre olmuş bir ifadeyle hareketsiz duruyordu. Pullar derisine, tuniğine çarptı. Patlamak yerine Üzerine eridi ve sıcak metalin üzerindeki su gibi tıslayarak giysilerinden, bacaklarından aşağı aktı.

Covenant Demondim yaratığına bakakaldı, sonra Brinn dumanın içinden kaçarken onu gözden kaybetti.

Memla'ya bir an göz attı. Hayatı için abartılı bir şekilde savaştı, na- tarafından ihanete uğramasının tüm öfkesiyle ateş fırlattı.

Mhoram. Ama *Grim*'in odağı, Mhoram'ın etrafında çılgın bir sürü oluşturdu.

onu. Ve inleyen yaratıklar Din'i çoktan dizlerine kadar parçalamıştı. Derisi yer yer kemiğe kadar soyulmuştu.

Hiç beklenmedik bir anda, bir pul Sürücünün kafasına çarptı. Din yere yığıldı ve Binici'yi yaratıkların arasına yuvarladı.

Memla! Covenant gücünü ele geçirmek için mücadele etti. Ama Brinn'in itiş kakışı ve kaçışları rahibenin konsantrasyonunu bozdu. Ve çoktan geç kalmıştı.

Yine de Ceer, *Haruchai*'nin sakın vazgeçişiyile ileri atıldı. Vahşetin içine dalarak Memla'ya doğru savaştı.

Bir ateş sıçramasıyla ayağa kalktı. Bir an için ayakta durdu, cesur ve yırtık pırtık, yaratıklara öfkeyle saldırıyordu. Ceer neredeyse ona ulaşıyordu.

Sonra Brinn onu siyah bir telaşın altından çekip çıkarırken Covenant onu kaybetti. Alevler ve *Haruchai* etrafını sardı; pullar Her yerde. Ama Memla'nın göğsünde karanlık bir çılgınlıkla düştüğünü görecektik kadar zamanında ayağa kalktı.

Öldüğünde ve *rukh*'unu düşürdüğünde, kalan dört Courser çılgına döndü.

Sanki sadece onun iradesi korkularının çılgınlığını kontrol altına almış gibi patladılar. Ot ateşleri arasında uluyarak, ikisi çemberin dışına fırladı ve savana boyunca kaçtı. Bir diğeri ise

Grim'in yürüyüşte açtığı gedik. Tam geçerken Ceer aniden onun yanında belirdi. Yaratıklardan kurtulmak için savaşıarak Courser'ın saçlarından tuttu ve canavarı onu uzaklaştırmak için kullandı.

Dördüncü canavar şirkete saldırdı. Şiddeti *Haruchai*'yi hazırlıksız yakaladı. Hergrom'un üzerine atılıp göğsüyle onu yere sererken gözleri kıpkırmızı yanıyordu.

Hergrom, Linden'i koruması için Cail'e yardım ediyordu. Canavar anında ona doğru şaha kalktı.

Cail onu kenara itmeye çalıştı. Tökezledi, yanlış tarafa düştü.

Covenant onun Courser'ın toynaklarının altında yuvarlandığını gördü. Canavar onu ezmeye çalışırken toynaklardan biri kafasına çarptı.

Courser tekrar şaha kalktı.

Cail onun üzerinde durdu. Covenant, Cail'i vurmadan saldıramazdı. *Haruchai*. İleri doğru koşmak için mücadele etti.

Courser yere çakılırken, Cail bacaklarını yakaladı. Biri için İmkânsız bir anda, devasa hayvanı ondan uzak tuttu. Sonra onu eğmeye başladı.

Linden!

Cail müthiş bir çabayla Courser'ı yana doğru kaldırdı. Toynakları yere inerken Linden'i ıskaladı.

Kan göründü. Cail'in sol kolu, canavarın mahmuzlarından biri tarafından omzundan dirseğine kadar parçalanmıştı.

Tekrar şaha kalktı.

Covenant'ın zihni anında güçle bembeyaz oldu. Ama onu kavrayıp kullanamadan Brinn onu başka bir pul kümesinden uzaklaştırdı. Çimenler baş döndürücü bir ateş ve ölümle dönüyordu. Ayağa fırladı ve Linden'e doğru geri döndü; ama kalbi çoktan içinde donmuştu.

Görüşü netleştğinde, Sunder'ın Courser'ın göğsüne çarparak onu dizlerinin üzerine çökerten bir Güneşboğan ateşi patlaması fırlattığını gördü. Lurching

Yine dik bir şekilde, acısını arayıştan uzaklaştırdı.

Ama Linden *Grim*'in altında yatıyordu, etrafı büyüyen ateşlerle çevriliydi ve hareket etmiyordu.

YİRMİ İKİ: Ateş Ovası

Önüne sıçrayan ateşler onu görüş alanından çıkardı. Bu *Grim-fall* havayı kararttı. Yaratıkların çırpınışları ve takırtıları kulaklarını dolduruyordu. Linden'in hâlâ hayatta olup olmadığını göremiyordu. Brinn onu bir o yana bir bu yana savurmaya, başının etrafına bir avuç ot atmaya devam etti.

Sunder'in ateşi atmosferi kırmızı bir şimşek gibi aydınlattı. Şimdi aşındırıcı pullar etrafında yoğunlaşmaya başladı.

Covenant Brinn'den kurtuldu ve Linden'a doğru ilerledi.

Hergrom onu yerden kaldırmıştı. *Haruchai* onu özenle hazırlanmış bir kaçma dansıyla taşıdı. Kollarında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Başının arkasından sızan kan saçlarını keçeletmişti.

Covenant'ın göğsünde argent bir ılgık toplandı.

Ama güçle ulumak için başını kaldırdığında, güneşin etrafındaki karanlığın yıprandığını gördü. Veba kırmızısı abanozun içinden parlıyordu. Son *Grim taneleri* Sunder'ın kafasına doğru sürükleniyordu. Graveler hepsini tüketmeyi başardı.

Covenant hemen boğazını kilitledi, vahşi büyüü konuşmadan bıraktı. Aceleyle Hergrom ve Linden'e ulaştı.

Cail yakınlarda duruyordu. Tuniğinden bir şerit koparmıştı; Harn'ın yardımıyla kumaşı koluna turnike olarak bağladı. Yırtılan eti çok kanıyordu.

Diğer *Haruçaylar* duman ve ateşle işaretlenmişti ama yaralanmamışlardı. Sunder ve Hollian ise zarar görmemişti. çabaları Graveler'in sendelemesine neden oldu. Hollian ona destek oldu.

Vain hiçbir şey olmamış gibi kısa bir mesafe uzakta durdu. Alevler ayaklarının etrafında ezilmiş yılanlar gibi yaladı.

Covenant hepsini görmezden geldi. Linden'in yüzünde kederli bir kaymaktaşı vardı. Buğday rengi saçlarına kan bulaşmıştı. Dudaklarında bilinçsiz bir acı ifadesi vardı. Onu Hergrom'un kollarından almaya çalıştı; ama Hergrom onu bırakmadı.

"Ur-Lord." Brinn'in uzaylı sesi aciliyetten yoksun gibiydi. "Gitmeliyiz. Boşluk kapanmaya başladı bile."

Covenant, Hergrom'un elini boş yere çekti. Ölebilecek olması dayanılmazdı! Bu şekilde sona ermemesi gerekiyordu. Ya da neden seçilmişti? Ona seslendi ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

"Covenant!" Sunder'ın hırıltılı nefes alışları sesini boğuklaştırıyordu. "Brinn'in dediği gibi. Na-Mhoram-in hayatını bunu sağlamak için harcadı. Pasaj. Gitmeliyiz."

Memla. Bu isim Covenant'ı deldi geçti. Hayatını vermişti. Lena gibi. Ve daha niceleri. Bir ürperti ile, o döndü Hergrom. Elleriyle destek aradı. "Evet." Alevlerin arasından kendini zorlukla duyabiliyordu. "Hadi gidelim."

Haruchai hemen harekete geçti. Harn ve Stell önden gitti; Hergrom ve Brinn Covenant'ı takip etti; Cail ise Sunder ve Hollian'ı korudu. Vain'e hiç dikkat etmediler. Tek vücut halinde, ot yangınlarından kaçarak yürüyüşteki gediğe doğru ilerlediler.

Yaratıklar Memla'nın düştüğü kavrulmuş ve çukurlaşmış toprağın etrafında delicesine dolanıyorlardı. Liderleri çoktan gözden kaybolmuş, arkalarında olanlardan habersiz yürüyorlardı. Ama daha çarpık varlıklar sürekli güneyden akıyordu. Topluluğu hemen istila edeceklerdi; ama kendi ölüleri onları geciktirdi. Gelen yaratıklar birçok ölü ve yaralının üzerine çullandı, pençeleri ve çeneleriyle etleri parçaladı, açgözlülükle beslendi. Ve yangınlar açlıklarına korku kattı.

Kargaşanın içinde *Haruchai*, Covenant ve Stonedownors'a rehberlik etti.

Görev, bu büyük, kör yaratıkların yanında küçük ve kırılgan görünüyordu; bu vahşi çeneler, bu kaplamalar karşısında savunmasızdı.

Uzuvlar. Ama Brinn'in adamları bu çirkefin içinde esrarengiz bir gizlilikle ilerliyordu. Ve ne zaman bir yaratık onlara doğru savrulsa, Stell ve Harn kurnazca saldırıyor, antenlerini kırıyor, böylece yaratık

avının yerini bulamadı. Böylece sakat kalan hayvanlar diğer yaratıklarla ölümcül bir savaşa sürüklendi. Covenant, Sunder ve Hollian, sanki hayatları *Haruchai* yetkinliğinin cazibesiyile korunuyormuş gibi, açık çenelerin yanından, şaha kalkmış karınların altından, temiz zemin anları boyunca itildiler.

Birkaç parça kırmızı kumaş Memla'nın öldüğü yeri işaretliyordu, herhangi bir mezar ya da yas tutma şansı yoktu.

Koşabildikleri kadar iyi koşan yol arkadaşları yürüyüşün ötesindeki kalın otlar. Yaratıklar takip etmek için yön değiştirdi. Stell ve Harn tüm güçleriyle otlara saldırarak bir yol açmaya çalıştılar. Sadece Vain acele etmedi. Acele etmesine gerek yoktu: ona dokunan her yaratık öldü ve yaklaşan dalgalanma.

Otların arasında kısa bir mesafe kala Ceer de topluluğa katıldı. Konuşmadı; ama elindeki nesne ne yaptığını açıklıyordu.

Memla's *Rukh*.

Onu görünce Covenant durdu. Olasılıklar kafasının içinde dönüp duruyordu. Onları yakalamak için çabaladı.

Ama hiç zamanı yoktu. Keskin bir krepitasyon otları tırpan gibi kesiyordu; binlerce yaratık peşinde çiğneyerek ilerliyordu.

Brinn, Covenant'ı ileri itti. Şirket kaçtı.

Ceer, Stell, Brinn ve Harn arkayı korumak için geri çekildiler. Şimdi Cail önderlik ediyordu. Yaralı koluna ve çiğliğin verdiği sıyrıklara rağmen, Sert otların arasında, vücuduyla bir yol açtı. Hergrom Linden'i taşıyarak onu takip etti; Covenant da Hollian ve Sunder'la birlikte Hergrom'un peşine takıldı.

Yaratıklar sanki insan etiyile ziyafet çekmek için savanayı biçmeye hazırlanıyorlarmış gibi kovalamaya başladılar. Hücumlarının gürültüsü topluluğu ateş gibi avladı.

Cail, kalın bıçaklara tüm kadim cesaretiyle saldırdı. *Haruchai*; ama takipten kurtulmak için yeterince hızlı bir yol açamadı. Covenant kısa süre içinde yorgunluk. Hâlâ is büyüğü yüzünden iyileşmeye çalışıyordu. Sunder ve Hollian'ın durumu biraz daha iyiydi. Linden bir yenilgi gibi Hergrom'un kolları. Ve Cail çimlerin üzerinde kan izleri bıraktı.

Covenant'ın çaresizliğinin ardında bir talep nefes nefese kaldı. Yüzüğünü kullan! Ama yapamadı, yapamadı. O kadar zayıftı ki. Yer kaybetmeye başladı. Cail ve Hergrom çimenlerin kırbaç darbeleri arasında kayboluyor gibiydi. İçindeki zehrin yükselmesine izin verirse ne öldüreceğini bilmiyordu. Kendisinin bağırdığını duydu sanki Çabaları göğsünde bir bıçak gibiydi; ama acıyı susturamıyordu.

Brinn aniden onun yanındaydı. Sadece duyulabilecek kadar yüksek sesle konuşan *Haruchai*, "Cail savunulabilecek bir yer buldu," diye rapor verdi.

Covenant sendeledi, tırtıklı ot mızraklarının arasında çırpınarak düştü. Çürümeden oluşan bir miasma nefes almasını engelledi. Ama Brinn onu ayağa kaldırdı. Baş dönmesi onu sardı. Brinn'in omzuna sanki dünyada kalan tek sağlam şeymiş gibi tutunarak, *Haruchai*'nin onu yarı yarıya ileriye taşımasına izin verdi.

Cail'in izlediği yol, devlerin bıraktığı bir kayalık gibi savanadan uyumsuzca yükselen bir kaya yığınınna çıkıyordu. Çevresindeki otların yarısı kadar yüksekte duruyordu. Hergrom çoktan tepeye tırmanmış, Linden'ı nispeten güvenli bir şekilde indirmiş ve Sunder ile Hollian'ın yükselmesine yardım etmek için geri dönmüştü. Cail acısını görmezden gelerek Hergrom'a katıldı. Stell ve Harn da onu takip etti. Brinn ve Ceer onu yukarı doğru ittiğinde Covenant'ı yakaladılar.

Linden'in yanına koştu, güçsüzlüğüyle savaştı ve onu incelemeye çalıştı. Başını kaldırdı, uyuşmuş parmaklarıyla saçlarını olabildiğince nazikçe ayırdı, kafa derisindeki yaranın

ciddi görünüyordu. Kanama neredeyse durmuştu. Yine de bilinci yerinde değildi. Tüm kasları gevşekti. Yüzü bir savaş sonrası gibi görünüyordu. Küçültülmüş duyuları onun durumunu ölçemiyordu. Onun için işe yaramazdı.

Sunder ve Hollian ona doğru tırmandılar. Linden'in yanında diz çöktüler,
Sunder onu dikkatle inceledi. Yorgunluk ve endişe yüz hatlarını çiziyordu. "Ah, Linden Avery," diye nefes aldı. "Bu çok kötü bir talihsizlik."

Covenant bir iniltiyi bastırdı ve Sunder'in ses tonundaki dehşetle çelişmeye çalıştı. "O kadar da ciddi görünmüyor."

Graveler Covenant'ın bakışlarından kaçındı. "Yaralanmanın kendisi-Belki Cail'in yarası bile onun hayatını tehdit etmiyordur. Ama bu bir veba güneşi." Sessizliğe gömüldü.

"Ur-Lord," dedi Hollian sıkıca, "veba güneşi altında her yara ölümcüldür. Güneşboğan hastalığının tedavisi yoktur."

"Hiç mi?" Sözcük Covenant'tan koparılmıştı.

Sunder dişlerinin arasından, "Hiçbiri," diye homurdandı. Hollian bakışlarında acıyla şöyle dedi: "Ülke halkı tarafından bilinen bir şey yok. Eğer Clave'in bir tedavi bilgisi varsa-"

Düşüncesini tamamlamasına gerek yoktu. Covenant onu anladı; Memla ölmüştü. Dürüst olduğu için na-Mhoram'a karşı gelmişti; cesur olduğu için *Grim*'i kendi üzerine çekmişti; ve Covenant vahşi gücünü kullanmadığı için büyü, o ölmüştü. Korkusu onun hayatına mal olmuştu.

Linden'e nasıl davranacağını bilme ihtimalini bile şirkete kaybettirmişti. Ve Cail'e.

Herhangi bir yara ölümcüldür.

Hepsi bu kadar da değildi. Courser'lar gitmişti. Görevde hiç malzeme yoktu.

Bu onun hatasıydı, çünkü korkmuştu. Güçle toprağı sürdü. Güç olmadan, insanların ölmesine neden oldu.

Memla onun için canını vermişti.

Gözleri yanarak tehlikeli bir şekilde ayağa kalktı. Tünediği yerin yüksekliği onu tehdit ediyordu; ama sanki baş dönmesinden etkilenmiyormuş ya da kaybolmuş gibi bunu görmezden geldi.

"Brinn!"

Haruchai'ler otların tepesindeki kayaların etrafına savunma amaçlı dizilmişlerdi. Brinn omzunun üzerinden, "Lordum?" diye sordu.

"Memla'nın ölmesine neden izin verdin?"

Brinn omuz silkerek cevap verdi. "Seçim ona aitti." Kendi dürüstlüğüne olan güveni kusursuz görünüyordu. "Ceer onun teklifini yaptı hayat. O reddetti."

Covenant başını salladı. Memla reddetmişti. Çünkü ona yüzüğünü kontrol edemediğini söylemişti.

Brinn'in cevabından tatmin olmamıştı. Kan Muhafızları Bir zamanlar Kevin hakkında da benzer bir karar vermişlerdi ve sonuçtan dolayı kendilerini asla affetmemişlerdi. Ama artık bu tür soruların bir önemi yoktu. Memla ölmüştü. Linden ve Cail de öleceklerdi. Gözlerindeki ateşi kırışıtırarak etrafına bakındı.

Görev, kayalardan oluşan tepeciğin üzerinde duruyordu; aşağıda, otların ve pis kokunun arasında rahatmış gibi duran Vain hariç hepsi. Orman batıya doğru uzanıyordu. Bütün yönlerde, savan ufuklara kadar uzanıyordu, gri-yeşil bir iç deniz, esintide hafifçe dalgalanıyordu.

Ama kuzeye doğru uzanan çıplak topraktan bir yara izi vardı. Ve bu yara izinden, benzer bir şerit şirketin tepesi. Grim'in ateşleri çoktan dumana dönüşmüş ve için için yanmaya başlamıştı. Bu tehlikeden kurtulan yaratıklar düz bir çizgi halinde kayalara doğru koşmaya başladılar. Otlar kenara itildikçe, ezildikçe, yenildikçe kaynadı. Kısa bir süre sonra tepecik, kayalıkların arasında tek başına kaldı. hayvanların kaynaşması.

Covenant, Vain'i zar zor fark edebiliyordu. Demondim yaratığı mükemmel bir soğukkanlılıkla yerini korudu ve ona dokunan her yaratık öldü.

Saldırı başladığında *Haruchai* hazırды. Yaratıklar kayalara tırmanırken, Brinn ve adamları yükseklik avantajını kullanarak her bir saldırganın antenini kırdı, ardından yaratığı yerinden oynatmaya çalıştı, böylece yaratık kaynayan suya düşüp yok olacaktı.

Şaşırtıcı derecede başarılıydılar. Güçleri, isabetleri ve Denge onları etkili kıldı; ve düşen hayvanlar saldırının geri kalanını yavaşlattı.

Ancak tepecik çok büyüktü; beş *Haruçay* onu tamamen savunamazdı. Yavaş yavaş geri çekildiler.

Covenant tereddüt etmedi. Soğuk öfke kemiklerini güç gibi doldurdu. Kendine hırlayarak kemerinin altındaki bohçayı çıkardı ve Loric Vilesilencer'ın *krilini* açtı.

Taşının parlaklığı onu bir an için durdurdu; o beyaz, saf ışığın yoğunluğunu, kenarların keskinliğini, metalin sıcaklığını unutmuştu. Bir cüzzamlının korkusu, onu kumaş koruması olmadan *krile* dokunmaya isteksiz hale getirmişti.

Ama sonra şirketin ihtiyacı bir *lanet* gibi üzerine çöktü. Onun Parmakları çoktan uyuşmuştu, alakasızdı. Hiçbir yanık onu tanımlayan kıyameti değiştiremezdi. Bezi bıraktı, *krili* avucunun içine aldı.
ve *Haruchai*'ye katılmaya gitti.

Yanlış doğmuş Mağara Şövalyelerine benzeyen varlıklar uzun uzuvları üzerinde yukarı doğru sarsılarak geldiler. Pençeleri taşı çizdi; çeneleri açıldı ve tıkırdadı. Bir oyuk onun bağırsaklarını deşebilirdi; bir ısırık bir kolu koparabilirdi. Hisleri ona doğru uzanıyordu.

Sanki lanetli biriymiş gibi hareket ederek onları kesmeye başladı.

Kriller kaplamalarını çıplak et gibi kesiyor, antenlerini, hatta çene kemiklerini, sanki arkasında bir Devin ağırlığı ve kudreti olan bir kılıçmış gibi kesiyordu. *Krill*, Kanun'un bir aracıydı ve Yaratıklar, Sunbane'in Kanunsuz yumurtalarıydı. Donuk bir ağı

Ateş Covenant'ın avucundan bileğine, koluna yayıldı; ama o aceleyle kesip savurdu ve her darbesi bir canavarı altındaki kütlenin acımasız ölümüne gönderdi.

Çok geçmeden Sunder da savunmaya katıldı. Poniard'ı böyle bir iş için iyi bir silah değildi; ama sağlamdı ve kılıcı sakat hissediciler. *Haruchai*'nin, hayvanları yerinden oynatması mümkün olmadı.

yaptı. Ama çoğu zaman buna gerek kalmıyordu. Antenleri hasar gören yaratıklar yönlerini şaşırıyor, yana dönüyor, birbirleriyle boğuşuyorlardı.

diğeri yere yığıldı. Ve Stell ya da Ceer onu korudu.

Saldırı duraksamadı; düşen çok sayıda yaratığın yerini yüzlerce yaratık aldı. Ama şirket dayanıyordu. Zamanla, tüm toprak Tepenin etrafı otlardan arındırılmıştı; ve sessiz bir öfke fırtınası çıplak toprağı kaplamış, yukarı doğru saldırmak istiyordu. Ancak her an sadece belli sayıda canavar kayalara saldırabilirdi.

Bu sınırlı sayıya rağmen şirket dayanabildi. Çileleri yavaş bir işkence gibi uzadı. Covenant'ın kolları kurşun gibi oldu; *krili* iki eliyle kavramak zorunda kaldı. Sunder bir şeyler mırıldanmaya devam etti.

küfürler savuruyor, gücünü tükettikten çok sonra bile mücadeleye devam etmek için kendini kamçılıyordu. Ama Hollian onun yerine geçerek, dirk'i bu iş için çok küçük olduğundan poniard'ını kullanarak ona dinlenme süreleri verdi. Ve ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünse de Vain'in gücü de yardımcı oldu. Şirket dayanıyordu.

Öğleden sonra ilerledi. Antlaşma boş bir refleksten biraz daha fazlası haline geldi. Zamanın geçişine karşı hissizleşti.

Saldırı. Eklemleri ateşten kasılmıştı. Brinn defalarca onu karşılayamayacak kadar yavaş olduğu saldırılardan kurtarmıştı.

Güneş batmaya başladığında ve yaratıkların çılgınlığı azalmaya başladığında neredeyse hiç fark etmedi. Alacakaranlık başladığında, hayvanlar amaçlarını ya da yönlerini kaybetmiş gibiydiler. Birer ikişer, sonra

puanlar alınca, aceleyle otların arasında dolaşarak uzaklaştılar.

Alacakaranlık savananın üzerinde yoğunlaştıkça, Sunbane'in kışkırtması azaldı. Çok geçmeden tüm yaratıklar kaçışmaya başladı.

Covenant durdu. Kalbi göğsünde secde eder gibi titredi. Nefes nefese kalmıştı. *Krill*'i kayaların arasına bıraktı. Tümsek onun altında eğildi. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek Linden'e ulaşmaya çalıştı. Ama ona ulaşamadı. Baş dönmesi aniden şiddetlendi. Onu kör gecenin içine fırlattı.

Ay tepe noktasını geçtikten bir süre sonra, Linden'in kasılmalar geçirirken boğum boğum öğürmesiyle uyandı.

Ayağa fırladı ve yorgunluk, açlık, susuzluk bulanıklığı içinde el yordamıyla neler olduğunu görmeye çalıştı.

Kayaların tepesi *kril* tarafından aydınlatılmıştı; taşların arasına sıkıştırılmıştı, böylece şirketin üzerine ışık saçıyordu. Sunder ve Hollian Linden'in yanına çömelmiş, onu izliyorlardı. endişeyle. Ceer ve Hergrom kendine zarar vermemesi için onu zapt ettiler, uzun, çılgın sıkımlar kaslarını sarstı.

Alttaki kayaların üzerinde, diğer *Haruchai*'ler sanki birbirleriyle savaşıyorlardı. Covenant hızlı bir bakışla Brinn, Stell ve Harn'ın Cail'i bastırmak için mücadele ettiğini gördü. Linden gibi, yaralı *Haruchai* de çılgın nöbetlerin pençesinde yatıyordu.

Covenant'ı gören Sunder acımasızca homurdandı, "Veba güneşi onun yarasına bulaştı. Bu hastalıktan kimse kurtulamaz."

Oh, Tanrım.

İçinde bir panik başladı, sonra Linden'in öğürdüğünü, dilini yuttuğunu fark edince paramparça oldu.

Kadının yüzünü kavradı ve çenesini açmaya çalıştı. Ama dişlerinin kilitlenmesini kıramadı. Kadının tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Dilini yuttu! Ağzını açın!"

Ceer anında kadının iki bileğini de sol eliyle sıktı. Sağ eliyle de kadının çenesini açmaya çalıştı. Bir kalp atışı için gücü bile yetmedi. Sonra dişlerini zorlamayı başardı. ayrı. Bir acı kırbacının altında titredi. Ağzını açık tutarak

elinin genişliğiyle, ustalıkla boğazına uzandı ve dilini temizledi.

Çığlık atmak istercesine nefes aldı; ama göğsündeki kasılmalar feryadı engelledi.

Cail vahşi bir kasılmayla Brinn'i üzerinden fırlattı. Havada dönerek yere hafifçe inen Brinn, Stell ve Harn akrabalarıyla boğuşurken tekrar yukarı doğru sıçradı.

Linden'in yüzü güneş ışığında korkunç görünüyordu. Nefes alıp verişi, acı çeken ciğerlerini sızlatıyordu.

Cail'in sesi boğuluyormuş gibi geliyordu. Covenant'ın belirsiz bir kısmı, "Sunbane'e karşı bağışıklığı var" diye düşündü. Mahmuzda zehir olmalı.

Linden'e konsantre oldu, sanki onu irade gücüyle hayatta tutabilecekmiş gibi. Alnını okşarken, terini silerken eli titredi; ama hiçbir şey hissedemedi.

"Ur-Lord," dedi Hollian gergin bir fısıltıyla, "bundan bahsetmeliyim. Söylenmeli." Onun yüz ifadesini okuyamıyordu; onun

Yüzünü *krilden* çevirdi. Gölgenin içinden nefes aldı: "*Lianar'a* danıştım. Yarın çöl güneşi getirecek."

Covenant Linden'in işkencesine sarıldı ve hafiflemesini diledi. "Umurumda bile değil."

"Dahası da var." Hollian'ın sesi keskinleşi. O bir eh-Brand'dı, saygıya alışkındı. "Ateş olacak, sanki güneş alevden bir güneşmiş gibi. Burası hastalıklı bir yer haline gelecek. Kaçmalıyız."

"Şimdi mi?"

"Hemen. Batıya, ağaçların yetiştiği topraklara dönmeliyiz. Bu otlakların toprağı bizim için ölüm olacak."

"Durumu iyi değil!" Ani öfkesi geceyi sarstı, topluluğu sadece yaralıların boğuk nefes alışlarıyla noktalanın bir sessizliğe gömdü. Omuzlarını silkerek

Hollian'ın uyarısı. "Onu hareket ettirmeyeceğim."

İtiraz etmeye başladı. Sunder homurdanarak onun sözünü kesti.
"O ur-Lord'dur."

"O yanılıyor. Gerçekle yüzleşilmelidir. Bu ölümler engellenemez.
Burada kalmak hepimiz için ölüm olacaktır."

"O ur-Lord'dur." Sunder'in sertliği yumuşadı. "Elini attığı her iş
imkânsızdır ama başarılır.
Cesur ol, eh-Brand."

Linden bir dizi spazm daha geçirdi. Hastalığının onu nasıl
vahşileştirdiğini izleyen Covenant, her nefesinin son nefesi
olacağından korkuyordu. Ama sonra aniden kasılmaları sona erdi;
sanki içinde bulunduğu durumun kukla ipleri kesilmiş gibi gevşedi.
Yorgunluk uykusuna dalarken yavaş yavaş solunumu derinleşti.

Cail'in hastalığı daha ilerlemişti. Onu sarsan nöbetler ay batana
kadar devam etti. Brinn'in adamları onun kendini kayalara vurarak
ölmesini engellemek için durmadan savaşmak zorunda kaldılar.

"Şafak sökmek üzere," diye mırıldandı Sunder usulca, sanki
sessizliği bozmaktan, sesinin Linden'i ya da Cail'i yeniden çılgına
çevirmesinden korkuyormuş gibi.

"Çok geç kaldık." Hollian acısını bastıramadı. "Burada kalmalıyız.
Zamanında güvenliğe kavuşamayız."

Covenant ikisini de görmezden geldi. Linden'i kucaklayarak
oturdu ve onun yaşayacağına inanmaya çalıştı.

Kimse kımıldamadı. Doğu gün doğumuna doğru soluklaşırken
kril ışığında oturdular. Tozlu bir parıltı yeryüzünü siluet haline
getirmeye başladı. Tüm yıldızlar silinip gitmişti. Gökyüzü,
kahverengi şafağın yakınlığı etrafında toplandıkça değişti. Atmosfer
hissedilir derecede kuruyarak sıcaklığın habercisi oldu.

Güneş doğduğunda, üzerinde bir kuruma pelerini vardı. Dokunuşu
Covenant'a önceki sabahtan beri yemek yemediğini ya da sıvı
almadığını hatırlattı. İçinde sersemletici bir kayıtsızlık dönmeye
başladı,
onu kaderinden uzaklaştırıyordu. Linden'in aleni uykusu, onun
kollarında tamamlanmış bir gerçek gibi hissediliyordu.

Günebakan savanayı renklendirirken, pampas otları erimeye başladı. Lifleri ölü gri bir çamura dönüştü ve spilth gibi yere yığıldı. Bu, diye düşündü Covenant eğik bir ruh hali içinde Morinmoss'un başına gelen de bu kopuştu. için Grimmerdhore ve Garroting Deep. Bir çöl güneşi doğmuştu ve on binlerce yıllık duyarlı orman basitçe çamura dönüşmüştü. *Ve dünyanın ihtişamı olduğundan daha az hale geldi. öyleydi.* Bir an için, "Lanet olsun sana, Foul! Beni öldürsen daha iyi olurdu!" diye haykıracak kadar tutkusunu geri kazandı.

Brinn, Covenant'ın cansızlığına benzer ama ondan çok daha kararlı bir sesle Hollian'a hitap etti. "Eh-Brand, ateşten bahsettin."

"*Lianar* ateşten bahsetti." Sözlerine hem aşağılanmış bir asalet hem de rahatsız edici bir kendinden şüphe damgasını vurdu. "Hayatımda hiç böyle bir alev görmemiştim. kehanet. Bana soru sormayın. Cevap veremem."

Covenant belli belirsiz ateş yakmak için bir neden olmadığını düşündü. Görev çöl güneşi altında susuzdu. Başka hiçbir şey gerekli.

Hollian'ın kehanetinin doğruluğu, güneş yeterince yükseldiğinde ve otlar yeterince alçaldığında, ışığın tepenin etrafındaki çıplak zemine temas etmesiyle anlaşıldı. Ve ışıkla birlikte toprağın dokusunu değiştiriyor gibi görünen hafif bir parıltı geldi. Toprak parlamaya başladı.

Covenant halüsinasyon gördüğüne inanıyordu.

Vain hiçbir uyarıda bulunmadan kayaların üzerine çıktı. Herkes ona baktı; ama siyah gözleri sanki kendi niyetinin farkında değilmiş gibi odaklanmamış, mahrem kaldı.

Brinn ve Hergrom, Covenant'ı korumak için kendilerini yerleştirdiler ve Linden. Ancak Vain, *Haruchai*'yi tanımadan durdu ve boş havaya bir boşluk gibi baktı.

Toprak yavaş yavaş sarı ile zenginleştirilmiş kırmızımsı bir renk aldı. Renk derinleşti, sertleşti.

Yerden yayılan ısı.

Açıklığın kenarlarında çamur yanmaya başladı. Viskid dumanlar önce ince ince, sonra da giderek yoğunlaşan ve atmosferi tıkayan dalgalar halinde yükseldi.

Birkaç dakika içinde çamur alev aldı.

Yandıkça, savananın diğer yerlerinden de duman yükselmeye başladı. Kısa süre sonra her yerde alevler vardı.

Ve çıplak toprak kararmaya devam etti.

Şirket gergin bir şekilde izledi; *Haruchai* bile nefesini tutmuş gibiydi. Sadece Linden ve Cail kayıtsızdı. Boşuna değildi. Brinn ve Cail'in omuzları arasından Linden'i inceledi. Hergrom'un yüzü keskinleşti, sanki içindeki belirsiz amaçlar netleşmeye başlamıştı.

Covenant uyuşuk bir şekilde toprağı inceledi. O zengin, yarı turuncu ışık ve sıcaklık hatıraları canlandırdı. Yavaş yavaş Lena'nın yüzü Babası Trell gözünde canlandı; nedenini bilmiyordu. Lena'nın evinde granit gibi duran Trell'i görebiliyordu. Büyük Stonedownor'un yüzü ışıktan kızarmıştı. Yansımalar sakalında parılıyordu - bu yayılmaların tam rengi.

Sonra Covenant hatırladı.

Çakıl. Ateş taşları.

Çöl güneşinin dokunuşları altında, tüm bu savan bir çakıl denizine dönüşüyordu.

Ateş çamuru tüketti; ve altında, gökyüzüne uzun, sessiz bir ısı ışıltısı gönderen temiz çakıl yatıyordu.

Covenant ve arkadaşları bir lav akıntısının üzerinde tünemiş olabilirlerdi.

Oturdu ve gözbebekleri kör olmuş gibi baktı. Ölümün kollarında bir tanıdık gibi yattığını hissedebiliyordu.

Memla kendini feda etmişti. Linden ve Cail öleceklerdi. Herkes ölecekti.

Vain niyetine dair hiçbir ipucu vermedi. Hareketinin ani oluşu temkinli *Haruchai*'yi bile şaşırttı. Korkutucu bir hareketle Brinn ve Hergrom'u hızla kenara itti ve onların arasından geçerek Covenant ve Linden'e doğru ilerledi.

Hergrom kendini bir kaya çıkıntısına kaptırdı. Brinn çakıllara düşmekten ancak Ceer'in onu yakalama hızıyla kurtulabildi.

Vain zahmetsizce Linden'ı Covenant'ın kollarından aldı.

Stell ileri atıldı ve Vain'in gözlerinin arasına vurdu. Demondim yarattığı tepki vermedi; sanki kendisine dokunulmamış gibi amacına devam etti. Stell, Harn'a doğru geri savruldu.

Linden'i nazıkçe kucaklayan Vain, höyüğün doğu ucuna doğru adım attı ve ateş taşlarının içine atladı.

"Boşuna!"

Covenant ayağa kalktı. Kulakları sanki sıcak bir fırtınaya dönüşmüş gibi kükrüyordu. Damarlarında zehir dolaşıyordu. Vahşi büyü yapmak istiyordu, saldırmak istiyordu-!

Ama Vain'e vurursa, onu yaralarsa, Demondim'in yarattığı Linden'ı çakılların içine düşürebilirdi.

Linden!

Vain arkasındaki tehlikeye aldırış etmedi. Kararlı ve emin adımlarla uzaklaştı.

O anda Hergrom kayalardan panter gibi fırladı. Sıçrayışının en uç noktasında Vain'in omuzlarına çarptı.

Demondim dölü tökezlemedi bile. Önünde tuttuğu Linden ve sanki ikisinden de habersizmiş gibi sırtına yapışan Hergrom'la çakılların üzerinde yürümeye devam etti.

Covenant'ın haykırıları göğsünde söndü. Brinn ve Sunder'ın, Vain'i takip etmesini engellemek istercesine kollarını tuttuğunun farkında bile değildi.

"Ateşi hissetmiyor," dedi Brinn uzaktan. "Belki de onu kurtaracak. Belki de onu kurtarmaya niyetlidir."

Kurtarmak için-? Covenant sarktı. Bu mümkün müydü? Onun kasları Yüzü acıyordu ama yüzünü buruşturmaktan da kendini alamıyordu. Lord Foul'a hizmet etsin diye onu kurtarmak için mi? "O zaman neden"-sesi düğümlendi-"ona daha önce yardım etmedi? *Grim* sırasında?"

Brinn omuz silkti. "Belki de o zaman yardımına ihtiyaç olmadığını gördü. Şimdi onu kurtarmak için harekete geçiyor çünkü biz çaresiziz."

Boşuna mı? Covenant nefes nefese kaldı. Hayır. İçindeki titremeleri bastıramıyordu. "Çaresiz değiliz." Bu dayanılmazdı. Bir cüzzamlı bile buna katlanamazdı. *Biz çaresiz değiliz.*

Vain'e doğru ani bir bakış attı. Demondim sperması koşuyor, çakıl taşlarının parıltısında kayboluyordu.

Covenant, Brinn ve Sunder'dan kurtuldu. Arkadaşlarıyla yüzleşti. Titremesini kontrol etme çabası onu vahşileştirdi. "Ceer. Bana *rukh*'u ver."

Sunder kaşlarını çattı. Hollian'ın gözleri sanki sezgisel bir umut ya da korku hissetmiş gibi açıldı. Ama *Haruchai* hiç şaşırmadı. Ceer aldı Memla'nın rukhunu tuniğinden çıkarıp Covenant'a uzattı.

Covenant bir sarsıntıyla demiri Sunder'a doğru itti. "Pekâlâ. Graveler sensin. Kullan onu."

Sunder'in dudakları ses çıkarmadan kelimeler oluşturdu: Kullanmak mı?

"Courser'ları geri çağırın. Sunbane için yetiştirildiler. Bizi buradan çıkarabilirler."

Graveler boğuk bir itirazda bulundu. "Covenant!"

Covenant *rukh*'u Sunder'in göğsüne sapladı. "Yap şunu. Ben yapamam. Sunbane'i senin bildiğin gibi bilmiyorum. Ona dokunamam. Ben bir cüzzamlıyım."

"Ve ben bir Rider değilim!"

"Umurumda değil." Covenant 6fkesini dehşetinin etrafında kenetledi. "Hepimiz 6leceğiz. Belki ben sayılmıyorum. Ama sen sayılırsın. Hollian'ın var. Sen Clave hakkındaki geręeęi 6ęrenin." Yine Sunder'a yumruk attı *Rukh*. "*Kullan onu*."

Sıcaklık Sunder'in y6z6ne ter yaymış, y6z hatlarını imen gibi eriyecekmiş gibi g6stermişti. Çaresizce yalvaran bakışlarını Hollian'a çevirdi.

Adamın yaralı koluna dokundu. ağrısının heybeti 6zerindeydi, "Sunder," dedi sessizce. "Graveler. Belki de yapılabilir. ř6phesiz G6neş Taşı seni bu girişim için g6lendiriyor. Ve ben de elimden geldiğince sana yardım edeceğim. *Lianar* aracılığıyla, G6neş Taşı'nın durumunu algılayabiliyorum. Belki de ustalaşman için sana rehberlik edebilirim."

Bir an için birbirlerinin g6zlerini tuttular ve g6rd6klerini 6lt6ler. Sonra Sunder tekrar Covenant'a d6nd6. Graveler'ın y6z ifadesi başarısızlık korkusuyla, Clave'e ait olan her şeyden ig6d6sel olarak nefret etmekle parçalanmıştı. Ama *rukh*'u kabul etti.

Korkuyla en y6ksek kayanın tepesine, *krillerin* beyaz ışıltısına yakın bir yere oturmak için tırmandı.

Hollian başını onunkiyle aynı hizaya getirecek şekilde daha alçak bir kayanın 6zerinde durdu. Adamın *orkestrasını* kuşağına koymasını, sonra da *rukhun* içi boş sapını açmak için el yordamıyla uğraşmasını ciddiyle izledi.

Covenant'ın bacakları sanki artık kim olduğunun ağırlığını taşıyamayacakmış gibi titredi. Ama kendini kayalara dayadı, bir tanık ve bir talep gibi dik durdu.

Sunder *rukhtaki* son sıvıyı eline d6kt6. Hollian avucunu onunkinin içine yerleştirdi ve bir an için orada dinlendirdi, kanı bir yoldaşlık jesti gibi paylaştı. Sonra lekeli parmaklarını Onur'un etrafına sardı ve kendi kendine usulca ilahi s6ylemeye başladı. Sunder ellerini ovuşturdu, alnına ve yanaklarına kırmızı s6rd6kten sonra G6neş Taşı'nı eline aldı.

Adamın yakarışının sert vurguları, kadının hafif mırıltısına bir kontrpuan oluşturdu. Birlikte sessizliği bir ile haline getirdiler.

Sunbane gücü: kan dökme ve ateş.

Çok geçmeden o bilindik vermil şaftı güneşe doğru bir kavga gibi fırladı.

Yavaş çakan bir şimşegin boşalmasına benzer bir çıtırtı havayı kıpırdattı.

Rukh'u kaldırdı ve Güneş Taşı'nın ışını demir boyunca ilerleyecek şekilde tuttu. Parmak eklemleri beyazlaştı, ellerinin arkasını bağladı.

Narin alevler *liantar* boyunca tomurcuklar gibi açıldı. Hollian gözlerini kapattı. Ateşi yavaşça güneşin kahverengi aurasının rengine döndü, dallar çıkarmaya başladı. Bir tanesi Sunder'in ellerine ulaştı. Kavrayışının etrafına dolandı, sonra *ruk*'a tırmanmaya başladı ve Güneş taşı mili.

Gözlerindeki teri şiddetle kırptırdı, sanki *ruk* ne tutabildiği ne de bırakabildiği bir yılan gibiydi.

Covenant'ın göğsündeki acı ona nefes almayı unuttuğunu söylüyordu. Kendini nefes almaya zorladığında, havadaki baş dönmesini içine çekiyor gibiydi. Sadece destekli kolları dengesini kaybetmesini engelledi.

Haruçayların hiçbirisi Sunder ve Hollian'ı izlemiyordu. Cail kasılmalar geçirmeye başlamıştı. Diğerleri onu hareketsiz tutmak için mücadele etti.

Linden'in anıları Covenant'ın içini burktu. Mide bulantısına karşı gözlerini kapattı.

İlahi sona erdiğinde tekrar yukarı baktı. Sunder'ın şaftı ve Hollian'ın alevi yok olmuştu. Taşiyenler birbirlerine sarıldılar. Graveler'in omuzları sarsıldı.

Covenant ayaklarını nasıl kaybettiğini bilmeden diz çöktü.

Sunder konuştuğunda, sesi Hollian'ın boynuna karıştı. "Ne de olsa Binici olmak büyük bir kült değil. Ben *ruk*'a uyumluyum. Courser'lar uzakta. Ama duydular. Gelecekler."

Sonunda Cail'in nöbeti geriledi. Bir süreliğine kendine geldi. Ama *Haruçayların* yabancı dilinde konuşuyordu ve Antlaşma ne dediğini anlamadı.

Büyük canavarlardan ilki öğleden kısa bir süre önce geri döndü. O zamana kadar susuzluk ve açlık Covenant'ı sersemletmişti; gözlerini odaklayıp hangi Courser olduğunu ya da hayvanın hâlâ erzak taşıdığını söyledi. Ama Brinn rapor verdi, "Bu Clangor, Linden Avery'ye saldıran Courser. Topallıyor. Göğsü yandı. Ancak çakıllamadan zarar görmedi." Bir an sonra ekledi, "Yükleri sağlam."

Sağlam, diye düşündü Covenant baş dönmesiyle. Ceer ve Stell Courser'a sıçrayıp su ve yiyecek çuvallarıyla geri dönerken sisin içinden baktı. Yüce Tanrım.

O ve Taşyiyeenler susuzluklarının ilk çaresizliğini giderip yemek yemeye başladıklarında, Annoy güneyden dörtnala geldi. Clangor gibi o da Çakıl taşları; ama ateş taşlarından kaçmak için tepeciğin etrafında rahatsız edici bir şekilde sıçradı.

Clash ve Clang da geri döndü. Sunder başardıklarından duyduğu gururdan hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı; ama Hollian'ın gülümsemesi parladı.

Haruchai hemen yola çıkmak için hazırlanmaya başladı.

Covenant, attığı bez parçasını kullanarak *krili* yeniden sardı ve kemerinin altına sıkıştırdı. Sonra aşağı indi Courser'ların sırt hizasına kadar kayalar.

Yakın mesafeden bakıldığında, çakılın sıcaklığı etini yakacak kadar şiddetli hissediliyordu. Hotash Slay ve Saltheart Foamfollower'ın istemsiz anılarını tetikledi. Dev kendini lavların içinde harcamış ve Covenant'a yardım etmek için acı çekiyor.

Courser'lara ve kendisine güvenmeyen Covenant, küçük mesafeyi bir bineğe atlayamadı. Daha fazla değil, diye yalvardı. Daha fazla izin verme

dostlarım benim için ölür. *Haruchai* ona yardım edene kadar, ışığa karşı gözlerini kısarak olduğu yerde kalmak zorundaydı.

Bir süre sonra Ceer ve Brinn de Cail'i taşıyarak ona katıldılar. Sunder hakimiyetinden emin olamayarak *ruk'h*'u kaldırdı; ama Courser'lar itaat ederek tepeye yaklaştılar. Cail'i bırakan Ceer, Annoy'un arkasına geçti. Harn çuvalı ona fırlattı. Çuvalı Annoy'un dev cüssesine yerleştirdi, sonra da Brinn'den Cail'i aldı.

Cail'in kolu morarmış ve kötü bir şekilde iltihaplanmıştı. Bu durum Covenant'ı inletti. Cail'in Linden'a ihtiyacı vardı. O bir doktordu.

Haruchai kadar hastaydı.

Kontrol alıştırmaları yapan Sunder, Annoy'u diğer Courser'ların yolundan gönderdi. Sonra Ham ve Hollian Clangor'a bindi. Graveler, Clang'ın üzerindeki Stell'e katıldı. Covenant korkusunu bastıramadan Brinn onu Clash'in üzerine kaldırdı.

Geniş sırtına düştü, yumruklarını Clash'in saçlarında düğümledi. Isı, yavaş yavaş kavrulma ve boğulma gibi ona patladı. Ama sesini yükseltmek için mücadele etti. "Vain'i bulun. Çabuk."

Sunder bir hareketle hayvanları doğuya doğru fırlattı. Çakılların turuncuya boyadığı havada dörtmala uzaklaştılar.

Clang, Sunder ve *ruk'h*'u sendeleten bir hızla taşıyordu; ama diğer binekler de ona ayak uydurdu. Yarasından acı sızan Clangor bile geride kalmadı; kırmızı gözlerindeki çılgınlıkla bir fırtına rüzgârı gibi koştu.

Gözleri. Banefire'in gücüyle, her şeye itaat edecek şekilde biçimlendirilmişti.

ruk'h. Sunder'in otoritesini reddedemezdi.

Covenant onların hızını ölçemiyordu. keskin sıcağa karşı gözleri açıktı, zorlukla nefes alıyordu. Tek bildiği hızla ilerlediği idi. Ama Vain'in ne kadar hızlı gidebileceğini bilmiyordu.

Koş. Demondim spawn'ın liderliği sabah kadar uzundu.

Rüzgâr yüzünü kavurdu. Giysileri teninde sıcak hissediyordu, sanki kumaş yanmaya başlamıştı. Vücudunu boydan boya sıcak ter kaplamıştı. Gözleri, güneşin parlaklığı ve sıcaklığı karşısında kan çanağına dönmüştü.

akıllama. Ama Courser'lar sanki bir rüzgar tarafından taşınıyorlarmış gibi koşuyorlardı.

Ateş taşlarının tutkusu. Hollian Harn'ın sırtına yapıştı. Sunder, Clang'ın boynuna eğildi. *Haruchai* büyü bir kararlılıkla at sürüyordu. Ve Courser'lar koşuyordu.

Çakıllar sanki hiç bitmeyecekmiş gibi açılmıştı. Ateş gökyüzünü derinleştirdi, cenneti erimiş bir ihtişamla renklendirdi. Pusun içinden, Güneş'in taçküresi akkor halindeki bir dış halka gibi görünüyordu. Güneş'in

Tüm savan bir kömür yatağıydı; Courser'lar vurgulanmış bir cehennemden geçiyorlardı. Ama Sunder *rukh*'ta ustalaşmıştı. O yaşadığı sürece, hayvanlar bocalayamazdı.

Kaçmadılar. Sanki alevler içinde doğmuşlar gibi koştular. Pürüzsüzce, yorulmak bilmeden, arkalarındaki fersahları ölü yapraklar gibi fırlatıp süpürdüler.

Covenant'ın nefesi kesildi, havasız kaldığı için değil, ciğerleri yandığı için. Ciğerleri yanmaya başladı. Glimmermere'i, Dünya Gücüyle renklenmiş serin katranı hayal etti. Suyu içine çekmek için kemikleri zonkluyordu. Ve Courser'lar koştu.

Çakıl taşından sert toprağa çıktıklarında Değişimin aniliği çöl havasını mutluluk gibi hissettirdi. Başını kaldırdı. Rahatlama bir kutup rüzgârı gibi göğsüne çarptı. Bir anda, Courser'lar ölüme doğru takırdıyordu, Güneşin kavurduğu toprak, tozdan flamalar yükseltiyordu. Pus geri çekildi; aniden arazinin özellikleri, dokusu ve anlamı ortaya çıktı.

Görüşü netleştğinde, önünde Vain'i gördü.

Demondim spawn, siyah ve ölümcül bir şekilde, bir dağın kıyısında duruyordu.

Şirketin yolu boyunca boş bir şekilde kıvrılan dere. Kanun Asası'nın donuk demir şeritleri gece yarısı formunu vurguluyordu. Kursiyerlerin sanki onları bekliyormuş gibi kendisine doğru gelmelerini izledi.

Yalnızdı.

Yalnız mı?

Canavar, Clash'in sırtından yuvarlanarak yere düşerken

durdu. Sert bir şekilde yere düştü, toprağın üzerine yayıldı.
Ayaklarını altında yuvarlayarak

kendini Vain'e doğru fırlattı.

"Ona ne yaptın?"

Vain hareket etmedi: Covenant, Demondim yaratığına çarptı ve sanki obsidyen bir duvara çarpmış gibi geri çekildi.

Bir sonraki an, Hergrom derenin içinden çıktı. Elbisesi çakıllar yüzünden yanmış olsa da yara almamış görünüyordu. Covenant'ın çöküşünü yargılamaya tenezzül etmiyormuş gibi, yüz ifadesi olmadan, "O burada. Gölgede."

Covenant onu geçip dereye atladı.

Kuru su yolu derin değildi. Kuma indi ve dönerek Linden'i aramaya başladı.

Oluk duvarının gölgesinde sırt üstü yatıyordu. Loş ışıktaki teni belli belirsiz kırmızı görünüyordu; çakıllara çok yaklaştı. Onu sanki zihnine kazınmış gibi net bir şekilde görebiliyordu: çiğ rengi, buğday rengi saçlarındaki ter izleri, kaşlarının arasında yaşadığı hayata karşı bir serzeniş gibi duran kaş çatma izi.

Kasılmalar içindeydi. Topukları kuma vuruyor, parmakları iki yanındaki zemine saldırıyor, kasılmalar vücudunu sarsıyor, sırtını dikleştiriyordu. Yüzünü bir kurukafa sırtışı kapladı. Küçük nefesler dişlerinin arasından acı parçaları gibi inliyordu.

Covenant onun yanına atladı, kollarını zapt etmek için omuzlarını kavradı. Ses çıkaramadı, panik halini açacak kelimeler bulamadı.

Sunder ve Hollian ona katıldı, onları Harn ve Hergrom izledi. Brinn, Ceer ve Stell bir süre sonra Cail'i de yanlarına alarak geldiler. O da başka bir nöbetin sancıları içindeydi.

Sunder bir elini Covenant'ın omzuna koydu. "Bu Sunbane hastalığı," dedi yumuşak bir sesle. "Üzgünüm. Dayanamıyor."

İniltileri boğazında ölüm çığırığı gibi bir törpüye dönüştü. "Covenant" diye inliyor gibiydi.

Linden! diye inledi. Sana yardım edemem!

Gözleri aniden açıldı ve çılgınca bakmaya başladı. Gözleri, dişlerini ortaya çıkaran diken diken olmuştu.

"Cove-" Kasları düğümlemlenip serbest kaldığında boğazı çalıştı. Çeneleri bir mengene gibi birbirine kilitlenmişti. Gözleri parlıyordu beyaz bir sayıklama. "Yardım edin-"

Kızın konuşma çabaları adamın yüreğini yaktı. "Ben-" Boğuluyordu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dudakları, dişlerini adamın yanağının derisine geçirmek istercesine gerildi. Boyun kordonları kemik gibi öne çıktı. Nöbetini atlatmak için kelimeyi vahşice zorlamak zorunda kaldı.

"*Voure.*"

"Ne?" Ona sarıldı. "*Voure?*"

"Ver-" Kadının uzuvları onu bir kılıç gibi kesti. "*Voure.*"

Böcekleri uzaklaştıran özsu mu? Gözbebekleri ateş gibi kuruydu. "Sayıklıyorsun."

"*Hayır.*" İniltisinin şiddeti havayı delip geçti. "Zihin-" Vahşi, beyaz bakışları talep ediyor, yalvarıyordu. Her zerresiyle kararlılıkla boğazıyla savaştı. "Temiz." Gerginlik kasılmalarını şiddetlendirdi. Vücudu sanki diri diri gömölüyormuş gibi adamın ağırlığına karşı tekmeledi. "I-" Bir an için, içinde eriyip gitti. sızlanmalar. Ama toparlandı, "Hisset." dedi.

Hissetmek mi? Nefes nefese kaldı. Neyi

hissetmek?

"*Voure.*"

Korkunç bir an daha, onu anlamamanın eşiğinde asılı kaldı. Sonra anladı.

Hisset!

"Brinn!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "*Voure'u* getir!"

Hisset! Linden hissedebiliyordu. Toprakdan gelen bir sağlık duyusuna sahipti; hastalığının doğasını algılayabiliyor, onu tam olarak anlayabiliyordu. Ve *kefaleti* de. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bakışlarının açısı onu uyardı. Bir sarsıntıyla kimsenin kımıldamadığını, Brinn'in ona itaat etmediğini fark etti.

"Antlaşma," diye mırıldandı Sunder acı içinde. "Ur-Lord. Beni duymanız için yalvarıyorum. Onda Sunbane hastalığı var. Ne dediğini bilmiyor. O-"

"Brinn." Covenant alçak sesle konuştu ama berrak tutkusu Sunder'ın caydırıcılığını delip geçti. "Zihni açık. Ne söylediğini çok iyi biliyor. *Kuponu* getirin."

Haruchai yine de itaat etmedi. "Ur-Lord," dedi, "Graveler'in bu hastalık hakkında bilgisi var."

Covenant çığlık atmamak için Linden'in kollarını serbest bırakmak ve yumruklarını alnına bastırmak zorunda kaldı. "Kevin Landwaster'ın Kutsala Saygısızlık Ayini'ni gerçekleştirebilmesinin, yüzlerce yıl boyunca Diyar'daki tüm canlıları yok edebilmesinin tek nedeni, Kan Muhafızları'nın buna seyirci kalması ve izin vermesiydi. Onlara hiçbir şey yapmamalarını emretti ve bilgi, bu yüzden itaat ettiler. Hayatlarının geri kalanında, Yeminleri bozulmuştu ve bunu bilmiyorlardı. Lord Foul burunlarını sürtünceye kadar lekeli olduklarını bile bilmiyorlardı. Ta ki onları kendisine hizmet ettirebileceğini kanıtlayana kadar." Foul üçünü sakatlamıştı. Covenant'a benzemelerini sağlamak. "Yine orada öylece durup daha fazla insanın ölmesine izin mi vereceksin?" Birdenbire kontrolü dağıldı. Yumruklarıyla kuma vurdu. "*VOURE'u* getirin!"

Brinn, Sunder'a ve Cail'e baktı. Bir an için tereddüt eder gibi oldu. Sonra vadiden Courser'lara doğru fırladı.

Memla'nın deri *kupa* şişesini taşıyarak hemen geri döndü. Sorumluluktan kaçıyormuş gibi ilgisiz bir tavırla şişeyi Mutabakat'a uzattı.

Titreyen Covenant şişenin ağzını açtı. Linden'in dişlerinin arasından sadece birkaç damla dökebilmek için ellerini sabit tutmak amacıyla ezici bir irade gücü uygulamak zorunda kaldı. Sonra da korku ve umut dolu bir trans halinde Linden'in yutkunmaya çalışmasını izledi.

Sırtını kamburlaştırdı, sanki omurgası kırılmış gibi gevşedi.

Bakışları karardı. Dünya kafasının içinde dönüyordu. Zihni akbabaların kanat çırpışlarına ve dalışlarına dönüştü. Göremiyordu, göremiyordu.

"Şimdi Cail" diye fısıldadığını duyana kadar düşündü.

Haruchai hemen cevap verdi. Cail'in durumunu anlaması zihninin berraklığını gösteriyordu. Brinn şişeyi aldı ve aceleyle Cail'in yanına gitti. Stell'in yardımıyla şişenin *bir* kısmını Cail'in kilitli çenelerinin arasına soktu.

Gevşeme Linden'in kaslarından kaslarına yayıldı. Nefes alış veriş hafifledi; boynundaki kordonlar gevşedi. Parmakları teker teker çözüldü. Covenant onun elini kaldırdı, kırılmış tırnaklarını kavradı, bir yandan da kadının sertliğinin kayboluşunu izledi.

Bacakları

kumların üzerinde gevşedi. Onun elini tuttu çünkü iyileşmekte mi yoksa ölmekte mi olduğunu anlayamıyordu.

O zaman anladı. Brinn yanına gelip, *hiç* istifini bozmadan, "Hasta iyileşecek. İyileşecek," dediğinde rahat bir nefes aldı.

YİRMİ ÜÇ: Sarangrave Düzlüğü

Covenant onu uyurken izledi, insan ve zayıf, ta ki
Gün batımından bir süre sonra. Sonra *Haruchai* tarafından yakılan
kamp ateşinin ışığında onu uyandırdı. Katı yiyecekler için çok
zayıftı, bu yüzden onu suyla seyreltilmiş *metheglin* ile besledi.

İyileşiyordu. Kör gözleri bile bu konuda yanılamazdı. Kadın tekrar
uykuya daldığında, adam onun yanında kuma uzandı ve neredeyse
anında rüyalara daldı.

Bunlar vahşi büyüünün hüküm sürdüğü rüyalardı, vahşi ve
geri dönülmez bir şekilde yıkıcıydı. Hiçbir şey durdurulamazdı ve
her güç patlaması Despiser'in neşesi idi. Covenant'ın kendisi
dünyanın yıkıcısı haline geldi, akla gelebilecek her şeyi aşan bir
ölçekte Kevin oldu.

Saygısızlıklar. Beyaz ateş onu kendisi yapan tutkulardan
geliyordu ve o yapamazdı-!

Ama şafak sökmeden önce şirketin kıpırdanışları onu uyandırdı.
Çöl soğuğunda terleyerek ayağa kalktı ve baktı
etrafta. Ateşin korları, Linden'in sırtı derenin duvarına dayalı bir
şekilde oturduğunu ortaya çıkardı. Hergrom onunla ilgilendi.
sessizce, ona yemek veriyor.

Covenant'ın bakışlarıyla karşılaştı. Loş ışıpta onun ifadesini
okuyamadı, onun yanında nerede durduğunu bilmiyordu. Görüşü
kâbusun artçı görüntüleri tarafından engellenmiş gibiydi. Ama
belirsizlik ve
Yüzünün önemi onu kendisine çekti. Onun önünde çömeldi, yüz
ifadesini inceledi. Bir süre sonra kendini açıklamak için mırıldandı:
"İşinin bittiğini sanıyordum."

"Düşündüm ki," diye cevap verdi ölçülü bir sesle, "asla anlamayı
sağlayamayacağım."

"Biliyorum." Başka ne diyebilirdi ki? Ama verdiği yanıtların
yetersizliği onu utandırıyor. Ona ulaşamayacağını hissediyordu.

Ama o sınırlamalarına karşı endişelenirken, kadının eli ona geldi, sakalının karışımına dokundu. Sesi kalınlaştı. "Bu seni daha yaşlı görünüyorsun."

Haruchai'lerden biri ateşi yeniden yakmaya başladı. Kırmızı bir parıltı Islak gözlerinden sanki kömürle kızdırılmış gibi yansıyan ateş parçaları zihnindeydi. Boğazındaki duygularla savaşıyor konuşmaya devam etti.

"Vain'e bakmamı istemiştin." Başıyla Vain'e doğru işaret etti. Demondim-spawn; kızın karşısındaki derede duruyordu. "Denedim. Ama anlamıyorum. O canlı değil. Çok fazla gücü var ve bu zorunlu. Ama o cansız. Tıpkı yüzüğün gibi. Her şey olabilir."

Eli gözlerini kapattı. Bir an için kendini tutamadı. "Covenant, acıyor. Onu görmek acı veriyor. Herhangi bir şeyi görmek acı veriyor." Yansımalar elinin gölgesinin altında turuncu-kırmızı boncuklar oluşturdu.

Kollarını ona dolamak istedi; ama ihtiyacı olan tesellinin bu olmadığını biliyordu. Bir Raver ona dokunmuş, ruhuna kazık saplamıştı. Gibbon ona sağlık duygusunun onu yok edeceğini söylemişti. Huysuzca, "Hayatını kurtardı," diye cevap verdi.

Omuzları sıkıştı. "Cail'in hayatını kurtardı."

Ürperdi, elini bıraktı, ateşin yeni ışığında gözlerinin aktığını görmesine izin verdi. "Bu senin hayatını kurtardı."

Ona olabildiğince sert baktı ama hiçbir şey söylemedi, ona istediği kadar zaman verdi.

"Crystal Stonedown'dan sonra." Kelimeler dudaklarından boğuk bir şekilde döküldü. "Ölüyordun. Ne yapacağımı bilemedim." Yüzünü buruşturdu. "Çantam yanımda olsaydı bile- Hastaneleri, laboratuvarları kaldırın, ekipman ve doktorlar pek iyi değil." Ama bir an sonra endişesini yuttu. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Ben de senin içine girdim. Kalbini, kanını ve ciğerlerini hissettim."

Sinirlerin, hastalığın. Seni hayatta tuttum. Hollian sana yardım e d e n e kadar."

Gözleri onunkilerden ayrıldı, suçluluk duygusuyla derede dolaştı. "Korkunçtu.

Tüm o hastalığı hissetmek için. *Tadına* bakmak. Sanki hasta olan benmişim gibi. Kangren solumak gibiydi." Alnı tiksinti ya da kederle düğümlendi; ama bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirmeye zorladı. "Yaşadığım sürece bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma yemin ettim."

Paul onun başını eğmesini sağladı. Aralarındaki gölgelere doğru baktı. Öfkelenmeden, "Cüzamım seni bu kadar mı iğrendiriyor?" diyebilmesi için uzun bir süre geçti.

"Hayır." Kadının inkârı adamın gözlerini yeniden yukarı kaldırdı. "Cüzzam değildi. Zehirdi."

Adam onun iddiasını sindiremeden devam etti: "Hâlâ içinde. Büyüyor. Bu yüzden sana bakmak çok zor." Ağlamamak için mücadele ederek kısık sesle, "Onu dışarıda tutamıyorum. Herhangi biri. "Hiçbirini.

Sunbane içime giriyor. Onu dışarıda tutamıyorum. Kutsala saygısızlıktan bahsediyorsun. Her şey beni kirletiyor."

Ne yapabilirim? diye inledi. Neden beni takip ettin? Neden hayatımı kurtarmaya çalıştın? Neden cüzzamım seni iğrendirmiyor? Ama yüksek sesle ona sorular yerine cevaplar vermeye çalıştı. "Foul böyle çalışır. Umudu umutsuzluğa dönüştürmeye çalışır. Gücü zayıflığa.

Değerli olan şeylere saldırır ve onları kötü yapmaya çalışır."

Despiser, Kevin'in Toprak sevgisini kullanmış ve

Kan Muhafızı'nın hizmeti, Devler'in sadakati, Elena'nın tutkusunu hepsini yozlaştırmak için kullandı. Ve Linden Vain'e bakmıştı çünkü o, Covenant, bunu ondan istemişti. "Ama bu bıçak her iki tarafı da keser. Bize zarar vermeye çalıştığı her an onunla savaşmak için bir fırsattır. Zayıflığımızın gücünü bulmalıyız. Umutsuzluktan umut yaratmalıyız.

"Linden." Yarım eliyle uzandı ve kızın ellerinden birini tuttu. elleriyle kavradı. "Ondan saklanmaya çalışmanın hiçbir faydası yok. *Onun tuzaklarından kaçmak hiçbir işe yaramaz.* "Gözlerini

kapatırsan daha da zayıflarsın. Kim olduğumuzu kabul etmeliyiz. Ve onu inkâr edin." Ama onun

Parmakları uyuşmuştu; kızın elini sıkmasına karşılık verip vermediğini anlayamadı.

Başı öne düşmüştü. Saçları yüzünü gizliyordu.

"Linden, bu senin *hayatını* kurtardı."

"Hayır." Sesi şafak öncesi alacakaranlık ve gölgeler tarafından susturulmuş gibiydi. "Sen benim hayatımı kurtardın. Benim hiçbir gücüm yok. Tek yapabildiğim görmek." Kadın elini çekti. "Beni yalnız bırak," dedi.

nefes aldı. "Bu çok fazla. Deneyeceğim."

İtiraz etmek istedi. Ama kadının çekiciliği onu etkiledi. Tüm eklemleri ağrıyarak ayağa kalktı ve ısınmak için ateşin yanına gitti.

Vadinin etrafına belli belirsiz bakarken Taşköprülüler'i fark etti. Onları görünce durdu.

Kısa bir mesafe uzağa oturdular. Sunder *ruk'h*'u tutuyordu. Soluk kırmızı alevler üçgeni yalıyordu. Hollian, Sunder *ruk'h*'a ilk uyumlandığında yaptığı gibi ona destek oldu.

Covenant ne yaptıklarını tahmin edemiyordu. Uzun zamandır onlara dikkat etmemişti, ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. düşünmek.

Kısa süre içinde ateşlerini söndürdüler. Bir an için birbirlerine bakarak oturdular ve sanki cesarete ihtiyaçları varmış gibi el ele tutuştular.

"Pişman olunmaz." Fısıltısı yıldız ışığının sesi gibi vadiye yayıldı. "Gelene elimizden geldiğince katlanmalıyız."

"Evet," diye mırıldandı Sunder. "Elimizden geldiğince." Sonra sesi yumuşadı. "Seninle çok şeye katlanabilirim." Ayağa kalktıklarında onu kendine çekti ve alnından öptü.

Covenant kendini davetsiz misafir gibi hissederek başka tarafa baktı. Fakat

Stonedownor'lar doğruca ona geldiler ve Sunder ona acımasız bir havayla hitap etti. "Ur-Lord, bu anlatılmalı. İsteğinizden itibaren" - kelimeyi ironik bir şekilde vurguladı- "ben Bu *ruk'h*'u al, içimde bir korku var. Memla onu tutarken *Rukh*, Clave onu tanıyordu. Bu yüzden *Grim* üzerimize geldi.

Korktum

onun *rukħ*'unun ustalığını kazanırken ben de Clave tarafından tanınacaktım.

"Antlaşma-" Sadece bir an için duraksadı. "Korkum doğru. Bunu tespit ettik. Clave'in amacını okuyacak beceriden yoksunum -Ama dokunuşlarını hissettim ve onlara maruz kaldığımı biliyorum." "Ur-Lord," diye sordu Hollian sessizce, "ne yapmalıyız?"

"Biz de tam olarak bunu yapıyorduk." Covenant ne onu ne de cevabını duydu. "Kaçın. Gerekirse savaşın." Linden'in kasılmalar içindeki yüzünü, kaskatı kesilmiş ağzını, saçlarındaki ter çizgilerini hatırlıyordu. Ve vahşi büyüü. "Yaşa."

Kontrolünü kaybetmek üzere olduğundan korkarak arkasını döndü.

O kimdi ki, kendi gücünün korkutucu büyümesiyle bile başa çıkamazken, başkalarına yaşamak ve çabalamak hakkında konuşuyordu?

Zehir! Artık onun bir parçasıydı. Vahşi büyü onun için daha mümkün hale geldikçe, diğer her şey daha da imkânsız görünüyordu. Yıkım konusunda çok yetenekliydi. Ve başka hiçbir şeyden acizdi.

Bir sürahi *metheglin* aldı ve yüksek sesle inlememek için derin derin içti.

"Güç yozlaştırır" diye düşünüyordu. Çünkü emin değil. O değil Yeterince. Ya da çok fazla. Şüpheyi öğretir. Şüphe şiddet yaratır.

İçinde güç için baskı artıyordu. Bir yanı vahşi ateşin öfkesine açtı.

Bir süre kendinden, kendi tutkularının sonuçlarından o kadar korktu ki yemek yiyemedi. Yoğun bal likörünü içti ve alevlere bakarak kendini kontrol edebileceğine inanmaya çalıştı.

Yirmi bir kişiyi öldürmüştü. Şimdi yaklaşan şafakta ona canlı görünüyorlardı. Yirmi bir! Tek suçları hayatlarının bir Raver tarafından deforme edilmiş olması olan erkekler ve kadınlar.

Başını kaldırdığında, Linden'in yanında durduğunu gördü.

Ayakları üzerinde duramıyordu, hâlâ son derece güçsüzdü; ama kendini dik tutabiliyordu. Ağırbaşlı bir şekilde ona baktı. Adam gözlerini kaçırınca, eski ciddiyetinin bir yankısıyla, "Bir şeyler yemelisin," dedi.

Onu reddedemezdi. Bir parça kurutulmuş et aldı. Kadın başıyla onayladı, sonra da Cail'i incelemek için odun gibi uzaklaştı. Covenant onu izlerken soyut bir şekilde çiğnedi.

Cail hem iyi hem de hasta görünüyordu. Sunbane hastalığından kurtulmuş, doğal sağlamlığını ve soğukkanlılığını yeniden kazanmış görünüyordu. Ama yarası hâlâ iltihaplıydı; *vouure*'un Courser'ın mahmuzunun zehrine karşı hiçbir çaresi yoktu.

Linden yaraya sinirlerini bozuyormuş gibi baktı, sonra ateş ve kaynar su istedi. Hergrom ve Ceer yorum yapmadan itaat ettiler. Su ısınırken Hollian'ın dirkini ödünç aldı, alevlerde yakarak temizledi ve sonra Cail'in enfeksiyonunu mızraklamak için kullandı.

Acıya metanetle katlandı; sadece kaşlarının arasındaki hafif gerginlik ne hissettiğini ele veriyordu. Kan ve sarı sıvı bir leke gibi sıçradı kumu. Zayıflığına rağmen elleri kusursuzdu. Tam olarak nereyi ve ne kadar derinden keseceğini biliyordu.

Su hazır olduğunda Brinn'den bir battaniye aldı. Malzemeyi şeritler halinde keserek bir kısmını yarayı yıkamak için kullandı; diğerleriyle de kaba bir bandaj yaptı. Cail'in alnındaki ince boncuk boncuk terler ateş ışığını yansıtıyordu; ama o ırkildi. Nefes alıyor gibi görünmüyordu.

"Enfeksiyonu durdurur durdurmaz iyi olacaksın." Sesi sanki bir tıp kitabından okuyormuş gibi gayri şahsi geliyordu. tome. "Beş kişiye yetecek kadar sağlıklısın." Sonra onun Ciddiyet yıprandı. "Bu canımı yakacak. Eğer acıyı dindirmenin bir yolunu bulabilseydim, bunu yapardım. Ama yapamam. Her şeyi çantamda bıraktım."

"Endişelenme, Linden Avery," diye cevap verdi Cail sakın bir sesle. "Ben iyiyim. Size hizmet edeceğim."

"Kendine hizmet et!" diye homurdandı hemen. "Koluna dikkat et." Konuşurken bandajın sağlam olduğundan emin oldu. Sonra da

kumaşın üzerine kaynar su döktü.

Cail hiç ses çıkarmadı. Sanki onun cesaretini görmeye dayanamıyormuş gibi tökezleyerek ayağa kalktı, ondan uzaklaştı ve derenin duvarına yaslandı.

Bir an sonra Vain, Covenant'ın dikkatini çekti. Güneşin ilk ışıkları Vain'in kafasına dokundu ve onu karanlığın içinden çıkardı. karanlığın ve sırların sinosure'u. Sunder ve Hollian hızla kayayı bulmaya gittiler. Covenant Linden'in ayağa kalkmasına yardım etti. *Haruchai* ayağa kalktı. Tüm bölük şafakla yüzleşti.

Güneş, dünyanın serpintileri gibi kahverengiye bürünerek vadinin kenarına yaklaştı. Susuzluk ve halüsinasyon, ağarmış kemikler, ateşten kabarcıklar. Ama Linden istemsizce nefes aldı, "Daha zayıf!"

Sonra, Covenant onun ne demek istediğini anlayamadan, hayal kırıklığı içinde inledi. "Hayır. Aklımı kaybediyor olmalıyım. Hiçbir şey değişmedi."

Değişmiş miydi? Görev kamptan ayrılıp Courser'lara binip doğruya doğru yola çıkarken, kadının acısı onu bir endişe girdabında bırakmıştı. Artık gözlerine güvenemeyecek kadar korkudan strese mi girmişti? Sarsıntıları sırasında ter, saçlarını nemli çizgiler gibi karartmıştı.

acı çekiyordu. Ama iyileşiyor gibi görünüyordu. Yarası iyileşmişti. nispeten önemsizdi. Şirket, Kuzey Düzlükleri'nin güneşten kavrulan çorak topraklarında bir örs üzerinde ilerler gibi ilerliyordu. Neden Onun hakkında bu kadar az şey biliyor musun?

Ama ertesi sabah daha kararlı, daha emindi. Başını sanki artık ağrı mıyormuş gibi taşıyordu. Şafakla yüzleştiğinde ve Üçüncü çöl güneşi doğduğunda tüm vücudu gerildi. "Haklıymışım," diye homurdandı. "Bu daha zayıf." Bir an sonra, "İşte!" diye bağırdı. Koluyla ufku işaret etti. "Gördünüz mü? Tam orada, değişti! Zayıfladı ve sonra her zamanki gibi güçlendi. Sanki bir sınırı aşmış gibi."

Kimse konuşmadı. Sunder ve Hollian sanki Sunbane hastalığının Linden'in zihnini etkilemesinden korkuyormuş gibi onu izlediler. *Haruchai* yüz ifadesi olmadan ona baktı.

"Onu gördüm." Sesi sertleşti. "Ben deli değilim."

Covenant yüzünü buruşturdu. "Senin gözlerin bizde yok."

Bir an için ona ters ters baktı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve bekleyen Kursiyerlere doğru yürüdü.

Şimdi sanki kızgınmış gibi at sürüyordu. Güneşin kuru acımasızlığına ve Clash'in sırtına tutunmanın zorluğuna rağmen gücü geri geliyordu. Ve beraberinde öfke de geliyordu. Görme yeteneği ona çok pahalıya mal olmuştu; şimdi de yoldaşları onun gördüklerinden şüphe duyuyor gibiydi. Covenant'ın kendisi de ona yarı yarıya inanmıyordu. Güneşboğan'ın zayıflaması bir umut işaretiydi. Öyleyse bu kesinlikle yanlış mıydı? Yaşadıklarından sonra?

Şirket gece için mola verdiğiinde yemek yedi, Cail'in kolunu tedavi etti ve kendini uykuya bıraktı. Ama şafak sökmeden çok önce, ölü kayalıklarda volta atıyor, sanki yeni bir gün doğana kadar geçecek dakikaları anlatıyordu.

vahiy. Gerginliği, haklı çıkmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu, şiddetlenen ruhunun rahatlamaya ne kadar şiddetle ihtiyacı olduğunu açıkça ifade ediyordu.

O sabah güneş kızıl bir veba gibi doğdu. Vahşi arazinin keskin hatlarını kızıla boyayarak çölü gül rengine büründürdü, Güzel ve garip, yaldızlı bir mezarlık gibi; ama beyni ateşten görüntülerle dans edene kadar görüşünü zorlasa da, Covenant Sunbane'de herhangi bir azalma göremedi. Yine de Linden sanki haklı çıkmış gibi sertçe başını salladı. Ve bir süre sonra Brinn kayıtsızca, "Seçilmiş ileri görüşlüdür," dedi. Onun unvanını bir güç tanımlaması gibi kullandı. "Güneşle ilgili yozlaşma azaldı."

Sunder hayal kırıklığı içinde, "Ben aşıldım," diye mırıldandı. "Bunun azaldığını görmüyorum."

"Yapacaksın," diye yanıtladı Linden. "Yaklaşıyoruz."

Covenant'ın birden umuttan başı döndü. "Neye daha yakın?" Sunbane başarısız mı oluyordu?

"Seçilmişlerin Sorgusu." Brinn omuz silkerek gördükleriyle ilgili tüm sorumluluğu reddetti. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz."

Covenant ona döndü.

"Sana anlatacağım." Onun bakışlarıyla karşılaşmadı. "Emin olduğumda."

Bir laneti yuttu, yine de kendini sıktı. *Bu çok fazla*, demişti. *Deneyeceğim*. Anlamıştı. Kadın deniyordu. Gördüklerine güvenmek istedi ve yanlış yönlendirilmekten, tekrar incinmekten korktu. ile onu yalnız bıraktı.

Haruchai yiyecek, su ve *kupa* dağıtırken doğuya doğru bakmaya devam etti. Brinn'in adamları Courser'ları hazırlarken onları görmezden gelerek dikkatsizce yedi. Ama sonra, tam Sunder hayvanları öne çıkarırken kolu dışarı fırladı ve "İşte!" diye havladı.

Brinn güneşe baktı. "Evet. Yozlaşma gücünü yeniden kazanıyor."

Covenant kendi kendine inledi. Gördüklerini açıklamak istememesine şaşmamalı. Buna nasıl dayanabilirdi?

Morali bozuk bir şekilde Linden ve Brinn'in arkasından Clash'e bindi. Görev dağınık çorak arazide ilerledi.

Bu güneşin altında, çöl sessizliğin ve akrepler. Sadece Courser'ların toynaklarının şakırtısı Rüzgârsız hava; ve çok geçmeden bu ses de sessizliğin bir parçası oldu.

Böcekler kayaların üzerinde geziniyor ya da kumda yürüyor ve hiç ses çıkarmıyorlardı. Gökyüzü bir mezar kadar boştu. Covenant'ın ruh hali yavaş yavaş kırmızı ve ölümcül bir hal aldı. Ovalar, tüm o ürkütücü

döktüğü kan. İstemsizce yüzüğüyle oynadı, sanki kemikleri ateşi arzuluyormuş gibi parmağının etrafında döndürdü. Yine de nefret ediyordu öldürüyor, kendinden nefret ediyordu. Ve korkuyordu.

Kim olduğumuzu kabul etmeliyiz. Böyle şeyler söyleyecek küstahlığı ya da en azından duyarsızlığı nereden öğrenmişti?

O gece, anıları ve rüyaları, eski suçluluk duygusunu alev alev yakmak için can atıyormuşçasına tenini yaktı. Lena, sanki gözlerinin arkasına yontulmuş gibi görüş alanını dolduruyordu.

Vücudunun yeni olgunluğuna rağmen bir çocuk. O da

Ona vurdu, ellerini elbisesinde düğümledi ve çığlının anısı onun için damıtılmış bir kâbustu. *Ahlaki bir cüzzamlı.*

Sen benimsin.

Vahşi büyüünün ve şüphenin yarattığıydı; ve uzun gecenin, Güneşboğan'ın altında çaresizce uzanan tüm Ülke gibi, o da bir çöldü.

Ama ertesi sabah, güneş kızılıllığıyla yükseldiğinde istila edildiğinde, o da aurorasının zayıfladığını görebiliyordu. Solgun, neredeyse belirsiz görünüyordu. Sunder ve Hollian da bunu görebiliyordu.

Ve bu kez zayıflık kuşluk vaktine kadar ortadan kalkmadı. Gökyüzünün ilk çeyreğinden yükselen aura bir eşiği geçti; ve Güneşboğan Ovaların üzerine bir kapak gibi kapandı. Sezgiler Covenant'ın kafasında kendilerini netleştirmeye çalıştı; onları adlandırabilmesi gerektiğini hissetti. Ama yapamadı. Eksiklik Linden'in gözleri, gördüklerini yorumlama yeteneğinden de yoksun görünüyordu. Garip bir körlük-

O akşam, şirket Landsdrop'a ulaştı.

Artık Covenant nerede olduğunu biliyordu. Landsdrop, batıdaki Yukarı Diyar'ı doğudaki Aşağı Diyar'dan ayıran uçurumdu. Southron Sıradağları'nın derinliklerinden keşfedilmemiş Northron Tırmanışları'na doğru kabaca kuzey-kuzeybatı yönünde uzanıyordu. Birçok

Onun güneyindeki fersahlarda, kadim Gravin Threndor olan Thunder Dağı, uçuruma doğru çömelmiş, dizlerini Aşağı Diyar'a, dirseklerini de Yukarı Diyar'a dayamıştı. Karanlık köklerinin derinliklerinde

Illeearth Taşı'nın bulunduğu yer. Ve karanlık kalbinin derinliklerinde, Kiril Threndor'un gizli odası, Lord Foul the Despiser'ın artık evini yaptığı yer vardı.

Görev durduğunda güneş batıyordu. Gölgesi Bu bölgede üç ya da dört bin fit yüksekliğindeki toprak damlası tüm doğuyu gizliyordu. Ama Covenant ileride ne olduğunu biliyordu. Sarangrave Düzlüğü'nün ölümcül bataklığı.

Geçmiş çağlarda Sarangrave, Denies Course adı verilen nehrin etkisiyle karmaşık su yolları, egzotik yaşam ve kurnaz tehlikelerle dolu bir dünya haline gelmişti. Bu su, Thunder Dağı'nın dizleri arasından, Sarangrave'deki yeraltı mezarlarından Wightwarrens ve Demondim üreme inlerinden, şaraphanelerden ve sakatat çukurlarından geçtiği dağın bağırsakları, laboratuvarlar ve demirhaneler tarafından kirletilene kadar İflah olmaz bir pislik. Kanalizasyon nehirden Flat'e yayıldıkça, bir zamanlar adil olan bir bölgeyi bozdu, bataklığın evini ak balıkçılar ve orkideler için vahşi bir cennete dönüştü. Son savaşlar sırasında Lord Foul, ordularının hammaddesinin çoğunu Sarangrave Düzlüğü'n de bulmuştu.

Covenant Düzlük'ü biliyordu çünkü bir zamanlar onu Landsdrop'tan Thunder Dağı'nın güneyine kadar bizzat görmüştü. Artık sahip olmadığı, Kara'nın keskinleştirdiği gözlerle görmüştü. Ama bölge hakkında başka bilgilere de sahipti. Bazı şeyler duymuştu.

Revelstone'a yaptığı ziyaretler sırasında bir şeyler öğrenmişti. Ve Kan Muhafızları'ndan Runnik'ten daha fazlasını öğrenmişti. Bir zamanlar Runnik Lord Foul'a karşı Devlerden yardım istemek için Seareach'e giden Korik ve iki Lord, Hyrim ve Shetra'ya eşlik etti. Lord Shetra Sarangrave'de katledilmiş ve Runnik hikâyeyi geri getirmek için zar zor hayatta kalabilmişti.

Sarangrave'in veba güneşi altında kalacağı düşüncesi Covenant'ın içini kıpır kıpır etti. Kuşkusuz, bunu ona söylemek zorunda kalacaktı. Runnik'in arkadaşlarına anlattığı hikaye.

Haruchai büyük uçurumdan bir taş atımı uzakta kamp kurdu çünkü Covenant karanlıkta daha fazla yaklaşmayı reddetti; zaten çok fazla hissediyordu uçurumların cazibesine kapılmıştı. Yemek yedikten sonra, güçlendirilmiş *Metheglin*'le birlikte, kamp ateşinin zıplayan imalarının yanına sokuldu, anılarını etrafına sardı ve arayıştan dinlemesini istedi.

Linden onun karşısına oturdu. Onun yakınında olduğunu hissetmek istedi; ama araya giren ateş onu uzaklaştırdı. Sunder ve

Hollian

görüş alanının kenarlarında belirsizdi. Dikkati çatırdayan odunlara ve Runnik'in anlattıklarını hatırlamaya yöneldi.

Yumruk ve inanç, demişti Kan Muhafızı. *Başarısız olmayacağız*. Ama başarısız oldular. Covenant bunu artık biliyordu. Başarısız olmuşlar, Yozlaşmaya düşmüşler ve ölmüşlerdi. Yemin bozulmuştu. Ve Devler öldürülmüştü.

Ama bu tür şeyler anlatması gereken şeyin bir parçası değildi. Hatırlamanın verdiği eski acıyı kontrol etmek için Runnik'in yüzünü gözünün önüne getirdi. Kan Muhafızı gözlerinde bir acıyla Yüce Lord Elena, Lord Mhoram, Hile Troy ve İnançsız'ın önünde durmuştu. Şenlik ateşi geceyi dokunaklı bir hale getirmişti. Covenant hatırlayabiliyordu Runnik'in sözleri. *Lurker'ın saldırıları*. *Lord Shetra'nın düşüşü*. Lanet olsun.

Donuk bir ses tonuyla bu hikâyenin esaslarını anlattı. Sarangrave'i ilk gördüğünde, burası coşkulu bir bereket ve İnce ölüm: Suda yetişen ürkek hayvanlar ve kötü niyetli ağaçlarla dolu; berrak zehir havuzlarıyla süslü; bataklıkla dolu; sevimlilik ve delilik çiçekleriyle bezeli. Bir yer ki doğa büyük ölçüde hain, kirli ve aç hale gelmişti. Ama kötü değildi. Fırtınalar ve yırtıcı hayvanlar gibi suçsuzdu. suçsuzdular. Dikkatli olmayı bilen Devler her zaman Düzlük'te seyahat edebilmişlerdi.

Ama kırk yıl sonra, Korik'in görevi Landsdrop'tan dışarı baktığında, Sarangrave değişmişti. Uyuyan hastalık uyanmak için harekete geçmişti. Ve Runnik'in bu hastalığa *Sarangrave'in pusuda* bekleyen adamı, Lord Shetra'yı on beş Kan Muhafızı'nın koruması altında olmasına rağmen ölüme götürmüştü. On beş- Pusuda bekleyen kişi güce karşı uyanıktı, gücün cazibesine kapılmıştı. Önce Ranyhyn, sonra Kan Muhafızları. farkında olmadan Korik'in görevini tehlikeye atmışlardı. Korik'in hikâyeyi Yüce Lord'a iletmeleri için gönderdiği habercilerden sadece Runnik hayatta kalabilmişti.

Covenant sustuktan sonra, arkadaşları bir süre hareketsiz kaldılar. an. Sonra Hollian kararsızca sordu: "Bu riskli yerde at sürmeyebilir miyiz?"

Covenant başını kaldırmadı. "Orası eskiden yolun yüz fersah dışındaydı. Şimdi ne olduğunu bilmiyorum." "Eskiden Sarangrave Düzlüğü Sunbane altında büyüdü mü yoksa küçüldü mü?"

"Öyle bir zamanımız yok," dedi Sunder hemen. "Sen ikinci bir *Grim*'le yüzleşme arzusu? Biz böyle konulardan bahsederken Clave bizi okuyor. Elimi demirin üzerine koyduğumda, Banefire'ın gözlerinin kalbimde sabitlendiğini hissediyorum. Onların hiçbir iyiliği yok."

"Clave yapamaz-" Linden başladı, sonra kendini durdurdu.

"Clave," diye cevap verdi Covenant, "her gün insanları öldürüyor. O kanlı Banefire'ı devam ettirmek için. Yüz fersahın kaç hayata mal olacağını düşünüyorsun?"

Hollian kıvrandı. "Belki de bu pusuda bekleyen artık yaşamıyordur? "Belki de Sunbane diğer her şeyi değiştirir. Sarangrave Düzlüğü de değişmeyecek mi?"

"Hayır," dedi Linden. Ama Covenant ve Stonedownor'lar ona sertçe bakınca, "Bunu size sabah anlatırım," diye mırıldandı. Battaniyeleri dokunulmaya karşı bir siper gibi etrafına sararak arkasını döndü.

Sunder ve Hollian dinlenmeye çekildikten sonra Covenant bir süre oturup ateşin sönmesini izledi, kendisiyle mücadele etti, Landsdrop'un zihninin derinliklerini kurcalamasına karşı koymaya çalıştı, Linden'in Sunbane hakkında ne öğrendiğini tahmin etmeye çalıştı.

Sarangrave için ihtiyacı olan cesareti.

Sen benimsin.

Şafaktan kısa bir süre önce bitkin ve güçten düşmüş bir halde uyandı ve Linden ile Taşyiye'nin, Cail, Harn ve Stell'le birlikte Landsdrop'un kenarında durmak üzere yataklarından çoktan ayrılmış olduklarını gördü. Hava soğuktu; yüzü kaskatı ve kirliydi, sanki sakalı rüyalarının pençesiydi ve kirli parmaklarıyla yüzünü

kavriyordu.

Titreyerek ayağa kalktı, ısıtmak için kollarını sıvazladı, sonra Brinn'den bir yudum *metheglin* aldı.

Covenant içerken Brinn "Ur-Lord" dedi.

Davranışları Covenant'ın dikkatini çekti. omuz. Brinn, alaca karanlıkta bir taş kadar esrarengiz görünüyordu; yine de duruşu bile önemli bir izlenim veriyordu.

"Bu Courser'lara güvenmiyoruz."

Covenant kaşlarını çatı. Brinn onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Eski anlatıcılar," diye açıkladı Brinn, "Kan Muhafızları'ndan Runnik'in Yüce Lord Elena'ya anlattığı hikâyeyi bilirler. Seareach'in Devleri'ne yapılan görevin, Sarangrave'in pusuda bekleyenine Dünya Gücü tarafından ihanet edildiğini duyduk. Ranyhyn'in Dünya Gücü, onlara binen herkes için açıktı. Ve Kan Muhafızları'nın Yemini de Dünya Gücü'ne ait bir şeydi.

"Ama biz yaşamı şekillendirecek bir yemin etmedik. Vahşi büyüünün kullanılmasına gerek yok. Graveler ve eh-Brand'ın ilimlerini kullanmalarına gerek yok. Pusuda bekleyenlerin bizden haberdar olmasına gerek yok."

Covenant, Brinn'in ne demek istediğini anlayınca başını salladı. "Courser'lar," diye mırıldandı. "Sunbane'in yaratıkları. Bizi ele vermelerinden korkuyorsun."

"Evet, Lordum."

Covenant yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Başka seçeneğimiz yok. Yürüyerek çok fazla zaman kaybedeceğiz."

Brinn hafifçe eğilerek kabul etti. *Haruchai* bir an için Banner'a o kadar çok benzedi ki Covenant neredeyse inleyecekti. Bannor da şüphesini dile getirecek ve sonra da kabul edecekti. Covenant'ın kararını sorgulamadan kabul etti. Covenant aniden Ölülerinin hayata geri döndüğünü, Bannor'un Brinn, vurdumduymaz ve sonsuz bir sadakatle; Elena'nın Linden'de yeniden doğduğunu. Bu düşünce kalbini burktu.

Ama sonra bir çılgılık onu Landsdrop'a doğru sürükledi.

Güneş doğuyordu.

Yeni başlayan baş dönmesine karşı kendini sıkarak, uçurumun kenarındaki arkadaşlarına katılmak için acele etti.

Doğunun öte yanında güneş, sanki yeni kan sızmaya başlamış gibi soluk kırmızı renkte doğdu. Işık uçurumun tepesini yıkadı, ancak gecenin yavaşça toprağa çekildiği geniş bir bölge gibi tüm Aşağı Ülke'yi karanlıkta bıraktı. Ama Düzlük'ten hiçbir şey göremese de, güneşin kendisi onun için canlıydı.

Aurası daha zayıftı.

Bir önceki sabahtan daha zayıftı.

Linden bir an için dikkatle ona baktı, sonra döndü ve bakışlarını Landsdrop'ta bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Covenant, sanki ölü topraktan dirilmişler gibi böceklerin çapak seslerini duyabiliyordu.

"Tanrım." Coşkuluydu. "*Haklıydım.*"

Nefes vermeye cesaret edemeyerek kendini hareketsiz tuttu.

"İşte hat bu." Heyecan patlamaları içinde konuştu, Anlayış. "Landsdrop. Sınır gibi bir şey." Elleri havada sonuçların izini sürdü. "Göreceksin. Güneş uçurumun üzerinden geçtiğinde -öğle vakti- Güneşboğan her zamanki gibi güçlü olacak."

Covenant kalın kalın yutkundu. "Neden?"

"Çünkü atmosfer farklı. Güneşle hiçbir ilgisi yok. O korona bir yanılsamadır. Onu görüyoruz çünkü güneşe atmosferin içinden bakıyoruz. Sunbane havada. Güneş değişmez. Ama *hava*-"

Sözünü kesmedi. Ama aklının bir köşesinde kadının söylediklerini süzgeçten geçirdi. Bazıları mantıklıydı: kelimenin tam anlamıyla Güneşin değişmesi düşünülemezdi.

"Sunbane bir filtre gibidir. Güneşin normal enerjisini çarpıtmanın bir yolu. Onu bozmak." Sözlerini sanki ona yöneltmiş gibi körlüğüne doğru içgörü kazandırmaya çalışıyorlardı. "Ve hepsi batıda

Buradan. Yukarı Topraklar. Orada gördüğünüz şey" -başını doğuya doğru salladı- "sadece yayılma. Bu yüzden zayıf görünüyor. Clave artık bize ulaşamayacak. Sarangrave de tam hatırladığın gibi olabilir."

Hepsi-? Covenant düşündü. Ama nasıl? Rüzgarlar değişiyor-fırtınalar-

Linden onun sorusunu yüzünde görmüş gibiydi. "Havada," diye ısrar etti. "Ama bir emanasyon gibi. Yerden. Sürekli bahsettiğin Dünya Gücü ile bir ilgisi olmalı. Bu Dünya Gücünün bir bozulması."

Dünya Gücünün bozulması! Bu sözler üzerine başı döndü ve kendi belirsiz sezgileri odak noktasına geldi. Kadın haklıydı. Kesinlikle. Bunu kendi başına çözebilmeliydi. Kanun Asası yok edilmişti-

Lord Foul ise yeni evini, Landsdrop'un kenarında batıya bakan Thunder Dağı'nda kurmuştu. Doğal olarak, Despiser Güneşboğan'ını Yukarı Diyar'a yoğunlaştıracaktı. Doğunun büyük kısmı zaten onun gücü altındaydı. Her şey çok açıktı. Sadece kör bir adam böyle şeyleri göremeyebilirdi.

Uzun bir an boyunca, vahyin diğer yönleri onu tüketti. Lord Foul, Toprak Gücü'nün kendisini Toprak'a karşı çevirmişti.

Sunbane'in erişim alanı sınırlıydı. Ama eğer yeterince yoğun, yeterince derin olursa-

Ama sonra Linden'in söylediği başka bir şeyi ilk kez duyar gibi oldu. *Sarangrave olabilir-*

Lanet olsun! Kendini hareket etmeye zorladı, isteksiz kemiklerini Landsdrop'a doğru sürdü, böylece kenardan bakabildi.

Ufku gölgesi çoktan uçuşumun yarısına kadar inmişti. Soluk, pembe ışık nehrin sularından yansımaya başlamıştı. Sarangrave. Soluk mücevherler, pembe ve zayıf, gölgenin dibine yayılmış, retiküler çizgiler, intagliolar oluşturmak için birbirine göz kırpmıyor, kaybolan gecenin haritası gibi. Ya da bir tuzak. Güneş yükseldikçe taşlar sarardı ve daha karmaşık bir hal aldı. Bağlantılar ve aralıklar halinde,

Düzlüğün toplardamar yaşamını dile getirdiler -açıklama, tuzak ve anatomi bir arada. Sonra tüm su yolları bembeyaz yandı ve güneşin kendisi Sarangrave Düzlüğü'ne parladı.

Boş düzlüklerde geçen beş günün ardından Covenant, altındaki yemyeşil suyun ve yeşilin, sadece yılan ve güzelavrat otlarının olabileceği kadar enfes, sevimli ve büyüleyici olduğunu hissetti. Ama Linden onun yanında durmuş, gözleri bembeyaz bataklığa bakıyordu. Dudakları tekrar tekrar "Aman Tanrım" diyordu. Ama kelimeler ses çıkarmadı.

Covenant'ın kalbi korkuyla çarptı. "Ne görüyorsun?" "Oraya inmek istiyor musun?" Korku sesini boğuyordu. "Deli misin sen?"

"Linden!" diye bağırdı, sanki onun korkusu tahammül edemeyeceği bir suçlamaymış gibi. Ellерinin arkası zehirli bir şekilde yanıyor, kendi iradeleriyle ona vurmak için can atıyorlardı. Adamın içinde oluşan baskıya karşı kör müydü? Clave'in kurbanlarına karşı sağır mıydı? "Senin gördüğünü ben göremiyorum."

"Ben doktorum," diye nefes nefese kaldı, sanki iç kanaması varmış gibi. "Ya da öyleydim. Tüm bu *kötülüklere* dayanamıyorum."

Hayır! Kızın sıkıntısını görünce öfkesi yok oldu. Öyle söyleme. İkimizi de lanetleyeceksin. "Anlıyorum. Herkesten daha iyi. Bana ne olduğunu söyle."

Gözlerini kaldırmadı, ona bakmadı. "Yaşıyor." Sesi ısırtap dolu bir fısıltı gibiydi. "Her şey canlı." Gibbon ona Arazi'yi yok edeceğine dair söz vermişti. "Aç." Covenant onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Bir Raver gibi."

Bir Raver mı? "Sen nasıl bir insansın?" diye bağırarak istedi. Foul neden seni seçti? Ama kendini sessizliğe gömdü. "Bu bir Raver *mı*?"

Başını salladı. Sanki inkâr etmek istediği şeylerin sonuna gelemiyormuş gibi başını sallamaya devam etti. "Yağmacılar daha fazlasıdır"-uygun bir tanım bulmak için kendini aramak zorunda kaldı - "daha spesifik. Öz-bilinç. Ama yine de *sahiplenme*" dedi.

Bu kelime sanki onu hasta etmişti. Elleri ağzına doğru gitti.
"Bana yardım et."

"Hayır." Onu reddetmek istememişti; kolları onu tutmak için ağrıyordu. Ama ihtiyacı olan şey bu değildi. "Buna dayanabilirsin. O yaşlı adamın seni seçmesinin bir nedeni vardı." Ona yardım etmenin yollarını ararken şöyle dedi,
"Konsantre olun. Gördüklerinizi kendinize yardım etmek için kullanın. Ne olduğunu bilin
Karşı karşıya olduğunuz. O şey bizi görebilir mi? O kadar belirgin mi? Karşıya geçmeye çalışırsak orada olduğumuzu anlar mı?"

Gözlerini kapattı, görüntüyü engellemek için gözlerini örttü. Ama sonra kendini tekrar bakmaya zorladı. Tiksintiye karşı mücadele ederek, "Bilmiyorum. O kadar büyük ki. Eğer bizi fark etmezse- Eğer dikkatini çekmezsek-"

Eğer, onun için bitirirse, nasıl bir güçle beslendiğini göstermeyiz. Evet. Ama ani bir vahşi büyü görüntüsü onu sersemletti. Bu baskıya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Bir burkulmayla kendini hareket ettirdi, Brinn'e döndü, sonra yüzünün aldığı şekle bakarak irkildi.
Sesinden duygu fışkırıyordu. "Courser'ları hazırlayın. Oraya inmenin bir yolunu bulun. Yemek yer yemez geçeceğiz."

Haruchai'den uzaklaşırken neredeyse Sunder ve Hollian'la çarpıştıyordu. Sanki destek almak için birbirlerine yaslanmışlardı. Sunder'in çenesinin köşelerindeki düğümler şişti; alnında endişe ya da dehşet dolu bir kaş çatıldı. Genç eh-Brand'ın yüz hatları endişeden solgundu.

Bu manzara bir an için Covenant'ın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Neden sonsuza kadar acı çekmeye mahkûmdu? İstemediği bir sertlikle, "Gitmek zorunda değilsin," diye mırıldandı.

Sunder kaskatı kesildi. Hollian sanki az önce yüzüne tokat atmış gibi Covenant'a göz kırptı. Ama adam özür dileyecek kadar kendine hâkim olamadan, kız uzanıp elini adamın koluna koydu. "Ur-Tanrım, bizi yanlış anlıyorsun." Sesi, dokunuşunun basit jesti gibiydi. "Seni reddetme düşüncesinden çok uzun zaman önce vazgeçtik."

Sunder büyük bir çabayla dişlerini sıkmaktan vazgeçti. "Bu çok rahatlatıcı. Bizi anlamıyor musun? Tehlike bir şey değil. Bilgimizin o kadar ötesine geçtik ki, tüm tehlikeler eşit hale geleceğiz. Ve Linden Avery yakında Clave tehdidinden kurtulacağımızı söyledi."

Covenant Graveler'a, eh-Marka'ya baktı.

"Hayır, Mutabakat," diye devam etti Sunder. "Bizim endişemiz başka. Sunbane'in ulaşamadığı yerlere yolculuk ediyoruz.

Sevmiyoruz

Sunbane. Biz deli değiliz. Ama o olmadan-" Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Hangi amaca hizmet ediyoruz? Sizin için değerimiz nedir? Andelain'i unutmadık. Sunbane bizi olduğumuz kişi yaptı.

Belki başka bir güneşin altında size sadece yük oluruz."

Belirsizliklerinin açıklığı Covenant'a dokundu. O bir cüzamlıydı; ne söylediklerini çok iyi anlıyordu. Ama Sunbane'in değiştirilebileceğine inanıyordu, bunun hayatlarının tüm gerçeği olmadığına inanmak zorundaydı. Başka nasıl devam edebilirdi ki? Boğazındaki ani kalınlaşmaya rağmen, "Siz benim arkadaşlarımsınız. Deneyelim ve görelim."

Kendini kontrol etmeye çalışarak yiyecek bir şeyler almaya gitti.

Arkadaşları da ona katıldı. Sessizce, sanki endişelerinin kıkırdaklarını çığnıyorlarmış gibi yemek yediler.

Kısa bir süre sonra Ceer uçuşundan aşağı inen bir yol olduğunu haber verdi. Hergrom ve Cail Courser'ları yüklemeye başladı. Covenant bulmadan çok önce herhangi bir cesaret, görev atlı ve hareketliydi.

Ceer, Hergrom ve Cail Annoy'a giden yolu açtı. Linden'in bakımı ve *Haruchai*'nin doğal sağlığı sayesinde, Cail esasen yarasından kurtuldu. Brinn, Linden ve Covenant Clash'i takip etti. Ardından Clangor'da Harn ve Hollian, Clang'da Stell ve Sunder geldi. Vain arkadan geldi.

Kuzeye doğru yarım fersah ilerleyerek Landsdrop'un yüzünü kesen geniş bir patikaya vardılar. Burası eski bir dağın kalıntılarından biriydi. Dev Yolları, Kimsesizlerin Seareach ile Seareach arasında seyahat ettiği

ve Revelstone. Covenant ellerini Clash'in saçlarına kilitledi ve şirket alçalmaya başlarken baş dönmesiyle savaştı.

Aşağı Topraklar'a olan dik iniş onu sürekli çekiyordu. Ama patika devler tarafından yapılmıştı; açılı ve ikiye katlanmış olsa da dik, devasa Courser'lar için yeterince genişti. Yine de Clash'in sırtının sallanması ona uçurumun kenarına savrulmak üzere olduğunu hissettirdi. Kısa bir dinlenme sırasında bile, Brinn grubu durdurup su tulumlarını uçurumun yamacından akan bir dereden doldururken, Düzlük yeşil bir fırtına gibi yukarı doğru yuvarlanıyor gibiydi. Son yamaçtan aşağı ter içinde dönerek indi ve düzlüğün nemli havasına doğru sıçradı. Dağ eteklerinde göğsünde bir ağrıyla, sanki nefes almayı unutmuş gibi.

Sarangrave'in tehlikesine doğru yuvarlanmadan önce dağ etekleri bir mesafe boyunca açıktı. Brinn, Courser'ları sanki doğruca yemyeşil topraklara dalmak istiyormuş gibi takırtılı bir koşuyla ileri sürdü.

Deniz. Ancak tepeleri saran sık bataklık otlarının eşiğinde durdu. Bir an için arayışını gözden geçirdi, Demondim yumurtasından ne bekleyeceğini merak ediyormuş gibi Vain'i kısaca inceledi. Sonra Linden'e döndü.

"Seçilmişler," dedi düz bir resmiyetle, "eski anlatıcılar Kan Muhafızları'nın sizinki gibi gözleri olduğunu söyler. Bu bizim için doğru değil. Tedbiri anlıyoruz. Ama aynı zamanda görüşünüzün bizimkini aşar. Sarangrave'in tuzaklarına düşmememiz için benimle birlikte izlemelisin."

Linden yutkundu. Duruşu gergindi, korkudan konuşamayacak kadar kilitlenmişti. Ama sert bir baş hareketiyle cevap verdi.

Şimdi Clash öndeydi. Covenant, Linden ve Brinn'in ötesine baktı. Clash'in devasa kafası, Sarangrave'e doğru. Yamaç, esintili bir bataklık otu gölüne iniyordu ve otların ötesinde Düzlük'ün ilk budaklı çalıları duruyordu. Koyu renkli çalılar, ufku gizleyen ağaçlara doğru yığılmıştı. Yapraklarının yeşili Soluk kırmızı güneşin altında belli belirsiz zehirli. Uzakta, bir kuş

ağladı, sonra sustu. Sarangrave sanki nefesini tutmuş bekliyormuş gibi hareketsizdi. Covenant "Gidelim" demek için kendini zor tuttu.

Brinn, Clash'i ileri doğru itti. Birlikte yumruk gibi kenetlenerek Sarangrave Düzlüğü'ne girdiler.

Clash bataklığa adım attı ve hemen gizli bataklığın içinde dizlerinin üzerine çöktü.

Courser kendini kurtarmak için geri geri giderken Brinn sitemle, "Seçilmiş," diye mırıldandı.

Linden yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Ben-" Derin bir nefes aldı, sırtını dikleştirdi. "Solda sağlam bir zemin var."

Clash o yöne doğru yöneldi. Bu sefer ayakları tuttu. Çok geçmeden canavar göğüs hizasındaki otların arasından ilerlemeye başladı.

Timsah büyüklüğünde bir hayvan aniden Clash'ın toynaklarının altından fırladı; bu kadar büyük bir avdan hiç hoşlanmayan bir yırtıcıydı. Clash irkildi; ama *rukħ* onu çabucak sakinleştirdi. Koltuğuna yapışan Covenant gözlerini ileriye dikti ve çıkışı ve kaçıışı olmayan bir bataklığa doğru at sürdüğüne inanmamaya çalıştı.

Linden'in hisleri tarafından yönlendirilen Brinn, şirketi Ağaçlar. Geçmiş güneşlere rağmen, buradaki ağaçlar normal büyüklükteydi; yine de Covenant'ın kör algılarına göre bile, atmosfer bir hastalık soluması, kirliliğin aşikâr cüzzamı gibi düşünceli ve çalkantılı hissediliyordu.

Ağaçlara ulaştıklarında, arayış kalınlaşan gölge lekelerinin altından geçti. İlk başta, ağaç gövdeleri arasında açık bir zemin uzanıyordu, rüzgârla sarmalanmış yavan otlar Covenant tahmin edemiyordu. Ancak atlılar içeri doğru ilerledikçe ağaçlar daha da yoğunlaştı. Çimenler yerlerini sığ su birikintilerine bıraktı, çamurlar Courser'ların toynaklarını açlık gibi emiyordu. Dallar ve sarmaşıklar gökyüzünü renklendirdi. İşitmenin sınırlarında Sanki temkinli devler yakındaki bir havuzdan su içiyormuş gibi, neredeyse bilinçaltından gelen su sesleri. Sarangrave'in ambiyansı Covenant'ın göğsüne bir miasma gibi yerleşti.

Aniden yanardöner bir kuş ciyaklayarak çalılardan arasından gökyüzüne doğru süzüldü. Midesi bulandı. Ter içinde etrafına bakındı. Kuş

orman tamamlanmıştı; hiçbir yerde elli metreden fazlasını göremiyordu.

yön. Coursers, kabukları çatlamış ve gövdeleri şişmiş bodur gri ağaçların arasında gözden kaybolan bir patikayı takip etti. Ama arkasına baktığında, geldiği yoldan hiçbir iz göremedi. Sarangrave şirketin ardından kendini mühürlemişti. Çok uzak olmayan bir yerde, Marid'in boğazından akan son kan gibi su damladığını duyabiliyordu.

Arkadaşlarının sinirleri gergindi. Sunder'in gözleri bir yerden bir yere kayıyor gibiydi. Hollian'ın yüzünde bilinçsiz bir ifade vardı. Sanki dehşete kapılmayı bekleyen bir çocukmuş gibi. Linden öne doğru eğilmiş, Brinn'in omuzlarını kavramıştı. Ne zaman konuşsa sesi ince ve gergindi, her taraftan gelen kötülöklere karşı savunmasızlığından dolayı etiyolize olmuştu. Yine de Vain lanetli kadar umursamaz görünüyordu, yanlış olma ihtimalinden bile etkilenmemişti.

Covenant ciğerlerinin nemle dolduğunu hissetti.

Courser'lar onun sıkıntısını paylaşıyor gibiydi. Onları duyabiliyordu.

hırıltılı bir şekilde horluyorlardı. Yavaş yavaş huzursuzlaştılar, yürüyüşleri dalgalandı, dönüşümlü olarak dik başlı ve çekingen oldular. Ne yapıyorlar-? diye başladı.

Ama soru onu korkuttu ve sözünü bitiremedi.

Öğle vakti Brinn, bölüğü pimpernellerle kaplı ve iki tarafı yapışkan bir çamur havuzuyla korunan bir tepecikte durdurdu. Katran gibi kokuyordu. İçinde solgun, kamçılı yaratıklar yüzüyordu. Yüzeyi kırdılar, etraflarına durgun dalgalar yaydılar, sonra yok oldular. Sıvının karanlığına karşı solgun ve nekrotik cesetlere benziyorlardı.

Sonra Linden dalların arasından güneşe doğru işaret etti. Covenant soluk auraya baktığında, tıpkı onun tahmin ettiği gibi değiştiğini gördü. Güneşboğan'ın tüm gücü geri dönmüş ve Sarangrave'e veba salgını.

Gördüğü manzara karşısında iç organlarını isimsiz bir ürperti kapladı. Sarangrave veba güneşi altında-

Hollian'ın nefesi şirketi kendisine doğru çekti. Parmak eklemlerini dişlerinin arasına sıkıştırmış, ağzı açık bir şekilde havuza bakıyordu.

Güneş ışığının karanlık yüzeye dokunduğu her noktada, soluk Yaratıklar yükseldi. Kör başlarını ışığa doğru uzattılar, yukarı doğru özlem duyuyor gibiydiler. Hafif bir rüzgâr ağaçları sallayarak güneş ışığı ileri geri. Yaratıklar ışık lekelerini takip etmek için çırpındılar.

Herhangi bir yaratık başını birkaç dakika boyunca ışıktaki tuttuğunda, genişlemeye başladı. Olgunlaşan meyve gibi şişti, sonra yarıldı ve yeşil damlacıklar havuzun etrafına saçıldı. Gölgeye düşen damlacıklar hızla siyaha döndü ve soldu. Ama ışığa düşenler parlaklaştı-

Covenant gözlerini kapattı; ama görüntüyü engelleyemedi. Göz kapaklarının arkasında kırmızıya karşı yeşil benekler dans ediyordu. Tekrar baktı. Damlacıklar sıvı zümrütler gibi ışıltılı ve uğursuzdu.

Yüzdükçe büyüdüler, çamur ve salgın hastalıklarla beslendiler.

"Yüce Tanrım!" Korku Linden'in fısıltısını sıkıştırdı. "Buradan çıkmamız gerek!"

Sesi tam bir inanç taşıyordu. *Haruchai* harekete geçti. Sunder Courser'ları ileri çağırırdı. Cail ilk önce Linden, ardından Covenant, Clash diz çökmek zorunda kalmasın diye yukarı çıktı. Stell ve Ham de Stonedownor'lar için aynı şeyi yaptı.

Havuzun etrafından dolaşan Brinn, hayvanları cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde doğuya, Sarangrave Şapkası'nın derinliklerine doğru yönlendirdi.

Neyse ki Sunbane, Sunder'ın *rukhh*'unun tutuşunu güçlendirerek Courser'ları sabitliyor gibiydi. Hantal ürkeklikleri azaldı. Toynaklarının altından biçimsiz hayvanlar fırladığında ya da çığlık atan kuşlar kafalarının yanından geçip gittiğinde, idare edilebilir durumda kaldılar.

Yarım fersah sonra, sürücüler attan inmeden yemek yiyebildiler.

Yemeklerini yerlerken, Covenant Linden'ı sorgulamak için bir yol aradı. Ama kadın onu engelledi. "Hiç sorma." Hayaletler

Linden'in sırtında dolaşıyordu.

gözleri. "Acıdı. Sadece tehlikede olduğumuzu biliyordum. Ne olduğunu bilmek istemiyorum."

Başıyla onayladı. Şirketin içinde bulunduğu durum, kabul etmesini gerektiriyordu. ruhunu sıkan görüntüler. Çok açıktaydı. Ve ona yardım etmenin hiçbir yolu yoktu.

Haruchai bir kese dolusu *kupa* uzattı. Keskin özsuğu yüzüne ve kollarına sürerken, Covenant havanın kelebeklerle dolu olduğunu fark etti.

Kırmızı ve mavi, temiz güneş ışığı gibi sarı, mor ve tavuskuşu yeşili parıltılarla dalgalanarak, ağaçların arasındaki boşlukları rengârenk kar gibi bulutlandırıdılar, uyanık ve sevimliyidiler. Kuşların dansı Sarangrave-Sarangrave Düzlüğü veba güneşi altındaydı. Böcekler ona garip bir şekilde şaşkın ve vahşi hissettiriyordu. Çok güzellerdi. Ve Güneşboğan'dan doğmuşlardı. İçindeki zehir, sanki kendisine rağmen, gördüğü her kuzu kanadını kızartmak istiyormuş gibi onların girişine cevap verdi. Şirket tekrar bataklığın pençeleri arasında ilerlemeye başladığında bunu fark etmedi bile. Bir zamanlar Wraithler ölürken onları çaresizce izlemişti. Şimdi her hatıra içindeki baskıyı artırıyor, onu güce doğru itiyordu. Ama bu yerde güç intihar demekti.

Brinn'in dikkati ve Linden'in görüşüyle yönlendirilen arayışçılar doğuya doğru ilerledi. Bir süre, zambaklarla tıkanmış bir su kanalının kenarlarında ilerlediler. Ama sonra kanal kuzeye doğru kesildi ve bir karar vermek zorunda kaldılar. Linden suyun güvenli olduğunu söyledi. Brinn zambak saplarının Courser'ların bacaklarına ölümcül bir şekilde dolanabileceğinden korkuyordu.

Seçim onların elinden alınmıştı. Hergrom dikkatlerini kuzeybatıya yöneltti. Covenant bir an için karanlık ormanda hiçbir şey göremedi. Sonra bir anlık bir görüntü yakaladı.

Canlı yeşil parçalar. Katran havuzunda doğuşunu izlediği aynı yeşil.

Hareket ediyorlardı. İlerliyorlardı.

Linden aceleyle küfretti. "Gel hadi." Brinn'in elini sıkı omuzlar. "Çapraz. O şeylerden uzak durmalıyız." Brinn hiç tereddüt etmeden Clash'i suya gönderdi.

Courser'ın bacakları bir anda sapların arasında kaldı. Ancak kanal, hayvanın ayaklarının üzerinde durmasını sağlayacak kadar sığdı.

Altta. Clash bir dizi şiddetli çırpınıyla ileri atıldı ve spreyi her yöne savurdu.

Diğer atlılar doğu kıyısını takip etti. Çağlayan su Sarangrave Flat'in izin verdiği kadar hızlı hareket etmeye başladılar.

O kadar sık bir ormandan geçiyordu ki ağaçlar arayışa pençe atıyor gibiydi ve sürüngenler garrotlar gibi sallanıyordu. Dalgalanan yeşillikler bataklıklarla çevrili. Kenarları boyunca Leş yiyiciler gibi kokan kara bataklıklar, keskin bir şekilde fokurdayan havuzlar. Berrak akarsulara, balçık kaplı derelere, caddelere

Çamur. Atlıların gittiği her yerde hayvanlar onlardan kaçıyor; kuşlar korku ya da öfkeyle onlara ihanet ediyor; böcekler Sürü halinde, sadece *kefen* kokusundan korunarak.

Ve arkalarında, sanki şirket zümrütler tarafından takip ediliyormuş gibi, zar zor görülen yeşil, ele avuca sığmaz pullar belirdi.

Öğleden sonra boyunca Daire ile boğuştu; ancak Covenant'ın görebildiği kadarıyla panik duygusundan başka bir şey elde edemediler.

O yanardöner yeşil göz kırpışların önüne geçemediler. O hissetti tehditler kürek kemikleri arasında geziniyordu. Zaman zaman elleri sanki savaşmak için can atıyormuş gibi, sanki korkuya şiddetten başka bir cevap bilmiyormuş gibi seğiriyordu.

Gün batımının karanlığında Brinn akşam yemeği için grubu durdurdu. Ama kimse kamp kurmalarını önermedi. Takip artık daha net görülebiliyordu.

Bataklık ışıkları gibi içten içe yanan, küçük çocuk büyüklüğündeki yeşil şekiller, çalıların arasından sinsice süzülüyordu.

Zümrüt gizliliği ve amacı. Çok sayıdaydılar. Acele etmesine gerek olmayan bir malison gibi yavaşça ilerlediler.

İnce bir yağmur yağmaya başladı, sanki Sarangrave'nin ambiyansı heyecan içinde terliyordu.

Courser'lardan biri homurdandı. Annoy ayaklarını yere vurdu, başını savurdu. Covenant inledi. Shetra, Elena'nın Konseyi'nin en güçlü Lordlarından biriydi, güç konusunda ustaydı. On beş Kan Muhafızı ve Lord Hyrim onu kurtaramamıştı.

Brinn ve Linden çiseleyen yağmurda ilerlemeye çalışırken o da bineğine tutunarak ilerlemek için can atıyordu.

Su yavaşça saçlarını ıslattı ve gözlerine damladı. Gözleri Yağmurun uğultusu bir iç çekiş gibi havayı dolduruyordu. Diğer her şey sessizliğe gömülmüştü. Kokulu yeşil yaratıkların ilerleyişi mezar taşları kadar sessizdi. Sunder Courser'lara mırıldanmaya başladı.
itaat etmeleri için.

"Bataklık," diye homurdandı Linden. "Sağa doğru."

Covenant dizlerinin arasından Clash'in titrediğini hissedebiliyordu.

Bir an için bataklık emici bir ses çıkardı. Sonra yağmurun sesi yoğunlaştı. Islak bir şehvet solumasına dönüştü. Çiseleyen yağmurun ardında, Sarangrave Düzlüğü bekledi.

Yaratıklar şirkete bir taş atımı mesafedeydi ve yaklaşıyorlardı.

Linden'in nefesi kesildi. Covenant bakışlarını önüne çevirdi, geceyi araştırdı.

Uzakta yeşil ışıklardan oluşan bir hat
uzanıyordu. Görevin doğuyla
bağlantısını kesiyordu.

Hat kuzeye doğru kavis çizerek takibe katılmak üzere yayıldı.

Cehennem ateşi!

Bölük bir tuzağın içine at sürmüştü. Ağaçların, çalılarının ve yağmurun arasında titreyen ateşler, atlıların etrafında

bir ilmik. Güneye doğru sürülüyorlardı.

Clangor dizlerinin üzerine tökezledi, sonra korkuyla üfleyerek tekrar ayağa kalktı.

Linden nefesinin altında küfürler savurdu. Covenant onları sanki yağmurun sesiymiş gibi duydu. Çaresizdi, tehlikeli bir şekilde histeriye yakındı. Bu yerde duyularını açmak, tecavüze boyun eğmek gibi onu ihlal etmiş olmalıydı.

Göremediği bir dere, yağmura bir alt ton verdi, sonra solmuş. Hayvanlar bir süre tırtıklı yaşlı selvilerin arasındaki sığ suda ilerledi. Çiseleyen yağmur kutsama gibi yağarak fedakarlık için bir şirket. Bu şekilde, sebepsiz ve anlamsız ölmek istemiyordu. Yarım eli bilinçsiz bir kehanet gibi yüzüğünün etrafında sıkılıp gevşedi.

Linden, sanki çılgın geceye karşı tek savunması buymuş gibi Brinn'in kulağına gördüklerini havlayarak anlatmaya devam etti; ama Covenant artık onu duymuyordu. Koltuğunda iki büküm oldu ve takibi ölçer. Yağmur, sıcak taşlara çarpan suyun cızırtısı gibi ses çıkarıyordu. Eğer Clash'in sırtından düşerse, yaratıklar birkaç dakika içinde onun peşine düşerdi.

Sunder karanlığın içinden, "Cennet ve Dünya!" diye mırıldandı. Hollian'dan iniltiye benzer bir ses yükseldi.

Covenant döndü ve güneyin de yeşil ateşlerle kaplı olduğunu gördü. Bölüğü her taraftan sıkıştırmışlardı.

Arazi açılmıştı; kuşatmayı engelleyen hiçbir şey yoktu. Bir tarafta, yeşil çizgiler küçük bir göletten yansıyor. Su bakıyor gibiydi. Yaratıklar cüzzamlı gibi ilerliyordu. Gecede yağmurun iç çekişinden başka ses yoktu.

Clang gergin bir tay gibi dans etti. Annoy ağır ağır homurdandı, bir o yana bir bu yana yüzünü buruşturdu. Ama Sunder Courser'ları kontrol altında tutuyordu. Yeşil alanın ortasında durana kadar onları ileri doğru itti. daire çizdi. Orada durdu.

Brinn düz bir sesle, "Gücünüzü saklayın. Pusuda bekleyen kişi bizi fark etmemeli."

Linden zor nefes alıyormuş gibi soluk soluğa kaldı.

Yaratıklar karanlığın içinden gürültüsüzce geldiler. Yaratıklar Suyun ötesindekiler suyun kenarında durdu; diğerleri yaklaşmaya devam etti. Kuzu gibi kangren olmuş gibi şekilsiz ve teliktiler. Korkunç bir şekilde çocuklara benziyorlardı.

Hergrom atından indi, hattı karşılamak için hareket eden bir gölge oldu.

Bir an için balçık ateşi tarafından kireçlendi. Yağmur silüetini çizdi.

Sonra Linden öksürdü, "Hayır! Onlara dokunma!"

"Seçilmiş." Brinn'in sesi taş gibiydi. "Bu tuzağı aşmalıyız. Hergrom bir deneme yapacak, böylece nasıl savaşacağımızı öğrenebiliriz."

"*Hayır.*" Aciliyeti onu boğuyordu. "Onlar asit. Asitten yapılmışlar."

Hergrom durdu.

Karanlığın parçaları Ceer'in yönünden ona doğru savruldu. Onları yakaladı, görevin yakacak odun deposundan iki marka.

Onları uçlarından tutarak yaratıklarla yüzleştirdi.

Yeşile karşı dik durarak, ibnelerden birini sopa gibi savurdu ve en yakındaki çocuk formuna çarptı.

Bir şarap tulumu gibi patladı ve yere zümrüt rengi kezzap döküldü. Damgası alev aldı.

İki taraftaki yaratıklar içlerinden birinin düşmesini umursamıyor gibiydi. Ama aradaki boşluğu kapatmak için hemen yer değiştirdiler.

Diğer damgayla vurdu, başka bir şekli parçaladı. Sonra elinde meşaleler olduğu halde geri döndü.

Covenant, ateşin ışığında, topluluğun bir yerde durduğunu gördü. çimenlik bir alana yayılmıştı. İlerleyen çocukların ötesinde, kara ağaçlar korkak hortlaklar gibi çömelmişlerdi. Sol tarafındaki havuz

tahmin ettiğinden daha büyüktü. Yüzeyinin birkaç santim altında kalın, koyu bir çamur yatıyordu. Bir bataklık.

Yeşil yaratıklar arayışı içine çekmeye çalıştı.

Sanki Covenant'ın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, Brinn uyarırcasına, "Ur-Lord. Geri çekil."

Covenant cevap vermeye çalıştı ama yapamadı. Ciğerleri doluydu Nem. Göğsü havayı çekiştiriyordu. Yağmurdan boğuluyor gibiydi. Yüzünden kan ter gibi su akıyordu.

Hayır, yağmur değildi. Onu boğan havanın kendisiydi.

Yavaş yavaş çiseleyen yağmurun sesi değişti. Bir çığlık gibi ses çıkarmaya başladı.

Gecenin derinliklerinden gökyüzüne doğru bir feryat yükseldi.

Covenant'ın ciğerlerindeydi. Hava uğulduyordu. Sunder'ın soluğunu duyabiliyor, Linden'in nefes almak için kaslarının titrediğini hissedebiliyor, kendi buruk korkusunun tadını alabiliyordu.

Pusuda
bekleyen.

Lanet olsun!

Çığlığın tonu ve tutkusu yükseldi, boğucu bir çığlığa dönüştü. Göğsünün derinliklerini pençeledi, cesaretini bataklık kumu gibi emdi.

Panik.

Asit yaratıklar ilerlerken bölük kurbanlık sığırlar gibi titreyerek ve dilsiz bir şekilde duruyordu.

Bir an sonra, Clash'in sıkıntısı bir sarsıntıya dönüştü. Vahşice kükreyen Courser, Linden ve Covenant'ı çimlere savurdu, sonra delice Clang'ın üzerine atıldı. Brinn'in boynuna yapıştığı Clash, Sunder ve Stell'i Clang'ın sırtından yere düşürdü. Öfkeli Courser bir anda Clang'ın üzerine atlamaya çalıştı.

Covenant, Clangor'un delirdiğini görmek için tam zamanında ayağa kalktı.

Hollian'ın çığlıklarına ve Harn'ın emirlerine aldırmayan canavar, Clash ve Clang'ın üzerine atılarak onları dizlerinin üzerine çökertti.

Birdenbire dört at da çılgınca bir çılgınlığa kapıldı. Sunder ve Stell'e saldırdı. Annoy gıcırdayarak Courser'ların arasına düştü. Ceer ve Cail serbest kaldı. Stell ve Harn, Hollian'ı Clangor'un toynaklarının altından çekip çıkardı.

Vain havuzun kenarında durmuş, sanki hoşuna gidiyormuş gibi karışıklığı izliyordu.

Covenant, asit-yaratıkların neden hücum. Aşama aşama yaklaşmaya devam ettiler ama bu fırsatı saldırı için kullanmadılar.

Brinn hâlâ Clash'in boynuna yapışmış, boştaki eliyle diğer Courser'ların dişlerini savuşturuyordu. *Haruchai* önemsiz görünüyordu, çaresiz, canavarların çılgınlığının ortasında.

Karanlık, zehir gibi Covenant'ta toplandı. İçgüdüsel olarak yüzüğüne doğru sıçradı. Beyaz altın. Güç.

Bağırmak istedi ama yeterince hava alamadı. Pusuda yatanın uluması yağmurun çınlamasına neden oldu, göğsünü daralttı, derisini formasyon.

Kolunu kaldırdı. Ama Linden onun yarım elini iki yumruğunun arasına alarak histeri krizine tutulmuş gibi, "Hayır!" diye haykırdı.

Kadının çaresizliğinin gücü onu hareketsiz ve soğuk bir şekilde çarptı. Zihninde jelimsi bir rüzgâr esti. Kullan onu! Basınç onu patlatmakla tehdit ediyordu. Yüzüğü. Yapma! Yapma! Ama pusuda bekleyen-

Pusuda bekleyen zaten farkındaydı.

Neden farkındaydı? Onu uyaran neydi?

İleri atlayan Ceer, Brinn'e Courser'ların arasında katıldı. İkisi birlikte erzak çuvallarını ve yakacak odun demetlerini yere atmaya başladı.

Onlar sözlerini bitiremeden, karışıklık aniden netleşti. Clangor ayağa fırladı, onu Annoy izledi. Clash ve Clang ayağa kalktı.

Yağmur ve pusuda yatanın delici çığlığı yüzünden çılgına dönerek Sunder'e saldırdılar.

Graveler, Clangor'un altından eğildi, Annoy'dan kaçtı, böylece hayvanlar birbirleriyle çarpıştı. Ama çimenler ayaklarının altında kaygandı. Yoldan çekilmeye çalışırken yere düştü. Etrafında bir toynak kaosu patladı.

Linden, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi Covenant'ın kolunu sıktı.

Ama hayatını kurtarmak için hareket etmemişti, edemezdi. Asit, çocuklar, uğultu. Yağmur tenine çarpıyordu.

Ne uyarmıştı-?

Stell bir şekilde hayvanların arasında belirdi, Sunder'in üzerinde durdu ve onu korumak için savaştı; bacakları kenara itti, kafaları yumrukladı, hayvanları birbirine düşürdü.

Brinn ve Ceer Courser'ların dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ama onların delilikleri

Sunder'a duydukları öfke onları tüketti. Darbelerden kaçınarak bir o yana bir bu yana yuvarlandı. Ama vahşilikleri çok büyüktü.

Courser'lar! Covenant'ın ağzı tıklandı. Boğulma ve baş dönmesinin baskısı altında gözleri şişti. Güneşboğan'ın yaratıkları. Bozulmuş Dünya Gücü. Pusuda bekleyen böyle bir güce karşı tetikteydi.

O zaman bu saldırı Courser'lere yönelikti. Ve bunu biliyorlardı. Korkudan deliye dönmüşlerdi.

Neden kaçmadılar?

Çünkü tutuluyorlardı!

Cehennem ateşi!

Covenant, Linden'ı yere düşüren bir İngiliz anahtarıyla harekete geçti. Gözleri Sunder'a kilitlendi. Nefes alamıyordu, nefes almak zorundaydı. Uluma ciğerlerini dolduruyor, onu boğuyordu. Ama Sunder'in ölmesine izin veremezdi. Bir irade sarsıntısıyla kelimeleri içinden söküp çıkardı.

"*Rukh!* Atın onu!"

Sunder onu duymamış olabilirdi. Pusuda yatanın çığlığı diğer tüm sesleri bastırıyordu. Graveler bir toynak darbesi yemiş gibi göğsünün üzerine doğru sarsıldı, sonra tekrar geriye doğru sarsıldı.

Elinde *rukħ* ile.

Stell elinden kapıp fırlattı. Courser'ların üzerinden kavis çizerek bataklığın ortasına sıçradı.

Hayvanlar anında döndüler. Sanki sonlarını getirecek bir yemmiş gibi demirin peşine düştüler. Dehşet içinde, kaçmalarını engelleyen şeyi yok etmeye çalıştılar.

Bir tanesi Vain'e çarptı.

Darbeden kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Her zamanki duruşuyla, sanki yeryüzündeki hiçbir güç ona dokunamayacakmış gibi duruyordu. Ama canavar, korkudan vahşileşmiş ve muazzam hale gelmiş bir Sunbane yaratığıydı. Onun momentum onu geriye doğru savurdu.

Havuza düştü.

Courser'lar onun peşine düştü, toynaklarıyla onu yere serdi. Sonra onlar da bataklığa saplandılar.

Bir anda su kaynamaya başladı. Türbülans suyun üzerinde Yüzey, Courser'lardan çığlıklar kopardı; sanki quag patlamak üzereymiş gibi ayaklanmalar kıpırdandı. Canavarlar teker teker aşağıya doğru çekildi ve kan gibi koyu köpükler içinde kayboldu. Havuzdan sanki bir gırtlakmış gibi emme sesleri geliyordu.

Birkaç dakika sonra kargaşa sona erdi. Su bir doygunluk i ekişiyle rahatladı.

Kabarma azaldığında, Vain havuzun ortasında tek başına duruyordu.

Durmadan batıyordu. Ama meşalelerin ışığında gözleri her zamanki gibi krd. Su göğsüne ulaşmıştı. ırpınmadı ya da bağırmadı.

"Brinn!" Covenant nefes nefese kaldı. Ama *Haruchai* oktan harekete geçmişti. Harn kurtarılan çuvallardan birinden bir ip bobini çıkardı ve

Brinn'e verdi. Brinn hemen ama acele etmeden ipin bir ucunu çözdü ve Vain'e doğru fırlattı.

Halat Vain'in omzuna indi.

Gözünü kırpmadı, gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi. Kolları iki yanında kaldı. Bakışlarındaki dağınıklık bataklık kadar eksiksizdi.

"Boşuna!" Linden'in protestosu hıçkırık gibi geliyordu. Demondim dölü bunu kabul etmedi.

Brinn ipi geri aldı ve hızla bir ilmek atarak düğümledi. *Haruchai* tekrar fırlatmaya hazırlanırken su Vain'in boynuna çarptı.

Brinn bir hareketle ipi dışa doğru kıvrılarak gönderdi. İlmek Vain'in başının etrafına yerleşti. Brinn dikkatle ipi gerdi, sonra ipi çekmek için kendini hazırladı. Ceer ve Harn da ona katıldı.

Vain aniden gözden kayboldu.

Haruchai çektiğinde, ip boş olarak geri geldi. İlmek sağlamdı.

Kendisinin küfrettiğini duyana kadar, Covenant nefes alabildiğini fark etmedi.

Pusuda bekleyenlerin uluması gitmişti. Asit-yaratıklar gitmişti. Gecenin içinde kaybolmuşlardı.

Yağmurdan başka bir şey kalmamıştı.

YİRMİ DÖRT: Arama

Covenant titreyen göğsünü sabitlemek için göğsüne sarıldı. Kalbi. Ciğerleri sanki Sarangrave'nin yağmuru bile tatlıymış gibi havayı içine çekti.

Sessizliğin içinden Hollian'ın Sunder'in adını inlediğini duydu. Sunder inlerken, Hollian soluk soluğa, "Yaralanmışsın," dedi.

Covenant gözlerindeki suyu sıktı ve fener ışığında Graveler'a baktı.

Acı Sunder'ın yüzünü buruşturdu. Hollian ve Linden birlikte onun cüppesini çıkarıyorlardı. Kaburgalarını açtıklarında, Courser'lardan birinin onu tekmelediği yerdeki morluk ortaya çıktı.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti Linden. Sesi sanki çığlık atmak istiyormuş gibi titriyordu. Ama elleri sabitti. Sunder irkildi. Dokunuşuyla içgüdüsel olarak rahatladı, sonra parmakları canını acıtmadan derisini yoklayınca gevşedi. "Birkaç kırık," diye nefes aldı. "Üç tanesi çatlak." Sağ avucunu adamın akciğerinin üzerine koydu. "Nefes al. Acıyana kadar."

Nefes aldı; bir spazm yüzünü düğümledi. Ama kadın başıyla güven verici bir işaret yaptı. "Şanslısın. Akciğerin delinmemiş." *Haruchai*'lerden birinden bir battaniye istedi, sonra tekrar Sunder'e döndü. "Göğsünü bağlayacağım, kaburgalarını mümkün olduğunca hareketsiz hale getireceğim. Canın yanacak. Ama kendine zarar vermeden hareket edebileceksin." Stell ona bir battaniye uzattı ve o da battaniyeyi hemen geniş şeritler halinde yırttı. Sunder'la ilgilenmek onu sakinleştirmişe benziyordu. onu. Sesi çığlığını kaybetti.

Covenant onu işiyle baş başa bıraktı ve Hergrom ile Ceer'in yakmakta olduğu ateşe doğru ilerledi. Sonra onu bir tepki dalgası sardı ve Islak çimlerin üzerine çömelmek zorunda kaldı, inlememek için kollarını karnına sararak içe doğru kamburlaştı. O

Linden göğsünü bağlarken Sunder'ın dişlerinin arasından kalın kalın tısladığını duyabiliyordu ama bu ses yağmurun sesi gibiydi ve Covenant çoktan sırılsıklam olmuştu. Bunun yerine kalbinin atıştan atışa nasıl titrediğine odaklandı ve kontrol için savaştı. Ne zaman Saldırı geçtikten sonra ayağa kalktı ve *metheglin*.

Brinn ve Ceer erzakların sadece yarısını kurtarabilmişti; ama Covenant kalan içkiden kana kana içti. Gelecek kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Kendisinin dış sınırında tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu ve düşmek istemiyordu.

Vahşi büyüü çağırmasına ramak kalmıştı; pusuda bekleyen kişiye, Courser'ların tek av olmadığını ilan etmesine ramak kalmıştı. Eğer Linden onu durdurmasaydı- Çiseleyen yağmur Tenine karşı bir utanç. Eğer onu durdurmasaydı, o ve arkadaşları Lord Shetra'nın sonuyla çoktan karşılaşmış olabilirlerdi. Arkadaşları -Onlar için bir tuzaktı, yürüyen bir ölüm nöbetçisiydi. Lord Foul'un planları gerçekleşmeden önce kaç tanesi ölecekti?

Bir ateşi, içinde yanmaya *yazgılı* olduğu ateşi, kendi ateşini boğmaya çalışır gibi *metheglin* içti. Cüzzamlı dışlanmış Kirlî. Güç ve şüphe. Zehrin zihninin sınırlarını açlıkla kemirdiğini hissediyor gibiydi.

Haruchai'nin, korudukları insanlar yağmur altında yatmak zorunda kalmasın diye kalan battaniyelerden yetersiz barınaklar yapmasını belli belirsiz izledi. Linden, Sunder ve Hollian'a dinlenmelerini emrettiğinde o da onlara katıldı.

Gün ağarırken sersemlemiş bir halde uyandı. İki kadın hâlâ uyuyordu; Ihlamur saçları dağılmış, hırpalanmış bir eş gibi yatıyordu. Ama Sunder ondan önce kalkmıştı. Yağmur durmuştu. Sunder çimenlerin üzerinde ağır ağır yürüyor, hasarlı kaburgalarını özenle taşıyordu. Konsantrasyon ya da acı alnını belirginleştirmişti.

Covenant sırılsıklam yatağından fırladı ve bir yudum su içmek için sürüne sürüne erzak deposuna gitti. Sonra, çünkü ihtiyacı vardı Graveler'ın yanına gitti.

Sunder memnuniyetle başını salladı. Burnunun üstündeki çizgiler görüşünü zorlaştırıyor gibiydi. Covenant onun *rukħ* ya da Courser'lar hakkında bir şeyler söylemesini bekledi; ama söylemedi. Bunun yerine sıkıca mırıldandı: "Covenant, bu Sarangrave'den hoşlanmadım. Güneşboğan'ın yokluğunda tüm yaşam böyle mi?"

Covenant bu fikir karşısında irkildi. Bu ona Andelain'i düşündürdü. Toprak Ölüler gibiydi; sadece Andelain'de yaşıyordu, Güneşboğan'ın bir süre daha lekeleyemediği ya da ırzına geçemediği yerde. Caer'i hatırladı. Caveral'ın şarkısı:

*Ama yapabiliyorken çağrıya kulak veriyorum
Yeşilden ve ağaçtan; ve onların değeri
için, Yasa'nın kılıcını Dünya'ya karşı
tutuyorum.*

Bu müziğin yası keder ve eski öfkeyi geri getirdi. O Thomas Covenant değil miydi, Despiser'ı yenen ve Foul's Creche Denize mi? "Eğer öyleyse," diye cevap verdi ağıtların, zehirlerin tonuna, "o piçin kalbini sökeceğim."

Graveler uzaktan sordu, "Nefret o kadar iyi bir şey mi? O halde Revelstone'da kalıp Clave'e karşı savaşmamız gerekmez miydi?"

Covenant'ın dili cevap vermek için el yordamıyla ilerledi; ama hatıralar onu engelledi. Beklenmedik bir şekilde *Turiya* Raver'ı Triock, Lena'yı seven bir Stonedownor. Raver, "*Sadece nefret edenler ölümsüzdür*" diyordu. Öfkesi tereddüt etti. Nefret mi? Çaba sarf ederek kendini toparladı. "Hayır. Başka ne olursa olsun, ben Zaten ellerimde çok fazla masum kanı var."

"Seni duyuyorum," diye nefes aldı Sunder. Karısı ve oğlu gözlerinin önündeydi; Covenant'ın inkârını anlamak için sebepleri vardı.

Güneş ışığı ağaçların arasından açıklığa doğru yönelmeye başlamış, nemli havada çizgiler çiziyordu. Güneşboğan'dan arınmış bir gün doğumu. Covenant bir an için ona baktı ama ne yazdığı anlaşılmıyordu.

Güneş Linden ve Hollian'ı uyandırdı. Kısa süre sonra topluluk yolculuk için hazırlanmaya başladı. Kimse Vain'in adını anmıyordu ama onun kaybı kampın üzerine bir gölge düşürmüştü. Covenant bunu düşünmemeye çalışıyordu. Demondim dölü vicdansız ve ölümcüldü. Sınırsız güce gülümsedi. Ama aynı zamanda Saltheart'ın bir hediyesiydi. Foamfollower. Ve Covenant, bir yol arkadaşının, herhangi bir yol arkadaşının bu duruma düşmesine izin verdiği düşüncesiyle mantıksız bir şekilde utanç duydu. Linden, Vain'in hayatta olmadığını söylemiş olsa da.

Kısa bir süre sonra *Haruchai* malzemeleri omuzladı ve görev yola çıktı. Artık kimse konuşmuyordu. Yola çıkmışlardı. Sarangrave Düzlüğü, tehlikelerle ve pusuda bekleyenlerin kulaklarıyla çevriliydi. İhanetler her ağacın arkasında, her dereye onları bekliyor gibiydi. Hiçbirinin konuşmaya cesareti yoktu.

Brinn ve Cail önde, Linden de aralarında olmak üzere. Dönüş Doğunun biraz kuzeyinde, açıklığı geçtiler ve ormana geri döndüler.

Sabah bir süreliğine beyazdı ve güneşin yaldızladığı sisle aydınlanmıştı. Ağaçları solgunlukla örtüyordu. Şirket sanki Sanki diğer tüm yaşam formları kaçmış gibi Düzlük'te yalnız olmak. Ancak sis, nemden parçalara ayrılıp solmaya başladığında bataklık da

Karıştırın. Kuşlar kahverengi sürüler ya da tek tek renk bulanıklıkları halinde yükseliyor; gizemli hayvanlar yolculardan kaçışıyordu. Bir noktada macera, zehir gibi kırmızı meyvelerden oluşan bir çalılıkta beslenen bir grup büyük gri maymunla karşılaştı. Maymunların köpek suratları vardı ve tehditkâr bir şekilde hırılıyorlardı. Ama Brinn düz gözlerinde hiçbir ifade olmadan onlara doğru yürüdü. Maymunlar sırtlanlar gibi havlayarak ağaçlara doğru kaçtılar.

Sabahın büyük bir bölümünde, bölük ayaklarının altında sağlam bir zemin olan bir ormanlık alanda ilerledi. Ancak öğleden sonra, çamurlu ve uyuz otlardan oluşan tepeciklerin belirsiz havuzlar ve su lekeleri ile serpiştirildiği geniş bir bataklık boyunca sürünmek zorunda kaldılar.

bataklık. Havuzların bazıları berraktı; diğerleri ise kısır ve mephitic. Ani aralıklarla, içlerinden biri ya da diğeri

sanki dibinde iğrenç bir şey yatıyormuş gibi rahatsızdı. Linden ve *Haruchai* bölgede güvenli bir yol bulmakta zorlandı.

Arkalarındaki uzak mesafede, güneş Landsdrop'un üzerinden geçti ve yağmurun mavi havasını aldı. Ancak Sarangrave Düzlüğü'nün üzerindeki gökyüzü, bozulmamış ve zarar görmemiş bir şekilde, derin cerulean renginde kaldı.

Gün batımına kadar beş fersahtan biraz daha fazla yol kat etmişlerdi.

Covenant, hüzünlü akşam yemeğini çiğnerken, etrafta at sürseydik daha iyi olurdu, diye düşündü. Ama bu tür pişmanlıkların hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Hiç ata binmemiş olsaydı daha iyi olurdu.

Lena ya da Elena'ya zarar vermedi, Joan'ı kaybetmedi, cüzzama yakalanmadı.

Geçmiş, bir uzvun kesilmesi kadar savunulamazdı. Ama o Bu kadar çok hayat, bu kadar çok Toprak tehlikede olmasaydı, yavaş ilerleyişini daha hafif karşılayabilirdi.

O gece yağmur yağdı. Karanlığı doldurdu, şafağı ıslattı ve bölük sabahın yarısında çamurda debelenene kadar kalkmadı.

Öğleden sonra, yabani otlarla dolu bir sulak alanda yürümek zorunda kaldılar.

sazlar. Su Covenant'ın kalçalarını kapladı; sazlar başını aştı. Gizli çukurlardan ve yırtıcı hayvanlardan duyduğu korku sinirlerini tırmalıyordu. Ama şirketin başka seçeneği yoktu; bu bataklık *Haruchai*'nin görebildiği kadarıyla yollarını kapatıyordu.

Akınların yoğunluğu onları tek sıra halinde hareket etmeye zorladı. Brinn önden gitti, hemen ardından Linden ve Cail geldi; sonra da Harn, Hollian, Stell, Sunder, Covenant, Ceer ve Hergrom. Su karanlık ve yağlıydı; Covenant'ın bacakları sanki su hizasından kesilmiş gibi yok olmuştu. Havayı sivrisinekler kaplamıştı; bataklık ise sanki dibi leşlerle doluymuş gibi belli belirsiz kokuyordu. Stell'in omuzlarına tünemiş olan çuval Covenant'ın önünü görmesini engelliyordu; bu şekilde daha ne kadar gitmesi gerektiğini bilmiyordu. İçgüdüsel olarak acele etmeye çalıştı ama botları çamurda tutunamıyordu ve su kan kadar ağırdı.

Çamur bacaklarını sürükledi, elbiselerini lekeledi. Elleri istemsizce sazlari kavradı, ancak onlar da onu kurtaramadı.

eğer düşerse. Zihni Vain'in düşüncelerine lanet okudu. Demondim dölü onu kurtarmaya çalışan insanlara bakmamıştı bile. Covenant'ın nabızı şakaklarında atıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, yanındaki aceleler çırpındı. Su kaynadı. Uyluk kalınlığında bir bobin su yüzeyine çıktı.

Sunder anında gözden kayboldu.

Yirmi adım ötede, kalçalarına ve boynuna kilitlenmiş devasa bir yılan gövdesiyle tekrar havalandı. Parıldayan pulları, sırtını kuru bir sopa gibi kırmaya yetecek kadar güçlüydü.

Haruchai'nin tüm hızı Covenant için önemsiz görünüyordu. Stell'in çuvalını bıraktığını, çömeldiğini, ileriye doğru uzun bir dalışa başladığını gördü, sanki eylemin her bir parçası ayrı ayrı, zaman alıcıymış gibi. Ceer çuval taşımıyordu; Stell'den bir kalp atışının çok küçük bir kısmı kadar ilerideydi. Hollian'ın ağzı bir çığlığa doğru gerildi. Sazlıkların her biri farklı ve korkunçtu. Suyun dokusu kirli yün gibiydi.

Covenant her şeyi gördü: ıslak pullar; öldürmek için düğümlemiş sarmallar; Ceer ve Stell dalışlarının ilk menzilinde; Hollian'ın ağzı-

Marid! Ağzı olmayan bir adam, gözlerinde acı, kollarında yılanlar. Dişlerini Linden'in yüzüne geçirmiş. Sunder. Marid. Dişler çarmıha gerilme çivileri gibi Covenant'ın sağ ön koluna saplanmış.

Venom.

O anda, öfke alevine dönüştü.

Ceer ve Stell mesafenin yarısını kat edemedi, Covenant Sunder'ın sırtını zorlayan sarmalları kızarttı. Vahşi büyü etini yaktı şeffaf, omurga, kaburgalar, bağırsaklar akkor halinde yanıyor.

Linden dehşet dolu bir çığlık attı.

Yılanın ölüm sancıları Sunder'ı suyun altına çekti.

Ceer ve Stell sarsıntıların içine daldı. Önce gözden kayboldular, sonra Graveler nefes nefese aralarında dururken yeniden ayağa kalktılar. Sunder'ı tehlikeden uzaklaştırırken ölü sarmallar sırtlarına çarpıyordu.

Covenant'ın tüm gücü gitmiş, Linden'in haykırışıyla sönmüştü. Soğuk iliklerine kadar işlemişti. Yeşil çocukların hayalleri ve Boğulma. Lanet olsun.

Arkadaşları ona bön bön baktı. Linden'in elleri başının iki yanını sıkıyor, korkusunu bastırmak için mücadele ediyordu. Covenant onun kendisine küfürler yağdırmasını bekliyordu. Ama bağırmadı. "Bu benim hatam." Sesi alçak bir törpü gibiydi. "O şeyi görmeliydim."

"Hayır." Stell sanki çelişkiye karşı bağışıklığı varmış gibi konuştu. "Sen geçtikten sonra geldi. Hata benim. Graveler benim gözetimimdeydi."

Cehennem ateşi, Covenant faydasızca inledi. Cehennem ve lanet.

Linden büyük bir çabayla ellerini indirdi ve kendini Graveler'ın yanına doğru zorladı. Göğsündeki acıdan dolayı kısa nefesler alıyordu. Bir süre onu inceledi ve gördükleri karşısında kaşlarını çattı. Sonra mırıldandı, "Yaşayacaksın." Öfke ve Çaresizlik sesini safra kadar acı hale getirdi.

Haruchai hareket etmeye başladı. Stell çuvalını geri aldı. Brinn şirket hattını yeniden düzenledi. Kendini sabit tutan Linden onun yerini aldı. Bataklığa doğru ilerlediler.

Acele etmeye çalıştılar. Ama su daha da derinleşerek onları geride tuttu. Suyun soğuk dokunuşu Covenant'ın tenini utandırıyor. Hollian ayaklarını tutamadı; Harn'ın çuvalına tutunmak ve onun kendisini çekmesine izin vermek zorunda kaldı. Sunder'in yaralanması, sanki son nefesini veriyormuş gibi hırıldamasına neden oldu.

Ama sonunda sazlıklar yerini açık bir kanala bıraktı; kanalın kısa bir mesafe ötesinde ise bataklık otlarından oluşan eğimli bir kıyı uzanıyordu. Dip alçalıyordu. Şirket yüzmek zorundaydı.

Sağlam bir zemine ulaştıklarında, tüm giysilerinin kaygan kahverengi bir balçıkla kaplandığını gördüler. Covenant'ın burun delikleri. Linden mide bulantısını yüzünden uzak tutamıyordu.

Haruchai, karakteristik bir kayıtsızlıkla, onların kirlilik. Brinn kıyıda durmuş, batıyı inceliyordu. Hergrom tırmanabileceği bir ağaca ulaşana kadar uzaklaştı. O zaman

Döndüğünde, yeşil asit-yaratıkların hiçbirinin görünürde olmadığını kesin bir dille bildirdi.

Bölük hâlâ acele ediyordu. Yamacın ötesinde, bodur çalılıklar ve her yerde kıpırdamadan akıyormuş gibi görünen küçük zehirli derelerden oluşan bir kaostan içine düştüler. Alacakaranlık, Linden'in suyun bir damlasının bile kendilerine değmemesi yönündeki kesin emrine itaat ederek bölgeden geçmeye devam ederlerken karşılıklarına çıktı.

Alacakaranlıkta, takibin ilk işaretini gördüler. Arkalarında, çalılıkların arasında bir anlık bir zümrüt parıltısı vardı. Bir anda kayboldu. Ama kimse anlamından şüphe etmedi. "Tanrım," diye inledi Linden. "Buna dayanamıyorum."

Covenant ona niyetli bir bakış attı. Ama karanlık yüzünü gizliyordu. Karanlık yüz hatlarını kemiriyor gibiydi.

Sessizlik içinde, macera bir yemek yedi ve gece boyunca kaçmaya hazırlanmaya çalıştı.

Gün batımı Landsdrop tarafından kesilirken Dark etraflarında gerildi.

Ama sonra, garip bir şekilde, akarsular ışık yaymaya başladı. Sedefli bir parıltı, hayalet gibi ve ateşli, hastalıklı gibi sulardan parlıyordu. fosforesans. Ve bu ışık, inci gibi telkâri çizgileriyle çalılıklara musallat olmuş, su görünmüş olsa da akıyor gibiydi durgun. Parıltı bölge boyunca ilerliyor, bir ay ışığı ağı gibi birleşiyor ve sonra tekrar ayrılıyor, ancak her zaman kuzeydoğuya doğru yöneliyordu.

O yönde, biraz uzakta, Sarangrave Düzlüğü ışıltı ışıltı parlıyordu. Eldritch ışığı geniş bir parlaklığın varlığına işaret ediyordu.

Covenant Brinn'in koluna dokunarak ateşe doğru başıyla işaret etti. Brinn grubu düzenledikten sonra dikkatlice ilerledi.

Karanlık mesafeyi aldatıcı kılıyordu; ışık görüldüğünden daha uzaktaydı. Arayıcılar aradaki mesafenin yarısını kat edemedi, arkalarında küçük zümrüt ateşleri toplanmaya başladı. Çalılıkların arasından geçerken bir görünüp bir kaybolan asit-yaratıklar şirketin peşine takıldılar.

Covenant zihnini takibe kapattı, bakışlarını önündeki gümüşe kilitledi. Yaklaşan saldırıyı düşünmeye tahammül edemiyordu. -Saldırıyı kaçınılmaz hale getirmişti.

Akarsuların parıltılı çizgilerini bir harita gibi takip eden Brinn, arayışını dikkatinin izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde ilerletti.

Aniden durdu.

İnci gibi parlayarak ileriye işaret etti. Bir an için Covenant hiçbir şey görmedi. Sonra nefesini dışlarının arasında tutarak Kendini hala.

Şirket ile ışık arasında sinsî, karanlık şekiller silüet oluşturunuyordu. En az iki tanesi fidan büyüklüğündeydi.

Hergrom sert bir şekilde Covenant'ı çömelmesi için bastırdı. Onun yoldaşları yere saklandı. Covenant Brinn'in süzüldüğünü gördü. uzaklaştı, hayalet parıltısında bir gölge. Sonra *Haruchai* çalılıklar ve karanlık tarafından yutuldu.

Covenant hareket eden şekilleri gözden kaybetti. Onları en son gördüğü yere doğru baktı. Brinn'in araştırması ve geri dönmesi ne kadar sürerdi?

Şiddetli bir nefes verme gibi bir ses duydu.

İçgüdüsel olarak ayağa fırlamaya çalıştı. Hergrom onu engelledi.

Çalılıkların arasından ağır bir şey düştü. Darbeler vuruldu. Mesafe onları susturuyordu; ama güçlerini duyabiliyordu.

Hergrom'a karşı mücadele etti. Bir an sonra *Haruchai* onu serbest bıraktı. Bölük saklandığı yerden kalktı. Cail ve Ceer ilerledi. Stell ve Harn da Taşiyenler'i takip etti.

Covenant Linden'in elini tuttu ve onu Sunder'in peşinden sürükledi.

İki dereyi çaprazlama geçtiler ve sonra tüm parlayan dereler sağlarında uzanıyordu. Gümüş akıntısı üç yerde toplanmıştı. Ana ışığa doğru eğri büğrü uzanan kanallar. Ama arayış

sert bir zemine gelmişti. Ağaçların arasındaki çalılar ağırdı. Sadece *Haruchai* sessizce hareket edebiliyordu.

En yakın derenin kıyısında Brinn'i buldular. Yumrukları kalçalarında duruyordu. Nacre, düz gözlerinden neşe gibi yansıyordu.

Kendisinden iki kat daha uzun bir figürle karşılaştı. Cadı ışıltısı içinde reenkarnasyon gibi bir figür. Bir rüya canlanmıştı. Ya da Ölülerden biri.

Bir Dev!

"Eski anlatıcılar doğru söylemiş," dedi Brinn. "Çok sevindim." Dev kalın kollarını bir meşe gövdesi kadar derin ve sağlam olan göğsünün üzerinde kavuşturdu. Birbirine kenetlenmiş granit disklerden oluşan bir zırh ve ağır deri tozluklar giyiyordu. Onun karşısında sırtında kocaman bir erzak bohçası taşıyordu. Yumruk gibi bir sakalı vardı. Gözleri iri kaşlarının altından ihtiyatla parlıyordu. Duruşundaki künt güvensizlik, Brinn'le karşılıklı yumruklaştıklarını ve Brinn'in sevincini paylaşmadığını gösteriyordu.

"O zaman sende bende olmayan bir bilgi var." Sesi bir yeraltı mahzenindeki taşlar gibi gümbürdedi. "Sen ve arkadaşların." Arkadaşlarına bir göz attı. "Ve senin sevincin" bir eliyle çenesinin yan tarafına vurdu-"ağır bir mesele."

Covenant'ın gözleri aniden yaşlarla doldu. Gözyaşları onu kör etmişti; Saltheart Foamfollower'ın görüntülerini görmezden gelemiyordu-

Halkının son çocuğuna kadar katledilmiş olmasına rağmen, kahkahaları ve saf yüreğiyle Lord Foul'u yenmek ve Toprakları iyileştirmek için diğer tüm güçlerden daha fazlasını yapmış olan Foamfollower

Dev-Raver, Illearth Taşı'nın bir parçasını kullanarak *Coerceri*, yani Kederli adını verdikleri Seareach'teki evlerinin bilinçsiz kehanetini yerine getirdi.

Hepsi öldürüldü, hepsi Mahvolmamış. Denizci bir ırktan geliyorlardı ve dolaşırken kendi halklarına dönüş yollarını kaybetmişlerdi.

Bu nedenle Seareach'te kendilerine yeni bir yer yapmışlar ve gururlu oğullarından üçü Despiser'in hizmetkârları olan Giant-Ravers'a dönüştürülene kadar yüzyıllar boyunca orada

yaşamışlardı. Sonra

Nefret ettikleri Şeye d6nüşebilecek bir halkı yaşatmaktansa, kendilerinin katledilmesine izin vermişlerdi.

Covenant onlar için, bunca sevgi ve sadakatin kaybı için ağladı. Ölümü taklit edilemeyecek kadar cesurca olan Köpük Takipçisi için ağladı. Ağladı çünkü önünde duran Dev Şu anda o, Lanetli olmayanlardan biri olamazdı, değer vermeyi öğrendiğı insanlardan biri olamazdı.

Ve çünkü her Şeye rağmen dünyada hâlâ Devler vardı.

Hollian ona dokunana kadar yüksek sesle ağladığını bilmiyordu. "Ur-Lord. Sana ne acı veriyor?"

"Dev!" diye bağırdı. "Beni tanımıyor musun?" Tökezleyerek Linden'in yanından geçip yüksek figürün yanına gitti. "Ben Thomas Covenant."

"Thomas Covenant." Dev, bir çocuğun mırıltısı gibi konuşuyordu. Dağ. Nazik bir nezaketle, sanki Antlaşma'nın gözyaşlarını görünce duygulanmış gibi eğildi. "Adının verilmesi beni onurlandırdı. Seni bir dost olarak kabul ediyorum, her ne kadar bu düşmüş yerde dostlarla karşılaşmak garip olsa da. Ben Grimmand Honninscrave." Gözleri Covenant'ı aradı. "Ama bilginiz beni rahatsız ediyor. Görünüşe göre Devleri tanıyormuşsun, hikâyelerini halklarına anlatmak için geri dönmeyen Devleri."

Covenant gözyaşlarıyla savaşarak, "Hayır," diye inledi. Geri dönmedi mi? Dönemediler. Yollarını kaybettiler ve katledildiler. "Sana anlatacak çok Şeyim var."

"Başka bir zaman," diye gürlledi Honninscrave, "ne kadar üzücü olursa olsun uzun bir hikâyeyi memnuniyetle karşılarım. Arama çok az hikaye. Ama tehlike etrafımızda toplanıyor. Eminim *enkazı* görmüşsünüzdür? Bir talihsizlik sonucu boynumuzu darağacına koyduk. Zaman masallardan ziyade savaş ya da kurnazlık zamanıdır."

"*Skest*?" Sunder kaburgalarının acısını bastırmaya çalışarak sordu. "Yanan zümrütten çocuklar gibi olan asit-yaratıklardan mı bahsediyorsun?"

"Grimmand Honninscrave." Brinn sanki Sunder orada değilmiş gibi konuştu. "Ur-Lord'un bahsettiği hikâye bizim aramızda da bilinir. Ben *Haruchai*'den Brinn. Halkımdan Cail de burada, Stell, Harn, Ceer ve Hergrom. Size isimlerimizi gururlu bir hatıra adına veriyorum." Honninscrave'in bakışlarıyla karşılaştı. "Dev," diye bitirdi yumuşak bir sesle, "yalnız değilsin."

Covenant hem Brinn'i hem de Sunder'i görmezden geldi. Ne yaptığının farkında olmadan, Honninscrave'in gümüş parıltısı ve kederden ibaret bir hayal ürünü olmadığını doğrulamak için Dev'in eline dokunmak üzere uzandı. Ama elleri uyuşmuştu, sonsuza dek ölmüştü. Ellerini sıkmak zorunda kaldı. üzüntüsünü bastırmak için.

Dev ona sempatiyle baktı. "şüphesiz," diye nefes aldı, "anlatmak istediğin hikâye büyük bir pişmanlık. Zamanı geldiğinde dinleyeceğim." Aniden arkasını döndü. "*Haruchai*"li Brinn, adınız ve halkınızın adları beni onurlandırıyor. İsimlerin ve hikâyelerin düzgün ve resmi bir şekilde paylaşılması bizim de eksikliğini duyduğumuz bir zevktir. zaman. Aslında yalnız değilim. "Gel!"

diye bağırdı omzunun üzerinden.

Onun sözüyle üç Dev daha ağaçların karanlığından sıyrıldı ve adım adım ilerlemeye başladı.

Yanına ilk ulaşan bir kadındı. Çok güzeldi, saçları ince işlenmiş demir gibiydi ve yüzünde sert bir ifade vardı. Ondan daha zayıf ve biraz daha kısa olmasına rağmen, bir savaşçı gibi giyinmişti. Korsesi ve zırh tozlukları vardı, kollarında da zırhlar vardı; kemerinde bir miğfer, omuzlarında da yuvarlak demir bir kalkan asılıydı. Yanındaki kında neredeyse Covenant kadar uzun bir kılıç taşıyordu.

Honninscrave onu saygıyla selamladı. Ona şirketin kendisine verdiği isimleri söyledi ve sonra onlara, "O Aramanın İlki'dir. Ben ona hizmet ediyorum."

Sıradaki devin sakalı yoktu. Her iki gözünün altında, burnunun köprüsü boyunca kılıç kesiğine benzer eski bir yara izi uzanıyordu. Ama içinde Yüzü ve giysileri Honninscrave'e çok benziyordu. Onun

adı Cable Seadreamer'dı. Honninscrave gibi o da silahsızdı ve büyük bir erzak yükü taşıyordu.

Dördüncü figür Covenant'tan bir kol mesafesinden daha uzun değildi. Sakat gibi görünüyordu. Sırtının ortasında, sanki omurgası parçalanmış gibi gövdesi kendi üzerine doğru katlanmış ve onu dik durmaktan aciz bırakmıştı. Uzuvarı acayip bir şekilde Ağır sarmaşıklar tarafından boğulmuş ağaç dalları gibi kaslıydı. Görünüşü de groteskti; gözleri ve burnu şekilsiz, ağzı çarpık bir şekilde yerleştirilmişti. Sakalsız başının üstündeki kısa saçlar şok geçirmiş gibi dik duruyordu. Ama sırtıyordu ve bakışları tuhaf bir şekilde

Neşeli ve nazikti; çirkinliği yüzünde muazzam bir neşe ifadesi oluşturunuyordu.

Honninscrave deforme olmuş Dev'in adını söyledi: "Pitchwife."

Pitchwife? Covenant'ın yoksullara ve sakatlara karşı eski empatisi onu meraklandırdı, İki isme bile değer vermiyor mu?

Kısa boylu Dev, sanki Covenant'ın kalbini okuyabiliyormuş gibi, "Pitchwife, in good sooth," diye cevap verdi. Kıkırdaması berrak bir pınarın akışına benziyordu. "Bana başka isimler de önerildi ama hiçbirini beni bu kadar memnun etmedi." Gözleri gizli bir neşeyle parlıyordu.

"Üzerinde düşünün, anlayacaksınız."

"Anlıyoruz." Aramanın İlki tavlanmış demir gibi konuştu. "Şimdi ihtiyacımız olan şey kaçmak ya da savunmak."

Covenant sorularla dolup taşıyordu. Bu Devlerin nereden geldiklerini, neden burada olduklarını bilmek istiyordu. Ama Birinci'nin sesi onu tehlikeye geri götürdü. Uzaklarda bir yerde yeşilin parıltısı, bir ilmik gibi oluşan bir çizgi,

"Uçmak şüpheli," dedi Brinn soğukkanlılıkla. "Bu arayıştaki yaratıkların sayısı çok fazla."

"*Skest*, evet," diye gürledi Honninscrave. "Bizi sığır gibi gütmek istiyorlar."

"O halde," dedi Birinci, "savunma yapmaya hazırlanmalıyız."

"Bir dakika bekleyin." Covenant onun sarsılan düşüncelerini kavradı. "Bunlar *skest*. Onları tanıyorsun. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Honninscrave Birinci'ye baktı, sonra omuz silkti. "Bilgi zayıf bir konudur. Burası ya da buradaki yaşam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Biz bu varlıkların konuşmalarını duydum. Kendilerine *Skest* diyorlar. Amaçları taptıkları başka bir varlık için kurban toplamaktır. Bu varlığa isim vermiyorlar."

"Bizim için" -Brinn'in ses tonu tiksintiyi ima ediyordu- "Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı olarak bilinir."

"Bu Sarangrave." Linden'in sesi çiğ, aşırı öfkeli geliyordu. Günler süren mahrem savunmasızlık onu ateşli ve savunmasız bırakmıştı.

"Bu her yer bir şekilde canlı."

"Ama bu kadarını nereden biliyorsun?" Covenant Honninscrave'e sordu. "Onların dilini nasıl anlayabiliyorsun?"

"Bu da," diye karşılık verdi Dev, "bilgi değil. Biz dil yeteneğine sahibiz ve bunun için Tanrı'yla büyük bir pazarlık yaptık. *Elohim*. Ama duyduklarımız bize şu anda hiçbir yardım sunmuyor."

Elohim. Covenant bu ismi tanıdı. Bunu ilk kez Foamfollower'dan duymuştu. Ama bu tür anılar sadece onun Tehlike. Honninscrave'in bilgisinin bir kaçış sağlayabilirdi; ama bu umut boşa çıkmıştı. Bir anahtarla kendini odak noktasına çekti.

"Savunma yapmanın da sana bir faydası olmayacak." Bakışlarına güç katmaya çalıştı. "Kaçmalısın." Köpük takipçisi öldü Benim yüzümden. "Eğer çizgileri aşarsan, seni görmezden gelirler. İstedikleri kişi benim." Elleri engelleyemediği zorlayıcı hareketler yapıyordu. "Arkadaşlarımı da yanına al."

"Antlaşma!" Linden, sanki intihar etme niyetini açıklamış gibi itiraz etti.

"Görünüşe göre," diye kıkırdadı Pitchwife, "Thomas Covenant'ın Devler hakkındaki bilgisi sandığı kadar büyük değil."

Brinn kıpırdamadı; sesinde hiçbir titreşim yoktu. "U-Lord hayatının *Haruchai*'nin himayesinde olduğunu biliyor. Onu terk etmeyeceğiz. Eski devler de tehlikede olan yoldaşlarını terk etmezlerdi.

Ama sizin üzerinizde bir bağ yok. Size zarar geldiğini görmek bizi üzer. Kaçmalısınız."

"Evet!" Covenant ısrar etti.

Honninscrave kaşlarını çatarak Brinn'e sordu, "Neden ur-Lord *enkazın* kendisine karşı toplandığına inanıyor?"

Brinn kısaca şirketin Sarangrave'in pusuda beklediğini bildiğini açıkladı.

Birinci hemen, "Karar verilmiştir," dedi. Ustalıkla miğferini kemerinden çözdü ve başına yerleştirdi. "Arama buna tanıklık etmeli. Savunma yapmak için bir yer bulacağız."

Brinn başıyla kuzeydoğudaki ışığı işaret etti. Birinci o yöne baktı. "Bu iyi." Hemen topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Haruchai derhal Covenant, Linden ve Stonedownor'ları harekete geçirdi. Honninscrave tarafından kuşatılan Seadreamer, arkalarında Pitchwife ile birlikte Birinci'yi takip etti.

Covenant karşı koyamadı. Korkudan felç olmuştu. Pusuda bekleyen onu biliyordu, onu istiyordu; savaşmaya ya da ölmeye mahkûmdu. Ama yoldaşları - Devler - Köpük takipçileri Hotash Slay'in ıstırabını onun hatırı için. Yapmamalılar-!

Eğer arkadaşlarından birine zarar verirse, çabucak delireceğinden emindi.

Skest peşlerinden geldi. Düzlüğün derinliklerinden çıkarak kaçışa karşı kesintisiz bir duvar oluşturdular. Her iki taraftaki hatlar giderek sıkılaşıyordu. Honninscrave doğru tarif etmişti: arayışçılar ışığa doğru sürülüyordu.

Oh, kahretsin!

Şimdi önlerinde parlıyor, yüzüğünün rengi olan sedefle geceyi kovalıyordu. Suyun da onun gibi parladığını tahmin etti. çünkü yüzüğü oradaydı. Akarsuların birleştiği yere yaklaşıyorlardı. Sol tarafta, orman uzun bir yamaç boyunca geri çekilmiş, zemini eğimli ve temiz bırakarak ilerleyebildiği kadar ilerlemişti. Ancak ayakların yere basması, karışık yer sarmaşıkları ve çıkıntılı kökler nedeniyle zordu. Sağ tarafta, sular bir göl oluşturuyordu. tepenin yamacında. Gümüş, tepenin üzerinde doğaüstü bir buhar gibi asılı duruyordu. yüzey. Bu şekilde yoğunlaşan ışık, etrafındaki karanlığa gulyabani tınısı veriyordu, sanki bu parıltı lanetlenmişlerin kendine özgü ağıtlarıymış gibi. Tamamen güzeldi ve İğrenç.

Yamaç boyunca kısa bir yol kat ettikten sonra şirket bir *skest* bariyeri tarafından engellendi. Viskid yeşil ateş, su kenarından yamaca doğru sıkışık çocuk formları halinde akarak görevin arkasından kıvrılıyordu.

Birinci durdu ve bölgeyi taradı. "Bu suyu geçmeliyiz."

"Hayır!" Linden hemen bağırdı. "Bizi öldürecekler."

Birinci sert bir kaşını kaldırdı. Bir an düşündükten sonra, "O halde," dedi, "savunma yerimiz bizim için seçilmiş."

Biçimsiz bir sessizlik cevap verdi. Pitchwife'ın nefes alıp verişini daralmış ciğerlerinde belli belirsiz ıslık çalıyordu. Sunder göğsündeki acıya karşı Hollian'a sarıldı. *Haruchai*'nin yüzleri ölüm maskelerine benziyordu. Linden gözle görülür bir şekilde paniğe doğru sürükleniyordu.

Pusuda bekleyen kişinin uğultusu altında atmosfer yumuşak ve haince terlemeye başladı.

Covenant'ın boğazında su gibi yükseliyor, hacmi ve tonu yavaşça artıyordu. *Skest* bitmez tükenmez bir şekilde kalın bir çığlık. Ter, derisini formikasyon gibi kapladı. Zehir bir ateş gibi içinde çarpıyordu.

Cable Seadreamer ellerini kulaklarına kapattı, sonra ulumayı bastıramayacağını anlayınca ellerini indirdi. Sessiz bir hırıltı dişlerini gösterdi.

Haruchai'ler acele etmelerine gerek yokmuş gibi sakin bir şekilde, kalan birkaç odun demetini paketinden çıkardılar. Aralarında birkaç mark paylaştılar ve geri kalanını Devlere sundular. Seadreamer oduna anlamsızca baktı; ama Pitchwife birkaç odun aldı ve kalanını Honninscrave'e verdi. Odunlar Devlerin elinde sadece dal gibi görünüyordu.

Linden'in ağzı sanki sızlanıyormuş gibi kıpırdadı; ama pusuda yatanın haykırışları ve çığlıkları diğer tüm haykırışları bastırdı.

En gelişmiş, yolsuzluk kadar yeşil.

Yüzündeki boğulma parıltısına meydan okuyan Brinn, "Buna katlanmak zorunda mıyız? Hadi şu *kayakları* deneyelim."

İlk ona baktı, sonra etrafına bakındı. Hiçbir şey uyarı, geniş kılıcı ellerine sıçradı, başının etrafında döndürürken ulumaya karşı çınlıyor gibiydi. "Taş ve Deniz!" diye öksürdü, boğuk bir savaş çığlığıydı.

Devleri tanıyan Covenant cevap verdi: "Taş ve

Deniz yaşamın derinliklerinde,
dünyanın iki değişmez sembolü."

Foamfollower'dan öğrendiği gibi kelimeleri anoksi ve vertigosunun içinden zorlayarak söyledi.

"Duruşta kalıcılık ve hareket halinde kalıcılık; kalan
Gücün katılımcıları."

Bu çaba gözbebeklerini patlatmakla tehdit etse de, İlk'in onu duyması ve anlaması için konuştu.

Gözleri onu dikkatle süzdü. "Devleri gerçekten de tanıyorsun," diye homurdandı. Boğazındaki uğultu kalınlaştı. "Sana Dev Dostu adını veriyorum. Biz yoldaşız, iyi ya da kötü."

Dev dostu. Covenant bu ismi duyunca neredeyse tıkanıyordu. Seareach Devleri bu unvanı Loric'in babası Damelon'a vermişti. Onların yok olacağını önceden haber veren Damelon'a. Ama itiraz edecek zamanı yoktu.

En kötüler geliyordu. Öksürük krizine girdi. Nefes almak için çırpınırken zümrütler başını döndürdü. Uluma kemiklerinin ilğini parçaladı. Zihni dönüyordu. Dev dostu, Damelon, Kevin; girdaplardaki isimler. Linden Marid zehri.

Venomvenomvenom.

Markaları hazır tutan Brinn ve Ceer gölün kenarı boyunca *skest* ile buluşmak için dışarı çıktılar.

Diğer *Haruchai* şirketi o yöne doğru hareket ettirdi.

Pitchwife'ın gözlerinden akan ter, deli gibi göz kırpmasına ve gözlerini kısmasına neden oldu. Birinci kılıcını iki yumruğuyla kavradı.

Başı dönen Covenant, sadece Hergrom onu zorladığı için onu takip etti.

Marid. Dişler.

Cüzzamlı, dışlanmış, kirli.

Artık yanan çocukların yakınındaydılar. Hem de çok yakın.

Seadreamer aniden bir çılgına dönüşmüş gibi Brinn'in yanından sıçrayarak *skest*'e saldırdı.

Brinn, "Dev!" diye mırıldandı ve onu takip etti.

Seadreamer kocaman ayağıyla bir yaratığın üzerine bastı. Yırtıldı, asit ve alev fişkırdı.

Seadreamer, bacağından acı ılgılıkları yükselirken sendeledi. Çenesi gerildi ama boğazından hiç ses çıkmadı. Covenant, belirsiz bir algı parıltısıyla Dev'in dilsiz olduğunu fark etti. Seadreamer korkunç bir şekilde *kayalığa* doğru devrildi.

Pusuda bekleyen kişinin sesi bataklığın şehveti gibi köpürdü ve köpürdü.

Brinn markalarını bıraktı ve Seadreamer'ın bileğini yakaladı. Gücünü Dev'in ağırlığına karşı koyarak, Seadreamer'ı döndürdü

yaratıklardan.

Bir sonraki anda, Pitchwife onlara ulaştı. Sakat adam olağanüstü bir kolaylıkla yaralı yoldaşını omuzlarına aldı. Seadreamer'ın yüzünde acı parlıyordu; ama Pitchwife'ın ellerine yapıştı. omuzlarına aldı ve Pitchwife'ın onu *gökdelenden* uzaklaştırmasına izin verdi.

Aynı anda Ceer de saldırmaya başladı. Asit-çocuklardan birini arkadan vurduğu bir damga darbesiyle yere serdi. Alevler ahşabın yarısını parçalara ayırdı. Kalıntıları bir sonraki yaratığa fırlattı. Bu *skest* patladığında, o çoktan başka bir ibneyi kapmış, tekrar saldırmaya başlamıştı.

Stell ve Brinn de ona katıldı. Honninscrave kükreyerek iki avuç dolusu odunla hattı kesti ve damgalar avucunda ateş ve çıra haline gelmeden önce beş *skest* dağıttı.

Birlikte pusuda bekleyenlerin ilmiğinde bir gedik açtılar.

Uluma öfkeyle sıkılaştı, şirketin ciğerlerini pençeler gibi tırmaladı.

Hergrom Covenant'ı aldı ve yarıktan içeri fırladı. Cail, Linden'ı taşıyarak onu takip etti. Brinn ve Ceer boşluğu Honninscrave ve İlk, Devlerin ateşe karşı bağışıklıklarına güvenerek alevlerin yanından geçerken son odunları da topladılar. Pitchwife, Seadreamer'ı sırtına alarak onların peşinden yürüdü.

Sonra *Haruchai*'nin daha fazla odunu kalmadı. *Skest*, pusuda yatanın dinmeyen feryadıyla gediği kapatmak için harekete geçti.

Stell boşluktan atladı. Harn, Hollian'ı bedeniyle Stell'e fırlattı, ardından aynısını Sunder'a yaptı.

Brinn, Ceer ve Harn hep birlikte yaratıkların üzerine atladılar.

Skest peşinden dönmeye başlamıştı bile. Pusuda bekleyen öfkeyle homurdandı.

"Gelin!" diye bağırdı Birinci, sesini ulumanın içinden geçirebilmek için neredeyse öğürüyordu. Devler göl kıyısı boyunca koşturdular, Pitchwife Seadreamer'ı bir *Haruchai* çevikliğiyle taşıyordu.

Bölük kaçtı. Sunder ve Hollian, Harn ve Stell tarafından kuşatılmış halde birlikte koştu. Covenant, Brinn ve Hergrom arasındaki köklerin ve sarmaşıkların üzerinden tökezledi.

Linden hareket etmedi. Yüzü boğulma ve dehşetten kaymak gibi olmuştu. Covenant bakışlarını ona doğru çevirdiğinde Joan'ı ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadenin aynısını gördü: Felç olmuş gibi bir ifade.

Cail ve Ceer kollarından tutup onu ileriye doğru sürüklemeye başladılar. Karşı koydu; ağzı çığlık atmak için açıldı.

Birinci aceleyle, "Ware!" diye bağırdı. Hollian'ın boğazını bir feryat yırttı.

Brinn ve Hergrom sıçrayarak durdular ve göle doğru döndüler.

Covenant bu manzara karşısında sendeledi ve eğer *Haruchai* onu desteklememişti.

Gölün yüzeyi yükseliyordu. Su, hayalet parıltısının birleşimi gibi bir kola dönüştü; onlarca parmağı olan bir dokunaç. Yükseldi ve büyüdü, cisimlenmiş bir pusuda yatanın uluması gibi havaya uzandı.

Bir yılan gibi kıvrılarak şirkete, en yakındaki insanlara saldırdı. Linden'da.

Ağzı çaresiz miyavlama şekilleri oluşturdu. O mücadele etti. Kaçış. Cail ve Ceer onu çekiştiriyordu. Bilinçsizce onlarla savaştı.

Covenant sol ayağının bir kökün çatalına takıldığını bir kâbus kadar canlı bir şekilde gördü. *Haruchai* onu çekiştirdi. Bir acı spazmı içinde, onun ayak bileği paramparça oldu. Pusuda bekleyen adamın öfkesinden hiç ses çıkmıyor gibiydi.

Kol ona doğru fosforlu bir ışık fırlattı. Cail darbeyi karşıladı, engellemeye çalıştı. Kol onu yolundan çekti. İlerleyen *skest'e* doğru baş aşağı yuvarlandı.

Yavaşça geldiler, bir gelgit gibi yükseldiler.

Linden ıgılık atmak için mücadele etti ama atamadı.

Kol tekrar geriye savrularak Ceer'i kenara çarptı.

Sonra Honninscrave Covenant'ı geçerek Linden'e doğru ilerledi.

Covenant tüm gücüyle devi takip etmeye çalıştı. Ama Brinn ve Hergrom onu serbest bırakmadı.

Anında fkeden kudurdu. İçini bir zehir dalgası kapladı. Vahşi büyü yaktı.

Onun gücü *Haruchai*'leri sanki bir patlamayla kenara fırlatılmış gibi uzağa fırlattı.

Pusuda yatanın kolu vurdu. Honninscrave ona doğru atladı, saptırdı. Ağırlığı onu bir renk cümbüşü içinde yere düşürdü. beyaz kıvılcımlar. Ama ona hakim olamadı. Etrafına dolandı, onu havaya kaldırdı. Tutuşunun acısı yüzünü paramparça ediyor gibiydi. Kol onu acımasızca yere indirdi. Sert toprağa çarptı, sıçradı ve hareketsiz kaldı.

Kol oktan Linden'a doğru uzanmaya başlamıştı.

Bir meşale gibi parlayan Covenant, ona olan mesafenin yarısını kat etti. Ama zihni bir hayaller ve baş dönmesi kaosuydu. Brinn ve Hergrom'un patladığını, belki yaralandığını, belki de öldürüldüğünü gördü. n kolunu çarmıha geren dişleri gördü, kontrol edemediği cinayetleri işleyen zehri hissetti.

Parlayan kol parmaklarının üzerinde Linden'e doğru fırladı.

Kalbinin tek bir atışında, korku onu ele geçirdi. Tüm korkuları zehrin, yapamayacağı vahşi büyünün korkusuna dönüştü. Kendisinin efendisi. Eğer şimdi koluna vurursa, Linden'i vuracaktı. G, sönmüş bir alev gibi içinden akıp gitti.

Pusuda bekleyen adamın parmakları saçlarını düğümledi. Onu gle doğru çektiler. Kırık ayak bileği kök çatalına takılı kaldı. Gl Kolunu çekti, kemiklerini sızlattı. Sonra ayağı bükülerek kurtuldu.

Linden!

Covenant tekrar ileri atıldı. Uğultu ciğerlerini parçalamıştı. Nefes alamıyordu.

Koşarken Loric'in *krilini* kaptı, bezi bir kenara attı ve parmaklarını kılıcın sapına kilitledi. Saldırıya geçerek bıçağı beyaz ateşten bir başak gibi koluna sapladı.

Hava bir acı patlamasına dönüştü. Kol Linden'ı serbest bıraktı, kendini geriye doğru çekti, neredeyse *krili* avucundan koparıyordu. Argent, yaradan ay alevi gibi akarak karanlık gökyüzüne ıstırap yayları çizdi.

Kol, acı ve öfke içinde onu sarmaladı ve onu yere düştü. Bir anlığına, ezici bir pençeyle havada tutuldu; pusuda bekleyen onu vahşice göklere doğru sıktı. Sonra onu suya yumrukladı.

Sanki gölün dibi ve sonu yokmuş gibi onu aşağıya sürükledi. Soğuk tenini yaktı, ağzını tıkadı; kulaklarında kafatasına çakılan çiviler gibi basınç patladı; karanlık zihnini boğdu. Pusuda bekleyen onu ikiye bölüyordu.

Ama *kril* mücevheri onun önünde parlak ve güçlü bir şekilde parlıyordu. Loric'in *krili*, kötülüğe karşı bir silah olarak dövülmüş. Bir silah.

Covenant iki eliyle bıçağı göğsündeki bobine sapladı.

Bir sarsıntı tutuşunu gevşetti. Lurker kanı yüzünü sardı.

Hala aşağıya doğru sürükleniyordu, sonsuza dek daha derinlere Pusuda bekleyenlerin harabesi. Hava ihtiyacı hayati organlarını parçaladı. Su ve soğuk, kemiklerini patlatmakla tehdit ediyordu. Gözlerinde ölümün ve başarısızlığın izleri gibi basınç lekeleri belirdi, başarısızlık, Sunbane, Lord Foul mutlak bir zaferle gülüyordu.

Hayır! Hayır!

Linden acı içinde.

Hayır! Hayır!

Pusuda bekleyen adamın pençesi tekrar sıkılmadan önce arkasını döndü ve yüzünü kolun olduğu yöne çevirdi. Sonsuza dek aşağıya. *Kriller* gözünün önünde yılmadan parlıyordu.

Çığlık atan kalbinin tüm tutkusuyla *-krill*, vahşi büyü, öfke, zehir hakkında bildiği her şeyle-
Lurker'ın kolu.

Sıcak bıçağı eti parçaladı, uzantının içinden su gibi geçti.

Bir anda tüm derinlikler yandı. Su parladı ve alevlendi; beyaz korusations göl boyunca çığlıklar gibi alevlendi. Pusuda bekleyen alevler içinde çıra oldu. Aniden kolu yok oldu, varlığı yok oldu.

Krill hâlâ elinde olmasına rağmen Covenant hiçbir şey göremiyordu. Lurker'ın acısı onu kör etmişti. Asla ışık tutamayacak kadar karanlık derinliklerde tek başına yüzüyordu.

Hava almak için ölüyordu.

YİRMİ BEŞ: "Saf Olanın Adına"

Sefilce, inatla, dişlerini suya karşı kilitledi ve yukarı doğru mücadele etmeye başladı. Kendini güçsüz ve iktidarsız hissediyordu, derinlerde hareket edemiyor gibiydi. Uzuvarı havasızlıktan ölmüştü. Son çırpınışlarından başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Ağzını yırtıp açacak olan göğsünde ölümden başka bir şey yoktu ve Linden'in bileği paramparça olmuş bir halde Çıgık.

Sessizce reddederek kollarını, bacaklarını sallamaya devam etti, yüzeye doğru bir dua gibi.

Sonra karanlığın içinden bir el onu yakaladı ve çevirdi. Sert avuçlar yüzünü kavradı. Bir ağız yüzüne kenetlendi. Eller çenesini açmaya zorladı; ağız ona nefes üfledi. Bu azıcık hava tadı onu hayatta tuttu.

Eller onu yukarı doğru çekti.

Yüzeye çıktı ve nefes nefese kaldı. Hava almak için hıçkırırken kollar onu tuttu. Uzlaşmaz kalbi tarafından bilinci gidip gelirken zaman bulanıklaştı.

Uzaktan bir ses -Hollian'ın sesi- korkuyla bağırdı, "Brinn? Brinn?"

Brinn, Covenant'ın başının arkasından cevap verdi. "Ur-Lord yaşıyor." Başka bir ses "*Haruchai*'ye şükürler olsun" dedi. Kulağa sanki Aramanın ilki. "Şüphesiz bu isim, halkınızın tanıdığı Devler arasında büyük bir onura sahipti."

Sonra Covenant, Linden'in sanki bir acı kuyusunun dibinden konuşuyormuş gibi, "Su bu yüzden bu kadar ölümcül görünüyordu," dediğini duydu. Dişlerinin arasından kesik kesik konuşuyor, sesine hakim olmak için mücadele ediyordu.

kelimelerle incitti. "Pusuda bekleyen oradaydı. Şimdi gitti." Sesinin ardındaki sessizlikte ılık atıyordu.

Gitti. Covenant'ın zihninden hava açlığının yakıcılığı yavaşça silindi. Pusuda bekleyen gitmişti, geri çekilmişti ama kesinlikle ölmemişti;

Hayır, bu imkânsızdı; Sarangrave kadar büyük bir yaratığı öldürmüş olamazdı. Göl ışıksızdı. *Skest* asidinin dökölmesiyle başlayan ateşler yakıtsızlıktan sönmüştü. Gece Düzlük'ü kaplamıştı. Ama bir şekilde *kril* üzerindeki hakimiyetini korumuştı. Onun parıltısı görmesini sağlıyordu.

Şüphesiz, pusuda bekleyen hâlâ hayattaydı. Brinn onu kıyıya kadar yüzdürüp kuru zemine çıkmasına yardım ettiğinde, atmosferin rahat edemeyeceğı kadar yoğun olduğunu fark etti. Çok uzaklardan Yaratık acısından inliyordu; belli belirsiz hıçkırıklar havada iblislerin kendine acıması gibi köpürüyordu.

Her iki tarafta da *gökkubbe* belli belirsiz parlıyordu. Geri çekilmişlerdi; ama pusuda bekleyen avlarını terk etmemişlerdi.

Yaratığı sadece yaralamıştı. Şimdi sadece yemekle yetinmeyecekti. Şimdi intikam istiyordu.

Bir meşale yakıldı. Beklenmedik alevde, Hergrom ve Ceer'in Honninscrave'in yakınında, tepenin eteklerindeki ağaçlardan topladıkları odunlarla durduklarını gördü. Honninscrave, Ceer'in birbiri ardına meşaleler yaktığı büyük bir taş ateş kabı tutuyordu. Hergrom markaları diğer *Haruchai*'lere verirken, ışık yavaşça şirketin üzerine yayıldı.

Covenant şaşkınlıkla *krillere* baktı.

Mücevheri sanki dokunulmazmış gibi saf bir şekilde parlıyordu. Ama onun ışığı, Elena Yüce Lord iken kılıcı ilk kez uyandırdığı öfke patlamasını ona geri getirdi. Loric başka ne yapmış olursa olsun *Krill*'i, Antlaşma vahşet ve ateşten bir şey haline getirmişti. Temizliğı gözlerini acıtıyordu.

Sessizce düşünen Brinn, Covenant'ın attığı beze uzandı. *Krill*'i aldı ve sıcaklığını temiz bir beze sardı.

Sanki böylece gerçeği Antlaşma için katlanılabilir hale getirebilirmiş gibi. Ama Covenant ellerine bakmaya devam etti.

Zarar görmemişlerdi; ısı hasarı bile yoktu. Kendi gücüyle korunuyordu; bedeni bile vahşî büyüye o kadar alışmıştı ki, ruhu dışında hiçbir parçasına zarar vermeden içgüdüsel olarak kendini koruyordu. Ve eğer bu doğruysa-

İnledi.

Eğer bu doğruysa, o zaman zaten lanetlenmişti.

Çünkü lanetlenme, kurtuluş anlamına gelmiyorsa ne anlama geliyordu?

gücün ölümcül bedeli? Lord Foul'u o yapan da bu değil miydi? Lanetliler kudreti ruhlarıyla satın aldılar; masumlar ise bunu hayatlarıyla ödediler. Kendi karısını ve oğlunu öldürmüş olmasına rağmen Sunder'ın gerçek masumiyeti burada yatıyordu ve Covenant'ın gerçek

Suçluluk duygusu. Foul'un Kreşi'nde bile tüm bedeli ödemekten kaçınmıştı. O sırada onu kurtaran tek şey, Lord Foul'u tamamen ortadan kaldırmaya çalışmayı reddetmesiydi. İtidal olmasaydı, bir başka Kevin Landwaster olurdu.

Ama şimdi kendini nerede tutuyordu? Elleri zarar görmemişti. Cüzzamdan uyuşmuş, kör ve beceriksiz, acizdi, evet; yine de gücü kırılmadan tutmuşlardı.

Ve Brinn, *kril* demetini sanki onun geleceği ve sonuymuş gibi ona sundu.

Kabul etti. Başka ne yapabilirdi ki? O bir cüzamlıydı; kim olduğunu inkâr edemezdi. Yoksa neden Toprağın ihtiyaç yükünü taşımak için seçilmişti? Bohçayı alıp kemerinin altına soktu, sanki bu şekilde en azından arkadaşlarını lanetini paylaşmaktan kurtarabilirdi. Sonra, kaderi kabullenmiş gibi bir çabayla, kendini, odanın kapısına bakmaya zorladı.

Şirket.

Çürüklerine rağmen, Honninscrave esasen bütün görünüyordu. Seadreamer asitle yanmış ayağının üzerinde durabildi; ve Pitchwife

sanki kendi ateş yürüyüşü çoktan unutulmuş gibi hareket etti. Covenant'a *caamora*'yı, eski Devlerin keder ritüel ateşini hatırlatıyorlardı. Foamfollower'ın kanlı ellerini bir şenlik ateşinin kömürleri arasına gömüp onları azarladığını ve temizlediğini hatırlıyordu.

Köpük Takipçisi, Mağara Şövalyelerini katletme arzusundan dehşete düşmüş ve dehşetini ateşle tedavi etmişti. Alevler canını yakmış ama ona zarar vermemişti; ellerini geri çektiğinde elleri sapasağlam ve tertemizdi.

Temiz, diye mırıldandı Covenant. Ateşle arınmak için yanıp tutuşuyordu.

Ama gözlerini Devlerin ötesine odaklanmaya zorladı.

Doğrudan Brinn'e bakarak neredeyse haykıracaktı. Hem Brinn hem de Hergrom vahşi büyüünün kırbacıyla kavrulmuştu; kaşları ve saçları yanmış, giysileri yer yer kararmıştı. Onlara gerçek bir zarar vermeye çok yaklaşmıştı-

Honninscrave gibi Cail ve Ceer de hırpalanmış ama sağlamdı. Linden'in üzerinde meşaleler tutuyorlardı.

Başı Hollian'ın kucağında, yerde yatıyordu. Sunder onun yanında diz çökmüş, bacağını sabit tutuyordu. Parmak eklemleri bembeyazdı. gerildi; ve sanki onu kanı için kurban etmek zorunda kalacağından korkuyormuş gibi parladı.

İlk, kızgın bir monolit gibi kollarını postunun üzerinde kavuşturmuş, uzaktaki *skest*'e bakarak yakınlarda duruyordu.

Linden konuşmayı kesmemişti: sesinin parçaları pusuda yatanın iniltilerine düzensiz bir kontrpuan oluşturuyordu. Suyun artık güvenli olduğu, pusuda yatanın geri çekildiği, her yerde olabileceği, Sarangrave olduğu, ama öncelikle bir su yaratığı olduğu, en büyük tehlikenin sudan geldiği konusunda ısrar etmeye devam etti. Hıçkırmamak için konuşmaya devam etti.

Sol ayağı imkânsız bir açıyla duruyordu. Kemik kıymıkları ayak bileğinin derisini delmiş ve Sunder'in tutuşunun baskısına rağmen yaralardan kan sızmıştı.

Bu manzara karşısında Covenant'ın cesareti kırıldı. Bilinçli bir geçiş olmadan, onun yanında diz çökmüştü. Diz kapakları sanki düşmüş gibi acıyordu.

Acıya dayanmasını sağlayacak bir şey bulma telaşıyla elleri iki yanında bir kapanıp bir açılıyordu.

İlk aniden *skest* üzerindeki çalışmasını bıraktı. "Dev dostu," dedi, "yarası acıyor. *Elmas* yağımız var. Dev boyunda olmayan biri için hızlı bir iyileşme sağlayacaktır." Covenant gözlerini Linden'in zor durumdaki yüzünden ayırmadı. *Diamondraught*'a aşınaydı; Devler için uygun bir likördü. "Ayrıca, büyük ölçüde iyileştiricidir," diye devam etti İlk, "tazminatımız için damıtılmıştır." Covenant onun demir ses tonunda merhamet parıltıları duydu. "Ama bizim bildiğimiz hiçbir şifa bu zararı onaramaz. Onun kemikleri şimdi yalan söylüyorlar. O-"

Sakat kalacak.

Hayır. İçinde öfke kabardı, çaresizliğine kızdı, onun acısına öfkelenildi. Ruhunun tükenmişliği önemsiz hale geldi. "Linden." Onun bakışlarıyla buluşmasını sağlamak için öne doğru eğildi. Kızın gözleri odaklanmamıştı. "Bileğin için bir şeyler yapmalıyız." Parmakları yere gömüldü. "Doktor olan sensin. Bana ne yapacağımı söyle." Yüzü bir maske gibi, ağdalı ve kederli görünüyordu. "Linden"

Dudakları kemik kadar beyazdı. Kasları Sunder'in ağırlığına karşı gerilmişti. Daha fazla dayanamayacağı kesindi.

Ama kısık sesle nefes aldı, "Bacağı hareketsiz hale getirin." Boğazından feryatlar yükseldi; onları bastırdı. "Dizin üstünden."

Sunder hemen itaat etmek için hamle yaptı. Ama Birinci onu kenara çekti. "Bir Dev'in gücüne ihtiyaç var." Linden'in bacağını kocaman elleriyle sardı ve taştan bir mengene gibi tuttu.

"Kımıldamama izin verme."

Şirket onun emirlerine cevap verdi. Acısı reddedilemezdi. Ceer omuzlarını kavradı. Harn kollarından birini sabitledi; Sunder ise diğerini. Brinn onun yaralanmamış bacağına yaslandı.

"Bana ısıracak bir şey ver."

Hollian cüppesinin saçaklarından bir şerit kopardı, birkaç kez katladı ve Linden'in ağzına uzattı.

"Ayağını tut." Gözlerini kuru bir korku kapladı. "Kırılmadan hemen uzağa doğru çek. Sertçe. Tüm kıymıklar derinin altına kayana kadar çekmeye devam et. Sonra bacakla aynı hizaya getir. Kemiklerin kaymaması için ayağını tut. Her şeyin yolunda olduğunu hissettiğimde hararetle nefes aldı, ama doktorunun eğitimi onu kontrol etti- "Başımı sallayacağım. Ayağını bırak. Yavaşça. Üzerine bir atel koy. Dize kadar. Bütün bacağı atele al."

Hemen gözlerini kapadı ve Hollian'ın bezini kabul etmek için ağzını açtı.

Covenant'ın bağırsaklarını bir korku bulantısı sardı; ama o bunu görmezden geldi. "Pekâlâ," diye homurdandı. "Ben yaparım." Kadının cesareti onu dehşete düşürmüştü. Ayağına doğru ilerledi.

Cail onu başından savdı.

Covenant'ın dişlerinin arasından küfürler fırladı; ama Cail hiç istifini bozmadan, "Bunu onun için yapacağım," diye karşılık verdi.

Covenant'ın hayati organları titredi. Elleri pusuda bekleyen adamı sakatlayacak kadar güçlüydü ve hiçbir zarar görmemişti. "Yapacağımı söyledim."

"Hayır." Cail'in inkârı kesindi. "Sende o kadar güçlü değilsin. *Haruchai*. Ve bu yaralanmanın suçlusu benim."

"Anlamıyor musun?" Covenant itiraz etmek için yeterli gücü bulamadı. "Dokunduğum her şey kana dönüşüyor. Tek yaptığım öldürmek." Sözleri yere düşmüş gibiydi, pusuda bekleyen kişinin uzak kendine acımasıyla bozulmuştu. "O burada çünkü benim hayatımı kurtarmaya çalıştı. Ona yardım etmem gerek."

Cail beklenmedik bir şekilde başını kaldırdı ve Covenant'ın yaralı bakışlarıyla karşılaştı. "Ur-Lord," dedi sanki İnançsız'ı iliklerine kadar yargılamış gibi, "gücün yok."

Anlamıyorsunuz! Covenant bağırmaya çalıştı. Ama ses yok. boğazındaki kendinden nefret düğümünü aştı. Cail haklıydı; yarım eliyle Linden'in ayağını düzgün bir şekilde kavrayamayacaktı; Ona asla yardım edemezdi, gücü yoktu. Yine de elleri zarar görmemişti. Pitchwife onu tutup Linden'in etrafındaki gruptan uzaklaştırdığında karşı koyamadı.

Biçimsiz Dev hiç konuşmadan onu Honninscrave'in yakmakta olduğu kamp ateşine götürdü. Seadreamer orada oturmuş, asitle yanmış ayağını dinlendiriyordu. Covenant'a anlamlı ve sessiz gözlerle baktı.

Honninscrave, Covenant'a keskin bir bakış attı, sonra bohçalarından birinden taş bir fincan aldı ve Covenant'a uzattı. Antlaşma Kokudan, kadehin içinde unutuş kadar güçlü bir *elmas suyu* olduğunu anladı. Eğer o kadehten içerse, bir daha ertesi güne kadar bilinç. Ya da ondan sonraki güne.

Bilinçsizlik hiçbir yük taşımıyor, hiçbir suçlama hissetmiyordu.

İçki içmedi. Alevleri görmeden, yüz hatlarında kederin sıkışıklığını hissetmeden alevlere baktı. Gecenin seslerini dinlemekten başka bir şey yapmadı: Pusuda bekleyen, acısını usulca kendi kendine fokurdatan; Pitchwife'ın soluk soluğa soluk alıp veriş; Linden'in Cail ayağını çekmeye başladığında çığlık attı. Kemikleri ses çıkarıyordu.

Birbirlerine sürtünen ıslak çubukların kırılması gibi.

Sonra Birinci sıkıca, "Tamamdır," dedi.

Ateş, Covenant'ın gözlerinde turuncu ve sarı çizgiler oluşturdu. Gözyaşları. Bir daha asla görebilmeyi istemedi, sonsuza dek sağır ve hissiz kalmayı diledi. Ama Pitchwife'a döndü ve taş kupayı Dev'e doğru uzattı. "Al bakalım. Buna ihtiyacı var."

Pitchwife bardağı Linden'a taşıdı. Covenant kuru bir yaprak gibi onun peşinden gitti.

Covenant ona ulaşmadan önce Brinn ve Cail tarafından karşılandı. Yolunu kestiler; ama saygılı bir şekilde konuştular. "Ur Lordu." Brinn'in yabancı ses tonu özür dilemenin zorluğunu ifade ediyordu. "Bu bir sizi reddetmek için gerekli. Kötü bir niyetim yoktu."

Covenant boğazının sıkılmasıyla mücadele etti. "Andelain'de Bannor'la tanıştım. Dedi ki, 'Halkımı kurtarın. Onların kötü durumu iğrençlik. Ve size iyi hizmet edecekler. "

Ama hiçbir kelime ne demek istediğini anlatmaya yetmiyordu. *Haruchai*'nin yanından el yordamıyla geçip Linden'in yanına diz çöktü.

İlk'in onun için tuttuğu bardağı boşaltıyordu. Yüzünün derisi mermer gibi kansız görünüyordu; bakışlarını acının patinası gölgeliyordu. Ama solunumu giderek daha düzenli hale geliyordu ve kaslarındaki sıkışma gevşemeye başlamıştı. Uyuşmuş parmaklarıyla gözlerindeki yaşları sildi, onu net bir şekilde görmeye çalıştı. onun iyi olacağına inanıyordu.

İlk ona baktı. Sessizce dedi ki, "Güven *diamondraught*. İyileşecek."

El yordamıyla sesini bulmaya çalıştı. "Bandaja ihtiyacı var. Bir atel. Yarası temizlenmeli."

"Halledilecek." Hollian'ın ses tonundaki stres titremesi ona yardım etmesi gerektiğini söylüyordu. "Sunder ve ben-"

Sessizce başını salladı, Linden'in yanında kalırken Stonedownors su ısıtmaya, sargı bezi ve atel hazırlamaya gitti. Zayıflığı içinde dokunulmaz görünüyordu. Kollarını yere dayayarak diz çöktü ve *elmas* taşıyıcıların onu Uyu.

Hollian, Sunder ve Stell'in Linden'in ayak bileğini yıkayıp bandajladıktan sonra bacağını sağlam bir şekilde atele almalarını da dikkatle izledi.

Ama aynı zamanda, tuhaf bir çatallanma onu ele geçirdi; işe yaramazlığı ile gücü arasındaki genişleyen uçurum gibi bir bölünme. O

Kendisine itiraf etmekten korksa da artık emindi.

Bıçak yarısından hala kan akan Kevin'in Nöbeti

Göğüs. Lord Foul'un "*Sen benimsin*" nakaratından duyduğu tiksintiyi hatırladı, sıcaklığı ve beyaz alevi hatırladı-

O zaman neden aynı şeyi Linden için yapamıyor, kendi etini mühürlediği gibi onun kemiklerini de öremiyordu? Dünya'dan su çekememesi ya da Güneşboğan'a karşı koyamamasıyla aynı nedenden ötürü.

Çünkü duyuları bu iş için fazla uyuşmuştu, etrafındaki fiziksel ihtiyaçların içindeki ruha uyum sağlayamıyordu. Açıkçası bu Despiser'in amacının çok önemli bir parçası olan kasıtlı olarak. Açıkça görülüyor ki Lord Foul her fırsatta hem Covenant'ın gücünü hem de

Çaresizlik, onu kendi kendisiyle çelişme ve şüphe askısına gerer. Ama neden? Hangi amaca hizmet ediyordu?

Verecek cevabı yoktu. Linden'e, onun iyileştirme kapasitesine çok fazla umut bağlamıştı. Lord Foul da tam olarak aynı gerekçelerle onu seçmişti. Bu çok fazlaydı. Covenant düşünemiyordu. Kendini güçsüz ve ruhen sefil hissediyordu. Bir an için pusuda bekleyen kişinin acısını dinledi. Sonra uyuşmuş bir halde Linden'in yanından ayrıldı ve kamp ateşinde, üşümüş kemikleri için sıcaklık arıyordu.

Sunder ve Hollian da ona katıldı. Sanki onlar da onun içinde bulunduğu durumun soğukluğunu hissediyormuş gibi birbirlerine sarıldılar. Birkaç dakika sonra Harn ve Hergrom yiyecek ve su getirdi. Covenant ve Stonedownorlar bir gemi kazasından kurtulanlar gibi yemek yediler.

Covenant'ın donukluğu yemeğe rağmen arttı. Başı sanki Yüreği büyük bir ağırlığın altındaydı. Aramanın İlk'inin konuşmak için geldiğini fark etmemişti bile. Honninscrave. Kendi çözülüşünü düşünen bir adam gibi alevlere doğru eğilerek durdu. Honninscrave ona hitap ettiğinde, yorgunluk perdeleri Dev'in sözlerini gizledi.

"İlk konuştu," dedi Honninscrave. "Gitmeliyiz. Pusuda bekleyen hâlâ yaşıyor. Ve *Skest* geri çekilmiyor. Onlar bu kadar az dağılmışken ve mücadele edilebilecek durumdayken gitmeliyiz. Pusuda bekleyen saldırısını şimdi yenileyecek olursa, tüm gücünüz -ve Seçilmişler'in tüm acısı- bize hiçbir şey kazandırmamış olacak."

Git, Covenant mırıldandı. Şimdi. Kelimelerin önemi gizliydi. Beyni bir mezar taşı gibi hissediyordu.

"Doğru söylüyorsun," diye yanıtladı Brinn Covenant adına. "Eski anlatıcıların söylediği gibi, Devlerle seyahat etmek büyük bir mutluluk olurdu, *Haruchai* ve Eski günlerde devler birlikte seyahat ederdi. Ama belki de yollarımız birbiriyle kesişmiyordur. Nereye gidiyorsun?"

Birinci ve Honninscrave Seadreamer'a baktılar. Seadreamer onları görmezden gelmek istercesine gözlerini kapattı; ama uzun bir koluyla batıya doğru işaret etti.

Brinn sanki hayal kırıklığına karşı bağışıklığı varmış gibi konuştu. "O halde ayrılmalıyız. Yolumuz doğruya doğru ve çok acil."

Parça mı? Covenant'ın sersemliğini bir sızı delip geçti. O istedi Devlerin şirketi. Onlara anlatacak bir dünya şeyi vardı. Ve onlar onun için başka bir açıdan da önemliydi, ifade edemediği bir açıdan. Başını iki yana salladı. "Hayır."

Honninscrave bir kaşını kaldırdı. İlk, Covenant'a kaşlarını çattı.

"Daha yeni tanıştık," diye mırıldandı Covenant. Ama söylediği şey bu değildi. söylemek zorunda kaldı. El yordamıyla netlik aradı. "Neden batı?" Bu kelimeler anlaşılmazlığının bir kısmını çözdü. "Neden buradasınız?"

"Dev dostum," diye karşılık verdi İlk, bir demir parçasıyla, "bu hikâye uzun ve zaman tehlikeli. Bu pusuda bekleyen çok büyük bir tehlike küçümsenmemelidir."

Covenant yumruklarını düğümledi ve ısrar etmeye çalıştı. "Söyle bana."

"Thomas Covenant-" diye başladı Honninscrave nazik bir caydırma tonuyla.

"O şeyi bir kez yendim," diye mırıldandı Covenant. "Gerekirse yine yenerim." Anlamıyor musun? Bütün insanların öldürüldü. "Bana neden burada olduğunu söyle."

Birinci arkadaşlarını düşündü. Honninscrave omuz silkti. Seadreamer gözlerini kapalı tutarak özel bir acıyla iletişim kurdu. Pitchwife yüzünü bir fincan *elmas içkisinin* arkasına sakladı.

Stimy, "Kısaca konuş, Grimmand Honninscrave," dedi.

Honninscrave ona emir verme hakkını tanıyarak eğildi. Sonra Covenant'a döndü. Vücudu resmi bir duruşa bürünmüştü, sanki kasları ve sinirleri bile masalların saygı gösterilmesi gereken şeyler olduğuna inanıyordu. Foamfollower'a olan benzerliği Covenant'ı sert bir şekilde vurdu.

Honninscrave, "Dinle o zaman Thomas Covenant," dedi. "Bizler Arayış'ın liderleriyiz - Devlerin Arayışı, bizi Evimizden dünyanın öbür ucuna kadar getiren amaç için böyle adlandırıldı. Halkımızda, nesiller arasında zaman zaman, Dünya-Görüşü adını verdiğimiz bir armağana sahip biri doğar - yalnızca *Elohim*'in kavrayabileceği türden bir görüş armağanı. Bu armağan gariptir ve ne önceden bildirilebilir ne de bağlanabilir, ancak sadece itaat etti. Söylediklerimin önemini kavrayabilmeniz için anlatmak istediğim pek çok hikâye var. Ancak şu tek kelimeyle yetinmek zorundayım: Dünya Görüşü tüm Devler için bir emir haline gelmiştir ve kimse bundan kaçınmak ya da karşı gelmek istemez. Bu nedenle buradayız.

"Bizim neslimizden bir Dev doğdu, benim kanımdan ve kemiğimden bir kardeş ve Yeryüzü Görüşü onun içindeydi. O, Cable Seadreamer'dır, adını onu bağlayan vizyondan alır ve o sessizdir, Yeryüzü Görüşü'nün sahip olduğu savurganlık ve dehşet tarafından dilsiz bırakılmıştır. gördü. Yeteneğin gözleriyle yeryüzünde bir yara gördü, acı ve korkunç bir yara; dünyanın kalbinin etiyile beslenen büyük bir kurtçuk yuvası gibi bir yara. Ve anladı ki bu Yara, eğer temizlenmez, iyileştirilmezse, tüm yaşamı ve melodiyi tüketmek için büyüyecek, Dünya'nın temelini ve köşe taşını yutacak, Taşı ve Denizi kendilerinden ayıracak, kaosu doğuracaktı.

"Bu nedenle bir Devler Toplantısı düzenlendi ve Arama'ya görevi verildi.

Bize bu yarayı arayıp bulmamız ve Dünya'yı savunmak için ona karşı çıkmamız emredildi. Bu nedenle, tüm Dev Gemilerin en gururlusu olan Starfare's Gem ile Evimizden yola *çıktık*. Bu nedenle, Seadreamer'ın bakışlarını dünyanın geniş okyanusları boyunca takip ettik - biz ve Mücevher'e bakan iki grup insanımız. Ve bu nedenle buradayız. Yara bu topraklarda, batıda yatıyor.

Onu görmeye, doğasını keşfetmeye çalışırız ki ona direnmek ya da onu temizlemek için Arayış'ı çağırabilelim."

Honninscrave durdu ve Covenant'ın cevabını beklemeye başladı. Diğer Devler İnançsız'ı sanki elinde bir anahtar varmış gibi incelediler.

gizem, Birinci acımasızca, Seadreamer bir kâhin kadar yoğun bir şekilde,

Pitchwife kahkaha ya da kayıp gibi bir bakışla baktı. Covenant'ın Devlerin açıklamasını dinlemek için neden ısrar ettiğini anlamaya başladıklarında Taşyiyenlerin yüzlerinde olasılıklar genişledi. Ama Antlaşma sessizdi. O da olasılıkları görmüştü;

Honninscrave'in anlatımı onun hayatında küçük bir boşluk açmıştı. Zihninde ve o boşlukta cevaplar yatıyordu. Ama eski bir kederle meşguldü. Foamfollower'ın insanları ölmüştü çünkü onlar Eve dönüş yolunu bulamıyorlar.

"Ur-Lord," dedi Brinn. "Zaman bizi gerektiriyor. Yola çıkmalıyız."

Ayrılın. Covenant başını salladı. Evet. Bana güç ver. Yutkundu ve kalın bir sesle sordu, "Geminiz nerede?"

Honninscrave, Covenant'ın geminin adını kullanmasını istemiş gibi, "*Dromond* Starfare's Gem," diye cevap verdi, "doğuda uzanan büyük bir bataklığın deltasında demirli duruyor. Belki de yedi fersahlık bir mesafe."

Covenant gözlerini kapattı. "Beni oraya götür. Gemine ihtiyacım var."

İlk'in nefesi dişlerinin arasından tısladı. Pitchwife ur-Lord'un cüretkârlığı karşısında ağzı açık kaldı. Bir süre sonra Honninscrave tereddütle söze başladı: "İlk sana Dev-Dost adını verdi. Size yardım etmek istiyoruz. Ama yapamayız-"

"Thomas Covenant," dedi Birinci, kılıç gibi bir sesle, "amacın ne?"

"Ah, öyle mi!" Pitchwife güldü. "Bu pusuda bekleyen bizim hazır olmamızı beklesin. Acele etmeyeceğiz." Sözleri şöyle de olabilirdi Alaycıydı; ama bunları temiz bir neşe tonuyla söyledi. "Biz dev değil miyiz? Masallar bizim için hayattan daha değerli değil mi?"

Birinci sessizce, neredeyse nazikçe, "Barış, Pitchwife," dedi.

Onun emriyle Pitchwife durdu; ama sırtışı pusuda bekleyen adamın kederiyle çelişmeye devam ediyordu.

Covenant, hissizliğinin merkezinde, anladığı birkaç şeye tutundu, dikkati dağılmasın diye gözlerini kapalı tuttu. Karanlığın ve konsantrasyonun kendisinden uzaklaştırdığı Covenant, ne söylediğini bile zor duyuyordu.

"O yarayı biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Sanırım bu konuda ne yapacağımı da biliyorum. Bu yüzden buradayız. Size, geminize, bilginize, yardımınıza ihtiyacım var."

Aradığınız şey bu topraklarda değil.

Kanun Asası. Tek Ağaç.

Yine de Meryem, "*Ülkenin ihtiyacı sizi aldatmasın*" demişti. *Aradığınız şey göründüğü gibi değildir.*

Honninscrave dikkatle, "Cable Seadreamer daha açık konuşmanızı rica ediyor," dedi.

Daha açık mı? Bir an için Mutabakat'ın netlik konusundaki kavrayışı sarsıldı.

Benim hatam olduğunu söylememe gerek var mı? Kapıyı açanın ben olduğumu mu? Ama anlamadığı onca şey karşısında kendini topladı ve konuşmaya başladı.

Orada, gecenin içinde, gözleri ateş ışığına karşı kapalı ve tertemiz yıldızlara bakarak, Sunbane'i ve Lord Foul'un Sunbane'i hangi amaçla yarattığını anlattı. Kanun Asası'nın yok edilmesindeki kökenini özetledi ve ardından bu olaydaki kendi rolünü anlattı

Böylece Devler, Asa'nın iadesinin neden onun sorumluluğunda olduğunu anlayacaktı. Ve Andelain'de öğrendiklerinden bahsetti. Tüm bunlar zihninde bir araya geldi; yüksek sesle söylediği sözlerin bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu.

Sözlerini bitirdiğinde sessizliğe gömüldü ve bekledi.

Bir süre sonra Birinci düşünceli bir ifadeyle, "Sizden Starfare'in Mücevheri, böylece dünyanın dört bir yanında bu Bir'i arayabilirsiniz

Ağaç. Arayışınıza yardımcı olmak için bizden yardım ve Dünya hakkındaki bilgimizi istiyorsunuz."

Covenant gözlerini açtı ve ölümcül yorgunluğunun onun adına konuşmasına izin verdi. Evet. Bana bak. Bunlar başka nasıl iyileşebilir ki?

"Taş ve Deniz!" diye mırıldandı, "bu zor bir mesele. Eğer doğru söylüyorsanız, o zaman Arayış'ın yolu size çıkıyor."

Brinn, "ur-Lord," dedi sözünü eğip bükmeden, "doğru söylüyor."

Onun bu iddiasını sert bir omuz silkmeye reddetti. "Kendi inancı hakkında doğru konuştuğundan şüphe etmiyorum. Ama inancı kesin bir bilgi mi? Bizden tüm Araştırmayı onun ellerine bırakmamızı istiyor - ne yapacağımıza dair güvenli bir vizyon olmadan. Güçlü olduğunu ve devlerin dostluğunu bildiğini kabul ediyorum. Ancak kudret ve kesinlik aynı ebeveynin çocukları değildir."

"Tek Ağaç'ın nerede olduğunu biliyor musun?" -Covenant yeniden aptallaştığını ve çaresizleştiğini hissedebiliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi heyecanla. Sadece bir an tereddüt etti. "Ama böyle bir bilginin nereden edinilebileceğini biliyoruz."

"O zaman beni oraya götür." Sesi yalvarışla boğuklaşmıştı. "Sunbane giderek kötüleşiyor. Onu beslemek için her gün insanlar öldürülüyor.

Toprak ölüyor." Bir daha asla öldürmeyeceğime yemin ettim; bunu Foamfollower'ın *caamora*'sı adına yaptım. Ama duramıyorum.

"Lütfen."

Kararsızlık Birinci'nin elindeydi. Ona verdiği ikileme ters ters baktı. Honninscrave ateşin yanında diz çökmüş, sanki elleriyle bir şeyler yapmaya ihtiyacı varmış gibi ateşle ilgileniyordu. Seadreamer'in yüzünde sanki sessizliği yüzünden sakatlanmış gibi bir acı vardı. Onun yanında, Sunder ve Hollian merak içinde bekliyorlardı.

Dişlerinin arasından ince bir ıslık çalan Pitchwife, Devlerin bohçalarını yeniden paketlemeye başladı. Yüz hatları, İlk'in doğru seçimi yapacağına dair tam bir güven ifade ediyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, gölün derinliklerinden beyaz bir şimşek fırladı. Titredi, kayboldu. Tekrar ateşlendi.

Bir anda tüm göl gümüş rengine büründü. Hayalet parıltısı geceye yayıldı. Su canlandı.

Uzakta, pusuda bekleyen kişinin hıçkırıkları öfkeye doğru tırmanıyordu. Hava bir anda korkuyla dolmuş gibiydi.

Sunder boğuk bir küfür savurdu. Harn ve Hergrom görev malzemelerine doğru atıldılar. Pitchwife bir bohçayı Honninscrave'e fırlattı.

Honninscrave onu yakaladı, omuzlarını bağların içine kaydırıldı. İlk kamp ateşini çoktan tekmelemişti. O ve Honninscrave meşale olarak kullanmak üzere markalar aldılar. Pitchwife diğer paketi Seadreamer'a fırlattı, sonra kendisi de bir meşale kaptı.

Ceer ve Cail Linden'ı kaldırmışlardı. Ama atel onu onlar için zorlaştırıyordu. Covenant sersemlemiş bir şekilde Onu taşıyabilir, bileğini incitmeden onunla koşabilirim.

Ne yapacağını bilmiyordu. Ciğerleri ağrıyordu. Pusuda yatanın yükselen uluması geçmiş saldırıların izlerini yırttı. Kafatasının kemiklerinden ter fışkırıyordu. *Skestler* hareket ediyor, ateşlerini şirketin etrafında sıkılaştırıyorlardı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra Seadreamer Cail ve Ceer'e ulaştı. Dev, Linden'i onlardan aldı; devasa kolları onu bir bebek arabası kadar sağlam bir şekilde destekliyordu.

Bu görüntü Covenant'ın felcini çözdü. Deve güveniyordu. içgüdüsel olarak. Bölük kuzeye doğru yamacı tırmanmaya başladı. Onlardan ayrıldı, suyla yüzleşmek için döndü.

Sadece dene! Düşen parıltı ve uluma karşısında yumrukları tehditler savurdu.

Hadi ama! Bizi tekrar incitmeye çalış!

Brinn onu göl kıyısından çekip aldı ve tökezleyerek tepeye doğru sürükledi.

Yorgunluktan ve oksijensizlikten sersemlemiş bir halde, ayaklarını tutmak için mücadele etti. Koyu renkli ağaçlar, sedefli ağaçların arasında dehşete düşmüş dansçılar gibi Işık. Defalarca tökezledi. Ama Brinn onu destekledi.

Pusuda yatanın acı ve hüsrana dolu çığlığı kulaklarında tizleşti. Görüş alanının sınırlarında, *göktaşlarını* görebiliyordu. Onlar

Sanki pusuda yatanın öfkesi sırtlarında bir belaymış gibi peşlerinden gittiler.

Sonra Brinn onu tepenin zirvesine doğru itti.

Bir anda hayalet ışığı kesildi. Meşaleler önündeki ormanda. Bataklık ateşlerini kovalar gibi peşlerinden koştu. Sadece Brinn'in desteği onu gövdelere, kalın çalılıklara, halat kadar ağır sarmaşıklara çarpmaktan kurtardı.

Uğultu bir çığlığa doğru tırmandı, sonra daha alçak, daha kurnaz bir perdeye düştü. Ama ses, Covenant'ı kazığa oturtmaya devam etti.

bir kılıç dikenini gibi. Hava almak için öğürdü; gece baş dönmesine dönüştü. Nereye gittiğini bilmiyordu.

Meşalelerin ötesinde korkunç, yeşil bir bulanıklık belirdi. *Skest* sola doğru yaklaşarak bölüğü sağa dönmeye zorladı.

Daha fazla *skest*.

Meşalelerin uçuşu daha da sağa kaydı.

Havadan, güçten, cesaretten yoksun olan Covenant kendi ağırlığını zorlukla taşıyabiliyordu. Uzuvarları düşmek için can atıyor, göğsü unutulmak için ağrıyordu. Ama Hergrom diğer kolunu kavradı. *Haruchai*'nin arasında tökezleyerek arkadaşlarını takip etti.

Uzun dakikalar boyunca, soğuk bir su birikintisinden aşağıya doğru sıçradılar.

ilerleyen *skest* orduları arasında bir koridor gibi akan dere. Ama sonra dere bataklığa dönüştü. Bölük bataklığın etrafında sağlam bir zemin aramak için zaman kaybetti.

Temiz bir toprağa ulaştılar, o kadar ölü bir topraktı ki bataklık otu orada yetişemezdi. Koşmaya başladılar. Brinn ve Hergrom, Covenant'ı onun hareket edebileceğinden daha hızlı çekiyorlardı.

Sanki görünmez bir duvara çarpmışlar gibi aniden tüm grup durdu.

Birinci, kılıçla kesilmiş gibi bir yemin tısladı. Sunder ve Hollian nefes almak için hıçkırdı. Pitchwife sakat göğsüne sarıldı.

Honninscrave daireler çizerek geceyi taradı. Seadreamer bir ağaç gibi duruyordu.

Linden kollarında uyuyordu ve sanki gözlerini kaybetmiş gibi karanlığa bakıyordu.

Kendi nefesi bir iç yara gibi parçalanırken, Covenant şirketin neden durduğunu görmek için öne doğru sarsıldı.

Herded! Lanet olsun.

Ölü toprak bir yarımada gibi çamurlu bir bölgeye doğru uzanıyordu: bataklık üç taraftan bir taş atımı mesafeden daha fazla yolu kapatıyordu. Çamur, sanki ceset kokuyormuş gibi, belli belirsiz kaynıyordu. derinliklerinde kıvranıyordu. Devleri bile iz bırakmadan yutabilecek kadar kalın görünüyordu.

Skestler çoktan yarımadanın başına yığılmaya başlamış, şirketi pusuda bekleyenlerin tuzağına hapsetmişti. Yüzlerce *skest*, yüzlerce *skest*. Bütün geceyi yeşile boyadılar, ibadet gibi titreşiyorlardı. Bir dağ dolusu odunla silahlanmış olsalar bile, hiçbir Dev ya da *Haruchai*

O kalabalığın içinden geçip savaşmışlardı ve bölükte meşalelerden başka odun kalmamıştı.

Covenant'ın solunumu küfürlerle birlikte ateşlendi.

Arkadaşlarına baktı. Zümrüt onları karanlığın içinden, lanetli kadar belirgin bir şekilde çıkardı. Linden nefes nefese yatıyordu. Seadreamer'ın kollarında, sanki uykusu kâbuslarla bölünmüş gibi. Hollian'ın yüzü siyah saçlarının altında kansızdı, kehanet kadar solgundu. Sunder'ın tüm çehresi dişlerinin gıcirtısı etrafında kenetlendi.

Onların savunmasızlığı Covenant'ın yüreğini burktu. *Haruchai* ve Devler düşmeden önce en azından bir hesap verebilirlerdi. Linden, Sunder ve Hollian ölmekten başka ne yapabilirdi ki?

"Ur-Lord." Brinn'in yanmış saçları ve kayıtsızlığı yeşil ışıktaki korkunç görünüyordu. "Beyaz yüzük. Bu yaratıklar geri sürülebilir mi?"

Binlerce mi? Covenant talep etmek istedi. O kadar gücüm yok. Ama göğsünden kelimeler çıkmıyordu.

Honninscrave'in meşalelerinden biri eline kadar yandı. Yüzünü buruşturarak, püsküren odunları bataklığa fırlattı.

Çamur gölünün yüzeyi anında alev aldı.

Alevler, azap çeken ruhlar gibi bataklığın üzerinde uçuşuyordu. Cehennemi andıran bir sıcaklık topluluğa doğru püskürdü ve onları yarımadaının ortasında sıkı bir kümeye sürükledi.

Birinci meşalelerini attı, kılıcını çıkardı ve bir şeyler haykırmaya çalıştı. Pusuda bekleyen onun sesini bastırdı. Ama Devler anlaşıldı. Vücutlarını ısıcağa karşı kalkan olarak kullanarak arkadaşlarının etrafına yerleştiler. İlk, Honninscrave ve Pitchwife dışı doğru baktı; Seadreamer sırtını ateşe vererek Linden'i korudu.

Bir sonraki an, bir sarsıntı yeri sarstı. Pitchwife tökezledi. Hollian, Sunder ve Covenant düştü.

Covenant ayağa kalktığında çamurdan muazzam bir alev fişkırdığını gördü.

Bir ateş fırtınası gibi yükseldi ve göklere doğru döndü. Onun öfkesi gece boyunca fırtına esti. Yarımadaının üzerinde yükselerek, şirketi dövmek için eğildi. Pusuda yatanın uluması bir yangın girdabına dönüştü.

Hayır! Hayır!

Covenant Brinn'in elinden kurtuldu ve Honninscrave'in yanından geçti. Ateş püskürtenle karşılaşmak için ısıcağa doğru ilerledi.

Krill'i kaldırarak mücevherinin berrak bir şekilde parlamasını sağladı. En saf argent, turuncu çamur ateşini deldi ve ona şimşek kadar sıcak bir şekilde meydan okudu.

Tıkanmış ciğerlerinin sessizliğinde, Covenant anlamadığı kelimelerle öfkелendi. Güç sözcükleri.

Melenkurion abatha! Duroc minus mill khabaal!

Anında ateş borusu patladı. Kırık fişkırımlar ve korku içinde, sanki pusuda yatanın bir kolunu daha kesmiş gibi geriye doğru çöktü. Alevler çamurun üzerinde sinirli bir öfke gibi süzülüyordu. Aniden hava serbest kaldı. Uğultusuz rüzgar ateşi besledi. Covenant'ın

yoldaşları, sanki bir boğucunun elinden kurtarılmış gibi öksürdü ve nefes nefese kaldı.

Ölü toprağın üzerine diz çöktü. Kafasının içinde zafer ya da yenilgiyi işaret eden ışıklar çınlıyordu. fark; zafer ve saygısızlık aynı şeydi. O kurucuydu-

Ama eller ona yardıma geldi. Sabit ve naziktiler. *Krill*'in üzerine bir örtü örttüler, onu güçten sıkışmış parmaklarından aldılar. Göreceli karanlık göz çukurlarından sanki göz çukurlarıymış gibi akıyordu.

boş çukurlar, gece için boşluk. Karanlık, Brinn'in sesiyle konuştu. "Pusuda bekleyen acı çekti. Tekrar acı çekmekten korkuyor."

"Sooth," diye mırıldandı Birinci sertçe. "Bu yüzden ölümlerimizi kendi yandaşlarının ellerine teslim etti."

Brinn, Covenant'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Sayısız *krillere* göz kırptırıyor yankıları görmek için savaştı. Ama artçı alevler çok parlaktı. Hollian'ın soluğunu duyduğunda hâlâ onların zümrüt rengine dönüşmesini izliyordu. Devler ve *Haruchai* kaskatı kesildi. Brinn'in parmakları refleks olarak Covenant'ın koluna saplandı.

Zamanla beyaz lekeler turuncu ve yeşil çamur ateşine ve *skest*'e dönüştü. Asit-yaratıklar yarımadanın başında toplanmış, dini bir vecd gibi parıldıyorlardı. Korkmuş gibi değil de, sanki ilerleyişlerinin beklentisini uzatmak istercesine yavaşça ileri doğru sızdılar.

Covenant'ın yoldaşları *skest*'e doğru baktı. Ama *Skest*'e değil.

Yeşil formların arasında, sanki akla gelebilecek her türlü kezzaptan etkilenmemiş gibi, dokunulmadan duruyordu Vain.

Duruşu rahat ve dengeli bir duruştu; kolları sarkıyordu, hafifçe bükülmüştü. Ama aralıklarla bir adım attı, iki adım attı, yavaş yavaş *kayağın* ön kenarına yaklaştı. Bacaklarına çarptılar ve hiçbir etki yaratmadılar.

Bakışları açık bir şekilde Linden'e sabitlenmişti.

Covenant bir an Vain'in Linden'ı kollarına alıp çakıl denizine atladığını gördü. Demondim-spawn onu kurtarmak için bataklıktan ve kayıptan geri dönmüştü.

"Kim-?" diye başladı Birinci.

"O Vain," diye yanıtladı Brinn, "Andelain'deki Ölüler arasındaki Dev Saltheart Foamfollower tarafından Lord Thomas Covenant'a verildi."

Boğazını temizledi, sorabileceği bir soru arıyordu. daha faydalı bir cevap üretebilirdi. Ama o daha konuşmadan, Covenant bir çamur balonunun patlamasına benzer yumuşak bir ses duydu.

Vain bir anda durdu. Bakışları şirketin yanından geçip gitti, sonra da odaksızlaştı.

Covenant tam zamanında dönerek kısa bir figürün yanan çamurdan ayrıldığını ve sert zemine tuhaf bir şekilde adım attığını gördü.

Figürün boyu *gökkuşağından* biraz daha uzundu ve şekli şöyleydi Gözleri ya da başka bir özelliği olmayan, yanlıış doğmuş bir çocuk. Ama çamurdan yapılmıştı. Ateşten çıkarken üzerinde alevler titredi, sonra söndü ve geriye heykele benzeyen donuk kahverengi bir yaratık kaldı Kilin içinde kötü işlenmiş. Biçimine gömülü kırmızımsı cepler ışııl ışııl parlıyordu.

Tanıdıkça felç olan Covenant, çamurdan nemli bir sünger gibi ikinci bir kil formun ortaya çıkışını izledi. Kör bir adam tarafından şekillendirilmiş bir timsaha benziyordu.

İkili kıyıda durdu ve şirketle karşı karşıya geldi. Kimden Kendi içlerinde bir yerlerde, ürkütücü bir şekilde dile benzeyen modüle edilmiş ezme sesleri çıkardılar. Çamur konuşuyor.

Birinci ve Pitchwife baktı, kadın sertçe, adamın gözlerinde neşeye benzer bir ışık vardı. Ama Honninscrave öne çıktı ve eğildi resmen. Dudaklarıyla kil formlarinkine yakın sesler çıkardı.

Pitchwife fısıltıyla yoldaşlarını bilgilendirdi, "Kendilerine *sur-jheherrin* diyorlar. Sur-jheherrin'e karşı yardım isteyip istemediğimizi soruyorlar.

skest. Honninscrave ihtiyacımızın mutlak olduğunu söylüyor." Kil yaratıklar tekrar konuştu. Pitchwife'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

yüz. "*Sur-jheherrin* kurtarılacağımızı söylüyor. 'Saf Olan'ın adıyla,' " diye ekledi, sonra omuz silkti. "Bunu anlayamıyorum."

Jheherrin. Covenant, anıları ona darbe gibi çarparken içten içe sendeledi. Aman Tanrım.

Yumuşak olanlar. Foul'un Creche'sini çevreleyen mağaralarda ve çamur çukurlarında yaşamışlardı. Onlar Despiser'ın başarısızlıkları, üreme inlerinin reddedilmiş talihsizlikleriydi. Onların yaşamasına izin vermişti çünkü acınası hayatlarının eziyeti onu eğlendiriyordu.

Ama onları yanlış değerlendirmişti. İçlerindeki dehşete rağmen, Covenant ve Foamfollower'ı Lord Foul'un yordakçılarında kurtarmışlar, Covenant ve Foamfollower'a Foul'un Kreşi'nin sırlarını öğreterek taht salonuna ulaşmalarını ve Despiser'la yüzleşmelerini sağlamışlardı. Saf Olan adına-

Sur-jheherrin açıkça yumuşak olanların soyundan geliyordu. Eski efsanelerinin önceden bildirdiği gibi, esaretten kurtulmuşlardı. Ama gücü o kullanmış olsa da Covenant tarafından değil. Zihni hatıralarla yanıp tutuşuyordu; başka seçeneği olmadığı için kendi kendine, "*Bana bak*," dediğini duyabiliyordu. *Ben saf değilim. Ben yozlaşmışım*. Sözcük *jheherrin* "yozlaşmış" demekti. Verdiği cevap kilden yaratıkları umutsuzluğa düşürmüştü. Yine de ona yardım etmişlerdi.

Ama Foamfollower-Saf Olan. Hotash Slay'in *caamora*'sı tarafından tertemiz yakılmış, Despiser'ı yere sermiş, *jheherrin*'in kaderini kırmıştı.

Ve şimdi onların mirasçıları Sarangrave Düzlüğü'nün çamur ve bataklığında yaşıyordu. Covenant, sanki bir lütuflmuş gibi gözleriyle *sur-jheherrin*'e sarıldı; bu, tüm insani değerleri aşındıran yüzyıllar boyunca hala değer verdikleri Foamfollower'ın büyük temiz kalbinin meyvesiydi.

Toprağın anıları.

Asit-yaratıklar Vain'den habersiz ilerlemeye devam ettiler ve *sur-jheherrin*. İlk *skest* beş adımdan daha uzakta değildi,

korkunç bir zümrüt yayıyordu. Hergrom, Ceer ve Harn kendilerini olabildiğince pahalıya feda etmek için hazır bekliyordular, ancak *Haruchai*'nin bile bu kadar yeşil vitriol karşısında nafile olduğunu biliyor olmalıydılar. İfadesizlikleri o ışıktaki şeytani görünüyordu.

Honninscrave ile konuşan iki *sur-jheherrin* hareket etmedi. Yine de yardım tekliflerini yerine getirdiler. Hiçbir uyarı olmadan, yarımada'nın kenarındaki çamur kaynamaya başladı. Çamur kıyıya doğru sıçrayan bir dalga gibi yükseldi, sonra ayrı biçimlere dönüştü. *Sur-jheherrin* bodur maymunlar, yanlış toplanmış sürüngenler, beceriksiz köpekler gibi. Çok sayıda arkalarında hızla sönen ateşler bırakarak ıslak bir şekilde ilerlediler. Şaşırtıcı bir hızla *Haruchai*'nin yanından geçtiler. Ve daha fazlası onları takip etti. Pusuda bekleyenlerin ateşiyle cıvıltılı bir şekilde aydınlanan çamurdan çıktılar. şirketi savunmak için ortaya çıktı.

Güçler karşılaştı, kezzap ve çamur pervasızca teması geçti. Dövüş yoktu, güç ya da beceri etkisi yoktu. *Skest* ve *sur-jheherrin* temel doğalarını birbirlerine karşı kullandılar. *Skestler* kendilerine karşı çıkan her şeyin üzerine yeşil alevler saçmak için yaratılmışlardı. Ancak kil formları asit ve ateşi emdi. Her bir *sur-jheherrin skestlerden* birini kucakladı, asit-yaratığı kendi içine çekti. Bir an için, zümrüt çamuru sırladı. Sonra yeşil söndü ve *sur-jheherrin* başka bir *skest*'e taşındı.

Covenant yarışmayı uzaktan izledi. Onun çelişkili tutkuları, savaşın *sur-jheherrin*'in kendisi dışında bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Gözleri mücadeleyi takip ederken, kulakları Honninscrave ile ilk çamur formları arasındaki diyalogun her kelimesine kilitlendi. Honninscrave sanki savaşın sonucunun belirsiz olmasından ve Arayış'ın hayatta kalmasının onun ne yapabileceğine bağlı olmasından korkuyormuş gibi onları sorgulamaya devam etti. Öğren.

"Honninscrave soruyor" -Pitchwife sessiz çatışmada tercüme etmeye devam etti- "bu kadar çok *skest* yenilebilir mi? *Sur-jheherrin* sayıca çok az olduklarını söyler. Ama Tanrı adına Saf Bir, bu tuzaktan yolumuzu açmayı ve Sarangrave'den

kaçışımıza yardım etmeyi taahhüt ediyorlar."

Mücadeleye katılmak için çamurdan daha fazla kil formu çıktı. Onlara ihtiyaç vardı. *Sur-jheherrin skest*'i bedelsiz absorbe edemiyordu. Her yaratık daha fazla asit aldıkça, içindeki yeşil yanma daha da güçlendi ve kili şeklini kaybetmeye başladı. Şimdiden liderler kızgın balmumu gibi eriyorlardı. Son sağlamlıklarıyla birlikte çatışmadan dışarı sızdılar ve yarımadanın kenarlarından aşağı, çamurun içine doğru koştular.

"Honninscrave yola çıkan *sur-jheherrin*'in ölümcül bir zarar görüp görmediğini sorar. Çektikleri acının ölümcül olmadığını söylerler. Asit gibi dağılırsa, halkları eski haline dönecektir."

Kil formların her biri, geri çekilmek zorunda kalmadan önce *skestlerden* birkaçını tüketti. Saldırı yavaş yavaş geri çekildi ve toprak. Ve çamurdan daha fazla *sur-jheherrin* yükselmeye devam ederek kaçanların yerini aldı.

Covenant'ın bir başka parçası da kollarının karnının üzerinde kenetlendiğini, kendini bir yandan diğer yana salladığını biliyordu. ağırlı çocuk. Her şey çok canlıydı. Geçmiş ve şimdiki zaman içinde çarpıştı: Hotash Katliamı'nda Foamfollower'ın ıstırabı; yumuşak olanların çaresizliği; katledilen masum erkekler ve kadınlar; çaresiz Linden Seadreamer'ın kolları; deliliğin parçaları.

Yine de Pitchwife'ın mırıltısını çıplak bir ses kadar net duyabiliyordu. Sinir. "Honninscrave *sur-jheherrin*'in pusuda bekleyenle nasıl bu kadar yakın yaşayabildiğini sorar. Onlar da bataklıkta, bataklıkta ve balçıkta yaşayan yaratıklar olduklarını ve Pusuda Bekleyen'in onları göremediğini söylerler."

İleriye doğru yol *alan sur-jheherrin*, Vain'e ulaşarak kalçalarını itti. Demondim spawn'ı ona bakmadı bile. onları. Sanki zaman onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi hareketsiz kaldı. Kil formlar yarımadanın başını yarılamıştı.

"Honninscrave *sur-jheherrin*'in Vain adını verdiğiniz bu adamı tanıyıp tanımadığını soruyor. Yardımımıza Vain tarafından mı getirildiklerini soruyor. Onu tanımadıklarını söylerler. O, kil çukurlarına girip

batıya doğru yola çıktılar ve hemen bu yönde ilerlemeye başladılar.

Sanki bütün yolları biliyormuş gibi. Bu yüzden onu takip ettiler ve gizemine bir cevap aradılar." Pitchwife yine şaşkın görünüyordu. "Böylece onları görünürde bir şans eseri Saf Olan'ın halkının Sarangrave Düzlüğü'nde bulunduğunun farkına vardırı ve tehlikede. Bir anda bu Boşuna sorusunu bir kenara bıraktılar ve kendilerini kadim borçlarına cevap vermeye adadılar."

Arkası zümrütlerle aydınlatılmış, yüzünde turuncu çamur ateşi olan Vain, hiçbir şey belli etmeden esrarengiz bir şekilde şirkete baktı.

Onun arkasında, *skestler* bocalamaya başladı. Tehlikenin farkına varmış gibiydiler; durmadan özümsemeye doğru sızmak yerine geri çekilmeye başladılar. *Sur-jheherrin* daha hızlı ilerledi.

Honninscrave dudaklarıyla sesler çıkardı. Pitchwife mırıldandı, "Honninscrave *sur-jheherrin*'den tanımadığı bu Saf Kişi hakkında kendisiyle konuşmasını istiyor."

"Hayır," diye emretti Birinci omzunun üzerinden. "Bu tür konuları başka bir zaman araştırın. Yolumuz önümüzde açık. *Sur-jheherrin* bize buradan yardım etmeyi teklif etti. Yolumuzu seçmeliyiz."

Sanki kendisine hoşlanmadığı bir ikilem vermiş gibi, Covenant'a hiddetle baktı. "Benim sözüme göre Arama'nın görevi batıya doğru uzanıyor.

Cevabınız nedir?"

Seadreamer onun yanında durmuş, Linden'i hafifçe taşıyordu. Onun Yüzünde batı ya da doğu meselesinden çok daha kişisel bir şüphe vardı.

Covenant onun göğsüne sarıldı, sallanmayı durduramadı. "Hayır." Zihni, kırık bir çömlek gibi, her biri keskin kenarlı ve suçlama kadar canlı parçalardan oluşan bir karmakarışıklı: "Yanılıyorsun."

Stonedownor'lar ona baktı; ama yüzlerini okuyamadı. Kim olduğunu neredeyse hiç bilmiyordu. "Saf Olan hakkında bilmeniz gerekenler var."

İlk'in gözleri keskinleşti. "Thomas Covenant," diye mırıldandı, "benimle alay etme. Arayış'ın hayatta kalması ve amacı benim eller. Çabuk karar vermeliyim."

"O zaman seç." Covenant'ın elleri aniden yumruk oldu ve zarar görmez havaya darbeler indirdi. "Seç ve cahil ol." Onun zayıflık boğazını acıttı. "Bir devden bahsediyorum."

Birinci, sanki beklenmedik bir şekilde kalbine vurmuş gibi yüzünü buruşturdu ve tereddüt etti.

Sur-jheherrin'in ilerleyişi. Yarımadanın başı birkaç dakika içinde belli olacaktı. Covenant'a sertçe, "Pekâlâ, Dev dostum. Bana bu Saf Olan'dan bahset."

Dev dostum! Covenant sızladı. Yüzünü kederle gizlemek istedi; ama anılarının tutkusu susturulamazdı.

"Saltheart Foamfollower. Bir Dev. Topraklarda yaşayan Devlerin sonuncusu. Evlerinin yolunu kaybetmişlerdi." Foamfollower'ın görüntüsü

önünde parladı. Bu Honninscrave'in yüzüydü. Tüm Ölülerini ona geri dönüyordu. "Diğer tüm umutlar yok olmuştu. Foul'un elinde Toprak vardı, onu ezmek için. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ben hariç. Ve Foamfollower.

"Bana yardım etti. Beni Foul's Creche'e götürdü, böylece en azından savaşabilirdim, en azından o kadarını telafi edebilirdim, gerekirse ölebilirdim. Yakıldı-" Titreyerek hikâyesini düzenli tutmak için mücadele etti.

"Oraya varmadan önce, Foul bizi tuzağa düşürdü. Öldürülebilirdik. Ama jheherrin -*onun* ataları- bizi kurtardı. Saf Olan'ın adına.

"Bu onların efsanesiydi, akıllarını başlarında tutan umuttu. Bir gün saf birinin -Foul'un elleri ruhunda kenetlenmemiş birinin- gelip onları kurtaracağına inanıyorlardı. Eğer

değerliydim. Layık! Çok acı çekiyorlardı. Dünyada onların değerini anlatmaya yetecek kadar ağlama yoktu. Ve ben yapamadım-"

Kurbanlara, öncesizlere ve mülksüzlere duyduğu eski öfkeyle boğuldu. "Gücüm vardı ama saf değildim. O kadar doluydum ki hastalık ve şiddet-" Elleri havayı yokladı, boş döndü. "Ve yine de bize yardım ettiler. Uğruna yaşayacak bir şeyleri olmadığını düşündüler ve yardım ettiler-"

Onların cesaretini görünce bir an sessiz kaldı. Ama arkadaşları bekliyordu; Birinci bekliyordu. *Sur-jheherrin* yarımadaadan uzaklaşmaya başlamış, *skest*'i emmeye başlamıştı. Devam etmek için kendini zorladı.

"Ama bize Hotash Slay'i nasıl geçeceğimizi söyleyemediler. Orası lavdı. Karşıya geçmek için hiçbir yolumuz yoktu. Köpük takipçisi-" Dev bağırmıştı, '*Ben Devlerin sonuncusuyum. Hayatımı istediğim gibi vereceğim.*' Covenant'ın bu haykırışla ilgili anısı asla iyileşmeyecekti. "Foamfollower beni taşıdı. Lav emene kadar yürüdü. onu aşağı indirdi. Sonra beni diğer tarafa fırlattı." Kederi içinde vahşi bir büyüün, kontrolsüz bir gücün tehdidi gibi yankılandı. "Ben onun ölmüştü."

Gözleri magma hatıralarıyla yanıyordu. "Ama o değildi Öldü. O geri geldi. Bunu tek başıma yapamazdım, Foul'un Kreşi'ne bile giremezdim, taht salonunu bulmayı, Toprak'ı kurtarmayı bırakın. O bana yardım etmek için geri geldi. Arınmış. Tüm acıları dağlanmış, tüm nefreti, öldürme arzusu ve kendini hor görme duygusu gitmişti. Hiçbir şeyim kalmadığında bana ihtiyacım olanı verdi, bana neşe, kahkaha ve cesaret verdi. Böylece yapmam gereken şeyi başka bir Kutsala Saygısızlık yapmadan bitirebildim. Bu onu öldürmüş olsa bile."

Oh, Foamfollower!

"O Saf Olan'dı. *Jheherrin*'i özgür bırakan kişi. Toprağı özgürleştiren. Gülerek. Bir Dev."

Şirkete ters ters baktı. İzole edilmiş bir şekilde Foamfollower'ın hak ettiği saygı için hepsiyle savaşımaya hazır olduğunu hatırladı. Ama sönmemiş tutkusunun gidecek hiçbir yeri yoktu. Gözyaşları Honninscrave'in yanaklarından turuncu ve yeşil renkte yansyordu.

Pitchwife'ın yüzünde bir keder ifadesi vardı. İlk yutkundu sertlik için savaşıyordu. Konuştuğunda, kelimeleri kendine hakim olmanın verdiği gerginlikle kaskatı kesiliyordu,

"Tanıdığınız Devler hakkında daha çok şey duymalıyım. Thomas Covenant, buradan itibaren size eşlik edeceğiz."

Seadreamer'ın yüzünde kişisel bir ıstırap kasılması düğümlendi. Gözlerinin altındaki yara bir protesto gibi acıyordu; ama sesi çıkmıyordu.

Brinn sessizlik içinde Covenant'ın koluna girdi ve onu yarımada'nın sonuna doğru çekti. Şirket takip etti. *Önlerinde jheherrin skest*'in içinden geçen bir geçidi tüketmişti. Brinn hızla ilerledi ve Covenant'ı yarı koşar adımlarla özgür geceye doğru çekti.

Kayalığı geçtikten sonra *Haruçaylar* doğuya doğru döndüler.

Bölük kaçarken, bir öfke çılgılığı karanlığı titretti ve Sarangrave'de vahşice çınladı. Ama Covenant ve Brinn'in önünde, turuncu ve kırmızı renkte parlayan *sur-jheherrin* belirdi.

Kil formlarının rehberliğinde şirket çalışmaya başladı.

YİRMİ ALTI: *Baskı*

Beş gün sonra, Sarangrave Düzlüğü'nün eşiğine ulaştılar ve ormandan ve sulak araziden bir öğleden sonra geç saatlerde çıktılar.

bulutsuz gökyüzü. *Sur-jheherrin* beklenmedik derecede hızlıydı ve Düzlük'ü çok iyi biliyorlardı; Covenant'ın yetişemeyeceği bir tempo tutturmuşlardı. Sunder ve Hollian'ın durumu ise biraz daha iyiydi. durum. Kendi güçlerine bırakılsalar daha yavaş hareket ederlerdi. Belki de ölürlardı.

Yani her günün büyük bir kısmında onları Giants taşıdı. Seadreamer bacağını korumak için Linden'i hâlâ kollarında sırtüstü taşıyordu; ama Sunder, kalkanını sapan olarak kullanarak İlk'in sırtına oturdu; Hollian, Pitchwife'ın kambur omuzlarına bindi ve Covenant, Honninscrave'in dirseğinin kıvrımına bindi. Kimse buna itiraz etmedi düzenleme. Covenant yardıma ihtiyacı olduğu için utanç duyamayacak kadar yorgundu. Ve tehlike diğer her türlü gururu engelliyordu.

Bu beş gün boyunca aralıklarla, hava turgid çılgınlara dönüştü ve şirketi kaçış dışında hiçbir anodinin olmadığı atavistik bir dehşetle korkuttu. Dört kez tehdit edildi. İki kez, karanlık derelerden ve katran çukurlarından *skest* orduları ortaya çıktı; iki kez de pusuda bekleyenlerin kendisi saldırdı. Ama, *surların* yardımıyla *jheherrin* ve bol miktarda yeşil odun sayesinde *Haruchai* ve Devler *skestleri* geri püskürtmeyi başardılar. Ve Covenant *Krill*'in ışığıyla pusuda bekleyen, pusuda bekleyen korkup kaçana ve delice uluyana kadar ortaya çıkarılmış mücevherden beyaz ateş saçtı.

Honninscrave fırsat buldukça, dinlendiği ya da daha az telaşlı seyahat ettiği zamanlarda *sur-jheherrin*'e daha fazla soru sorarak onlar hakkında bilgi topladı. Hikâyeleri kısaydı ama geçmişin ana hatlarını yeterince açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Foul's Creche'in düşüşünden sonra yüzyıllarla ölçülmesi gereken

bir süre boyunca, *jheherrin* korku içinde kendi

Evlerinde, kurtuluşlarına güvenmeye, layık bulunduklarına inanmaya cesaret edemiyorlardı. Ama sonunda ürkek kalpleri için yeterince güçlü bir kanıt elde etmişlerdi. Despiser'ın gücünden ve Illearth Taşı'nın yozlaştırıcı kudretinden kurtulan *jheherrin*, çocuk doğurma kapasitesini yeniden kazanmıştı. İşte bu Gerçekten de kurtuluş. Yeni özgürlüklerini simgelemek için çocuklarına *sur-jheherrin* adını verdiler. Bunu takip eden çağda, yumuşak olanlar onları eski korkularının olduğu yerden uzaklaştıran uzun göçü başlattılar.

Mağaradan çamur çukuruna, bataklıktan bataklığa, yeraltı kaynağından nehir yatağına, yıllar boyunca kuzeye doğru ilerlediler ve gelişebilecekleri bir arazi aradılar. Ve ihtiyaç duydukları şeyi Sarangrave'de buldular. Onlar için burası güvenli bir yerdi: kilden bedenleri ve hareket kabiliyetleri, bataklıkların ve nehirlerin diplerinde yaşayabilmeleri.

Akarsular, onları Düzlük'e mükemmel bir şekilde uydurdu. Ve güvenlik içinde eski korkularını iyileştirdiler, gerektiğinde acı ve riskle yüzleşebilecek yaratıklar haline geldiler.

Böylece Saf Olan'a duydukları minnettarlık nesiller boyunca azalmak yerine arttı. Devlerin tehlikede *olduğunu* gördüklerinde, yardım kararlarını tereddüt etmeden verdiler. Sarangrave boyunca *jheherrin*.

Ve bu yardımla birlikte bölük sonunda, zamanla taşan Sarangrave ile Seareach'in sınır tepeleri arasında uzanan dar açıklık şeridine ulaştı. Arayış, *en* umutsuz saldırıdan acımasızca kaçıyordu. Ama aniden ağaçlar parçalanmış, serulean gökyüzünü bir erteleme gibi açmıştı. Düzlük'ün nemli kokularının ve korkularının yerini çalılık kokusu almıştı. İleride otlarla kaplı tepeler korunaklı bir yerin siperleri gibi yükseliyordu.

Devler, Ranyhyn'in özgürlüğü tatması gibi fundalıkta kısa bir mesafe koştuktan sonra arkalarına bakmak için döndüler.

Skest ortadan kaybolmuştu. Hava durgundu, şehvet ya da öfke yoktu, kuş sesleri ve esinti dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Hatta

Ayağımın altındaki zeminin sağlamlığı endişemi hafifletti.

Sur-jheherrin de sanki kaçmak istercesine düzlüğe geri çekildi. Teşekkürler. Covenant hemen Honninscrave'in ellerinden kurtuldu. koluna girdi ve istediği kelimeleri bulmaya çalışarak ormanın kenarlarına döndü. Ama kalbi, çok az kelimenin yetiştiği vahşi bir diyara dönüşmüştü. Yüzünde güneşle ağaçların arasından aptal aptal bakmaktan başka bir şey yapamıyor, bir ağrı gibi, Köpük Takipçisi'nin gurur duyacağını düşünüyordu.

Birinci ona katıldı ve gözlerinde alışılmadık bir yumuşaklıkla Sarangrave'e baktı. Brinn de ona katıldı; tüm yoldaşları ona katıldı ve *sur-jheherrin*'in tartışılmaz değerine bir selam gibi durdular.

Daha sonra *Haruchai* erzak paketlerini açtı ve bir yemek hazırladı. Sarangrave ve Seareach arasında, şirket beslendi ve durumlarının sonuçlarını ölçmeye çalıştı.

Linden, sırtını Seadreamer'ın kaval kemiğine dayamış, uyanık ve beceriksiz bir şekilde oturuyordu. Sol bacağında atel vardı. Ölümünden bir buçuk gün sonra uyanmıştı. yaralanmıştı ve arkadaşlarını bileğinin düzgün bir şekilde örüldüğüne ikna etmek için çok uğraşmıştı. *Diamondraught* güçlü bir şifacıydı. Ama o zamandan beri Covenant onunla konuşma fırsatı bulamamıştı. Seadreamer yüzünde sürekli bir mutsuzluk ifadesi taşısa da, Linden'a sanki bir çocukmuş gibi bakıyordu.

Covenant onunla konuşmayı çok istiyordu. Ama şimdilik, öğleden sonra güneşi omuzlarından akşama doğru süzülürken çalılar arasında otururken, başka şeylerle meşguldü Sorular. Devler onu buraya kadar getirmişlerdi; ama ihtiyacı olan yardımı vermeye ikna edememişlerdi. Ve onlara Kimsesizlerin hikâyesini anlatacağına söz vermişti. Bunu anlatmak için yeterli cesarete sahip olduğunu hayal bile edemiyordu.

Yine de bir şeyler söylemek zorundaydı. Sunder ve Hollian taşınmıştı. Karanlığa doğru uzaklaştı, özel bir rahatlama aradı. Covenant anladı. Diğer tüm kayıplarından sonra, şimdi önlerinde bir dünya vardı.

Donanımlı olmadıkları bir dünya - onları yoldaşları için değerli kılan Sunbane'in olmadığı bir dünya. Ama Devler oturdular Alevlerin etrafında beklenti içinde, yardım için tartışmasını duymayı bekliyorlardı. Söylemesi gereken bir şey vardı. Yine de içinde yoktu.

Sonunda Birinci sessizliği bozdu. "Dev dostu." O kullandı ona nazikçe verdiği unvan. "Devleri, yani dostunuz Saltheart Foamfollower'ın halkını tanıyorsunuz. Onların hikâyesini duymayı çok istiyoruz. Sizde bunun sevindirici bir hikâye olmadığını gördük. Ama Devler der ki, sevinç duyan kulaktadır, duymayan ağızda değil. konuşur. Anlatmak sana acı verse de seni sevinçle dinlemeyi bileceğiz."

"Neşe." Covenant sesinin kırılmasını yutkunarak karşıladı. Kadının sözleri elinde kalan azıcık metaneti de sülük gibi emiyordu. Devlerin onun hikâyesini duyduklarında ne yapacaklarını biliyordu. "Hayır. Henüz değil. Hazır değilim."

Brinn, Covenant'ın arkasındaki pozisyonundan, "Bu hikâye *Haruchai*'nin eski anlatıcıları arasında bilinir," dedi. Ateşe yaklaştı ve Covenant'ın yüzündeki ani dehşetle karşılaştı. "Bana hikâye anlatma becerisi öğretilmemiş olsa da anlatacağım." Buna rağmen bakışları bir hediye sunduğunu, Antlaşma'nın yüklerinden birini onun için taşımayı teklif ettiğini gösteriyordu.

Ama Covenant hikâyeyi çok iyi biliyordu. Kan Muhafızları'nın ve Yeminleri'nin kaderi, Seareach Devleri'nin kıyametiyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı. *Haruchai* dürüstlüğüyle Brinn, hikâyenin Covenant'ın asla anlatmayı tercih etmeyeceği kısımlarını kesinlikle ortaya çıkaracaktı. Brinn, Korik'in Mahkûm Edilmemişlere yönelik görevinin, Devlerin bir Dev-Raver tarafından katledildiği sırada Lord Hyrim'le birlikte *Coerceri*'ye ulaştığını açıklayacaktı. Kan Muhafızları'ndan üçü hayatta kalmış, Dev-Raver'ı öldürmeyi başarmış ve Illearth Taşı'nın bir parçasını ele geçirmişti. Ama Taş onları bozmuş ve

Lord Foul'un hizmetine girdiler. Ve bu yozlaşma Kan Muhafızlarını öylesine dehşete düşürmüştü ki, yeminlerini bozmuşlar ve Ülkenin en büyük tehlikesi sırasında Lordlar. Elbette Brinn böyle şeyleri halkı için büyük bir keder değilmiş gibi anlatırdı.

Haruchai'nin grup grup Toprak'a dönmesinin ve Clave'in katliamına kurban gitmesinin nedeni. Bu Antlaşma Ayı. Kan Muhafızları kendilerini her zaman hiçbir ölümlünün karşılayamayacağı standartlara göre değerlendirmişlerdir.

"Hayır," diye neredeyse inliyordu Covenant. Brinn'le yüzleşti ve sahip olduğu tek cevabı verdi. Bunu yapmak zorunda değilsin. Geçmişte kaldı. Onların suçu değildi. " 'Yolsuzluk birçok yüz giyer. " Bannor'dan alıntı yapıyordu.

" 'Suçlama diğerlerinden daha cazip bir yüzdür, ama Despiser için daha az bir maske değildir. "Foul'un o üç Bloodguard'ı sakatladığını biliyor musun? Onları yarım ellere dönüştürdüğünü? "Anlatacağım." Bu benim Başını. "Hazır olduğumda." Bir kehanet acısı ona *Haruchai*'nin onun yüzünden ölecekti.

Brinn bir an için onu inceledi. Sonra *Haruchai* hafifçe omuz silkti ve Covenant'ın arkasını koruyan yerine çekildi. Covenant ile Devlerin niyetli bakışları arasında hiçbir şey kalmamıştı.

"Dev dostum," dedi Birinci yavaşça, "böyle hikâyelerin yaşanması için paylaşılması gerekir. Anlatılmamış bir hikâye kalbi soldurur. Ama ben senden kalbini rahatlatmanı istemiyorum. Kendim için istiyorum. Hikâyeniz benim soyumla ilgili. Ve ben Aramanın İlkiyim. Dünya'yı dehşete düşüren Sunbane'den bahsettiniz. Benim görevim orada yatıyor. Batıda. Seadreamer'ın Dünya Görüşü açık. Bu kötülüğü arayıp bulmalı ve ona karşı çıkmalıyız. Yine de yardımımızı istiyorsun. Gururlu *dromondumuz* Starfare'in Mücevherini istiyorsun. Yolunuzun Arayış'ın gerçek yolu olduğunu iddia ediyorsunuz. Ve halkımız hakkında bizimle konuşmayı reddediyorsunuz.

"Thomas Covenant, hikâyeni istiyorum çünkü seçim yapmak zorundayım.

Sadece hikâyelerde bana yol gösterecek gerçeği bulabilirim. Eksik olan

Kalbinizi harekete geçiren bilgi, yolunuzu ve arzularınızı yargılamak için araçlardan yoksunum. Sen konuşmalısın."

Gerekmiyor muydu? Duygusal yoksulluğu içinde, "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz!" diye haykırmak istedi. Ama Devler ona soran ve

araştıran gözlerle bakıyordu. Honninscrave, Foamfollower'a olan benzerliğini, sanki bu dolaylı ata ona aitmiş gibi takındı. Seadreamer'in

Bakışları Dünya Görüşü ile dolu görünüyordu. Empati Pitchwife'ın gülümsemesini karmaşıklaştırdı. Covenant içten içe inledi.

"Bu tepeler-" Doğuyu işaret etti, yarım elini bulabildiği tek kelimeyi koparan bir adam gibi hareket ettirdi. "Onlar Seareach'in sınırı. Eskiden tanıdığım devlerin yaşadığı yer. Denizin üzerinde bir şehirleri vardı. *Coerceri*. Grieve. Oraya gitmek istiyorum."

Birinci cevap vermedi, gözünü bile kırpmadı.

Yumruğunu sıktı ve kendini sağlam tutmaya çalıştı.
"Öldürüldükleri yer burası."

Honninscrave'in gözleri parladı. Pitchwife dişlerinin arasından tıslayan bir nefes çekti. "Evlerinde mi?"

"Evet."

Aramanın İlk'i Covenant'a dik dik baktı. Onun bakışlarını karşıladı, dehşetin, şüphenin ve yargının gözlerinin arkasında deniz gölgeleri gibi kaynadığını gördü. Korkusuna rağmen, kızın öfkesinin ona istediğini vereceğinden garip bir şekilde emin hissediyordu.

Sessiz ve demir gibi bir ses tonuyla, "Honninscrave Starfare'in Mücevheri. Devler Gemisi'ni kuzeye getirecek. Bu *Coerceri*'de buluşacağız. Böylece arzularınıza cevap vermeye hazırlanıyorum. Tabii hikayeniz beni ikna ederse. Ve Arayış'taki diğerleri de bu kayıp topraklarda bir Devler Şehri görmek isteyeceklerdir.

"Thomas Covenant, bekleyeceğim. Seareach sahiline kadar sana eşlik edeceğiz. Ama"-sesi elindeki bir kılıç gibi onu uyarıyordu-
"Bu cinayet hikâyesini dinleyeceğim."

Covenant başını salladı. Kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve Yüzünü dirseklerinin arasına aldı; işe yaramaz rue'suyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Duyacaksın. Bana merhamet edin.

Honninscrave tek kelime etmeden ihtiyaç duyacağı malzemeleri toplamaya başladı. Kısa süre sonra gitmişti, sanki dev gibi kemikleri sonsuza dek dinlenmeden yaşayabilirmiş gibi hızlı adımlarla Deniz'e doğru ilerliyordu.

Honninscrave'in ayrılış sesi Covenant'ın yorgunluğunu her şeyi kaplayana kadar uzatıyor gibiydi. Yerleşti Sanki hiç uyanmayacağını umuyormuş gibi uykuya daldı.

Ama ayın dolunay ışığı altında rüyalarından çıktı. Kamp ateşinin son alevlerinde Devleri ve Uykuya dalmışlar. Belli belirsiz, dengeli, karanlık *Haruchai*'nin şekilleri. Vain ışığın kenarında durmuş, büyülenmiş bir kâhin gibi hiçbir şeye bakmıyordu.

Linden'in gözlerinden yansıyan bir anlık turuncu-kırmızı ışık onun da uyanık olduğunu gösterdi. Covenant battaniyesini bıraktı. Uykudan kaçmak için duyduğu arzu güçlüydü ama onunla konuşma ihtiyacı da Daha güçlü. Sessizce hareket ederek onun yanına gitti.

Kadın onu başıyla onayladı ama konuşmadı. Adam onun yanına otururken, kadın közlere bakmaya devam etti.

Ona nasıl yaklaşacağını bilmiyordu; kilidini açabilecek herhangi bir isimden habersizdi. Çekingen bir tavırla, "Bacağın nasıl?" diye sordu.

Fısıltısı karanlıktan, başka bir dünyadan gelen bir ses gibi geldi. "Şimdi Lena'nın nasıl hissetmiş olabileceğini anlıyorum."

Lena mı? Şaşkınlık ve utanç onu susturdu. Lena duymak istemediğinde ona o suçu anlatmıştı. Şimdi onun için ne anlam ifade ediyordu?

"Ona tecavüz ettin. Ama o sana inandı ve gitmene izin verdi. Benim için de öyle."

Kadın sustu. Uzun bir süre bekledi, sonra sert bir mırıltıyla, "Anlat bana," dedi.

"Gördüğüm neredeyse her şey bir tecavüz." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, onu duymak için zorlanması gerekti. "Sunbane. Sarangrave. O Raver bana dokunduğunda, sanki içimde Sunbane varmış gibi hissettim. Ben hissetmiyorum. Bu zehirle nasıl yaşadığını biliyorum. Bazen sana bakmaya bile dayanamıyorum. O dokunuş benimle ilgili her şeyi inkâr etti. Hayatımın yarısını doktor olmak için savaşıyor geçirdim. Ama Joan'ı gördüğümde

Dehşete kapıldım, dayanamadım. Beni bir yalana dönüştürdü. Bu yüzden seni takip ettim.

"O Raver, Joan'la olduğu gibiydi ama bin kat daha kötüydü. Ondan önce, en azından gördüklerime - Güneşboğan'a, Toprak'a yaptıklarına - dayanabiliyordum çünkü bunun bir hastalık olduğunu düşünüyordum. Ama bana dokunduğunda, her şeyi kötü yaptı. Tüm hayatımı. Lena da böyle hissetmiş olmalı."

Covenant ellerini birbirine kenetledi ve bekledi. Bir süre sonra devam etti. "Ama bileğim iyileşiyor. Hissedebiliyorum. Kırıldığında içini görebiliyordum, yapılması gereken her şeyi, kemiklerin nasıl yerine oturtulacağını görebiliyordum. Ne zaman yerine oturduklarını biliyordum. Ve şimdi iyileştiklerini hissedebiliyorum. Tam olması gerektiği gibi kaynaşıyorlar. gerekir. Dokular, kan damarları ve sinirler-" Sanki tüm duygularını bir fısıltıya sığdıramıyormuş gibi durakladı. "Ve bu *Diamondraught* süreci hızlandırır. Birkaç gün içinde yürüyebileceğim."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Lena da böyle hissetmiş olmalı. Yoksa bunu yanına bırakmazdı.

"Antlaşma." Ses tonu onun anlaması için yalvarıyordu. "Bir şeyleri iyileştirmem gerekiyor. Buna ihtiyacım var. Bu yüzden doktor oldum ve bu yüzden tüm bu kötülüğe katlanamıyorum. Bu benim iyileştirebileceğim bir şey değil. Ruhları iyileştiremem. Kendimi iyileştiremem."

Anlamak istiyordu, onu anlamak için can atıyordu. Gözleri ateşin korlarını yalvarış yankıları gibi yansıtıyordu. Ama onun kim olduğu, nasıl böyle bir insan haline geldiği hakkında çok az bilgisi vardı. Yine de ihtiyacı yeterince açıktı. ile Çaba göstererek belirsizliğini ve korkusunu yuttu. "Tek Ağaç," diye nefes aldı. "Bulacağız. Devler onu bulmak için kime soracaklarını biliyorlar. olduğu yerde. Bir Hukuk Personeli oluşturacağız. Evine dönebileceksin. Bir şekilde."

Sanki istediği cevap bu değilmiş gibi gözlerini kaçırdı. Ama konuştuğunda, "Sence bize yardım edecekler mi? Seadreamer istemiyor. Bunu görebiliyorum. Onun Dünya Görüşü

Hissediyorum. Ama her zaman onunla birlikte. Mesafe hiçbir şey yapmaz fark var. Sunbane her zaman içini kemiriyor. Onunla yüzleşmek istiyor. Onunla savaşmak. Ona olanlara bir son vermek. Ve İlk ona güveniyor. Onu ikna edebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet." Ona başka ne sunabilirdi ki? Verecek başka bir şeyi olmadığı için nasıl tutacağını bilmediği sözler veriyordu. "Bundan hoşlanmayacak. Ama bir yolunu bulacağım."

Kendi kendine konuşur gibi başını salladı. Bir süre hareketsiz kaldı, düşündü
Cesarete ihtiyacı olan ve onu tek başına nasıl arayacağını bilen bir kadın gibi özel olarak kömürlerin üzerinde. Sonra, "Sunbane'e geri dönemem," dedi. Fısıltısı zar zor duyuluyordu. "Dönemem."

Onu duyan Covenant, "Zorunda kalmayacaksın" demek istedi. Ama bu, vermekten korktuğu bir sözdü. Andelain'de Mhoram şöyle demişti,

Aradığınız şey görüldüğü gibi değil. Sonunda, Toprak'a geri dönmelisin. Görüldüğü gibi değil mi? Tek Ağaç değil mi? Kanun Asası?

Bu düşünce onu Linden'in yanından uzaklaştırdı; bununla yüzleşemezdi. Bir korkak gibi battaniyesine geri döndü ve yorgunluğu onu tekrar uykuya çekene kadar endişesine sarılarak orada yattı.

Ertesi sabah, gün doğumu hâlâ tepelerin ardında saklı, ışıltılı ve cezbediciyen, şirket Seareach'e tırmandı.

Covenant'ın sersemliğine rağmen yamacı hızla tırmandılar ve şafağa, bir zamanlar Saltheart Foamfollower'ın evi olan geniş bölgeye bakarak durdular. Keskin esinti yüzlerini serinletti; ve lekesiz ışıktaki sonbaharın geldiğini gördüler

Seareach'in güzel topraklarına geldiler. Altlarında, tepelerin kıvrımlarına yerleşmiş ormanlar: meşe, akçaağaç ve çınar, sonbaharda

Değişim; Gilden görkemli bir şekilde süslenmişti. Ve ormanın ötesinde, yazın son ışıltısı gibi yemyeşil çayırlar uzanıyordu.

Seareach'i ilk kez görmek -Andelain'den ayrıldığından beri ilk kez sağlığı ve güzelliği görmek- Mutabakat'a garip bir his veriyordu

kuru ve kopuktu. Önemli kısımları uyuşmaya başlamıştı. Yüzüğü
yarım elinin üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyordu, sanki iki
parmağı

kesilmişti, kendinden şüphe duymaya verdiği cevabı da kaybetmişti. Revelstone'da, Sunbane'i beslemek için masum erkekler ve kadınlar katlediliyordu. Bu suç devam ederken, dünyadaki hiçbir sağlık onun için bir fark yaratamazdı.

Yine de Sunder ve Hollian'ın gördüklerinden memnun görünmemelerine belli belirsiz şaşırdı. Sonbahara sanki Andelain'miş gibi bakıyorlardı; baştan çıkarıcı ve sahte bir siren şarkısı gibi. delilik. Onlara doğal yaşam tarafından tehdit edildiklerini hissetmeleri öğretilmişti. Dünya'nın güzelliği. Böyle bir yerde kim olduklarını bilmiyorlardı. Lord Foul, Sunbane ile doğanın bozulmasından daha fazlasını başarmıştı. İnsanları mülksüzleştirmişti. Taşlananlar, basit insan kapasitesinden etkilenerek Güzellik. Covenant bir kez daha onları cüzzamlı olarak düşünmek zorunda kaldı.

Ama diğerleri bu manzaradan son derece memnundu. Takdir, Birinci'nin sert yüz ifadesini yumuşattı; Pitchwife, sanki mutluluğunu zapt edemiyormuş gibi, nefesinin altından hafifçe kıkırdadı; Seadreamer'ın üzüntüsü biraz olsun azaldı ve gülümsemesine izin verdi. *Haruchai* hafifçe kasıldı, sanki düşüncelerinde bir zamanlar Seareach'te yaşamış olan sadakat ve kedere duydukları saygıdan dolayı hazır ola geçmişlerdi. Linden ise sanki sonbahar kişisel sıkıntısını hafifletecekmiş gibi güneşin doğuşuna baktı. Yalnızca Vain hiçbir tepki göstermedi. Demondim spawn'ı güneşin altında hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Sonunda Birinci sessizliği bozdu. "Yola koyulalım. Kalbim, Devlerin Keder adını verdiği bu şehri görme arzusu içinde."

Pitchwife bir kerkenezin çılgılığına benzer bir kahkaha attı, garip bir şekilde kederli ve sevinçliydi. Hantal adımlarla sabaha doğru yola koyuldu. Ceer ve Hergrom onu takip etti. Birinci de onu takip etti. Seadreamer bir devin yer değiştirmesi gibi hareket ediyordu, özel acısı içinde kaskatı ve taş kesilmişti.

Sunder endişeyle kaşlarını çattı; Hollian alt dudağını kemirdi. Birlikte, Stell ve Harn tarafından kuşatılmış Devlerin peşinden gitmeye başladılar. Ve Covenant, ruhu tüm direncini kaybetmiş bir adam gibi onlarla birlikte gitti.

Ağaçlara doğru inen Pitchwife şarkı söylemeye başladı. Sesi boğuktu, sanki hayatının çoğunu şarkı söyleyerek geçirmiş gibiydi. Yine de şarkısı trompetler kadar yüreklendiriciydi. Melodisi rüzgâr ve dalgalarla, tuz ve gerginlikle ve acıya karşı zaferle doluydu. Yeni bir gün kadar açık bir şekilde şarkı söylüyordu:

"Bırakın dalgalar kıyıya vursun- bırakın

kayalar deniz ve otlarla çevrilsin,

uçurumlar fırtınayla oyulsun-

Bırak derinler sakinleşsin,

ya da rüzgar dalgaları korkutur, ve

sokar- ve sokar-

Hiçbir şey Deniz ve Taş'ın dengesine ağır

basamaz. Home'un kayaları ve su bataryası

dayanır.

Bizler yaşamak

için doğmuş

devleriz,

ve hayallerin gittiği yere gitmek için cesur.

"Dünya inancın ötesinde geniş olsun,

okyanus zaman kadar engin

olsun- yolculukların

bitmesine ya da başarısız

olmasına izin ver,

deniz görevleri buza veya patlamaya düşer,

ve sonsuza dek dolaşmak. Dolaş- ve

dolaş-

Hiçbir şey Deniz ve Taş'ın dengesini

bozamaz. Evin ocağı ve barınağı baki

kalacak. Biz Devleriz,

Yelken açmak için doğmuş,

ve rüya nereye giderse gitsin cesurdur."

Şarkısı devam etti, ağaçların ve sonbahar ateşinin arasından Yapraklar, dokunaklılığa, özleme ve dünyanın anlattığı herhangi bir hikayeyi duyma hevesine dönüştü. Arayışı ileriye taşıdı, hafifletti Seadreamer'ın bakışları; bilinmeyene karşı bir u y a r ı gibi Stonedownor'ların rahatsızlığını hafifletti ve *Haruchai*'nin soğukkanlı adımları, Covenant'ın zihninde ağaçların kalabalık ihtişamı gibi yankılanarak, bir süreliğine öfkelenmemiş kalbini teselli etti, böylece Foamfollower'ın evi olan topraklarda duraksamadan yürüyebildi.

Güneşboğan'ın altında çok uzun süre kalmıştı, hatırladığı Topraklardan çok uzun süre uzak kalmıştı. Gözleri ağaçları ve çayırıları, manzaraları ve manzaraları içti, sanki böyle şeyler temel bir kuraklığı sona erdirmiş, arayışının nedenlerini ona geri kazandırmış gibi. Tepelerin ötesinde, Seareach yemyeşil bir üzüm bolluğuna dönüşmüştü.

Yüzyıllar boyunca kuşlar akın etti, hayvanlar evlerini yaptı. Eğer Linden'in vizyonundan yoksun olmasaydı, günlerini sadece sağlık duygusunu yenileyerek geçirebilirdi.

Ama gördüğü şeyin yüzeyine mahkûm olmuştu. Çünkü Önünde uzanan fersahlar, sahile doğru üç bin ya da daha fazla yol varken, aceleciliği geri döndü. Arkasında, yolculuğunun her gününün bedelini ödemek için can atan insanlar vardı. Yine de daha hızlı yürüyemiyordu. İçinde bir kriz patlak veriyordu. Güç; zehir; öfke. Vahşi büyüyle yaşamak imkânsız. Onsuz yaşamak imkânsız. Verdiği tüm sözleri tutması imkânsızdı. Verecek cevabı yoktu. Herhangi bir cüzzamlı kadar ölümlüydü. Gerilimi boşunaydı. Çarpışma zamanını geciktirmeye çalışıyordu, Zehir ve şüpheden doğan fırtına vurduğunda, zihnini meşgul etmenin yollarını aradı.

Linden, Sunbane ve Sarangrave Düzlüğü'nün kendisine verdiği zararı telafi etme çabalarına dalmıştı. Sunder ve Hollian sanki artık ne yaptıklarını bilmiyorlarmış gibi bir şaşkınlık havasını paylaşıyorlardı. Böylece Mutabakat Devlere döndü ve Pitchwife, Birinci'nin sert olduğu kadar konuşkandı da.

Biçimsiz yüz hatları konuşurken grotesk bir şekilde çalışıyordu; ancak görünüşü, berrak bakışları ve bastırılmaz Mizah. Bir soru sorulduğunda eski Devler Yurdu'ndan, dünyanın engin denizlerinden, dolaşmanın mucizelerinden ve gizemlerinden bahsederdi. Heyecanlandığında, sıkışık ciğerlerinden hırıltılı bir nefes alırdı; ama onun için bu kült ses bile bir iletişim biçimiydi, kendisiyle ilgili özlü bir şeyi aktarma çabasıydı. Konuşması uzun ve dolu doluydu.

Kayaların ve okyanusun ebedi ihtişamına dev gibi yakarışlar; ama yavaş yavaş Arayış'tan ve onu yöneten Devler'den bahsetmeye başladı.

Cable Seadreamer'ın rolünün açıklamaya ihtiyacı yoktu; onun Dünya Görüşü Arama'ya rehberlik ediyordu. Ve sessizliği, sanki gördüklerini konuşmaya dökme çabası boğazını mühürlemiş gibi onu sestten yoksun bırakan abartılı dehşet, sadece Arama üzerindeki iddiasını güçlendirdi daha mutlak.

Ama Grimmand Honninscrave'in burada bulunmasının nedeni Seadreamer'ın kardeşi olması değildi. Giantclave onu öncelikle pilot ve kaptan olarak yetenekleri için seçmişti; o *dromondun* efendisiydi Starfare'in Gem'i ve gemisinin gururu içinde.

Birinci'ye gelince, o bir Kılıçadam'dı, Devler'in şimdiki nesli arasındaki az sayıdaki Swordmainnir'den biriydi ve bin yıldır kendilerine yardım etmek için bu tür savaşçılardan oluşan bir kadro kurmuşlardı.

Komşuları ve dostları ihtiyaç duyduğunda. Taş kadar kararlı, Deniz kadar kurnaz olduğu bilindiği için ve Arama'nın başında yer almak için diğer tüm Kılıçadamları geride bıraktığı için seçilmişti.

"Ama neden?" diye sordu Covenant. "Neden bu işi istedi?"

"Neden mi?" Pitchwife sırtıttı. "Neden istemesin ki? O bir kılıç ustası, savaş için eğitilmiş. Hepimiz gibi o da biliyor ki karşı çıkılmazsa bu yara büyüyerek Dünya'yı tüketecek. Ve onun hastalığının Ev'in topraklarında bile çoktan hissedildiğine inanıyor,

kötü denizleri ve yanık ekinleri doğurur. Ve sakatlar." Gözleri neşeyle parlıyordu ve Covenant'ın onun deformasyonuna acımasına meydan okuyordu.

"Pekâlâ." Covenant, mutluluğu acının katı gerçeğinden ayrılmış gibi görünen biriyle karşılaştığında genellikle hissettiği öfkeyi yuttu. "Bana kendinden bahset. Neden seçildin?"

"Ah, bu büyük bir gizem değil. Her geminin, ne kadar gururlu olursa olsun, bir zıpkıncı karısı olmalıdır ve ben hem halatı hem de gemi taşını onarmakta ustayım. Ayrıca daha kısa boylu olmam, diğer devlerin yer bulamadığı yerlerde çalışabilmemi sağlıyor. Ve başka bir nedenden dolayı

Diğerleri." Sesini alçalttı ve Covenant'a özel olarak konuştu. "Ben Aramanın İlk'inin kocasıyım."

Covenant istemeden de olsa ağzı açık kaldı. Bir an için, onun Pitchwife ironik bir şekilde şaka yapıyordu. Ama Dev'in şakası kişiseldi. "Benim için," diye fısıldadı, Birinci onu duyamasın diye, "onun adı Gossamer Glowlimn. Bensiz böyle bir yolculuğa çıkmasına dayanamam."

Covenant sessiz kaldı, uygun bir şey düşünemedi. Cevap. *Ben* kocayım- Joan'ın yankıları içinden geçti; ama onun yüzünü çağırmaya çalıştığında, Linden'in görüntülerinden başka bir şey bulamadı.

Görevin Seareach'teki üçüncü gününün akşamında, Linden bacağındaki ateli kesmek için Hollian'ın dirkini ödünç aldı. Arkadaşları onun önce dizini, sonra da bacağını geçici olarak bükmesini izledi.

Ayak bileği. Yüzüne hafif ağrılar dokundu ama onları görmezden gelerek kemiklerinin ve dokularının iç durumuna odaklandı. Bir süre sonra

Bir an sonra yüz hatları gevşedi. "Sadece sert. Yarın üzerinde yürümeyi deneyeceğim."

Şirkette bir iç çekiş hışırdadı. "Bu iyi," dedi Birinci kibarca. Sunder başıyla onayladı. Hollian Linden'e doğru eğildi ve ona sarıldı. Linden onların sevincini kabul etti; ama bakışları Covenant'a doğru uzanıyordu ve gözleri onun için döktüğü yaşlarla doluydu.

Cevap yok. Ona sağlık duygusunun iyi ve kötü yanlarını ayırt etmeyi ğretememişti.

Ertesi sabah ayağına ağırlık verdi ve kemikler tuttu. Fazla yürümeye hazır değildi; bu yüzden Seadreamer onu taşımaya devam etti. Ama ertesi gün bacaklarının gücünü yeniden geliştirmek için çalışmaya başladı ve ertesi gün artık yürüyebiliyordu. şirketin yürüyüşünün neredeyse yarısı için aralıklar.

O zamana kadar Covenant Deniz'e yaklaştıklarını biliyordu. Arazi günlerdir yavaşça eğimleniyor, buruşuk tepeler ve geniş, yabani, saman ayırıları boyunca yükseklik kaybediyor, Devler için kesilmiş teraslar gibi tarlalardan aşağı iniyordu. Yaşlı ağaçlar hafifçe eğilmişti, sanki Denizi dinliyordu; ve şimdi havanın keskinliği yerini neme ve ağırlığa bırakmıştı, öyle ki her esinti okyanusun i çekişi gibi geliyordu. Henüz tuzun kokusunu alamıyordu; ama fazla zamanımız kalmadı.

O gece rüyaları dalgaların savurduğu dalgalarla bölündü. Bu kargaşa uykusunu bir kasaplık kbusuna dönüştürdü, dehşet belirsizlikle daha da dayanılmaz hale geldi, çünkü kimin neden katledildiğini bilmiyordu, kan dışında hiçbir ayrıntıyı algılayamıyordu, her yerde kan, masumiyetin ve kendi kendini yargılamanın, cinayete izin vermenin kanı. ığlıkların eşiğinde uyandı ve bir fırtına tarafından ıslatıldığını fark etti. şyordu ve titremesine engel olamıyordu.

Bir süre sonra fırtınanın mavi kırbacı ve şakırtısı geçti, doğudan sert bir rüzgar çıktı; ama yağmur devam etti. şafak vakti, Covenant'ın kemikleri sulanana kadar arayışı ıslatan sağanaklarla örtülü olarak geldi ve Devler bile sanki çok fazla şey taşıyorlarmış gibi hareket ettiler.

Çok ağırdı. Gürültü zerine bağıran Pitchwife, fırtınayı beklemek için bir sığınak bulmalarını ya da yapmalarını önerdi. Ama Covenant bekleyemezdi. Yolculuğunun her günü, tek dertleri fırtına olan insanların hayatına mal oluyordu.

Umutları Clave'e olan inançlarından kaynaklanıyordu; ve Clave yanlıştı. Arkadaşlarını yle bir öfkeyle harekete geçirdi ki, sağ kolunun sinirleri, sanki parmakları sıcağı hissediyormuş gibi ağrıyordu.

Yüzüğünün yükü. Yol arkadaşları, sağanak yağmurun birbirinden ayırdığı yalnız kimsesizler gibi ilerlediler.

Ve sonunda fırtına dindiğinde, açık bir gökyüzü yarığı açarak Doğuda, ufka karşı *Coerceri*'nin deniz fenerinin hüzünlü kütüğü duruyordu. Yumruğu kesilmiş taştan bir önkol gibi yukarı kalkmış, sanki Kimsesizlerin son mezar taşıymış gibi hava koşullarına ve bakımsızlığa meydan okuyordu.

Gülmeyi, çocukları ve sadakati seven ve kendilerini savunmayı seçmedikleri için evlerinde katledilen devler.

Yağmur batıya doğru tıslayarak uzaklaşırken, Covenant dalgaların The Grieve'in tabanına vurduğunu duyabiliyordu. uçurumun kenarında; ve onun üzerinde, birkaç cesur kırlangıç, lanetlenmiş gibi ağlayarak fırtınadan sonra çoktan uçmuştu.

Ölü şehri görene kadar ilerledi.

Sırtı ona dönüktü; *Coerceri* ise denize bakıyordu. Mahvolmamışlar, şehirleri doğuya ve umuda baksın diye dalgaların üzerindeki sarp kayalıkları bal peteğiyle kaplamışlardı. Kederli'nin arka tarafında sadece üç giriş vardı; kayayı boğazlar gibi yaran üç tünel, onları yerleşiklikten ve anlamdan mahrum bırakan darbeye karşı granit bir kederle sonsuza dek ağzını açmıştı.

"Thomas Covenant." İlk onun yanındaydı, Pitchwife ve Seadreamer da onun arkasındaydı. "Dev dostu." Sesini dinlenmekte olan bir kılıç gibi tuttu, tehditkâr değildi ama savaşa hazırды.

"Devlerden ve *jheherrin*'den bahsettin; ve acelemizden anlamadığımız şeyleri sorgulamadık. Ve sözünü verdiğin diğer hikâyeyi sabırla bekledik. Ama şimdi sormak zorundayız.

Burası açıkça devlerin eseri.

İnsanlar. Böyle bir zanaat bizim için Ev'in kanı ve kemiğidir. Bu konuda yanılmış olamayız."

Ses tonu sertleşti. "Ama Keder adını verdiğiniz bu yer yüzyıllardır boş. Bahsettiğiniz *jheherrin* de yüzyıllar öncesine dayanan bir masal. Yine de sen insansın - daha çok

Dünya'daki diğer insanlardan daha kısa ömürlüdürler. Devleri tanımış olmanız nasıl mümkün olabilir?"

Covenant yüzünü buruşturdu; kalbinde bu soruya yer yoktu. "Benim geldiğim yerde," diye mırıldandı, "zaman farklı ilerler. Buraya daha önce hiç gelmedim. Ama Saltheart Foamfollower'ı tanırdım. Belki de kendimi tanıdığımdan daha iyi. Üç buçuk bin yıl önce." Sonra aniden göğsünde hissettiği acı onu soluk soluğa bıraktı. Üç buçuk! Bu çok fazlaydı; o kadar derin bir uçurumdu ki Altan. Bunca yıl boyunca telafi etmeyi nasıl umabilirdi?

Nefes nefese kalmamak için kendini sıkarak yokuştan aşağı, *Coerceri*'nin ana girişi olan orta tünele doğru inmeye başladı.

Bulutlar batıya doğru çekilmiş ve güneşi ortaya çıkarmıştı. Bu Neredeyse doğrudan taş geçide vuran ışık ona uçurumun kenarına giden yolu gösterdi. Tünelde sanki kendini uçurumdan aşağı atacakmış gibi ilerledi.

ulaştığında kenardan uzaklaştı. Ama Brinn ve Hergrom, onun bildiklerini bilerek yanında yer aldılar. Arkadaşları da onu takip etti. Sessizlik, sanki onları eski kanla kutsanmış bir mezarlığa götürüyormuş gibi sessizdi. Resmi olarak Grieve'e girdiler.

Tünel sonunda, uçurumun en doğusundaki bir sura açılıyordu. Kuzeyde ve güneyde, *Coerceri* sanki şehrin kör pruvasından uzağa doğru kıvrılıyordu. Covenant bu noktadan Grieve'in her iki tarafa doğru uzandığını görebiliyordu. Uçurumdan aşağıya doğru dikey olarak inşa edilen surların katları, kayanın dış hatlarına uyacak şekilde yükseliyor ya da alçalıyordu. Bir Sonuç olarak, şehrin ön cephesi uçurumun kenarından Taban, havaya ve aşınan denize karşı düğümlemiş eller gibi boğumlu bir görünüme sahipti.

Bu görünüm, tuz yatakları tarafından vurgulanmıştır. yüzyıllar. Aşağı surların koruma duvarları traverten kadar masif gri-beyaz tırtıklar taşıyordu; ve en yüksek seviyeler bile Kadüklüğün benek benek oluşu, kederin birikmiş alışkanlığı gibi.

Surların ardında, kat kat, özel odalara ve halka açık salonlara, atölyelere ve mutfaklara, şarkılar ve hikayeler için yerlere ve Giantclaves'e açılan kapılar vardı. Ve uçurumun dibinde, birkaç Ağır taş iskeleler, yapıyı çevreleyen düz tabanın üzerinde duruyordu. şehir. Bunların çoğu harabeye dönmüştü; ama şehrin merkezine yakın bir yerde

Coerceri, iki iskele ve aralarındaki set ayakta kalmıştır.

Fırtınanın ardından yuvarlanan komünistler, iskeleleri kırmaya kararlı bir şekilde, hayal kırıklığı ve inatçılık gibi setleri dövdüler.

Coerceri'ye saldırmak, kuşatmanın başarıya ulaşması Dünya'nın tüm yaşamını alsa bile.

Şehri inceleyen İlk, sanki duygulandığını belli etmek istemiyormuş gibi konuştu. "Burası iyi durumda bir konut, Devlere uygun bir konut. Halkımız böyle bir işi hafife almaz. üstlenmek ya da düşüncesizce gerçekleştirmek. Belki de buranın devleri Ev'e yenildiklerini biliyorlardı. Ama kendilerini kaybetmediler. Tüm halklarına gurur verdiler." Sesinde kızgın demirin parıltısı gibi belli belirsiz bir ışıltı vardı.

Ve Pitchwife, vahşiliğini kontrol edemiyormuş gibi başını kaldırdı ve çağlar boyunca bir tanıma çığlığı gibi şarkı söyledi:

"Biz Devleriz,
yelken açmak için
doğduk,
ve rüya nereye giderse gitsin cesurdur."

Covenant dinlemeye dayanamadı. Kendilerini kaybetmediler. Hayır. Sonuna kadar, onları öldürene kadar. O da şarkıları hatırlayabiliyordu.

Artık köksüz, akrabasız ve yersiz yurtsuzuz. Kavrayarak Tutkularını kontrol altına almak, onları bir süre daha dizginlemek için iki eliyle tutarak sur boyunca ilerledi.

Yolda, ölümlere karşı bir görev jesti gibi, bazı odalara ve salonlara bakmak için kendini zorladı.

Odalardaki tüm taşlar -sandalyeler, mutfak eşyaları, masalar- sağlamdı, ancak her türlü ahşap ya da lif çoktan dökülmüştü. Ancak yüzeyler tuzdan yara bere içindeydi: taşların üzerinde kıvrımlar ve

girdaplar

zeminler; duvarlardan aşağıya inen çizgiler; yatak çerçevelerinin üzerindeki kabuklar; kırığı işi kadar hoş ve suçluluk kadar aşındırıcı kendiliğinden yavaş desenler. Toz ya da örümcek ağları The Grieve'in boşluğunu çok güzel ifade ediyor.

Kişisel aciliyetinin etkisiyle Covenant şehrin merkezine geri döndü. Arkadaşları arkasından gelirken, uçuşunun içine doğru inen eğri büğrü bir merdivenden tekrar Deniz'e çıktı. Merdivenler devler için yapılmıştı; yarı sıçrayarak beceriksizce inmek zorunda kaldı ve her inişte kalbi sarsıldı. Ama gün ışığı azalmaya başlamıştı ve acelesi vardı. Daha fazla odaya bakmadan önce üç kat aşağı indi.

İlk kapı çok sayıda devin sığabileceği genişlikte bir salona açılıyordu. Ama şehrin biraz ilerisindeki ikinci kapı kapalıydı. Yıllardır kapalıydı; tüm çatlaklar ve derzler arşitravin etrafı tuzla kapatılmıştı. İçgüdüleri aklının önüne geçmişti. Adını koyamadığı nedenlerden ötürü Brinn'e bağırdı: "Aç şunu. İçinde ne olduğunu görmek istiyorum."

Brian itaat etmek için hamle yaptı; ama tuz onu kavramasını engelledi.

Seadreamer hemen ona katıldı ve kabuğu kazımaya başladı. kapalı kapılara, sırlara dayanamayan bir adam gibi uzaklaştı. Kısa süre sonra o ve Brinn, parmakları için bir satın alma elde edebildiler. taşın kenarı. Ani bir hareketle kapıyı dışa doğru döndürdüler.

O kadar uzun bir süre mezarda kalmış olan hava, artık herhangi bir zorunluluk ya da yozlaşma lekesi taşımadığı için açıklıktan dışarı döküldü.

İçinde özel bir yaşam odası vardı. Bir an için loşluk odayı gizledi. Ancak Mutabakat'ın gözleri alıştığında, ocağın yanındaki bir sandalyede dik ve sert bir şekilde oturan karanlık bir form seçti.

Ölü hava, zaman ve ince tuzla mumyalanmış bir dev.

Elleri sandalyenin kollarını ezerek son ıstırabını sonsuza dek sürdürdü. Parmaklarının arasından hâlâ eski taş parçaları çıkıyordu.

Boş göz çukurlarının üstündeki alnı gitmişti. Başının üst kısmı yoktu. Kafatası boştu, sanki beyni patladı ve kafatasının yarısını parçaladı.

Cehennem ateşi!

"Eski anlatıcıların söylediği gibiydi." Brinn'in sesi ölü hava gibi çıkıyordu. "Böylece Dev-Raver tarafından katledildiler. Evlerinde direnmeden."

Cehennem ve kan!

Titreyen Seadreamer ilerledi. "Seadreamer," dedi İlk kapı aralığından yumuşak bir sesle, onu uyararak. O durmadı. Ölü Dev'in eline dokundu, o sert parmakları açmaya çalıştı. Ama kadim et onun avuçlarında toz haline geldi ve sessizlik gibi yere döküldü.

Bir spazm yüzünü sarstı. Bir an için gözleri delice parladı. Yumrukları sanki Dünya Görüşü'ne karşı koymaya çalışıyormuş gibi başının iki yanında sıkılıydı. Sonra dönerek Covenant'a doğru ilerledi, sanki Mahvolmuşların hikâyesini Covenant'tan zorla almak istiyormuş gibi.

"Dev!"

İlk'in emri Seadreamer'a çarptı. Kenara çekildi, kendini duvara yaslamak için yalpaladı ve kendine hakim olmak için mücadele etti.

Kafasının içinde Covenant'ın hala anlam veremediği bağırışlar devam ediyordu: hiçbir anlamı olmayan küfürler. Odadan zorla çıktı, *Coerceri*'nin tabanına doğru inişine devam etmek için acele etti.

Kırlangıçlar geceyi geçirmek üzere tünemeye yerleşirken ve günbatımının son pembesi denizden kaybolurken iskelelerin düz kayalıklarına ulaştı. Dalgalar setlere tırmanırken karanlık bir şekilde toplanıyordu, sonra taşa çarparak köpük ve fosfor ışıltısına dönüştü. *Coerceri* tepesinde belirdi; arkasındaki güneşle birlikte, sanki düşmek üzereymiş gibi Deniz'e doğru yaklaşıyor gibiydi.

Arkadaşlarının yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu. Linden, Devler, Sunder ve Hollian, *Haruchai*, hatta Vain bile onun için gece ve hükümdü; geçmişle, hafıza ve güçle mücadelesinin krizine tanıklık etmek ve kıyameti ilan etmek için toplanmış yüz­süz bir jüri. Ne olacağını sanki içgüdülerıyla önceden görmüş gibi biliyordu, ama akıllı kendi ihtiyacından başka bir şeyin farkına varamayacak kadar tutkunun içinde kaybolmuştu. Sözler vermişti - İlk'in konuşmadan önce şöyle dediğini duyar gibiydi: "Şimdi, Thomas Covenant. Vakit geldi. Emriniz üzerine, Keder'i gördük. Şimdi kayıp akrabalarımızın hikayesini dinlemeliyiz. Hikayeyi dinlemeden bizim için ne sevinç ne de karar olabilir."

Su, onun tuzlu acısını yankılayarak setin üzerinde ritmini bozuyordu. Kendini dinlemeden cevap verdi, "Ateş yak. Büyük bir tane." Devlerin ne olduğunu duyduklarında ne yapacaklarını biliyordu. İstediler. Ne yapacağını biliyordu.

Haruchai itaat etti. Topladıkları markalarla Seareach ve Seadreamer'ın ateş kabı ile birlikte Sonra da alevleri körüklemek için odun getirdiler. Çok geçmeden ateş devler kadar uzadı ve gölgeler anılar gibi dans etti. surlar boyunca.

Artık Covenant görebiliyordu. Sunder ve Hollian endişelerini sertçe bastırdılar. Linden, onun akıl sağlığını yitirmesinden korkuyormuş gibi onu izliyordu. Devlerin yüzleri ateş ışı­ğıyla doluydu ve herhangi bir yatıştırıcıya açlıkla bekliyorlardı. Alevleri yansıtan *Haruchai*'nin düz yüzleri dokunulmaz görünüyordu ve hazır­dı, evlerini yaptıkları yüksek dağlar kadar saftı. Ve Vain-Vain etrafını saran geceye karşı simsiyah duruyordu ve hiçbir şey göstermiyordu.

Ama bunların hiçbiri Covenant için önemli değildi. Kendi lanetinin faydasızlığı da önemli değildi. Sadece ateşin bir anlamı vardı; sadece *Coerceri* ve dalgaların kederli yinelemeleri. Alevlerin içinde Köpük Takipçisi'ni görebiliyordu. Korku ve belirsizlikle geçen uzun günler boyunca bastırdığı kelimeler bir inanç gibi üzerine geldi ve konuşmaya başladı.

Mahkum Edilmemişler hakkında öğrendiklerini anlattı ve onların hikayelerini anlatarak katliamlarını iyileştirmeye çalıştı.

Sevinç duyan kulaklardadır.

Foamfollower! Sana ihtiyacım olacağını bildiğin için mi adamlarının ölmesine izin verdin?

O konuşurken gece kendini onun etrafında tamamlıyor, sadece yıldızlar tarafından Keder kadar siyah olmaktan kurtarılıyordu. Ateş ışığı ne şehrin karanlığını ne de kalbinin karanlığını hafifletebiliyordu. Ölülere hikâyelerini sunarken Deniz'in dalgalanmasından başka hiçbir şey -yükseliş ve düşüş, ağıt ve yas- ona dokunmadı.

Tam olarak, resmi bir şekilde, hiçbir şeyi atlamadan, Devlerin kırık dökük gezintileri sırasında Seareach'e nasıl geldiklerini anlattı. Damelon'un Evsizleri Diyar'da nasıl karşıladığını ve üç oğulları doğduğunda yaslarının sona ereceğini önceden bildirdiğini anlattı. Onlar, aynı soydan gelen kardeşlerdi. Ve Devler ile Konsey arasında filizlenen, her ikisine de teselli ve yardım sağlayan sadakat ve dostluktan; Lordlar için büyük Revelstone'u oluşturan yüksek Dev minnettarlığı ve becerisinden bahsetti.

Kevin'i, çocuklarının güvenliğini sağlamaya iten endişe Lord Foul ile çılgın randevusunu sürdürmeden ve Kutsallıktan Arındırma Ritüelini çağırmadan önce Devler; Kutsallıktan Arındırma'dan sonra Devleri Toprak'a geri getiren sadakat hakkında, yeni Lordlar Kevin'in İlminin İlk Koğuşunu yanlarında taşıyarak Dünya gücü yeniden. Bu şeyler Covenant'a anlatıldığı gibi ayrıntılı bir şekilde anlatıldı.

Ama sonra Saltheart Foamfollower hikâyesine girdi, Ruhsaz'ın akıntısına karşı Revelstone'a doğru at sürerek Lordlara üç oğlunun doğumunu anlattı. Bu, Evsizler için bir umut zamanıydı, yeni gemilerin inşa edildiği ve sevinçlerin paylaşıldığı bir zamandı. Kanun Asası arayışına yardım ettikten sonra, Köpük Takipçisi Seareach'e dönmüştü; ve Devler Eve yolculuk için hazırlanmaya başlamıştı.

Başlarda her şey yolunda gitmişti. Ancak kırk yıl sonra Seareach'in üzerine bir sessizlik çöktü. Lordlar, Despiser'ın ordusu ve Illeearth Taşı'nın gücüyle karşı karşıya kaldılar. İhtiyaçları çok fazlaydı ve Devlere ne olduğunu bilmiyorlardı. Bu nedenle Korik'in görevi, mümkün olan her türlü yardımı vermek ve istemek için Lord Hyrim ve Shetra ile birlikte *Coerceri*'ye gönderildi.

Hayatta kalan birkaç Kan Muhafızı, Köpük Takipçisi'nin daha sonra Covenant'a anlattığı hikâyenin aynısını geri getirdi.

Ve şimdi bunu sanki Deniz'in dayanılmaz tınısı gibi anlatıyordu. Gözleri ateş ışığıyla doluydu, arkadaşlarını görmüyordu. Bentteki dalgalar ve kendi sesinden başka bir şey duymuyordu. İçinin derinliklerinde, geleceğini bildiği ama nasıl bir şekil alacağını bilmediği krizi bekledi.

Çünkü üç kardeşin başına bir felaket gelmişti. Devler'i sadece bir ölümden ya da Yuva'nın kaybından daha fazla etkilemişti. Üçü de Lord Foul tarafından yakalanmış, Illeearth'ın kudretiyle hapsedilmişti. Taş, Ravers tarafından yönetildi. Despiser'ın en güçlü hizmetkârları oldular. Ve onlardan biri Grieve'e geldi.

Foamfollower'ın sözleri Covenant'ta yankılandı. Onları ne çağırtacaklarını bilmeden kullandı. "Sadakat," demişti Dev. "Sadakat, yok oluşumuza karşı tek cevabımızdı. Biz olamazdık Gurur duymasaydık, düşüşümüze katlanırdık.

"Halkım, gururlarının rüzgârda çürümüş yelkenler gibi parçalandığını görünce dehşete kapıldı. Ev umutlarının -üç kardeşin- Despiser'ın kötülüğünün küçük bir darbesiyle sadakatten en güçlü kötülüğe dönüştüğünü gördüler. Ülkede kim bir Dev-Raver'a karşı durmayı umabilirdi ki?

Böylece Lanetli olmayanlar, kendilerini sadık tuttukları şeyi yok etmenin aracı oldular. Ve kendi yokluklarının dehşeti içinde sadakatleri, uzun yüzyıllar boyunca gururla uyguladıkları aptallıkları onları şaşkına çevirmişti. Tiksintileri içlerinde düşünceye, direnişe ya da seçime yer bırakmadı. Başarısızlıklarının bedelini görmek yerine-

Daha fazlasının Soulcruher'in hizmetkârı olma riskini almaktansa, katledilmeyi tercih ettiler."

Foamfollower'ın sesi Covenant'ın zihninde devam ederek ona kelimeler verdi. "Aletlerini bir kenara koydular."

Ama gece boyunca bir değişiklik oldu. Hava gerginleşti. Dalgaların sesi, gecenin karanlığındaki atmosfer. Tuhaf güçler şehrin içinde harekete geçti. "Ve ateşlerini yaktılar."

Surlar gölgelerle dolup taşıyordu ve gölgeler şekil alır. Deniz fosforu gibi esrarengiz ve anlaşılması zor bir ışık, *Coercrî*'nin yollarında yukarı ve aşağı hareket söylentileri yayıyordu.

"Ve evlerini hazırladılar."

Covenant'ın daha önce gördüğü bir şeye benzeyen parıltılar odalarda titreşti ve katılaşıp soluk bir ışıltı saçtı. sıcak inciler. Sedef ve dehşetten oluşan uzun hayaletler geçitler boyunca akmaya başladı.

"Sanki yola çıkmaya hazırlanıyormuş gibi."

Kederli Ölüler geceye musallat olmuştu.

Sessiz bir an için ne olduğunu anlayamadı. Arkadaşları ateşin karşısında durmuş, hayaletleri izliyorlardı; ve onların Gölgele onu *Coercrî*'nin yüzünden ihbar etti. Köpük Takipçisi'nin Antlaşma uğruna halkını terk ettiği her şeye rağmen doğru muydu? Lord Foul'un Kimsesizler'i yok etmesinin tek nedeninin onu, yani Thomas Covenant'ı umutsuzluğa sürüklemek olduğunu mu?

Sonunda bunalıma girdi ve anladı. Ölüler, sanki yaşamın etiymiş gibi tanımlara bürünmüş, evleri olan yerlere bir sıkıntı maskesi gibi sürüklenmişlerdi. Ve orada, Grieve'in en güney surunun tepesinde, onları dehşete düşürmek için Dev-Raver geldi.

Göz kamaştırıcı bir yeşil renkte parlıyordu ve sağ yumruğu dumanı tüten

Illeearth Taşı'nın ölü yankısı olan zümrüt görüntüsü. Kasıtlı bir şekilde

Çabukluğunu yalanlayan bir açlıkla en yakındaki Dev'e yaklaştı. Kadın kaçmak ya da direnmek için hiçbir çaba göstermedi. Raver'ın yumruğu ve Taşı kafatasına, zihnine girdi; ve her ikisi de bir güç parıltısıyla kopup gitti.

Sessizlik ve tecavüz içinde, Dev-Raver bir sonraki kurbanına doğru ilerledi.

Kederin Ölülerini katliamlarını yeniden canlandırıyor. Hareketlerinin akışı, Dev-Raver'ın kurbandan kurbanı ilerleyişi Kurban, bir gavotte kadar görkemliydi; ve tekrarlanan her ölümün parıltısı, dalgaların üzerinde gürültüsüz ve sonu olmayan bir şekilde parıldıyor, Kimsesizlerin hayalet dansını iğrenç bir şekilde noktalıyordu. Bu arada lanetlendi Hayatlarının anlamını terk etmişlerdi, tek büyük mezarları olan bu şehirde, *Coerceri*'nin gözleri ne zaman onların sefaletini görse, çağlar boyunca kaderlerini tekrarlamaktan, tekrar tekrar söylemekten başka bir şey yapamazlardı.

Dev-Raver odadan odaya geçerek kadim suçunu işledi. Her yeni patlama Mutabakat'ın gözlerini delerken, görüşünü ve zihnini çarmıha gerilme çivileri gibi saplarken, kısa süre içinde bir dizi zümrüt en yüksek suru kapladı.

Ve maskeli balo devam ettikçe, acımasızlığını katladıkça, yaşayan Devler kırıldı, bildiği gibi. İstirabı her şeyi öngörmüştü. *Neşe duyan kulaklardadır*. Evet, ama bazı masallar dinleyicinin basit cesareti ile kurtarılamazdı. açık bir kalbin istekliliği. Böyle bir ölüm, yüzyıllar boyunca acımasızca ölümün üzerine yığılan ölüm, başka türlü bir cevap gerektiriyordu. Yaşayan Devler çaresizlik içinde, Antlaşma'nın kendileri için hazırladığı cevabı kabul ettiler.

Pitchwife önden gitti. Keskin bir acı feryadıyla şenlik ateşine doğru koştu ve kollarını omuzlarına kadar alev alev yanan odunların arasına daldırdı. Alevler yüzünü tokatladı, sakat göğsünün açısına karşı sessiz bir ulumayla başını geriye eğdi.

Linden haykırdı. Ama *Haruchai* anladı ve kıpırdamadı.

İlk Pitchwife'a katıldı. Taşın üzerine diz çökerek ellerini kızgın bir kütüğün etrafına kenetledi ve onu tuttu.

Seadreamer alevlerin kenarında durmadı. Sanki Dünya-Görüşü onu her türlü kısıtlamadan yoksun bırakmış gibi hızla Bütün vücudunu ateşe soktu, alevler acısını dile getirircesine etrafında kıvranırken orada öylece durdu.

Caamora: Kederin ritüel ateşi. Devler ancak böylesine vahşi bir fiziksel acı içinde ruhlarının acısını dindirebilir ve rahatlayabilirlerdi.

Covenant bunu bekliyordu, hem tahmin ediyor hem de korkuyordu. *Caamora*. Ateş. Foamfollower özverili bir şekilde Hotash Slay'in magmasına girmiş ve Saf Olan olarak ortaya çıkmıştı.

Bu ihtimal onu dehşete düşürmüştü. Ama başka bir çözümü de yoktu.

Damarlarındaki zehre, hükmedemediği güce, geçmişin uzun suçlamasına verecek başka bir cevabı yoktu. Ölüler onun üzerindeki Keder'de kaderlerini tekrarladılar, onlar için bir lütuf bulamazsa sonsuza dek bu şekilde ölmeye lanetlendiler. Foamfollower hayatını vermişti

Covenant ve Toprak yaşayabilsin diye. Covenant harekete geçerek ateşe doğru ilerlemeye başladı.

Brinn ve Hergrom ona karşı çıktılar. Ama sonra onun gözlerindeki umudu ve yıkımı gördüler. Kenara çekildiler.

"Covenant!"

Linden ona doğru koşmaya başladı. Ama Cail onu yakaladı ve geri çekti.

Sıcaklık, Covenant'ın yüzüne kaderinin sesi gibi haykırdı; ama o durmadı. Duramazdı. Büyülenmiş ve zorlanmış bir halde, Deniz'in yasını sürerek ilerledi.

Ateşin içine.

Bir anda vahşi bir büyüye ve kedere dönüştü, başka hiçbir alevin dokunamayacağı kadar yoğun bir beyaz alevle yanmaya başladı. *Krill*'in mücevheri gibi parlayarak, kütüklerin ve korların arasından Seadreamer'in yanına doğru ilerledi. Dev onu görmedi, acıdan onu göremeyecek kadar kendinden geçmişti.

Covenant, Köpük Takipçisi'nin acısını hatırlayarak, Seadreamer'a

doğru hamle yaptı.

Vahşi büyü Dev'i ateşten fırlattı ve soğuk taşın üzerine yuvarlanmasına neden oldu.

Covenant yavaşça arkadaşlarına baktı. Alevler yüzünden şekil değiştirmişlerdi ve ona bir hortlakmış gibi bakıyorlardı. Linden'in dehşete düşmüş bakışları onu incitti. Ona başka bir şekilde cevap veremeyeceği için amacına yöneldi.

Vahşi büyüü ele geçirdi, onu kendi iradesine göre şekillendirdi, böylece kendi ritüeli, şefkat ve merhametin bir ifadesi haline geldi. tüm acılar, tüm kayıplar için öfke.

Yanarak kendini etrafını saran alevlere açtı.

Onu yakmak için acele ettiler; ama o hazırды. Ateşi argence ile yönetti, onu kendi emrine verdi. Alev ve güç birlikte dışarıya doğru fırlatıldı, böylece alevler gecenin içine doğru muazzam bir şekilde yayıldı.

Kollarını şehre doğru açtı, tüm The Grieve'i kucaklamak istencesine gerindi.

Vahşi bir sihirle, sessiz beyaz bir güçle bağırdı: Gel! Burası *caamora*! Gelin ve iyileşin!

Ve geldiler. Onun gücü ve iradesi maskeyi yarıda kesti, Ölülerini garip lanetlenmelerine kilitleyen *büyüü* bozdu. Onu duyduklarında, sanki bütün uzun çağlar boyunca onun çağrısını beklemişler gibi döndüler. Kalabalıklar ve hevesle *Coerceri*'nin geçitlerinden aşağı akmaya başladılar.

Bir nehir gibi, iskelelerin ana kayalarına doğru aktılar.

Ateşe doğru.

Dev-Raver onları takip etmeye çalıştı. Ama ebedi turlarının kırılması, üzerlerindeki hakimiyetini de kırıyor, kötücül neşesinin büyüünü bozuyor gibiydi. Hareket ettikçe şekli yıprandı, Grieve'in üzerinde sadece karıncalanan yeşil bir anı lekesi olana kadar bulanıklaştı - ta ki gecenin içinde kaybolup gidene kadar.

Ve Ölüler ateşe doğru ilerlemeye devam etti.

Haruçaylar, Linden ve Taşyiyeenleri de yanlarına alarak geri çekildiler. Pitchwife ve First ağrıyan kemikleri ile

Seadreamer.

Vain hareket etmedi. Ölülerin yolunda durdu ve gözlerinde neşeyle Covenant'ın gömülüşünü izledi.

Ama Ölüler onun etrafından geçip öne doğru aktılar. İhtiyaç ve umut inci gibi yüzlerinde parlıyordu.

Sanki hepsi birmiş gibi, sanki onlar sadece çok biçimli kılıklara bürünmüş Köpük takipçileriymiş gibi onlara elini uzatan Antlaşma, onları kucakladı ve beyaz ateşle ağladı.

Vahşi büyü onlara acı verdi, fiziksel bir yangının bedenlerini yakacağı gibi yaktı. Biçimleri kaskatı kesildi, çeneleri gerildi, gözleri dikildi - izleyiciler ruhsal ıstırap içinde çılgık atıyordu. Ama çılgınlıklar aynı zamanda kahkahaydı.

Ve kahkahalar galip geldi.

Covenant onları tutamadı. Kollarına geldiler ama sarılabileceği bir bedenleri yoktu. Kucağını hiçbir şey doldurmadı; hiçbir temas ya da iyilik onu kendine getirmedi. Olabilirdi Ateşin içinde tek başına.

Yine de kahkaha onunla birlikte kaldı. Köpük Takipçisi'nin nasıl paylaşacağını bildiği mutlu bir neşe, sevinç ve telafiydi bu. Kulaklarında Deniz gibi aktı ve her şey bitene kadar onu ayakta tuttu -gücü göklere karşı tükenene ve gece dünyanın tüm suları gibi üzerine kapanana kadar.

YİRMİ YEDİ: Dev Arkadaş

Ertesi sabah, Starfare's Gem adlı *dromond*, sanki güneşin ışığından yeni yaratılmış gibi beyaz yelkenleriyle parıldayarak geldi.

mavi denizdeki yansıması. Rüzgârın önünde cesurca ilerleyen taştan bir kale gibi göründü; hem güzel, hem hızlı hem de devasa, Devlerin zarafeti ve gücüyle eşleşiyordu.

Covenant, *Coercrî*'nin üzerindeki uçurumdan yaklaşmasını izledi. Yükseklik korkusunu yatıştırmak için kenardan yeterince uzağa oturdu ama iyi bir manzaraya sahip olacak kadar da yakındı. Linden, Sunder ve Hollian da onunla birlikteydi, gerçi o sadece iki kişinin eşlik etmesini istemişti

Stonedownors. Brinn ve Cail, Stell ve Harn da oradaydı. Ve Vain, Covenant ya da Linden'i Grieve'e kadar takip etmişti ama karanlığı bunu neden yaptığına dair hiçbir açıklama getirmiyordu. Sadece Hergrom ve Ceer Devlerle birlikte aşağıda kalmıştı.

Daha önce Sunder Covenant'a gücü kesildiğinde nasıl kurtulduğunu anlatmıştı. Linden onu alevlerin arasında izlemiş, vahşi büyüünü okumuş ve dayanıklılığının sınırlarını ölçmüştü. Bir an için

Beyaz alev sönmeden önce bir uyarı çılgılığı atmıştı. Seadreamer hızla ateşin içine dalmış ve kollarında Covenant'la birlikte zarar görmeden dışarı çıkmıştı. Covenant'ın giysileri bile yanmamıştı.

Şafak vakti, sanki hayatının ilk irenik uykusundan uyanmıştı. Gün doğumu şehrin ana kayası üzerinde uzanıyor, Linden ve İlk'in yüzlerini aydınlatıyordu. İlk, demir gibi güzelliğinin ardında derin bir nezaket yatıyormuş gibi duruyordu. Ama Linden'in bakışları belirsiz ve kararsızdı.

Sert bir ses tonuyla, "Ne yapacağını bana neden söylemedin?" diye sordu.

"Cesaret edemedim," diye yanıtladı ona gerçeği söyleyerek. "Bundan çok korkuyordum. Bunu kendime bile itiraf edemedim."

Pozisyonunu değiştirerek ondan biraz uzaklaştı. "Delirdiğini düşünmüştüm."

İçini çekti, en azından bu kadarını ifade etmesine izin verdi. yalnızlık. "Belki de yaptım. Bazen farkı anlamak zor oluyor."

Kaşlarını çattı ve sessizliğe bürünerek Güneşin Doğduğu Deniz'e doğru baktı. Bir süre sonra İlk konuşmak için kendine geldi.

"Thomas Covenant," dedi, "Arayış'ın yolunun gerçekten seninle olup olmadığını bilmiyorum. Ne Güneşboğan'ı kendi gözlerimle gördüm, ne de onun kötülüğüyle kendi şahsımda karşılaştım. Ne Despiser'ın adını verdin, ne de yapılması gerekenin doğasını kendi kalbimde hissettim. Ama Pitchwife sana güvenmemi istiyor. Cable Seadreamer, tüm dünyada hiçbir şifanın kalmadığına inanmayı öğrendiğinde, bir şifa vizyonu gördü. Ve kendim için-" Kalın kalın yutkundu. "Lanetlilere bu kadar huzur verebilen bir adamın peşinden seve seve giderim.

Duygularını resmiyetle bastırarak, "Dev dostu," dedi, "Arama sizi *Elohim*'in topraklarına götüreceksin. Orada Tek Ağaç hakkında bilgi edinilebileceğine inanıyoruz. Eğer bu bizim yapabileceğimiz bir şeyse, size Ağaç'a kadar eşlik edeceğiz. Dünya'nın tehlikesi. Bunu kaderlerinden kurtarılmış olan halkımız adına yapacağız."

Bir elini gözyaşlarının üzerine koydu ve sanki rüyalarının sonucuymuş gibi onu rahatlatmış bırakarak uzaklaştı.

Ama ayağa kalktı, çünkü hâlâ yapması gereken işler, karşılanması gereken ihtiyaçlar, dikkate alınması gereken sorumluluklar vardı. O konuştu Stonedownors, onları Linden, *Haruchai* ve Vain'in arkasında *Coerceri*'nin üst kenarına götürdü, sabaha, Denize ve bilinmeyen Dünya'ya bakarak oturdu.

şimdi *caamora*'sının sonrasıyla yalnız kalmak isterdi. Ama Kara'dan ayrılış zamanının yaklaştığını görebiliyordu. Saçlarını okşayan aynı tuzlu rüzgârla yelken açmıştı. Sakalı vardı ve başka seğeneği olmadığını biliyordu. Her gün, daha fazla hayat

Sunbane'i beslemek için kulübe. Toprağın ihtiyacı tek başına taşıyamayacağı bir yükü.

Bir süre arkadaşlarıyla sessizlik içinde oturdu. Ama sonunda konuşma isteğini kendinde buldu. "Sunder. Hollian." Oturdular dikkatle, sanki bir huşu figürü haline gelmiş gibi. "Benimle gelmeni istemiyorum" derken kendini bir kasap gibi hissediyordu.

Eh-Brand'ın gözleri, sanki onu uyarmadan ya da sebepsiz yere tokatlamış gibi irileşti. Şaşkınlık ve acı Sunder'ın "Ur-Lord?" diye bağırmasına neden oldu.

Covenant yüzünü buruşturdu, özür dilemek için beceriksizce davrandı. "Özür dilerim. Bunu söylemek çok zor. Öyle demek istememiştim." Kendini tuttu.

"Senden yapmanı istediğim başka bir şey var."

Hollian kaşlarını çatarak ona baktı ve Sunder'in belirsizliğini yineledi.

"Bu Sunbane," diye başladı. "Ülkeyi terk edeceğim - Tek Ağacı bulmaya çalışacağım. Böylece Kanun Asası'nın yerini alabilirim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ama Clave-" Boğazında yükselen öfke karşısında yutkundu. "Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum ve Her gün daha fazla insan öldürüyorlar. Birileri onları durdurmalı. Bunu sizin yapmanızı istiyorum."

Gözlerini denize dikti ve arkadaşlarının tepkisinden korkuyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Yukarı Topraklar'a geri dönmenizi istiyorum. Köylere, bulabildiğiniz her Stonedown ya da Woodhelven'a. Anlatın onlara Clave hakkındaki gerçeği anlatın. Onları ikna et. Süvarilere teslim olmaktan vazgeçmelerini sağla. Böylece ben dönene kadar Sunbane her şeyi yok etmeyecek."

"Thomas Covenant." Sunder'ın yumrukları öfkesini bastırmak istercesine sıkılmıştı. "Mithil Stonedown'ı unuttun mu? Stonemight Woodhelven'ı unuttunuz mu? Diyar'ın insanları kendi kan ihtiyaçlarını karşılamak için yabancıları katletti. Biz kimseyi ikna etmeyeceğiz. Girmeye cüret ettiğimiz ilk Taşkent tarafından katledileceğiz."

"Hayır." Covenant başını sertçe salladı. Ne yapmak istediğini

biliyordu ve bundan emindi. "Sizi dinlemelerini sağlayacak bir şeye sahip olacaksınız. Ve bunu kendinizi savunmak için kullanabilirsiniz.

için." İki eliyle kemerinin altından bezle sarılmış *krili* çıkardı ve Sunder'e doğru uzattı.

"Covenant mı?" Graveler şaşkınlıkla Linden'e, Hollian'a ve sonra tekrar Covenant'a baktı. Linden gözleriyle oturuyordu gözlerini yere dikmiş, parmaklarının taşa dokunuşunu izliyordu. Ama Hollian'ın yüzü sanki tanımış gibi aydınlandı. "*Kril* senindir," Sunder anlamaya çalışarak mırıldandı. "Ben bir Graveler'im, başka bir şey değilim. Böyle bir periaptın bana ne faydası var?"

Covenant kasıtlı olarak umudunu korudu. "Bence kendini ona ayarlayabilirsin. Memla'nın *rukhu* yaptığın gibi. Bence *krili*, Güneş Taşı'nı kullandığın gibi kullanabilirsin. Ve eğer ikisini bir araya getirirsen birlikte, güç sahibi olmak için kan dökmenize gerek kalmayacak. *Krilleri orkestrayı* uyandırmak için kullanabilirsiniz. Suyu yükseltebilecek, büyüyebileceksiniz. bitkiler, hepsini yap. Kan dökmeden. Herhangi bir köy bunu dinleyecektir. Seni öldürmeye çalışmazlar. Seni ellerinde tutmaya çalışırlar.

"Ve hepsi bu değil. Bu bir güç. Sunbane'in gerçeğin tamamı olmadığına kanıtı. Bu da bir seçenekleri olduğunu kanıtlıyor. Bunu yapmak zorunda değiller. Clave'e itaat edin, katledilmelerine izin vermek zorunda değilsiniz."

Ellerinin bir hareketiyle kumaşın bir kısmını savurdu, böylece *kriller* arkadaşlarının yüzlerine vurdu. "Sunder," dedi yalvardı. "Hollian. Al onu. Onları ikna et. Hepimiz sorumluyuz - na-Mhoram'ın bir Raver olduğunu bilen hepimiz. Clave'in onları öldürmeye devam etmesine izin vermeyin." *Krill*'in ışığı gözbebeklerini dolduruyordu. Arkadaşlarının nasıl tepki verdiğini görmek için. "Onları kurtarmam için bana bir şans verin."

Bir an için, Taşyiye'nin onlara sunduğu yükü reddedeceklerinden korktu. Ama sonra *kril* ondan alındı. Sunder kumaşı mücevherin üzerine geri çevirdi. Kılıcı dikkatlice yeniden sardı ve deri ceketinin altına soktu. Gözleri beyaz ateşin yankıları gibi parlıyordu.

"Thomas Covenant," dedi, "efendimiz ve kâfir, beyaz altın sahibi,

sana teœekkür ederim. Bilinmeyen denizler ve topraklardaki bu macera kalbimin hoşuna gitmedi. Böyle bir şey hakkında hiçbir bilgim yok.

meseleler ve onlar için çok az güç. Yanınızda devler var ve *Haruchai* ve beyaz yüzüğün gücü. Sana bir faydam yok.

"Sunbane'in büyük bir kötülük olduğunu öğrendim. Ama bu benim anladığım ve yüzleşebileceğim bir kötülük." Hollian'ın yüz ifadesi onun sözlerini destekliyordu. Yüzünde bir minnettarlık parıltısı vardı. "Halkım için bir şekilde çabalamayı ve hayatlarımızı bu kadar kötüleştiren bu Clave'e karşı mücadele etmeyi arzuluyorum."

Covenant gözünün önünden geçen gümüşün tekrarlarına gözlerini kırptırdı. Sunder ve Hollian'la konuşamayacak kadar gurur duyuyordu.

Ayağa kalktılar. "Ur-Lord," dedi Graveler, "istediğinizi yapacağız. Clave ve Sunbane'e karşı bizim gibi ölümlüler tarafından bir darbe vurulacaksa, biz vururuz. Bana geri verdin Babam Nassic'in inancını. Yaşadığımız sürece bizden emin ol."

"Ve hızlı ol," diye ekledi Hollian, "çünkü biz sadece ikimiziz ve Sunbane tüm Kara kadar geniş."

Covenant, Stell ve Harn'ın dikkat çekmeden uçurumdan ayrıldıklarını fark etmemişti; ama şimdi sırtlarında erzak taşıyarak geri döndüler. Covenant ya da Stonedownor'lar konuşmadan Brinn şöyle dedi

Sunbane gerçekten de çok büyük, ama onunla yalnız karşılaşmayacaksınız. *Haruchai* hizmetlerinden vazgeçmeyecektir. Ve size diyorum ki, benim halkım da Clave'e karşı koymadan acı çekmeyecektir. Gittiğiniz her yerde yardım arayın, özellikle de yolunuz Revelstone'a ulaştığında."

Sunder sesine hâkim olamayarak kalın kalın yutkundu. Hollian'ın gözleri güneş ışığını ıslak bir şekilde yansıtıyordu.

Cesaretleri ve tehlikeleri içinde orada durduklarını görmek Covenant'ın kırılgan sükûnetini bozdu. "Gidin," dedi boğuk bir sesle. "Geri döneceğiz. Buna güvenin."

Hollian duygu dolu bir telaşla ona doğru geldi, eğilip kollarını boynuna doladı ve yüzünü öptü. Sonra Linden'in yanına gitti. Linden onun kucaklamasına heyecanla karşılık verdi.

Bir an sonra Taşyiyenler geri döndüler. Yanlarında Stell ve Harn olduğu halde uçurumdan ayrıldılar.

Covenant onların gidişini izledi. İki *Haruchai* sanki hiçbir şey onların kim olduklarını değiştiremeyecekmiş gibi hareket ediyordu. Ama Sunder ve Hollian hayatlarına anlam katacak bir hediye verilmiş insanlar gibi yürüyorlardı. Onlar sadece sıradan insanlardı, üstlendikleri görevle kıyaslandıklarında acınacak kadar küçüklerdi; yine de cesaretleri görülmeye değerdi. Yıkık deniz fenerinin bulunduğu sırtın üzerinden geçerken durdular, kollarını birbirlerine doladılar.

Bir süre sonra Linden sessizliği bozdu. "Sen doğru olanı yaptın." Sesinde bir maske gibi ciddiyet vardı. "Onlar Landsdrop'tan ayrıldığımızdan beri rahatsız - Sunbane Anladıkları tek dünya. Ve diğer her şeyi kaybettiler. Kişisel ve önemli bir şey yapmaları gerekiyor. Ama sen-" Sanki gözlerinde bir korku ve arzu nesnesine dönüşmüş gibi ona baktı. "Seni tanımıyorum. En güçlü adam olup olmadığını bilmiyorum Ya da en hastası. İçindeki o zehirle hâlâ burada ne yaptığımı bilmiyorum." Hiç duraksamadan, sanki hâlâ aynı soruyu soruyormuş gibi, "Neden onlara *kril* verdin? Ona ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Vain'e karşı bir silah."

Evet, Covenant nefes aldı. Ve vahşi büyüye bir alternatif. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Sunder ve Hollian *krili* kabul ederek onu bir kez daha bir umut aracına dönüştürmüşlerdi. "Artık silah istemiyorum," diye mırıldandı Linden'a. "Ben zaten çok tehlikeliyim."

Kız onun bakışlarını tuttu. İfadesindeki ani netlik, ona söylediği onca şey arasında en azından bunu anlayabildiğini gösteriyordu.

Sonra *Coerceri*'nin yüzünde bir çığlık yankılandı. "Dev dostu!" Bu Pitchwife'ın sesiydi. "Gel! Starfare'in Mücevheri yaklaşıyor!"

Bağırış sustuktan sonra yankılar Covenant'ın zihninde devam etti. Dev arkadaş. O neyse oydu, yalnızlık, sorumluluk ve pişmanlık yüzünden yarı sakat bir adamdı. Ama sonunda İlk'in ona verdiği unvanı hak etmişti.

Dromond yavaşça, düzgün bir şekilde iskelelere doğru sürükleniyordu. Arması yelkenleri açan devlerle doluydu.

Covenant ölmek istemeyen bir adam gibi dikkatlice ayağı kalktı.
Linden, Brinn ve Cail ile birlikte uçurumdan ayrıldı.

Gemiye karşılamak için aşağı indiler.

Burada bitiyor
Yaralı Topraklar
Birinci Kitap
"Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri."
Hikaye İkinci Kitap'ta devam ediyor
Tek Ağaç.

SÖZLÜK

Aimil: Anest'in kızı; Sunder'in karısı

a-Yedi Cehennem'in Jeroth'u: Kötülüklerin Efendisi; Alçak L o r d
Foul'un Clave-adı

Akkasri na-Mhoram-cro: Clave'nin bir üyesi

alianta: hazîne-çilek

Amith: Crystal Stonedown'dan bir kadın

Andelain, Tepeleri: Güneşboğan'dan arınmış Toprakların bir bölgesi

Andelainscion: Orta Ovalarda bir bölge

Anest: Mithil Stonedown'ın kadını; Kalina'nın kız

kardeşi Annoy: bir Courser

Atiaran Trell-mate: Mithil Stonedown'ın eski kadını; Lena'nın annesi

Aumbrie of the Clave: eski Lore Badosu'nun

deposuToprak Sınırları: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki
bölge

Banefire: Clave'in Sunbane'i kullandığı ateş Bannor:
eski Bloodguard

Berek Halfhand: kadim kahraman; Lord-Fatherer

Kan Muhafızları: Lordlar Konseyi'nin eski

hizmetkârları Boulder Fash: Merkez Düzlükler'deki
bölge

Brannil: Stonemight Woodhelven'in adamı

Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi

Cable Seadreamer: bir Dev; Arama'nın üyesi; Dünya Görüşüne
sahip

Caer-Caveral: Andelain Ormanı; eski adıyla Hile Troy

Caerroil Wildwood: eski Garroting Ormanı Deep Cail:

Haruchai'den biri

Mağara Şövalyeleri: toprağı delen kötü

yaratıklar Ceer: *Haruçaylardan* biri

Centerpith Barrens: Merkez Ovalar'da bir bölge

Seçilmiş: Linden Avery'ye verilen unvan

Clang: bir Courser

Clangor: bir

Courser Clash: bir

Courser

Clave, the: Ülkenin yöneticileri

Coerceri: Giants'ın Seareach'teki eski evi

Düşüş Heykeli: Eskiden Yukarı Toprakları koruyan antik taş figür

Consecear Redoin: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Yolsuzluk: Lord Foul için *Haruchai* adı

Lordlar Konseyi: Ülkenin eski yöneticileri

Courser: Clave tarafından Sunbane Croft'un gücüyle yapılan bir

canavar: Crystal Stonedown'dan Graveler

Crystal Stonedown: Hollian'ın evi

Damelon Giantfriend: Berek'in oğlu; eski Lord

Defiles Course: Aşağı Diyar'daki nehir

Demondim: ur-villerin ve Waynhim'in yumurtlayanları

Rağmen: kötülük; Lord Foul'un tasarımlarına verilen bir isim

dhraga: bir Waynhim

dhubha: bir Waynhim

dhurng: bir Waynhim

diamondraught: Devasa Likör

Din: Bir Courser

drhami: bir Waynhim

Dromond: Bir Devler Gemisi

Drool Rockworm: eski Cavewight

durhisitar: bir Waynhim

Stonedown sırasında: Hamako'nun evi

Yeryüzü Gücü: Ülkedeki tüm gücün kaynağı Yeryüzü

Kökü: *Melenkurion* Skyweir'ın altındaki göl

Dünya Görüşü: Uzaktaki tehlikeleri ve ihtiyaçları algılamak için

devasa güç eh-Brand: Güneşboğanını okumak için odun

kullanabilen kişi

Elena: Eski Yüce Lord; Lena ve Covenant'ın kızı

Elohim: Gezgin Devler tarafından karşılaşılan insanlar

Emacrimma'nın Ağzı: Orta Düzlüklerde bir bölge

Zenginloam Tarlaları: Orta Düzlüklerde bir bölge

Ateş Aslanları: Fırtına Dağı'nın ateş akışı

İlk Hain: Berek Halfhand'in Clave-name'i İlk

İşaret: Kan Muhafızlarının eski lideri

Aramanın İlki: Devlerin lideri

Birinci Koğuş: Kevin Forestal tarafından

bırakılan birincil bilgi: Kara Ormanlarının

koruyucusu Foul's Creche: Despiser'ın eski evi

Furl Falls: Revelstone'daki şelale

Garroting Deep: Arazinin eski ormanı

ghohritsar: bir Waynhim

ghramin: bir Waynhim

Devler: Dünya Devler Topluluğu'nun

denizci halkı: Devler konferansı

Dev dostu: önce Damelon'a, daha sonra Thomas Covenant'a verilen

unvan Dev gemisi: Devler tarafından yapılan taş yelkenli gemi

Dev Yolu: Devler tarafından yapılan

yol Dev Ormanı: Kara'nın bir

ormanı

Gibbon: na-Mhoram; Clave'nin lideri Gilden: altın

yapraklı akçaağaç benzeri bir ağaç

Glimmermere: Revelstone Gossamer'ın yukarısındaki

yaylada bir göl Glowlimn: bir Dev; Aramanın İlki

Graveler: Sunbane'i kullanmak için taş kullanan kişi

çakıllama: ateş taşları

Gravelingas: Eski taş-irfan ustası Gravin

Threndor: Şimşek Dağı

Gri Çöl: Gri Avcı Diyarı'nın güneyinde

bir bölge: Alçaltıcı Lord Foul

Graywrightswath: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Greshas Slant: Orta Ovalarda bir bölge

Grieve, The: *Coerceri*

Grim, the: Clave tarafından lanet olarak gönderilen yıkıcı bir fırtına

Grimmand Honninscrave: bir Dev; Starfare'in Mücevherinin

Efendisi Grimmerdhore: Land'in eski ormanı

Yarım El: Thomas Covenant'a ve Berek'e verilen unvan

Hamako: During Stonedown'ın yıkımından zarar görmeden kurtulan tek kişi

Harn: *Haruçaylardan* biri; Hollian'ın koruyucusu

Haruchai: Westron Dağları'nda yaşayan bir halk Heartthrew: Berek Halfhand'e verilen bir unvan

Herem: bir Raver; *turiya* olarak da bilinir

Hergrom: *Haruchai*'den biri

Yüce Lord: Lordlar Konseyi'nin eski lideri

Hile Troy: Eskiden Covenant'ın dünyasından olan ve Forestal olan bir adam

Hollian: Amith'in kızı; Kristal'in eh-Bandı Stonedown Evi:

Devlerin evi

Hotash Slay: Foul's Creche'i koruyan lav akışı

hurtloam: iyileştirici bir çamur

Hyrim: Konseyin eski bir Lordu

Illeearth Taşı: yeşil taş, şeytani güç kaynağı Illender:

Thomas Covenant'a verilen unvan

Jehannum: bir Raver; *mokşa* olarak da bilinir

jheherrin: yumuşak olanlar; Foul'un yanlış şekillendirmesinin yaşayan yan ürünleri

Jous: Mithil Stonedown'dan bir adam; Prassan'ın oğlu; Nassic'in babası; Unfettered One'in görevinin mirasçısı

Kalina Nassic-mate: Sunder'in annesi; na-Mhoram'dan

Alloma Keep'in kızı: Revelstone

Kevin Landwaster: Loric'in oğlu; eski Lord; Kutsala Saygısızlık Ayini'nin uygulayıcısı

Kevin's Watch: Mithil Stonedown yakınlarındaki dağ gözetleme yeri

Kiril Threndor: Şimşek'in Kalbi; Şimşek Dağı'ndaki güç odası
Korik: Eski Kan Muhafızı
Krill: Loric Vilesilencer tarafından oluşturulan güç
bıçağı Kurash Festillin: Orta Ovalarda bir bölge
Pelluce Gölü: Andelainscion'da bir göl
Toprak Kayması: Yukarı ve Aşağı Toprakları ayıran
büyük uçurum Yasa: doğal düzen
Ölüm Yasası: yaşayanlarla ölülerin ayrılması Lena: Atiaran'ın
kızı; Elena'nın annesi
liantar: eh-Brand Kötülük Lordu tarafından
kullanılan güç ağacı: a-Jeroth
Lord Foul: Despiser
Lordlar: Toprakların eski yöneticileri
loremaster: ur-vile lideri
Loric Vilesilencer: Damelon'un oğlu; eski Lord
Aşağı Toprak: Landsdrop'un doğusundaki bölge
Sarangrave'in pusuda bekleyeni: bataklık
canavarı
Marid: Mithil Stonedown'dan bir adam
Efendi: Yaratıcı için Clave-adı
master-ruk: Revelstone'da diğer tüm *rukhlari* besleyen ve okuyan
demir üçgen
Melenkurion Skyweir: Westron Dağları'nda bir dağ Memla na-
Mhoram-in: Clave'in Binicisi
metheglin: bir içecek; bal likörü
Mhoram: Konseyin eski Yüksek Lordu

mirkfruit: narkoleptik özlü papaya benzeri meyve

Mithil Stonedown: Güney Ovalarında bir köy

moksha: bir Raver; Jehannum olarak da bilinir

Morin: Kan Muhafızları'nın eski bir Birinci Nişanı

Morinmoss: Kara'nın eski bir ormanı

Thunder Dağı: Landsdrop na-Mhoram'ın

merkezinde bir tepe, Clave'in lideri

na-Mhoram-cro: Clave'in en alt rütbesi na-

Mhoram-in: Clave'in en üst rütbesi na-

Mhoram-wist: Clave'in orta rütbesi

Nassic: Sunder'in babası; Jous'un oğlu; Sınırsız Olan'ın görevinin mirasçısı

Nelbrin: Sunder'in oğlu; "kalbin çocuğu"

Barış Yemini: Ülke halkının gereksiz şiddete karşı ettiği eski yemin

O n : eski bir na-Mhoram

Tek Ağaç, Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç

Orcrest: Güneştaşı; bir Graveler tarafından kullanılan bir güç taşı

Pitchwife: bir Dev; Arama'nın üyesi; Arama'nın İlk'inin kocası

Prothall: eski bir Yüce Lord

Hayatın Atasözü: Thomas Covenant'a verilen unvan

Saf Olan: *Jheherrin* efsanesinin kurtarıcı figürü

Kanun Asası Görevi: Kanun Asasını Drool Rockworm'dan geri alan eski görev

Ramen: Toprağın insanları; Ranyhyn'in ihalecileri

Ranyhyn: Büyük atlar; eskiden Ra Ravers Ovalarında yaşarlardı:

Lord Foul'un üç kadim hizmetkârı

Okuyucu: *Master-ruk* ile ilgilenen ve onu kullanan bir Clave üyesi

Rede, Clave tarafından yayılan tarih ve hayatta kalma bilgisi

Revelstone: Clave'in dağ şehri

rhys: Waynhim'in bir topluluğu; "stead"

Riddenstretch: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki bir

bölge Rider: Clave'in bir üyesi

Kutsallıktan Arındırma Ayini: Kevin Landwaster'ın Toprakların
çoğunu yok ettiği umutsuzluk eylemi

Riversward: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki bir

bölge *ruk*: bir Binicinin güç kullandığı demir tılsım

Runnik: eski Kan Muhafızı

kutsal muhafaza: Revelstone'daki eski Vespers salonu

Saltheart Foamfollower: eski Dev

samadhi: bir Raver; Sheol olarak da bilinir

Santonin na-Mhoram-in: Clave'nin bir Rider'ı

Sarangrave Düzlüğü: Aşağı Diyar'ın bir

bölgesi

Arama: Devlerin Dünya'daki Yarayı Arayışı

Seareach: Kara'nın bir bölgesi; eskiden Devlerin yaşadığı yer İkinci

Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin ikinci birimi

Yedi Cehennem: a-Jeroth'un harabesi; çöl, yağmur, salgın hastalık,
bereket, savaş, vahşet, karanlık

Yedi Koğuş: Kevin tarafından saklanan bilgi koleksiyonu

Parçalanmış Tepeler: Foul's Creche yakınlarındaki Toprakların bir
bölgesi

Sheol: bir Raver; *samadhi* olarak da bilinir

Shetra: Konseyin eski bir Lordu

Sivit na-Mhoram-wist: Bir Clave Binicisi

skest: Sarangrave'nin pusuda bekleyenlerine hizmet eden

asit-yaratıklar yumuşak olanlar: *jheherrin*

soothreader: bir kahin

soothtell: Clave tarafından uygulanan kehanet ritüeli

Soulcrusher: Lord Foul'un eski Dev ismi

Kanun Asası: Berek tarafından Tek Ağaç'tan oluşturulan bir güç aracı

Starfare'in Mücevheri: Arama Yıldızı

tarafından kullanılan dev gemisi: *Haruchai*'den

biri; Sunder'in koruyucusu

Stonedown: bir köy; eskiden taş-bilime dayalı bir köy

Stonemight, the: Illearth Taşı'nın bir parçasının adı

Stonemight Woodhelven: Güney Ovalarında bir köy

Sunbane: Lord Foul tarafından doğanın bozulmasından doğan bir güç

Gündoğumu Denizi: Kara'nın doğusundaki okyanus

Sunder: Nassic'in oğlu; Mithil Stonedown'dan Graveler

Güneş-Bilge: Güneşboğan'ın ilerleyişini etkileyebilen kişi

Güneştaşı: *orquestra*

sur-jheherrin: *jheherrin*'in torunları: Sarangrave Düzlüğü sakinleri

Swarte: Bir Clave Binicisi

Swordmain/Swordmainnir: Savaşçı olarak eğitilmiş bir Dev

sessizlik testi: Kara halkı tarafından kullanılan sorgulama tekniği

Üçüncü Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin üçüncü birimi

Gerçeğin Üç Köşesi: Clave tarafından ilan edilen inançların temel formülasyonu

thronehall, the: Despiser'ın Foul's Creche'deki eski makamı

Treacher's Gorge: Thunder Dağı'na açılan nehir

treasure-berries: *aliantha*; besleyici bir meyve

Trell: Lena'nın babası; Mithil Stonedown'ın eski Gravelingas'ı

Triock: Lena'yı seven Mithil Stonedown'ın eski bir adamı

Trothgard: Ülkenin bir bölgesi

turiya: bir Raver; Herem olarak da bilinir

İnançsız: Thomas Covenant'a verilen unvan

Sınırlandırılmamış: eskiden, geleneksel sorumluluklardan kurtulmuş irfan öğrencileri

Sınırsız Olan: Thomas Covenant'ın Ülkeye dönüşünü karşılamak için bekleyen adamların oluşturduğu sıranın kurucusu

Unhomed, the: Seareach'in eski devleri upland:

Revelstone'un yukarısındaki plato

Yukarı Topraklar: Landsdrop'un

batısındaki bölge ur-Lord: Thomas

Covenant'a verilen unvan

ur-viles: Demondim-spawn; gücün kötü yaratıkları

ussusimiel: Land Vain halkı tarafından yetiştirilen besleyici

kavun: ur-viles'in üreme deneylerinin bir ürünü

Vespers: Lord Victuallin'in eski kendini kutsama

ritüeli Tayne: Orta Ovalarda bir bölge

Viles: Demondim'i yaratan varlıkların öfkesi

vitrim: Waynhim tarafından yaratılan besleyici sıvı

voure: böcekleri uzaklaştıran bir bitki örtüsü

Yemin: Lordlara hizmet eden Kan Muhafızları yemini

vraith: bir Waynhim

Waynhim: Demondim spawn, ancak ur-villerin muhalifleri

Waynhim'in Garipliği: Waynhim'in kıyamet, kader ya da görev kavramı

beyaz altın: Toprakta bulunmayan bir güç metali

beyaz altın sahibi: Thomas Covenant'a verilen unvan

Wightwarren: yeraltı mezarları; Thunder Dağı'nın altındaki Cavewight'ların evi

vahşi büyü: beyaz altının gücü; Zaman Kemerinin kilit taşı olarak kabul edilir

Windscour: Orta Ovalarda yer alan bölge

Windshorn Stonedown: Güney Ovalarında bir köy

Woodhelven: bir köy; eskiden, odun-irfanına dayalı bir köy

Woodhelvennin: Woodhelven sakinleri

Andelain'in Wraithleri: Andelain'de yaşayan canlı ışık yaratıkları

Adanmışlık:

Lester Del Rey'e: Bunu
bana Lester yaptırdı.

Ve Ross ve Perry Donaldson'a: tek
kelimeyle en iyisi.

Stephen R. Donaldson tarafından yazılan kitaplar

"İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri"

Lord Foul'un

Felaketi Illearth

Savaşı

Koruyan Güç

"Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri"

Yaralı Toprak Tek

Ağaç

Beyaz Altın Kullanıcısı

"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri"

Dünya Rünleri Ölümcül

Hortlak

Her Şeyin Sonuna Karşı

Son Karanlık

"Mordant'ın İhtiyacı"

Hayallerinin Aynası Bir

Adam İçinden Geçiyor

"Boşluk Dizisi"

Gerçek Hikaye

Yasak Bilgi

Karanlık ve Aç Bir Tanrı Kaos

ve Düzeni Doğurur

Bu Gün Tüm Tanrılar Ölüyor

"Axbrewder/Fistouları" romanları

Kardeşini Öldüren Adam Ortağını

Riske Atan Adam

Kaçmaya Çalışan Adam Yalnız

Savaşan Adam

Kısa Öykü Koleksiyonları

Asillerin Kızı ve Diğer Masallar

Reave the Just ve Diğer Masallar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDF'leri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.